

Vô Sắc Vô Hoan

Contents

Vô Sắc Vô Hoan	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	13
5. Chương 5	16
6. Chương 6	18
7. Chương 7	21
8. Chương 8	25
9. Chương 9	27
10. Chương 10	30
11. Chương 11	32
12. Chương 12	35
13. Chương 13	37
14. Chương 14	39
15. Chương 15	42
16. Chương 16	45
17. Chương 17	47
18. Chương 18	50
19. Chương 19	53
20. Chương 20	56
21. Chương 21	59
22. Chương 22	62
23. Chương 23: Chương 23	65
24. Chương 24: Chương 24	68
25. Chương 25	72
26. Chương 26	77
27. Chương 27	81
28. Chương 28	84
29. Chương 29	87
30. Chương 30	90
31. Chương 31	94
32. Chương 32	96
33. Chương 33	99
34. Chương 34	102
35. Chương 35	107
36. Chương 36	110
37. Chương 37	113
38. Chương 38	115
39. Chương 39	119
40. Chương 40	122
41. Chương 41	125

42. Chương 42	127
43. Chương 43	131
44. Chương 44	133
45. Chương 45	136
46. Chương 46	139
47. Chương 47	141
48. Chương 48	143
49. Chương 49	146
50. Chương 50: Nhị Trọng Đuối Bất	151
51. Chương 51: Phản Bội	153
52. Chương 52: Gương Mặt Thật	157
53. Chương 53: Yêu Cầu Nhiều Hơn	159
54. Chương 54: Chung Tình	162
55. Chương 55: Mỗi Người Đi Một Ngã	164
56. Chương 56: Nhảy Xuống Vách Đá	167
57. Chương 57: Hải Hòa Bí Được	170
58. Chương 58: Giải Được	174
59. Chương 59: Ngu Ngốc	177
60. Chương 60: Cảnh Trong Mơ	180
61. Chương 61: Bốn Quá Hoá Thật	183
62. Chương 62: Bắt Cóc	187
63. Chương 63: Bầy Sói	190
64. Chương 64: Cầm Thú Đại Hiệp	193
65. Chương 65: Ngụy Quân Tử	195
66. Chương 66: Giết Người	199
67. Chương 67: Uyên Ương Cầm	202
68. Chương 68: Ma Quý	204
69. Chương 69: Tuyệt Mệnh	207
70. Chương 70: Tín Nhiệm	210
71. Chương 71: Thần Y Cầm Thú	213
72. Chương 73: Phá Băng	216
73. Chương 74: Tiểu Hỉ	218
74. Chương 75: Tương Lai	221
75. Chương 76: Thực Nghiệm	226
76. Chương 77: Thoát Vây	228
77. Chương 78: Tìm Kiếm	232
78. Chương 79: Mười Năm	234
79. Chương 80: Mộc Vô Tâm	237
80. Chương 81: Bắt Cóc	240
81. Chương 82: Sư Tử Hà Đông	243
82. Chương 83: Khuyên Bảo	247
83. Chương 84: Cường Thương	250
84. Chương 85: Đoàn Viên [Đại Kết Cục]	253
85. Chương 86: Phiên Ngoại : Một Ngày Với Cầm Thú	259

Vô Sắc Vô Hoan

Giới thiệu

Không phải tự dưng nhiều người thích các truyện ngôn tình cổ đại có yếu tố xuyên không, có lẽ một

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-sac-vo-hoan>

1. Chương 1

Trong giấc mộng, ta không biết mình đã chạy bao lâu.

Dưới chân là đất đỏ phì nhiêu, mấy hòn đá nhỏ đâm vào chân hơi đau đau, trước mắt là lớp lớp cải dầu đang nở hoa vàng nhạt, từng gian nhà nhỏ có khói bếp lượn lờ, phía bắc, trên bầu trời xanh thẳm có bóng chim nhạn xẹt qua.

Xa xa có một vị nông phụ tốt bụng đang dắt bò nhìn ta ngoắc ngoắc: “Lạc nha đầu hết bệnh rồi à, sao đầu tóc rối bù lại chạy ra đây? Mau trở về, đừng để trúng gió.”

“Ừm bò~” Con bò ngẩng đầu, cũng nhìn về phía ta kêu vài tiếng.

Đầu óc ta mơ mơ màng màng, trong mộng cảm thấy mình giống như một cô bé 7, 8 tuổi mặc cổ trang.

Nông phụ lại lắc nhai hai câu, sau đó vội vã đi về nhà.

“Mèo mít ướm đầu!” có tiếng trẻ con non nớt, vài tên tiểu quỷ chạy lại, vây quanh ta, cười hi hi ha ha thật xấu xa.

Ta cũng nhìn bọn họ cười cười, chào hỏi thực khách khí: “Các người hảo.”

Đám tiểu quỷ sững sốt một chút, khe khẽ nói nhỏ vài câu, trong đó tên cao nhất đứng dậy, hần cười lộ ra hai cái má lúm đồng tiền với cái răng khểnh đáng yêu, vươn nắm tay nói: “Đến đây, có đồ tốt cho người.”

Ta vui tươi hơn hử đưa tay nhận lễ vật.

Hắn xòe tay ra, là một con sâu mập ú màu xanh xám, bò vào lòng bàn tay ta.

Bọn nhỏ cười ha hả, vẻ mặt chờ mong nhìn phản ứng của ta.

“Cám ơn” Ta bốc con sâu lên, cẩn thận đoan trang, cảm thán nói: “Từ lúc chia tay ở căn tin trường đại học, đã lâu không gặp Sâu caca, biệt lai vô dạng, lại mập ra không ít a.”

Con sâu xanh xám vặn vẹo thân hình vài cái, bắt động.

Tên con trai đầu tiên cùng ta mất to tròng mắt nhỏ, tiểu lâu la bên người hắn tiến lên nói: “Thạch caca, mèo mít ướm hôm nay vì sao lại không có khóc?”

Hắn thẹn quá thành giận, tròng mắt nhìn tên kia một cái, lại đánh giá ta từ trên xuống dưới một phen: “Quái lạ!”

Vài tên tiểu quỷ còn muốn chinh đại nhân ta? Ta hừ 1 tiếng khinh miệt rồi đem con sâu quăng đi, một con gà liền đuổi theo con sâu, một con mèo mướp lại chạy theo sau, đuổi theo con gà, một con chó mực lại rượt theo con mèo, trong lúc nhất thời thực ồn ào náo nhiệt.

Đột nhiên, trên con đường núi vang lên tiếng roi quất ngựa, làm đám động vật chạy tán loạn, mấy con tuần mã theo xa xa vọt tới, lập tức xuất hiện một đám người mặc áo gấm màu xanh, đeo trường kiếm, toàn thân đậm khí chất giang hồ, thật giống như trong kịch võ hiệp hay chiếu trên TV, xẹt qua trước mắt ta.

“Là người của Nam Cung thế gia!”

“Thật uy phong !”

“Đây là sứ giả báo tin , nghe nói Minh thiếu gia sắp về phải không?”

.....

Đám tiểu quỷ đang bàn tán phía sau lưng ta thật ồn ào.

Ta vô cùng khinh thường, làm sao lại có người cho đứa nhỏ nhà mình tên “Minh” *cơ chứ, thật đúng là điềm xấu , hơn nữa dòng họ Nam Cung này lại trùng với cái họ trong mấy cái tiểu thuyết cầu huyết kia hay dùng.

Nằm mơ quả nhiên là không hợp lý.

Ta xoay người đi về, bỗng nhiên cảm thấy ba chữ Nam Cung Minh này rất quen thuộc, tựa như đã gặp qua ở đâu. Vì thế ta dừng lại, suy nghĩ một lát, không khỏi lẩm bầm: “Nam Cung Minh? Đó không phải [Vô sắc vô hoan] nam 1 nghĩa huynh sao? Hắn là kẻ có hành vi cầm thú với nữ chính mới 14 tuổi, luyến đồng phích...

“Mèo mít ướt, người đang lằm bằm lầu bầu cái gì?” Cái tên đầu têu chọc ta mà bị thất bại thấy ta đang lằm bầm.

Rùng mình một cái, ta vẫy tay, gọi hắn lại hỏi: “Chỗ này còn có Tàng Kiếm sơn trang hoặc Tu La giáo gì gì không?”

Tên đó khinh bỉ nhìn ta liếc mắt một cái: “Vô nghĩa, chẳng lẽ ngươi chưa từng nghe qua?”

Ta lại hỏi: “ Thế còn..... Cái gì thần y Bạch Tử có không?”

Đứa nhỏ bên cạnh xông lên trước xen mồm: “Nghe nói Bạch gia thần y, ngay cả người chết đều cứu sống, chỉ là tính cách cổ quái, không dễ dàng xem bệnh cho người ta.”

.....

Ta cũng không phải muốn tìm bất mãn, sao lại mơ thấy đám biến thái trong Tiểu Bạch văn* nhiều như vậy?

Vẫn là nhanh nhanh tỉnh lại thì hơn.

Ta tự nhéo mình vài cái, nhắm mắt lại một chút, xuất hiện vài vết bầm và mấy người xung quanh nhìn ta bằng ánh mắt quái dị.

Ta bắt đầu cảm thấy không ổn .

Cũng không thể trách ta phản ứng quá chậm (nino: Vâng bạn rất nhanh nhạy, đã nửa ngày rồi haiz) lúc ta tỉnh lại đầu óc mờ mịt , ngồi ở bên giường trúc, trong tay còn cầm con cọp bằng vải, phong cảnh bên ngoài rất đẹp, tưởng nằm mơ đi du lịch Vân Nam, liền bỏ qua suy nghĩ chạy đi ra ngoài. Nếu là xuyên qua đến phòng ngủ xa hoa, có một đám nô tài nha đầu đưa canh đưa thuốc, đều kêu sợ hãi “Tiểu thư người tỉnh” Hoặc là “Thái thái rốt cục được cứu sống lại rồi ” Linh tinh gì gì đó, ta khẳng định có thể sớm nhận rõ sự thật.

Không, tại sao xuyên qua đều không quan trọng, mấu chốt đây là tiểu thuyết! Cho nên là đồng nhân xuyên qua!(nino: ko biết tại sao bạn chắc chắn vậy?)

Nói về nữ chính Lâm Lạc Nhi ta cũng không nhiều lời , trong sách mấy từ miêu tả nàng thường là “Khóc lê hoa mang vũ” “Đau khổ cầu xin” “tình cảnh nhục nhã” “Giống búp bê vải rách rưới” v.v đều là như thế.....

Nội dung toàn tiểu thuyết chính là nàng thoát khỏi một tên vô sỉ, lại rơi vào trong tay một tên vô sỉ khác, chỉ đổi dạng chà đạp thôi.

Tình tiết? Kịch tính? Loại văn này còn có thể trông cậy vào tình tiết kịch tính sao?!

Tam quan? Tư tưởng? Người đi tìm 1 cuốn lập ý sâu xa, tam quan đoạn chính sắc tình cho ta xem!

Ông trời, ta dựa vào đại gia nhà người a! Còn không bằng để ta đi vào manga tranh đấu có tỉ lệ tử vong siêu cao a! Ít nhất nơi đó còn có cái thể giới quan tiêu chuẩn!(nino: Rồi làm NV chết mở màn hử bạn ???)

Ta lại tự nhéo mình mấy cái, không chịu hết hy vọng.....

Làm sao bây giờ?

Trong lúc sợ hãi, lại nhớ tới mẹ ruột ta từng nói:“Kha Tiểu Lục, mặc kệ con người ta rơi vào cảnh khốn khó đến thế nào, đều phải sống cho thật tốt.”

Cho nên ta sống hai mươi một năm, vẫn không hay vô không có, chỉ có tinh thần lại mạnh mẽ như Tiểu Cường *đánh hoài không chết , mặc kệ là bị mẹ kế lạnh nhạt, thi vào trường cao đẳng bị rớt, tình cảm bị từ chối, bạn trai phản bội đều có thể bảo trì lạc quan đi về phía trước, vui vẻ hướng tới tương lai. (nino: đúng đúng, mắc gì phải buồn khổ vì những người ko yêu thương mình chứ ^__^)

Rất nhanh ta liền bắt mình tỉnh táo lại, lạc quan phân tích hiện trạng.

1 Tiểu Bạch văn này mặc dù ý tứ thấp kém, nhưng thời đại giàu có, thái bình, những năm gần đây không có chiến loạn, thích hợp sinh sống.

2 Ta quen thuộc với tình tiết, có thể tránh được đám biến thái.

3 Ta mới là đứa trẻ lên mười, không cần lo lắng không học được nghề, có thể lập nghiệp.

4 [quan trọng nhất]Ta không phải nữ chính Lâm Lạc Nhi, vận mệnh bi thảm của nàng và ta không liên quan đến nhau

Không phải sợ, sau khi bấm đốt tay nghĩ thông suốt (nino: bạn giống thầy bói nhỉ), ta hít thở thật sâu, tự thôi miên chính mình: Tiểu Bạch văn thật tốt, Tiểu Bạch văn thật hay, đi đến ngôi nhà ngói lúc ban đầu, tiến hành kế hoạch biến tiểu thuyết sắc tình thành điền văn.

“Lâm Lạc Nhi!”

Ba tiếng vang lên long trời lở đất đánh nát mộng đẹp của ta.

Ta liếc sang trái, lại nhìn sang phải, không thấy tuyệt sắc giai nhân nào ở đây, sau đó một thiếu phụ mặc áo vải màu xanh đi tới, cầm tay của ta dắt đi, vừa đi vừa lải nhải:“Bệnh vừa vãn mới hết, tưởng hủ chết tẩu sao?”

“Người gọi ta?” Ta thiếu chút nữa nói không nên lời .

Nàng đưa tay sờ cái trán ta, tha thiết hỏi:“Mê sảng?”

Thiếu phụ sắc mặt hòa ái, trước mắt ta biến thành màu đen, toàn bộ thế giới bắt đầu vẩn vọ.

Không! Không! Không!

Ta không phải nữ chính bi thảm kia! Không phải món đồ chơi!

Ông trời chết tiệt, ta và ông có thù giết cha? Hay là có mối hận đoạt phu?!(bạn heo hỏi tí là ông trời có chồng à mà hận đoạt phuJ)nino: ta cũng ko biết?? Cái này cần phải nghiên cứu thêm ^__^)

Bị kéo đi trên đường, ta vừa khóc vừa giãy, xen lẫn là tiếng quở trách của thiếu phụ, ta giống như một con heo nhỏ bị kéo tới lò sát sinh.

=====

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tác phẩm mới

Mong mọi người ủng hộ

Không cần đi tìm nguyên tác của [Vô sắc vô hoan].....

Nguyên tác là hư cấu, không tồn tại ^__^

Đừng xấu hổ

Chúng ta phải làm anh hùng dũng mãnh không sợ cường bạo!

Tức là một anh hùng lừng lẫy

—BY: Kha Tiểu Lục

=====

“Minh” : hình như “Minh” này ko phải “Minh” nghĩa là sáng mà là “Minh” trong cõi U Minh hay còn gọi là Minh giới đó, bạn nào hay xem tiên hiệp chắc sẽ biết.

2. Chương 2

Trong bếp củi lửa cháy thật to, một cô bé đang ngồi soi gương đồng, trong gương là 1 khuôn mặt ngũ quan chưa nẩy nở, nhưng ẩn hiện có thể thấy bộ dáng mỹ nhân bại hoại trong tương lai, theo sách miêu tả là một đôi mắt to ngấn lệ, thật giống như một con thú nhỏ rơi vào lưới của thợ săn, làm cho người ta không đành lòng giết chết, mà chỉ muốn bắt đem về nuôi chơi! (nino : chắc to to ướm ướm theo kiểu puppy eye ^__^)

Đi chết đi! Loại gương mặt yếu đuối trời sinh này, chẳng trách ai cũng muốn khi dễ (nino: nhớ anh Thư Sinh của Thiên hạ tối nhì quá ^__^, anh í cũng có 1 khuôn mặt, má trái viết “ta rất dễ bị lừa”, má phải viết “ mau tới khi dễ ta”).

Cũng chính vì khuôn mặt này, Lâm Lạc Nhi trong nguyên tác lúc 8 tuổi bị Nam Cung thế gia Nam Cung Hoán cầm thú nhìn thấy, nhận làm nghĩa nữ đem về nuôi, sau đó huynh trưởng cầm thú Nam Cung Minh thấy nàng thì nhất kiến chung tình, yêu thương chiều chuộng, nửa lừa nửa dụ làm “chuyện tốt” khi nàng mới 14 tuổi. Nam Cung Hoán (cùng ý đồ đen tối nhưng chậm chân) giận tím mặt, đuổi con trai đi, cướp nàng về, toàn bộ chuyện xưa giống tuồng kịch phụ tử phản bội Lữ Bố đánh董卓 Trắc chiếm Điều Thuyền, thật là cầu huyết ^__^

Đủ ghê tởm chưa?

Đáng mừng là, hiện tại hai tên cầm thú của Nam Cung thế gia chưa xuất hiện, ta còn có cơ hội thay đổi dung mạo, sau đó thay đổi vận mệnh!

“Lấy xấu nữ làm chuẩn!”

“Hôm nay không hủy dung, ngày mai gặp cầm thú!” (nino: khẩu hiệu té ghê)

Ta vừa niệm khẩu hiệu tự động viên bản thân, tay cầm một cây kéo sắc bén, khẽ cấn môi, khoa tay múa chân nửa ngày, như thế nào cũng không thể nhắm tâm mà dùng dụng cụ chưa được diệt khuẩn để phá hư gương mặt được (nino: lý..lý do này cũng được hả) thật cẩn thận cắt tận gốc hai hàng lông mi dày cong vút, sau đó đánh hạ lưu hải, hồ giáo loạn tiễn(nino: ta nghĩ bạn í đang cắt tóc một cách lung tung phải không heo?? Có lẽ thếJ), biến thành sọc sọc như vỏ quả dưa hấu, che lại hơn phân nửa ánh mắt, lại soi gương, nhìn thấy dung nhan đã bị che lấp không ít, mới dừng tay.

“Người đang làm cái gì vậy?” Thanh âm kinh ngạc từ ngoài cửa truyền vào.

Đang tập đi chân hình chữ bát, eo vẹo, lưng còng, vai khom, ta hoảng sợ quay đầu nhìn lại, lại là cái tên Thạch Thạch đầu sỏ đám tiểu quỷ, đang đứng ở bậc thềm ngõ ngác nhìn ta.

“Không có gì.” Ta lắc lắc tay, ý bảo con gái ở phòng bếp đám con trai không nên xen vào, nhanh tránh ra chỗ khác.

Hắn lại xông tới, đánh giá ta từ trên xuống dưới, nhíu mày nói: “Tóc của ngươi tại sao lại trở nên khó coi như vậy?”

Ta đã sớm chuẩn bị tốt lí do thoái thác, nhanh chóng đáp: “Không cẩn thận bị lửa đốt.”

Thạch Thạch lại hỏi: “Lông mi của ngươi đâu? Cũng bị lửa đốt sao?”

Ta suy nghĩ một lát, mặt không đỏ tim không đập đáp: “Đúng vậy!”

Hắn nhìn sang đồng lửa, lại nhìn nhìn ta, nhìn lại bốn phía, chỉ xuống sàn hỏi: “Vì sao lại có tóc bị cắt nhiều như vậy?”

Ta ngồi xổm xuống, lấy tay gom gom tóc, toàn bộ bỏ vào đồng lửa: “Cháy hết.”

Tóc trong đồng lửa bị cháy phát ra mùi khét, hắn trợn mắt há hốc mồm sững sờ nửa ngày, rồi nói: “Ngươi điên rồi sao? Ta đi gọi người nhanh tới xem ngươi có bị sao không?”

“Không! Quay lại” Con nít ở cổ đại so với hiện đại sớm trưởng thành, ta chạy nhanh giữ chặt tay hắn, cười làm lành rồi giải thích, “Ta muốn tự mình đổi kiểu tóc, kết quả cắt lung tung bị hỏng rồi, người đừng ngạc nhiên.”

“Thật là ngốc.” Thạch Thạch miễn cưỡng tiếp nhận đáp án, hắn cười nhạo ta nửa ngày, rốt cục nhớ ra ý đồ ban đầu, từ trong tay áo lấy ra một con chuột chết, quơ quơ trước mặt ta, thiếu chút nữa đụng đến cái mũi, còn nói, “Mèo mít ướt, cho người chơi nè!”

“Cám ơn.” Ta thở dài, tiếp nhận lễ vật, không thèm nhìn tới ánh mắt chờ mong của hắn, tùy tay đem con chuột ném vào đồng lửa, lại dùng cây cời lửa đẩy đẩy, quay đầu cười nói, “Vừa lúc đang đói bụng, chờ nướng chín xong ta chia cho người ăn, thịt chuột béo béo mềm mềm, rất ngon.”

Người..... Xú nha đầu chờ đó cho ta!” Thạch Thạch lui ra phía sau hai bước, ghê tởm lấy tay che miệng (nino: í ẹ cái tay cầm chuột chết hôi nầy ah?) , rốt cục bỏ lại một câu, dậm chân một cái rồi chạy, đám bộ hạ ngoài cửa đang núp ở góc tường nhìn lên thấy lão đại bị nhục, cũng lập tức giải tán.

Thật là chẳng có gì đáng sợ.

Ta nhún nhún vai, bỏ cây cời lửa qua một bên, tiếp tục luyện tập dáng đi hồi nãy, vừa đi vừa ở trong đầu thầm nhớ lại tư liệu thu thập được trong khoảng thời gian này.

Sau khi xác nhận được sự thật xuyên qua đã không thể thay đổi, ta lập tức nghe ngóng thông tin khắp chốn, điều tra tình hình xung quanh.

Nam Cung thế gia đúng là giống trong tiểu thuyết, Lạc Hoa kiếm pháp và Chỉ pháp (nino: ta nghĩ là Nhất Dương Chỉ giống Đoàn Dự á) nổi tiếng thiên hạ, là môn phái tiếng tăm lừng lẫy khắp chốn võ lâm, lũng đoạn hắc bạch lưỡng đạo, quyền thế ngút trời, đương gia là Nam Cung Hoán, có duy nhất một đứa con trai là Nam Cung Minh.

Mà thôn trang ta đang sống tên là Lý gia trang, cách Nam Cung thế gia chỉ mấy chục dặm, có khoảng 100 hộ, mẹ của Lâm Lạc Nhi là người ở đây, tên là Lý Tam Nương, mười năm trước gả cho thư sinh Lâm Lạc Hiếu, vợ chồng hòa thuận, có 1 gái 1 trai, đáng tiếc con trai 5 tuổi thì chết, Lâm Lạc Hiếu ba năm trước rơi xuống nước chết đuối, hai mẹ con bị đám thân thích háms lợi Lâm gia xua đuổi, đành phải trở về sống nhờ nhà mẹ đẻ, Tam Nương buồn khổ bị bệnh trị không khỏi sau vài tháng thì buông tay nhân gian, để lại con gái cho bà ngoại cùng anh trai và chị dâu chăm sóc. May mắn cho nàng, mọi người đều là người ăn chay niệm phật, gia cảnh không khó khăn, thấy Lâm Lạc Nhi thân thể yếu đuối, tính cách ngoan ngoãn, cũng không bạc đãi, chỉ là trong nhà còn có bốn đứa con gái, cho nên cũng không thể quan tâm nhiều đến nàng.

Đã đọc đủ loại sách, ta rút ra hai kết luận — nam chính trong Tiểu Bạch văn phải có bối cảnh hùng hậu, nữ chủ phải có mệnh số khác cha mẹ. Để loại trừ khả năng tình tiết phát triển thành NP bại hoại, ta phải tận lực diệt trừ các loại chướng ngại.

Thần Giehova, Quan Thế Âm, Vương Mẫu nương nương, Xin phù hộ cho số phận bi ai của con.

Bởi vì thân phận miễn cưỡng, ta không dám xuất đầu lộ diện khắp nơi, mỗi ngày không phải ngồi ở trong bếp giúp nhóm lửa, rửa chén, , thì là trốn trong phòng luyện thiêu, chỉ có lúc giữa trưa ánh nắng chói chang, mới

thừa dịp mọi người đang nghỉ ngơi chạy ra đi bộ hai vòng cho quen thuộc đường đi, thuận tiện phơi nắng cho đen da.

Loại cuộc sống không có người quản này cũng tính là nhàn nhã đi, chỉ có một điều, đám tiểu quỷ nhàn chán trong thôn thực là phiền toái.

Mấy đứa nhỏ ở nông thôn không có đi học, người lớn thì bận rộn rất ít khi để ý, mỗi ngày làm xong việc, thì chơi đánh gà đánh chó, hơn nữa đám con trai ở độ tuổi này đối khác phái đặc biệt tò mò, lại không muốn nói rõ, biểu hiện bằng cách khi dễ đối phương.

Lâm Lạc Nhi gương mặt xinh xắn, mít ướt, bị khi dễ cũng không dám méc người lớn, mấy tên con trai đều thích trêu chọc nàng, có nhiều biệt danh “Mèo mít ướt” “Nhát gan” “Quái dị” “Xú nha đầu” “Ngu xuẩn” v.v tùy nàng chọn ^_~

Thật đáng tiếc, hiện tại niềm vui của bọn chúng đều bị ta phá hỏng.

Ta cái gì không có, nhưng đừng khi có thừa. Khi còn ở trong ký túc xá tất cả chị em thấy con chuột, con gián, con nhện đều thét chói tai: “Kha Tiểu Lục! Cứu mạng!” Ta sẽ cầm dép lê xách chổi tiến lên quét ngang thiên hạ, cứu vớt đám mỹ nữ trong tình cảnh nước sôi lửa bỏng.

Nay đám tiểu quỷ trong thôn cầm con rắn, con rết chết và loạn thất bát tao gì gì đó, ta căn bản không thèm nhìn tới, đến 1 con diệt 1 con, đến hai con diệt luôn một cặp, còn giáo huấn bọn họ một chút, khiến bọn họ mặt mũi xám xịt, tinh thần rất là sa sút. (^_~)

Trải qua vô số lần thất bại, tên đầu têu Lý Thạch Thạch rốt cục không nhịn được nữa, hấn lại chạy tới phòng bếp, can không cho ta tiếp tục nhặt rau, nhìn chằm chằm một hồi: “Kiểu tóc mới của người quả thực rất xấu.....”

“Vậy thì đừng có nhìn!” Ta nhặt một đoạn rau xanh tươi mới ướt át, không thèm để ý tới hấn.

Thạch Thạch hít hít vài cái, cố gắng lớn tiếng nói: “Lâm Lạc Nhi, con cạp vải của người đâu mất rồi?”

Ta ngẩng đầu, do dự hỏi: “Con cạp vải nào?”

Không khí trở nên thực cứng nhắc, Thạch Thạch nhìn ta nửa ngày mới nói: “Chính là con cạp vải màu vàng mẹ người để lại, người đặc biệt thích, không cho ai đụng vào.”

“Úc!” Ta rốt cục nhớ ra, chính là con cạp ta cầm trong tay lúc ta xuyên qua tỉnh lại, bây giờ không biết vứt ở góc nào rồi.

Thạch Thạch thấy ta như thế, ho nhẹ một tiếng, tiếp tục tuyên bố: “Người biết con cạp vải đó ở chỗ nào không?”

Ta lắc đầu.

Thạch Thạch nhìn đám tiểu quỷ đang núp ở bên ngoài cười cười, đắc ý nói tiếp: “Buổi tối hôm nay người có thể đi ra bãi tha ma tìm nó, cẩn thận đừng khóc chạy về.”

Vì muốn chọc ột cô bé khóc nhè, cư nhiên bắt cóc con cạp vải của nàng, thật sự là làm cho người ta phát điên, đáng tiếc ta không có hứng thú với đồ của Lâm Lạc Nhi, cho nên lại lắc đầu lần nữa, cự tuyệt hấn: “Không đi.”

Thạch Thạch có chút kinh ngạc: “Này..... Cái đó là di vật của mẹ người.”

“Ta lớn như vậy còn chơi cái gì, các người muốn làm gì, tùy ý!” Ta nhặt xong đám rau, để vào rổ, đứng lên đuổi người, đẩy hấn ra.

Thạch Thạch nổi giận: “Xú nha đầu, đừng kiêu ngạo như vậy! Cẩn thận..... Cẩn thận ta giáo huấn người!”

Ta quay đầu cười nói: “Người dám đánh ta? Không sợ roi da của cha người sao?”

“Người..... Người nghĩ rằng cha ta không cho ta đánh con gái, ta không dám đánh thật à? Người cứ kiêu ngạo như vậy liên thử xem xem?” Thạch Thạch uy hiếp thực vô lực.

Ta nghiêng ngang đi tiếp, không thèm quay đầu lại.

Phía sau truyền đến thanh âm của một cái đấm vào ván cửa. Thật không cam lòng a.(nino : muốn một cô gái 21 tuổi chú ý đến một tên nhóc 8 tuổi ^__^ Thạch Thạch a, chẳng đường còn đây chông gai a *vậy vậy khăn* cố gắng lên a)

Lý gia trang ở trên đường núi, ngựa xe thường xuyên qua lại, bà ngoại nhàn rỗi không có việc gì, liền dựng cái mái che nắng, bán chút điểm tâm trà rượu đơn giản cho dân trong thôn với người đi đường gần đó, kiếm vài đồng tiêu vặt.

Ta đi đến chỗ đó thì nghe thấy ngoài sân có tiếng vó ngựa, dừng lại trước cửa, mợ vội vàng chạy ra, thấy ta chuẩn bị đi vào, vội vàng kêu lên:“Lạc nhi, nhanh đi nấu nước, rồi đem thực hoa sinh cùng trứng gà đoàn chút đến, có khách quý nghỉ chân ở trà liêu của chúng ta.”

Ta nghe lời đi vào phòng trong mang ra một mâm trứng gà cùng hoa sinh, đi tới cửa, bỗng nhiên trong lòng “Lộp bộp” vang lên âm thanh cảnh báo.

Khách quý nào? Kẻ có tiền sao lại dừng ở chỗ đơn sơ này ăn điểm tâm?

Hay là..... Là Nam Cung gia ?

Nghĩ đến hai tên cầm thú kia, da đầu ta run lên từng trận, chậm rãi núp sau cửa, lặng lẽ đưa mắt nhìn ra bên ngoài. Quả nhiên chỗ trà liêu đây hộ vệ mặc áo gấm màu xanh, 7, 8 con tuấn mã ngân an hồng anh bạch long câu, cực có khí chất đang gặm cỏ xanh ở ven đường, không giống ngựa của đám tiểu lâu la.

Mợ lại thúc giục:“Lạc nhi! Nhanh lên a! Đừng làm cho khách chờ.”

Lòng ta càng khẩn trương, như thế nào cũng không thể đi ra ngoài.

“Lạc nhi?! Lạc nhi?! Chạy đi đâu ?” Mợ có chút nóng nảy, quay sang khách cười nói,“Nha đầu ngốc, động tác chậm chạp, thật sự là làm cho Minh thiếu gia chê cười, một chút ta sẽ đi giáo huấn nàng.”

Minh thiếu gia? Thật sự là Nam Cung Minh!

Hai chân ta như nhũn ra, xoay người tính chạy.

Không nghĩ tới phía sau truyền đến tiếng nói trong trẻo của thiếu niên:“Không có việc gì, là tiểu cô nương mặc quần áo màu xám phải không, không phải nàng đã đến rồi sao?”

Chân ta đưa ra chạy trốn được phân nửa lập tức dừng lại, trong lòng âm thầm kêu khổ.

Cùng cầm thú tương lai gặp mặt thật không tốt, nhưng đã bị đối phương phát hiện còn chạy trốn, có vẻ càng quá dị hơn.

Ta xoay người cứng ngắc, đưa cái khay cao lên, cúi đầu hết sức, không cho đối phương nhìn thấy diện mạo, bước vài bước đem điểm tâm đưa ợ, sau đó làm bộ che mặt như sợ người lạ, nhanh chóng chạy về phòng bếp, sau đó mới nhẹ nhàng thở ra.

Đang ngồi trên đất vẽ vòng tròn, Thạch Thạch thấy ta bối rối như vậy, hưng phấn hỏi:“Người bị cái gì dọa vậy?”

Ta còn chưa hoàn hồn, vốn định nói móc hai câu, nhưng nghĩ lại bên ngoài tình huống không rõ, tốt nhất phải tìm người đi xem, liền dụ hấn:“Thiếu chủ của Nam Cung thế gia đang nghỉ ngơi ở trà liêu của nhà ta, người không tới xem nào nhiệt à?”

Con trai trời sinh sùng bái hiệp khách, Thạch Thạch nghe xong, bỏ lại nhánh cây, chạy nhanh như chớp.

Ta lại bắt đầu buồn bực, làm sao trốn cầm thú đây.

Cửa phòng bếp bị mở ra, tiếng nói của tên Thạch Thạch tùy tiện vang lên:“Ê, Mèo mít ướ, quay đầu lại.”

“Người lại muốn đem cái gì đến dọa ta?” Ta thật có chút mất hứng.

Không ngờ rằng vừa quay đầu, không thấy mặt Thạch Thạch, mà là một thiếu niên mười hai mười ba tuổi diện mạo cực kỳ tuấn tú, hấn mặc trường bào màu lam thêu bạch long, bên hông đeo bảo kiếm, chân mang giày màu đen thêu vân, mở to đôi mắt, tò mò nhìn chằm chằm vào ta.

Ta bị hoảng sợ, đầu óc nhất thời không kịp xoay chuyển.

Thiếu niên cười mở miệng: “Người tên Lạc nhi? Người rất sợ người lạ sao?”

“Thiệt ~” Thạch Thạch xen mồm khinh thường nói, “Nàng mà sợ người lạ? Xú nha đầu này thật sự rất lớn mật!”

Nghe thanh âm của thiếu niên này, ta nháy mắt liền biết hắn là ai!

Thạch Thạch chết tiệt, người cư nhiên đem cầm thú tương lai lại chỗ ta!

Ta theo bản năng lui ra sau hai bước, lấy cái nắp nồi che khuất gương mặt.....

=====

Tác giả tâm sự: Ngày đầu tiên post hai chương

~Cám ơn mọi người đã tìm sâu giúp..... Quất Hoa rất dở trong đếm số từ và quan hệ xưng hô, thường xuyên phạm sai lầm..... mọi người rộng lòng tha thứ..

Bà con bên mẹ là cậu và mợ

Đã sửa chữa.

3. Chương 3

Theo lý mà nói, nếu thiếu nữ ở cổ đại tỏ vẻ thẹn thùng hoặc cự tuyệt, chính nhân quân tử hẳn là nên nhượng bộ lui binh.

Đáng tiếc đây là một thế giới khác, nam nữ hào phóng còn muốn hơn thời Đường lúc cực thịnh, hơn nữa cầm thú tương lai năm nay mới 12 tuổi, đúng là thời điểm hiếu kỳ nhất, cho nên hắn không hề cố kỵ, nhìn trái nhìn phải, nhìn từ trên xuống dưới, còn ngồi xổm mà nhìn, giống như muốn nhìn xem trên mũi ta có nhiều hơn người khác một đóa hoa hay không! (nino: ta đã nói cầm thú đáng iu mà ^_^)

Ta bị hắn khiến cho phải chết muốn sống, thiếu chút nữa rống lên như sư tử Hà Đông, Thạch Thạch còn ở bên cạnh đã kích: “Giấu cái gì a? Cái nắp cũng không che được cái đầu của ngươi.”

Chút nữa ta lấy cái nắp này đập ngươi thành bụi!

Cầm thú tương lai nhìn nửa ngày, cảm thấy mỹ mãn, nhận xét: “Kỳ thật Lạc nhi bộ dạng đáng yêu a, không cần phải trốn trốn tránh tránh, đây là lần đầu tiên ta đến nông trang, thấy cái gì cũng mới mẻ thú vị, ngươi cùng ta đi xem nơi nuôi tằm và phòng dệt vải được không?”

“Không cần!” Ta trả lời trảm đinh tiệt thiết, lại cảm thấy dùng ngữ khí như vậy nói chuyện với đại gia thật không ổn, liền biến thành điệu bộ nô tài chân chó, “Ta còn phải nấu nước pha trà cho các vị đại gia.....”

“Không có việc gì, chỉ một chút thôi.” Cầm thú tương lai kéo tay ta.

“không được, sẽ bị mắng!” Ta nhanh chóng giẫy khỏi tay hắn, lui vào góc tường, hy vọng cái tên hay xen vào việc của người khác hành động nhanh lên một chút.

Tay của cầm thú tương lai giờ ra nửa chừng, thật lâu sau mới thu về.

“Minh thiếu gia, ta đưa ngài đi nơi nuôi tằm, đừng để ý tới nha đầu khiến người ta ghét này.” Thạch Thạch vẫn đứng ở phía sau xem náo nhiệt cuối cùng nói được 1 câu tiếng người. (nino: ta thề câu trên là của tác giả ^_^)

“Đi thôi.” Cầm thú tương lai thở dài, xoay người rời đi.

Ta nhìn thấy đôi giày của hắn đi ra ngoài cửa, rốt cục hạ cái nắp xuống nhìn xung quanh.

Cầm thú tương lai bỗng nhiên dừng lại, quay đầu nhìn ta nháy mắt một cái, tươi cười thực sáng lạn, còn vẫy vẫy tay, đáng yêu tựa như cậu em trai nhà hàng xóm.(nino : so cute >_<>)

Ta nhanh chóng cúi đầu lấy cái nắp che lại, hồi lâu sau, lại đưa mặt ra bên ngoài xem xét.

Thật không ngờ , cầm thú tương lai đã đi xa lại quay đầu, nhìn ta nháy mắt một cái nữa.

Hai lần ngoái đầu nhìn lại ý vị thâm trường,càng nhìn càng khiến lòng ta phát run.

Thừa dịp cầm thú tương lai không ở phía trước, ta nhanh chóng đem nước sôi giao ợ, sau đó chui vào trong phòng, đến khi mặt trời xuống núi, mới bị bà ngoại kéo đi ra ăn cơm.

Thu thập xong mọi việc, ta nhìn ra cửa sổ thấy Thạch Thạch đang cao hứng phần chân cắn thịt nướng, nhớ tới sự việc hôm nay, liền xắn tay áo, quyết ý hung hăng đánh hấn một chút, khiến hấn về sau bớt lo chuyện người.

Tuy rằng hai người cùng tuổi, đều là con nít lên 8 .

Nhưng ta đã quên chính mình hiện tại là con gái của một văn nhược thư sinh.

Phụ thân của Thạch Thạch lại là thợ rèn thân cao gần 190cm khỏe mạnh, gien tốt, cho nên hấn đều cao hơn so với đám nhỏ cùng tuổi, khí lực cũng đặc biệt lớn.

Cho nên ta bị Thạch Thạch đẩy một cái, lập tức té xuống.

Hấn đẩy xong mới phản ứng chậm chạp, trong miệng còn cắn thịt nướng, mơ mơ hồ hồ hỏi:“Người quái dị..... Người không sao chứ?”

Ta bình tĩnh đứng lên, vỗ vỗ bụi đất trên người, nhìn ra mặt trời đỏ hồng đang lặn ở phía xa, nhớ năm đó ở nhà trẻ tư thế oai hùng dũng mãnh phi thường, đánh cho nam sinh chạy trốn chết, đối diện tình cảnh uất ức ở hiện tại, thật sự là ngàn vạn cảm khái, nhất thời buồn bực nói không nên lời.

Thạch Thạch thực khẩn trương nuốt thịt trong miệng, liền mạng giải thích:“Ta không có cố ý đẩy người, ta căn bản không thấy được người ở phía sau, không cẩn thận đưa tay ra mà thôi.”

Ta thật buồn bực

Thạch Thạch sợ ta đi tìm cha hấn cáo trạng, liền hào phóng đưa hai khối thịt nướng hối lộ cho ta. Ta vốn không thích đồ ăn đầy mỡ, Nhưng lại nghĩ ra một ý tưởng, mập lên cũng là một loại hũy dung, liền từng ngụm từng ngụm nhai nuốt, còn vơ vét thêm một khối.

Chịu nhân thịt béo thay người tiêu tai, Thạch Thạch rốt cục yên lòng, cái đuôi lại cong lên, cười xấu xa khoe:“May mắn hôm nay người không cùng Minh thiếu gia đi chỗ nuôi tằm, tiền thưởng toàn cho ta, cha ta nói sẽ thưởng ta một tuần đều có thịt ăn.”

“Ai thèm.....” Ta nghĩ đến chuyện hôm nay, liền đầy mình phiền não, lại đoạt thêm một miếng thịt cho hả giận.

“Đừng quá đáng!” Thạch Thạch cầm chén ôm thật chặt , ngón ngón nghiêng nghiêng xong, mới lau lau miệng, chăm chọc nói,“Nhìn người thường ngày cứ chỉ thô lỗ, sao vừa thấy Minh thiếu gia liền né tránh, đừng nói nhìn thấy thiếu gia bộ dạng đẹp, học theo Xuân Hạnh tỷ tở tượng nam nhân?”

“Phi! Người mới tở tượng nam nhân!” Ta phẫn nộ quýnh một cái lên vai hấn.

Thạch Thạch da dầy thịt cứng không có phản ứng, chỉ thoáng rụt vai, khinh bỉ nói:“Đứa ngốc! Ta không phải con gái, sao có thể có thể tở tượng nam nhân, hơn nữa cha ta nói không cho loạn tượng, tương lai tự nhiên sẽ chọn con dâu tốt cho ta.”

“Với tính tình của người? Cẩn thận cưới phải một Mẫu Dạ Xoa!” Ta mỉa mai trả lời.

“Người nói vậy!” Tiểu nam tử hấn tôn nghiêm sao chịu vũ nhục, Thạch Thạch giận dữ đứng dậy, gương mặt vốn đã đen do phơi nắng lại đen thêm hai phần, muốn giáo huấn ta nhưng không dám đánh, cuối cùng động khẩu công kích,

“Người quái dị! Không lông mi! Nấp nôi! Minh thiếu gia tuyệt đối là ánh mắt có vấn đề, hoặc là đáy lòng quá mức thiện lương, mới có thể cảm thấy đẹp. Người cũng đừng nghĩ thiếu gia nói người vài câu hảo, là có thể tự cho là đúng, không tới hai ngày thiếu gia sẽ tỉnh ngộ, bội tình bạc nghĩa! Ném qua sau đầu!”

“Cái gì bội tình bạc nghĩa? Không biết thành ngữ cũng đừng dùng lộn xộn! Tên kia mà thiện lương? Ta còn chưa tính sổ với người chuyên sinh sự từ việc không đâu!” Ta còn muốn báo cho hắn về sau ít gây thêm chuyện cho ta, bỗng nhiên cảm thấy trong lời nói của hắn có gì đó không ổn, do dự hỏi, “Sau khi các người đi rồi, thiếu gia hắn còn nói gì ta sao?”

“Đúng vậy, như người cũng không biết làm sao tích được đại phúc, có thể làm cho thiếu gia xem trọng. Bất quá chờ ở chung lâu, thiếu gia sẽ tỉnh ngộ, hiểu được người là đồ ngốc.” Thạch Thạch quay đầu đi chỗ khác, không thêm để ý đến ta.

“Ông” một tiếng vang lên trong đầu ta, liền biết khẳng định đã xảy ra chuyện, chạy nhanh lùi kéo Thạch Thạch hỏi: “Thiếu gia hắn muốn làm cái gì?”

“Xem người khản trương như vậy, còn nói không nghĩ tới thiếu gia?” Thạch Thạch thù dai nói, “Thiếu gia có nói một chút, nhưng ta không nói cho người!”

Ta hạ xuống thể diện cùng tiểu quỷ giải thích: “Ta không phải tơ tưởng tới thiếu gia, ta chỉ là không thích, cho nên không muốn tiếp cận, Thạch Thạch người nói cho ta biết đi, ta về nhà trộm hai cái trứng chim nấu cho người ăn.”

Thạch Thạch lại càng không cao hứng: “Minh thiếu gia thân phận cao quý, võ công cao cường, tính tình cũng rất tốt, hôm nay ở chỗ nuôi tằm, chỗ nào không hiểu còn có thể khiêm tốn thỉnh giáo, một chút cũng không tự cao tự đại, người sao lại có thể nói thiếu gia như vậy?”

Đáng giận, vì cái gì tất cả mọi người đều nói tốt cho Nam Cung thế gia? Bà ngoại cùng mợ mới vừa rồi cũng đem Nam Cung Minh khen tới trời. Đầu tiên là nói bộ dạng hảo, sau đó còn nói Nam Cung thế gia nhân hậu, Nam Cung Hoán gia giáo thâm nghiêm, mới có thể dạy dỗ đứa nhỏ như vậy, tương lai nhất định là võ lâm đại hiệp, xã hội lương đồng.

Đều là nói hươu nói vượn, ta có đôi mắt của Thượng Đế, biết Nam Cung Hoán là luyện đồng phích, miệt mài nữ sắc, trong nhà mỹ cơ diễm tì thành đàn, hơn nữa chơi xong tùy ý tặng người khác, nhà bọn họ ngầm thông đồng hắc đạo làm chuyện xấu xa không ít. Nhưng thật ra Nam Cung Minh ở trong sách mới đầu coi như quân tử, nhưng sau khi gặp được Lâm Lạc Nhi cả người nào tàn, chẳng những giết cha, tính cách càng phát triển theo khuynh hướng vạn vẹo.

Gặp nữ chính một lần, lầm lạc cả đời, thật sự là bi kịch.

Càng bi kịch là ta cái gì cũng biết, nhưng nói ra không ai tin.

Thạch Thạch mất hứng, không muốn nói chuyện với ta.

Ta khom lưng, tìm mọi cách khẩn cầu, thay đổi biện pháp hối lộ, chỉ vì tin tức dự phòng sau này có thể dùng.

Cầu đã lâu sau, Thạch Thạch mới nói: “Hôm nay buổi tối ở bãi tha ma.....”

“Đi! Đương nhiên đi! Cọc vãi quan trọng như vậy! Không có lý nào không đi!” Ta vỗ ngực cam đoan, sau đó tiếp tục trông mong theo dõi miệng hắn.

Đáng tiếc miệng chó không phun được ngà voi, hắn nói: “Ai nha, trí nhớ gần đây không tốt lắm, không nhớ rõ Minh thiếu gia đã nói gì.”

Ta khẽ cắn môi, gơ tay thề: “Ta cam đoan lúc trở về trước mặt mọi người khóc thật thê thảm! Làm cho lão đại nhà người có chút mặt mũi!”

“Dĩ nhiên, ta cũng không tin người thật không sợ quỷ!” Hắn hừ hai tiếng, chậm rì rì nói, “Quên đi, ta cũng không đùa giỡn người. Minh thiếu gia nói người thuở nhỏ mất người thân, mỗi ngày làm việc còn bị đánh chửi, thật sự là đáng thương, muốn cầu phụ thân mang người về Nam Cung thế gia, làm bạn cùng hắn cũng tốt.”

Hai chân ta mềm nhũn, đứng không vững.

“Nhìn bộ dạng hiện giờ của ngươi” Thạch Thạch khinh bỉ nhìn ta hai cái, lưu lại 1 câu “ Buổi tối hôm nay không lấy được cạp vãi, ta sẽ khiến cho ngươi đẹp mặt”, rồi bưng cái bát không chạy.

Ta khóc không ra nước mắt, bi phẫn mắng ông trời:“ Nam Cung Minh chết tiệt, ngươi tuổi còn nhỏ không học cái gì tốt! Học người ta làm thánh mẫu Maria làm cái gì?! Không có việc gì đi tìm ngược a!”

=====

Tác giả tâm sự: Mọi người không cần giải nghĩa tên tiêu đề

Nếu thấy hợp sẽ sửa..... *Nhìn trời*

Tiếp tục tung hoa, giữ vững nhiệt tình, quyển này mỗi chương càng ngày càng dài! Mọi người cảm động không ~ cảm động không?

4. Chương 4

Nếu có thể trọng sinh, hoặc là xuyên qua sớm vài năm, hẳn là ta đã có thể tìm được nhiều biện pháp thay đổi tình tiết.

Nhưng là hết thấy mọi chuyện đều phát sinh lúc ta vừa xuyên qua trong vòng không đến ba tháng, ta tốn thời gian quen thuộc hoàn cảnh , đã sắp không kịp ứng biến nữa rồi.

Hơn nữa Lâm Lạc Nhi hiện tại chỉ có 8 tuổi, thể chất suy nhược, không xu dính túi, xung quanh lại có vài ngọn núi cao, chạy trốn có khi bị dã thú ăn luôn, nếu không cũng sẽ bị bọn buôn người bắt được, vận khí không tốt bị bán vào thanh lâu, căn cứ tiểu thuyết cổ đại ghi lại, trong đám khách có rất nhiều tên là biển thái, dung mạo họa thủy của Lâm Lạc Nhi tương lai cùng các nam nhân ham mê XXX đặc thù khẳng định càng không có gì hay ho [như thế nào là XXX đặc thù, mọi người tự tưởng tượng].

Ta cảm thấy tỷ lệ thành công khi trốn chạy hoặc tại thanh lâu gặp được chân mệnh thiên tử trọng nghĩa tương trợ, thật sự quá thấp.....

Đáng giận! Tình tiết phát triển quá nhanh !

Mập lên đã không còn kịp, hiện tại chỉ còn hủy dung, làm cho bọn họ chướng mắt còn hi vọng có con đường đi !

Cây sắt nung đỏ Caca a, đem huynh ấn trên mặt, thật đau á

Nhưng kiếp sống tương lai ngược thân ngược tâm trở thành món đồ chơi, càng đau

Đau dài hay đau ngắn? Đầu óc ta rối rắm giống cuộn len bị mèo đùa nghịch.

Cuối cùng quyết định hoàn thành ước hẹn tại bãi tha ma trước đã, chuyện về sau đi về hẵng tính.

Sắc trời đen như mực, lấp lánh vài ngôi sao, vài tiếng quạ kêu, nghe thật thống khổ, ta thừa dịp mơ mấy ngày nay được tiền thưởng, tâm tình vui vẻ, nhờ nàng làm một cái đèn lồng nhỏ cùng hai muống nhỏ dầu thấp, đem châm, cầm cái cán dài, bỏ sau lưng 7, 8 tên tiểu quỷ đang núp theo dõi, lén lút đi ra ngoài thôn.

Bãi tha ma cách Lý gia trang không xa, đi qua bãi sông, dọc theo đường hẹp quanh co hướng đỉnh núi đi vài bước là tới, hơn nữa phụ cận là đồng ruộng, mấy đứa nhỏ gan lớn ban ngày thường xuyên lại gần đây chơi đùa, hái trái cây dại ăn.

Ta giờ đèn lồng lên, dùng cây gậy dài đánh vào đám cỏ kinh động lũ rắn, cẩn thận đi tới, bỗng nhiên nhớ ra nơi này không phải nông thôn ở thế kỷ hai mươi mốt, hệ số an toàn không cao như vậy.....

Tuy rằng, ta không sợ quỷ . Gần bãi tha ma cũng không phải chỗ tốt cho bọn cướp.

Nhưng..... còn Sói? Cọp? Gấu nữa?

Chúng nó không giống đám thú có phong độ trong rạp xiếc, cũng không hiểu cái gì là kính già yêu trẻ, thương hương tiếc ngọc, nhìn thấy bữa ăn thơm ngon ngào ngạt, khẳng định sẽ thực không có phong độ chạy lại cắn hai cái, ta đây trong lúc đó kêu trời không thấu a .

Đêm tối trời lạnh, mồ hôi lại sũng nước, ta hung hăng rùng mình hai cái, bước đi nhanh hơn.

Một con dế mèn nhảy ra làm cho ta hốt hoảng, trong không gian hỗn hợp tiếng kêu của lũ chim không biết tên , nghe như tiếng trẻ con khóc, mấy đốm lửa ma trời lóe ra từ sâu trong bụi cỏ, đám đom đóm lập lòe nhảy múa trong không trung, bóng cây theo gió lắc lư, như quái thú đang đuổi chân. Nông thôn xinh đẹp vào ban đêm, thật là cực kỳ khủng bố.

Trong lòng ta vừa mừng tên Thạch Thạch ngu ngốc, vừa tìm con cọp vãi giấu ở mấy năm mờ.

May mắn tên kia coi như còn một chút tốt bụng, trực tiếp để trên cái bia mộ bằng đá lớn nhất. Ta vốn cho rằng tôn giáo tín ngưỡng dù không tin, cũng phải có chút kính trọng, liền đốt đèn lồng đi qua, hai tay chấp lại, nắm lấy con cọp vãi.

Không ngờ, còn chưa đụng tới , con cọp vãi trượt qua 1 bên, sau đó rơi xuống.

Bên cạnh có tiếng sần sật, ta nhìn xung quanh, chỉ cảm thấy gió thổi cỏ lay, đều là nguy hiểm, chạy nhanh đi kiếm con cọp vãi, chuẩn bị chạy trốn.

Không ngờ tới phía sau truyền đến một tiếng kêu quái dị, có đám bóng đen giống dã thú nhảy ra từ bụi cỏ, phóng đến chỗ ta.

Ta thực sự bị dọa, quay đầu bỏ chạy.

Bãi tha ma đầy nhánh cây khô, dây leo, trong lòng ta lại kích động, chạy hai bước, thì bị vấp hòn đá nhỏ, mất thăng bằng, cổ chân truyền đến một trận đau nhức, giãy dụa hai cái , trong tay còn cầm đèn lồng, liền đổ sập ngã xuống dốc núi nhỏ, mặt bị đập thật mạnh vào mộ bia, choáng váng hoa mắt.

“Ha ha ha! Lâm Lạc Nhi thật nhát gan!”

“Xú nha đầu còn kiêu ngạo!”

“Lúc này bị dọa bể mật chưa?”

“Lão đại thần binh diệu kế, quả nhiên lợi hại!”

Trên dốc truyền đến tiếng cười vang của đám tiểu quỷ.

“Một đám tiểu quỷ thú vị ăn no không có chuyện gì làm!” Ta nhin đau chà xát miệng, phun ra vài cái, cảm thấy lòng bàn tay dính dính, liền sờ soạng tìm đèn lồng, tìm ngòi châm lửa.

“Hình như không ổn, đi xem.”

Nghe Thạch Thạch mệnh lệnh, vài cái đèn lồng nhỏ lục tục sáng lên, bọn nhỏ đều nhảy xuống dốc, đi lại trước mặt ta, sau đó toàn bộ đều không lên tiếng, đứng sững tại chỗ đó như mấy tảng đá.

Ta nương theo ngọn đèn mỏng manh, theo tầm mắt bọn họ nhìn xuống, đã thấy trên cỏ có nhiều vết máu, trung gian im ắng có hai cái răng cửa khéo léo trắng nõn.

“Lạc..... Lạc nhi..... miệng của người.....” Thạch Thạch lắp bắp, nói không ra lời.

Ta há mồm, muốn mắng hần ngu ngốc, bên môi lại truyền đến từng trận đau nhức, càng lau máu chảy càng nhiều, cuối cùng đầy vạt áo trước.

“Lão đại, làm sao bây giờ?” thấy đã làm ra đại họa, bốn tiểu lâu la đi theo Thạch Thạch, nhất thời hai tên sợ đến phát khóc.

Thạch Thạch mặt trắng bệch , đưa tay ra đỡ.

Ta gạt bỏ tay hắn, tự mình đứng lên, thấy đầu gối, cánh tay khuỷu tay nhiều chỗ quần áo đều bị đá vụn cắt qua, trầy da một mảng lớn, đau đến nhin không được hít sâu hai cái.

“Ta công người.” Thạch Thạch đưa con cộp vải bị cột dây cho đứa nhỏ bên cạnh, lại vươn tay cho ta.

Coi như xong, ta thấy hần tay nhỏ chân cũng nhỏ, cảm thấy giống cho con nít công, vì thế kiên định đẩy hần ra, sải bước đi về phía trước.

Thạch Thạch càng kiên định bắt lấy tay của ta, sau đó đặt trên lưng, một đường chạy chậm.

Hai tên nhóc phía trước đốt đèn lồng dẫn đường, hai tên nhóc phía sau làm người hầu, vây quanh ta cùng Thạch Thạch ở chính giữa, Cảnh u ám bóng đêm cùng đỏ thắm huyết sắc, cảm thấy có chút vài phần hương vị yêu quái.....

Tên gốc Thạch Thạch sức lực quả nhiên không nhỏ, một đường xuống núi vững vàng, rất là thỏa đáng.

Trong tiếng sợ hãi nức nở của bọn nhỏ, cơn tức đầy mình của ta cũng dần dần tiêu .

“Lạc nhi..... Một người làm một người chịu, kế hoạch là ta nghĩ ra được, bọn họ chỉ hỗ trợ. Ta nguyện ý gánh trách nhiệm, người buông tha bọn họ được không?” Thạch Thạch đi đến đầu thôn, thật cẩn thận đưa ra thỉnh cầu.

Ta cảm thấy đám ngu xuẩn này mặc dù làm việc không cần đầu óc, nhưng chuyện này chỉ có thể xem như ngoài ý muốn, nếu như đi nói cho cha mẹ bọn họ, chỉ biết đối lấy một đứa vài roi, bồi chút tiền thuốc men, căn bản vô ích. Còn không bằng làm cho bọn họ đem giáo huấn ghi tạc trong lòng, về sau không thêm phiền cho ta, liền biết thời biết thế đáp ứng , cũng ra lệnh không cho bọn họ đùa dai lần nữa.

Mấy đứa nhỏ rất là do dự, Thạch Thạch lại khuyên vài lần, mới đều tự cùng ta giải thích, giải tán đi về nhà.

Thạch Thạch đem ta buông trước cửa, hít sâu một hơi, khẩn trương gõ cửa hai cái.

Ta thấy lưng của hần ở dưới ánh trăng hơi hơi phát run, trong lòng mềm nhũn, rốt cục kéo hần nhỏ giọng nói:“Quên đi, người trở về đi, ta đã nói là chính mình không cần thận vấp ngã .”

Thạch Thạch nhìn xem mặt của ta , kiên quyết lắc đầu:“Phụ thân nói, nam nhân nếu dám làm dám chịu mới là đại trượng phu.”

Ta còn muốn nói thêm vài câu, cửa liền mở, bà ngoại thấy mặt của ta thét lên kinh hãi, theo sau là một trận đau mắt:“Nha đầu chết tiệt kia, người hơn nửa đêm chạy đi đâu? Làm sao biến thành bộ dạng này? Xem ta lột da người!”

Cậu, mợ, biểu tỷ, biểu đệ, biểu muội..... Có thể chạy đều chạy đến , đều nhìn ta đây người là máu trộn mắt há hốc mồm.

Sau khi vào nhà, Thạch Thạch cúi đầu, lấp bắp giải thích sự tình, cũng thừa nhận sai lầm.

Mợ kêu ta há miệng, nhìn xem, cười nói:“Hai cái răng cửa gãy vừa hay, dù sao tuổi còn nhỏ, còn có thể mọc ra, nhưng là miệng và mũi đều có vết thương lớn, người làm sao không cẩn thận như vậy?”

“Hay cái gì hay? Không phải con gái của người sinh ra mới không đau lòng!” Bà ngoại khẩn trương há mồm liên mắng, mắng mợ không dám mở miệng, cúi đầu đi tìm rượu thuốc, sau đó quay đầu lại chỉ vào Thạch Thạch mắng,“ Tiểu tử có mẹ sinh không có mẹ dạy! Ngày thường làm xằng làm bậy còn chưa tính! Lần này cư nhiên dám làm chuyện lớn như vậy hại người ta! Gọi cha người tới đây! Hôm nay không cho cháu ta công đạo! Lão bà chết cũng không để yên cho nhà người!”

Thạch Thạch sắc mặt trắng bệch, vội vàng xoay người bỏ chạy, thiếu chút nữa tông vào cửa.

Cậu ở bên cạnh xoa xoa tay, cười khuyên bà ngoại:“Mẹ à..... cha của Thạch Thạch cũng không dễ chọc, dù sao Lạc nha đầu cũng không có gì đại sự, mọi người lại là quê nhà hương thân , không bằng nói vài câu, coi như hết.....”

“Tính cái gì tính? Mặt của Lạc nha đầu lần này vụn nát ..! Tương lai làm sao tìm nhà chồng a?!” Bà ngoại tức giận nhưng cuối cùng khẩu khí cũng nhẹ nhàng lại,“Người cùng tên Thiết Đầu kia thương lượng trước đi, xem hần tính xử lý như thế nào.”

Cậu khúm núm dạ.

5. Chương 5

Biểu tỹ lấy khăn mặt thay ta lau đi vết máu trên người, mợ dùng rượu thuốc tẩy trừ miệng vết thương, đau khiến ta nhe răng nhếch miệng, kêu rên từng trận, sau đó thoa thuốc trị thương, thay áo đã bị rách , lại đi ra nghe bà ngoại mắng.

Bà ngoại thật ra thiết tình yêu thương Lâm Lạc Nhi , vừa mắng vừa lau nước mắt, mợ mặc dù thấy chuyện không liên quan mình, nhưng nằng trước giờ thanh danh hiền lành, ở bên cạnh an ủi ôn nhu khuyên giải, vừa chọc cười ta, lại chọc cười lão thái thái, rất là sẵn sốc. Nhưng thật ra biểu tỹ biểu muội tránh ở bên cạnh âm thầm cười trộm, có chút vui sướng khi người gặp họa.

Một lát sau, truyền đến hai tiếng đập cửa thật mạnh, cậu co đầu rút cổ bị bà ngoại thúc dục, mới giả bộ về mặt tươi cười đi ra mở cửa.

Phụ thân Thạch Thạch Lý Thiết Đầu, mang theo con trai, đứng ở ngoài cửa giống cái tháp sắt.

Ta lần đầu tiên thật sự đánh giá hai cha con, bọn họ bộ dáng thật giống , đều là đôi mắt dài nhỏ, môi mỏng, răng khểnh, màu da như lúa tiểu mạch. Nhưng khuôn mặt Thạch Thạch so với phụ thân có chút tinh tế lại có thêm 1 đôi má lúm đồng tiền thật đáng yêu. Thiết Đầu đại thúc trên mặt có vết sẹo, râu tóc đã lâu không để ý, có vẻ mặt dữ dằn, không cần hoá trang cũng giống tội phạm, hơn nữa không thích nói chuyện, lại một thân cây mạnh, chẳng trách người trong thôn sợ hãi.

Thạch Thạch ngày thường thực kiêu ngạo, ở trước mặt phụ thân không dám ngẩng đầu, chỉ lén lút hướng bên này nhìn ta.

Thiết Đầu đại thúc trừng mắt nhìn con một cái, mở miệng :“Lạc nha đầu đâu? Bị thương nặng không?”

Hai mắt đỏ bừng, nắm tay còn gắt gao nắm sợi roi ngựa, không giận mà uy, cậu sợ tới mức đem bà ngoại công đạo hết thấy bỏ sau đầu, cười làm lành:“Không có gì, con nít nghịch ngợm, gãy hai cái răng, qua mấy tháng liền mọc trở lại.”

“Như thế nào không nghiêm trọng!” Bà ngoại dắt ta đi ra ngoài, lau lau nước mắt, ngẩng đầu trách mắng,“Con trai ngươi so với ngươi hồi xưa còn muốn hơn! Nhìn xem khuôn mặt cháu ngoại ta, tương lai làm sao bây giờ a?”

Thiết Đầu đại thúc đi tới, cúi người, nhìn vết thương của ta nửa ngày, bỗng nhiên mệnh lệnh:“Hé miệng.”

Ta xem xem bà ngoại, do do dự dự há mồm, cho hấn xem hai cái răng cửa bị rụng mất tiêu.

Thiết Đầu đại thúc trở nên càng dữ tợn , trong mắt lộ vẻ tơ máu, khiến cho người ta sợ hãi. Hấn bỗng nhiên quay đầu, hung hăng vùng roi ngựa, hét to:“Quỳ xuống!”

Thạch Thạch lập tức thẳng tắp quỳ, cậu của ta cũng sợ tới mức hai chân mềm nhũn, thiếu chút nữa không đứng nổi .

Thiết Đầu đại thúc nổi giận dùng dùng cầm roi ngựa giơ tay hướng người Thạch Thạch đánh xuống, vừa đánh, vừa mắng:“Lớn lên như vậy, sách không chịu đọc, học đường không đi, chỉ biết mỗi ngày đùa giỡn, mỗi ngày quậy phá, ta rõ ràng đánh chết ngươi còn thua kém súc sinh! Sau đó đi xuống làm bạn với mẹ ngươi, cũng xong hết mọi chuyện!”

Thạch Thạch cắn răng, nắm chặt tay, mặc cho cha đánh như thế nào cũng không rên một tiếng.

Mới đầu mọi người đều cảm thấy roi của Thiết Đầu đại thúc kia là sấm to mưa nhỏ (nino : hình như ý là chỉ hung hăng hù dọa thực chất không có gì) lại cảm thấy đứa nhỏ này ngày thường nhiều trò, quả thật nên phạt một chút, cho nên cũng chưa khuyên. Sau lại phát hiện không ổn, Thạch Thạch quần áo lại thấm ra nhè nhè vết máu, mới hoảng hốt , chạy lại ôm cánh tay Thiết Đầu đại thúc, liều mạng đoạt roi, e sợ cho hấn xuống tay không biết nặng nhẹ, đánh chết đứa nhỏ .

Bạo hành gia đình nghiêm trọng như vậy ở hiện đại phải gọi cảnh sát . Ta bình thường nhìn Thạch Thạch không vừa mắt, giờ phút này cũng sợ hãi, đành phải đi theo mọi người đi lên ngăn đón, dùng tiếng nói hút gió cầu tình :“Thức thức tha thứ Thạch Thạch lần này đi, hấn về sau không dám nữa .”

Thạch Thạch chỉ cúi đầu, không nói lời nào.

Thiết Đầu đại thức nhìn đứa con trai quật cường, rốt cục vẫn ngừng tay. Hấn ngẩng đầu, từ từ nhắm hai mắt thở dài một hơi, bỏ roi, sờ sờ đầu của ta, khàn khàn nói:“Lạc nha đầu người biết, Thạch Thạch thuở nhỏ không có mẫu thân dạy, ta lại bận rèn sắt kiếm tiền, không có dạy hấn cho tốt, thường tùy hứng làm bậy, thật sự là ta không làm phụ thân tốt, sau này sẽ hảo hảo quản thúc, không cho hấn tiếp tục như thế.....”

“Quên đi quên đi, việc đã đến nước này, nhưng thật ra ngày sau Lạc nha đầu làm sao bây giờ ?” Bà ngoại thở dài lắc đầu.

Thiết Đầu đại thức nghĩ nghĩ, xoay người nói với bà ngoại :“Để Lạc nha đầu dưỡng thương cho tốt, không cần nghĩ xa, chuyện này chúng ta có thể thương lượng.”

Sau đó bọn họ lục tục vào nhà nghị sự, ta muốn đi theo, lại bị mợ đuổi ra ngoài, nói đại nhân bàn chuyện không liên quan tới con nít , đi ngủ sớm một chút.

Ta đứng ngây một hồi, thấy Thạch Thạch còn quỳ trên mặt đất không đứng dậy, trên người vết máu loang lổ, sợ hấn bị uốn ván, liền đem rượu thuốc lại, kê hấn cởi áo, xử lý vết thương.

Thạch Thạch nhăn nhó nửa ngày, mới chịu cởi áo, ta thấy những vết roi đều sưng đỏ, giống như con rết, tung hoành trải rộng, vài chỗ da tróc ra, nhìn đều cảm thấy thật khủng bố, rượu thuốc vừa thoa lên, hấn nắm chặt tay làm các đốt ngón tay kêu răng rắc, khớp hàm khanh khách rung động, toàn thân run rẩy không ngừng, nhưng không chịu kêu một tiếng đau.

“Này, nếu đau thì khóc đi, ghen không tốt đâu.” Ta vừa xoa vừa khuyên.

Thạch Thạch hít sâu vài cái, mới từ hàm răng ghen ra tiếng:“Nam tử hán đại trượng phu, quyết không khóc nhè ở trước mặt con gái!”

Tên tiểu quỷ này khổ thân muốn chết còn sĩ diện, ta bắt đắc dĩ cố gắng làm càng nhẹ tay càng tốt, thật vất vả mới thoa xong thuốc, vỗ vỗ bả vai của hấn nói:“Đứng lên đi, chúng ta đến phòng bếp chờ cha người đi ra.”

Thạch Thạch quay đầu đi chỗ khác, thấp giọng nói:“Cha ta còn chưa nói có thể đứng lên.”

Ta thật hết chỗ nói rồi, đành phải ngồi xổm chờ chung với hấn, hai người cùng nhau đếm kiến.....(^_^)

Đếm tới lượt thứ ba, Thiết Đầu đại thức rốt cục cũng đi ra , về mặt thoải mái, hấn bước nhanh đi tới, lại sờ sờ đầu của ta, ôm Thạch Thạch bị thương đi về nhà. Bà ngoại và cậu hai người bọn họ nhìn ta, cười ngọt ngào như mật, không hề đề cập đến chuyện hủy dung, giống như vân đạm phong khinh, cái gì cũng chưa phát sinh qua.

Ta thực không hiểu vì sao.....

Nhưng mà lần này té bị thương đối ta mà nói là trong cái rủi có cái may, cái miệng bị thương, chóp mũi cũng bị trầy, không có 2 cây răng cửa, , tiếng nói hút gió, biến thành người quái dị, hơn nữa kiểu tóc khó coi, phối hợp quần áo lộn xộn, ai cũng không muốn nhìn ta thêm một cái.

Nếu Nam Cung Hoán muốn một nghĩa nữ như vậy, khẳng định là mất chó bị mù!

Ta soi gương, vì không cần tự mình động thủ đi hủy dung mà cảm thấy thật cao hứng, cũng mỗi ngày ngồi ở trà liêu hỗ trợ, chờ mong hai tên cầm thú trong lúc răng cửa chưa kịp mọc lại đại giá quang lâm, bằng cái bộ dáng này, 21+ hắc ám sẽ nhanh chóng chuyển hướng thành diễn văn ẩm áp.

Trời cao cuối cùng cũng chiếu cố ta một lần, ngồi ở trà liêu đến ngày thứ bảy,người của Nam Cung thế gia rốt cục đến đây, bạch long câu xinh đẹp đang ăn cỏ bên cạnh hắc vân câu cao lớn uy vũ, đeo yên cương tinh xảo, thể hiện khí phách mười phần.

Ta giữ vững tinh thần, kiểm tra gương mặt trang điểm đỏ như mông khỉ, sau đó bước thấp bước cao, cầm khay run run, đi đến trước mặt hai đại cầm thú, đặt chén trà xuống, nhìn về phía bọn họ “Thần nhiên” cười một cái, cúi đầu lặng lẽ quan sát hiệu quả.

Một tiếng xoảng trong treo vang lên, là tiếng Nam Cung Minh khiếp sợ làm rớt chén trà, ngồi ở bàn kế bên đám thủ vệ người người không dám nhìn, có vài tên còn phun trà, hết thấy quay đầu đi chỗ khác, mặt ghen đến mức đỏ bừng. Có đại thúc mặt đen còn trêu ghẹo:“Nha đầu kia bộ dạng cũng thật như hoa như ngọc.....”

Ừ, hiệu quả tốt lắm, Nam Cung Hoán đâu rồi?

Nghe từng trận trào phúng, ta vừa lòng phản ứng xung quanh, đã thấy chỗ rẽ không xa đi tới một vị nam nhân hơn ba mươi tuổi, bộ dạng cùng Nam Cung Minh có vài phần tương tự, nhả nhận tư vấn đứng ở góc tường, diện mạo không thật đặc biệt cũng không nổi bật, nhưng rất có khí thế, giống như sư tử tuyệt không bị nhận sai thành con chó nhỏ, làm cho người ta không thể không nhìn chăm chú.

Ta bày ra biểu tình chân chó, hé miệng hướng về phía hắn cười, hết sức lộ ra 6 cây răng nhỏ.

Nam Cung Hoán thực bình tĩnh, khóe mắt hơi hơi giựt giựt, hắn nhìn về phía Nam Cung Minh nâng nâng cằm, hỏi:“Người người nói chính là nàng?”

6. Chương 6

“Làm thế nào biến thành ra như vậy?”

Bình thường chúng ta ở trên mạng thấy ảnh chụp ngôi sao sau khi tẩy trang, đều đã sợ mất mặt. Đừng nói bộ dạng thê thảm này của ta.

Tiểu cầm thú thấy tiểu mỹ nữ ta thảm biến thành tiểu quái thú, sợ tới mức tròng mắt đều sắp rớt ra, miệng hân mím lại nửa ngày, mới đáp ra một tiếng “Phải” .

“Đi thôi.” Đại cầm thú quay thân rời đi, thị vệ đi theo để lại tiền thưởng.

Nam Cung Minh nhìn theo phụ thân, lại nhìn ta, dậm chân một cái, đuổi theo, trong miệng còn gọi:“Phụ thân..... Hãy nghe con nói!”

“Thánh mẫu, người đừng nói tốt hơn !” Đàn ngựa tung lên một trận bụi bặm, ta phát tay vui vẻ đưa tiền đám cầm thú .

Bà ngoại néo lỗ tai kéo ta về, vừa lấy nước rửa mặt vừa quở trách:“Tiểu nha đầu! Dám lấy son bột nước của mẹ ngươi ra chơi! Nghĩ không cần tiền mua a?!”

Ta bị đánh mấy roi ngọt ngào, lại yên tâm bỏ xuống tảng đá lớn.

Buổi tối đó, ngủ ngon khác thường.

Ta mơ thấy chính mình bị đồng hồ báo thức trong di động đánh thức , bên người là gối ôm KITTY mềm mại, chân gác lên vệt bông màu vàng, quán điểm tâm sáng dưới lầu bay tới mùi thơm nức của bánh quẩy cùng sữa đậu nành, tiếng kèn inh ỏi của ô tô và xe máy vang lên không ngừng. Ngay cả lão tổng hay buộc chúng ta tăng ca thoát nhìn cũng đẹp khác thường.

Đôi mắt sự vật hết thấy quen thuộc, ta cảm động ở đứng ở ban công cao giọng hét to:“Các đồng chí có khỏe không! Hồ Hán Tam ta đã trở về!”

Nhưng khi mở mắt ra, vẫn là gian nhà ngói tràn ngập bùn đất xa lạ, gối trúc khiến da đầu từng trận phát đau, miệng cắn góc chăn vải bố, chảy vài giọt nước miếng.

Là mộng? Là thực?

Vì cái gì hai cái thế giới đều chân thật như thế?

.....

Buổi chiều, ta đến trà liêu giúp bà ngoại dọn dẹp, ngựa của Nam Cung thế gia lại tới nữa.

Nhảy xuống ngựa là một tiểu tử khoảng mười sáu mười bảy tuổi, gương mặt trẻ con đáng yêu, cười tủm tỉm đi đến trước mặt ta, nhìn trái nhìn phải đã đời, đưa ra một cái gói nhỏ: “Thiếu chủ của chúng ta đưa cho người.”

Thánh mẫu kia còn chưa chịu yên? Ta lui ra sau hai bước, khoát khoát tay nói: “Người nhận sai người, ta và thiếu chủ của các người không có quen biết.”

“Đúng vậy, đúng vậy!” Tiểu tử cúi người, lại nhìn mặt của ta, lưu loát nói, “Thiếu chủ đã nói thật sự rõ ràng, trừ phi các người còn có một vị cô nương trên miệng và mũi có vết thương, thiếu hai cái răng cửa, kiểu tóc sọc sọc một nửa giống võ đũa hầu, nếu không không có khả năng nhận sai.”

Ta nhanh chóng thăm điểm danh các tiểu cô nương trong thôn một lượt, thật đúng là tìm không ra cái thứ hai.....

“Cầm! Đừng có không biết tốt xấu! Gia không rảnh cùng người đùa giỡn! Còn phải đi làm việc khác!” Người của Nam Cung thế gia ở gần đây danh khí rất lớn, hạ nhân giữ cửa của bọn họ đều có thể diện còn hơn chủ nhà ở nông thôn, tiểu tử kia đợi nửa ngày, thấy ta không nhận, bắt đầu hết kiên nhẫn, khuôn mặt tươi cười hòa ái dễ gần cũng giả bộ hết nổi nữa, liền đem cái gói nhét vào tay ta, cũng không thèm quay đầu lại đi mất.

Nam Cung thế gia cách nơi này hơn hai mươi dặm đường, người ta cũng sẽ không cho ta vào cửa, cho nên lễ vật này không muốn cũng phải nhận. Ta thừa dịp người nhà không có ở bên cạnh, tự mở cái gói ra xem, bên trong có một hộp thuốc bôi thơm ngào ngạt, một hộp hoa quế cao tinh xảo, một hộp đường khối, còn có một phong thư.

Thư đúng là của Nam Cung Minh viết, chữ viết non nớt, cũng rất đoan chính, trên bìa viết Lâm Lạc Nhi thân khảo, nhưng ta cảm thấy hẳn không nghĩ qua Lâm Lạc Nhi có biết chữ hay không..... May mắn chữ viết của thế giới này tương tự tiếng Trung, ta lại thường xuyên đi Hongkong mua bản gốc manhua Đài Loan và tiểu thuyết đam mỹ (nino: oh yeah thì ra bạn í cũng là...), cũng quen đọc phồn thể viết hàng dọc.

Trong thư viết, Nam Cung Minh thật lo lắng cho thương thế của ta, cũng cảm thấy thật có lỗi vì không thể xin phụ thân cứu ta ra khỏi khổ hải, tặng linh dược đặc hiệu trị vết sẹo cho ta dưỡng thương, tương lai sẽ tìm biện pháp hỗ trợ, không cho bà ngoại cùng mợ đánh chửi bé gái mồ côi đáng thương là ta.

Phi! Ánh mắt nào của hắn nhìn ra ta chịu đủ khi dễ? Hơn nữa trên đời này người chịu khổ chịu sở nhiều như vậy, khát cái ven đường cũng rất nhiều, hẳn vì cái gì chỉ đeo theo ta? Nào tàn là loại bệnh cũng cần trị! (nino: sao lại nói Tiểu Minh như thế >_<)

Không hiểu vì sao Nam Cung Minh càng tới gần, ta lại càng nổi da gà. Nhất là nhớ tới tình tiết trong nguyên tác, đem nữ nhân mình thích nhốt lại, hoặc trói lại tìm mọi cách làm nhục, chỉ vì phát tiết dục vọng nam nhân, thấy thế nào tinh thần của hắn cũng không bình thường.

Bị nam nhân thích là hài kịch, bị nam nhân điên thích lại là bi kịch.

Ta nhìn thân hình mới 8 tuổi của mình, nghĩ đến tương lai không tiền không quyền không thể lực, chỉ cảm thấy tình cảnh âm trầm đáng sợ, tâm cũng âm trầm đáng sợ.

Buồn bực phe phẩy phong thư, phát hiện bên trong còn có tờ giấy, mở ra xem, là tờ ngân phiếu hai trăm lượng, còn ghi chú nói là cho ta mua sơn phấn nước hoa, kêu ta đừng tô son lộn xộn trên mặt.

Tiền, đúng là đồ tốt, mặt của ta nháy mắt phát sáng. Trong lòng bàn tính bùm bùm khởi động, bắt đầu suy tính so sánh các triều đại, nhớ rõ Đường triều một lượng bạc ước chừng tương đương hai ngàn đến bốn ngàn nhân dân tệ, Bắc Tống sáu trăm đến một ngàn ba trăm, Minh triều sáu trăm đến tám trăm, Thanh triều một trăm rưỡi đến hai trăm rưỡi. Cho dù thấp nhất, hai trăm lượng bạc cũng ước chừng giá trị 3 vạn tệ! ruộng đất có thể mua không ít, phòng ở cũng có thể xem mấy gian!

Nam Cung thế gia thực sự có tiền! Nam Cung Minh còn tuổi nhỏ thật sự là danh tác a! Tiền chạy trốn cuối cùng đã có!

Nhưng là..... Vạn nhất đây là tiền bán mình làm sao bây giờ?

Ý nghĩ hưng phấn bị nước lạnh dội vào, ta rối rắm nửa ngày, quyết định trước vụng trộm đem tiền giấu đi, về sau tìm xem có chỗ nào có thể đầu tư, hoặc là xa chạy cao bay, chạy đến chỗ Nam Cung Minh tìm không thấy, nói vậy lấy nhà bọn họ tiền tài quyền thế, cũng sẽ không so đo hai trăm lượng.

Làm người tính kế đến tận đây, khiến ta cảm thấy bị ai vì tốc độ bại hoại tư tưởng đạo đức của mình, nhưng không thể ngăn cản quyết tâm quỵt nợ vô sỉ của ta.

Về phần đồ của Nam Cung Minh đưa, nhất là thuốc trị thương, ta không cần , cũng không tính mang về nhà, làm cho bà ngoại bọn họ thêm suy nghĩ. Vì thế ở trong thôn vòng vo vài vòng, chỉ nhìn thấy Thạch Thạch nhần nhần nhí nhí ngồi ở trong nhà, đang cố gắng đưa tay ra sau, muốn thoa thuốc trên lưng.

“Cha người không ở nhà à? Sao tự mình thoa thuốc?” Ta chưa thấy ai như đứa nhỏ này, liền đi qua, đem hai hộp đồ ngọt nhét vào trong tay hắn, “Người ta cho , ta không thích ăn, cho người bồi bổ thân mình.”

“Ngày mai là chợ phiên, cha bạn bán dao và nông cụ, việc nhỏ này ta cũng lười gọi ,” Thạch Thạch nhận cái hộp, lấy một miếng nhỏ, liếm liếm, hồ nghi hỏi, “Người sao tự nhiên học được hiền lành như vậy? Không có hạ độc chứ?”

“Không biết tốt xấu!” Mặt của ta bị hắn chọc giận đen lại.

“Hắc ~ xem người cũng không dám!” Thạch Thạch sợ ta lấy lại, lập tức đem hoa quả cao bỏ vào miệng nuốt , ánh mắt của hắn vốn dài nhỏ, bình thường không cười thoạt nhìn cũng có ba phần ý cười, nay lại loan thành Nguyệt Nha, lúm đồng tiền ở bên miệng nhọt nhọt, răng khểnh, từ trên xuống dưới thoạt nhìn đặc biệt đáng yêu.

“Không có ai giành với người, đừng ăn đầy tay đều dính.” Trước khi ta xuyên qua, nghĩ hè luôn giữ đứa nhỏ nhà mợ , thấy hắn biến thành bản hề hề , theo thói quen lấy khăn tay đưa cho hắn, sau đó ra lệnh, “Xoay người, ta thoa thuốc cho người.”

Thạch Thạch bỗng nhiên đỏ mặt , cúi đầu nhìn ta một hồi, mới chậm rãi xoay người.

Thuốc trị thương của Nam Cung thế gia quả nhiên là tốt, sờ vào lạnh lạnh, thoa lên không bao lâu, vết sưng đỏ liền biến mất không ít, vết thương thoạt nhìn không hề nhìn thấy ghê người như trước.

Ta thực vừa lòng, đem cái hộp cho hắn, sau đó cầm ngân phiếu trong lòng, bước đi như bay.

Thạch Thạch ở sau người kêu ta một tiếng, lại ập úng nói không nên lời.

Ta không để ý đến hắn.

Nửa đêm, ta ghé vào bên cửa sổ ngắm bầu trời sao. Mắt thường có thể thấy được một dải ngân hà thật dài xẹt qua không gian, cảnh đẹp như vậy ở thế kỷ hai mươi mốt sớm đã bị khói bụi ô nhiễm làm cho biến mất, đứa nhỏ ở thành thị cho dù dùng nhiều tiền đi du lịch, cũng không nhất định có thể nhìn đến tinh không xinh đẹp như vậy.

Ta cực thích sao, thời điểm nhìn chúng nó, thương tâm, khổ sở, phiền não hết thảy đều quên, trong phút chốc tâm linh bình tĩnh, thật là hạnh phúc.

“Thùng thùng”, dưới cửa sổ truyền đến hai tiếng rất nhỏ, khiến ta đang mơ màng bừng tỉnh, thăm dò nhìn xuống, là Thạch Thạch đang cầm cái chén lớn, cười hướng ta ngoắc ngoắc, sau đó đưa chén hướng lên trên, “Cầm lấy!”

Ta vừa mới vừa tiếp nhận, Thạch Thạch lập tức chạy lấy đà hai bước, đặt chân lên khe đá, hai tay cầm lan can cửa sổ, nhẹ xoay người một cái, liền nhảy vào trong phòng, nhu nhu cái mũi, ngưỡng ngừng nói với ta: “Người quái dị, này..... cơm chiều chờ lại đưa cho người, lễ thượng vãng lai*, đừng khách khí.”

Con nít mới mấy tuổi đầu, ta không so đo hành vi trèo tường vượt rào của hấn, mở nắp ra, thấy bên trong là hai cái đùi gà vừa to vừa béo, tỏa mùi thơm ngát. Đây là món ta thích ăn nhất, trước kia lo giữ dáng không dám ăn nhiều, nay đang muốn mập lên, vì thế nhận thật cao hứng.

Thạch Thạch cố gắng nuốt một chút nước miếng, hỏi: “Người không có răng cửa, cắn được không?”

Ta liếc mắt: “Không có răng thì dùng tay xé không được à?”

Thạch Thạch lưu luyến không rời nhìn đùi gà, cuối cùng xoay tầm mắt qua chỗ khác, không hề bị đồ ăn dụ hoặc.

Ta thấy chân mày đứa nhỏ này sắp thành hình chữ bát, thoát nhìn đáng thương, hào phóng chia cho hấn một cái.

Hấn rất nguyên tắc, lắc đầu cự tuyệt tình của ta.

Ta không hề cưỡng cầu, vừa xé vừa ăn, cao hứng phấn chấn.

Ăn xong, Thạch Thạch lấy khăn mặt trên cái giá treo, đưa cho ta lau tay, sau đó dùng thanh âm nhẹ nhàng nói: “Thực xin lỗi.....”

Ta nghe có điểm khó hiểu: “Cái gì?”

“Là ta rất hồ nháo, hại người bị thương,” Thạch Thạch nói chuyện càng thêm lấp bắp, mặt đỏ như lửa đốt, “Người..... Mặt của người, về sau ta sẽ phụ trách, sẽ không để bọn họ khi dễ người, yên tâm đi.”

“Người tính như thế nào phụ trách?” Ta đùa với tên tiểu quỷ hiểm khi nghiêm trang, cảm thấy rất thú vị.

Thạch Thạch hít sâu, bình tĩnh, một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm, lớn tiếng nói: “Cha ta cùng bà ngoại người đã thương lượng! Nếu mặt của người bị sẹo, không gả cho người trong sạch được! Tương lai ta sẽ cưới người làm vợ!”

=====

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Hôm nay chương này thực dài a.....

7. Chương 7

“Làm..... làm vợ..... vợ.....”

Hai chữ to như kinh lôi đánh xuống, khiến ta cháy sém, xương gà trong tay và cái chén lớn cùng rớt xuống, may mắn Thạch Thạch tay mắt lanh lẹ, mới không làm dơ đệm chăn.

“Người không biết?” Thạch Thạch kinh ngạc.

Ta gật đầu như già tởm.

Thạch Thạch khó chịu nói: “Chẳng lẽ hôm nay người đến đưa đồ ăn, không phải vì muốn lấy lòng vị hôn phu tương lai?!”

Ta lắc đầu như trống bỏi.

Thạch Thạch đành phải giải thích: “Ngày hôm đó sau khi trở về, phụ thân gọi ta lại giáo huấn một chút, nói nam nhân Lý gia làm việc phải biết đảm đương, con gái bị hủy dung sẽ không gả cho người trong sạch được, hấn đã đồng ý với bà bà, qua mấy tháng, lại đến nhìn xem mặt của người, nếu thật không khỏi, liền đặt sính lễ, chờ ta lớn lên sẽ cưới người. Phụ thân còn nói, nữ nhân công việc quản gia không phải dựa vào khuôn mặt, là dựa vào tính tình..... Ta còn nghĩ đến người thực trở nên hiền lành, mang đồ ăn tới cho ta.....”

Hấn càng nói càng uể oải, không biết là chê ta quái dị hay là chê ta không đủ hiền lành.

Nhưng mà học sinh lớp 3 thỏ lộ thật sự thực mạnh a! Làm cho quái tử tử có linh hồn hai mươi một tuổi càng ngày càng mắc cười.....

Hắn thật lòng thỏ lộ , nhưng ta thật không phúc hậu .

Đại khái là biểu tình ghen cười của ta thật sự rõ ràng, Thạch Thạch rất cục giận, đứng lên liền nhảy cửa sổ đi ra ngoài, vừa đi vừa nói:“Người nghĩ rằng ta thêm vào à? Thật không biết xấu hổ ! Hôm nay tới là vì một cái nhân tình thôi!”

Nhìn cái tên thật không tự nhiên kia, ta rất cục nhẹn không được cười ra tiếng , khoát khoát tay nói:“Không dám, không dám.”

Thạch Thạch tức giận đến làn da màu lúa tiểu mạch đều biến thành màu đỏ , hắn bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, hồ nghi hỏi:“Người sẽ không ngốc đến nỗi cố ý làm cho vết thương có sẹo , ép ta cười người chứ?!”

Ta tiếp tục lắc đầu:“Sẽ không, sẽ không! Con gái thích nhất là làm đẹp.”

“Nhưng ánh mắt của người.....” Thạch Thạch thực không tín nhiệm hai mắt nhìn ta, tuy nhiên vẫn chạy.

Ta xem bộ dạng bối rối của tiểu quỷ kia, cất tiếng cười to, cười nửa ngày sau, bỗng nhiên cảm thấy chuyện hắn lo lắng..... Kỳ thật không phải không có lý

Nhà Lí Thạch Thạch nhiều thế hệ đều là thợ rèn, tay nghề rất tốt, thái đao và nông cụ cha hắn làm ra đều bán rất đắt, mọi người tranh nhau mua, trong nhà còn có vài mẫu ruộng, một con trâu, hai con ngựa, tuy không phải phú quý, nhưng là có thể tính là dư dả. Thạch Thạch tương lai sẽ kế thừa phụ thân, học được nghề rèn tổ truyền, hắn sức lực mạnh, thân thể tốt, tương lai vô luận là nạn đói vẫn là bạo động, đi theo tên có tay nghề khẳng định sẽ không bị chết đói.

Phương thức hiếu thuận ở cổ đại cùng hiện đại bất đồng, ngộ nghịch là trọng tội, bình thường trong gia đình việc lớn việc nhỏ đều do cha mẹ chồng định đoạt, quý củ lại nhiều, con dâu bị đánh mắng cũng phải chịu đựng, Thạch Thạch còn nhỏ đã mất mẹ, lại là con trai độc nhất, gả đi không lo mẹ chồng đối xử tệ, cũng không cần xem sắc mặt người khác. Phụ thân tuy rằng bộ dạng dữ dằn, lại chưa từng đánh vợ một ngón tay, bình thường là cái hồ lô suốt ngày không mở miệng, nông nhàn uống hai bầu rượu, uống xong liền ngủ, chưa từng nghe qua có cái gì tật xấu, ở cổ đại đã xem như là trượng phu tốt khó tìm. Thạch Thạch tốt xấu cũng bị phụ thân hun đúc, bình thường bị ta chọc giận, cũng chỉ nói vài câu khó nghe , không hề động thủ đánh người.

Hơn nữa nông gia nhà nghèo, không có nạp thiếp, hai bác của ta gả đi xa không có con trai, cũng chỉ về nhà chính bế một đứa về nuôi.....

Trọng yếu hơn là tên cùng xuất thân của hắn, cùng nam chủ trong Tiểu Bạch văn không có một chút liên quan! Quả thực chính là nam nhân điển hình ở cổ đại! Hảo hảo bồi dưỡng vài năm, tương lai gả đi làm nông phụ, ở nhà thuê hoa, dệt vải, chăm sóc con cái, dùng một chút tri thức hiện đại kiếm một ít tiền, nuôi thêm mấy con heo, chăm sóc vài mẫu ruộng , chẳng phải khoái hoạt?!

Hảo! Thạch Thạch chủ ý thật sự tốt quá!

Trong không gian vang vang tiếng chó sủa, ta nhìn thân ảnh nho nhỏ đang treo tường, trong lòng lại thêm vài phần tà ác tính kế.

Nghĩ tới Lý Thạch Thạch, vượt ngân phiếu của Nam Cung Minh, ta lặn qua lộn lại cả đêm không ngủ , ngày hôm sau thu thập chỉnh tề, cầm bánh bao tự tay làm chạy tới nhà Thạch Thạch, giả bộ tươi cười hiền lành, chuẩn bị thiết lập quan hệ tốt.

Thiết Đầu đại thúc đang ở cửa rèn sắt, ta lập tức thay đổi chủ ý, đem bánh bao hiếu kính cấp cha Thạch Thạch, lại ngọt ngào kêu hai tiếng, lấy lòng cha chồng tương lai.

“Hắc, Lạc nha đầu cũng thật chịu khó làm việc a, sáng sớm đã xuống phòng bếp, nghe nói gần đây còn luyện nữ hồng? Cũng đừng cố sức , cẩn thận đừng làm hỏng mắt,” Thiết Đầu đại thúc cười lộ lên vết sẹo trên mặt khê động, thoạt nhìn còn dữ dằn hơn khi không cười, nhưng khẩu khí cũng rất vừa lòng , hắn gọi Thạch Thạch ra, hỏi ta,“Lạc nha đầu, hôm nay Kim Thủy trấn nghe nói có hí kịch để xem, ta tính mang Thạch Thạch, người muốn theo xe ngựa cùng thúc đi chơi không?”

“Đám con gái đều là phiền phức! Đi hai bước liền kêu khổ kêu mệt, đến lúc đó đi không được làm sao bây giờ? Ừ..... Đồ ăn có hương vị rất tốt, chỉ có da bánh hơi dày, tay nghề của xú nha đầu cũng không tệ lắm.” Thạch Thạch vừa ăn bánh bao ta đưa, vừa khinh bỉ thể lực của ta.

Thiết Đầu đại thúc thô bạo gõ đầu hắn 1 cái: “Người ta đi không được, người không biết tìm chỗ cho người ta nghỉ ngơi sao? Uống chút nước đường, ăn cái bánh trôi! Ngắm chút hoa đào, cái gì cũng được! Chạy lung tung khắp chốn làm cái gì?”

Thạch Thạch xoa đầu phản bác: “Ta không thích ngắm hoa! Chỉ Đám con gái mới thích cái đó! Còn không bằng đi coi khỉ!”

Thiết Đầu đại thúc tức giận lại gõ hắn cái nữa, khuyến mãi đập thêm một cước: “Lão tử làm sao nuôi ra được con khỉ ngu ngốc như ngươi?!”

Thạch Thạch bị đánh đau, rốt cục yên tĩnh, không dám cùng phụ thân tranh luận.

Ta hoà giải: “Khỉ nhìn cũng đẹp mà.”

Thạch Thạch vừa lòng thỏa hiệp.

Ta đi vào thế giới này, chưa rời đi Lý gia trang nửa bước, khó được có cơ hội đi bên ngoài khảo sát giá hàng cùng dân phong, sao có thể bỏ qua. Vì thế trở về báo cho bà ngoại biết, bà rất thích ý cho ta cùng Thạch Thạch trao đổi cảm tình nhiều một chút, liền đồng ý, còn kêu ta mặc váy hoa vào lễ mừng năm mới, còn hào phóng cho hai lượng bạc vụn mua đồ.

Ta trở về gian phòng đem bạc cùng ngân phiếu bỏ vào hà bao nhỏ, giấu kỹ trong người, hỉ hoan vui mừng leo lên xe ngựa của Thiết Đầu đại thúc, cùng Thạch Thạch ngồi ở chỗ để đồ sắt, theo tiếng chuông ngựa trong trẻo, đi trên đường núi xóc nảy, chậm rãi đi tới phía tây.

Đi dọc theo đường núi hồi lâu, người đi đường càng ngày càng nhiều. Lưng đeo gùi, dắt đứa nhỏ, khiêng cái túi đều cùng đi về một hướng. Lính thủ thành kiểm tra xe ngựa xong, chúng ta đi vào Kim Thủy trấn, bên trong kiến trúc đa số là nhà gỗ và đá, Chen chúc tiểu lâu hai tầng màu đỏ, ngõ nhỏ đi vào đại trạch viện nhà giàu, khắp nơi dương liễu xanh mượt, hoa đào nở hoa rực rỡ.

Làm xiếc tạp kỹ, bán cao da chó, thầy tướng số, bán tranh, còn có các quầy hàng ăn vặt hai bên đường, hỗn hợp tiếng chiêng trống điếc tai òi, ồn ào náo nhiệt, chỉ có hai con mắt đúng là xem không đủ. Nhìn thấy cái gì không hiểu, liền lôi kéo Thạch Thạch không ngại học hỏi kẻ dưới.

“Nha đầu ngốc, làm sao cái gì cũng không biết?” Thạch Thạch miệng nói vậy nhưng cũng cao hứng phấn chấn làm lão sư cho ta, nhất ngữ nhất thập giảng giải.

Thiết Đầu đại thúc mua hai xâu mít quả, kêu chúng ta ở trong phạm vi hai mươi thước ngoan ngoãn chờ hắn bán xong, không cho đi xa. Sau đó tìm cái quầy hàng, cầm cờ Lý gia thiết khí, đem đồ bày ra, lập tức có khách quen lại chọn hai thanh.

“Đừng đi, lạc bây giờ.” Thạch Thạch gắt gao kéo tay của ta, không chịu buông ra, sau đó giống cá chạch chui tới chui lui, nhìn tiểu ca để tảng đá ở trên ngực đập vỡ, xem xiếc khỉ, lại nhìn người nắn tò he, đứng ngoài tiệm vịt nướng hít hít vài cái, còn thường thường trở về báo bình an cho phụ thân, không bao lâu ta bước đi hết nổi.

“Vô dụng.” Thạch Thạch đang cao hứng, thâm oán hai câu, nhưng vẫn dừng lại, lôi kéo ta tìm chỗ nghỉ chân.

Vì trấn an tâm tình buồn bực của hắn, ta mời hắn đi đến sạp đậu hủ, rất hào phóng phát tay: “Tùy tiện ăn! Ta mời khách!”

Đồ ăn cổ đại màu sắc tự nhiên, hương vị đậu hủ vừa đậm vừa thơm, hơn nữa chất lượng mười phần, đáng tiếc bụng con nít không đủ lớn, hơn nữa vừa mới ăn xâu mít quả, cho nên xong một chén ta vuốt tròn vo bụng, Thạch Thạch cũng đã yên lặng ăn 3 bát.....

“Người no chưa?” Ta có chút lo lắng.

Thạch Thạch buông bát, nhìn xem sắc trời, vừa lòng liêm liêm môi nói: “Quên đi, chưa nửa bụng chút ăn cơm trưa.”

Ta lẳng lẳng nhìn cái bụng bằng phẳng của hắn hồi lâu, sờ sờ túi tiền nhỏ, kêu tính tiền.

“Hắc ~ tiểu tử ăn được, trách không được bộ dạng khỏe như vậy!” Đại nương bán đậu hủ lắc lắc cái mông mập mạp đi tới, dọn bốn bát trên bàn chúng ta, trên mặt cười như nở hoa, “Tổng cộng hai lượng bạc.”

“Hai lượng?” Ta hét rầm lên, nửa lượng bạc một chén đậu hủ, nàng còn không bằng chém!

“Làm sao vậy?” Đại nương thực thực hoang mang.

“Làm sao vậy?” Thạch Thạch cũng thực hoang mang, bắt quá hắn rất nhanh liền nhìn ra, cảnh giác nhìn ta, nhỏ giọng hỏi, “Người đừng nói không mang tiền, muốn ta ăn cơm trắng chứ?”

“Chờ,” Ta đối đại nương làm cái thủ thế, sau đó kéo Thạch Thạch vào một góc, thấp giọng hỏi, “Nhà này phải hắc điểm không? Không phải thấy hai chúng ta là con nít, cố ý nâng giá tiền? Người lên chạy đi gọi cha người lại cho nàng nhìn một chút!”

Thạch Thạch cau mày một hồi nói: “Không hắc đâu, năm ngoái đậu hủ là 4 tiền một chén, năm nay nghe nói vài huyện phía đông đều mất mùa, giá lương thực tăng chút, lên tới 5 tiền một chén cũng bình thường.”

Nan..... Chẳng lẽ thế giới này đậu nành đặc biệt quý giá? Trách không được người này một hơi ăn tam bát.

Ta u oán nhìn Thạch Thạch, lại nhìn đại nương đã bắt đầu hết kiên nhẫn, tuy rằng thực không cam lòng, nhưng cường long không áp địa đầu xà, vẫn ngoan ngoãn trả tiền.

Nặng nề đi trà lâu nghe kể chuyện, Thạch Thạch còn kỳ quái ta vì cái gì tâm tình bỗng nhiên kém, khát cái bên cạnh xướng làn điệu ‘hoa sen rụng’, qua chân, cầm trong tay chén bể, cây gậy trúc, cùng mọi người xin tiền thưởng. Thấy hắn xướng dễ nghe, người cũng đáng thương, một thương nhân đại thúc, tùy tay lấy ra khối bạc vụn ném vào trong bát, còn có vài thiếu niên du ngoạn cũng khăng khải cho tiền, khối bạc lớn nhỏ đều ném xuống, trong đó còn kèm theo ngân phiếu mười lượng.

Ta rốt cục cảm thấy không ổn, lẳng lẽ kéo Thạch Thạch: “Vì sao bọn họ không dùng tiền đồng để thưởng?”

Thạch Thạch kỳ quái nhìn ta: “Tiền đồng là cái gì?”

Ta cảm thấy mình sắp điên rồi, lập tức bỏ tay hắn ra, lao khỏi trà lâu, chạy đến chợ, hỏi giá khắp nơi.

“Mứt quả một lượng bạc hai xâu! Tiểu muối muối đến mua một cái đi!”

“Gà nướng thơm ngào ngạt đây, một con 15 lượng!”

“Hoa quế cao 8 lượng bạc một cân.”

“Này, đồ cổ trên giá mỗi kiện đều trị giá hơn vạn lượng bạc! Tiểu nha đầu mau chút! Làm vỡ người thường không nổi!”

“.....”

Ta trường kỳ ở diễn đàn nghiên cứu kịch truyền hình lịch sử cùng tiểu thuyết cười nhạo giá hàng nhảm lẫn, nữ chính trong Tiểu Bạch văn chút chút lấy ra ngàn vạn lượng bạc chơi người, hôm nay lại bị sự thật hung hăng đùa giỡn một phen. Nghĩ đến tri thức lịch sử vẫn là niềm kiêu ngạo của ta không hề ăn khớp khiến ý thức trong phút chốc hóa thành băng hàn.

“Tránh ra tránh ra, đừng cản đường.”

Đầu bên này, mấy đại nương vui sướng dắt đứa nhỏ, dẫn theo mười cân bạc, cùng trượng phu thương lượng cần mấy thước vải bông, mua mấy cân dầu vừng.

Đầu bên kia, Tiểu ca bán sơn phấn buông trọng trách, đi vào tiền trang đem 1 bao bạc vụn đổi thành ngân phiếu.

Hết thấy giống như thực không ổn, hết thấy lại giống như thực hợp lý.

Bạc thay thế tiền đồng trở thành đơn vị lưu thông, vàng thay thế địa vị của bạc, các loại kim phiếu ngân phiếu bốn phía thông hành, thị trường đồng dạng phồn hoa.

Ta rốt cục nhớ tới nguyên tác, nam chủ mua đồ vật này nọ đều là mấy trăm mấy ngàn lượng bạc. Ta vẫn nghĩ đến kia bất quá là cái chề cười...

8. Chương 8

Ánh nắng chói chang làm cho ta nhìn không rõ sắc trời, cổ thành chỗ nào cũng giống nhau, người qua lại cũng giống nhau, ta chưa bao giờ có cảm giác giống như bây giờ, như rơi vào mê cung không biết lối ra.

Ta chán ghét thế giới này.

Cho tới bây giờ, từ ngày đầu tiên đã bắt đầu chán ghét, ta cảm thấy nơi này mọi người đều là giả, mọi vật đều là hư cấu, cái gì cũng không hợp lý, cảm tình cũng không đáng tin.

Mà cảm giác chán ghét này càng lúc càng mãnh liệt.

Có phải trong lúc thương tâm, không tự chủ được sẽ nhớ tới mẹ? Muốn hỏi mẹ ta phải làm sao bây giờ, nhưng mẹ đã sớm không thể nói cho ta biết đáp án nữa rồi.

Sống mũi bắt đầu cay cay, ta muốn về nhà, nhưng không có ai ở nhà chờ ta về, ở thế giới kia ta ở trọ một mình, ở Lý gia trang vẫn là một mình, ở đâu cũng đều như nhau.

Cho nên nước mắt của ta cuối cùng cũng không rơi xuống.

“Này.....” Có người lấy tay chọc vào lưng của ta, nói giỡn, “Xấu nha đầu, ngươi làm sao vậy? Đang êm đẹp tự nhiên bày ra gương mặt này, cho dù ta ăn 3 bát đậu hủ, cũng không khiến cho ngươi đau lòng muốn chết như vậy chứ?”

“Bị nắng chói mắt.” Ta nhu nhu mặt, khôi phục biểu tình như bình thường.

“Bây bạ, vừa rồi rõ ràng là muốn khóc,” Thạch Thạch nhìn ta nửa ngày, vỗ vỗ bả vai, “Đứa ngốc, khó được đi ra ngoài chơi, có cái gì mất hứng bỏ qua một bên đừng nghĩ nữa, chút nữa ta mời người ăn hạt thông ngào đường, khỏi bị nói là chiếm tiện nghi của con gái.”

Ta miễn cưỡng nở nụ cười: “Cẩn thận ta ăn cho ngươi hụt cả vốn.”

“Ngươi nghĩ rằng ta keo kiệt giống đàn bà sao? Ăn hết mình được rồi!” Thạch Thạch thực khinh thường, “Nắm tay của ta cho chắc! Nếu không bị người xô đẩy đừng có khóc!”

Nhìn hần vẻ mặt đứng đắn bất chước khí khái người lớn, ta rốt cục nở nụ cười, nhẹ nhàng nắm tay hần.

“Tay của ngươi thật nhỏ.” Thạch Thạch nói thầm, đưa tay kéo lại, mười ngón lần lượt đan xen, hai tay cầm thật chặt.

Trong lúc đó, không nghĩ tới bên cạnh cửa hàng son có một thiếu niên quen mặt đi ra, gọi ta lại: “Là..... nha đầu hí khúc* ở Lý gia trang phải không? Kiểu đầu này thật là đặc sắc, từ thật xa cũng nhìn thấy người.”

Ta dừng lại, phát hiện hần đứng là cái tên được Nam Cung Minh lệnh đem đồ tặng ta, chạy nhanh trốn phía sau Thạch Thạch, làm rùa đen rụt đầu.

“Trốn cái gì? Nhát gan như vậy, gia cũng sẽ không ăn ngươi, thật sự là cả ngày làm mặt khổ qua, chẳng trách thiếu chủ lần trước nói ngươi đáng thương, hiện tại nhìn thấy, thật sự là mệnh trời sinh chịu khổ chịu tội,” Thiếu niên bắt đầu đi lắc đầu, tiếp tục phân phó trong điểm, “Lưu quả phụ, son như cũ lấy bảy mươi hộp, bột nước ba mươi hộp, hạt châu các màu 1 cân, còn có mười bộ trang sức bằng bạc, chọn cho ta loại tốt nhất, nếu để ta tra ra là thứ phẩm, ta không để yên đâu.”

“Tiểu Vương quản sự, chúng ta cung cấp hàng cho Nam Cung thế gia nhiều năm như vậy, khi nào thì có vấn đề? Ngài thật sự là cẩn thận a.....” Trong điểm một phụ nhân đi ra, trên đầu cắm ngọc trâm hoa lan, tai đeo hạt châu, trên mặt có vài phần phong lưu, nàng nhìn ta cùng Thạch Thạch, cười nói, “Nha đầu kia bộ dạng không tệ, ánh mắt thủy linh, sao đầu tóc lại như vậy? Trên mặt còn bị thương?”

Nghe thấy nàng bình luận, ta càng thêm co đầu rút cổ, kéo Thạch Thạch đi.

“Tiểu cô nương then thùng.” Lí quả phụ vỗ tay, cười thực vui vẻ, nàng nháy mắt với tiểu Vương quản sự, thuận tay từ trong một cái rổ lấy ra đoá hoa đỗ quỳen nhỏ màu vàng, đưa cho ta, “Nếu là người quen của tiểu Vương quản sự, tỷ tỷ cho người đoá hoa cài tóc, đừng làm kiểu tóc kỳ quái như vậy, chờ vết thương khỏi rồi, sẽ là một tiểu mỹ nhân.”

“Yên tâm đi, có linh dược thiếu chủ đưa, một chút vết thương nhỏ sẽ không..... Khoan đã! Như thế nào còn đỏ như vậy?!” Tiểu Vương quản sự nói xong, tầm mắt dừng trên mặt ta, hần bỗng nhiên đến gần, bắt lấy ta để sát vào nhìn nhìn, nhú mày nói, “Minh thiếu chủ đưa cho người thuốc sao không dùng?”

“Nàng cũng không phải đồ ngốc, đương nhiên là có dùng.” Thạch Thạch vội vàng che chở cho ta.

Tiểu Vương quản sự buông tay ra, hít hít hai cái, sau đó nhìn Thạch Thạch liếc mắt một cái: “Thuốc đó có mùi hoa sen rất đậm! Hơn nữa đã dùng hai ngày, vết sẹo hẳn là tốt hơn rất nhiều.”

“Thể chất của ta vốn chậm, hôm nay gặp đi ra ngoài, đã quên thoa.” Ta đành nói dối.

“Nha đầu ngốc, thuốc đó rất quý giá, hơn nữa lại là đồ thiếu chủ thưởng cho người, để mẹ người đừng quá bất công, chỉ lo con trai không để ý khuê nữ, bị hủy dung sau này làm sao tìm nhà chồng.....” Tiểu Vương quản sự lải nhải*, vốn định tiếp tục thuyết giáo, may mắn Lý quả phụ gọi, hần e sợ có chuyện sai lầm, liền vội rời đi, không lý luận nữa.

Ta lau mồ hôi, quay đầu lại.

Mặt của Thạch Thạch đã sắp đen, hần dùng một tay nắm ta vốn đang muốn chạy trốn kéo vào ngõ nhỏ, tay còn lại nắm hai cổ tay ta, hung hăng đặt cổ định trên vách tường.

“Không cần làm xằng bậy! Cẩn thận ta nói cho cha người!” Thạch Thạch so với ta cao hơn nửa cái đầu, cúi xuống cái bóng hoàn toàn che phủ, hơn nữa hai tay không thể động đậy, làm cho ta rất áp lực, đành phải tiếp tục dùng cáo trạng đến uy hiếp.

“Câm miệng!” Thạch Thạch cúi đầu, dùng cái tay kia cố định đầu ta, sau đó đem cái mũi để sát vào bên miệng ta, môi cơ hồ hôn lên cằm, sau đó ngửi lại ngửi, ta thiếu chút nữa nghĩ đến hần....., muốn hô phi lễ, hần mới ngừng đầu, phần nộ chỉ trích, “Trên vết thương của người quả nhiên không có mùi thuốc! Vì cái gì không bôi?!”

“Này.....” Sự thật xảy ra trước mắt, ta từng trận chột dạ, do dự tìm cớ.

Thạch Thạch nhìn chằm chằm ánh mắt của ta một hồi, lại bỗng nhiên quay đầu đi chỗ khác, do dự nửa ngày sau, nhỏ giọng hỏi: “Nha đầu ngốc, người thật sự thích ta đến vậy? Muốn cố ý làm cho vết thương có sẹo?”

Ngày xuân mát mẻ, trên trán ta lại thấm ra hai hột mồ hôi.

Thạch Thạch vấn đề này thật sự khó trả lời, vì để tránh tình tiết trong nguyên tác, tâm tư ta là có một chút muốn bồi dưỡng hần thành trượng phu tương lai. Nhưng tên này trừ bỏ bộ dáng bên ngoài còn có vài phần đáng yêu, suốt ngày nghịch ngợm gây sự, đánh gà đuổi chó, hoành hành ngang ngược, chữ to còn không đọc được, gặp chuyện chỉ thích dùng sức mạnh, thật sự không phải hình mẫu của ta.

Hơn nữa ta xuân xanh đã hai mươi mốt tuổi, tinh thần bình thường, thẩm mỹ bình thường, tuyệt không có khuynh hướng luyến đồng, muốn ta thật lòng thích con nít 8 tuổi, cùng với hần nói chuyện yêu đương..... Cho dù ta muốn làm quái tỷ tỷ, cũng làm không nổi.

“Làm sao vậy?” Thạch Thạch cau mày lại hỏi một lần, thanh âm bất mãn.

“Ta đương nhiên thích người!” Người ta nên vì thực tế mà bỏ qua nguyên tắc, cân nhắc mãi, ta cuối cùng vẫn là quyết định không biết xấu hổ.

Thạch Thạch quét nhanh ánh mắt ta vài lượt, bỗng nhiên dừng lại, khước miệng bên phải cong nhẹ , khẽ cười, hàm răng sáng như tuyết, hần nhần từng chữ từng chữ một nói:“Ngươi! Lừa! Ta!”

“Tuyệt đối không có!” Đối mặt cặp con ngươi trong suốt kia, lương tâm vốn không nhiều lắm bắt đầu khảo vấn linh hồn của ta, cảm giác tội lỗi khi lừa gạt tình cảm của con nít bắt đầu dâng lên, làm cho ta bình thường rất ít nói dối, càng thêm bất an.

“Vịt chết còn mạnh miệng!” Thạch Thạch tựa hồ càng phần nộ hơn bình thường, các đốt ngón tay siết lại kêu răng rắc, hần nhần không được vươn tay nhéo hai má ta, hung hăng bóp nhẹ vài cái, sau đó lại gần nói,“Đừng cho là ta không chú ý, nha đầu chết tiệt nhà ngươi trông mắt loạn chuyển, tuyệt đối là đang tính kế! Nói mau! Ngươi đến tội cùng là có ý gì?!”

Tuy nói con nít cổ đại trưởng thành sớm, không dễ lừa, ta như vậy cũng không ngờ lại bị khẩu khí nói chuyện của hần chọc giận, lật bài ngửa:“Ai muốn gả cho ngươi! Muốn bôi thuốc hay không là chuyện của ta, ta quả thật không thích ngươi, cho dù có sọ , ta cũng không gả cho ngươi, vậy được chưa?”

“Ai muốn ngươi thích?! Nói thử xem ngươi không đánh tự khai! Ít tự cho là đúng đi! Lão bà tương lai của ta khẳng định là mỹ nhân hiền lành! Ai thêm người quái dị! Cho dù ngươi khóc lóc đòi gả, ta cũng không cưới!” Thạch Thạch cảm giận tự nhiên bỏ tay ra, xoay người bước đi.

Kế hoạch thất bại, ta buồn bực nhún nhún vai, nhỏ giọng than thở:“Không cưới thì không cưới, cùng lắm thì tìm dự phòng.”

Thạch Thạch mới vừa đi đến đầu ngõ, lập tức quay đầu khinh bỉ:“Ta ghét nhất loại nữ nhân như ngươi!”

=====Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Mỗi ngày đều chỉ muốn ngủ..... Không muốn động...

9. Chương 9

Trên đường trở về, Thạch Thạch nghiêm mặt, không nói chuyện với ta, Thiết Đầu đại thúc cảm thấy 2 đứa nhỏ là lạ, nên mua một gói hạt dẻ ngào đường cho chúng ta, có ý đồ giải hòa.

Thạch Thạch ăn thì ăn, vẫn không nói lời nào.

Ta có chút hối hận, đã lớn như vậy, nói chuyện làm việc vẫn dễ xúc động như thế, cùng một tiểu hài tử so đo làm cái gì? Hần không hiểu chuyện, còn ta vẫn còn nhỏ sao? Nếu bỏ lỡ việc hôn nhân rất tốt này, tương lai muốn tìm một người không vất vả phải trông mong vào vận khí a.

Người thành công không chỉ IQ cao, EQ cũng phải cao, nói chuyện làm việc cần suy nghĩ chu đáo, tinh tế. Tính ra, IQ của ta bình thường, EQ cũng thấp đủ đời mạng, tổng kết không thể phóng nhân đại cục, học không được như người khác thần cơ diệu toán, văn đàm phong kinh mấy chiêu liền giải quyết toàn bộ sự tình thật thỏa đáng.

Chẳng trách ngoại trừ làm lớp trưởng ở Tiểu học, ta không làm chức vị nào khác, thật sự là thất bại. Nếu là nhân vật chính ở cổ đại cũng tính là nhân vật lãnh đạo đi. Vậy mà ta ngay cả một tên tiểu quỷ đều cãi không xong , xứng đáng là mệnh cho lão bản bóc lột.....

Ta quyết định vẫn hồi đại cục, đưa tay lấy hạt dẻ ngào đường đưa qua cho Thạch Thạch, cười làm lành:“Ta mới vừa rồi giận mới nói như vậy, đừng để tâm.”

Thạch Thạch “Hừ” một tiếng, không cầm.

Ta cúi đầu,“Xấu hổ” chơi kéo góc áo, nhỏ giọng nói:“Kỳ thật ta cũng không rất biết cái gì gọi là thích, nhưng mà ngươi là người tốt, ta coi ngươi như đệ..... Đại ca, có thể che chở ta, cho nên tuyệt không chán ghét.”

Lời nói đầy mùi kịch nổi da gà, ta nói thật tự nhiên, sau khi nói xong còn vụng trộm ngấm Thạch Thạch liếc mắt một cái, hần sắc mặt dịu đi rất nhiều, miệng lại còn thực cứng: “Mặc kệ người! Còn có, Dự Phòng là ai? Ở thôn của chúng ta sao?” (nino : Thạch Thạch đáng yêu a~)

Ta sống chết lắc đầu: “chó con Đại Hoàng mới sinh, cái con màu đen tên Dự Phòng.....”

Thạch Thạch biểu tình cứng đờ, đầu óc không biết rút dây thần kinh nào, lại không thèm nói chuyện với ta.

Đáng giận! Tiểu hài tử 8 tuổi tâm tư thật sự là khó đoán a!

Lúc trở về Lý gia thôn, ta lễ phép cáo biệt Thiết Đầu đại thúc, mang theo con tò he hình người, đi về phía nhà mình. Mới vừa đi đến sân, chợt nghe từ phòng bà ngoại truyền đến tiếng quát mắng: “Ta làm sao nuôi ra được đứa con khiến người xem thường như người! Mới có hai năm làm ăn phá sản còn chưa tính! Ngay cả chút đồ cưới của Lạc nha đầu cũng tính kế, thật làm lão bà ta đã chết à?”

Ta nghe thấy tên của mình, vội vàng nhón mũi chân đi đến bên cửa sổ nghe lén, bên trong truyền đến tiếng khóc của một nam nhân xa lạ, cậu khuyển giải an ủi: “Mẫu thân bớt giận, Nhị đệ cũng là buồn bán bị người lừa gạt, mấy năm trước hẳn cũng giúp đỡ nhà chúng ta không ít, đổi mẫu thân cũng hiểu thuận, chẳng lẽ lần này thật đúng là nhìn hần bị nợ bức tử sao?”

Mợ cũng hát đệm vào: “Hai năm nay lương thực mất mùa, trong nhà đã nghèo túng, còn có nhiều miệng ăn. Số nợ của tiểu thúc cũng không ít, con dâu đã cố đắp vào, ngay cả vòng tay bằng vàng của con cũng đã lấy ra, vẫn không đủ, còn lại không thể đụng đến đồ cưới của Tú Lan đi? Sang năm nó sẽ xuất giá, có thể nào làm cho nhà chồng khinh thường? Dù sao Lạc nha đầu mới 8 tuổi, còn nhiều năm, trước để cho tiểu thúc bổ sung tiền vốn, tương lai kiếm trở về cho nàng cũng giống nhau.”

Bà ngoại oán hận nói: “Nham hiểm, chỉ biết giả hiền lành! vòng tay của người còn không đến 3 lượng, kiểu đáng lại cũ, có thể giá trị bao nhiêu? Trong phòng còn bộ trang sức, chỉ là không bỏ ra thôi.”

Mợ cũng nóng nảy: “Hai bộ trang sức kia cũng là tương lai cho tôn tử của bà bà cưới vợ a, giữ lại cũng không phải của Lý gia sao?”

“Mẹ, xem ở con ngày thường đối với người hiếu thuận, mẹ liền giúp con đi.” Tiếng khóc của cậu hai càng phát ra vang dội, “Hay là cần ép con đi bán ruộng đất nhà ở của tổ tiên mới được sao? Con đập đầu lay người..... Cứu cứu con đi.”

Tiếng đập đầu lục tục vang lên.

Biểu muội ở phòng bếp ngoắc ngoắc ta lại, câu nói kế tiếp ta không có nghe, lúc ăn cơm vẻ mặt của mợ tươi cười, nàng làm 1 con gà, đem đùi gà cho biểu đệ, lại gấp cho ta hai miếng thịt, cậu hai hốc mắt mặc dù hồng hồng, lại cười hì hì, còn cùng cậu cả uống hai chén rượu nhỏ, bà ngoại khuôn mặt u sầu. Cho nên ta nghĩ bọn họ cầu đã đạt thành.

Truyền thống cổ đại là nữ nhi gả đi ra ngoài như bát nước hắt đi, đứa nhỏ ăn nhờ ở đậu lại càng không có quyền lên tiếng, ăn mặc đã không bạc đãi ta, tranh cãi âm ỉ chỉ biết càng không hay ho. Hơn nữa mấy thứ kia là mẹ của Lâm Lạc Nhị để lại cho nàng, bị bà ngoại giấu đi, ta cho tới bây giờ chưa từng thấy qua, cũng không có cảm giác thuộc về mình, không bằng bỏ đi.

Trước mắt, vấn đề quan trọng nhất ta cần giải quyết là — Thạch Thạch.

Ánh nắng chiều dần dần rút đi, đàn gà nơi nơi đi dạo cũng ưỡn ngực ngẩng đầu trở về tổ, ta nhìn ra cửa sổ xa xa thấy Thạch Thạch đã chạy tới, lập tức bỏ lại đồ thêu, nhảy xuống giường, mở cửa sổ, trèo tường trốn ra.

Bên ngoài sân là một mảnh cây dâu và cây hòe, bên cạnh có phòng cổ cũ nát không người ở, ta vội vàng chạy đi vào, thấy Thạch Thạch không đuổi theo, đóng lại cánh cửa trúc rách nát, há mồm thở dốc, chuẩn bị chờ hần rời đi rồi mới về nhà.

Không nghĩ tới, ước chừng 3 khắc sau, bên ngoài phòng cổ truyền đến vài tiếng chó sủa vui mừng, Thạch Thạch đắc ý đào dạt một cước đá văng cửa trúc, năm Đại Hoàng của nhà ta đi đến, nói giống như ác bá: “Chạy cái gì mà chạy? Người chạy trốn khỏi ngũ chỉ sơn* của ta sao?”

Ta lộ mặt ra khỏi chỗ nấp, mạnh miệng nói: “Ta mới không thèm chạy.”

Thạch Thạch cuộn cuộn xắn tay áo, ngoắc ngoắc ngón trỏ với ta: “Lại đây! Đừng ép ta dùng sức mạnh!”

Ta ôm đầu lui vào góc, thà chết chứ không chịu khuất phục.

Thạch Thạch một bước tiến lên, đem ta đẩy ngã trên đám cỏ, sau đó thực không khách khí ngồi ở bên hông, dùng đầu gối ngăn chặn hai tay ta, từ trong lòng lấy ra cái hộp thuốc của Nam Cung thế gia, lấy ra một khối to, giữ lấy cằm của ta mà bôi lên.

Hoang sơn dã lĩnh*, một tiểu cô nương như ta bị khi dễ, chẳng những kêu trời trời không biết kêu đất đất chẳng hay. Bị hấn bôi miệng đầy mùi hoa sen, ngay cả trong miệng đều bị dính hai chỗ, đáng muốn đòi mạng.

Đại Hoàng ở bên cạnh lắc lắc cái đuôi chó sấn, một chút cũng không có ý nguyên cứu chủ nhân.

Đồ súc sinh chân ngoài dài hơn chân trong! Về sau đừng mơ tưởng ta sẽ ày ăn xương gà!

“Tốt lắm,” Thạch Thạch bôi thuốc xong, bỏ ta ra, ngồi bên cạnh oán giận, “Rõ ràng chính là người quái dị, còn mặc iệng vết thương chuyển biến xấu, chẳng phải là xấu càng thêm xấu? Tuy rằng phụ thân nói nữ tử trọng đức không trọng sắc, ta Tể tướng trong bụng có thể chống thuyền, không chê người khó coi, nhưng đứa ngốc nhà người cũng không thể cố ý hủy dung a!”

“Thành ngữ không biết dùng cũng đừng dùng bậy!” Ta vỗ vỗ đầu đầy cỏ khô, vuốt quần áo hỗn độn, tức giận không thể kiềm chế. Loại sự tình này trở về còn không thể cáo trạng, bị thương không bôi thuốc, nói cho ai nghe cũng bị đánh.....

“Biết chữ có gì đặc biệt hơn người, ta học bảo đảm nhanh hơn người!” Thạch Thạch giúp ta gỡ mấy cọng cỏ dại phía sau đầu, cười nói, “Người như thế nào ngốc như vậy? Từ đầu đến miệng, càng ngày càng khó coi, giống như có ý định tự mình hủy dung.”

“Ta không thể thích bộ dạng người quái dị sao?” Ta đẩy hấn ra, hướng ngoài cửa đi thẳng.

“Đừng đi,” Thạch Thạch lấy tay giữ chặt ta, “Ta sợ người trở về lại rửa sạch thuốc, mấy ngày nay ta phải mỗi ngày nhìn người! Không cho làm bậy! Nếu không ta nói cho bà ngoại người!”

Hấn là con giun trong bụng ta sao? Ta thật buồn bực.

Thạch Thạch ấn ta ngồi xuống một lần nữa, tự mình suy nghĩ xong mới nói: “Ta không tin người thích tạo hình người quái dị đâu, nhất định có nguyên nhân. Nha đầu ngốc, nếu gặp được khó khăn, một người để ở trong lòng không tốt, không bằng nói cho ta nghe một chút, nói không chừng có thể giúp người.”

Ta u buồn nói: “Người sẽ không hiểu được, có một số việc để cho người ta biết không tốt.”

Thạch Thạch vỗ ngực cam đoan: “Ta không phải tam cô lục bà, có khi nào đi nói huyền thuyên? Hơn nữa người gọi ta một tiếng đại ca, chuyện của người chính là chuyện của ta, đại ca nhất định sẽ giúp người.”

Hấn quả thật là rất kín miệng, là đứa nhỏ có thể giữ bí mật, nhưng nói cho hấn biết chuyện xuyên qua rơi vào tiểu thuyết, là vạn vạn không thể. Vì thế ta thở dài nói: “Trước đây ta xem tướng, tương lai ta sẽ là hại nước hại dân tuyệt thế mỹ nữ, hơn nữa mệnh số đào hoa, chỉ có bị hủy dung mới bảo đảm cả đời bình an.”

Khóe mắt Thạch Thạch run rẩy hai cái: “Ta không cảm thấy a.....”

“Hiện tại ta còn nhỏ tuổi! Qua vài năm nữa sẽ không kịp! Thầy tướng số còn nói sẽ có rất nhiều sắc lang làm hại ta! Phải sớm xử lý, người khả trăm ngàn đừng tìm người ta nói việc này.” Ta oán giận.

Thạch Thạch run run hỏi: “Đừng nói người thấy Nam Cung thiếu gia liền trốn, là sợ hấn thích người?! Hấn cũng là một trong những sắc lang?”

Ta trầm trọng gật đầu.

“Phốc –” Thạch Thạch rốt cục không nín được, cười đến lăn lộn xuống đất, còn quệt nước mắt nói, “Nha đầu ngốc, tối nay ta đem người về, đưa người đi xem tướng lần nữa, lại đến để đại phu kê thuốc mà uống, miễn cho bệnh tướng ngày càng nghiêm trọng. Ha ha — còn tuyệt thế mỹ nữ nữa chứ.....”

“Ta nói thật.” phản ứng của tên kia làm ta tức giận đến dậm chân.

“Đúng vậy đúng vậy, người tương lai là thiên hạ đệ nhất mỹ nữ, ta tương lai là thiên hạ đệ nhất cao thủ.” Thạch Thạch cười đến không thở nổi, ánh mắt nhìn ta thật giống như đang nhìn Phù Dung tỷ tỷ.

Đại Hoàng cũng sửa không ngừng, trong gió đêm lạnh lùng, ta cảm thấy thật xấu hổ, yên lặng xoay người đi.

Ta thề, đời này không bao giờ nói thật với bất kỳ ai nữa! Mọi thứ vẫn là dựa vào chính mình!

10. Chương 10

Sau khi ta thề toàn bộ đều là nói giỡn, Thạch Thạch vẫn thường thường nhắc tới để cười nhạo ta.

Xuân đi thu đến, cuối cùng thu hoạch lúa mạch xong, đó là lúc nông nhàn. Nam Cung thế gia đại khái đã đem ta quăng ra sau đầu, vẫn không trở lại đi gây phiền toái, thật sự là thiên đại may mắn.

Mỗi sáng, ta theo tiếng gà gáy rời giường, giúp đỡ quét tước làm điểm tâm, sau đó cầm miếng vải luyện thêu hoa, chỉ tiếc ta kiên nhẫn không đủ, đơn giản quần áo vẫn sức còn có thể, còn thêu những cái khác, so ra đều kém biểu tỷ cùng biểu muội vốn luyện tập từ nhỏ. Các nàng một người 16 tuổi, một người 5 tuổi, đều là tư nữ nhận văn thực nữ. (nino : thêu thua con nít 5 tuổi còn nói hay ; Lạc nhi : người nói gì ?*lấy kim làm ám khí phóng*)

Thạch Thạch luôn có bộ dạng rèn sắt không thành thép, dùng các nàng đến giáo dục ta:“Nhìn xem người ta nhiều hiền lành, nhìn xem người..... giống như khi con.”

Ta lập tức đứng thẳng thắt lưng, đoan trang có lễ nói:“Đại ca giáo huấn phải, ta trở về khổ luyện nữ hồng, không đi câu cá.”

Thạch Thạch:“Hỗn đản! Trở về làm khi !”

Sau khi bỏ đề tài hủy dung cùng làm vợ qua một bên, quan hệ của hai chúng ta trở nên tốt lên nhiều. Từ khi sang hè, chính Ngọ là lúc ánh mặt trời mãnh liệt nhất, nhân lúc mọi người đều nghỉ ngơi, hần đem ta đi khắp núi đồi chơi đùa, hái trái cây dại, toan tảo, sơn đình tử, đỗ thị, đèn lồng quả Tất cả đều có thể ăn đều bỏ vào miệng. Sau đó đến bên dòng suối nhỏ, hạ xuống cần câu tự chế, vận khí tốt có thể có một hai con cá, trực tiếp dùng nhánh cây xiên, nhóm lửa nướng tới khô vàng, trét thêm chút muối ăn, há mồm thật to cắn. Loại đồ ăn mỹ vị tự nhiên không ô nhiễm này ở trong thành thị không thể có.

Có đôi khi cũng sẽ hái nấm, làm bẫy bắt thú, thất bại rất nhiều lần, rốt cục bắt được một con chim trĩ, Thạch Thạch thực tàn nhẫn đem nó tử hình ngay tại chỗ, ta làm đồng lõa, trong bụng chà xát đồ gia vị, dùng bùn bao lại, để xuống đất, ở mặt trên nhóm đồng lửa, nướng khoai lang từ nhà mang theo, chờ khoai lang ăn xong sẽ đào ra, thật sự là da mềm thịt béo, mỹ vị nhân gian a. (nino : ta cũng muốn ăn a~)

Ăn uống no đủ, ta sẽ dạy Thạch Thạch viết chữ, dùng bùn làm bảng đen, lấy nhánh cây nhỏ viết viết vẽ vẽ, hần bắt đầu học được rất nhanh, cái gì cũng đều giảng một lần là được, ta nói xong trực tiếp để cho hần tự mình luyện tập. Sau này không biết vì sao, hần càng học càng chậm, một chữ tổng yếu phải lặp lại 7,8 lần, khiến ta phát hỏa, dùng nhánh cây gõ đầu hần mắng “Ngu ngốc” mới nhớ kỹ.

Một cái mùa hè qua đi, vết thương trên miệng của ta đã lành, răng cũng đã dài trở lại, nhưng là làn da bị phơi nắng đen như than, hơn nữa dáng người gầy nhom, Mã đại nương nhà hàng xóm nhìn xong đánh giá:“Nha đầu kia khuôn mặt không xấu, nhưng thân mình gầy, mỏng nhỏ, vừa thấy liền biết không thể làm việc nặng, nữ nhân phải mập mập mới sinh con tốt.”

“Giống như khuê nữ nhà người tham ăn lười làm?! Cũng không nhìn xem cái mặt thì rõ! Cánh tay đều thô như đùi người ta !” Bà ngoại mắng nàng đuổi trở về, sau đó xoay người lại mắng ta,“ nha đầu lớn như vậy, đừng cả ngày lúc trời nắng to nơi nơi điên chạy, cẩn thận phơi nắng tróc da!”

Ta cười ha ha ôm bà, bà không mắng nữa , thở dài nói:“Thấy người, lại nhớ đến người mẹ đáng thương của người, cũng không biết lão bà tử này có thể sống đến ngày nhìn người xuất giá hay không.”

“Ta chỉ sợ bà ngoại mang theo cháu chết đi hết thôn, hại chúng ta đi tìm khắp nơi thôi.” Ta trêu ghẹo bà nói.

“Ít ba hoa một chút đi, con gái mà nói chuyện đó, cũng không biết xấu hổ?!” Bà ngoại cười rộ lên, nếp nhăn trên mặt giãn ra, quét đi khuôn mặt ngày thường u sầu, bà đứng dậy mở khóa, từ ngăn tủ lấy ra một cây ngân châm phượng đầu giao cho ta, dặn dò nói,“Đây là mẹ người lưu lại , người giữ đi, trăm ngàn đừng ợ người bọn họ thấy.”

Thế giới này, bạc không đáng giá tiền, ta có chút hoang mang nhận lấy ngân châm, vào tay cảm thấy nặng nặng, bà ngoại sai ta đem đầu cây châm phượng nhéo xoay, hiện bên trong là bạc da rồng ruột , chứa đầy hạt kim châu, ước chừng hai lượng, tỉ lệ vô cùng tốt. Ta thô sơ giản lược tính ra một chút, hạt kim châu đổi thành gạo, đại khái cũng có 5 thạch .

“Cháu ngoan đáng thương của ta, tại bà ngoại người vô dụng, liên lụy đến người, chờ năm sau dư dả chút, ta lại làm cho người một bộ đồ trang sức bằng vàng.....” Bà ngoại tựa hồ còn muốn nói cái gì đó, nhưng mở miệng vài lần, cuối cùng vẫn là đem lời nói nuốt xuống, chỉ lau đi nước mắt.

Kỳ thật bà không nói, ta cũng hiểu được. Có chút chuyện bà mặc dù không muốn, cũng không thể từ, hạt kim châu cùng lời hứa hẹn là một bà lão dùng hết sức lực cố gắng cho cháu ngoại không nơi nương tựa làm đồ cưới cùng bồi thường.

Bà lão tính cách táo bạo, thích mắng chửi người này có lẽ là người duy nhất trong nhà thiết tình yêu thương ta.

Bà có thể bắt mẫn với khả năng may vá của ta, gỡ hết ra, lần nữa bắt tay vào dạy ta may, bà có thể mắng ta nấu ăn tay chân không đủ lanh lợi, sau đó lải nhải bắt ta học làm đồ ăn. Bà mỗi ngày đều nhớ rõ đem quả trứng gà đầu tiên vừa mới sinh nhét vào trong tay ta, ra lệnh cho ta bồi bổ thân mình. Hoặc là đi tham gia tiệc hiếu hỉ nhà người khác, đem đồ ăn ngon vụng trộm mang về, một nửa cho cháu trai nhỏ nhất , một nửa khác lặng lẽ đưa cho ta.

Ta học làm nữ hồng xong, việc thứ nhất là đem vải vụn màu đỏ, màu vàng, màu xanh, hồi làm quần áo Tết toàn bộ hợp lại, làm cho bà ngoại một cái gối đầu, bên ngoài thiết kế thành hình con bướm giương cánh, bên trong nhồi vỏ lúa kiều mạch.

Mặc dù vài chỗ đường may còn hơi xấu, nhưng tổng thể cũng tính là coi được.

Biểu tỷ chê cười ta:“Muội muội thêu cái gì vậy? Con bướm là cái dạng này sao?”

“Làm sao không giống ? Cái này không phải cánh bướm sao? Rất giống a! Lại còn tiết kiệm vải.” Bà ngoại nghiêm mặt trừng mắt nhìn nàng liếc mắt một cái, chỉ vào ...đóa hoa trên gối nói.(^_^)

Ta hổ thẹn cúi đầu, tiếp tục luyện may vá.

Sau này cái gối đầu kia thành bảo bối của bà ngoại, mỗi khi ngủ đều dùng nó. Thạch Thạch nghe nói việc này, cảm thấy rất thú vị, liền lấy vải vụn, quần quít lấy khiến ta cũng làm một cái cho hần.

Ta vì tương lai sau này, dùng hết tâm tư, lấy ba màu trắng đen và xanh lá hợp lại làm thành 1 con gấu trúc quốc bảo đang ôm cây trúc ăn, nhồi vỏ lúa kiều mạch xong vui rạo rức cảm hiến vật quý.

Thạch Thạch do dự thật lâu, rốt cục khen:“Con chó nhỏ này làm thật giống, giống con Dự Phòng của nhà người như đúc.”

Ta bị đá kích nửa tháng không đụng tới kim chỉ.

So với nữ hồng, ta càng thích xuống bếp làm điểm tâm, trước khi xuyên qua thích nghiên cứu thực đơn, bản thân vốn hay tự nấu mời khách, cho nên phương diện này thiên phú nhiều hơn, khi bỏ cái nhà Thạch Thạch sinh bé con, ta kêu hần lấy chút sữa, bỏ thêm trứng gà, mỗi người đều nói rất ngon, chỉ tiếc sữa quý giá, không thể làm nhiều. Hơn nữa ta thực kinh hỉ phát hiện nơi này có hạt tiêu, liền đi tìm những người thường xuyên ra ngoài hỏi thăm, mới biết được cách Kim Thủy trấn trăm dặm là biển, thường xuyên có

người du hành từ bên ngoài trở về, còn có người tóc vàng mắt xanh hoặc yêu quái cả người màu đen đi theo bọn họ cập bến cảng, mang đến rất nhiều đồ vật mới mẻ.

Hải ngoại không biết như thế nào..... Ta thần nhiên hưởng về, nhưng nghĩ lại thôi, Trung Hoa đại lục đều loạn như thế này, nói không chừng bên ngoài nhiều loạn Ma giới hoành hành, vẫn là đừng mạo hiểm tốt hơn.

Ta đã nghĩ mỗi ngày đều trôi qua như vậy, thật yên lặng, không có gợn sóng. Ta không phải là Lâm Lạc Nhi thê thảm trong nguyên tác, mà là một thôn cô bình thường, sống cuộc sống bình thường.

Nhưng trời quả nhiên không chiều lòng người.

Bắt đầu mùa đông, sau trận tuyết đầu tiên, biểu tỹ xuất giá, bà ngoại vui quá hóa buồn, lại bị trúng gió, nằm liệt ở trên giường rồi cuộc thần trí cũng ngày càng hồ đồ, có khi ngay cả mọi người cũng không nhận ra.

Cậu hai đem đồ cưới của ta đi cầm, nguyên lai không đi kinh doanh buôn bán, mà là đem đi đánh bạc, chẳng những thua mất cửa hàng trên trấn, còn thua sạch cả tiền vốn cậu cả bù cho hấn, không những thế còn vay nợ bên ngoài. Chủ nợ tới cửa đòi tiền, khiến mợ tức giận nhất khóc nháo tam thất cổ*, ngay lúc đó dọn dẹp gói ghém, ôm con trở về nhà mẹ đẻ, nói không thể sống ở đây được nữa.

Cảm tình của hai huynh đệ vốn nguyên bản không tệ, cậu hai khóc cắt ngón út thề từ nay về sau sửa đổi, cậu cả lại là cái bánh bao mềm, tuy rất tức giận, nhưng cũng không đành lòng nhìn đệ đệ ruột của mình bị chủ nợ đánh chết, đành phải bán ruộng thay hấn trả nợ, đại biểu tỹ đã xuất giá cũng lặng lẽ đem đồ cưới cầm một ít trợ cấp, đáy hòm của bà ngoại bị vét sạch, vẫn không đủ.

Một lần mê đánh bạc, vĩnh viễn không có ngày xoay mình.

Trong nhà nháo loạn thất bát tao.

Vì thế, trong lúc thần không biết quỷ không hay, ta bị lặng lẽ bán đi .Người mua làNam Cung thế gia .

11. Chương 11

Sấm sét giữa trời quang.

Không sợ đối thủ như thần, chỉ sợ bằng hữu như heo. Những lời này hôm nay ta rốt cục hiểu được vô cùng thấu đáo.

Cậu của ta phi thường đặc ý lần mua bán này:“Lần này để bán được cho Nam Cung thế gia, ta phải nhờ thất thúc phụ của chất tức của đệ đệ của biểu tỹ phụ tìm quan hệ (nino : bản đại bác mấy lượt mới tới a~), người phụ trách thu người mới là tiểu Vương quản sự, có ấn tượng với Lạc nha đầu nhà chúng ta, nếu không chen bẽ đầu còn không thể nào vào được, đáng tiếc bọn họ chê Tú Như quá nhỏ, không chịu thu, nếu không hai nha đầu nhà ta đều có tiền đồ .”

Bà ngoại lúc này thanh tỉnh, ở trên giường bệnh vui mừng lau nước mắt:“Cho dù là nha đầu làm việc nặng ở Nam Cung thế gia, đãi ngộ cũng tốt hơn con gái nhà bình thường gia. Hơn nữa nhà bọn họ nhân từ hào phóng, rất ít đánh chửi hạ nhân, việc nhẹ, tiền tiêu vật hàng tháng lại cao, chỉ cần không làm sai, mười tám tuổi còn cho đi lập gia đình, lại còn đưa chút đồ cưới, nếu vận khí tốt có thể được thưởng nhiều vô cùng. Hơn nữa nha đầu ở nhà giàu người ta, gặp qua quen mặt, tiến thối có lẽ, không lo không có người xin cưới.”

Mợ vỗ tay cười:“Nam Cung thế gia cách chúng ta chỉ mấy chục dặm đường, Lạc nha đầu trở về thăm mọi người cũng tiện lợi.”

Tú Như biểu muội cũng bắt tay vào làm khăn, thấp giọng nói:“Chờ thêm hai năm cũng cho ta tìm nhà người ta làm công, kiếm thêm chút tiền cho gia đình.”

Ta hỏi:“Nếu lỡ chủ nhân để ý thì làm sao bây giờ?”

Mợ kêu lên: “Thì đúng là phúc phận tổ tiên, chúng ta phải thấp nhang khấn vái.”

Tú Vân biểu tỹ về nhà thăm nói ngữ khí chua lè: “Chỉ bằng người? Cũng không soi gương? Đừng si tâm vọng tưởng.”

TMD.....

Mấy nha đầu nhà bên nhờ quan hệ lại không được tuyển, nhìn thấy ta không phải tiến lên nịnh hót, thì là châm chọc khiêu khích, tất cả đều thật sự đỏ mắt.

Chẳng lẽ bị bán vào Nam Cung thế gia làm nha đầu tương đương trúng tuyển vào công ty trong nhóm Global 500*? (^_^)

Bọn họ khiến ta một bụng tức không chỗ phát tiết, chỉ hận không thể đâm đầu vào tường tự sát.

Bởi vì Nam Cung gia có quy tắc để nha đầu được gả đi, cho nên bán là tử khế, không đến tuổi, không được chủ nhân cho phép, có tiền cũng không thể chuộc thân, hơn nữa nếu để người nhà biết ta có tiền trong tay, thế nào cũng phải “Mượn” đi cho cậu hai đánh bạc.

Trăm sầu không thể giải, nhìn ánh trăng, ta thật muốn tru lên như sói, trong tay là gói đồ đã sắp xếp gọn gàng, chỉ đợi ngày mai đối phương đến chọn mua heo, thuận tiện phái xe đến đem ta cùng mấy nha đầu, nam hài cùng đi.

Bi phần, đầu ta nóng lên, quyết định chạy trốn.....

Vừa lúc mở cửa sổ, phát hiện Thạch Thạch ngồi xổm dưới tàng cây cách đó không xa, đang cầm dao chặt đám cỏ loạn thất bát tao, nhìn thấy ta lại đứng lên muốn đi về, đi hai bước lại quay lại, Thạch Thạch ngẩng đầu nhìn lên hỏi: “Ngày mai người phải đi rồi?”

“Ta tuyệt không muốn đi.” Ta thực bị thống nói, “Người nói thử ta vào núi trốn một thời gian, bọn họ có thể tìm người khác hay không?”

Thạch Thạch kinh ngạc nhìn gói đồ trong tay ta: “Nửa đêm người một người vào núi? Người muốn cho sói ăn thịt?”

Tuy rằng vào “Lang” Cung thế gia thực đáng sợ, nhưng dũng khí cho sói thật ăn ta cũng không có. Ý niệm nhất thời xúc động sinh ra trong đầu, nháy mắt héo rút đi xuống.

Thạch Thạch lại bổ sung: “Nô tỳ bỏ trốn sẽ bị truy nã, hơn nữa cả nhà đều bị liên lụy, người mới chín tuổi, rồi đi sau này làm sao? Bệnh của người lại phát tác à?”

Hắn thành công rút đi hi vọng gặp may của ta, ta lúc này giống rau xà lách bị sương muối (nino : hình như là giáp nát đó), ngượng ngùng từ trong hành lý lấy ra bánh bao chuẩn bị dùng ăn trên đường đưa cho Thạch Thạch: “Đừng nói bệnh bậy bạ gì đó, ta chỉ là ngày mai sắp phải đi, cho người chút đồ ăn làm tiệc tiễn đưa, dù sao sau này cũng không thể đi chơi cùng người.”

Thạch Thạch nhìn bánh bao thật lâu, đột nhiên hỏi: “Kỳ thật là người sợ hãi phải không? Sợ bị khi dễ sao?”

“Ừ.” Ta sợ cảm thú sợ muốn chết.

Thạch Thạch do dự một lát, một ngụm nuốt bánh bao, xoay người chạy đi.

Nhìn bóng dáng tuyệt tình của hắn, đầu ta đầy hắc tuyến, giao tình hai người chúng ta lâu như vậy, ta lại cho hắn nhiều đồ ăn như vậy, hắn tốt xấu cũng có thể lưu luyến không rời, sau đó an ủi tâm tình sợ hãi của ta một chút mới là nhân tình đạo lý đi?

Đứa nhỏ này thật sự rất đáng giận!

Một lần nữa đóng cửa sổ, bò lại nằm úp sấp trên giường, nhất thời không thể ngủ, ngày hôm sau soi gương, lại vì thể chất biến thái của Lâm Lạc Nhi mà cảm thán — cư nhiên đôi mắt không đen chút nào! (nino : tới giờ vẫn lo hủy dung ah~)

Ta ủ rũ tùy ý để mợ giúp mặc vào bộ váy hồi Tết, tóc búi thành hai cái bánh bao, buộc dây buộc tóc màu hồng, chỉ có đám sọc sọc loạn thất bát tao ta chết sống không cho đụng, nằng đành phải thôi. Từ trong

hộp trang điểm lấy ra một đôi bông tai hình hoa mai bằng bạc đeo vào, nói là lễ vật đưa cho ta, đến khi mọi người tới đưa tiễn, nàng lại chạy nhanh lấy trong cái gói đồ của ta ra hai cái áo bông cũ của biểu tỹ được sửa lại, còn nhéo hai cái triễn lăm quần áo nhồi bông dày thật, khiến mọi người liên tục khen nàng hiền lành.

Ăn xong điểm tâm, lại đợi nửa ngày, tiểu Vương quản sự mới khoan thai chậm rãi đến, sắp xếp hết đám heo lên xe trước, mới an bài bọn hạ nhân làm việc nặng chúng ta lên một cái xe khác. Trí nhớ của hắn rất tốt, nhìn thấy ta liếc mắt một cái liền nhận ra, kinh ngạc kêu một tiếng:“ Nha đầu hát hí khúc nhà ngươi sao mặt lại trở nên đen như vậy?”

Ta nhỏ giọng đáp:“Trời sinh .”

Cậu đánh ta một cái, cười nói:“ Đứa nhỏ ở nông thôn, đi chơi khắp nơi, phơi nắng bị đen, dưỡng một chút sẽ trắng.”

Cái tên đáng giận này, ít nói một chút sẽ chết sao?! Nếu đã đem ta bán đứt, chờ ngày lão tử cầm tiền tiêu vật hàng tháng, đừng nghĩ sẽ cho các người!

Lần này Nam Cung thế gia chọn người, tính cả Lâm thôn tổng cộng 7 đứa, 3 gái, 4 trai, chúng ta ngồi trên xe nửa ngày, còn có một tên con trai chậm trễ chưa tới, lại qua một hồi lâu, mới thấy cha của hắn vội vàng chạy tới, nói là con trai nhà hắn bỗng nhiên phong hàn, nằm trên giường dậy không nổi, cầu quản sự khoan dung hai ngày nữa sẽ đi.

Tiểu Vương quản sự tuy rằng thực không kiên nhẫn, lại sợ phong hàn lây bệnh cho người khác, chỉ có thể đồng ý.

Thạch Thạch lập tức từ trong đám người chạy đến, cười hì hì đi vào trước mặt hắn, chỉ vào chính mình nói:“Tiểu Vương đại ca, các ngài còn thu người sao? Không bằng làm cho ta đi thử xem?”

“Là người,” Tiểu Vương quản sự đánh giá hắn cao thấp một phen, dùng roi ngựa chỉ vào hắn,“Người có khả năng gì? Làm được cái gì sao?”

“Ta có khí lực lớn.” Thạch Thạch cũng không giải thích, trực tiếp đi đến xe giữ, gắt gao khớp hàm, dùng sức, con heo gần 200 cân lại bị hắn nâng lên, lắc lắc đi đến trước mặt tiểu Vương quản sự.

Ta biết hắn thần lực trời sinh, ngày thường chỉ dùng một bàn tay có thể giữ ta không thể động đậy, lúc thấy hắn nâng heo, cũng không khỏi kinh ngạc vạn phần.

Tiểu Vương quản sự lại cả kinh đến roi ngựa cũng rơi xuống, những người khác trông mắt trừng tròn xoe, trong lúc nhất thời không ai lên tiếng, chỉ còn tiếng heo kêu lên quanh quẩn ở không trung.

Thạch Thạch buông heo ra, lại lặp lại:“Để ta đi Nam Cung thế gia đi, ta hỏi qua cha ta rồi, hắn đồng ý .”

“Được, tiểu tử khá lắm.” Tiểu vương quản sự sững sốt đã lâu mới hỏi,“Vì sao ngươi muốn đến nhà của ta làm nô bộc?”

Thạch Thạch trả lời thật sự sáng khoái:“Kiếm tiền.”

Tiểu vương quản sự hỏi tiếp:“Kiếm tiền làm cái gì?”

Thạch Thạch trả lời càng sáng khoái:“Cưới vợ!” (nino:*cười lăn*)

Chung quanh bộc phát ra một trận cười, tiểu Vương quản sự cũng không thể nhịn cười, vỗ bả vai hắn nói:“Hảo tiểu tử, có chí khí, ta ngay lập tức cùng cha ngươi nói một tiếng, ngoại lệ nhận lấy ngươi đi.”

Thạch Thạch lập tức quay người lại, tìm ra Thiết Đầu đại thúc nói:“Cha, ngươi đã đáp ứng, nếu ta có thể làm cho bọn họ nhận lấy ta, liền để ta đi làm nô bộc!”

“Xú tiểu tử.” Thiết Đầu đại thúc nghiêm mặt đen lại, bắt đắc dĩ phải đáp ứng.

Thạch Thạch nghênh ngang cầm túi đồ đã sớm chuẩn bị tốt, lên xe, đặt mông ngồi xuống bên cạnh ta, hướng về phía ta làm cái mặt quỷ.

Ta giật nhẹ vạt áo của hắn, mắng:“Ngươi điên rồi?”

“Ai điên?” Thạch Thạch giật lại quần áo, cũng gõ ta một cái, “Không nên động thủ động cước! Nghe lời một chút, nếu không bị người ta khi dễ đừng mong ta hỗ trợ!”

Ta có chút cảm động: “Chẳng lẽ người vì sợ ta bị khi dễ mới đi theo?”

Thạch Thạch khinh thường liếc mắt một cái, quay đầu đi chỗ khác: “Đừng có không biết xấu hổ! Ai thêm để ý người? Ta chỉ là cảm thấy tìm cơ hội tiến vào Nam Cung thế gia, nói không chừng có thể làm cho chủ nhân coi trọng tố chất tập võ vĩ đại của ta, thu làm đệ tử, tương lai có thể làm một thế hệ đại hiệp đầu!” Trong nháy mắt ta muốn đập chết tên ngu ngốc này...

12. Chương 12

Nam Cung thế gia nghe tên tràn ngập hương vị “Tiền” và “Quyền”, ta nghĩ hẳn là phú quý như [Hồng Lâu Mộng], cửa lớn sơn son, hai đầu sư tử bằng đá, một đám giữ cửa vây quanh, bên trong cảnh xuân tươi đẹp, sơn phần ngập mũi, nơi nơi là tiểu thiếp cùng tiểu nha hoàn ăn mặc xinh đẹp, quý tử, cùng hai tên cầm thú lớn nhỏ đọc sách tập võ gì gì đó.....

Cho nên ta nhìn dãy núi trước mắt liên miên không biết bao nhiêu ngọn núi cao, lại ngẩng đầu nhìn cánh cửa đá đề hai chữ Nam Cung, cả người đều tròn tròn mắt, lắp ba lắp bắp hỏi tiểu Vương quản sự: “Đây là Nam Cung thế gia?”

“Đương nhiên, ngọn núi này và chung quanh phạm vi hai mươi lý đều là của Nam Cung gia, nhà chính ở giữa sườn núi, một chút đem đồ vật này nọ để ở thôn trang dưới chân núi, ta đưa bọn người lên núi.” Tiểu vương quản sự lắc roi ngựa, vô cùng đắc ý giăng giải.

Đỉnh núi xa xa bị thấp thoáng mây trắng che phủ, dòng suối trong róc rách chảy qua khe đá, hướng đến những tảng đá to vốn đã mòn nhẵn bóng, trăm hoa đua nở khoe sắc, vòng quanh nông trang, tiếng gà gáy chó sủa lọt vào tai, quả nhỏ xanh mướt, có nông phụ giặt y phục trở về, hướng về phía tiểu Vương quản sự chào hỏi.

Xe ngựa dừng ở bên đường, bánh xe phát ra tiếng kéo kẹt. Vài tráng hán tiến lên, ba chân bốn cẳng đem heo và hàng hóa dỡ xuống, chúng ta cũng nhảy xuống xe, bất an đứng ở bên cạnh. Tiểu Vương quản sự thật ra thực nhẹ nhàng tiếp tục chỉ cho chúng ta: “Đây là thôn trang của Nam Cung gia chúng ta, chỉ là phân loại chút đồ ăn sơ quả cho chủ tử, nâng hàng đưa lên núi, chút nữa sẽ chọn trong các người hai người ở lại nơi này làm việc.”

Ta nghe vậy lập tức nhảy nhót trong lòng, hận không thể lập tức trúng tuyển, cách trung tâm quyền lực càng xa càng tốt. (nino: bạn í đang mơ)

Đội non nửa ngày, có một phụ nhân diện mạo nghiêm trang khoảng bốn mươi tuổi vẫy vẫy tay ướm sừng đi tới, ánh mắt đầu tiên liền nhìn trúng Thạch Thạch, vỗ vỗ mình hắn nói: “Nhóc này không tệ, chọn hắn.”

Thần sắc Thạch Thạch có chút khản trương.

“Mã đại nương,” Tiểu vương quản sự chạy nhanh lùi kéo nàng nói, “Đứa nhỏ này có chút đặc biệt, ta phải đưa lên trên, để đại tổng quản an bài.”

“Phi, đại nương thật không thích tên nhóc nhà người, phàm là bộ dạng chính tề một chút, có khả năng một chút cũng không đưa ta người nào.” Mã đại nương liếc mắt.

Tiểu vương quản sự vuốt đầu pha trò: “Quy củ như thế ta cũng không có biện pháp, đứa nhỏ này trời sinh thần lực, ngốc làm nông phu cũng quả thật là đáng tiếc, mấy đứa nhỏ này tùy đại nương người chọn lựa, nhìn trúng ai ta tuyệt không lăm miêng.”

Vì thế mã đại nương giống như chọn thịt béo đem mấy người chúng ta đều qua một lần, trước chỉ hai đứa con trai rắn chắc, lại hỏi ba nữ tử chúng ta am hiểu làm cái gì?

Ta cơ hồ muốn đi ra ngoài làm cho đối phương chú ý tới, đáng tiếc người ta ngay cả khoe mắt cũng không liếc một cái, chỉ lấy mấy cái khăn cho chúng ta làm thử, dựa vào tư thế đoan trang và tay nghề, nhanh chóng liền tuyển Thu Mai 11 tuổi, diện mạo thành thật, lưu lại.

Tiểu Vương quản sự chú ý tới thần sắc của ta, tựa tiểu phi tiểu hỏi:“ Nha đầu hí khúc, ngươi thích nơi này? Muốn lưu lại?”

Ta không để ý Thạch Thạch kéo áo nhảy mắt, sống chết gật đầu.

Mã đại nương thực vô tình cự tuyệt:“Thân vô tứ hai thịt, yếu đuối, thêu đóa hoa nhi cũng thêu không tốt, nàng tới nơi này đến tốt cùng là làm việc , hay là làm cho chúng ta hầu hạ nàng? Cũng không biết ánh mắt tiểu Vương ngươi chọn người như thế nào.”

Nàng nói chuyện rất ngoan độc, tuy rằng nữ hồng của ta không tốt, nhưng trù nghệ không sai a.

Đang muốn mở miệng cãi lại, tiểu Vương quản sự chậm rì rì mở miệng :“Nha đầu kia cho dù đại nương muốn, ta cũng không để được. Nàng là người Minh thiếu chủ lưu tâm, phải đưa lên trên, nếu không có ngày thiếu chủ tâm huyết dâng trào hỏi đến, ta không có cách nào khác công đạo.”

Ta cho hấn sợ tới mức tam hồn xuất khiếu, không khỏi hỏi:“Hấn..... Hấn còn nhớ rõ ta?”

Thạch Thạch hừ lạnh một tiếng:“Xem ngươi cao hứng thành bộ dạng này!”

“Dĩ nhiên, đám huynh đệ cùng thiếu chủ xuất môn gặp qua ngươi khi trở về cười ước chừng một buổi chiều, muốn quên cũng quên không được, ta nếu không đem ngươi mang theo đi ọi người xem xem, chẳng phải đáng tiếc?” Tiểu vương quản sự “Xuy” hai tiếng, cảm thán nói,“Kia cái răng, kia miệng, kia đầu..... Còn có hồng toàn bộ khuôn mặt, đến nay bọn họ ngẫu nhiên đi ra ngoài uống rượu khi còn có thể nhắc tới, nói là thú vị được ngay.”

Mã đại nương vỗ đùi, kinh ngộ nói:“Nguyên lai Hoàng Tam lần trước nói hầu mông cô nương chính là nàng a? Ta nguyên bản còn chưa tin đâu.”

Chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm. Ta rất xem nhẹ hư không tịch mịch của chốn nông thôn, cũng quá xem nhẹ khả năng bát quái của nam nhân, cái tạo hình như hoa dùng để dọa lui cầm thú, hiệu quả rất rung động, ngược lại lộng xảo thành chuyên, làm cho người ta ấn tượng khắc sâu, trở thành đề tài khôi hài trong lúc trà dư tửu hậu..... mặt của ta lúc này thực đỏ như mông khi .

Tiểu Vương quản sự cảm thấy nói hơi quá đáng, chạy nhanh an ủi hai câu:“Hiện tại mặt đẹp hơn, hơn nữa thiếu chủ nhớ rõ ngươi, nói không chừng là chuyện tốt.”

Mã đại nương cũng cười nói:“người gốc có phúc của người gốc, ta xem nha đầu nhà ngươi chính là có đại phúc khí , nhanh lên núi đi thôi, đường còn rất dài.”

Trong tiếng cười đùa, ta ủ rũ tiếp tục bước lên đường.

Xe ngựa lại đi rất xa, cuối cùng cũng đến chân núi, lên núi tất cả đều là bậc thang, không thể đi xe, thân phận chúng ta cũng không có cỗ kiệu để ngồi, chỉ có thể đi bộ. 2999 bậc thang, ta đi một nửa cũng sắp không thể đi nổi nữa , nửa đường sau là dựa vào Thạch Thạch vừa kéo vừa tha đi tiếp, vừa đến cửa chính, cả người tê liệt ngã xuống, thở hổn hển, nói không ra hơi.

Thạch Thạch trên trán cũng đầy mồ hôi, tiểu Vương quản sự khí đạm thần định, chờ mọi người đều thở xong mới theo cửa bên hông đi vào, tìm người giao tiếp công việc, sau đó cùng quản sự đem chúng ta giới thiệu một phen, nhất là nhằm vào ta cùng Thạch Thạch. Quản sự nghe thấy Thạch Thạch khỏe mạnh, ánh mắt nhất thời sáng rực, không ngừng gật đầu.

Tiểu Vương quản sự lại phân phó chúng ta vài câu nói linh tinh, sau đó tự rời đi.

Ta vuốt mái tóc ướt đầm mồ hôi, đánh giá chung quanh, chỉ thấy từ sườn núi đến đỉnh núi, đều mơ hồ có thể thấy được phòng ốc trang nhã, một màu ngói xanh tường trắng, khắp nơi là những cây cổ thụ che trời, trúc biếc từng xanh, không khí mát mẻ thấm vào lòng người, vài tiếng vượn hót chim kêu truyền đến trong rừng.

Ở tại ngọn núi có tu tiên ý cảnh như thế, còn có thể làm cầm thú, Nam Cung phụ tử cũng khó kiếm. (^_^)

“Hoàn cảnh không thể thay đổi bản chất.” Ta mặc niệm những lời này ở trong lòng vài lần, sau đó buông cảm giác suy sụp vừa mới thất bại, vực dậy tinh thần, tiếp tục kiên cường mà đối diện khốn cảnh.

May mắn quý nhân bận rộn, vài hạ nhân làm việc nặng không cần quấy rầy chủ tử, quản sự cũng là người phúc hậu, không xử chúng ta, nhưng người mới luôn phải làm những việc vất vả nhất, cho nên hẳn cho chúng ta phụ trách mỗi ngày quét tước 2999 bậc thang mà chúng ta vừa mới đi qua, chỉ có Thạch Thạch không giống người thường, phụ trách đi lấy nước pha trà cho Nam Cung Hoán.

Ta quét 300 bậc giữa, nghĩ đến mỗi ngày phải đi hai lần hơn 1000 bậc thang, đôi chân nhỏ liền cảm thấy bồn chồn. Phụ trách 300 bậc cuối là A Sơ, thiếu chút nữa khóc nhè.

Thạch Thạch cười nhạo ta: “Người của Nam Cung thế gia tất cả đều đáng người rần chắc, võ công cao cường, nói không chừng chính là do leo thang luyện thành. Chờ người quét vài năm, cũng có thể biến thành một đại hiệp.”

Ta tức giận đến nhảy dựng lên đánh hấn mấy quyền.

Ngày hôm sau, tổng quản đến công đạo chi tiết công việc, biết được Nam Cung Hoán là người thật khủng hoảng, chỉ uống nước từ suối Long Dược dưới chân núi.

Thật sự là báo ứng a! Ta đứng ở sườn núi, nhẹ nhàng hươ hươ cầm chổi quét, xoa thắt lưng cười lớn, nhìn hấn khiêng hai thùng nước lớn, mồ hôi ướt đầm từ chân núi đi lên trên, vuốt mõng ngựa nói: “Chúc Lí đại hiệp sớm ngày luyện xong thần công!”

Thạch Thạch buông đòn gánh, thiếu chút nữa đem ta theo giữa sườn núi bỏ lại đi.

13. Chương 13

Nam Cung thế gia đãi ngộ thật sự không tệ, ta chỉ là một nha hoàn cấp thấp nhất, phòng ở rộng rãi, có thể để được 2 cái giường, đệm chăn trải giường đều dày và mới tinh, còn có người đến đo may quần áo, dùng vải tuy màu sắc rất đậm, nhưng dệt rất kỹ, còn tốt hơn so với bộ đồ ta mặc hồi Tết. Còn phát thêm một bộ đồ trang sức bằng bạc kiểu dáng đơn giản, mỗi tháng 1 hộp dầu bôi tóc, mấy nha hoàn tỷ tỷ khác còn có son phấn.

Thạch Thạch không có hứng thú với trang sức của ta, hấn hài lòng nhất là trong thức ăn mỗi ngày đều có thịt! Hơn nữa còn là cơm tẻ! (nino: gạo tẻ mắc hơn gạo tiểu mạch ở Lý gia trang hay dùng)

Ngày đầu tiên hấn ăn 3 bát to, ta nhìn không được sờ sờ bụng hấn, hỏi hấn ăn nhiều đồ như vậy đến tột cùng vào chỗ nào?

Thạch Thạch nổi giận, cũng phải sờ bụng ta trả thù, ta sợ tới mức nhảy dựng lên vây quanh cái bàn tròn, liên tục kêu: “Phi lễ!”

“Đồ lưu manh! Sao có thể không quy củ như vậy! Con gái người ta thân mình quý giá, người có thể tùy tiện sờ sao?!” Nữ đầu bếp chạy nhanh đến, bắt được hấn, mắng té tát.

Thạch Thạch buồn bực: “Vì cái gì Lạc nhi có thể sờ bụng ta?!”

Nữ đầu bếp sững sốt một chút, cười nửa ngày, sau đó dùng tay nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của hấn, giải thích: “Thân mình nam nhân không đáng một xu! Sờ hai cái thì có sao?!” (nino: câu này ta ko đồng ý ah~>_<>)

Không đáng một xu, Thạch Thạch bị đả kích, hơn nữa bộ dạng hấn đáng yêu, tính tình quật cường, khuôn mặt nhỏ nhắn luôn nhăn nhó, làm cho các đại tỷ đại nương thấy đều muốn chọc, thường thường lấy đề tài này ra. Tức giận khiến hấn mỗi lần nhìn thấy ta đều nhỏ giọng mắng: “Người là đồ lưu manh!”

Ta có chút áy náy, liền vỗ bả vai hấn, an ủi thật lâu.

Hắn vẫn là hận muốn cắn ta.

Kỳ thật mấy ngày này ta cũng không phải tốt lắm, từ lúc vào Nam Cung thế gia tới nay, cũng chưa ngủ ngon được một giấc, mỗi ngày nằm trên giường, nghe giường bên tiếng ngáy, lăn qua lộn lại: Mình đã cần thận đến vậy, vì sao còn có thể rơi vào hang sói? Đến tột cùng là làm sai chỗ nào?

Chuyện đã tới nước này, truy cứu sai lầm trước kia đã vô ích, may mắn là, vận mệnh Lâm Lạc Nhi vẫn có chút thay đổi. Nguyên bản 8 tuổi hắn là trở thành nghĩa nữ của Nam Cung Hoán, hiện tại chính là nha hoàn cho Nam Cung thế gia, có lẽ tương lai còn có thể phát sinh thay đổi tốt hơn, sẽ không lâm vào tình thế vận kiếp bất phục.

Ta rốt cục quyết định không oán trời trách đất nữa, tích cực khai triển công tác thu thập tình báo, hoàn toàn điều tra tính cách của hai cầm thú và các loại quy củ của Nam Cung thế gia, hồng tìm ra phương pháp rời đi.

Mỗi ngày quét tước bậc thang xong, lúc những người khác đều đi nghỉ ngơi, ta cố kéo hai cái đùi đau nhức, lộ vẻ tươi cười ngọt ngào như mật, đến phòng bếp hỗ trợ, rửa chén nhặt rau, vừa khiến các nữ đầu bếp cao hứng, vừa hỏi thăm các loại tin tức.

8 vị nữ đầu bếp đều đã xuất giá, lúc tán gẫu đúng là có thể so với 4000 con vịt, chuyện mắt thấy, tai nghe các loại tin tức hư hư thật thật trong miệng các nàng truyền lưu còn nhanh hơn gió, hơn nữa chừng mực rất lớn, hoàn toàn không để ý con nhóc ngồi bên là ta:

“ Tài học của Minh thiếu chủ chúng ta cũng coi như số một số hai so với các công tử giáo đường ở Trung Nguyên thế gia, vậy mà không hề làm cao, giúp người cứu khổ, khiêm tốn có lễ, không hề giống đám tiểu nhân cuồng vọng, có chút tiền đồ liền vênh đuôi cao ngất!” (nino : Tiểu Minh của ta mà so với đám đó, hứ >_<>)

“Nghe nói thiếu gia bắt đầu từ lúc 5 tuổi, mỗi ngày giờ Mẹo rời giường tập võ 2 canh giờ, cùng tiên sinh đọc sách 1 canh giờ, buổi trưa dùng cơm, sau tập thi họa, giờ Thân luyện kinh công ám khí, giờ Dậu tu nội công, sau đó dùng xong cơm chiều đi nghe chủ tử giảng giải võ học tinh yếu, giờ Hợi trở về còn tiếp tục ôn thư, mỗi ngày kiên trì, buồn tẻ như thế cũng không từ nan.” (nino : khâm phục ! khâm phục !)

“Nếu tiểu tử nhà ta có thể có một nửa cần cù của thiếu chủ, ta và phụ thân của hắn phải đi phần mộ tổ tiên đốt nhang, cúng lợn sữa, ai.....”

“Nghe nói năm nay thanh niên tài俊 mấy đại thế gia luận bàn, Minh thiếu chủ của chúng ta nắm chắc đồ Trạng nguyên!”

“Cho dù như thế, Hoán chủ tử vẫn không vừa lòng Minh thiếu chủ, lúc trở về còn giáo huấn một chút, nghe nói là cái gì chiêu thức không tốt, Minh thiếu chủ bị mắng đầu cũng không dám ngẩng lên, thật sự là đáng thương.”

“Lưu tẩu tử, người làm đã lâu, đừng nói lung tung, Hoán chủ tử cũng vốn không quá thích cười, có hà khắc với thiếu chủ một chút, nhưng hạ nhân chúng ta chỉ cần không làm ra đại sai, không nói huyền thuyên, ngài tuyệt đối không phát giận .”

“Chủ tử là thân phận như thế nào? Chúng ta cũng không phải trước mặt hầu hạ, ngài làm sao nhìn tới? Dù sao tiên trưởng không tới tay, trách phạt cũng không tới thân, chúng ta chỉ cần cẩn thận, đừng chọc Vương tổng quản (papa của tiểu Vương quân sự nè ^__^) nổi giận là tốt rồi. Bất quá nghe nói gần đây Hoán chủ tử tâm tình không tệ, ngài vừa mới đem về Liễu Tam nương hoa khôi Giang Nam, Bạch Quyên nha đầu xa xa liếc mắt xem qua một cái, nói là mây như lá liễu, mắt hạnh nhân, môi anh đào, thắt lưng nhỏ, gió thổi có thể ngã. Hiện tại an bài ở Nghinh Phong hiên, ngày ngày sung hạnh,.....”

“Xinh đẹp có rầm rùm! Cũng chỉ là hiện tại được sủng ái, Hoán chủ tử cũng không lưu nữ nhân tại bên người quá hai năm, sau hết thấy tiền bước.”

“Ai..... Ba năm trước đây, không biết tên Hồng nhi hay là Tiểu Hồng cô nương, bị chủ tử đưa cho An Nhạc Hầu, sau đó trốn chạy về, giữa đại tuyết quỳ gối bên ngoài liêu mạng gõ cửa, khóc suốt suốt, chủ tử còn không phải cứng rắn phái người đưa nàng trở lại, cũng không biết hiện tại ra sao. ? ”

“Thiếp thất bỏ trốn còn có thể tốt sao? Đưa trở lại hai ngày sau liền bạo bệnh bỏ mình , cha mẹ nàng được an táng bạc thật nhiều, còn vui vẻ thật sự nữa cơ. ”

“Ai, thật đáng thương. Vẫn là Minh thiếu chủ của chúng ta tốt, 13 tuổi ngày thường quy củ, chưa bao giờ có gì với nha hoàn, thật sự chính phái.”

“Cáp, ngươi muốn nói Hoán chủ tử không đủ chính phái sao? Cẩn thận Vương tổng quản trừng hình đánh chết ngươi!”

“Lúc bị đánh, ngươi đừng còn lớn tiếng như liễu nương tử, ‘Ồi, đại gia, tha nô đi.’ ‘A nha, ta ăn không tiêu !’ ha ha!”

“Lắm miệng, cẩn thận ta xé rách miệng của ngươi!”

“Lạc nhi? Lạc nha đầu? Ngươi làm sao cả người đều run không ngừng a? Sắc mặt còn trắng như vậy, là quần áo mặc ít sao?”

.....

Có thể không run sao? Ta nghe được cũng không muốn sống nữa rồi!

Nam Cung Hoán hiện tại đã là tên biến thái phát cuồng, nữ nhân thay đổi liên tục, giống nuôi thú cưng trong lồng sắt, chơi chán liền đổi người, nếu là rơi vào tay hắn, không chết cũng lột da.

Nam Cung Minh trước mắt phẩm đức không hề tỳ vết, nhưng người quá mức hoàn mỹ bình thường là nguy quân tử. Thật giống như phạm nhân giết người liên hoàn trong phim Mỹ, tất cả hàng xóm thân thuộc đều công nhận là người tốt, trước khi cảnh sát tới cửa kiểm tra, không ai biết hoa viên của hắn chôn bao nhiêu thi thể các cô gái vô tội. (nino: Oan uổng Tiểu Minh ah~)

Ta dán nhãn “Cầm thú cực hung mãnh, muốn sống đừng lại gần” cho bọn hắn, sau đó trốn ở một góc phòng chứa củi, dùng nhánh cây nhỏ viết viết họa họa, vẽ bản đồ Nam Cung thế gia đã thu thập được trong khoảng thời gian này, sau đó dựa theo quy luật hai cầm thú thường lui tới, toàn bộ địa điểm phân thành 4 cấp cảnh giới.

Khu vực cảnh giới cấp 1 là phòng chủ nhân, luyện võ trường, thư phòng chết cũng không thể bước vào nửa bước.

Khu vực cảnh giới cấp 2 là hậu hoa viên, tàng thư các, phạm vi bọn hắn có khả năng thường lui tới, kiên quyết không đi, nếu có công việc phải trải qua, cũng cúi đầu đi nhanh qua.

Khu vực cảnh giới cấp 3 là phạm vi không xác định bọn họ có thể hay không thường lui tới, có thể không đi sẽ không đi, nếu đi cũng tuyệt đối không thể lưu lại.

Khu vực an toàn chính là phòng ngủ của ta, phòng bếp, phòng chứa củi, dùng hết khả năng trường kỳ lưu lại, không xuất đầu lộ diện.

14. Chương 14

Sau khi đã sắp xếp rõ ràng 4 khu vực, tiếp theo ta thành lập kế hoạch hành động, không bao giờ cãi nhau, cũng không làm náo động, thậm chí bỏ qua sở thích nấu ăn, cố gắng luyện nữ hồng vốn không thể tệ hơn, giả dạng ngu ngốc vô cùng, vì mục tiêu vĩnh viễn làm nha đầu cấp thấp nhất, bình an sống đến 18 tuổi, đi ra ngoài giả cho người bình thường, tiếp tục cuộc sống điền văn trong mơ.

Chỉ tiếc nuôi một điều, Thạch Thạch, người được đề cử làm vị hôn phu tương lai , không hề có chút tự giác nào, hơn nữa còn đầy tính trẻ con ham chơi, thấy ta trong khoảng thời gian này không để ý đến hắn, liền kích động đến lôi kéo ta: “Nha đầu ngốc, nghe nói Hậu hoa viên rất đẹp, hai chúng ta thừa dịp giữa trưa người ta sửa sang lại hồ nước, cũng đi qua đó chơi đi? Nói không chừng có củ sen ăn, còn có thể gặp được Minh thiếu gia!”

Ta ngay lập tức cự tuyệt đề nghị này.

Thạch Thạch nghiêng đầu nghĩ nghĩ, lại rủ: “Chúng ta đi xem Nam Cung gia đệ tử luyện võ đi? Lần trước ta còn học trộm hai chiêu, mấy hôm nữa luyện cho người coi? Rất lợi hại!”

Ta liều mạng lắc đầu, đánh chết cũng không cùng hắn đi vào khu vực nguy hiểm cấp 1 vô giúp vui!

Hắn mất hứng bĩu môi, thấy ta cứng rắn như vậy không có biện pháp nào khác, đành phải gãi gãi đầu, tiếp tục đề nghị: “Quên đi..... Hôm nay tâm tình vui vẻ, miễn miễn cưỡng cưỡng tiếp tục theo người học chữ đi, người không phải thường nói đọc sách nhiều tăng cao kiến thức sao?”

Ta không muốn để cho người khác biết mình biết chữ, vẫn tiếp tục cự tuyệt hắn.

Có lòng tốt nhưng cứ bị cự tuyệt, ngay cả Phật cũng phát hỏa! Thạch Thạch rốt cục nổi giận: “Lúc trước người ép ta học chữ là người, hiện tại không chịu dạy ta học cũng là người, người đúng là đồ nữ nhân lật lọng, đến tột cùng là muốn làm trò gì? Từ lúc vào Nam Cung thế gia, ngay cả nói cũng không nói, đầu óc mỗi ngày không biết suy nghĩ cái gì! Cũng không chừng là tư tưởng nam nhân! Quên đi, người đã không để ý tới ta, ta cũng không thèm chơi với người! Người quái dị như người muốn làm thế nào thì tùy! Ai thèm!”

Nhìn hắn tức giận khiến khuôn mặt nhỏ nhắn biến thành màu đen, phẩy tay áo bỏ đi, ta có chút áy náy.

Ta quyết định bồi thường Thạch Thạch, sau khi giải thích mình học thức không cao, không thể dạy học cho người khác, ta tìm kiếm xung quanh giới thiệu thầy dạy cho hắn. Không ngờ, chỉ vài ngày sau, ta thật sự tìm được rồi.

Vị danh sư này họ Ngô, là tú tài thi rớt, tuổi cũng đã lớn, tướng người thấp bé, râu tóc đều bạc, là tiên sinh ở phòng thu chi của Nam Cung thế gia, chuyên quản lý sổ sách củi gạo muối dầu, đây bụng thi thư, nay lại cùng hơi tiền làm bạn, trong lòng có chút không cam lòng, cho nên ngày thường làm tấm gương sáng, thường xuyên dạy chữ miễn phí cho đám tiểu phó dịch, thuận tiện thỏa mãn cảm giác làm tiên sinh, biểu đạt oán khí đối với mấy lão sư chấm bài thi năm đó có mắt không trông.

Ta thường xuyên giúp việc ở phòng bếp, đó là một nơi rất có uy ah~, chuyên quản lý đồ ăn cho các phòng, chỉ trừ chủ tử, quản sự, mấy tên phó dịch và bọn nha hoàn phòng trên đám vênh mặt với phòng bếp, những người khác đều rất nể nang, sợ lỡ như đắc tội thì cơm và thức ăn có khi bị ‘lỡ tay’ thêm vài muống muối, hoặc rơi mất mấy miếng thịt.....T_T

Bởi vì ta rất chịu khó, rửa chén nhặt rau thuần thực, miệng lại ngọt, mấy người nữ đầu bếp đều rất thích, nhiều lúc ngấm để cho ta ăn vụng, còn thường xuyên giữ lại dành riêng chút đồ ăn cho ta. Ta dựa vào ưu thế, làm riêng một con cá hấp Ngô tú tài thích ăn nhất đưa đến phòng thu chi cho hắn, sau đó nhắc tới chuyện Thạch Thạch, còn mặt dày nịnh hót hắn một chút lại khen Thạch Thạch không ngớt lời, Ngô tú tài liền vui vẻ đáp ứng.

Thạch Thạch mới ngồi học được 2 ngày! Liền ngại học bài mất mặt, không chịu đi nữa!

Ta tức giận muốn đòi mạng, oán giận phát điên, nhưng không có cách nào với cái tên cứng đầu như trâu kia.

Ngày hôm sau, ta đang chuẩn bị đến phòng bếp giúp đỡ, Thạch Thạch nhanh như chớp chạy vào khu phòng ở của nha hoàn, trốn vào phòng ta, còn phụng phịu nói: “Tuyệt đối không được nói cho bất cứ kẻ nào ta ở trong này!”

“Dù người tuổi còn nhỏ, mọi người không kiêng kỵ, người cũng không thể luôn chạy vào ký túc xá nữ sinh a, thành thói quen không tốt chút nào!” Ta cau mày giáo huấn đứa nhỏ không hiểu chuyện này, lại thấy hắn vội vàng chạy trốn thật quái lạ, liền hỏi, “Có chuyện gì vậy?”

Thạch Thạch trừng mắt mắng ta: “Còn không phải tại người tự nhiên tìm người điên dạy ta đọc sách à!”

“Ngô tú tài mặc dù cổ hủ với ngạo mạn một chút, đúng là cũng hơi điên điên! Nhưng ở chỗ này, chúng ta chỉ là hai kẻ hạ nhân, tìm lão sư có học vấn bộ để làm sao?! Người còn so đo nhiều như vậy làm gì?” Ta bị mắng thật sự oan uổng, gõ đầu hắn 2 cái, thở phào bỏ đi.

Còn chưa tới cửa phòng bếp, chỉ thấy Ngô tú tài kích động chạy đi tìm Thạch Thạch, thần sắc lo lắng tựa như đã đánh mất nhi tử thân sinh, hần nhìn thấy ta, không để ý tuổi già, kéo trường bào nhanh chóng chạy lại, kéo ta lại hỏi: “Thạch Thạch ở đâu? Mau giao hần ra đây.”

“Có..... Có chuyện gì vậy? Hần đã gây chuyện xấu gì sao?” Ta gấp gáp liên tục lui về phía sau, đầu óc đầy dấu chấm hỏi.

Ngô tú tài vỗ đùi, mi phi sắc vũ nói: “Lạc nha đầu a, người nói thật đúng a, đứa nhỏ kia trời sinh chính là kẻ độc sách! Mau mau làm cho hần bái ta làm thầy đi, ta sẽ truyền thụ cả đời sở học cho hần, tương lai chắc chắn nổi danh lập vạn.”

“Hần lợi hại như vậy?” Ta tròn mắt há hốc mồm.

Ngô tú tài trầm đình tiệt thiết nói: “Có!”

Năm đó lúc ta dạy Thạch Thạch biết chữ, mới đầu trí nhớ của hần quả thật xuất chúng, nhưng về sau càng học càng ngốc, cho nên ta không quá tin tưởng hần thực sự thông minh, hoài nghi Ngô tú tài có chủ ý khác, thật lâu không lên tiếng trả lời.

“Danh sư xuất cao đồ a, đứa nhỏ này chắc chắn trò giỏi hơn thầy, cuốn sách nào đã đọc qua là không quên được, tuyệt đối sẽ trúng cử nhân!” (nino: này giờ ta cứ tưởng bé í đậu Trạng Nguyên tới nơi) trong ánh mắt của Ngô tú tài tràn ngập nhiệt tình, hần thấy ta do dự, vội vàng nói, “Giấy bán thân của hần là mười năm phải không? Đứa nhỏ có tư chất tốt như vậy, tương lai đi ra ngoài thi khoa cử, được công danh khắng định có thể làm đại quan. Người cùng hần cảm tình vốn không tệ, lại là đồng hương, có thể hưởng chút hào quang a.”

Ta lắp bắp hỏi: “Hần..... Hần có thể trúng cử nhân?”

Ngô tú tài ý vị thâm trường nói: “Đương nhiên! Nói không chừng phu nhân tương lai của hần còn có thể làm Hạo mệnh đầu, ta làm lão sư của hần cũng vinh quang!”

“Hạo mệnh phu nhân?! Quan thái thái?!” Ta nháy mắt cảm xúc mênh mông! Từ lúc xuyên qua tới nay vẫn hạ chỉ số hạnh phúc đến thấp nhất! Nay trong đầu hiện ra một màn hình ảnh hài hòa.

Nhà cao cửa rộng, trang trí tinh xảo, ta mặc tơ lụa thượng hạng, ăn uống no đủ, nghiêng người nằm trên tháp mỹ nhân, bên cạnh có nha hoàn xinh đẹp hầu hạ, dấm vai bóp chân, lời ngon tiếng ngọt gọi ta thái thái, nịnh nịnh hót hót. Con cái hiếu thuận chơi đùa xung quanh, ta nằm tính toán trạng phu năm nay có thể thu vào bao nhiêu, kêu hần không thể tham ô quá nhiều, cũng không thể hoàn toàn không tham ô, khỏi chọc nhiều người ganh ghét. (nino: tỷ tỷ thật là có đạo đức ah~)

Có việc thì quản lý nhà cửa, không có việc gì trồng hoa nuôi chim chăm con, trước khi lớn tuổi sắc đẹp suy giảm, cổng lớn không ra cửa sau không lại, giảm bớt danh tiếng, còn có thể tránh xa cảm thụ. Quả thực chính là nhân sinh điền văn hoàn mỹ a! (nino: giấc mơ đẹp thường... ^_^)

Về phần tranh đấu giữa các tiểu thiếp trong nhà, có thể không cần quan tâm. Bằng thể chất cùng diện mạo siêu cấp hồ ly tinh của Lâm Lạc Nhi, còn sợ đám tiểu hồ ly mới sinh kia sao?

Ta đang đắm chìm trong mơ mộng, cho đến Ngô tú tài bất an kêu mấy tiếng mới từ từ tỉnh, mở miệng nói vài câu, không quay đầu lại chạy như bay tới tiểu viện của mình.

Thạch Thạch đang trốn trong phòng ta ăn vụng bánh đậu xanh, thấy ta chạy trở về, nhanh chóng phải mảnh vụn bám trên miệng, ngượng ngùng nói: “Ta thật sự đói bụng..... ăn một cái, đừng giận nha.”

“Không có gì, cứ ăn thoải mái.” Ta mang vẻ mặt tươi cười, thân thân thiết thiết cầm tay hần.

Thân thể Thạch Thạch cứng đờ như bị điện giật, cánh tay dừng ở không trung, bất động.

“Lại đây, chúng ta đi ra ngoài chơi.” Ta ý xấu đầy mình, nhiệt tình kéo hần ra ngoài cửa.

Mặt Thạch Thạch hơi hơi đỏ một chút, không phản kháng, theo ta đi ra ngoài. (nino: trúng kế ^_^)

Ngô tú tài đang ngồi xổm dưới gốc cây, thấy Thạch Thạch đi ra lập tức chạy đến, cười tủm tỉm kéo hắn lại nói: “Thật sự là đứa nhỏ tốt, mau cùng ta trở về học bài. Lão phu phải truyền thụ toàn bộ học vấn cho ngươi, ngươi cần phải chăm chỉ hiểu học, mới không phụ sự mong đợi của mọi người.”

Ta thuận thế buông tay, đẩy Thạch Thạch vào trong lòng Ngô tú tài, cúi đầu ôn nhu nói: “Ngươi đã hiểu học như thế, tiên sinh lại quan tâm như vậy. Ta làm sao có thể vì ham chơi mà làm trở ngại tiền đồ của ngươi? Ngươi nhất định phải học bài cho tốt, tương lai làm quan vì nước vì dân, tạo phúc cho bá tánh! Như vậy ta cũng thơm lây ah~.”

Thạch Thạch dùng ánh mắt khó có thể tin nhìn ta, lại nhìn thân mình gầy yếu của Ngô tú tài, không dám đẩy ngã, đành phải để hắn nửa kéo nửa lôi về hướng phòng thu chi. Trước khi vào cửa, hắn rất cục phục hồi tinh thần, trừng mắt đưa tay làm động tác cắt cổ gà, ý tứ đại khái là: Ngươi là đồ phản bội chết tiệt! Ngày sau xem ta xử lý ngươi ra sao?!

Ta sớm đã quen hắn ba ngày hai lần uy hiếp, cũng không thèm để bụng. Liền rút khăn tay màu lam trong lòng ra, lau lau nước mắt vui sướng, sau đó hướng về phía hắn vẫy vẫy khăn, hiên ngang lẫm liệt nói: “Chỉ cần Thạch Thạch đại ca tương lai có thể có tiền đồ, cho dù Lạc nhi chộc ngươi giận dữ, bị đánh bị mắng, cũng là cam tâm tình nguyện ah~!”

Đối mặt với bộ dạng heo chết không sợ nước sôi của ta, Thạch Thạch vô kế khả thi, tức giận đến ngay cả nói cũng không nên lời.

Ta vừa mơ mộng làm cử nhân phu nhân, vừa vui sướng hát ca, hào hứng rời đi chỗ khác.

=====

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Hôm nay cất chứa cùng nhấn lại thật nhiều làm ta sợ muốn chết.....

Cơm tạp đồng hài quả nhiên tiếp thật nhiều sức a..... Đề cử so với ta nghĩ đến còn tà ác, ha ha!

Hoan nghênh mọi người đã nhảy vào hố.

PS: Quất Hoa nào tàn, họ hàng nhà mẹ đẻ là cậu và mợ lại biến thành thúc thúc và thím, đã sửa chữa. Xin mọi người tha thứ sai sót của ta, nếu sau này lại có sâu, nhớ nói cho ta biết nữa nha.

p/s cái nữa: Chỉnh sửa bản thảo lại một chút.

15. Chương 15

Hai tháng sau đó, mỗi ngày đều trôi qua hoàn hảo như thế, thật yên bình.

Lông mi cắt lại dài, dài quá lại cắt, càng ngày càng dày, tóc vốn sọc sọc cũng càng ngày càng nhiều, cả ngày ta ăn mặc giống con vịt chết, đi đường cúi đầu xoay người, không ngẩng đầu lên, ngoại trừ chịu khó rửa chén nhặt rau, cái gì cũng làm không tốt. Tuy rằng bị mọi người cười nhạo, nhưng cuối cùng được các quản sự xếp vào danh sách nha hoàn mất mặt xấu hổ ngu ngốc tuyệt đối không thể đưa đến trước mặt chủ tử.....

Thạch Thạch thường xuyên tùy hứng, nhưng hắn quả thật là thiên tài, lúc đầu ta sai lầm không biết dạy căn bản. Kỳ thật trí nhớ của hắn vô cùng tốt, đã gặp qua là không quên được, nếu ở hiện đại cũng có thể thoải mái thi vào Đại học Y làm bác sĩ ah~.

Chẳng trách Ngô tú tài có cảm tình với hắn, dốc hết oán niệm thất bại trong lòng, mỗi ngày bắt Thạch Thạch đọc sách viết chữ, Thạch Thạch vốn hiểu động, cho nên cảm thù việc phải ngoan ngoãn ngồi trên ghế luyện tập thư pháp đến tận xương tuỷ, vì thế trốn đông trốn tây, chết sống không chịu đi vào khuôn khổ.

Ta vì thực hiện giấc mộng đẹp làm cử nhân phụ nhân, đành phải mỗi ngày chơi trốn tìm với hần, vài lần đi vào khu vực nguy hiểm, lôi hần đi ra. Lần thứ n khắc sâu đạo lý còn trẻ không cố gắng, đến lớn sẽ bị thương.

Thạch Thạch bịt lỗ tai không chịu nghe, toàn tâm toàn ý muốn đi nhìn lên đệ tử của Nam Cung thể gia luyện võ, học công phu, làm kiêu ngạo đại hiệp.

Mất thấy giấc mộng khó thành, lòng ta nóng như lửa đốt, thử dụ dỗ: “Đại hiệp là loại nghề nghiệp có tính phiêu lưu cao, chẳng có gì hay, chỉ biết cầm thanh kiếm chém tới bổ lui, kết thù kết oán vô số người. Còn không bằng làm một chức quan nhỏ, bổng lộc nhiều, thu nhập phụ cũng nhiều ^_^, không cần lo lắng sợ hãi, sau khi về hưu cuộc sống cũng có bảo đảm.”

Thạch Thạch tiện tay nhặt cành cây khô làm kiếm, múa may vài cái, sau làm dáng thu kiếm về, ra vẻ thâm trầm tang thương nhìn trời cao, thở dài nói: “Chim yến không có chí lớn, có một số việc nữ nhân sẽ không hiểu.”

Ta nghe hần nói xong ngậy người ba giây, sau đó tức giận đến phát hỏa, chộp “Kiếm”, bẻ nó gãy đôi rồi vứt đi, nghiêng rằng nghiêng lợi cười nói: “Tốt, chim yến không có chí lớn phải không? Chút nữa ta sẽ đem quần áo bẩn với bị rách của con thiên nga nào đó quăng khỏi cửa! Tự mình làm đi!”

Thạch Thạch thành thật nhận lỗi, hần làm bộ dáng cúi đầu không tình nguyện, tiếp tục trở về luyện chữ.

Hần trời sinh có trí nhớ tốt chừng nào, thư pháp của hần tệ chừng đấy. Đã luyện mấy tháng, viết chữ vẫn xiêu xiêu vẹo vẹo, thường xuyên dùng sức quá độ, nét chữ một đường thô một đường mảnh, ngang xéo thẳng cong, chữ ngoáy như chó chạy, mười chữ đọc được bốn đã là không tệ.

Ta thật giống như bồi dưỡng đứa nhỏ kế thừa tộc trưởng, một bên châm trà rót nước, một bên giám thị quản lý, sợ hần lại trốn ra ngoài chơi. Đáng tiếc kẻ đó không biết điều, tay vẽ lung tung trên giấy, mắt nhìn chằm chằm chim nhỏ ngoài cửa sổ, nghiên cứu làm thế nào dùng cung bắn rót đem về chơi.....

Ta cảm thấy tận đáy lòng nuôi con với nuôi nam nhân đều không dễ dàng chút nào, hơn nữa sau khi nuôi dưỡng thành công còn chưa chắc là của ta, vẫn là tìm cái biện pháp dự phòng có thể bảo hiểm một chút.

Số thiếu niên xấp xỉ tuổi ta trong đám phò dịch của Nam Cung thể gia có hơn hai mươi người, mi thanh mục tú, dụ ngoạn thành thật, chăm chỉ cầu tiến loại nào cũng có, từ trong đó chọn ứng viên dự bị cũng được.

Thật tiếc là ta giả ngốc rất thành công, hơn nữa tuổi còn nhỏ, thân mình gầy yếu, bộ dạng kỳ quặc, đám phò dịch kia đều không có hứng thú với ta, chỉ có A sơ quét bậc thang tặng ta mấy đóa hoa sơn trà xinh đẹp.

Lần đầu tiên ta nhận được hoa từ con trai, thầm nghĩ hần có chút ý với mình, muốn chú trọng quan sát bồi dưỡng một chút, không ngờ ngày hôm sau hần nhìn thấy ta tựa như thấy quỷ, cách mười bước liền bỏ chạy.

Ta không biết đã xảy ra chuyện gì, đuổi theo kịp đã thấy trên mặt hần có chỗ bầm tím, trên tóc có hai nhánh cỏ dại, kinh ngạc hỏi: “Mặt của ngươi bị làm sao vậy?”

A Sơ liên tục lui về phía sau: “Không có việc gì, lỡ chân té mà thôi.”

“Làm sao lại bầm đến vậy?” Ta không rõ đã xảy ra chuyện gì, đang muốn làm quan hệ dụ đi một chút, phía sau truyền đến hai tiếng ho khan thật mạnh, quay đầu thấy Thạch Thạch khoanh tay lăm lẹ, đứng ở cổng vòm, ánh mắt cười đến híp lại, thoạt nhìn cả người lẫn vật vô hại, đáng yêu bất thường.

“Ta còn có việc, đi trước !” A Sơ giống con thỏ bị hồ ly đuổi theo, xoay người chạy nhanh như chớp. Lúc chạy ngang Thạch Thạch, dừng lại, tôn kính kêu một tiếng, “Chào đại ca, đại ca vất vả.”

Thạch Thạch thực phát phát tay, dùng ngón trỏ chỉ về phía sau, ý bảo hần rời đi.

A Sơ lập tức vội vàng rời đi.

Ta nhin không được nhỏ giọng nói thầm: “Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, tiểu tử quậy chính là tiểu tử quậy, đi đến đâu cũng phải làm lão đại cầm đầu.....”

Thạch Thạch chậm rì rì đi tới hỏi: “Người đang nói cái gì?”

Ta nói lảng sang chuyện khác: “A Sơ giống như không muốn nói chuyện với ta?”

“Cùng người có cái gì để nói? Mỗi ngày đều làm bộ dạng đại nhân, già muốn đòi mạng, mở miệng có thể tức chết người ta. Trừ ta ra còn có đứa ngốc nào muốn chơi với người? Thật phiền muốn chết.” Thạch Thạch mấy ngày nay oán niệm còn sâu hơn biển, mở miệng ra là hùng hổ giáo huấn,

“Đọc sách có cái gì tốt, ngâm thơ đối chữ vừa nghe đã muốn điên đầu, ta chỉ cần biết vài chữ không đến mức bị người ta lừa là đủ rồi, dù sao không làm được đại hiệp, còn có thể trở về theo ta cha học rèn sắt. Người thích khoa cử như vậy sao không tự đi thi đi?”

“Con gái không thể đi thi, hơn nữa ta thực thích người đọc sách.....” Tiếng trả lời thực không có chút ngập ngừng, hai cái cớ này chính ta nghe cũng cảm thấy đỏ mặt, ta không phải không biết Thạch Thạch không phải đám cầm thú đáng giận kia, hẳn chỉ là đứa con nít 9 tuổi, đang ở thời thơ ấu đẹp nhất. Hẳn cũng không có thiếu ta cái gì, ta chỉ vì ích kỷ để chuẩn bị cho tương lai tốt nhất, bắt hẳn sớm trưởng thành, buộc hẳn đi làm chuyện không thích, thậm chí tính kế cả tương lai của hẳn.

Chẳng trách đám con trai khác cũng không thích ta, A Sơ mới gặp ta cũng quay đầu bỏ chạy. (nino: cái này có nguyên nhân khác ah~ ^_^)

Ai thích lão bà mỗi ngày đi theo phía sau thúc giục mình phấn đấu muốn phát điên a?

Nếu đổi ta là Thạch Thạch, ta cũng không làm!

“Thực xin lỗi.” Sau khi đứng ở vị trí của hẳn tự hỏi, ta nhanh chóng cúi đầu, giải thích hành vi vô sỉ của mình “Sau này ta không ép người học bài nữa, kỳ thật làm thợ rèn cũng rất tốt, bình thường là phúc.....”

Phần nộ của Thạch Thạch đã giảm bớt, hẳn đứng lên lại ngồi xuống, ngồi xuống lại đứng lên, sau khi làm đủ hai lần, rốt cục một lần nữa cầm lấy bút, khinh thường nói:

“Đọc sách căn bản không khó khăn chút nào, còn dễ dàng hơn rèn sắt. Người đọc sách tuyệt không hiếm, chờ ta sau này thi đậu làm tú tài cử nhân trở về sẽ đứng trước mặt xú nha đầu nhà người khoe khoang hiển quý, đến lúc đó đem người sai sử xoay quanh, xem người còn dám không nể mặt.” (nino: Thạch Thạch dễ thương quá àh >_<)

“Nếu người có thể trúng cử, mùa hè ta sẽ quạt cho người, mùa đông làm ấm giường!” Thấy hẳn tự nguyện đọc sách, ta kích động dị thường.

“Ấm giường?” Thạch Thạch trợn mắt há hốc mồm mà nhìn ta.

Ta phát hiện mình nói mà không suy nghĩ, nhanh chóng giải thích: “Là chẻ củi đốt lửa sưởi ấm.”

“Ừ.....” Thạch Thạch đồng ý, tiếp tục đọc sách.

Ta không muốn miễn cưỡng hẳn, liền cố gắng làm phai nhạt giấc mộng cử nhân phu nhân trong đầu, không hề chạy đi bắt người, tùy hẳn có nguyện ý đi học chữ hay không, thuận theo tự nhiên.

Thạch Thạch đúng là rất giữ lời, tuy rằng không cố gắng học tập gian khổ như học sinh thi đại học, nhưng đúng là so với trước kia đã thật sự cố gắng rồi, đáng tiếc hẳn luyện tập đến thế nào, chữ viết vẫn xấu đòi mạng, còn không bằng chữ của con nít mới luyện bút lông 1 tháng, khiến cho hẳn phi thường nổi giận, đem trọng điểm chuyển sang đọc sách, một phòng sách của Ngô tú tài, ngoại trừ thi từ ca phú, tất cả hẳn đều đọc qua.

Hẳn cư nhiên còn moi từ trong góc ra một quyển đông cung đồ, ngắm vài tờ, còn không có hiểu được đó là cái gì, lập tức bị ta cướp đi, Ngô tú tài đỏ mặt giải thích là của người ta bỏ quên tại chỗ hẳn, sau đó chính khí nghiêm nghị đem nó hỏa thiêu giữ vững tác phong và kỷ luật của phòng sách.

Trước khi đem đốt, ta cũng vụng trộm lật vài tờ, chỉ cảm thấy thế giới này chừng mực vận động của nam nữ chuyên nghiệp..... Thật sự rất khoa trương.

Aiz, hồi lúc đọc tiểu thuyết, hận không thể H càng nhiều càng tốt, nhìn thấy hai chữ hài hòa đã nghĩ chửi TMD. Nay sự tình xảy ra trên người mình, chỉ hận không thể hài hòa quét ngang thiên hạ, làm cho H đi xa!

Không phải ta giả thanh cao, làm bộ đứng đắn.

Chính là cưỡng bức, trối lại, quất roi, hạ ngục, các loại đạo cụ, SM, luân gian..... Các loại H ở chỗ này chỉ nghĩ thôi đều muốn nổi da gà, thật là tác giả nguyên tác chết tiệt kia có phải bị ngược cuồng hay không? Còn có thể biến thái hơn nữa không cơ chứ?

Ta thà rằng làm lão xử nữ cả đời không người hỏi tới, cũng không muốn đụng nam chính ở thế giới này.

Gà trống vừa gáy, mặt trời vừa lên, ta vừa quét vừa đếm tới 1001 lần oán niệm, từ trên truyền đến tiếng bước chân hỗn loạn.

Mới sáng sớm như vậy, chẳng lẽ tiểu Vương quản sự muốn đi trấn trên mua đồ sao? Vừa đúng lúc cầu hán lúc đi qua trà liêu của Lý gia thôn, hỏi thăm bệnh tình của bà ngoại một chút.

Ta đeo vẻ mặt tươi cười, ngẩng lên tính chào hỏi, không ngờ lại có tới mười mấy người, ở giữa là 2 tên cầm thú lớn nhỏ, nhất thời sợ tới mức hồn phi phách tán, không cẩn thận bước hụt chân, thiếu chút nữa té lăn từ trên xuống.

16. Chương 16

Ở chỗ như thế này mà bị té, tuyệt đối sẽ gây chú ý. Nếu 2 cầm thú lớn nhỏ thể hiện ‘anh hùng cứu mỹ nhân’ giống như trong mấy cái tiểu thuyết ngôn tình kia..... Vậy ta chắc chắn sẽ tiêu đời.

Tai họa sắp ập đến, adrenalin trong cơ thể bộc phát khiến cho khả năng vận động vốn chậm chạp của ta lại phát huy hết tiềm năng, ngửa người ra sau, lui xuống một bậc thang, cúi người về trước, điều chỉnh cân bằng, liên tiếp động tác làm được thuần thục như nước chảy mây trôi, thân hình vững vàng, không hề bị té như chó cắn bùn.

Ta khẩn trương nép người tránh đường, cong lưng xoay người, đầu cúi thấp hết mức, ngay cả hít thở cũng chậm lại, hi vọng đám người đó đừng phát hiện sự tồn tại của ta, nhanh chóng bước qua.

Liên tục nhiều đôi giày màu xanh của đám hộ vệ đi qua, không hề dừng lại; Đôi giày thêu thanh vân của Nam Cung Hoán ổn trọng đi qua, cũng không dừng lại.

Lúc ta nghĩ mọi sự đều hết thấy thuận lợi, không ngờ, đôi giày thêu hắc vân của Nam Cung Minh hơi hơi dừng lại trước mặt ta.

Tim ta ngay lập tức tăng tốc, một giọt mồ hôi lạnh trên trán sắp nhỏ xuống bậc thang đá.

May mắn, hán chỉ ngừng chừng hai giây, không nói gì thêm, nhanh chóng đi theo đám người kia.

“Đại khái chắc không phải nhìn mình.” Chờ mọi người đi qua hết, ta nhu nhu thắt lưng đau mỗi, nhẹ nhàng thở ra một hơi tự động viên. Nhưng đèn dự báo nguy hiểm trong lòng vẫn ầm ầm chớp nháy, không thể bình tâm được. Liền mau chóng hoàn thành nhiệm vụ hôm nay, vội vàng trở về phòng bếp trốn tránh, làm rùa đen rút đầu.

Ước chừng lại qua bốn năm ngày, Nam Cung Minh không có hành động gì, ta nghĩ dự cảm của mình chắc sai lầm rồi. Hơn nữa mặt mũi, đầu tóc đều tề chỉnh tới như vậy, lấy bản tính của nam nhân vốn là động vật dựa vào thị giác, hai cha con Nam Cung Hoán muốn mỹ nữ dạng nào không có, sao có thể còn coi trọng một tiểu cô nương vừa đen vừa gầy, hình dung kỳ quái, tính cách cổ quái?

Mỗi ngày theo lệ thường đem bánh bao cho Thạch Thạch ăn.

Phòng thu chi truyền đến thanh âm hỗn hển của Ngô tú tài: “Khoa cử chấm điểm thứ nhất là thư pháp, văn vẻ làm trôi chảy, chữ không đẹp cũng sẽ bị loại. Người luyện chữ lâu như vậy, ta không hi vọng xa xôi người có thể phân biệt rõ ràng thể chữ Nhan và thể chữ Liễu, nhưng ít nhất cũng có thể phân được chữ Khải và chữ Lệ, đi thảo và đi đái khác nhau chứ? Thật sự là khối du diêm không tiền Thạch Thạch a.”

“Kỳ thật ta cảm thấy chính mình viết cũng đẹp a.” Thạch Thạch một tay cầm bảng chữ mẫu, một tay nắm bút lông, sần mi khổ kiếm, tiếp tục nằm úp sấp trên bàn luyện tập đám chữ như gà bới.

“Thúi lắm! Thúi lắm!” Ngô tú tài tức giận khiến toàn bộ nhũ nhận mất hết, gõ đầu hấn rần rạy, “Phiêu dật xinh đẹp tuyệt trần cái gì, ta chỉ cầu người có thể viết đoạn đoạn chính chính, viết ra nhìn giống chữ là được.”

Ta ở ngoài cửa sổ nghe lén nín cười, Thạch Thạch mắt mắt không nhìn được nữa, thừa dịp Ngô tú tài xoay người qua chỗ khác, cầm tờ giấy viết hồng vo tròn lại, hung hăng chọi vào đầu ta.

Ta để lại bánh bao, nhanh chóng đào tẩu, không chọc đến cái váy ngược* này nữa.

Đúng là hết thuốc chữa, hấn tựa hồ trời sinh không có một chút tế bào nghệ thuật nào, cầm kỳ thư họa chỉ thông lục khiếu*. Lần trước đi theo các quản sự ra ngoài học mua đồ, hỗ trợ chọn vải làm cho chủ cửa hàng vải mặt mảy hơn hở, tiểu Vương quản sự giận thiếu chút nữa giơ chân, may mắn hấn chỉ lựa 3 súc vải, nhưng toàn bộ đại cô nương, tiểu tức phụ cũng không chịu nhận đám vải màu đỏ tía cực kì tục khí, kết quả ta được lợi vài thước vải, cố ý may thêm một cái áo màu xanh lục đi kèm với váy màu đỏ tía, mặc vào y như trái cà tím, ai thấy cũng che miệng cười, chỉ có Thạch Thạch luôn miệng khen đẹp.

Trải qua việc này, tất cả mọi người đều đầu hàng năng lực thẩm mỹ siêu phàm thoát tục của Thạch Thạch. Nếu hấn khen ai mặc quần áo đẹp, người nọ tuyệt đối phải chạy về thay..... Cho nên mỗi lần ta ra khỏi cửa, đi cho hấn nhìn trước một cái, hấn chê bai hoặc nói bình thường cũng không thể mặc, chỉ có gật đầu khen lấy khen để mới có thể mặc đi ra ngoài, bảo đảm tuyệt đối xấu vạn vô nhất thất.

Vậy mà Thạch Thạch không hề có tự giác về phương diện này một chút nào. Mọi người cảm thấy tiếp tục như vậy không tốt lắm, nhưng ai có hảo ý sửa cho hấn vài lần cũng không có hiệu quả, ta vốn không trông mong hấn đi làm thiết kế thời trang hoặc nghệ thuật gia gì gì đó, cứ để vậy đi.

Sau khi chạy trốn về phòng bếp, Hoàng đại nương quản sự phòng bếp đưa cho ta một cái hộp thức ăn, bên trong có một bát canh ngân nhĩ, nhờ ta đưa đi cho tiểu nữ nhi của nàng đang làm việc ở Lâm Hương Các. Trả công cho ta bằng hai cái bánh bao thịt hồi sáng còn thừa lại.

Lâm Hương Các giống như lãnh cung ở Nam Cung thể gia tuy rằng không có nhiều phòng ở, rộng lớn nhưng cơ hồ không có ai đi qua, nghe nói có diêm xấu, mọi người ngay cả nói cũng không chịu nói về nó. Vốn nó ở trong khu vực cấp 3, sau ta lại cảm thấy nơi này tư liệu quá ít, nguy hiểm khó dò, nên phân vào khu vực cấp 2.

Tiểu nữ nhi của Hoàng đại nương là Thúy Anh sức khỏe không tốt, không thể làm việc nặng, cho nên được nhờ quan hệ đưa vào nơi lý tưởng núi cao hoàng đế xa kia.

Ta nhìn sắc trời một chút, hiện tại xác nhận Nam Cung Minh đang tập thi họa, đánh giá mức độ nguy hiểm không cao. Lại không muốn đắc tội người có quyền ở phòng bếp, vì thế đồng ý đi làm, dùng hết sức của đôi chân nhỏ đi nhanh về nhanh.

Bình an đi tới Lâm Hương Các, Thúy Anh tỷ tỷ nhận canh ngân nhĩ, nói khách sáo hai câu rất ngọt, sau đó thưởng cho ta mấy lượng bạc.

Ta nghĩ đến không biết tư liệu của nơi này, thấy chung quanh không người, trưng ra gương mặt đứa nhỏ ngây thơ, hỏi thăm: “Phòng ở đây thật có khí chất nha, sao không có người nào ở vậy? Chắc không phải có quỷ chứ tỷ tỷ?”

“Cái gì quỷ không quỷ? Đừng có nói bậy” Thúy Anh buông bát quát khế, nở nụ cười: “Người tuy còn nhỏ nhưng đừng nói lung tung, khu này trước đây là của Nam Cung phu nhân, sau khi phu nhân không ở liền bị Hoán chủ tử phong tỏa.”

Ta bỗng nhiên nhớ tới trong nguyên tác không có đề cập đến thê tử của Nam Cung Hoán, cảm thấy có chỗ không ổn, hỏi tiếp: “Nếu là chỗ ở cũ của phu nhân, vì sao mọi người không thích nói tới nơi này vậy?”

“Con nít sao lại hỏi nhiều như vậy?” Thúy Anh nhú mày hù dọa nói, “Đừng có tò mò như thế, có chút chuyện biết càng ít càng tốt, Hoán chủ tử không cho nói tới chuyện của phu nhân. Chúng ta làm hạ nhân

làm theo là được rồi, đừng nói lung tung, cẩn thận vào đến tai Vương đại tổng quản, sẽ bị tha đi đánh bằng roi.”

Ta không muốn bị đánh, đành phải khép nép vâng dạ, không dám tiếp tục truy vấn.

Thúy Anh chỉ ăn non nửa bát canh ngân nhĩ, liền đem phần còn lại thưởng cho ta: “Nhắc nương của ta lần sau nếm ít đường một chút, bà làm thế nào luôn luôn quên nhỉ? Ta cũng không phải còn là tiểu cô nương thích ăn đường, ngọt như thế này làm sao nuốt trôi?”

Tiểu nha đầu ăn phần dư của đại cô nương là chuyện thường, nhưng ta vốn rất ưa sạch sẽ, cũng không ăn đồ người khác đã cắn qua, cho nên ngoài miệng vui mừng nhận lấy, ra khỏi cửa liền vụng trộm tìm chỗ nào đem phần canh ngân nhĩ còn lại đổ đi, sau đó cầm bát không trở về, vừa đi vừa nghĩ đến chuyện của Nam Cung phu nhân.

Mới vừa đi đến cửa Lâm Hương Các, chợt nghe một đoạn tiếng sáo thanh thanh, từ phía sau truyền đến.

Ta theo bản năng muốn quay đầu lại nhìn, bỗng nhiên nhớ tới quy tắc 1 việc không liên quan không để ý, làm người không cần tò mò, giả bộ không nghe thấy, tiếp tục đi về phía trước.

Tiếng sáo bỗng dừng lại, đổi thành thanh âm tao nhã của thiếu niên: “Tiểu cô nương, xin dừng bước.”

Ta vừa nghe đã nhận ra là thanh âm của tiểu cầm thú, cảm thấy kinh hãi, tiếp tục giả bộ không nghe, sai rộng bước chân chạy về phía trước, nhanh chóng rời đi phạm vi tầm mắt của hắn.

Kết quả đầu ta đụng đến một cái gì đó, không đau lắm.....

Ta hy vọng đụng vào đầu là thiên thạch (>_<), nhưng=“” là=“” trên=“” đất=“” là=“” một=“” quả=“” táo=“” tròn=“” vo=“” đỏ=“” au,=“” cây=“” táo=“” ở=“” phía=“” sau=“” cách=“” ta=“” năm=“” thước,=“” làm=“” sao=“” cũng=“” không=“” có=“” khả=“” năng=“” tự=“” động=“” rụng=“” xuống=“” rớt=“” trúng=“” đầu=“” ta=“”>

Làm sao bây giờ? Tiếp tục giả bộ không phát hiện sau lưng có người sao? Ta chờ một lát.

Lại một trái táo bay đến, mục tiêu rất rõ ràng, có vẻ không quay đầu lại sẽ tiếp tục bị chơi.

Ta giả bộ không nổi nữa, đành phải chậm rãi xoay người quay đầu lại.

Lá cây xanh xanh làm nền, táo đỏ giống như các khối bảo thạch treo đầy xung quanh, Nam Cung Minh ngả người dựa trên thân cây, cầm trong tay ống sáo bằng ngọc bích, trường bào màu xanh theo gió lướt nhẹ, hai chân có một chút nghịch ngợm đu đưa ở giữa không trung, hướng khuôn mặt nhỏ nhắn về phía ta tươi cười sáng lạn. (nino: soái ca tái xuất ah~)

=====

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Ngày mai sẽ đi Nghiêm châu, đem meo meo đáng khinh nhà ta làm công công.

cười tà ác.....

Sửa chữa chỗ sai : Ta lại tính sai nữa người có thất khiếu, cho nên Thạch Thạch là thông lục khiếu, cảm giác sai lầm có vẻ nghiêm trọng, sửa chữa lại một chút.

Quất Hoa mỗi ngày nhiều lắm là đăng một chương , nếu trong cùng một ngày xuất hiện lần thứ hai, tuyệt đối là sửa chữa chỗ nào đó, mọi người không cần vào xem .

17. Chương 17

Kỳ thật ta còn ôm một chút hy vọng, muốn giả bộ không phát hiện ra người ở trên cây, kết quả là ta được thấy khinh công trong truyền thuyết.....

Nam Cung Minh thả người từ trên cây nhảy xuống, tay áo phiêu phiêu, vạt áo tung bay, tư thái như Thanh Loan giương cánh, xẹt qua ngọn cây, chạm lên ngọn cỏ, nháy mắt liền đến trước mặt ta, đôi mắt trong veo như làn nước mùa thu nhấp nháy lộ vẻ ý cười.

Muốn trốn cũng không được, tránh cũng không xong, hấn tiếp tục bước tới, ta cũng không thể lui thêm bước nào nữa.

Nay là phúc không phải họa, là họa tránh không khỏi. Sau khi hoảng sợ quá độ, lá gan của ta lại lớn lên, hai chân cũng không còn run nữa, đầu óc tiếp tục hoạt động.

Hết thấy vẫn còn có thể thay đổi, Nam Cung Minh không như Nam Cung Hoán, hiện tại hấn mới có mười ba tuổi, có lẽ chỉ là cảm thấy hứng thú với ta, tình cảm không quá sâu nặng. Tình huống tệ nhất, cho dù lúc này trong đầu hấn có ý xấu, thân thể cũng không có năng lực ăn thịt (^_^). Cho nên ta không thể tỏ ra sợ hãi, nếu lộ ra thần thái điềm đạm đáng yêu như Lâm Lạc Nhi trong nguyên tác, ngược lại càng dễ dàng gọi lên dục vọng cảm thú.

Nam Cung Minh thu hồi sát khí, mở miệng nói trước: “Ta nhớ muội là tiểu cô nương ở Lý gia trang đúng không? Nghe nói muội vào nhà của ta làm việc, nhưng ta vẫn không biết muội tên gì, ta lại ngượng ngùng không dám hỏi thăm tên của nữ tử, đành phải để ý xung quanh, hôm nay rốt cục tìm được rồi, muội ở nhà của ta tốt không?”

Ta thể hiện khả năng trấn định khi đi phỏng vấn xin việc, bình tĩnh chuyển hướng đề tài: “Thiếu chủ giờ này không đi luyện thi họa à? Sao lại ở Lâm Hương Các thối sao?”

Việc tối kỵ của hạ nhân là hỏi đến việc riêng của chủ tử, nặng thì bị đánh, nhẹ thì cũng bị mắng.

Ta cố ý chọc cho chủ tử chán ghét, không ngờ tới Nam Cung Minh không hề nổi giận, ngược lại còn nhã nhặn giải thích: “Hà tiên sinh bị nhiễm phong hàn, cho ta tạm nghỉ một ngày, ta liền tới chỗ này luyện tập khúc nhạc mới học hôm trước, muội nghe thấy được không?”

“Ta không hiểu âm luật, Minh thiếu chủ thối sao mà nghe vào tai ta cũng như đàn gảy tai trâu thôi.” Câu trả lời của ta đúng là vô duyên siêu cấp.

“Cũng không phải ai cũng thích âm nhạc, kỳ thật ta cũng không thích vẽ tranh, mỗi lần học giờ của Hà tiên sinh đều rất đau đầu,” Nam Cung Minh le lưỡi cười khê, sau đó cúi đầu, lại nháy mắt với ta 1 cái, có chút thẹn thùng lại thêm chút chờ mong hỏi, “Muội tên là gì?” (nino: so cute ah~)

Thân là nha hoàn của nhà hấn, tên thì hỏi thăm một chút là biết, cho dù muốn nói dối cũng không được, ta cũng không ngốc đến nỗi giả danh lừa chủ tử của mình, đành phải thành thành thật thật nói ra ba chữ “Lâm Lạc Nhi”.

Nam Cung Minh có chút kinh ngạc: “Muội ở Lý gia trang, sao không phải họ Lý?”

“Mẹ của ta đúng là họ Lý, nhưng cha ta không ở rể, họ của ta dĩ nhiên là theo cha, thiếu chủ hồ đồ rồi.” Ở chung với cảm thú một ngày đúng là dài như một năm, ta vừa bị phần dùng mũi chân giấu ở dưới váy họa quyền quyền ở trên cổ, vừa cố tình ra vẻ bất đắc dĩ trả lời câu hỏi của hấn. (nino: tiểu Minh đáng iu thể mà bạn nữ ...>_<)>

Theo lẽ thường mà nói, thái độ nói chuyện vô duyên như thế này, nếu là Thạch Thạch sẽ nhảy dựng lên nắm thắt lưng của ta, khiến ta cong người phải kêu cứu mạng mới thôi. Vậy mà Nam Cung Minh không hề bực mình, mặc kệ khẩu khí của ta ác liệt đến thế nào, không hợp quy củ cỡ nào, cũng chỉ cười trả lời: “Lạc nhi muội muội nói đúng, quả thật là ta hồ đồ rồi.”

“Minh thiếu chủ, sao người có thể tùy tiện kêu tiểu nha đầu là muội muội? Rất không có tự trọng thân phận nha, đừng hại ta bị quản sự giáo huấn.” Ta không có cách nào khác, rốt cục dùng bất cứ giá nào, nói chuyện càng ra vẻ khiến người ta chán ghét. Chỉ chờ mong hấn bộc lộ tính khí chủ tử bá đạo, kêu người kéo ta đi ra ngoài dùng roi mà đánh. (nino: ko thích sủng mà đòi ngược à???)

Nam Cung Minh lại trầm lặng một chút, thật lâu không trả lời ta.

Ta dương dương tự đắc nghĩ sắp thành công, tiếp tục nói: “Thiếu chủ nếu không có việc gì giao phó, ta còn phải trở về tiếp tục làm việc.”

“Chờ một chút,” Nam Cung Minh ngăn ta lại, “Muội hiện tại phụ trách quét bậc thang phải không? Tiểu cô nương mà làm việc này rất vất vả, không bằng ta kêu tổng quản để muội đến phòng ta hầu hạ đi?”

“Hầu hạ trong phòng?” ta mở to mắt, nhìn gương mặt cầm thú của hắn, muốn tìm ra dấu vết tâm hoài bất quỷ*.

Nam Cung Minh đại khái phát hiện ta nghĩ sai lệch, trong nháy mắt khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, không ngừng hươ tay nói: “Là phụ trách quét tước lau chùi, sửa sang lại giá sách, công việc nhẹ hơn nhiều.”

Ta trả lời: “Ta rất thích công việc hiện tại, làm rất vui vẻ, thiếu chủ lo lắng thừa rồi.”

Nam Cung Minh tựa hồ có chút thất vọng.

Không thể nhịn được nữa, ta rốt cục hỏi: “Chỉ ở trà liêu gặp qua một lần, thiếu chủ làm sao lại lưu tâm đến ta như vậy?”

Tuy rằng trong nguyên tác Lâm Lạc Nhi cùng Nam Cung Minh là vừa gặp đã yêu, nhưng ta đã đem tạo hình đổi thành bộ dáng thê thảm đến vậy, nếu còn nhất kiến chung tình, thật sự rất cầu huyệt, ngoại trừ hần nào tàn, không có gì khác giải thích được.

“Không phải chỉ gặp một lần, trước khi gặp ở trà liêu ta đã thấy muội 1 lần, chỉ là khi đó muội đại khái không lưu ý đến ta.....” Nam Cung Minh đang muốn tiếp tục nói, bỗng nhiên ngoài cửa Lâm Hương Các một nha hoàn xinh đẹp chạy tới, cảnh giác nhìn ta liếc mắt một cái, sau đó cúi đầu mềm mại đáng yêu nói với Nam Cung Minh, “Minh thiếu chủ, Hoán chủ tử có việc triệu kiến.”

“Lạc nhi, lần sau nói tiếp.” Nam Cung Minh không dám trì hoãn, vội vàng đi đến Văn Phong Lâu nơi ở của Đại cầm thú.

Nha hoàn xinh đẹp kia không theo kịp hần bộ pháp, ở lại tại chỗ, lấy cái bát không trong tay ta nhìn nhìn, khinh thường nói: “Tiểu nha đầu phải có tự giác, hảo hảo lấy gương nhìn xem gương mặt mình trông như thế nào, đừng mơ tưởng dụ dỗ chủ tử, cùng chủ tử phát sinh cái gì đó. Thuận tiện nói cho Hoàng đại nương, hôm nay buổi chiều làm bát trứng gà hấp đem đến Thanh Tâm Uyển cho Phượng Sắc tỷ tỷ.”

Ta căn bản không có mơ tưởng, vâng vâng dạ dạ, vội vàng chạy về khu vực an toàn.

Nhưng câu nói cuối cùng của Nam Cung Minh để lại, luôn luôn vang trong đầu ta. Ta làm sao cũng không nghĩ ra khi nào thì không cẩn thận bị hần nhìn thấy, vì thế đến hỏi Thạch Thạch, nhờ hần hỗ trợ nhớ lại.

Thạch Thạch đang cầm nhánh cây múa kiếm, thấy ta liền thập phần kích động: “Nói cho người nghe chuyện này!”

Lòng ta đang gấp, không quản chuyện của hần, hỏi trước vấn đề của mình: “Minh thiếu chủ có phải trước kia đã đi qua Lý gia thôn gặp qua ta?”

Thạch Thạch oai đầu suy nghĩ thật lâu: “Không có khả năng, Minh thiếu chủ sao có thể không có việc gì chạy tới chỗ của chúng ta. Từ Nam Cung thế gia thôn trang dùng khoái mã đi qua mới hơn hai mươi dặm đường, ngày đó ở trà liêu dừng lại nghỉ chân đều đã đủ kỳ lạ.”

Ta bỗng nhiên sinh ra một cái thực khủng bố ý niệm trong đầu.

Mọi sự không có ngẫu nhiên, chỉ có tất nhiên, Nam Cung Minh không lẽ cố ý dừng ở nơi đó tìm ta sao? Cho nên sau khi ta rời đi trà liêu, hần còn tìm cơ kêu Thạch Thạch đưa đến hậu viện, nói là nhìn nơi dột vãi nuôi tằm, hần là một Đại thiếu gia sao có thể có thể có hứng thú với mấy cái đó?

Lâm Lạc Nhi rốt cuộc đã làm cái gì hấp dẫn đến hần?

Tại trời thu mát mẻ thanh thuần, ta như rơi xuống vực.

“Người nghĩ đến Minh thiếu chủ làm cái gì? Người ta sẽ không coi trọng người, nghĩ cũng uổng công,” Thạch Thạch đả kích ta theo thường lệ, sau đó hưng trí bừng bừng tuyên bố, “Ta nói cho người một tin tốt!”

“Tin gì?” Ta thật hoài nghi tin tốt của hần, nhưng vừa mới trải qua một chuyện khủng khiếp (nino : gặp tiểu Minh đáng iu thế mà *liếc liếc*), cho nên năng lực chống đỡ tâm lý không tệ, liền phát tay ý bảo hần nói tiếp.

Thạch Thạch kích động cầm lấy ta cao giọng kêu to: “Hôm nay Nam Cung thế gia chọn lựa đệ tử mới! Ta được tuyển rồi!”

“Khoan đã! Người không phải là phó dịch sao?! Sao có tư cách dự tuyển?!” Ta cũng kích động.

Thạch Thạch đắc ý ngẩng đầu: “Tiểu Vương quân sự nói ta có sức mạnh, hơn nữa có lòng tập võ, Hoán chủ tử cảm thấy không tệ, liền triệu đi thử một chút, sau đó rất hài lòng! Miễn trừ công việc phó dịch, thu ta làm đệ tử!”

Ta xanh cả mặt, nguyên lai trên thế giới còn có chuyện càng khủng khiếp!

Thạch Thạch xưa nay không biết xem sắc mặt người khác, tiếp tục lời kéo ta hưng phấn: “Về sau ta chính là một đại hiệp! Ha ha! Phóng ngựa giang hồ, quét ngang thiên hạ! Nha đầu ngốc, người cao hứng không?”

“Cao hứng, ta cao hứng vô cùng! Cao hứng đến muốn cắn người!” Ta nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Thạch Thạch. Toàn bộ kế hoạch hết thảy đều bị tên ngốc này đánh vỡ, lão công, diên văn, tương lai vất vả nuôi dưỡng giống như vịt chết bị nấu chín, vẫn còn có thể bay*...

18. Chương 18

Tiểu cầm thú đã tới gần rồi, đại cầm thú còn xa sao?

Đồng minh duy nhất lại bị viên đạn bọc đường hấp dẫn, thông đồng với địch phản quốc, không thể trông cậy vào hần nữa.....

Đáng thương cho ta đau đầu nhức óc vẫn nghĩ không ra lý do phản đối, đành phải lắc lắc khăn tay, dựa vào cánh cửa, trở mắt nhìn Thạch Thạch cao hứng phấn chấn đi đến luyện võ trường, đủ loại đau lòng kèm theo không thể buông tay khó có thể hình dung, rất có cảm giác ‘Phong tiêu tiêu hề, Dịch thủy hàn; Tướng công nhất khứ hề, bất phục hoàn’*.

Tiến bước Thạch Thạch, ta trở về phòng ngồi ở bàn trang điểm, nhìn gương mặt trong tấm gương kia, mặt của Lâm Lạc Nhi bắt đầu mất vẻ bầu bình trẻ con, dù đã cố trang điểm giấu đi, vẫn cố gắng phát triển theo hướng khuynh quốc khuynh thành hồng nhan họa thủy, thể chất thật đáng giận, mặc dù mềm dẻo, nhưng tuyệt đối không thể làm việc nặng! Leo núi mấy tháng, Thạch Thạch xách nước lên đã có thể mặt không đỏ khí không suyễn, ta lại như ban đầu không khác chút nào, vẫn thờ hờn hển vù vù.

Càng làm cho ta tuyệt vọng là, hồi cuối tuần xắt rau không cẩn thận cắt phải đầu ngón tay thật sâu, chảy thiệt nhiều máu. Ta lười bôi thuốc, chỉ tùy tiện băng bó một chút, thuận theo tự nhiên, không nghĩ tới miệng vết thương qua 3 ngày thì tốt rồi, hiện tại lại ngay cả một chút sẹo cũng không có.

Hoàng đại nương khen: “Người thật sự là thiên phú dị bẩm, thể chất không bị sẹo khiến cho người ta ghen tị.”

“Đúng vậy, thật tốt, ta quá may mắn.” Nữ chính trong tiểu thuyết sắc tình khôi phục sức khỏe còn mạnh hơn gián, ta cười so với khóc còn khó coi hơn.

Cười xong, ta tỉnh táo lại, tiến hành sửa chữa mục tiêu lớn lên, kiếm bạc, chuộc thân, gả nam nhân, nuôi heo, chăm sóc con cái. Nam Cung Minh đã cố ý lưu tâm đến ta như thế, nếu muốn nhanh chóng chuộc thân thoát tịch chỉ sợ rất khó khăn, phải làm tốt kế hoạch nguy hiểm nhất, chính là chạy trốn.

Tuy rằng nô tỳ bỏ trốn sẽ bị truy nã, nhưng thế giới này không có mạng toàn cầu, cũng không có điện thoại di động, tin tức liên lạc khó khăn, chỉ cần ta tiếp tục giả xấu giả ngu, tranh thủ trong lúc chưa bị Đại cầm thú coi trọng, ngoan ngoãn đợi đến 13, 14 tuổi, thân hình lớn 1 chút, trước khi tình tiết đáng giận kia phát sinh, thay hình đổi dạng, trốn khỏi Nam Cung thế gia càng xa càng tốt, tìm một nơi thâm sơn cùng cốc, nếu may mắn có thể gả ột nam nhân thiện lương. Còn lỡ bất hạnh, ta liền xuất gia làm ni cô! Chặt đứt hồng trần, mỗi ngày gõ mõ niệm “Sắc tức thị không, không tức thị sắc!” (>_<)

Kế hoạch thực hoàn mỹ, vấn đề duy nhất là dịch dung, tuy rằng ta hiện tại không biết, nhưng ta biết đến đâu có thể học.

Nhớ rõ trong nguyên tác Lâm Lạc Nhi trước đây cùng Nam Cung Minh ở Tàng Thư các, từng có lần không cẩn thận làm rớt một quyển sách cổ, bên trong có một phần tiền nhân lưu lại thuật dịch dung bí tịch, nàng cảm thấy thú vị, học một ít trong đó. Không nghĩ tới sau này, trước khi bị Nam Cung Hoán ép buộc bị tiểu Hầu gia bắt cóc đem đi, ngày ngày chà đạp, khiến ình đầy thương tích. Chờ đợi nhiều ngày, mới tìm được cơ hội, dịch dung chạy thoát ra ngoài.....

Những chuyện thê thảm phía sau ta không muốn nói tới, dù sao ta đã sửa nhiều tình tiết như vậy, chắc không thể lại xui xẻo giống nàng nữa chứ?

Hiện tại nhiệm vụ hàng đầu là tìm ra dịch dung bí tịch kia! Nhưng Tàng Thư các ở Nam Cung thế gia là cấm địa, bên trong có rất nhiều cuốn sách trân quý, ngoại trừ vài phó dịch chuyên môn phụ trách quét tước, bất cứ kẻ nào cũng không được đi vào.

Đáng thương ta nghĩ ba ngày ba đêm, đầu muốn nổ tung, cũng nghĩ không ra cách nào tốt để trà trộn vào mà không bị phát hiện, đành phải tự nhận ngu xuẩn.

Càng ngu hơn nữa là! Trước khi xuyên qua ta là người nghèo, không thường xuyên thấy bạc. Nay không biết đầu óc thể nào, muốn thử nghiệm cảm giác ngủ trên đồng bạc, cho nên lúc phòng thu chi phát tiền lương, ta chọn nhận khối bạc chứ không lấy ngân phiếu, sau vài tháng, đến khi trên ván giường trải kín 1 lớp bạc, nằm ngủ ở mặt trên, lạnh lạnh dưới lưng, rất có cảm giác thành tựu. (^_~)

Đến khi ta ngủ đã ghiền rồi, muốn đổi lấy ngân phiếu, kết quả phòng thu chi thực không khách khí đập ta ra ngoài:“Tiền công giao phó rõ ràng, ai rảnh cho người đổi lấy đổi đi? Chính mình đi lên trấn trên giải quyết!”

Ta trợn tròn mắt nhìn hơn ba trăm lượng, tính ra hơn hai mươi cân bạc,. Chỉ bằng đôi tay nhỏ với đôi chân nhỏ của ta, làm sao có thể a? Tám phần là dùng đòn gánh khiêng được nửa đường, bảo đảm sẽ té úp sấp gãy 2 cây răng cửa một lần nữa.

“Thạch Thạch đại ca, người là người tốt a, giúp ta khiêng bạc đi.....” Ta sống chết lôi kéo tay áo Thạch Thạch, dùng hết khả năng làm cho ánh mắt ai oán, bất lực một chút nữa.

Thạch Thạch mới luyện võ trở về, chạy đến phòng ta ăn vụng đồ ăn vặt, mảnh vụn rơi vào khí quần, ho khan cả buổi mới hỏi:“Đồ ngu ngốc nhà người làm sao có nhiều bạc như vậy? Chẳng trách mấy tháng nay mọi người thiếu bạc vụn để đổi, nguyên lai đều chạy tới chỗ người a?”

Ta đánh chết cũng không dám nói ra lý do muốn nằm ngủ trên đồng bạc, liền nói dối:“Ta hồi nào đến giờ chưa thấy qua ngân phiếu lần nào, nghĩ đến có bạc tin cậy chút, cho nên.....”

Thạch Thạch kinh ngạc, thốt ra mà ra:“Ngay cả ngân phiếu cũng chưa thấy qua? Đầu người có bị gì không a?”

Ta cũng biết việc lần này rất ngu, cho nên cúi đầu không dám phản bác, mặc cho hần cười nhạo.

Thạch Thạch thấy đáng vẻ thành thật nhận sai hiếm thấy của ta, lại đáng thương hề hề , thực sảng khoái đáp ứng vài ngày nữa xin phép giáo đầu tập võ, giúp ta đem bạc đến trấn trên đổi, thuận tiện quay về Lý gia thăm phụ thân.

Ta nhẹ nhàng thở ra, thề về sau làm việc nhất định phải cân nhắc, lại phân quần áo trang sức được Nam Cung thế gia cho làm hai loại, dùng một miếng vải nguyên làm một cái vỏ gối thêu hoa mới, chuẩn bị để tổ lòng hiếu thuận cho bà ngoại.

Sau đó ta suy nghĩ nửa ngày, cảm thấy người khác bất nhân, ta không thể bắt nghĩa, cậu cả bán ta cho Nam Cung thế gia, lấy tư duy ở xã hội hiện đại là không thể chấp nhận, nhưng theo quan niệm ở nông thôn cổ đại, hần vẫn là người tốt, dù sao hần đã không đem cháu gái nhà mình bán đi thanh lâu tửu quán cho được giá cao, mà là tìm chỗ tốt gởi gắm. Chỉ có điều hần không thể biết trước tương lai, cũng không biết bản tính của Nam Cung thế gia. (nino : thể bạn biết à ^_~)

Ta tuy rằng chán ghét bọn họ, nhưng làm người cần phải để lại ba phần đường sống, cho nên vẫn là lấy chút tiền cùng một cái nhẫn được đại nha hoàn tỷ tỷ thưởng đem ợ, coi như là phí chiều cổ bà ngoại.

Còn có điểm tâm, kẹo, vài thừa, loạn thất bát tao gì đó sửa sang lại cũng không ít.

Đầu tiên là nhờ người đến báo trước, xác định ngày được cho phép trở về.

Đợi đến ngày xuất phát, Thạch Thạch buồn bực khiêng đòn gánh, một đầu là mười tám cân bạc, một đầu là mười cân đồ ăn cùng linh tinh xuất phát.

Ta chỉ ôm một cái túi nhỏ, nhanh chân bước theo, đi đến trang viên của Nam Cung thế gia ngồi xe về nhà.

2999 bậc thang mới đi một nửa..... Ta liền mệt muốn rút cái túi.

Thạch Thạch nghiêm mặt, lấy cái túi của ta, tiếp tục quả lên vai.

Thật vất vả lê lét đến trấn trên, trong trấn có chút lộn xộn, hình như là mọi người đều đang nghị luận ngày hôm qua có một hộ cả nhà đều bị giết.

Ta không rảnh nhiều chuyện, sau khi đổi ngân phiếu, thực chân chó xoa nhẹ bả vai Thạch Thạch đại gia, mời hân ăn 4 bát đậu hủ, mua 6 xâu mít quả, hứa hẹn giặt quần áo một tuần cho hân, sau đó kêu xe ngựa quay về Lý gia trang thăm người thân.

Thạch Thạch đã thật lâu không gặp phụ thân, vui vẻ hí hửng như con khỉ, dọc theo đường đi sôi nổi, không ngừng khoe:“Cha ta nói ta không biết tính toán, đời này tuyệt đối sẽ phá sản, lúc này ta làm đệ tử của Nam Cung thế gia, xem cha còn dám đánh ta, mắng ta không có tiền đồ!”

Ta nhin không được phản bác:“Cha ngươi không mắng sai, ngươi quả thật không biết tính toán, viết chữ thì không có kiên nhẫn, học võ lại liều lĩnh tham công, cũng không biết khi nào thì mới trưởng thành được.”

Thạch Thạch khinh bỉ:“Ngươi là tiểu hài tử, không cần làm bộ cái gì cũng biết.”

Ta khinh bỉ:“Ta tuy là tiểu hài tử, nhưng ít nhất ta không mua tượng đất về chơi.”

Thạch Thạch:“Không có biện pháp, cái tượng này bộ dạng quái dị giống hệt ngươi, làm sao ta nhẫn tâm để nó ở quầy hàng bán không ra.”

Ta:“Được rồi, con khỉ kia lại là cái gì?!”

Thạch Thạch nổi giận:“Đây là nhị lang thần! Siêu lợi hại nha! Bộ dạng rất giống ta a! Chỉ có ánh mắt ngu ngốc của nhà ngươi mới có thể nhìn thành hầu tử!” (^__^ 1 giống Lạc nhi, 1 giống tiểu Thạch <== cái=“” này=“” là=“” ý=“” gì=“” thì=“” chắc=“” chỉ=“” có=“” lạc=“” nhi=“” ko=“” hiểu=“” thui=“”>_<>

Một đường đi một đường tranh, tranh cãi âm ỉ không ngớt.

Về đến gần thôn, đã thấy ngoài cửa thôn có vài thôn dân đang tụ lại, thấy chúng ta muốn nói lại thôi, ánh mắt quái dị.

Ta bỗng nhiên có dự cảm không tốt.

Thạch Thạch tùy tiện đi lên trước, vỗ vỗ bả vai đối phương hỏi:“Minh Nhị thúc, các ngươi đứng ở đây làm cái gì thế? Ta mới vừa ở trấn trên mua 3 cân rượu với nửa cái đầu heo hiếu thuận cho cha ta, chút nữa thúc cũng tới nhà cùng cha uống hai chén nha. Còn nữa, ta hiện tại là đệ tử của Nam Cung gia đó nha!”

Minh Nhị thúc nuốt nuốt vài cái, rốt cục thấp giọng nói:“Thạch Thạch, cha ngươi..... Hân đã xảy ra chuyện.”

Thạch Thạch buông tay, cười vô tâm :“Cái ông chuyên sơ ý đó, lại bị cái búa rút trúng chân rồi?”

19. Chương 19

“Không..... Không phải.....” trên mặt của Minh Nhị thúc lộ vẻ không đành lòng, muốn nói lại thôi.

“Ai nha, chuyện này tóm lại là...,” Minh nhị thắm xoa xoa hai bàn tay, liền nói, “Thạch Thạch, cha người đã đi.”

Thạch Thạch ngẩn người: “Đi đâu ?”

Mọi người ai cũng không biết làm thế nào có thể tàn nhẫn mở miệng nói với một đứa nhỏ 9 tuổi, phụ thân của nó đã qua đời, từ nay về sau nó phải làm cô nhi.

Thạch Thạch thấy tất cả mọi người không nói lời nào, rốt cục hiểu ra, bất an hỏi: “Hắn đã đi ? Cha ta khỏe như trâu, các người không nói giỡn chứ?”

Minh Nhị thúc lắc đầu, quay sang nói với vợ: “Ngày thường người không phải rất biết ăn nói sao? Người tới giải thích đi.”

Thạch Thạch không tin, quay đầu cầm tay ta tìm kiếm đồng minh, nói: “Ta đã lớn như vậy , còn muốn gạt ta.”

“Người mau về nhà đi.” Ta nhìn qua bốn phía, thấy không khí trầm trọng, biết chuyện này không phải giả, vội vàng kéo tay áo hắn, nhỏ giọng khuyên.

Thạch Thạch quỳnh lên, túi đồ trên vai tuột xuống, rơi thẳng vào chân ta.

Ta chưa kịp kêu đau, hắn đã giống như trâu điên xông thẳng vào thôn, kéo theo từng trận gà bay chó sủa.

Ta cố nén đau, giao đồ cho cậu cả đem về, sau đó chạy tới nhà Thạch Thạch.

Tại cửa tụ tập rất nhiều thôn dân, ở chính sảnh là một quan tài chưa đóng nắp, một mảnh vải trắng phủ lên một thân người cao lớn, không vạch ra cũng biết là người nào.

Thạch Thạch đứng ở bên cạnh yên lặng thật lâu, mới run run vươn tay, vạch miếng vải nhìn thoáng qua, sau đó biến thành đầu gỗ ngồi trên ghế, không động đậy.

Ta thấy hắn như thế, liền tự giúp hắn hỏi thăm sự tình. Thôn dân trả lời thất chủ bất thiệt, sau gần nửa canh giờ, mới có thể khái quát sự tình.

Ngày hôm qua Thiết Đầu đại thúc đi lên trấn trên mua đồ, có một hộ nhà giàu muốn làm vài món đồ sắt đặc thù theo yêu cầu, hắn liền đi theo đến nhà người ta. Không ngờ hộ nhà giàu kia đúng là nhân sĩ giang hồ đã thoái ẩn nhiều năm, đúng lúc kẻ thù tới cửa, muốn huyết tẩy cả nhà. Thiết đầu đại thúc thân cao cường tráng, diện mạo hung hãn, trong tay lại có đao, nên lại bị lầm là người trong võ lâm, mới ra cố sự.

“Thiết Đầu là người tốt, chỉ là lần này thật xui xẻo. Đúng lúc đó lại tới cửa, có lẽ là trùng kiếp nạn này a.”

“Nghe nói lúc hắn chết, còn che chở ột đứa trẻ 3 tuổi của nhà đó, có lẽ là vì như vậy nên mới bị giết đi?”

“Hắn sống là hảo hán, chết cũng là hảo hán.”

“Đứa nhỏ Thạch Thạch này, mới 9 tuổi không cha không mẹ, lại không có họ hàng gần để dựa vào, về sau này cũng không biết như thế nào đây.....”

“Nhà bọn họ cũng không có bao nhiêu gia sản đi?”

“Thật đáng thương a.....”

Tiếng của thôn dân nghị luận lọt vào tai, có thở dài , có đồng tình , có đối trá , có cảm thán cái gì cũng có.

Nhưng dù sao không phải chuyện nhà bọn họ, an ủi bao nhiêu cũng thế, sau khi nói xong tiếp tục về nhà nấu cơm chăm đứa nhỏ.

Ta nhớ tới rất nhiều năm trước, vào buổi tối lúc mẹ rời đi, ta vẫn còn là đứa nhỏ sáu tuổi, chỉ biết ôm con thỏ bông, ngoan ngoãn ngồi chờ ở bên ngoài phòng cấp cứu của bệnh viện, không rõ vì sao mọi người lại dùng ánh mắt thương hại nhìn ta, càng không ngừng nói đứa nhỏ đáng thương.

Ta bắt đầu sợ hãi, liên tục hỏi pa pa: “Ma ma khi nào thì tỉnh lại? Mama nói sẽ mua thỏ mới cho con mà.”

“Pa pa sẽ mua cho con.” Pa Pa dùng bàn tay to lớn không ngừng vuốt đầu của ta, thỏ dài, một câu cũng không nói.

Thật lâu về sau, ta mới biết được mama sẽ không bao giờ trở lại, bà sẽ không đưa ta đi Disneyland nữa.

Papa không mua cho ta con thỏ mới, lại đem về cho ta một người mẹ mới.

Người mẹ mới này rất đẹp, nói chuyện luôn khách khách khí khí, không giống dì ghẻ ác độc trong cổ tích suốt ngày đánh chửi ta, chỉ có điều sau khi ta có em trai mới, bọn họ vui mừng mua cho ta áo váy xinh đẹp, sách vở mới tinh, sau đó đưa ta đi học trong trường có ký túc xá.

Pa pa nói với ta thực xin lỗi.

Ta có thể hiểu được ông, cũng không oán hận, nhưng từ đó về sau rất ít về nhà, cũng không thích cùng mọi người thân cận.

Mọi người đều nói ta quái gở, nhưng bọn họ không biết, ta chỉ là một người nhát gan, luôn sợ hãi sẽ mất đi vật mình thích, càng sợ hãi lại một lần nữa thừa nhận sự đau đớn đến vậy.

Nhìn Thạch Thạch vẫn đứng ở chỗ cũ không hề nhúc nhích, tựa như ta năm đó, giống một con mèo nhỏ bị bỏ rơi, bất lực, lại không biết hướng ai cầu cứu. Lòng ta hoang mang, giống như một lần nữa trải qua kí ức đau lòng không hề muốn nhớ lại kia, suy nghĩ một lát, thân mình từ từ dựa vào tường đất, ngồi bên cạnh chậm rãi cùng hân khổ sở.

Trong nhà không có người lớn, tang sự của Thiết Đầu đại thúc do các trưởng bối trong thôn an bài, bọn họ nói một đồng lời an ủi, sau đó thuần thực phái người đi mua quan tài, chọn mộ phần, thu thập đồ dùng, Thạch Thạch chỉ biết gặt đầu như một cái máy.

Cậu và mợ đến kêu ta trở về ăn cơm, ta không tiện cự tuyệt, xoa xoa đôi mắt đỏ hoe, bị nửa kéo nửa lôi đi về. Sức khỏe của bà ngoại cũng tốt lên một chút, có thể nằm ở trên giường khâu giày, thêu thùa, thấy ta trở về thập phần vui mừng, cầm mấy đồ vật ta đưa xem một hồi khen một hồi, mợ bày ra bàn ăn không những gà vịt thịt bò thật phong phú, trà còn gấp cho ta 1 cái đùi gà thật lớn.

Ta miễn cưỡng cười vui, trong miệng vô vị, trong đầu chỉ có chuyện của Thạch Thạch.

Đến tối, ta cùng bà ngoại nói chuyện phiếm, kể Nam Cung thế gia đãi ngộ giống như tiên cảnh. Sau khi trở về phòng thuần thực nhảy ra cửa sổ, treo tường, chạy tới nhà Thạch Thạch.

Chung quanh im ắng, chỉ có tiếng dế mèn kêu vang, tang sự ở thế giới này có rất nhiều tục lệ, hơn nữa mấy ngày sau phải thủ bên linh cửu 3 ngày liên tục, cho nên các trưởng bối đều kêu Thạch Thạch đi nghỉ ngơi giữ sức. Nhưng Thạch Thạch không hề đi nghỉ, cũng không có canh giữ ở bên cạnh phụ thân, mà là một mình ngồi ở ngoài phòng thợ rèn, hai mắt đỏ bừng, nhưng không hề chảy ra một giọt nước mắt, chỉ không ngừng lật tới lật lui những dụng cụ rèn đúc.

Ta đi đến bên người hân ngồi xuống, trong lòng đã nghĩ sẵn vài lần, vẫn không thể quyết định phải nói gì.

Thạch Thạch mở miệng trước: “Người đã đến rồi?”

Ta gặt đầu.

Hai chúng ta cùng nhau trầm mặc rất lâu, Thạch Thạch cầm lên một cây đại thiết chùy mấy chục cân, thấp giọng nói: “Cách đây không lâu ta cảm thấy cầm cây chùy này đánh lên rèn sắt thật đặc biệt uy phong, luôn muốn thử, nhưng cha không cho, nói phải chờ ta đến 12 tuổi mới dạy ta rèn sắt, tay nghề của ông rất giỏi.....”

Ta phụ họa: “Mọi người đều nói ông là thợ rèn tốt nhất mười dặm bát hương, nông cụ và thái đao của nhà chúng ta đều là do ông ấy làm.”

“Đúng vậy, cha rất lợi hại ,” Thạch Thạch giơ lên cây chùy, ở không trung dễ dàng quơ vài cái, bắt chước tư thế rèn sắt, bỗng nhiên quay đầu nói với ta, “Lạc nhi, bọn họ đều bảo ta đi nghỉ, nhưng ta ngủ không được, nhắm mắt lại chợt nghe thấy tiếng đin đin đang đang rèn sắt vang lên như trước, cha còn có thể nửa đêm đẩy cửa tiến vào đắp cho ta cái chăn; Mở mắt ra sẽ thấy cha ngồi ở ngoài phòng rèn mở mồm to uống rượu, uống xong, sẽ cười mắng ta là thằng khỉ con. Người có biết loại cảm giác này sao?”

“Ta biết đến.” Hết thấy ta đều trải qua.

Thạch Thạch tiếp tục nói: “Nguyên vọng lớn nhất của cha là thấy ta có tiền đồ, kế thừa nghề rèn. Sau đó cưới 1 cô dâu tốt, sinh cho hần một đứa cháu, nhưng tất cả ta cũng chưa làm được.”

“Người sẽ làm được .”

“Cha cao như vậy, cường tráng như vậy, ngồi ở trên vai có thể nhìn rất xa. Ta đã nghĩ cha vững chắc tựa như ngọn núi, vĩnh viễn có thể che chắn cho ta, cho ta che gió đụt mưa, nhưng là chưa từng nghĩ tới cha sẽ rời đi đột nhiên như vậy, ta chưa học được một chút tay nghề nào, cũng chưa kịp hiểu thuận cho cha ngày nào.” Thạch Thạch buông cây chùy, lò rèn vốn đỏ lửa nay đã trở nên lạnh như băng, “Ngày hôm qua cha đi lên trần trên là vì mua hạt dẻ ngào đường ta thích ăn nhất, trên đường gặp được khách quen, cho nên.....”

“Chuyện này không phải lỗi tại người.” Ta biết cứ tiếp tục trầm mặc không được, nhanh chóng khuyên bảo, “Nếu cha người biết người suy nghĩ lung tung như vậy, sẽ rất tức giận.”

Thạch Thạch tự giễu cười cười: “Cha ta? Cha ta đã mất rồi.”

Ta nói: “Nói hươu nói vượn, người chết còn hồn, hần còn ở đây nhìn người!”

Thạch Thạch hỏi lại: “Hồn ở chỗ nào?”

Ta không cần nghĩ ngợi đi ra ngoài phòng, ngẩng đầu lên, vươn ngón trỏ, cao cao chỉ hướng bầu trời đầy sao, khẳng định: “Mẹ của ta hồi còn sống đã nói, linh hồn sẽ trở thành sao! Bà đi rồi sẽ ở trên trời nhìn ta, bảo hộ ta cả đời bình an, sung sướng vui vẻ.”

Thạch Thạch cứng ngắc bĩu môi, phản bác nói: “Người khi chết hồn sẽ mất, ta không tin có quỷ thần, hơn nữa sao người biết trên đó có gì?”

“Thạch Thạch nhu ngọc, nói người ngoan cố còn không tin,” Ta mắng hai câu, sau đó ngồi ở trên cỏ, nhìn bầu trời sao sinh động như thật nói, “Sau khi mẹ ta đi, bà thấy ta khổ sở, có một đêm đi vào giấc mộng mang ta đi chơi. Nơi đó thật sự là tiên cảnh. Bốn mùa hoa tươi cùng nở, phòng ở nguy nga cao ngất, tầng tầng điệp điệp hơn một ngàn thước, đường bốn phương thông suốt, chạy trên đường không phải ngựa, mà là quái thú. Quái thú làm bằng sắt mạnh vô cùng, lì lợm không ăn thịt, chỉ uống một loại nước có hương vị kỳ quái tên là xăng. Trên bầu trời còn có chim to màu trắng, chở người ta bay tới bay lui, mọi người ăn mặc giống như thần tiên, có thể nói chuyện với người cách xa ngàn dặm, còn có rất nhiều đồ chơi.....”

“Điều đó không có khả năng! Trên thế giới không có quái thú bằng sắt, hơn nữa có sao băng rơi xuống đây thôi.” Thạch Thạch nghe được sững sững sốt sốt.

“Cho nên mới nói là tiên cảnh a, sao băng là xe ngựa chuyên chở linh hồn mới rơi vào thế gian.” Ta hoài niệm miêu tả cuộc sống ở địa cầu, thậm chí còn nói tới điện thoại, MP3, điện ảnh, ô tô, phi cơ kể thật hào hứng.

Cuối cùng, Thạch Thạch bán tín bán nghi tổng kết: “Bất quá là nằm mơ thôi.”

“Tuyệt đối không phải là mơ!” Ta kiên trì: “Cho dù thiên hạ tất cả mọi người nói người chết đi hồn sẽ mất, lấy khoa học.....không phải... Đạo lý lớn đến cái lại thiên cung địa phủ không tồn tại, ta vẫn tin tưởng mẹ ta ở trên các ngôi sao che chở ta! Nếu ta khổ sở, bà cũng sẽ thương tâm.”

Bầu trời đầy sao rạng rỡ, làm cho người ta mê say, ngân hà như dải lụa tuyệt đẹp vắt ngang trời đêm.

Kỳ thật ta cũng không phải là người mê tín, có chút chuyện lý trí hiểu được, nhưng trong lòng lại tình nguyện hồ đồ. Tin tưởng thân nhân qua đời sẽ ở trên trời, có một ngày sẽ được đoàn tụ; Tin tưởng ngẩng đầu ba thước sẽ thấy thần, thiện ác có báo; Tin tưởng luân hồi chuyển thế.....

Nếu hết thấy sự tình đã không thể thay đổi, vì để được vui vẻ, không khóc, không thống khổ, không sợ hãi, cho dù lừa mình dối người cũng tốt, rất nhiều bà đồng đều là dựa vào điều này đi gạt người.

Lời nói dối nói một ngàn lần cũng sẽ biến thành chân thật.

Sau khi ta miêu tả xong, Thạch Thạch lẳng lặng nhìn bầu trời, ánh mắt tuyệt vọng rốt cục cũng nóng cháy trở lại. Hắn cũng lựa chọn tin tưởng như ta năm đó.

Ta kéo hắn lại, ôn nhu nói: “Cha ngươi vẫn còn bên ngươi, hắn sẽ nhìn ngươi lớn lên, cho nên..... không cần khổ sở.”

“Ngươi không cần phải ở chỗ này.” Thạch Thạch bỗng nhiên bỏ tay của ta ra, xoay người sang chỗ khác, thanh âm khàn khàn.

Một giọt nước, lặng lẽ xẹt qua lòng bàn tay, là nước mắt hắn.

Đây là ta lần đầu tiên gặp Thạch Thạch quật cường rơi nước mắt.

Tôn nghiêm của tiểu nam tử hắn không thể bị hao tổn, ta nhanh chóng đứng dậy, không nhìn sự yếu đuối của hắn.

Bờ tường đã rất cũ, phía trên phủ đầy dây thường xuân.

Ta ở bờ tường bên này, hắn ở bên kia, hai bên không nói gì, chỉ có tiếng khóc đứt quãng trong không trung, giống như phải trút hết đau xót.

Không biết đã qua bao lâu, hắn vòng qua tường đi tới, tìm được ta đang ngẩn người, bỗng nắm chặt tay của ta.

Hắn dùng lực quá lớn, nắm thật sự chặt, làm cho xương cốt của ta có chút ắn ắn đau. Ta nhẹ nhàng rút vài lần, hắn mới hậu tri hậu giác chậm rãi thả nhẹ sức lực.

Hai đứa kẻ vai ngồi ở trên cỏ, cùng ngắm sao.

Hắn nhẹ nhàng hỏi: “Lạc nhi, ngươi sẽ vẫn ở bên cạnh ta sao?”

“Ừ, ta sẽ ở bên cạnh ngươi.” Ta gật đầu.

Cho đến khi bình minh hé mở, đến khi gà cất tiếng gáy, đến khi sương sớm làm ướt đóa hoa, đến lúc người không hề khổ sở nữa mới thôi, ta đều sẽ ở bên cạnh ngươi.

20. Chương 20

Dù bị thương đến thế nào, cuộc sống vẫn cứ tiếp tục.

Nam Cung thế gia chỉ cho nghỉ một ngày, Thạch Thạch muốn làm một cái tang sự mỹ mãn cho phụ thân cũng cần ít nhất 12,13 ngày, ta cũng không muốn Thiết Đầu đại thúc xuống mồ một cách qua loa, cho nên tự nguyện nhận giúp Thạch Thạch tìm tổng quản xin nghỉ dài hạn.

Hai đứa lưu luyến chia tay, cậu cả đưa ta lên xe ngựa về chân núi của Nam Cung gia. Ta một hơi leo lên bậc thang, xoa xoa bắp chân vừa đau vừa mỏi, tìm Tiểu Vương quản sự nói rõ nguyên nhân.

Tiểu Vương quản sự đang ngáp ngáp dài xem sổ sách, nghe xong ý đồ của ta liếc mắt một cái: “Thạch Thạch bây giờ là người chúng ta có thể quản sao? Tìm chủ tử đi.”

Ta sợ hãi: “Mấy chuyện này cũng phải tìm Hoán chủ tử?”

“Đã vào đây lâu như thế, đầu óc ngươi có thông minh lên chút nào không vậy?” Tiểu Vương quản sự đeo vẻ mặt “trẻ con khó dạy bảo”, nề hà giải thích cho ta, “Chuyện của phó dịch hạ đẳng bình thường mới báo cho ta, nha hoàn phòng trên cùng cơ thiếp do Vương tổng quản quản lý, Các đệ tử sẽ do chủ tử tự quyết

định , đứa nhỏ Thạch Thạch kia thiên phú cực cao, tiền đồ vô lượng, đặc biệt được Hoán chủ tử ưu ái, hẳn muốn xin nghỉ lâu như vậy, dĩ nhiên phải nói cho chủ tử .”

Ta đau khổ cầu xin:“Ta mà thấy chủ tử chân sẽ phát run, nói không nên lời, xin tiểu Vương quản sự chuyển một tiếng được không?”

“Người không thấy ta đang bận rộn sao?” Tiểu Vương quản sự mất hứng , phát tay đuổi ta đi.

Thạch Thạch a..... Người hại chết ta .

Ta kéo hai chân nặng trĩu, nhìn ra Vân Phong lâu xa xa, trong lòng hiện ra 1 cái cân một đầu đặt Đại cầm thú, một đầu khác đặt Thạch Thạch mới mất cha, lúc lắc cân bằng hồi lâu, rốt cục cân rặng một cái, đâm đầu nhảy vào khu vực sấm sét.

Vân Phong lâu có ba tầng, trang trí một màu thanh nhã, là chỗ cao nhất trên núi, gió rất lớn, bên ngoài có chu dương liễu đón gió đung đưa, cách đó không xa là hồ nước, có Uyên Ương thác cao đến mười thước tung bọt nước ẩn ẩn mờ sương, đẹp không sao tả xiết. Phía dưới lại là một cái thác nước nhỏ nhỏ, dòng nước chảy chậm, hai bên sườn trồng kỳ hoa dị thảo, tỏa ra mùi hương thơm ngát, không ít đóa hoa rơi vào trong nước, theo mười tám loan thủy đạo, chậm rãi chảy vào Lâm Hương các.

Ta cẩn thận bước từng bước, giống như trộm lén lút đi đến bên ngoài Vân Phong lâu, ngồi xổm bên cạnh thác nước suy tới nghĩ lui, muốn dùng một trăm lượng ngân phiếu, tìm một nha hoàn quen thay ta đi nói chuyện này.

Đợi rồi lại chờ, mấy tiểu nha đầu bình thường hay đến phòng bếp quấy rầy lừa đảo một người cũng chưa xuất hiện, nhưng lại nhìn thấy nha hoàn xinh đẹp lần trước đi theo Nam Cung Minh, cầm trong tay mấy quyển sách vội vàng đi đến.

Ta từ trong bụi cỏ nhảy ra, khiến nàng hết hồn nhảy dựng.

Ta vội vàng nói rõ ý đồ, nha hoàn kia căn bản không muốn quan tâm tiểu nha đầu bị dán nhãn “Dụ dỗ chủ tử” là ta, hối lộ cũng không chịu nhận, lắc lắc miệng đi vào Nghinh Phong các, đeo lên vẻ mặt tươi cười đi đưa sách, sau đó bước nhanh bỏ đi.

Mất thấy mặt trời dần lặn xuống, việc này đã không còn cách nào trì hoãn nữa, ta chỉ đành từ trong lòng lấy ra cái gương nhỏ, một lần nữa sửa sang lại một chút cái đầu sọc sọc dưa hấu, chuẩn bị đi cho Nam Cung Hoán một lần gặp gỡ ấn tượng, đánh cá một phen khiến Nam Cung Hoán không dám nhìn đến mặt của ta.

Nam Cung Hoán thích yên lặng không ưa náo nhiệt, tuy rằng dưới chân núi có rất nhiều hộ vệ, nhưng chỗ ở có rất ít thủ vệ, ta báo cáo lý do, cúi đầu đi vào, chỉ gặp vài nha hoàn xa lạ, còn có hai sủng thiếp của hần đang ngắm hoa và chim chóc. Các nàng nghe ta nói đến xin ân điển, tốt bụng đề nghị ta bây giờ đừng đi tìm xui, Minh thiếu chủ đang ở thư phòng nghe mắng.....

Ta nghiêng tai yên lặng nghe, thực sự nghe được một giọng nam trầm thấp xen lẫn tiếng nước truyền đến, khẩu khí cực kì nghiêm khắc bất mãn, rất là khủng bố.

Đợi chừng đến hết canh ba chung, cuối cùng truyền đến một tiếng “Cút”, dũng khí đi tìm đại cầm thú của ta như bong bóng bể biến mất tiêu.

Thạch Thạch a Thạch Thạch, không phải ta không muốn giúp người, chỉ có điều Đại cầm thú rất hung mãnh, ta sợ đến gần sẽ bị ăn sống nuốt tươi a.....

Lui lại vài bước, phía sau truyền đến nhẹ nhàng tiếng nước vang động.

Ta quay đầu nhìn lại, là Nam Cung Minh cô độc một mình ngồi ở dưới cây dương liễu, ủ rũ, bảo kiếm đặt ở bên người cách đó không xa, cầm trong tay hòn đá nhỏ ném vào trong nước, thoạt nhìn đang cực kì mất hứng.

Sơn trọng thủy phục nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn*! Hai mắt ta sáng ngời, cao hứng trở lại.

Chủ tử và thiếu chủ đều là chủ, Thạch Thạch chỉ là một tiểu đệ tử, xin phép ai không phải cũng giống nhau sao?

Trước mắt cấp độ biến thái của Tiểu cầm thú còn thấp hơn vài bậc so với Đại cầm thú (ầy, pé í có BT chút nào ầu ???), hơn nữa hần đã gặp ta rồi, gặp một lần nữa xin phép chắc cũng không nguy hiểm nhiều lắm.

Ta đi tới đi lui, những người có nội công lỗi tai linh mẫn, Nam Cung Minh lập tức liền phát hiện sự tồn tại của ta. Ánh mắt âm đậm của hần lập tức sáng lên, vội vàng nhảy lên võ võ bụi đất và lá cỏ trên người, khoe miệng lộ ra mỉm cười sáng lạn, hướng về phía ta vẫy vẫy tay:“Lạc nhi, lại đây.” (aiz, ta iu tiểu Minh quá ah~)

Hần hưng phấn như vậy để làm gì? Khẳng định không có hảo tâm! (T^T)

Ta dừng cách hần 5 bước chân, theo quy củ cung kính lễ phép:“Ta đến giúp người ta xin phép .”

“Ai? Cần gì?” Nam Cung Minh mơ hồ một lát, lại cười lên,“Mấy ngày nay ta luôn luôn tìm muối, muối trốn ở chỗ nào vậy?”

Ta kinh ngạc:“Tìm ta làm gì?”

Hần từ trong lòng lấy ra một cái hộp gỗ cực kì tinh xảo, nhét vào trong tay ta, sau đó ngượng ngùng nhu nhu cái mũi nói:“Hôm trước ta đi Phong Lâm thành, thấy vật nào thú vị, liền mua trở về ọi người, cái này là cố ý để lại ọi .”

Ta kinh ngạc nhìn hần, liên tưởng đến tình tiết của nguyên tác, trong đầu nháy mắt xẹt qua rất nhiều đồ vật lộn xộn: Xiềng xích, dây thừng, roi, ngọc thể, châu xuyên,OOXX.....(bạn “chong xáng” ghê nhỉ)

Tiểu cầm thú chờ mong thúc giục:“Mở ra nhìn xem, muối thích không?”

Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, ta khẩn trương mở hộp gỗ ra.

Trong hộp là một đôi hoa tai hình con thỏ bằng ngọc, màu xanh ôn nhuận, khéo léo đáng yêu không hề giống hoa tai bình thường.

“Ta thấy các nữ tử khác đều mang hoa tai, chỉ mình muối không có, liền tự ý chọn một đôi đưa muối.” Nam Cung Minh nhẹ nhàng cầm lên 1 cái, kéo vai ta lại, vui vẻ nói,“Đến đây, ta giúp muối đeo vào.”

“Không!” Ta vội vàng đẩy tay hần ra, đang muốn cự tuyệt, đã thấy thần sắc vui sướng của hần ngay lập tức trầm xuống, thật giống như đứa nhỏ làm chuyện tốt còn bị vô cớ trách cứ, tràn đầy ủy khuất cùng thất vọng. Làm cho ta cảm thấy chính mình giống ác bá khi dễ tiểu hài tử, không khỏi trở nên chần chờ.

Không ngờ, Nam Cung Minh thừa dịp lòng ta đang phân vân, trong nháy mắt, bỗng nhiên xuất thủ, vén mái tóc dài đang che một bên mắt của ta, tìm được vị trí xỏ, nhanh chóng đem hoa tai đeo lên, sau đó xoay người ra sau, cẩn thận gài lại. (^_ ^)

Người tập võ dĩ nhiên có sức mạnh, ta không thể giãy, tay hần ầm áp cọ qua gáy của ta, có chút ngứa ngứa, mang đến dự cảm nguy hiểm.

Ta xoay người muốn chạy trốn, lại bị hần giữ chặt, ôn nhu đeo lên một bên nữa, sau đó chậm rãi đưa tay đi tới trên trán, vén lên tóc mái thật dày, hai mắt nhìn thẳng vào ta, tựa hồ như si mê.

“Muội như vậy thật là đẹp.” Mặt của hần càng dựa càng gần, hơi thở của hần quấn quanh bên tai. Ta sợ muốn chết, nhưng e ngại tôn ti trật tự, dùng một tay cản mặt của hần, sống chết hướng ra xa, lại không dám lên tiếng kêu to, e sợ Đại cầm thú cũng tới.

Nam Cung Minh phục hồi tinh thần, vội vàng buông tay, ngượng ngùng giải thích:“Thực xin lỗi, muối đừng giận, ta không có ác ý, chỉ là.....”

“Chỉ là cái gì?” Ta tức giận vừa sửa sang lại tóc vừa lui ra sau, bảo trì khoảng cách an toàn với cầm thú.

“Không..... Không có gì.” Nam Cung Minh ấp úng, không muốn nói rõ, sau đó lại lảng lảng nhìn ta ngẩn người, dường như đang khát vọng một cái gì vậy.

Ta không muốn để cho hần hiểu lầm thái độ của mình, lập tức đổi thành gương mặt lạnh lùng như mẹ kế, giải quyết việc trước mắt đem lý do xin phép của Thạch Thạch nói ra.

Nam Cung Minh cũng khôi phục thái độ bình thường, khó xử nói: “Thạch Thạch không có người thân khác, trường hợp đặc biệt cho phép hấn nghỉ để an táng phụ thân cũng được. Chỉ có điều phụ thân ta ngày thường ghét nhất đệ tử xin phép nghỉ, hơn nữa gần đây ta học tập không tiến bộ, không đạt tới yêu cầu, làm cho phụ thân tâm tình không tốt. Nếu để ta đi nói, vạn nhất cơn giận còn sót lại, chắc sẽ không cho phép nghỉ nhiều ngày như vậy.”

Ta nhìn hấn từ trên xuống dưới, hỏi: “Người làm biếng à?” T^T

Nam Cung Minh lắc đầu, lại gật gật đầu nói: “Phụ thân yêu cầu ta trong vòng 3 ngày học hết 108 chiêu Triêm Hoa, tuy rằng ta luyện rất nhiều, nhưng một chiêu cuối cùng không được lưu loát, giữa chừng dừng lại một chút, cũng khó trách phụ thân sinh khí.”

Ta không có gì để nói, Đại cầm thú yêu cầu đối với con trai thật sự rất biến thái

Nam Cung Minh chân thành đề nghị nói: “Phụ thân từng khen Thạch Thạch, nói hấn là một cái mầm tập võ rất tốt, nếu vậy sẽ không khó xử hấn đâu. Muội đi nói đi, có thể được đó.”

Nếu ta có lá gan đi tìm đại cầm thú, sẽ không tìm đến tiểu cầm thú hấn rồi, cho nên ta sống chết lắc đầu, cầu xin Nam Cung Minh.

Nam Cung Minh hoang mang hỏi: “Thạch Thạch và muội có quan hệ tốt lắm à?”

Ta nhanh chóng trả lời: “Chúng ta cùng thôn, lớn lên cùng một chỗ.”

Nam Cung Minh mặt nhăn mày nhú, do dự thật lâu, rốt cục đáp ứng giúp ta đi hỏi thử.

Ta tạm thời quăng đi thành kiến, đối hấn ngàn ân vạn tạ.

Nam Cung Minh đi được hai bước, lại chạy về, nghịch ngợm cười nói: “Ta giúp muội, muội phải đáp ứng ta một chuyện.”

Ta cảnh giác hỏi: “Chuyện gì?”

Hấn lại vươn hai tay vén mái tóc dài của ta ra sau vành tai, lộ ra đôi hoa tai thổ ngọc xinh đẹp và cái trán trơn bóng, lấp bắp thỉnh cầu: “Nếu..... Như có thể, ta..... Ta muốn ôm muội một cái.”

21. Chương 21

“Chuyện này đương nhiên không thể!” Ta chỉ dùng nửa giây suy nghĩ để cự tuyệt thỉnh cầu của hấn, “Cho dù người là chủ tử, cũng không có thể tùy tiện cùng nha đầu ấp áp ôm ôm, nếu truyền ra ngoài, làm sao ta sống?”

“Ta không phải tùy tiện.....” Tiểu cầm thú vội vàng buông tay, đỏ mặt không biết phải giải thích cái gì, nhưng vẫn không muốn bỏ qua.

Ta dùng “Lời lẽ khuyên răn” nói với hấn: “Trong sạch của nữ hài tử rất trọng yếu, cho dù thân phận của ta thấp, có thể không biết xấu hổ. Nhưng người tuổi còn trẻ, lại là thiếu chủ của Nam Cung thế gia, là thế hệ tuần kiệt của võ lâm, nếu đùa giỡn nữ hài tử làm bẩn thanh danh, lỡ rơi vào tai cha người, khẳng định sẽ giận dữ, nói người không làm việc đàng hoàng, ham chơi hưởng lạc, bại hoại gia phong, ta là muốn tốt cho người.....”

Kỳ thật bình thường nhìn Đại cầm thú vốn chính mình không biết kiềm chế, chưa chắc lấy chuyện này răn dạy con. Nhưng Nam Cung Minh tuổi quá nhỏ, nếu lúc này trầm mê nữ sắc, hấn khẳng định sẽ mất hứng, cho nên chuyện vẫn là nói càng nghiêm trọng càng tốt.

Tiểu cầm thú quả nhiên bị uy nghiêm của cha dọa, không hề kiên trì nữa, xoay người đi đến Văn Phong lâu. Chậm rãi đi ước chừng hai mươi thước, lại lưu luyến không rời quay đầu lại, nhìn ta một cái, vẻ mặt rất là ưu thương. Đại khái là hy vọng có người giữ lại, nói vài câu tri kỷ. (iu pé Minh wá àh)

Ta liều mạng phẩy tay: “Nhanh đi, nhanh đi!” (lãnh huyết)

Tiểu cầm thú đành phải tiếp tục đi phía trước đi, đi được năm mươi thước, lại quay đầu.

Ta xoay người ngắm hoa, cái gì cũng không nhìn thấy.

Tiểu cầm thú thở dài, rốt cục hoàn toàn ly khai. (tiểu Minh Minh lại đây tỷ ôm nè)

Ta trộm nhìn lại, bóng dáng nho nhỏ tập tễnh đi xa phá lệ tịch liêu.....

Xin phép của Thạch Thạch được chấp nhận rất nhanh, tổng cộng hai mươi ngày. Ta nhờ Ngô tú tài viết phong thư, nhờ người đi ra ngoài làm việc đưa đến Lý gia thôn, để cho hắc an tâm làm tang sự, xử lý gia vụ, tạm thời không cần lo lắng chuyện ở Nam Cung thế gia. Thạch Thạch hồi âm rất đơn giản, chỉ có nét chữ cứng cáp một chữ “Hảo”, viết vẫn xấu như cũ.

Mấy ngày này, ta tiếp tục sống điệu thấp, có thể không ra khỏi cửa sẽ không đi, liền ngay cả phòng bếp đều giả bệnh ít đến, khiến Hoàng đại nương nói thầm, nói ta thân mình gầy, bệnh tật, vốn đang muốn giúp làm mối cho tiểu nhi tử nhà Mã nhị nương, lúc này cũng không thể hại người khác.

Mã Nhị nương tuy rằng nhà nghèo một chút, trừ bỏ có điểm lấm mồm yêu nói nhảm, nhưng làm người hiền lành, tính tình vô cùng tốt, chọn con dâu cho con lớn nhất và con thứ hai diện mạo cũng không đẹp lắm, nhưng cũng là người hiền lành có tiếng, quan hệ con dâu mẹ chồng rất hòa thuận. Bà trước kia từng đến Nam Cung gia đưa đồ ăn, từng tán gẫu cùng ta vài lần, khá là thích.

Cho nên ta có chút hối hận (>_<)

Sau vài ngày lúc ta quét bậc thang, Nam Cung Minh cố ý vô tình đi qua vài lần, mỗi lần đều kinh ngạc nói: “Lạc nhi, thật khéo a.”

“Khéo cái gì? Ta chẳng lẽ mỗi ngày không đúng canh giờ ở chỗ này làm việc sao? Người đừng chặn đường.” Ta tức giận xì khói. Bởi vì hắc gần nhất thường lui tới, phát hiện ta không mang đôi hoa tai con thỏ kia, sẽ kéo tóc ta. Bởi vì hắc là chủ tử, ta lại « ăn thịt nhà người tay ngắn », không dám làm dữ với hắc lúc Thạch Thạch chưa trở về, chỉ có thể tạm thời mỗi ngày ứng phó, chờ tối nay sẽ tìm cơ hội giả bộ đau.

Nam Cung Minh đành phải tránh ở bên cạnh ngồi xem, ánh mắt lộ vẻ đau lòng, mở miệng muốn hỗ trợ vài lần đều bị từ chối, cũng không tiện nói nữa.

Đại khái vài ngày sau tiểu Vương quản sự cũng ghé thăm ánh mắt đó của hắc, không quá vài ngày, chức vị của ta đã bị chính thức điều đi phòng bếp

Tin đồn bỗng nhiên nhiều hơn không ít, đám phó dịch hạ đẳng đối xử với ta khách khách khí khí, Vương đại nương cũng không dám sai sử ta nhiều, bọn nha hoàn phòng trên thì châm chọc khiêu khích, nói chim trĩ cũng tưởng biến phượng hoàng, cóc mà đòi ăn thịt thiên nga linh tinh gì gì đó.....

Ta đã giải thích vài lần, nhưng càng miêu càng hắc, đành giả bộ không nghe thấy, một tắc cũng không rời phạm vi phòng bếp, giảm bớt cơ hội Nam Cung Minh gặp ta. Mỗi ngày cố gắng công tác, vo gạo nhặt rau rửa chén càng làm càng quen, còn thường xuyên đi chiếu cố hơn mười con gà nuôi ở hậu viện.

Trong đó có một con gà trống hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang, ta tà ác đặt tên cho nó là Đam Mĩ đại thần. Còn có một con gà trống nhỏ, gọi là Tuyệt sắc tiểu thụ. Đám gà mái kêu xuyên qua, tiểu thuyết, mĩ kịch, động mạn, vòng du, khoai phiến, khổ nhạc, hương nại nhi..... Cái gì cũng có, đem hết những thứ trong giấc mộng đều đặt tên, để tránh ngày nào đó có nói mớ lậu miệng, cũng có thể tìm cách che dấu.

Gà trống rất có ý thức lãnh địa, Đam Mĩ đại thần bá đạo dị thường, mỗi ngày Tuyệt Sắc tiểu thụ đã phải chạy trốn, sau đó độc bá đi qua chờ chúng gà mái, phát huy bản sắc ngựa đực, tọa ỷ hậu cung ba ngàn, tiêu sái dị thường.

Mĩ Kịch, Sủng Quan, Lục Cung, tháng trước ấp ra một bầy gà con, sau khi thay lông, ta gọi hai con gà trống nhỏ là Đại cầm thú và Tiểu cầm thú, chuẩn bị tương lai thiên xon hấp ăn (tê ngựa ah~). Lúc phiến nào phải đi nhìn chúng nó một chút rồi ha ha cười.

Nam Cung Minh vô sự hiển ân cần cũng lại chơi với gà con, đứng bên cạnh thực vui vẻ cười với ta. (pé í mà bít lý do tỷ cười thì.....- -!)

Vương đại nương nói ta điên rồi, hết cứu, sau đó nàng thật cẩn thận hỏi: “Thiếu chủ hình như là có ý với người, có phải tương lai sẽ nạp người làm thiếp không? Thiếu chủ chắc sẽ không học vô tình như Hoán chủ tử, đi theo hần sẽ có ngày lành.”

Ta ngay cả chính thất của cầm thú cũng không muốn làm, còn đi làm tiểu thiếp của hần? Ta lập tức giận dữ, phản bác: “Làm thê tử nhà nghèo, còn hơn làm thiếp nhà giàu.”

Vương đại nương đem ta lôi trở về: “Giấy bán mình của người còn ở trên tay người ta, còn dám vênh mặt không biết xấu hổ? Cũng còn may thiếu chủ tính tình tốt, đối người nhả tâm một chút, sớm đem người bán cho kỹ viện, đến lúc đó khóc cũng không được đi.”

Giấy bán mình? Lòng ta lại lạnh một chút.

Thân là người ở thế kỷ 21, mua bán người ở trong đầu ta vẫn là nhiều chuyện không biết. Hơn nữa người nhà lúc xuất phát lại nhải lảm bảm lặp lại vô số lần Nam Cung gia khẳng định sẽ thả đại a đầu 18 tuổi, đến lúc đó có thể về nhà. Thạch Thạch vốn cũng là ký giấy làm phó dịch, cũng thường xuyên ở bên tai ta nói mười tám tuổi phải về nhà cưới vợ rên sất, cảm giác tựa như hợp đồng lao động không cho từ chức.

Vào Nam Cung gia, công việc vẫn không có gì đặc biệt, tranh quyền đoạt thế như trong trạch đấu vẫn cũng không tới phiên tiểu nha đầu nhóm lửa như ta, Nam Cung Hoán chỉ tặng sủng thiếp, chưa từng bán người hầu, mà thái độ của Nam Cung Minh lại từ trước đến nay vốn hòa hòa khí khí, ta phản ứng như thế nào cũng không nổi giận.

Cho nên trong tiềm thức ta cho rằng làm sai sự đại khái sẽ là bị đánh bằng roi, trừ tiền lương, nhiều lần bị đuổi đi [tốt nhất], còn chưa có nghĩ tới sẽ bị bán đi bán lại.....

Chủ nhân muốn thu nô tỳ, căn bản không cần nô tỳ đồng ý. Nam Cung Minh bất quá là tuổi còn nhỏ, sợ phụ thân trách cứ, không dám phong lưu chậm trễ học nghiệp, nếu không hần mà bắt buộc ta đi thị tẩm, ta lập tức sẽ bị mọi người cởi sạch tẩm rửa, đóng gói thắt thêm cái nơ bướm đem lên giường.

Tuy rằng ta cố ý chọc hần chán ghét, nhưng là phản ứng cũng quá độc, nói không chừng hần thật sự không thể nhịn được nữa, thực chán ghét ta đem bán đến chỗ nào không biết, lúc đó muốn khóc cũng không kịp.....

Đều là bị chà đạp, tốt xấu hai cầm thú của Nam Cung gia còn có gương mặt không tệ, hơn nữa tình tiết kể tiếp ta còn hiểu rõ, nếu rơi vào trong tay một lão cầm thú vừa mập vừa xấu, kinh nghiệm phong phú, vậy càng không có hy vọng chạy trốn..... (Chẹp, rút cục cũng hiểu ưu điểm của soái ca ^__^)

Không được! Tuyệt không thể để bị bán đi! Dù sao ở trong này đợi đến 13, 14 tuổi, cơ thể lớn lên một chút, ta sẽ chạy trốn! Chỉ cần không chọc tới Đại cầm thú, Tiểu cầm thú thời kì thiếu niên vẫn có vẻ ôn hòa, mặc dù có lòng muông dạ thú, nhưng chỉ cần chưa nói muốn ta, hần cũng chưa có hành vi bắt buộc.

Sau khi cân nhắc rõ ràng lợi và hại, ta nhanh chóng thu lại mặt mẹ kế, dùng hết khả năng uyển chuyển cự tuyệt, cho dù bị sổ sàng cũng không dám chống đối quá đáng.

Tiểu cầm thú cảm thấy chính sách dụ dỗ có tác dụng, cao hứng không thôi, lúc đi ra ngoài làm việc, lại mang về cho ta đến một cây từ tâm tinh xảo. Ánh mắt của hần vô cùng tốt, từ tâm tuy rằng không đáng giá tiền, thân tâm lại làm từ bạc trắng thuần nhất, đánh lên 5 hạt lưu ly lớn nhỏ không đồng nhất có lẽ dành cho thiên kim nhà giàu. Phi thường xinh đẹp phong nhã. Nếu không phải người đưa có vấn đề, ta chắc chắn yêu thích không buông tay. (soái ca tặng tâm mà tỷ í :-w)

Hai mươi ngày sau, Thạch Thạch phong trần mệt mỏi cũng đã trở lại, lưng khiêng cái bao lớn, nuốt nuốt nước miếng, liền thẳng hướng vọt tới đến ta phòng.

Ta chạy nhanh đứng dậy đón chào, thân thể hần vẫn thẳng giống cây bạch hoa như trước, tựa hồ không gió nào có thể thổi ngã. Tinh thần cũng không kém như ta tưởng tượng, vẻ mặt giống như người lớn thành thực ổn trọng không ít, chỉ có điều đôi mắt vốn luôn mang ý cười kia tựa hồ nhiều hơn chút lãnh ý cùng sát khí, lúc nheo lại không hiểu sao lại làm cho trái tim người ta băng giá.

Ta nghĩ chính mình nhìn lầm rồi.

“Xú nha đầu!” Hấn lập tức nhìn về phía ta cười rộ lên, răng khểnh, má lúm đồng tiền vẫn như trước. Như đại địa hồi xuân, khiến băng tuyết thoáng chút biến mất, cảm giác ấm áp vẫn giống như trước kia.

Ta nghĩ chính mình nhìn lầm rồi.

Thạch Thạch mở cái bao, từ bên trong lấy ra một cái hộp sắt nhỏ đưa cho ta, nói: “Giữ giúp ta.”

Ta mở hộp ra, là ngân phiếu vài ngàn lượng, không khỏi ngạc nhiên: “Từ đâu mà có ?”

Thạch Thạch thản nhiên nói: “Nhà đã không còn, ta ở đây làm việc cũng không thể quay về, cho nên bán hết gia sản, chờ tương lai mua cái khác. Người là con gái thận trọng hơn, phòng lại có khóa, giúp ta bảo quản”

Ta cảm thấy trách nhiệm trọng đại: “Nếu đánh mất làm sao bây giờ?”

Thạch Thạch ra vẻ không sao cả nói: “Đã đánh mất cũng không trách người, dù sao mấy cái đồ này để ta giữ mất còn nhanh hơn.”

Hấn đã nói đến vậy, ta không hỏi nữa, đếm ngân phiếu một chút, nói, “Tựa hồ bán rẻ ?”

Thạch Thạch nói: “Bán quá gấp, bị ép giá. Hơn nữa hương thân quê nhà giúp đỡ tang sự rất nhiều, ta cũng không muốn so đo vài đồng tiền.”

Ta đem toàn bộ ngân phiếu cất vào hà bao, lấy ra cái chìa khóa nhỏ, mở thùng thả vào. Lại lấy một cái gói màu đỏ ra.

Thạch Thạch thấy ta thu thập này nọ thỏa đáng, lại từ trên người thận trọng lấy ra một cái hộp gỗ, đẩy vào trong lòng ta nói: “Ta bây giờ còn không có gì hay có thể đưa người, cầm cái này đi.”

Ta hoang mang mở hộp ra, bên trong là một cây kim trâm hình phượng hoàng giương cánh, vừa thô vừa nặng, ước chừng bốn năm lượng, kiểu dáng có chút cũ, màu sắc cũng có chút cũ, không thích hợp tiểu cô nương mang, liền mở miệng nói: “Rất quý trọng, ta không thể thu. Không bằng để người giữ lại, tương lai trọng chân gia nghiệp đem cầm đổi lấy tiền.....”

“Đã nói cho người liền cho người, không cần dong dài! Mau cài lên cho ta xem.” Thạch Thạch mất hứng đánh gãy câu chuyện, đứng lên, không nói nhiều lời kéo ta lại, nghiêng đầu, thô thủ bốn chân sủa sang búi tóc cho ta.

22. Chương 22

Đầu búi song kế hai bánh bao không thích hợp mang trâm gài tóc lớn như vậy, Thạch Thạch khoa tay múa chân nửa ngày cảm thấy không đúng, liền xả tóc ta ra búi lại.

“Đau.” Ta xoa da đầu, oán giận hấn thô lỗ.

Thạch Thạch bỏ móng vuốt của ta ra, động tác làm mềm nhẹ hơn một chút, đáng tiếc hấn ngay cả đầu của chính mình đều chải không xong, ngày thường đều chỉ buộc cọng dây, nay sao có thể có thể vô sự tự thông, hoàn thành búi tóc của con gái vốn yêu cầu độ khéo tay rất cao? Cho nên hấn chỉ dùng trực giác mạnh bạo xằng bậy, muốn búi thế nào thì như thế ấy.

Cuối cùng, đầu của ta biến thành một cái ổ gà đủ tiêu chuẩn, có búi cao cao ngất, mấy lọn tóc trong gió hỗn độn, mặt trên khí vũ ngang nhiên có một con phượng hoàng đang đậu.

Thạch Thạch chà xát mồ hôi trên trán, vừa lòng bụng giương cho ta, chân thành ca ngợi nói: “Thật là đẹp mắt.”

“Đúng vậy.....” Ta bỗng nhiên có xúc động muốn đi cho hấn làm quảng cáo, tiêu đề chính là [Thạch Thạch beauty salon, giúp người trở thành trend setter kế tiếp], sau đó ta dùng tạo hình mắt hờn hiện tại đi ra

ngoài, cam đoan thảo nê mã tề minh, dù là trán cuộn đồng tiền, đầu gắn bông hoa, hình mẫu nông thôn, toàn bộ đều hết thời.

Trình độ hóa trang xấu sau này, không thể so sánh với tiền nhân, thật sự là đáng giận a.^_ ^

Ta lặng lẽ nhỏ kim trâm xuống .

Thạch Thạch nóng nảy ngăn lại:“Làm gì? Cài lên không đẹp sao?”

Ta lại yên lặng nhìn cái tên không đầu óc ở phương diện nào đó, thật lâu sau, sâu kín mở miệng nói:“Loại kim trâm này đa số dùng ở xuất giá, đội mũ phượng, búi kiểu tóc của phụ nhân. Đại ca a..... Ta năm nay mới 9 tuổi, không chịu nổi gánh nặng, sao có thể mỗi ngày trên đầu đội nửa cân? Tha ta đi.”

“Nào có nửa cân? Nói hươu nói vượn.” mặt của Thạch Thạch trong nháy mắt đỏ nửa phần, hấn vươn tay, chủ động giúp ta gỡ kim trâm xuống, bỏ lại trong hộp nói,“Người tương lai lại cài đi,” Sau đó lại bổ sung một câu,“Nếu có người cưới.”

Hấn vì sao chắc chắn ta gả không ra như vậy?

Ta hung hăng trừng mắt nhìn hấn, liếc một cái, thu hồi kim trâm:“Nếu là người tương lai tính cách ác liệt cưới không được vợ, ta sẽ lấy cái này bán cho người.”

“Thúi lắm!” Thạch Thạch mắng một tiếng, sau đó thả người ngồi trên đài trang điểm, giúp ta một lần nữa xả tóc ra, nhẹ nhàng sơ quăn, thường thường lại tựa đầu nắm 1 lọn tóc nhu nhu nghịch vài cái, bỗng nhiên vén tóc mai, kinh ngạc hỏi:“Lỗi tai người khi nào thì có đồ chơi này? Là con thỏ sao?”

Tuy rằng hoa tai bị tóc ta che khuất, không nhiều người thấy lắm. Nhưng ta do dự một hồi, quyết định thẳng thắn:“Là Minh thiếu chủ thưởng cho.”

“Thiếu chủ sao lại thưởng người cái này?” Thạch Thạch càng kinh ngạc ,“Nam Cung thế gia kim ngân bao nhiêu không có, sao chỉ thưởng người một đôi bạch ngọc con thỏ khó coi như vậy? Rất không đáng giá tiền đi? Chắc không phải tại người làm việc không tốt chứ?”

Bạch ngọc thật chính là vô giá, không phải đứa nhỏ bình thường ở nông thôn có thể thấy được, nhưng thủy bạch ngọc rẻ tiền cũng không thiếu, chỉ thiếu phụ nhà nghèo mới đeo. Thạch Thạch bình thường ngay cả nữ nhân đều không quá lưu ý, càng miễn bàn lưu ý trang sức trên người nữ nhân khác nhau, chỉ cảm thấy trang sức bằng vàng mới là đáng giá, căn bản chướng mắt bạch ngọc.

Ta nghĩ hiểu được điểm ấy, cảm thấy đứa nhỏ này thành thật rất đáng yêu, liền cười phụ họa:“Người nói đúng, là thiếu chủ quá nhỏ nhen, hấn còn thưởng một cây trâm, cư nhiên là từ trâm, ta cũng không dám mang đi ra ngoài.”

“Không sao,” Thạch Thạch đồng tình an ủi ta,“Đừng buồn bực, chờ thêm hai tháng, ta để dành đủ tiền hàng tháng, cho người mua một đôi vòng tai và trâm vàng, bảo đảm mang đi ra ngoài ai cũng hâm mộ!”

“Được..... Được.....” Ta cười úp mặt trên bàn .

“Ta đi luyện võ trường tìm giáo đầu.” Thạch Thạch gặp ta cảm xúc biến tốt, chuẩn bị rời đi.

“Này này!” Ta lao ra cửa viện, kéo hấn trở về:“Gấp cái gì? Ta còn có cái này cho người.”

Ta mở bao vải đỏ vẫn cầm trong tay ra, bên trong là vòng cổ bằng bạc tỏa sáng, mặt trên gắn 1 ngôi sao cũng bằng bạc, là ta nhờ tiểu Vương quản sự đi tiệm vàng ở trấn trên tìm người làm, còn khắc tên của Thiết Đầu đại thúc ở mặt trên.

Thạch Thạch lẳng lẳng nhìn vòng cổ nửa ngày, lại nhìn ta nửa ngày, vẻ mặt hoang mang.

Ta đưa vòng cổ tới trên tay hấn, ngượng ngùng nói:“Cái này cho người, ban đêm lúc nhớ cha lấy ra nhìn xem, lúc ngủ nói không chừng có thể mơ thấy Thiết Đầu đại thúc . Dù sao..... Ta trước kia cũng trải quanh vậy, hiệu quả rất tốt .”

Thạch Thạch nhếch miệng, giống như sợ ta đổi ý, vội vàng tiếp nhận vòng cổ, mở móc liền đeo trên cổ. Đáng tiếc hấn vốn không mang trang sức, ngón tay vụng về, đeo nửa ngày không được, liền xoay người nói:“Người giúp ta.”

“Cúi thấp một chút.” Đứa nhỏ này gần đây giống hệt cây măng, cao lên thật mau, ta lấy vòng cổ, nhón nhẹ mũi chân, miễn cưỡng đeo vào.

Tóc của hắn vừa mềm lại mảnh, phơi nắng hơi hơi vàng, sờ lên mềm mại giống lông mèo. Ta ý xấu sờ soạng nửa ngày, mới mở được khóa, nhẹ nhàng móc lại, sau đó lại sửa sang lại mái tóc hắn tự mình sơ lộn xộn, cột lại thành một cái đuôi ngựa.

Bên ngoài có mấy cái tiểu nam hài tham đầu tham não ngó xem bên này.

Hắn mắt hứng nói với ta: “Không cần ở trước công chúng”

Ta nhanh chóng buông tay, không đụng đến .

Hắn ra vẻ lại càng không cao hứng

Những ngày sau, Thạch Thạch bận rộn như con quay, trừ bỏ mỗi ngày cùng Ngô tú tài đọc sách một canh giờ, toàn bộ thời gian còn lại đều ở luyện võ trường, thường xuyên mệt mỏi đi đường đều run lên, ngẫu nhiên đến chỗ ta một chút, cũng là ăn vài miếng điểm tâm rồi bước đi, nói cũng không có thời gian, có lúc còn đang ăn rồi ngủ gục.....

Ta cảm thấy hắn rất liều mạng, khuyên vài lần.

Thạch Thạch trên miệng đáp ứng, nhưng rồi thái độ vẫn như cũ, ta thực buồn bực, đành phải làm nghĩa công, giúp hắn giặt sạch đồng quần áo đều bị bẩn.

Lại qua không được mấy ngày, hắn lén lút tìm được ta rồi nói: “Xú nha đầu, ta đã xin gia nhập hắc vệ của Nam Cung gia.”

Ta trợn mắt há hốc mồm nửa ngày.

Hắn khẩu khí thực nhẹ nhàng, chắc cho rằng ta không biết hắc vệ là làm gì, nhưng làm sao ta không biết! Cái ban chỉ lấy cô nhi không cha không mẹ, tử mĩ tài bồi thành tử sĩ. Chuyên môn vì Nam Cung thế gia làm một ít việc ngầm nguy hiểm giết người phóng hỏa bắt cóc diệt môn, nguy cơ chết cực cao.

Ta cơ hồ là vỗ cái bàn giáo huấn hắn: “Ban này chỉ lấy cô nhi, chính là để cho các người đi liều mạng không ai phụ trách ! Tương lai mười tên được bảy có thể sống đi ra sẽ không sai lắm rồi, người đến tột cùng là dùng óc heo mới nghĩ đến đi xin gia nhập ?”

“Chỉ có gia nhập hắc vệ, mới có thể học được một ít võ công Nam Cung thế gia không truyền ra ngoài.” Thạch Thạch tỏ vẻ không sao cả ôm cánh tay đứng ở dưới tàng cây, nhàn nhã nhìn cánh chim bay ngoài không trung.

“Muốn học võ công có cái gì khó ? Tương lai trộm một cái bí tịch..... Quên đi, không đề cập tới cái này, người mau mau rời khỏi hắc vệ!” Mắt thấy cái trắng vất vả trông sẽ phải cho heo ăn , ta tức giận đến thiếu chút nữa rót nước mắt. (- -!)

Thạch Thạch chậm rãi cúi đầu, ỷ vào thân cao ưu thế, sờ sờ đầu ta giống như đang dỗ tiểu hài tử, an ủi nói: “Đừng lo lắng, cho dù cử tử nhất sinh, ta cũng là kẻ còn sống đi ra ngoài.”

Ta không tin, chỉ biết nói lời hay.

Hắn chỉ cười, trong mắt cũng hiển vẻ cực độ kiệt ngạo bất tuân, giống như sò ung đang thay lông vũ, vươn đôi cánh non nớt, chuẩn bị xông ra trời rộng.

Nhưng mà, ta thì sao?

23. Chương 23: Chương 23

Kỳ thật có một số chuyện không phải không hiểu, mà là không dám suy nghĩ, chỉ sợ càng nghĩ đến càng khổ tâm.

Thạch Thạch rất giống phụ thân, là một nam nhân thành thật, kết hôn với hần ở nhà làm ruộng sống là tốt lắm, đời này mặc dù không đến mức khoái nhac, nhưng cũng sẽ không phải chịu dày vò.

Mà nay, tâm nguyện của ta vốn là bồi dưỡng hần làm vị hôn phu tương lai hoàn toàn đã chết.

Hần gia nhập vào hắc vệ, xác suất ta trở thành thê tử thủ tiết rất cao. Còn một chuyện nữa Tiểu cầm thú đã chú ý đến ta, còn thể hiện hứng thú rõ ràng ra bên ngoài, trên tay hần còn giữ giấy bán mình của ta, nắm trong tay quyền sinh sát, nếu hần không cho ta thoát nô tịch lập gia đình, cho dù ta có to gan lớn mật, chủ động cùng Thạch Thạch lưỡng tình tương duyệt, hứa hẹn cả đời, cũng trốn không thoát ngũ chỉ sơn của hần. Hần thậm chí còn có thể phái Thạch Thạch đi làm công việc nguy hiểm nhất, lấy mạng của hần thật dễ dàng.

Thạch Thạch không phải mèo, chỉ có một cái mạng nhỏ, ta có thể không cần để ý an nguy của chính mình đi mạo hiểm, cũng không thể cố ý hại hần.

Không còn lựa chọn nào khác, chỉ còn một con đường đào vong.

Để được vào Tàng Thư Các làm việc, ta nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng cắn răng, chịu nhục chủ động lấy lòng Tiểu cầm thú, gặp hần liền không công nỡ nự cười. Mùa đông đã đến, tuyết từ thiên không rơi xuống, vừa nhẹ vừa nhuyễn, trắng xoá một vùng, phủ toàn bộ ngọn núi, dưới mái hiên nơi nơi đều là đọng những khối băng bén nhọn giống như lưỡi kiếm, thường thường phải kêu người phá xuống.

Đối với người phải sống ở đây, cái này không phải cảnh đẹp, là dày vò.

Ngâm tay trong nước đá rửa chén rửa rau, tay chân ta vốn mềm mại hơn người khác, da tay nhanh chóng nứt đỏ, vừa ngứa vừa đau, sưng như mủi củ cà rốt, đem ra ngoài có thể cho thỏ ăn. Nhưng mà muốn sống vẫn phải tiếp tục, làm người mới, còn phải gánh luôn một phần việc của đại a đầu và bà tử.

Thạch Thạch cầm tay của ta lật tới lật lui nhìn mấy lần, không nói gì, chỉ có điều ngày hôm sau đưa tới cho ta một đôi bao tay thật dày, bắt buộc ta lập tức mang vào. Còn đem lại hai bình rượu mạnh nhỏ, dặn ta mỗi ngày trước khi ngủ uống 1 chén nhỏ, một bình khác ngâm gừng 3 ngày, mỗi ngày chà vào tay chân hai lần, sau đó lấy thuốc trị sưng thoa lên. Hai ngày sau lại đem tới mấy chục cân than và một cái lò sưởi nhỏ, mắng:“Đừng có luôn keo kiệt, sợ lạnh thì đốt thêm một cái chậu than trong phòng, không có tiền sẽ không mở miệng hỏi ta sao? Chúng ta cùng thôn, ta có thể bạc đãi ngươi sao? Thật sự là ngu xuẩn!”

Đứa nhỏ này cuối cùng cũng trưởng thành, biết chăm sóc người khác. Ta mang bao tay ấm áp, nhìn bóng dáng hần vội vàng mang đồ lại tiến đến tập võ tràng, trong lòng cũng thực ấm áp.

Thừa dịp nứt da nghiêm trọng, ta tìm một cơ hội đi gặp Nam Cung Minh.

Nam Cung Minh mặc áo lông chồn bạc thật dày, tóc búi cao, hai bên tóc mai thả một nhánh tóc đen dài tùy ý, thắt lưng đeo bảo kiếm, tay cầm sáo ngọc, dưới chân mang giày tuyết cũng có vân văn, đứng dưới cảnh hồng mai tuyết đọng, vẻ mặt cũng không vui vẻ.

Ta nhón mũi chân tới gần, còn chưa đi được vài bước, hần đã phát hiện ra sự tồn tại của ta, bỗng nhiên nhướng mày, bướng bỉnh rút ra sáo ngọc, phóng bên môi nhẹ nhàng thổi một khúc nhạc vui, hương vị mang theo vài phần đùa giỡn treu cợt, vốn dĩ u buồn hóa thành hư không.

Ta làm bộ như muốn ngắm hồng mai, dáng vẻ nhấp nhúm kéo cảnh hồng mai, cố ý lộ ra đôi tay nứt da.

Tiếng sáo vui mừng bỗng nhiên vút cao, phát ra âm thanh thật chói tai.

Nam Cung Minh dừng lại động tác, nhìn chằm chằm tay của ta, lo lắng hỏi:“Lạc nhi, muội làm sao bị bỏng đến thế này?”

Đại thiếu gia chưa từng thấy người ta bị nứt da a.....

Ta đây mặt hắc tuyến, đành phải giải thích cho hần.

Nam Cung Minh thực xấu hổ: “Cái này, ta đã đọc qua trong sách. Chút nữa ta cho người đi phòng bếp phân phó Vương đại nương dừng để muối đựng vào nước, trong kho hình như còn có lông cừu tiến cống, cũng đưa tới uội, như vậy chắc sẽ tốt lên?”

Quả nhiên là đại thiếu gia a.....

Ta liều mạng lắc đầu: “Rửa chén rửa rau là bổn phận ở phòng bếp, bị nứt da cũng không phải chỉ mình ta, làm sao có thể bởi vì thiếu chủ chiều cổ ta, sẽ không theo quy củ sung sướng nhàn hạ được? Đây là công việc của ta ở phòng bếp, phải hoàn thành tốt, không thể thêm phiền toái ọi người. Dù sao mùa đông đi qua thì tốt rồi, đau vài ngày mà thôi, không phải chuyện gì lớn.”

Ta cố ý đem công việc ở phòng bếp nhấn mạnh lặp lại hai lần, hy vọng Đại thiếu gia có thể nghe hiểu được ẩn ý.

May mắn Nam Cung Minh mặc dù thiếu kinh nghiệm sống, đầu óc cũng rất thông minh, vòng vo một chút sau lại đưa ra ý kiến: “Để Vương tổng quản điều muối đi vào trong phòng ta hầu hạ đi, nơi đó ấm áp.” ^_^

“Không!” Ta lập tức cự tuyệt, sau đó nói ra lý do đã nghĩ ra từ sớm, “Ta mới vào Nam Cung thế gia không lâu, nếu điều đi chỗ đó, chỉ sợ sẽ bị mọi người nói nhảm.”

Nam Cung Minh nhú mày: “Ai dám?”

Ta tiếp tục cự tuyệt: “Tuy rằng ta muốn hầu hạ thiếu chủ, nhưng ta tuổi còn quá nhỏ, không hợp quy củ, không bằng trước đến chỗ khác rèn luyện vài năm, chờ mười bốn tuổi sẽ đổi đi nơi khác cũng không muộn.”

Nam Cung Minh do dự một chút: “Người ở Vân Phong Lâu phụ thân tự mình chọn, Lâm Hương Các ta cũng không thể nhúng tay, những chỗ khác đa số là quét tước hoặc hầu hạ khách nhân, có vẻ bị khinh bỉ, công tác cũng không nhẹ nhàng, hơn nữa ta không thích muối lại mấy chỗ đó.....”

Ta nhanh chóng nhỏ giọng gợi ý cho hắn: “Ta thích đọc sách.”

“Tàng Thư Các sao? Nơi đó đúng là không sai, ấm áp thông gió, mùa đông công việc cũng thực nhẹ nhàng, ta sẽ nói với Vương tổng quản một tiếng.” Nam Cung Minh phản ứng rất nhanh, sáng khoái đáp ứng, sau đó vẻ mặt thú vị nhìn ta liếc mắt một cái, “Ta còn không biết muối biết chữ.” (nino: thế sao hồi đó viết thư cho người ta???)

Lòng ta co rút một chút: “Là Ngô tú tài dạy.”

Nam Cung Minh không hỏi thêm nữa.

Ta thấy mục đích đã đạt thành, mau chóng rút lui.

“Trong sách nói qua, nứt da không thể lập tức sưởi ấm, phải chậm rãi lưu thông máu bị ứ.” Nam Cung Minh bỗng nhiên mở miệng, hắn nhìn xung quanh bốn phía, thấy không có người sau liền kéo tay ta lại, chậm rãi đặt ở bên miệng, nhẹ nhàng thổi khí, thổi ra một tầng sương trắng nhẹ nhàng, sau đó nắm tay thật chặt, dùng đôi tay ấm áp của hắn làm ấm đôi tay lạnh lẽo của ta, từng chút từng chút đến khi hai đôi tay có cùng độ ấm.

Vừa mới tính kể người ta xong, ta không tiện trở mặt ngay lập tức, trong lòng lại mặc niệm khẩu hiệu “Dù sao cũng sắp chạy trốn” bơm hơi, một bên thật cẩn thận đối diện với hắn.

Hai người tương đối không nói gì, chỉ có những bông tuyết tinh tế không ngừng rơi rơi, đọng lên đầu vai.

Khi hắn thay ta phải đi tuyết đọng, ta nhân cơ hội đưa ra nghi vấn vẫn canh cánh trong lòng: “Chúng ta chỉ mới gặp qua, người vì cái gì lại chiều cổ ta như vậy?”

Ta thật sự không tin hắn còn tuổi nhỏ có thể liếc mắt một cái nhìn thấu vẻ bên ngoài, yêu thương một nha đầu ở nông thôn.

“Không, ta lần trước đã nói qua, chúng ta không phải gặp mặt lần đầu tiên,” Nam Cung Minh nhanh chóng hạ thấp lông mi dài, do dự nói, “Ta nói uội nhưng đừng giận.”

Ta nói: “Được.”

“Bốn năm..... Không, hơn ba năm trước, ta đi tảo mộ mẫu thân, đã sắp rời đi, phía trước vọng lại tiếng kèn đám tang, vài mảnh tiền giấy bị gió thổi đến, một đám thôn dân nâng quan tài đi đến nghĩa địa, ta liền tránh qua bên cạnh nhường đường.” Nam Cung Minh lại thổi khí vào lòng bàn tay ta, chà xát rồi nói, “Muội mặc tang phục bằng vải bố, trên đầu mang một đoá hoa trắng, không ngừng vươn tay muốn giữ lại quan tài, khóc đến thanh âm khàn khàn, cái mũi đỏ bừng. Muội thề nói chính mình sẽ ngoan ngoãn, không bao giờ bước bình, cầu ngoại tổ mẫu làm ầu thân tỉnh lại, không cần chôn nàng xuống đất giống như phụ thân, dưới đất rất tối, mẫu thân nhất gan hơn phụ thân, nàng sẽ sợ hãi.....”

Ta vẫn không có hứng thú tìm hiểu quá khứ của Lâm Lạc Nhi, nay nghe Nam Cung Minh miêu tả tình cảnh lúc ấy sinh động như thật, không khỏi ngạc nhiên.

Nam Cung Minh liếc mắt nhìn ta một cái, tiếp tục nói: “Bên cạnh rất nhiều người đều bàn tán, nói muội trước kia cũng là hòn ngọc quý được nâng niu trên tay, nay lập tức cả cha lẫn mẹ đều mất đi, ngày sau sợ là rất khổ sở. Ta có chút đồng..... xúc động, đứng ở bên cạnh nhìn hồi lâu..... Càng xem càng cảm thấy ánh mắt của muội rất giống muội muội ta, nàng cũng là cái hài tử ngọc thật thành thực, lúc mẫu thân qua đời, thương tâm quá độ, bảy ngày không ăn không uống, cuối cùng đi theo mẫu thân, lúc đó mới hơn 5 tuổi, cùng muội không sai biệt lắm. Cho nên ta có chút lo lắng uội, liền phái người đi lặng lẽ hỏi thăm.”

“Người có muội muội? Vì sao không có người đề cập qua?” Ta hỏi thêm.

“Ân, mẫu thân tuy rằng không thích cười, cũng là đệ nhất mỹ nhân được võ lâm công nhận, mới trước đây phụ thân đã nói có thể lấy được nàng là đời này lớn nhất phúc khí, dùng toàn bộ tâm tư để yêu, nàng muốn sao, liền hái sao cho nàng, muốn ánh trăng, liền lấy ánh trăng cho nàng, muội muội ánh mắt rất giống mẫu thân, tính cách cũng nhu thuận, ta và phụ thân đều phi thường thích nàng. Sau lại đã xảy ra một việc, mẫu thân cùng muội muội đều đã chết, phụ thân cũng thay đổi.....” Nam Cung Minh tựa hồ có chút khó chịu, tỏ vẻ không nghĩ nói đến việc này, đem đề tài vòng vo trở về, “Ta phái người đi nhìn muội trở về nói muội bệnh nặng một hồi, chỉ sợ về sau cơ thể suy nhược. Ta cảm thấy rất khó chịu, đi cầu phụ thân hỗ trợ, muốn đem muội về Nam Cung thế gia..... Nhưng mà cầu thật lâu, phụ thân cũng không nguyện ý, tát ta một cái, mắng đuổi ra ngoài.”

Cuộc sống vĩnh viễn tràn ngập một chậu lại một chậu máu huyết, người không biết khi nào thì đổ xuống..... Nguyên lai Nam Cung Minh thánh mẫu là ở lúc này luyện thành.

Kỳ quái là, Nam Cung gia phía sau núi có nghĩa địa phong thủy tốt lắm, vì sao mẫu thân và muội muội của hân phải táng ở bên ngoài?

Ta hỏi khéo, nhưng Nam Cung Minh không chịu nói.

Ta chỉ muốn rút đôi tay đã muốn ấm áp về, vỗ vỗ bông tuyết trên vai nói, “thân mình ta hiện giờ đã tốt hơn nhiều, hơn nữa hoạt bát sáng sủa, thiếu chủ không cần lo lắng.”

“Cũng đúng, lúc sau lại đi gặp muội, thân mình tựa hồ tốt hơn nhiều, chỉ là sâu mi khổ kiếm, tuổi còn nhỏ không biết làm sao nhiều phiền não như vậy.” Nam Cung Minh nở nụ cười.

Ta buồn bực, căn nguyên phiền não của ta không phải là do hai phụ tử các người sao?

Nam Cung Minh hơi hơi cúi mình xuống, ôn nhu nói: “Sau này cha cha cho ta học rất nhiều, ta cố gắng đã nhiều năm, thật vất vả làm cho người vừa lòng một chút, đồng ý đi gặp muội. Không ngờ rằng muội không biết làm sao lại bị thương ở mắt, gãy răng, còn làm cái mặt đỏ thắm, tức giận khiến người trở về mắng ta một hồi, mấy buổi tối không đi phòng tiểu thiếp, nói không muốn thấy son.”

Ha! Trong lòng vỗ tay hoan hô, trang điểm style mông khỉ vẫn là có chút hiệu quả, sự hy sinh của ta rất đáng giá!

Nam Cung Minh còn nói: “Muội đã vào Nam Cung thế gia, ta cũng coi như làm xong một tâm nguyện, sẽ hảo hảo xem chừng muội, có cái gì muốn cứ việc nói, đừng thẹn thùng.”

Ha! Lại vỗ tay hoan hô, ta muốn thoát tịch về nhà lập gia đình có thể chứ?!

Đầu óc nhất thời xúc động, ta dùng bộ dáng nói giỡn, thử thăm dò đưa ra yêu cầu không có khả năng.

Không ngờ, Nam Cung Minh cứ nhiên sảng khoái gật đầu:“Hảo, chờ thêm vài năm, muội lớn lên, ta sẽ uội một bộ đồ cưới siêu thể diện trở về! Hơn nữa có Nam Cung gia chúng ta uội làm chỗ dựa, gả cho ai cũng không sợ bị khi dễ.”

Ta sợ ngây người, qua vài giây sau mới lắp bắp hỏi:“Người..... Người không phải nói giỡn phải không?”

Nam Cung Minh tỏ ra rất có phong phạm của đại nhân sờ sờ đầu của ta, khẳng định nói:“Tuyệt không nói đùa! Nhưng mà muội phải gọi ta là ca ca! Nếu không ca ca mặc kệ muội.”

“Kêu! Ta đương nhiên kêu!” Mặc kệ là Minh ca ca hay là hảo ca ca, ghê tởm hơn nữa ta cũng kêu!

Má ơi, này tiểu cảm thú không phải cũng xuyên qua đi? Như thế nào tuyệt không giống trong nguyên tác, vừa thiện lương vừa đáng yêu, thoát nhìn chính là người tốt mười phần a!

Ánh rạng đông hy vọng lại một lần nữa sáng lên, ta cảm thấy não giống như bị vé số trúng năm trăm vạn đập vào, cả người cao hứng vọt hờ hờ .

Nam Cung Minh thuận thế kéo tay của ta qua, để vào trong lòng, khép lại áo chồn bạc, tựa đầu vào vai của ta, nhẹ giọng khẩn cầu:“Đừng ly khai, để ta ôm nàng một cái giống như mới trước đây.....”

Ta dừng giây dựa, lẳng lặng đứng dưới tuyết, nhìn một đóa hoa mai mỏng manh bị gió lạnh thổi, nhẹ nhàng lặng yên không tiếng động rơi trên mái tóc đen mềm mại của hắn.

Không biết qua bao lâu, hắn rốt cục buông tay ra, thay ta sửa sang mái tóc lại một chút, lại thử độ ẩm trên tay ta một chút, rốt cục đi ba bước lại quay đầu nhìn ta sau đó đi mất.

Lúc trở về, ta hưng phấn mà nhảy .

Đi đến trong phòng đốt lò sưởi, bỗng nhiên nhớ tới.....

Trong nguyên tác,..... hình như Lâm Lạc Nhi chính là Nam Cung Minh nghĩa muội a? Bọn họ lại.....

Lời nói của Tiểu cảm thú, là thật tâm sao?

Ta..... Ta không phải bị lừa chứ?

=====

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Đừng đứng..... bên trái bên phải lựa chọn, Quất Hoa chỉ là vui đùa mà thôi, đứng bên kia kỳ thật cũng không hội ảnh hưởng kết thúc từ sớm đã định ra , nhiều lắm ta chỉ điều chỉnh một chút. Không nghĩ tới mọi người tích cực như vậy, rất sợ bị người ta nói có yếu bình hiềm nghi, nhấn lại chấm điểm toàn bằng đại gia nhóm tự nguyện, 0 phân cùng ý kiến đúng trọng tâm phụ phân đồng dạng hoan nghênh, hiện tại nổi bật lừng tiêm , tác giả càng phải cẩn thận làm người, giữ mình trong sạch, nếu vì việc này bị khập, Quất Hoa sẽ chết không sáng mắt =_=b

Nguyện càng sửa chữa tác giả thông cáo, các vị chớ trách.....

Bất quá thuận tiện nhắc tới, xem qua Quất Hoa văn đều biết nói, tuy rằng là 1V1, nhưng nam xứng có nhân khí cũng đủ cao dưới ngòi bút Quất Hoa nhiều lắm bị ngược ngược một chút, nhân khí không đủ mới có thể thành vật hi sinh, cho nên yên tâm đứng thành hàng, đứng sai đội cũng không cần thực lo lắng, sẽ không để các bạn quá thương tâm tiếc nuối .

24. Chương 24: Chương 24

Nếu lời nói của Nam Cung Minh là thật , ta có thể không cần mạo hiểm trốn đi, hơn nữa một cô gái độc thân lưu lạc ở bên ngoài, độ nguy hiểm cũng rất cao.

Nếu lời nói của Nam Cung Minh là giả, kết quả tệ nhất vẫn là trốn đi, hơn nữa đi theo Tiểu cầm thú hỏi thăm tin tức giang hồ, dĩ nhiên tốt hơn nhiều so với đám phó dịch cả đời này cũng chưa rời đi gia hương được trăm dặm.

Trong nguyên tác, lúc đầu Nam Cung Minh vẫn đối xử Lâm Lạc Nhi tốt lắm, chỉ cần ta chú ý không làm ra ám chỉ dụ hoặc, hẳn hẳn là không đến mức lúc mười tám tuổi bắt đầu hóa cầm thú.

Gan lớn dễ chết, nhát gan cũng dễ chết, quá mức sợ đầu sợ đuôi cũng không phải biện pháp tốt, chẳng sợ đây là ván cờ nguy hiểm, cũng phải đi từng bước tính từng bước.

Đó là kết luận ta nghĩ tới nghĩ lui, mất ngủ cả đêm làm ra.

Sáng sớm ngày hôm sau, ngáp một cái, tiếp tục vo gạo trong nước đá. Ước chừng đến khoảng giữa trưa, tiểu Vương quản sự liền vội vàng từ ngoài cửa đi tới, gọi ta ra ngoài, phân phó thu thập đồ vật, điều đi Tàng Thư Các làm việc, còn đổi gian phòng ở đến phụ cận Lâm Hương Các.

Lâm Hương Các ở Nam Cung thế gia là một trong những chỗ ở của chủ tử, cũng là nửa lãnh cung, trách phạt ít, thưởng cũng ít. Người ở nơi này nếu có dã tâm đều đã nghĩ biện pháp đổi vị trí. Còn lại là những kẻ thân thể không tốt không dã tâm chỉ muốn kiếm cơm ăn chờ ngày thoát nô tịch, hoặc là nha hoàn không có biện pháp đổi đi chỗ khác. Bởi vì không có chủ tử, cho nên những chuyện tranh quyền đoạt sủng xấu xa ở trong này rất khó nhìn thấy, nhiều lắm là đại nha hoàn khi dễ tiểu nha hoàn mới tới một chút, để các nàng làm việc nhiều, bản thân mình nhàn hạ.

Chỗ ở của bọn nha hoàn ở góc sân, bên ngoài có hàng thông, trúc xanh che lấp, rất là dễ ẩn nấp. Phòng so với chỗ cũ không lớn hơn bao nhiêu, nhưng bàn trang điểm và giường đều rất tinh xảo, không khí lưu thông cũng rất tốt.

Tiểu Vương quản sự sửa gương mặt ngày thường xa cách, tươi cười sáng lạn, ân cần cho ta tăng gấp đôi phần nha hoàn thông thường, trang bị hai cái chậu than, hai cái giường có chăn bông thật dày đầy màu sắc huân hương thơm phức, một bộ đồ trang sức bằng vàng khéo léo tinh xảo, lại sai người đến đo may trang phục mùa đông, tinh khiêu tế tuyền tuy rằng sắc màu hơi nhạt, nhưng dày hơn so với những người khác.

Ta vượt lộ phí chạy trốn — bộ đồ trang sức bằng vàng, vẽ mặt đầy hạnh phúc.

Tiểu Vương quản sự ở bên cạnh lải nhải: “Làm quần áo mới ít nhất cần bốn năm ngày, ta kêu thê tử dùng áo da cũ suốt đêm sửa lại, đồ này tuy là cũ nhưng là da hồ ly, cũng thực ấm áp, người đừng ghét bỏ, trước chấp nhận tạm qua mấy ngày nay đi.”

Ta vội vàng cảm ơn: “Đồ quý giá như vậy, ta cao hứng còn không kịp, sao dám ghét bỏ?”

Tiểu Vương quản sự khoát tay, vẽ mặt lấy lòng nói: “Chút vật này không tính cái gì, tương lai còn có thứ rất tốt chờ người. Ta cáo từ trước, hồi Minh thiếu chủ hảo.”

Sau đó ta lại ở bên cửa sổ nhìn hán rời khỏi, hồi han hai cái đại nha hoàn ở nơi này, lặng lẽ nói vài lời, rồi lại đi đến Tàng Thư Các.

Ta một lần nữa trang điểm theo style cũ, lấy tóc mái phủ đầy thêm vài phần, quần áo không dám mặc bừa, chỉ lấy cái bộ phôi màu được Thạch Thạch ca ngợi nhiều nhất, tận lực làm cho bản thân có vẻ thấp kém không phẩm chất. Sau đó mang vào đôi bao tay Thạch Thạch đưa, đôi chân nhỏ chạy hướng Tàng Thư Các.

Phụ trách nơi này là Trần quản sự, hẳn thấy ta nét mặt già nua cười đến giống đoá hoa, lập tức an bài công việc nhẹ nhàng nhất là sửa sang lại bộ sách, còn phân phó thủ hạ cần thương tiếc ta tuổi nhỏ thân nhược, chiếu cố nhiều một chút. Đáng vẻ mọi người thực sung sướng, ánh mắt nhìn ta giống như thấy kim chủ.

Ta nghĩ một hồi, hiểu được.

Dưới tầng đại thụ nhiều bóng râm, ở nơi như thế này, bọn họ chiếu cố ta, Nam Cung Minh chiếu cố bọn họ, vô luận thăng chức vẫn là khen thưởng, đều có ưu đãi. Chẳng trách những công ty lớn đặc biệt thích tuyển thể hệ thứ 2..... (nino: chép, CÔCC)

Nếu mọi người cũng không quản ta, tìm bản dịch dung bí tịch là chuyện nhỏ.

Ta ôm ấp giấc mộng tốt đẹp, vừa cùng mọi người khách khách khí khí, vừa kích động bước vào Tầng Thư Các, giương mắt nhìn quanh.....

Meo meo cái mẽ ! Ta muốn dựng thẳng ngón giữa, mắng lời thô tục !

Trong phòng u ám, mấy chục cái kệ ba thước chiều ngang, năm thước chiều cao siêu đại chứa đầy sách, giống người khổng lồ nhìn xuống ta, bên trong chứa ít nhất mấy vạn quyển sách, khắp nơi tản ra mùi giấy mực.

Lâm Lạc Nhi đến tột cùng vận khí như thế nào, có khả năng từ bên trong “tình cờ” gặp được dịch dung bí tịch?

Má của ta ơi, nàng mua xổ số có thể trúng năm trăm vạn chứ?

Trần quân sự thấy ta khiếp sợ, cười cười khoe ra:“Lạc nhi cô nương, này chỉ là tầng một, tầng hai càng có nhiều sách hơn.”

“..... MK!” Ta rút cục mắng lời thô tục.

Trần quân sự nghe không có hiểu.

“Ai, Chuyện gì cũng phải làm từ đầu.” Ta cảm thán nhà của cầm thú cư nhiên là dòng dõi thư hương, liền thảo luận với Trần quân sự công việc kiểm kê bộ sách, sau đó cố hết sức dựng cây thang, tùy tiện tìm một giá sách, đánh số bắt đầu cầm lấy một quyển lật loạn, lật xong còn lắc hai cái, kiểm tra có giấu gì hay không.

Tất cả mọi người khen ngợi ta chịu khó.

Ta chỉ muốn đập đầu vào giá sách.

Hết cả một buổi chiều, bả vai đều bắt đầu lên men, bỗng nhiên dưới cây thang truyền đến thanh âm kinh ngạc của Thạch Thạch:“Người ở trong này làm cái gì?”

Ta cúi đầu, càng kinh ngạc hỏi:“Người sao lại ở chỗ này?”

Thạch Thạch nói:“ Tầng thứ nhất của Tầng Thư Các cho đệ tử thân truyền của Hoán chủ tử vào xem, ta thường xuyên đến mượn sách. Uy..... Xứ nha đầu, người còn chưa có trả lời câu hỏi của ta đâu!”

Ta cảm thấy giải thích thực phiền toái, liền đơn giản trả lời:“Đổi công việc, ta ở trong này dọn dẹp.”

“Nhiều sách như vậy, chỉ có một mình người dọn dẹp?” Thạch Thạch mặt nhăn mày nhu, bất mãn nói,“Bọn họ cũng quá khi dễ người đi? Ta phải đi nói cho rõ.”

“Đừng a! Là ta tự nguyện .” Ta chạy nhanh nhảy dựng lên ngăn cản hắn, kết quả chân do ngồi lâu quá bị tê, trực tiếp rút từ trên cây thang xuống dưới.

May mắn Thạch Thạch phản ứng mau, vươn tay chặn ngang đỡ lại, lại ôm một hồi, sau đó không biết trúng cái gió gì, xóc ta lên giống xách con gà con hai cái, quay đầu nói:“Mỗi ngày ăn nhiều như vậy, cư nhiên còn gầy, thật sự là heo nuôi không mập.”

Chúng ta gần đây chỉ có cao lên, thân mình đều gầy như cây gậy trúc, hẳn là năm mươi bước cười một trăm bước, hơn nữa kể so đo với heo cũng là heo!

Ta đổi loại khẩu khí khiêu khích không thêm để ý, đem đề tài vòng vo trở về:“Là ta tự mình đề nghị, hơn nữa Ngô quân sự nhân phẩm tốt lắm, không yêu cầu thời hạn, có thể chậm rãi làm, làm bao lâu cũng được.”

“ Nhân phẩm tốt lắm?” Thạch Thạch ngữ khí rất chậm lập lại một lần, bất đắc dĩ nói,“Người đến tột cùng có bản sự nhìn người hay không? Cái tên này “ăn uống phiêu đố ”* mọi thứ đều dính, về sau tránh xa một chút, miễn cho bị bán đi cũng không biết.”

Ta buồn bực:“Mới đến nơi này chưa được nửa ngày, người cho ta có thuật nhìn người như thần tiên a?”

Thạch Thạch nở nụ cười, tâm địa rất xấu vươn tay nắm hai má của ta, giống như nặn đất sét nhu đến nhu đi, một chữ một chữ cẩn thận dặn:“Bị khi dễ đừng ghen trong lòng, nhớ rõ phải nói cho ta biết, người ở nơi này không dám đắc tội hắc vệ, nhược điểm của Ngô quân sự ở trong tay huynh đệ chúng ta không hề thiếu, muốn thu thập hắn rất dễ dàng, nghe rõ rồi chứ?”

“Ta đã nghe rõ rồi, người lấy tay ra.....” tiếng trả lời trở nên méo méo là lạ, ta chết mệnh đánh tay hấn, cảm thấy khuôn mặt đều đã biến hình .

Thạch Thạch vừa lòng mà chuẩn bị thu tay lại.

Tiếng quát hỏi tức giận của Tiểu cầm thú bỗng nhiên từ ngoài cửa truyền đến:“Người đang làm cái gì?”

Không biết vì sao, ta cảm thấy không khí có điểm xấu hổ, giống..... Bất kể thông dâm ở giường? ^ _ ^

Phi phi, mọi người đều thanh thanh bạch bạch, làm sao có gian?

Thạch Thạch nhưng tỏ ra không sao cả, hấn vỗ vỗ đầu ta, cười hì hì nói:“Tiểu nha đầu này cùng thôn với ta, lại cùng tuổi, từ nhỏ lăn lộn trong bùn chơi đùa. Nàng nhất gan lại sợ sự, trước lúc cha ta qua đời từng nhờ ta coi sóc nàng, nay thấy nàng tới nơi này làm việc, có tiền đồ, nhất thời cao hứng liền quên.”

Nam Cung Minh nhìn bộ dáng bình thản của hấn, lại nhìn ta luôn luôn gật đầu phụ họa, không nói gì thêm.

Thạch Thạch thoải mái chọn hai quyển sách, cùng thiếu chủ cáo lui, đi lên còn đối ta hô một tiếng:“Sau này không sắp xếp tìm sách cho ta, liền đừng tìm ta hỗ trợ cái gì trong nhà.”

Ta tức giận đến ót gân xanh thẳng khiêu:“Cái tên ngu ngốc này, ở trước mặt thiếu chủ nói loại sự tình này, chán sống sao? Muốn tìm sách tự mình đi tìm, ta mới lười giúp người!”

Thạch Thạch hướng ta le lưỡi, chạy mất.

Nam Cung Minh nhìn chúng ta không biết nói cái gì cho phải, chờ hấn đi xa mới hỏi:“Hấn vừa mới khi dễ muội?”

Ta đối tiểu cầm thú nhân phẩm lo lắng, sợ hấn ghen, cũng sợ hấn đi chinh Thạch Thạch, liền cười nói:“Hấn từ nhỏ sẽ không biết suy nghĩ , nói chuyện làm việc cũng là thẳng ruột ngựa, không biết trên dưới, hay đắc tội với người ta. Ta vừa mới bị hấn làm tức giận đến thiếu chút nữa từ trên thang lầu ngã xuống tới, may mắn hấn tiếp được, nếu hấn ta gãy răng lần nữa, việc này ta sẽ không để yên.”

Nam Cung Minh nhú mày, đau lòng hỏi:“Lần trước muội bị gãy răng cửa cũng là hấn làm hại?”

Ta vỗ vỗ tro bụi dính trên sách, suy tư một lát, đem sự kiện con cọp vài năm đó sửa sự thật lại một chút, cừu đại khổ thâm nói ra, cũng biểu đạt bản thân đối Thạch Thạch căm thù đến tận xương tủy, còn oán hận bổ sung nói:“Nếu cha hấn không có dùng roi ngựa đánh hấn 3 ngày không xuống giường được, còn lại chịu nhận lỗi tặng rất nhiều đồ ăn ngon , làm cho ta ra này khẩu khí, nếu không ta khẳng định muốn thu thập hấn!”

“Đừng xằng bậy,” Nam Cung Minh bất đắc dĩ cười lắc đầu:“Người này học võ thật có thiên phú, tiến bộ rất nhanh, cũng không phạm qua lỗi lầm gì lớn, cha ta sẽ không cho người nào tùy tiện động đến hấn .”

“Chỉ nói mà thôi,” Ta xem thái độ của hấn đã nhẹ xuống, lập tức thay đổi khẩu phong,“Dù sao khi đó ta còn nhỏ, hấn cũng không tính là cố ý . Thạch Thạch hỗn đản này sao cũng được , nhưng cha hấn..... Thiết Đầu đại thúc thật sự là người tốt a..... Ta không có cha, luôn bị đám tiểu tử khi dễ rơi nước mắt, cậu ta lại nhất gan, không dám quản việc này, là Thiết Đầu đại thúc thấy ta đáng thương, hỗ trợ tới cửa giáo huấn cha mẹ bọn họ, ngày mới tốt lên. Lễ mừng năm mới, các cô gái đều có hoa mang, nhưng mà mợ quên mua cho ta, là Thiết Đầu đại thúc lấy tiểu ngân hoa của mẹ Thạch Thạch lưu lại đưa ta, mới không bị cười nhạo. Hiện tại hấn cha đã đi, ta phải báo ân, giúp hấn nhìn con mèo độc đình này, miễn cho gặp rắc rối.”

Nam Cung Minh rốt cục quay người lại đây, an ủi ta:“Báo ân là phải làm, nhưng nếu hấn hành động quá phạm, muội nhớ rõ phải nói cho ta biết, ta nghĩ cách thu thập hấn. Phó dịch ở nơi này ta đều quản được, nếu có ai làm khó muội, cũng nhớ nói cho ta biết.”

Ta liều mạng gật đầu.

Nam Cung Minh thay ta chỉnh lại tóc bị Thạch Thạch làm rối một chút rồi đi đến lầu hai, chọn một đồng sách về tư tưởng đạo đức và tương quan văn hóa nghệ thuật, sau đó lặng lẽ chạy tới giá sách gần vách, cảnh giác nhìn xem ngoài cửa không có người, nhìn ta gờ ngón trở lên miệng suýt 1 cái, sau đó nhanh chóng từ bên trong rút ra 1 quyển sách giấu vào trong lòng, ngẩng đầu thực đứng đắn đi ra.

Ta cảm thấy động tác của hắn trốn trốn tránh tránh như là giấu đông cung đồ, chờ hắn đi khỏi, nhanh chóng chạy tới cái giá sách kia nghiên cứu. Lại phát hiện nơi đó toàn là [Sơn Hà chí][Hải Ký][Ngoại quốc phong cảnh ký][Lão Thang du ký] những bộ sách nói về phong tục và cảnh đẹp.

Loại sách này có cái gì cần che giấu ? Ta đang sờ cảm ngòai một góc hồi lâu, cẩn thận suy nghĩ.

Hay là, tiểu cầm thú giống mấy tên nam sinh trung học trước kia, thích dùng bìa sách giáo khoa bao bên ngoài manhua bất lương, sau đó vụng trộm truyền cho nhau đọc?

Cầm thú làm việc thật sự là người thường nghĩ không ra a.....

=====

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thơ ấu thiên rất cực kết thúc , chẵn đêm cũng phủ xong rồi

~Bắt đầu từ chương sau, mọi người đều trưởng thành.

Các cầm thú lục tục xuất hiện, tình tiết nhanh chóng chuyển động,JQ cái gì cần có đều có.

Nga ~ tiếp tục khi dễ nữ chủ xui xẻo

~Quất Hoa nói:“Người bỏ chạy đi, cứ việc trốn đi ~”

Oa tạp tạp tạp tạp

~PS: Tiểu di của ta tặng chocolate tự làm cho ta, hương vị siêu tán

~Tái PS: Mãnh liệt đề cử phim Ấn Độ [ba cái tên ngu ngốc][bản dịch [tam ngốc đại não bảo lai ồ]], phi thường hay! Phi thường khôi hài, cũng phi thường lừa tình, là phim có kịch bản hay nhất năm nay . Quất Hoa xem lần thứ hai, vẫn là lập tức khóc lập tức cười, thiếu chút nữa không muốn viết bản thảo , nam chính cũng siêu cấp soái , *háo sắc ING*

25. Chương 25

Ta tìm kiếm giữa biển sách mênh mông cuộn cuộn vài ngày, rốt cực nghĩ ra manh mối.

Dịch dung bí tịch nhiều năm như vậy cũng chưa bị phát hiện, tất nhiên là nằm trong những bộ sách ít người lưu ý tới, hơn nữa sách là bị Lâm Lạc Nhi không cẩn thận làm rớt, có thể loại trừ những giá sách cao hơn ta. Cứ như vậy, phạm vi tìm kiếm thu gọn rất nhiều.

Trời không phụ người có lòng, ba tháng sau, ở một quyển sách phủ kín tro bụi [Thánh Nam Kinh] ta tìm được bí tịch, mặt trên chỉ chít tràn ngập chữ cực nhỏ, ta xem hoa cả mắt, ráng phân biệt, thật là dịch dung thuật do Âu Dương Tử tiên sinh viết ra.

Ta tự nhận không phải kẻ thất học, nhưng ngữ pháp cổ đại không có dấu chấm câu, phải dựa vào ngữ cảm và kinh nghiệm để ngắt câu, hơn nữa bên trong có phần lớn chỗ dẫn chứng, khó có thể đọc hết. Ta chỉ có thể lấy giấy và than, phiên dịch ra từng đoạn thành giản thể, sau đó dùng dấu ngắt câu phân chia ra, lại đi vào Tàng Thư Các tìm kiếm điển tịch tương ứng đọc giải nghĩa.

May mắn Ngô quân sự ba ngày hai lần được Nam Cung Minh ban thưởng, năm ngày ba lượt bị Thạch Thạch uy hiếp, cơ hồ xem ta thành cô nãi nãi, việc lớn việc nhỏ cũng không để cho ta đụng tới, mỗi ngày cầm phát trần phẩy phẩy bụi là có thể trốn lên lầu hai tiếp tục đọc sách.

Tiếp tục giăng co đánh vật ba tháng, rốt cực đọc xong toàn bộ.

Âu Dương Tử tiên sinh quả nhiên là thiên tài, hắn lấy dịch dung thuật phân ra 3 cấp, hạ đẳng đổi diện mạo, trung đẳng đổi hình hài, thượng đẳng đổi thần thái.

Đổi diện mạo là tiểu thuyết võ hiệp bình thường hay viết, nhưng cần phải lấy da mặt người chết về thu thập nghiên cứu chế tạo, ưu điểm là có thể dịch dung trong nháy mắt, nhược điểm là vẻ mặt đại ra, không thể làm lâu.

Ta không có dũng khí đeo da mặt người chết, cho nên bỏ qua.

Sửa hình hài là dùng các loại đạo cụ và thuốc điều chỉnh dung mạo trong phạm vi nhỏ, có thể che dấu các vết sẹo, tăng thêm nếp nhăn, đổi mới màu da, điều chỉnh hình dáng ngũ quan một chút, tân trang hình thể, đạt tới hiệu quả làm cũng như không. Ưu điểm là lâu dài tự nhiên, hơn nữa biến hóa không quá lộ liễu. Nhược điểm là giống như nữ nhân hoá trang, mỗi ngày đều phải phiên toái một lần, buổi tối còn phải tháo ra.

Đổi thần thái là sửa hình hài cao cấp, Âu Dương Tử chỉ dùng hai trăm chữ miêu tả. Đại ý là hình thần hợp nhất, có thể làm cho tất cả mọi người nhận thức không ra bản thân, đạt tới mục đích thay hình đổi dạng chân chính.

Cho khát cái mặc quan bào, như trước vẫn là khát cái. Công chúa lưu lạc dân gian, cũng vẫn là công chúa.

Cho nên hành động và mảnh khoé bíp người mới là dịch dung chân lý. Trên thế giới từng có ngôi sao đi ăn cơm bị fan nhận ra, yêu cầu kí tên. Hắn chỉ sờ sờ đầu, giống nông dân bình thường đón hậu cưỡi nói: “Ta và hắn thật sự giống như vậy sao?” Bởi vì hắn diễn xuất tài tình, fan liền tin là thật: “Đúng vậy, các người thật giống.”

Châu Âu cũng từng có một kẻ lừa đảo đóng vai Đông Phương công chúa, phong thái tao nhã, giơ tay nhắc chân ăn khớp tưởng tượng của mọi người về Trung Quốc, cho dù nàng một câu tiếng Trung cũng không biết, cũng có thể làm cho cả hoàng thất tin là thật, lấy lễ dối đãi. Có người đã từng đi qua Trung Quốc đến vạch trần, lại bị kẻ lừa đảo cắn ngược lại một cái, người đó lại bị vu thành lừa đảo.

Ta cảm thấy câu này rất có đạo lý, nhưng cần thời gian dài luyện tập, cho nên tạm thời chỉ áp dụng sửa hình hài, tạm dùng phương án nguy trang « hoa đào tiền ».

Học thuộc thuật dịch dung toàn văn một cách rành rẽ, ta thiêu hủy toàn bộ bản thảo, nguyên tác trả lại chỗ cũ.

Phân ra vài lần nhờ Thạch Thạch đi lên trấn trên mua cho ta chút dịch dung công cụ, lại tìm được [Bách Thảo thuyết], vừa quan sát hình vẽ mô tả thảo dược, vừa đến sau núi tìm kiếm. Mấy chục loại dược liệu ước chừng dùng một tháng mới chuẩn bị hoàn thành.

Trong quá trình điều chế, ta sợ làm không tốt, đầu tiên làm thí nghiệm ở trên mu bàn tay.

Lần đầu tiên liều thuốc quá nhiều, làn da bị sưng nổi mụn nước. Lần thứ hai liều thuốc quá ít, màu sắc nhẹ nhàng rửa một cái là mất.....

Thực nghiệm vô số lần, ta rốt cục nắm giữ phương pháp điều chế tốt nhất.

Lúc này làn da Lâm Lạc Nhi phơi nắng bị đen đã khôi phục trắng nõn thủy nhuận, ngũ quan xinh đẹp càng ngày thể hiện sấp không thể bị nguy trang che lấp, thời gian Tiểu cầm thú nhìn ta ngẩn người cũng càng ngày càng dài.

Ta nhanh chóng bắt đầu thực hành kế hoạch, bắt đầu từ hai gò má và cằm, làm cho trên mặt xuất hiện một số ban đỏ, lại mang theo hiện tượng tróc da, chậm rãi mở rộng, một tháng sau lan tràn tới toàn gương mặt, làm cho người ta rất là sợ hãi.

Oi bức nên lấy tóc mái buộc gọn lên, lông mi không cần cắt nữa.

Tiểu cầm thú thấy khuôn mặt của ta thành thế này, gấp đến độ giơ chân. Phái người nơi nơi tìm kiếm lương y, trân quý dược phẩm như không cần tiền mua đem tặng cho ta, cơ hồ đầy phòng, còn lẳng lơ ở trên giang hồ treo giải thưởng, ngàn vàng cầu thuốc.

Danh y trong phạm vi trăm dặm hết thấy được dẫn tới đây, người người bắt mạch xong nhú mày, bị ép hỏi nguyên nhân mới nói đại khái là “Tính người thể nhiệt, bên ngoài phong nhiệt mà thành”, trừ bỏ cấm

phơi nắng, cầm ăn một số thực phẩm, còn ột đồng quý báu được liệu trong uống ngoài thoa, toàn bộ đều là thuốc dưỡng sinh ăn không chết người này nọ.

Ta tự làm vậy, mỗi ngày bị Tiểu cầm thú buộc uống thuốc đắng muốn chết, nhưng là cam lòng. Không có việc gì an vị ngồi bên giường đọc sách, tính tình càng trầm tĩnh, không thích nói chuyện.

Tiểu cầm thú ép buộc hơn một tháng, thấy không có chuyển biến tốt, liền nhờ người từ Đông hải mang đến một cái khăn che mặt đưa ta, dùng thanh âm khàn khàn đang ở trong kỳ đổi tiếng an ủi nói:“Lạc nhi muội muội đừng lo lắng, chỉ cần tránh ánh mặt trời, mặt của muội từ từ sẽ tốt lên.”

Ta gục mặt xuống bàn “Nức nở” Nói:“Ca ca đừng nói nữa, mặt của ta là đời này đều sẽ như vậy.”

“Sẽ không,” Nam Cung Minh kéo tay ta thề nói,“Nếu trị không hết, ta sẽ mang muội đi Thần Y Cốc cầu y, Bạch tiên sinh y thuật thiên hạ đệ nhất, nhất định có thể làm uội khôi phục mỹ mạo.”

Ta thật hoảng sợ, nhanh chóng lắc đầu:“Bạch tiên sinh tính tình quái dị, dùng loại bệnh nhỏ này đi làm phiền hần, sẽ bị hần dùng gậy gộc đuổi ra, trở về còn bị Hoán chủ tử cho thêm một chút gậy gộc. Dù sao « hoa đào tiền » là bệnh nhẹ, cũng không quan trọng gì, bản thân chậm rãi trị vài năm, cố gắng thì tốt rồi.”

Nam Cung Minh nhìn ta hồi lâu, thở dài:“Nha đầu ngọc, muội tuổi còn nhỏ không biết. Nữ hài tử làm sao không lo dung nhan. Thiên hạ nam tử tuy nói cưới vợ hảo đức không hảo sắc, nhưng sắc tính cũng phải có, thánh nhân cũng có vài phần thích chưng diện chi tâm. Nếu nữ tử tướng mạo quá mức xấu xí, sao vào được mắt bọn họ? Không vào được mắt, sao lại lâu dài ở chung, phát hiện muội có ngàn lần hiền lành, vạn loại ưu điểm?”

Hần nói rất có đạo lý, đáng tiếc cảnh giới ta theo đuổi chính là không có người cần, vì thế cười nói:“Nhân duyên thiên định, gả không được thì không gả, ta không bắt buộc.”

“Toàn nói lời ngọc” Nam Cung Minh nhẹ nhàng ngồi ở bên người ta, dùng ngón tay mảnh mai của hần vuốt mái tóc dài của ta, chần chờ một lát, xoa hai gò má đầy hồng ban, chăm chú nhìn hồi lâu, thương tiếc an ủi nói,“Lạc nhi không sợ, nếu nam nhân sau này thực không có ánh mắt, chướng mắt muội cũng tốt, ca ca sẽ sủng muội cả đời.”

Thanh âm của hần thành khẩn không có nửa điểm miễn cưỡng. Làm cho lòng ta truyền đến từng trận cảm động, thấp giọng hỏi:“Người không chê ta xấu?”

“Muội không xấu.” Nam Cung Minh trả lời rõ ràng, lại thấy ta cẩn thận nhìn hần, vội vàng trở lại cầm lấy cuốn [Phong tình các nước] trên mặt bàn bị ta tỉ mỉ dùng bìa của [Đạo Đức Kinh] bao lại khẳng định nói,“Ta biết muội rất tốt.”

Ta có điểm áy náy:“Nhắc tay chi lao thôi.”

“Cha ta rất ghét ta xem tạp thư loạn thất bát tao, nếu là bị người khác phát hiện báo cho người hay, lại bị mắng.” Nam Cung Minh thở dài thật sâu, bỗng nhiên lại thay đổi biểu tình vui vẻ, động viên ta nói,“Chúng ta đều đừng nghĩ mấy chuyện khổ sở, nói chuyện thú vị đi, lần trước muội tìm cuốn[A Lê cũng ra biển] cho ta đọc thật sự rất thú vị! Bên trong nói phía tây trung thổ ở trên đại lục có những thú vật khác thường, mình giống như trâu, đầu giống như hươu, hai chân ốm giống hạc, cao tới hơn mười trượng, trên người sáng lạn đầy vân, tính tình ôn nhu hiền lành, có sừng nhưng không đánh nhau. Chắc là kỳ lân trong truyền thuyết!”

Là hươu cao cổ.....

Nam Cung Minh tiếp tục nói:“Nghe nói nơi đó còn có loại chim kì lạ, thân ấy trượng, có cánh không bay, lại có thể ngày đi ngàn dặm. muội nói nó có thể là đại bàng hay không?”

Là đà điểu.....

Ta lúc này tâm tình rất tốt, liền hùa theo hần nói:“Mới trước đây ở trên trời, từng có một người du hành nói cho ta biết, cực nam có tiểu đảo do băng tuyết hóa thành, ở đó có loài chim to hai màu đen trắng, đi đường lúc lắc lúc lắc, cũng không biết bay, bọn chúng con mái đẻ trứng, con trống ấp trứng, sống chung thành bầy chống lạnh, có thể mấy tháng không ăn cơm. Ta nghĩ đại khái là hần tự nghĩ ra đi ra dụ đứa

nhỏ, những chuyện trên sách viết cũng không nhất định có thể tin được, cứ nhiên còn nói có người cổ dài đến nửa trượng, như vậy không phải là yêu quái sao?”

Nam Cung Minh lắc đầu nói: “Không tận mắt thấy qua sao biết thật giả, có lẽ thực sự có người cổ dài nửa trượng thì sao?”

Ta cười nói: “Tương lai tự mình đi nhìn xem, sẽ biết.”

Nam Cung Minh lại cúi đầu xuống, nhưng rất nhanh lại khôi phục nguyên bản bộ dáng đứng đắn tiểu đại nhân, có nề nếp nói: “Ta là con trai độc nhất của Nam Cung thế gia, phụ thân ký thác rất lớn hy vọng ở trên người ta, tương lai phải kế thừa gia nghiệp. Đọc sách thấy chuyện thú vị này nọ cười cười liền thôi, nam nhân đại trượng phu trách nhiệm là lớn nhất, ta phải lấy gia nghiệp làm trọng, không thể vì tự thân tùy hứng mà hỏng việc. Nếu không..... Phụ thân sẽ càng thất vọng”

Thấy hắn thu thập sách vở, sắp rời đi, ta “vô tình” nói: “Người là con trai độc nhất của Hoán chủ tử, là huyết mạch duy nhất, hắn đối với người cũng quá nghiêm khắc rồi? Nông dân nhà chúng ta tựa hồ cũng không khổ như vậy a.”

“Phụ thân trước kia không phải như thế.” Nam Cung Minh dừng lại, cười trả lời, “Là ta còn chưa đủ cố gắng, làm không tốt, không thể hoàn thành kỳ vọng của người, cho nên người mới nổi giận. Chỉ cần ta sau này tiếp tục chăm chỉ luyện võ thật sự, đem Nam Cung thế gia phát dương quang đại, người nhất định sẽ một lần nữa đối tốt với ta.”

Sự thiện lương của hắn làm cho ta không biết nói cái gì cho phải.

“Còn nữa,” Nam Cung Minh khẳng định bổ sung, “Lão thái thái của ta từng nói, chỉ cần dụng tâm đối tốt với một người, giọt thủy thạch mặc, hắn nhất định sẽ cảm nhận được tâm ý.”

Sau khi nói xong, hắn phất tay cáo biệt ta, ôm sách vội vàng chạy, chạy một nửa lại quay đầu dặn dò: “Muội nhất định phải nhớ uống thuốc, nếu ngại thuốc đắng, bên cạnh có toan tảo cao.”

Giữa ánh mặt trời màu vàng chính ngọ, hắn mặc y phục trắng lăng không lướt đi, tao nhã thi triển khinh công, rất nhanh liền biến mất ở bên kia tường.

Ta cầm lấy toan tảo cao nhẹ nhàng cắn một ngụm, nhìn ra xa ngoài cửa sổ, có con thiên nga bị cắt cánh, cầm y ngọc thực, bộ dạng nở nang mỹ mạo, đang nghênh cổ ngẩng đầu, vĩnh viễn gào thét bay không đến trời xanh.

.....

Tháng trước, Nam Cung Hoán đem tất cả các đệ tử thân truyền nhốt vào thạch thất sau núi, cưỡng chế bọn họ thanh tâm quả dục, ở bên trong tu hành nội công, nghiên cứu chiêu thức, Thạch Thạch tuổi nhỏ nhất, nhưng cũng là người học thành xuất quan nhanh nhất.

Sau khi hắn đi ra liền vội vàng chạy đến Tầng Thư Các xem ta, còn ôm một đồng quần áo rách nhờ vá lại.

Ta không mang cái khăn che mặt, đành phải bịt mắt che che dấu dấu.

Hắn kéo tay của ta ra, cười nói: “Người cái nha đầu kia, mới hơn 2 tháng không gặp, càng ngày càng cổ.....”

Chữ “quái” chưa nói xong, quần áo cầm trong tay rách hết xuống đất.

Ta bỏ tay hắn ra, thối lui ra sau trốn vào chỗ tối: “Này..... là do ta bị bệnh.”

“Người làm cái quỷ gì?!” Thạch Thạch trợn mắt há hốc mồm hồi lâu, rốt cục bạo phát, hắn một tay kéo ta tới cửa sổ, dưới ánh mặt trời, nắm mắt xem trái xem phải, lại chà xát vài cái, khẩn trương hỏi, “Đã đi đại phu chưa? Bệnh này có thể bị nặng hơn không? Rốt nhiều da như vậy, tương lai..... Tương lai mặt có thể hay không rách xuống? Ta đi lôi đại phu đến cho người!”

Hắn vội vàng xoay người bước đi, thiếu chút nữa đụng ngã cái bàn.

“Không có việc gì! Người đừng kích động, Minh thiếu chủ đã mời đại phu xem qua, là hoa đào tiền, không có gì đáng ngại, chỉ xấu một chút thôi!” Ta chạy nhanh giữ chặt hắn lại, đem đủ loại chẩn đoán của đại

phu nói một lần, sau đó nói tiếp, “Đại phu cũng có thể lờ sao? Người cho là bắt phạm nhân a? Thật sự là Thạch Thạch gốc.”

Thạch Thạch hồ nghi sờ soạng mặt của ta nửa ngày rồi hỏi: “Thực không có việc gì? Tương lai sẽ không tổn thương nội tạng hay ho ra máu cái gì chứ?”

“Ta phi! Người là đồ quạ đen, nghĩ đến đâu vậy!” Ta tức giận đến nhảy dựng lên, gõ vào đầu hắn mấy cái.

Thạch Thạch không né không tránh, cũng không nổi giận, chỉ lo lắng nhìn ta, sau đó đi ra.

Ta nghĩ đến việc này cứ như vậy là xong.

Không ngờ rằng, chạng vạng ngày đó, danh y kia trước bị mời đến xem bệnh cho ta, lại bị áp lại đây một lần, thấy cùng một bệnh nhân, tức giận đến thiếu chút nữa hộc máu, nề hà khí thế bức người của Nam Cung gia, nắm đầm của Thạch Thạch uy hiếp lợi hại, đành phải nhẫn nại, thuật lại bệnh tình một lần nữa, ngàn cam vạn đoạn bệnh này không tổn hại tánh mạng, mới bị thưởng năm mươi lượng bạc cho chạy đi.

Thạch Thạch vẫn là lo lắng, lại lấy sách thuốc ở Tầng Thư Các từ đầu nhìn đến đuôi, đối ta không hề dị thường mạch tướng cảm thấy thật phức tạp, thường thường hỏi ta đầu có đau hay không? Trên mặt ngứa hay không linh tinh đủ vấn đề, không chữa chỗ nào, tra đến tột cùng.

Trí nhớ của hắn rất tốt, không tốn bao lâu, hơn hai mươi cuốn sách thuốc liền thuộc lòng, trừ bỏ không có kinh nghiệm thực tiễn, tri thức thành thạo đến độ sắp có thể đi hiệu thuốc bắc ngồi chẩn bệnh.

Thật vất vả chờ Thạch Thạch xác nhận danh y không phải lang băm, bệnh này là hoa đào tiền không có lầm, đã qua một tháng, ta rốt cục được giải thoát.....

Cái kế tiếp chờ đợi ta là các loại phương thuốc nổi danh, bởi vì quá khó uống, ta lén đổ vài lần, không nghĩ tới đồ thuốc không tốt, bị phát hiện, tức giận khiến hắn mắng to ta là đồ ngu xuẩn ngu ngốc, sau đó mỗi ngày tự mình tọa trấn, tự tay bốc thuốc giao được, sau đó chính mắt nhìn chăm chăm ta uống xong mới đi.

Uống xong liền thưởng ứt quả, uống không xong liền bạo lực buộc uống.....

Ta nghĩ đồ thuốc thì khó, uống thì nước mất đều nhanh ứa ra, đành phải cầu xin tha thứ: “Đại ca..... Ta không cần trị bệnh được không?”

Thạch Thạch phụng phịu, ngồi ở trên bàn gỗ gõ cây thước, nhìn chăm chăm chén thuốc, lộ ra thanh âm âm trầm nhẹ nhàng nanh hù dọa nói: “Không được, đừng cho là ta mềm lòng, lần này lại để cho ta phát hiện người lén đổ thuốc thành nước đường, liền kẻ tay người! Đập nát mới thôi!”

Ta bị phần kêu lên: “Không cần phải như vậy! Người chê ta khó coi, liền quay đầu đi, không nhìn tốt lắm!”

“Ai chê người khó coi?!” Thạch Thạch rống so với ta còn lớn hơn, thước ở trên bàn thật mạnh vang lên một tiếng.

Ta sợ tới mức rụt cổ: “Bây giờ mọi người đều nói ta là xú nha đầu.....”

“Xấu cái rắm! Xấu hơn nữa có thể so sánh lúc người không có răng cửa sao? Ta khi đó cũng chưa chê người khó coi, bọn họ dám nói?!” Thạch Thạch nhảy dựng lên, giận tím mặt, “Đừng nói người bây giờ không xấu, cho dù xấu! Bọn họ cũng không tư cách giống ta gọi xú nha đầu? Không muốn sống nữa sao? Kể tên ra! Lão tử chút nữa sẽ đi thu thập cả đám!”

Hắc vệ thật sự là cái chỗ dạy hư, đứa nhỏ này càng ngày càng bá đạo

Ta sợ hãi làm bậy, nhanh chóng ngoan ngoãn uống hết chén thuốc, ăn miếng mứt quả rồi nói: “Bọn họ ngoài miệng chưa nói, ta đoán mà thôi.”

Thạch Thạch hơi bình tĩnh lại, ỷ vào thân cao tiếp tục sờ mặt của ta: “Đừng miên man suy nghĩ, bắt quá trên mặt thêm vài cái điểm đỏ, cũng không phải hồng mặt, có cái gì phải vội vàng? Xem lâu còn cảm thấy màu đỏ thực thuận mắt, nếu không phải sợ bệnh này sẽ ngứa làm khó chịu, lan ra đến toàn thân, ta mới lười ép người uống thuốc.”

Mấy cái điểm đỏ do ta tự tạo, ta chợt dạ không thể đổi mặt sự quan tâm của hắn, đành phải dời tầm mắt sang chỗ khác nhỏ giọng nói: “Uống cũng không hết, đại khái vẫn như vậy.”

“Thật sự còn phải tìm biện pháp khác,” Thạch Thạch bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, thấp giọng hỏi, “Người khó chịu như vậy, không phải bởi vì sợ hủy dung giả không được thôi?”

Hắn nghĩ như thế nào mà ra được chuyện này? Ta đúng là sợ hòa thượng ko thấy tóc, thực ngạc nhiên.

Thạch Thạch nhìn ta một hồi, thanh âm càng lúc càng nhỏ: “Đừng lo lắng, nếu người thật sự cả đời như vậy, ta..... lời hứa của cha ta trước kia vẫn hữu hiệu.”

Cha hắn hứa hẹn cái gì? Đầu óc ta một mảnh mơ hồ, càng ngạc nhiên.

“Ta nói chuyện giữ lời!” Thạch Thạch tựa hồ có chút quần bách, nhanh chóng thu hồi cái bát, đầu cũng không quay lại nhìn ta chạy đi mất.

Ta chống khuỷu tay, trầm tư hồi lâu, rốt cục nhớ tới cha hắn trước kia có nói qua “Nếu là Lạc Nhi bị hủy dung giả không được, liền để cho Thạch Thạch của nhà ta cưới nàng làm vợ đi.”

“Phốc –” Nhớ tới bộ dáng không được tự nhiên của hắn vừa rồi, ta cười ôm bụng, nằm úp sấp trên giường lăn lộn. Ước chừng cười non nửa cái canh giờ sau, lấy một miếng mứt quả bỏ vào miệng.

Bỗng nhiên cảm thấy nhân sinh cũng có chút khoái hoạt.

Ngày lại qua ngày, năm lại một năm, trăm hoa nở lại tàn, tàn xong lại nở, đảo mắt mấy năm đã qua.

Năm nay, Lâm Lạc Nhi mười ba tuổi, dung nhan như con bướm vừa ra khỏi kén, rốt cục mở ra đôi cánh xinh đẹp, trừ dáng người mềm mại còn hơi gầy một chút, tay mượt như nhung, mềm mại nõn nà, xảo tiểu thiên hê, đôi mắt đẹp linh động, đã là phong tư tuyệt thế, diễm quan thiên hạ.

Năm nay, Lí Thạch Thạch mười ba tuổi, vũ chức chi năm*. Phụng mệnh Nam Cung thế gia, theo hắc vệ tấn công Thiên Ứng Bảo, còn tuổi nhỏ nhưng lại cưới một con ngựa cầm trong tay Cửu Hoàn Đại Khảm Dao 84 cân, chỉ dùng 7 chiêu chém đầu Bảo chủ, giết địch tổng cộng 24 người, một trận chiến thành danh.

Cũng năm nay, Nam Cung Minh mười bảy tuổi, vũ tượng chi năm*. Được Nam Cung Hoán phái chưởng quản đường thủy Giang Nam Giang Bắc, chỉ trong một năm liền đem đường thủy dẫn đến Bắc Cương, làm người ôn nhuận như ngọc, không kiêu ngạo không siểm nịnh, lại thêm võ nghệ cao siêu, tinh thông cầm kỳ thư họa. Vô số giang hồ nữ nhi phương tâm ám hứa, trải qua trên đường, trích quả doanh xe, lại có thể giữ mình trong sạch, không phong lưu làm việc xấu, được công nhận đệ nhất công tử thế gia.

26. Chương 26

Người ta bị “hoa đào tiền” một năm hai mùa, “hoa đào tiền” của ta một năm bốn mùa.

Cho đến khi thuốc bổ của Nam Cung Minh khiến ta bỏ ra máu mũi, phương thuốc của Thạch Thạch sắp ép ta tới nôn mửa, hai vị này mới yên tĩnh lại, giải cứu ta khỏi địa ngục thuốc.

Lúc nửa đêm canh ba không người, ta thường xuyên soi gương, nhìn gương mặt không có hồng ban, vẻ mặt hối hận không ngừng.

Hơn nữa Tiểu cầm thú tìm y tìm dược gây động tĩnh không nhỏ, cho dù cố ý giấu diếm, cũng không có khả năng không kinh động đến Đại cầm thú, vì thế ta lo lắng đề phòng thật lâu.

May mắn Tiểu cầm thú làm người có quy củ, vẫn chưa vì vậy mà bỏ bê học tập, chỉ là lúc nghỉ trưa lại đây nói vài câu, ước chừng vài phút rồi bước đi, chỉ có nhiều đó thời gian thật sự quá ít, bên ngoài thường có đệ tử đến đọc sách quấy rầy, cho dù có nghĩ làm chút chuyện xấu, cũng không có cơ hội.

Đại cầm thú cũng vẫn chưa có tới tìm ta tính sổ, thật giống như chuyện này căn bản không tồn tại. Ta hoài nghi là vì “thượng bất chính hạ tắc loạn”, chính hắn không biết kiểm chế, không mặt mũi mắng con.

Tàng Thư Các là khu vực tránh né Đại cầm thú tốt nhất.

Hắn thích thanh tịnh, không chịu náo nhiệt, nếu hắn muốn đến đâu sẽ ra lệnh cho Ngô quân sự kêu người lui ra chỗ khác, mỗi lần ta nhận được thông tri đều bỏ chạy bay nhanh, trực tiếp trốn vào góc, ngồi cùng tạp vật dơ bẩn, cho đến khi cảnh báo nguy hiểm chấm dứt, mới phỉ phỉ tro bụi trên người, ngẩng đầu tự nhiên đi ra khỏi hốc, tiếp tục đi lều hai đọc sách.

Duy nhất có một lần nguy hiểm là đọc sách mê mẩn, tránh né trễ, xa xa cùng hắn sát bên người mà qua, may mắn người ta căn bản không lưu ý tiểu nha hoàn, nhìn cũng chưa nhìn ta liếc mắt một cái.

Cảm giác được xem như không khí trong suốt thật tốt.

Ngày qua ngày tựa hồ thực an toàn.

Ta vui mừng khôn xiết, chuyên tâm ứng phó Tiểu cầm thú.

Xét thấy đề nghị năm đó của hắn, ta có việc hay không có việc cũng nhắc nhở bên tai hắn: “Đừng cảm kích ta giúp người giấu diếm xem tạp thư, cũng đừng cảm kích ta giúp người bao lại bì sách, nhớ rõ tương lai cho ta nhiều đồ cười là tốt rồi!”

Vương đại nương sau khi biết thẳng mắt tròn trĩnh: “Có cô nương nhà ai không biết xấu hổ như vậy a?! Mới vài tuổi đã nghĩ tới nam nhân?”

Ta mặc kệ, dù sao ta đã sớm không cần khuôn mặt này.

Vóc người của Tiểu cầm thú nay đã nhảy vọt, mặc tổ lam trường bào, mặt trên không thêu hoa văn, chỉ dùng một đai lưng bằng gấm xanh nhạt, lộ ra khối ngọc bội bạch ngọc, càng hiển vẻ phiêu dật xuất trần.

Ngũ quan của hắn bộ dạng tuần tú, chỉ có điều đôi mi luôn rũ thấp, ánh mắt u buồn, nhưng nhiều nhất là ôn nhu có thể làm người khác chết chìm trong đó, tính tình hiền lành. Cho dù nghe thấy câu nói vô liêm sỉ của ta, cũng chỉ là cười theo hỏi: “Lạc nhi muội muội, muội có thích người nào sao? Ca ca thay muội xem xét, xem xét.”

Ta điểm danh toàn bộ phó dịch mười tám tuổi có thể thoát tịch ở trong lầu, không biết xấu hổ thử: “A Sơ không tệ, bộ dạng thanh thanh tú tú, làm việc thành thật chịu khó, thoát nhìn rất tốt.”

Tiểu cầm thú không chút do dự cự tuyệt: “Không được, đứa nhỏ kia ta biết, làm việc không có chủ kiến, không quả quyết, chỉ đi từng bước mới động từng bước, tương lai đi theo hắn, muội sẽ mệt chết.”

Ta tiếp tục không biết xấu hổ: “Thúy Mặc cũng rất tốt, hiểu biết chữ nghĩa, chăm chỉ hiếu học, hào hoa phong nhã, có phong phạm quân tử.”

Tiểu cầm thú tiếp tục cự tuyệt: “Vạn vạn không thể, người này tiêu tiền như nước chảy, không biết quản gia nghiệp.”

Ta lại càng không biết xấu hổ: “Ngô Khi cũng có thể, thông minh lanh lợi, biết ăn nói, làm ăn kinh doanh có thể thành công.”

Tiểu cầm thú mặt nhăn mày nhíu: “Không được, phụ thân hao sắc, mẫu thân lại dữ, sống chung khó khăn.”

Ta lục hết bụng lại nghĩ ra: “Còn Bạc?”

Tiểu cầm thú: “Tên rất tục!” (lý do này cũng được hả?!!!)

Ta: “Vân Hồ?”

Tiểu cầm thú: “Bộ dạng rất xấu!”

Ta: “Triều Sinh?”

Tiểu cầm thú: “Rất béo!”

Ta: “Thiên hạ nào có thập toàn thập mỹ nam nhân.....”

“Làm sao lại không có nam nhân tốt chứ?” Tiểu cầm thú rốt cục có chút mất hứng, “Muội ngấm lại, muội cố gắng ngấm lại đi.”

Ta giống một con chuột xoay quanh vài vòng ở trong phòng, vẫn là chết sống nghĩ không ra.

Tiểu cầm thú châm một chén trà cho ta, nói:“Muội này đúng là nha đầu ngốc, sao toàn nghĩ xuống phó dịch? Phải nhìn lên chỗ à nghĩ a, nhà giàu nhà cao cửa rộng, muội gả ai không được?”

Ta liếc mắt, khinh thường nói:“Ta là nô tị, tiểu nha đầu sao có thể cùng quý công tử xứng đôi? Không hợp lẽ.”

Tiểu cầm thú đứng hình, nhanh chóng cãi lại:“Muội nghe mấy câu nhảm chán này ở đâu vậy? Khi nào thì có loại quy củ này? Nhị công tử của Kim Tài sơn trang không phải cưới nha hoàn từ nhỏ hầu hạ bên người hần sao?. Tri huyện Kim Thủy trấn phụ cận chúng ta vẫn cưới Câu Lan hoa khôi Phấn Hồng Viện, mọi người cũng bắt quá nghị luận hai tiếng.”

Dựa vào! Ta sẽ không muốn nghĩ mình giống như nữ chính trong Tiểu Bạch văn! Đọc sách lịch sử là bỏ không sao! Điền văn trên mạng cũng đọc chơi sao!

Phải môn đăng hộ đối, lọ lem đi tìm chết đi!

Ta buồn bực không kèm chế được, cơ hồ muốn đi vào một cái góc tối nào đó trốn nấp.

Tiểu cầm thú vẫn còn ở bên cạnh, ý vị thâm trường nói:“Đừng để ý đối phương là ai, thả lỏng mà nghĩ, lớn mật mà nghĩ. Quan trọng nhất là tìm một người yêu thương muội, có thể sủng muội cả đời, sống mới hạnh phúc nhất. Hơn nữa không cần nghĩ đi quá xa, hảo hảo lưu ý bên cạnh một chút.....” (ôi tiểu Minh gợi ý đến thế này rồi ^_^)

Sau khi nói xong, hần liền vội vàng đi mất.

Ta đứng ở tại chỗ trầm tư: Hần ám chỉ hần không phải là Thạch Thạch chứ? (có ai muốn đập vào đầu bạn này một phát ko???)

Không, tuyệt đối không có khả năng.

Bọn họ vài năm này cũng không hợp nhau cho lắm.

Thạch Thạch làm người kiêu ngạo, nhưng coi như cũng biết đúng mực, ở mặt ngoài đối Nam Cung Minh coi như cung kính, không có làm cái gì vô liêm sỉ sự, có cái gì bất mãn cũng chỉ là lén cùng ta nói nhảm. Mà Nam Cung Minh làm người hiền hoà, sẽ không vì tranh cãi một chút mà chán ghét người khác.

Hần ghét Thạch Thạch, là vì Thạch Thạch thiên phú rất cao .

Giống như một người bạn của ta trước kia từ nhỏ đã học đàn dương cầm, năng lực sinh hết thấy thời gian để học đàn, tân tân khổ khổ thi ba lượt, rốt cục qua cấp chín, trong lúc vui vẻ, bỗng nhiên phát hiện đứa bé nhỏ hơn nàng vài tuổi cũng qua cấp, hơn nữa vẻ mặt thoải mái, tỏ vẻ đương nhiên.

Nói chuyện một chút nàng lại phát hiện mỗi ngày mình luyện 7,8 giờ còn không bằng đối phương cuối tuần tùy tiện luyện 3,4 giờ. Cuối cùng đứa bé kia được danh sư nhìn trúng, mở đêm diễn cá nhân, nàng bị kích thích bỏ luôn âm nhạc.

Thành công, 1% là thiên phú, 99% là mồ hôi. Nhưng mà 1% thiên phú này là tối trọng yếu, thậm chí so với kia 99% mồ hôi đều trọng yếu hơn.

Nam Cung Minh đành phải càng khắc khổ, lén luyện tập thêm rất nhiều, nhưng mà chênh lệch hai người trong lúc đó như trước càng ngày càng nhỏ, ánh mắt của phụ thân cũng bắt đầu nhìn Thạch Thạch càng lâu.

Cho dù có là thánh mẫu, lúc này cũng không thể bình tĩnh, đành phải cố gắng coi như không nhìn thấy.

Có khi, hần cũng sẽ nhịn không được, chán nản hỏi:“Lạc nhi muội muội, có phải hay không có một số chuyện, làm thế nào cố gắng cũng đều không thay đổi được?”

Ta nghĩ đến vận mệnh bi ai của mình, tùy ý trả lời:“Không biết, nhưng cũng cần thử xem.”

Nam Cung Minh lắc đầu, giống như đang an ủi chính mình:“Không, cố gắng nhất định sẽ thành công .”

Ta cũng an ủi chính mình:“Đúng vậy! Cố gắng nhất định có thể thành công !”

Lúc nói lời này, hai người rất ăn ý ngồi ở trên bậc thang, từng cánh hoa rơi xung quanh, nâng cằm, khuôn mặt u sầu, tuy rằng tâm tư khác nhau, cũng rất có cảm giác đồng bệnh tương liên.....

.....

Suy đi nghĩ lại, mọi thứ nhàm chán, ta bỗng nhiên nhớ tới Tiểu cầm thú nói Đại cầm thú phải ra ngoài nửa tháng, lá gan bỗng nhiên lớn lên rất nhiều. Liền xâm nhập vào khu vực cảnh giới cấp 1 :tập võ tràng, đi thăm Thạch Thạch đang luyện võ.

Mười ba tuổi Thạch Thạch đang lúc cao lên, đã có 5 thước 8, ta không biết đơn vị thước của cổ đại và hiện đại đổi ra sao, chỉ ước chừng một chút, nhìn ra đại khái 170cm đến 175 cm, so với bạn cùng lứa tuổi cao hơn nửa cái đầu, đáng tiếc vẫn gầy như khỉ như trước, lúc cầm đại đao có vẻ buồn cười.

Đám tiểu hài tử trong Nam Cung thế gia đều thích xem đệ tử luyện võ, nam là hâm mộ, nữ là háo sắc. Tuy rằng thượng đẳng võ học đều truyền thụ ở bên trong, bên ngoài chỉ có thể nhìn đến chút chiêu thức thô thiển, nhưng xem các đệ tử đi ra so chiêu luận bàn, vẫn là rất thú vị .

Những kẻ rình coi đa số leo lên mấy cái cây gần luyện võ trường, lúc nhiều người, nhìn giống như một xâu trái cây, lung lay sắp đổ.

A Sơ thấy ta lại đây, nhanh chóng ở trên nhánh cây thượng chào đón, nhảy sang bên cạnh, chừa cho ta một chỗ phong thủy tốt.

Ta từ nhỏ đã cùng Thạch Thạch chơi đùa, leo cây lội nước không có gì. Cho nên không chối từ, ôm nhánh cây ba bước hai lùi trèo lên, chiếm cứ chỗ có lợi, lấy tay chắn ánh mặt trời chói mắt nhìn ra xa.

A Sơ thực cung kính khách khí chào hỏi ta:“Lạc tỷ hảo, mời ngồi, có việc xin phân phó.”

Đáng giận, hần còn lớn hơn ta nửa năm, ta muốn học máu.

A Sơ lại lui hai thước sang bên cạnh, nhìn không chớp mắt, bảo trì khoảng cách, không hề lẩm miệng nói chuyện.

Đám nam hài cũng hướng xa xa xê dịch, trong mắt tràn đầy ý lui.

Trong nháy mắt, ta cảm thấy mình thật giống ôn thần.....

Thạch Thạch đang ở luyện võ trường dạy cho đám thị vệ nhập môn, hần mặc bộ đồ màu đen, bên hông tùy ý đeo thắt lưng hồng mang, mái tóc dài tùy tiện dùng dây màu lam cột ở sau đầu, vẻ mặt lãnh khốc, mặt mang sát khí, mắt giấu hung quang, trên vai như trước khiêng Cửu Hoàn Đại Khảm Đao kia, chỉ ưu tai du tai giám thị người mới đứng trung bình tấn, thấy động tác không đúng sẽ giơ tay gõ một cái, gõ khiến bọn họ kêu cha gọi mẹ, không dám lộn xộn.

Ta thấp giọng thở dài:“Ngu ngốc a ngu ngốc, cao thủ trong tiểu thuyết võ hiệp đều dùng kiếm , nếu không cũng phải dùng nguyệt loan đao. Loại Cửu Hoàn Đại Khảm Đao này quả thực là vũ khí chuyên dụng cho sơn tặc thổ phỉ, người làm sao chọn đến chọn lui lại chọn thứ này đâu? Trách không được trời sinh không có số làm nhân vật chính!”

Bên cạnh Tiểu Hồ Tử cùng A Sơ thì đang nghị luận tên hiệu của các đại hiệp tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ, nói Thạch Thạch bị người ta gọi là cái gì cái gì đao.....

Ta đóng tai nghe xong, vẫn là không có nghe rõ:“Là Truy Hồn Đao sao?”

“Không,” Tiểu Hồ Tử vẻ mặt hâm mộ trả lời:“Là Hắc Diện Thái Tuế Lí Thất Đao, siêu uy phong đúng không!”

“.....”

Tên hiệu này quả là kinh thiên địa khiếp quỷ thần, uy phong khiến ta thiếu chút nữa từ trên cây ngã xuống đất.

Thạch Thạch a Thạch Thạch! Quý trọng mạng nhỏ, rời xa giấc mộng đại hiệp!

Van cầu người, cũng đừng hướng về con đường trở thành vật hi sinh càng chạy càng xa !

27. Chương 27

Hắc Diện Thái Tuế Lí Thất Dao tự mình làm mẫu cho các tân đệ tử, đao phong lướt qua, khối đá vỡ tan.

Lâm Lạc Nhi khuôn mặt lấm tấm đầy vết đỏ ngồi ở trên cành cây, bắt tréo chân, ăn trái cây, xem náo nhiệt.

Hết giờ Thân, mọi người bắt đầu giải tán, ta vẫy tay chào Thạch Thạch, hần nhìn bốn phía một chút, liền chạy tới, khẩn trương hỏi: “Người đến đây làm gì? Đã xảy ra chuyện sao?”

“Không có việc gì, tò mò đến xem Lí Thất Dao mới ra lò.” Ta bình thường cũng không đặt chân đến nơi này nửa bước, cũng khó trách hần nghi vấn.

Thạch Thạch nhẹ nhàng thở phào, sau đó “Khiêm tốn” nói: “Bất quá là giang hồ huynh đệ cất nhắc thôi.”

Ta hoảng hốt nhìn thấy cái mũi hần hình cao ngất , thật sự là vật hi sinh không có đầu óc.....

“Thuốc lần trước ta tìm cho người có thoa không?” Thạch Thạch đắc ý xong, lại bắt đầu nhìn mặt của ta.

Hần vẫn còn không hoàn toàn bỏ qua các loại trị liệu, mỗi lần đi ra ngoài sẽ đến chung quanh hỏi thăm, cái gì cổ quái gì gì đó đều đem về, xác nhận cái đó đối làn da vô hại liền bắt ta thoa lên mặt, có mấy thứ này nọ hương vị thật sự làm cho người ta ghê tởm, ta không thể nhìn được nữa, chỉ có thể đem hảo ý của hần lên “hủy thi diệt tích”. Tức giận khiến hần mỗi lần gặp mặt, đều làm lính trinh sát nhìn chăm chăm khuôn mặt của ta.

Thân thể của ta không tốt, không chú ý sẽ dễ dàng nhiễm phong hàn bệnh vật linh tinh, nếu bị hần phát hiện ta lại coi nhẹ ăn uống, thân thể, nghỉ ngơi, uống thuốc linh tinh chuyện tình, sẽ biến thành một con khỉ phát điên, giường nanh múa vuốt làm ta sợ đến nổi cơm ăn không ngon, cả đời này vẫn là con mèo nhỏ ốm yếu, gả đi không được

Ta giận, hướng ngược hần làm một quyền thật mạnh: “Ta mới không cần làm con mèo bệnh! Ta muốn làm cọp mẹ!”

Hần tựa như bị muối cắn một cái, không né không tránh, mặt không đổi sắc nói: “Ta còn là anh hùng đánh hổ đây.”

Ta giận quá, ép hỏi: “Người muốn đánh ai thế?”

Hần rụt cổ, xấu hổ sờ sờ cái mũi sau đó nói: “Đánh hổ cha.....”

Này cũng còn được.

Ta vừa lòng .

Mấy tên con trai xung quanh tiến lên cáo từ lão đại của bọn họ, Thạch Thạch hướng ta vẫy tay, ý bảo đi đến bãi cỏ bên hồ, hai người ngồi ở dưới tàng cây liễu, bẻ vài nhánh cỏ, ném vào trong hồ, sau đó nước miếng tí tách nhìn chăm chăm mấy con cá chép mập ú nhảy lên tranh thức ăn, thảo luận nường như thế nào ăn ngon.

Ta mở ra cái hộp gấm mang theo, bên trong có các món điểm tâm ngọt và đồ ăn vặt. Thạch Thạch tên này sĩ diện khổ thân, thích ăn điểm tâm ngọt lại sợ bị người cười, lập tức mừng rỡ, nhìn quanh trái phải không người, liền thu hồi gương mặt nghiêm túc, mặt mày hớn hở cầm bánh đậu xanh, đậu đỏ, bánh mè, mứt hoa quả, từng cái một bỏ vào miệng.

Hần không kiêng ăn, đồ ăn ngon ăn năm chén lớn, đồ ăn khó ăn cũng ăn năm chén lớn, thùng cơm trời sinh rất dễ nuôi, chỉ không ăn hạt dẻ ngào đường.

Ta không thích ăn đồ ngọt, chỉ chọn vài miếng trái cây, sau đó đem mấy mảnh vụn tiếp tục ném đi cho cá ăn. Đợi hần ăn sắp hết, mới uyển chuyển hỏi: “Danh hiệu trên giang hồ của người..... Không thể đổi cái khác sao? Ta cảm thấy Nhất Điểm Hồng, Bách Thắng Dao Vương ... nghe càng uy phong hơn.”

Thạch Thạch suy tư một lát, lắc đầu:“ Danh hiệu là người giang hồ cấp, làm gì có chính mình tùy tiện đặt. Hơn nữa mấy cái danh hiệu người nghĩ ra tuyệt không uy phong.”

Phó Hồng Tuyết, Hồ Dật Chi của ta cứ như vậy bị hấn chà đạp một cách tàn nhẫn.....

Hắn tiếp tục rung đùi đắc ý nói:“ Danh hiệu ngắn như vậy, nghe sẽ không đủ hương vị!”

Ta muốn xô hắn xuống hồ cho cá ăn luôn.

May mắn vừa rồi không đem Tiêu Phong, Dương Quá lấy ra cho heo chà đạp, ta buồn bực hỏi:“Hắc Diện Thái Tuế còn có thể lý giải, nhưng là vì cái gì phải gọi là Lí Thất Dao? Bởi vì người chỉ dùng bảy đao chặt được đầu của Bảo chủ Thiên Ưng Bảo Hoàng Hồ Quân? Người thực sự lợi hại như vậy?”

“Mọi người nói khoa trương ,” Thạch Thạch có chút ngượng ngùng, khiêm tốn nói,“Lúc ấy có các huynh đệ ngăn cản người của Thiên Ưng Bảo lại cứu viện, hơn nữa Hoàng Hồ Quân tuổi cũng đã già, đã là cường công chi mạt, ta lại chiếm binh khí lợi thế, tự nhiên thắng dễ dàng.”

“Binh khí, là cái Cửu Hoàn Đại Khảm Dao này? Ôi.....” Ta sờ soạng hai cái, cảm giác lạnh lẽo, lại thử giơ lên, thiếu chút nữa vẹo thắt lưng. Đành phải than thở xoa nhẹ nửa ngày, đề nghị nói,“Không bằng thử dùng kiếm, dùng kiếm nhẹ nhàng, cao thủ đại hiệp đều dùng kiếm, đại khái so đao mạnh hơn.....”

“Xem đao!” Lời còn chưa dứt, Cửu Hoàn Đại Khảm Dao đột ngột từ mặt đất quét lên, đao phong sắc bén hỗn loạn, hướng ta chém mạnh một cái, đột nhiên dừng lại cách cổ một tấc, hàn ý mang theo huyết khí, như gió núi đập thẳng vào mặt.

Ta mặt không đổi sắc, thực bình tĩnh đứng vẫn không nhúc nhích.

Ba mươi giây trôi qua.

Mặt ta xám như màu đất, thét một tiếng chói tai, nghiêng người té về phía trước.

“Phản ứng cũng quá chậm đi.” Thạch Thạch không thể nề hà vừa thu đao, vừa lấy tay đỡ ta, nhẹ nhàng buông ra miễn cho ta khỏi bị té. Sau đó giải thích,“Thấy chưa? Kiếm trọng linh hoạt, đao trọng tàn nhẫn, cũng coi như bổ sung ưu nhược. Nhưng ta trời sinh lực mạnh, chỉ cần so với đối phương nhanh hơn ác hơn, mặc kệ hắn bao nhiêu chiêu biến hóa, ta chỉ một đao hoành quét ngang, đụng kiếm tắc đoạn, đụng thân tắc tàn, ai dám chống đỡ? Chỉ có thể đem tất cả biến hóa hết thảy rút đi, khắp nơi phòng thủ.”

Trình Giáo Kim đi ra giang hồ cũng chỉ dựa vào thuyền tam bản phủ, ta quên đi một hồi, cảm thấy làm người cũng không thể rất mê tín, liền đem nó quăng đi, tò mò hỏi:“Nếu lực mạnh là thắng, con gái đi ra giang hồ chẳng phải chịu thiệt?”

“Nữ tử thể lực so với nam nhân yếu hơn nhiều, cho dù thiếu niên thành danh, sau khi thành hôn về sau sẽ bận tâm gia đình, không thể toàn tâm nghiên cứu võ học, cho nên thành cao thủ đứng đầu rất ít, trước mắt trên giang hồ thành danh đa số tinh thông ám khí, cơ quan hoặc độc dược.....” Thạch Thạch nói đến chuyện trong giang hồ, sau đó khinh bỉ ta,“Người nghĩ đừng nghĩ , tay nhỏ chân nhỏ, nửa điểm lực đạo cũng không có, trời sinh sẽ không phải người tập võ, nửa bản võ công đều đọc không hiểu, cho người tuyệt thế võ công bí tịch người cũng có thể đem chêm cái bàn!”

Hắn rất khinh người! Ta hùng tâm vạn trượng, phát lời thề độc. Từ hôm nay trở đi khắc khổ học tập phồn thế! Nếu tương lai để cho ta tìm được bảo tàng phú giáp thiên hạ kia! Được võ công bí tịch bên trong, nhất định tuyệt tình tuyệt dục, khắc khổ nghiên cứu, trở về đánh đấm cảm thú cho rằng rơi đầy đất! Quý xuống đất gọi ta cô nãi nãi! (chị YY thấy sợ 0.0)

Thạch Thạch lại bứt hai cái lá cỏ, nhỏ giọng thở dài nói:“Đáng tiếc nội công và chiêu thức của Nam Cung gia đều thiên về linh hoạt hay biến hóa, không tính thập phần phù hợp với ta.....”

Ta an ủi:“Nói không chừng về sau còn có kỳ ngộ.”

Năm xưa có gã vật hi sinh nào đó trong tiểu thuyết Kim Dung, không phải sau khi gặp được Viên Thừa Chí, làm Dao vương cụt tay sao? Tuy rằng nghe không quá may mắn, nhưng đã ra giang hồ không chết là mệnh lớn rồi, vấn đề nhỏ tốt nhất đừng so đo.

Thạch Thạch nằm ở trên cỏ, nhìn trời ột hồi, bỗng nhiên nhảy dựng lên, hồ nghi hỏi ta: “Người tại sao thích kiếm như vậy?”

Ta phản ứng lại: “Ai thích?”

“Dù sao cũng có người múa kiếm cho người xem, múa hoa rơi bay khắp nơi, không thể chỉ vì cho người vui, cũng không ngại hạ nhân quét tước mệt chết?!” Thạch Thạch thở phì phì xoay người đi, chỉ để lại một cái lưng đối ta.

Lúc Nam Cung Minh nhàn rồi, quả thật sẽ ở sân của Tàng Thư Các luyện mấy chiêu Lạc Hoa kiếm pháp, nhưng mà liên quan gì đến ta? Mấy cái võ công này, bây giờ ta đều còn không có nhìn ra đầu đường múa diễn cùng Lạc Hoa kiếm pháp có cái gì khác nhau đâu! Cảm giác vẫn là múa diễn biểu diễn phấn khích hơn một chút.

Thạch Thạch vẫn sinh hờn dỗi: “Ta thấy đúng là người thích Minh thiếu chủ chứ gì? Không biết xấu hổ!”

“Ai thích hần ! Ai không biết xấu hổ?!” Ta hận không thể đập chết tên tiểu tử hỏi cái vấn đề ngu ngốc dùng đầu gối cũng nghĩ ra.

“Vậy người mỗi ngày giữa trưa còn ở chung với hần làm gì?” Thạch Thạch hơi hơi quay mặt lại, trừng mắt nhìn ta một cái, hàm hồ hỏi.

“Hần là chủ tử, ta có thể đuổi sao?” Ta hung hăng trừng trở về!

“Các người thật đúng là mỗi ngày ở cùng một chỗ,” Thạch Thạch hung hăng bứt vài cái lá, nắm chặt nắm đấm nổi mấy cọng gân xanh, thật lâu sau mới nghẹn ra nói mấy câu, “Mọi người đều nói thiếu chủ thích người, tương lai muốn cưới người làm tiểu thiếp. Người nha đầu ngốc này, nhìn cũng không giống người ham phú quý, đừng hồ đồ đi làm tiểu thiếp, cẩn thận bị khi dễ chết. Còn không bằng tương lai gả một người bình thường yêu thương người, thất lừng quản chìa khóa toàn bộ gia sản, ngẩng đầu ưỡn ngực sống cả đời đâu!” (woa woa, tới lượt Thạch Thạch gợi ý ^_^)

“Ai muốn làm tiểu thiếp ?!” Ta cơ hồ nổi điên, “Đừng nói là Nam Cung Minh, cho dù làm tiểu thiếp của Thiên Vương lão tử ta cũng không làm! Chính thất cũng không làm! Ta ghét nhất nhà giàu nhà cao cửa rộng nhiều quy củ như lông trâu!” (tỷ chú ý trọng điểm được ko?!!!!)

Thạch Thạch thần sắc hòa hoãn lại một chút: “Người thật sự không thích Minh thiếu chủ?”

“Đương nhiên!” Chuyện khủng bố như vậy ta ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ, trong đầu chỉ cần đề cập đến vấn đề của hần đều đã tự động lảng tránh, giống như đã điều giấu đầu vào cát. Cho dù người khác nói hần thích ta, ta cũng giả bộ làm như không biết! Hơn nữa dùng hết khả năng giữ khoảng cách huynh muội thuần khiết.

Thạch Thạch xoay người, khoe miệng lộ ra một tia tươi cười hồ ly, nắm tay xiết chặt lại mở, mở lại xiết, sung sướng hỏi: “Người thích ai? Nói ra để cho ta quan sát cho người, cũng tiện nghiên cứu nhân phẩm đối phương một chút, miễn cho tương lai bị khi dễ. Yên tâm, ta hiện tại sẽ không tùy tiện khi dễ người khác, người cứ việc nói, lớn mật nói.” (câu này wen wen nha ^_^)

Ta hỏi: “Lần trước đôi mắt A Lê bầm đen thui là chuyện gì xảy ra?”

Thạch Thạch ánh mắt vô tội: “Không biết.”

Ta: “.....”

Thạch Thạch thúc giục: “Nói mau a, chỉ cần không phải Minh thiếu chủ, ta đều có thể đánh – a không ...nghe.” (nino: vậy đây là lý do Lạc Nhi bị tránh né như ôn thần đó hở ?!!! Thạch Thạch : liếc mắt, gờm đạo; nino: *ù té chạy*)

Ta: “Kỳ thật..... Đây.....”

Cảnh dương liễu nhẹ phẩy, có một đôi mắt ưu thương không rõ, hướng về bên này.

Ta ngẩng đầu, nhìn về phía sau Thạch Thạch, là Nam Cung Minh đứng ở đầu bờ hồ bên kia, trong tay còn cầm cái con vịt đan bằng tre, lẳng lặng nhìn chúng ta, sau đó nhẹ nhàng mà dựa vào cây liễu bên cạnh, nhắm mắt lại nghỉ ngơi một hồi, xoay người rời đi.

Thạch Thạch phát hiện vẻ khác thường của ta, quay đầu lại.

Nam Cung Minh đã nhảy qua tường hoa, biến mất không thấy.

28. Chương 28

Tàng Thư Các vẫn im ắng như trước, trên cái bàn gỗ ở lầu hai, một con vịt làm bằng thủ công lặng lẽ nằm, thân mình đan bằng tre, đôi mắt được làm bằng đậu đỏ, từ xa nhìn lại trông rất sống động.

Nam Cung Minh không có ở đây.

Ta đi tới góc tường, mở ra một cái thùng to bằng mây tre, đem con vịt nhẹ nhàng bỏ vào, cùng với những thứ thú vị hân đem về từ bên ngoài, búp bê đất sét, đá màu, ngọc lưu ly, những vật điêu khắc bằng gỗ, động vật đan bằng tre, mặt nạ Những món đồ chơi nhỏ linh tinh đặt chung với nhau.

Nam Cung Minh ở nhà nhưng liên tục năm ngày không có tới Tàng Thư Các đọc sách.

Ta tuyệt đối không muốn nhớ hân, chỉ cảm thấy là lạ .

Thật giống như một loại thói quen bỗng nhiên bị thay đổi, làm cho người ta không thích ứng kịp.

Lại qua 3 ngày nữa, mừng 4 tháng 4, là ngày đem sách ra phơi nắng. Ngộ quỷ sự tổ ra trái ngược với vẻ lười biếng hàng ngày, mỗi ngày Tàng Thư Các mọi người bận rộn lấy một quyển lại một quyển sách từ cao xuống thấp, thay phiên đặt ở trong viện phơi nắng, phỉ phỉ bụi, chờ hết mùi mốc buổi tối thu gom lại.

Sân của Tàng Thư Các không đủ rộng, cho nên trưng dụng hoa viên của Lâm Hương Các, ta phụ trách trông coi công việc ở nơi này, bày đồ thêu ra, ngồi ở dưới tàng cây tránh nắng, vừa thêu hà bao*, vừa để ý xung quanh, cảnh giác xem có tên tiểu hài tử bướng bỉnh nào đó, hoặc là miêu miêu cẩu cẩu đến quấy rối hay không.

Tiếng sáo đột nhiên cất lên, mang theo gió mát đầu hè, mang theo mùi hoa cam thản nhiên, mang theo vô tận nhung nhớ, từ nhà thủy tạ bên kia truyền tới.

Ta biết đó là ai, mấy lần muốn đứng lên, cuối cùng vẫn là không đứng dậy nhìn. Chỉ cúi đầu, tiếp tục đấu tranh với hình hoa mai ở trên cái hà bao cầm trong tay.

Tay nghề thêu thùa của ta luyện như thế nào cũng không đẹp, tuy rằng mỗi một cánh hoa đoá hoa, mỗi một cái lá cây đều có thể thêu thật tinh tế chín chu, nhưng vẫn là rất khô khan, thiếu vài phần linh khí, thật sự không thể tính là hàng thượng đẳng.

Cũng không sao, dù sao cái tên cần dùng hà bao kia cũng không phân được tốt xấu, tính tình lại thấy ghét, nhân duyên với nữ hài tử không tốt, luyện võ ba ngày hai lượt là lại rách quần rách áo, có người chịu thêu thùa may vá cho hân, phải cảm động đến rơi nước mắt, làm gì có tư cách ngại tam ngại tứ?

Trong lòng oán thầm, tiếng sáo cũng dừng lại, hà bao cũng sắp hoàn thành, ta đang chuẩn bị thêu tên Thạch Thạch ở góc phía dưới.

Một tiểu nha đầu mặc áo màu hồng lấp ló từ sau đám cây đi tới, đứng ở bên cạnh ta nghiêng đầu xem, ca ngợi nói:“Tỷ tỷ thêu thực..... Thực cẩn thận.”

Ta nhận ra nàng là Tiểu Vưu nha hoàn ở Lâm Hương Các, vừa tròn mười hai tuổi, bộ dạng thanh thanh tú tú, miệng ngọt, tính cách hoạt bát sáng sủa, không có tâm nhân, được mọi người yêu thương. Mẫu thân của nàng là tú nương hàng thượng đẳng ở Nam Cung thế gia, Tiểu Vưu từ thuở nhỏ đã tập thêu, trong nhóm

nha hoàn cũng là xếp hạng cao, nay nghe nàng cố gắng nghĩ ra được chỗ để khen tay nghề của mình, ta hồ thẹn cực kỳ.

“Tỷ tỷ đang phơi sách à?” Tiểu Vưu cười tủm tỉm ngồi ở bên cạnh ta, nhìn đám sách đầy hoa viên, tìm đề tài nói chuyện.

Ta thuận miệng ứng, thu hồi hà bao trong tay, không dám múa búa trước mặt Lỗ Ban*.

Bởi vì ta bình thường cũng tỏ ra trầm mặc ít lời, Tiểu Vưu cũng không biết như thế nào đến gần, nàng do dự một lát, rõ ràng hỏi: “Lạc nhi tỷ tỷ, tỷ và Thạch ca là đồng hương phải không? Ngày thường quan hệ của hai người có tốt không?”

“Có tốt không à, chỉ là mỗi ngày cãi nhau, người cũng biết tính tình của tên kia, hỏi cái này làm cái gì?” Ta chưa xác định được ý đồ của nàng, cẩn thận trả lời.

“Không có, Thạch ca làm người rất tốt Ta không có ý tứ gì khác.” Mặt của Tiểu Vưu bỗng nhiên đỏ, dùng sức lắc lắc góc áo, cẩn thận hỏi, “Lạc nhi tỷ tỷ, tỷ không phải thích Thạch ca sao?”

“Ai thích cái tên hầu tử gốc chộc người tức giận kia?! Chúng ta chỉ là đồng hương mà thôi.” Ta nghĩ đến cái tên đâm đầu hướng trên con đường làm vật hi sinh không thèm quay đầu lại kia, tức giận không thôi.

Tiểu Vưu nâng lên khóe mắt, lặng lẽ nhìn sắc mặt của ta, thoáng thở nhẹ, lại hỏi: “Lạc nhi tỷ tỷ, không phải tỷ thích Minh thiếu chủ chứ?”

“Không phải!” Ta từ chối càng quyết đoán.

Tiểu Vưu đứng hình, nhanh chóng lại cười làm lành nịnh hót nói: “Nhưng mà mọi người đều nói Minh thiếu chủ thích tỷ, tương lai tỷ sẽ làm tiểu thiếp của người.”

“Ta bất quá chỉ là một tiểu nha đầu, cùng hần bát tự cũng chưa có coi, người đừng nói bậy, cẩn thận bị chủ tử trách phạt.” Lời đồn truyền còn lợi hại hơn so với tướng tượng của ta, ta cũng không biết nên làm như thế nào mới tốt, chỉ có thể hết sức ngăn lại.

Tiểu Vưu nhát gan, nhanh chóng dùng đề tài này lại, từ trong lòng lấy ra một cái tiểu hà bao bằng vải bông lục sắc, mặt trên thêu mấy khóm trúc xanh cùng hai khối đá, nhan sắc phối hợp thanh lịch, kết cấu xảo diệu, thủ công lại kỹ càng, giống như dùng mấy bản quốc họa in lên. Nàng xấu hổ đem hà bao đưa cho ta, mặt đỏ như lửa đốt, lắp bắp nói: “Lạc..... Lạc nhi tỷ tỷ, tỷ giúp ta đem cái này cho Thạch ca được không? Lần..... Lần trước thấy hà bao của hần bị rách..... Cứ nhắc đi nhắc lại không có người giúp hần làm một cái, ta..... Ta thật sự không có ý gì khác, chỉ là gần đây nhàn rỗi không có việc gì, cho nên tùy tiện làm làm.....”

Ta xem cái hà bao trong tay còn vượn lại chút hơi ẩm, có chút kinh ngạc: Tên dã hầu tử hung dữ kia cư nhiên cũng đến tuổi có người theo đuổi sao?

Tiểu Vưu còn tại cúi đầu néo néo góc áo, tựa hồ muốn néo hồng đoá hoa đào màu hồng nhạt thêu trên đó.

Người khác coi trọng cái tên ta từng có ý định cho hần làm ứng cử viên cho vị hôn phu tương lai, khiến cho lòng ta có chút không được tự nhiên. Nhưng nghĩ đến lại thôi, nếu Tiểu cầm thú bỗng nhiên hóa thú, hoài nghi ta cùng Thạch Thạch quan hệ không thanh không bạch, sẽ có thể dùng ưu thế thân phận khai đao với hần, phái hần đi chịu chết. Nếu Tiểu Vưu là cô nương tốt, nàng lại thực thích Thạch Thạch, ta đem hai người mai mối thành công, trừ bỏ có thể đem chuyện may vá châm tuyến phiền toái hết thảy chuyển giao ra ngoài, còn có thể làm cho nàng chiếu cố cuộc sống của Thạch Thạch, miễn cho ta chạy trốn còn có lo lắng về sau.

Vì thế, ta thu lấy hà bao, đồng ý yêu cầu, cũng nhắc nhở: “Công việc của Thạch Thạch là đao kiếm dính máu, người không ngại?”

Tiểu Vưu lắc lắc đầu, đỏ mặt chạy mất.

Thật sự là hảo cô nương có hiểu biết a.....

Thạch Thạch người kiếm được món hời.

Sau khi Tiểu Vưu chạy ra xa, trên đầu truyền đến tiếng động rất nhỏ, Nam Cung Minh bỗng nhiên từ trên đại thụ nhảy xuống, lặng yên dừng ở trước mặt ta, khiến ta hoảng sợ một chút.

Hắn nghe lén?

Còn chưa có phục hồi tinh thần lại, Nam Cung Minh đã một phen lôi kéo ta, có chút lo lắng, có chút vui sướng hỏi: “Lạc nhi muội muội, muội không phải là thích Thạch Thạch sao? Sao có thể thay người khác tặng hà bao cho hắn?”

“Vì cái gì không thể tặng thay? Nếu không phải vì hắn không biết cô gái nào khác, ta mới lười giúp hắn làm chuyện này.” Ta lấy ra hai cái hà bao so sánh một chút, chán nản thừa nhận, “Quả thật là Tiểu Vưu làm so với ta đẹp hơn, mấy khóm trúc thêu sinh động như thật, cái ta làm nên đốt bỏ.”

Nam Cung Minh mắt hững ho hai tiếng thật mạnh, nêu lên ý kiến: “Sao lại đốt? Chẳng lẽ muội không có người khác để tặng sao?”

Não của ta xoay chuyển một lần, lại nhìn hoa phục tinh xảo cùng bội sức trân quý trên người Nam Cung Minh, nhanh chóng dùng thái độ đoan chính, thành thật nói: “Đồ trên người của ca ca này nọ đều là hàng thượng phẩm, đồ thêu của ta quá khó nhìn, không xứng.”

Nam Cung Minh sắc mặt dịu đi một chút, tùy tay cởi xuống hà bao tinh xảo trong lòng, tính cả kim nguyên bảo bên trong cùng đưa cho ta: “Ai nói không xứng? Ta không thích tiên hạc, chỉ thích hoa mai, chúng ta trao đổi.”

Hắn đều nói đến này cỡ này, ta chỉ phải đồng ý.

Tiểu cầm thú lẳng lẳng nhìn ta, khoe môi nhếch lên ba phần cười, trong mắt là thần nhiên tình ý.

Nếu là nữ hài tử bình thường, nhìn thấy một màn này, dĩ nhiên sẽ cảm động.

Nếu là Nam Cung Minh vẫn bảo trì như hiện trạng, cũng là giai ngẫu trời ban.

Đáng tiếc, ta nghĩ đến người cha cầm thú khủng bố của hắn, liền nhin không được cả người phát run.

Đại cầm thú gần đây hình như đến thời mãn kinh, tính tình càng ngày càng táo bạo, chọn lựa cơ thiếp đều tương tự thê tử đã chết của hắn, thủ đoạn đối đãi các nàng cũng càng ngày càng cường ngạnh bạo ngược. Nhưng hắn vẫn là cảm thấy chưa đủ, không biết đang tìm cái gì.

Nếu ta thực cùng con của hắn phát sinh sự tình gì, khuôn mặt này còn giấu diếm được sao?

Nam Cung Minh thấy ta ngần người, liền kéo tay của ta, chờ mong hỏi: “Muội cũng không thể thêu tên của ta trên hà bao được sao?”

Dù sao cũng đều là đồ tặng cho hắn gì đó, ta tỏ vẻ không sao cả nhẹ gật đầu hỏi: “Thêu một chữ ‘Minh’?”

“Không, ta muốn muội thêu một cái tên khác cho ta.” Nam Cung Minh lắc đầu, nóng bỏng nhìn ta, lại trầm mặc không nói lời nào, tựa hồ đang do dự cái gì.

Trừ bỏ Minh, hắn còn muốn gọi là gì? Ta nhin không được nhú hai hàng lông mi, âm thầm thề, nếu hắn muốn ta thêu cái gì khanh khanh yêu yêu linh tinh ghê tởm, liền lập tức cự tuyệt hắn!

Cho đến khi cỡ một thế kỷ trôi qua, Nam Cung Minh nhìn xung quanh không người, mới cúi người xuống, ở ta bên tai thấp giọng nói: “Thật lâu thật lâu trước kia, tên của ta không phải Nam Cung Minh*, mà là Nam Cung Minh*, nhật nguyệt chi minh.....”

Hơi thở của hắn làm cho cả người ta ngứa, ta né sang bên cạnh nửa bước, nghi hoặc hỏi: “Chữ ‘Minh’ đó tốt lắm, vì sao phải đổi thành ‘Minh’ kia?”

“Đó là tên do mẫu thân đặt, phụ thân không thích, lúc ta 5 tuổi liền sửa lại.” đôi mi dài xinh đẹp của Nam Cung Minh lại rũ xuống, cười đến thực chua xót, “Ta lúc đó vẫn còn nhỏ, không thể cự tuyệt.”

Ta không tiện hỏi thêm, chỉ cúi đầu, thay hắn thêu một đường đem chữ “Minh” Tự cẩn thận thêu chỗ tối khuất dưới hoa mai, không để dưới ánh nắng, liền không thấy được.

Nam Cung Minh ở bên cạnh nhìn thật lâu, bỗng nhiên thực nghiêm túc nói với ta: “Đừng nghe những người đó nói hươu nói vượn, ta nếu thích cô nương nào, mặc kệ thân phận cao thấp quý tiện, sẽ dùng đại kiệu tám người nâng, nâng nàng vào cửa! Quyết sẽ không cưới tiểu thiếp làm cho nàng phải chịu ủy khuất!”

Hắn ám chỉ thật sự rõ ràng, ta muốn giả bộ đều giả không được, đành phải đả kích nói: “Cha ngươi sẽ không cho, hẳn hy vọng ngươi cưới tiểu thư khuê các môn đăng hộ đối!”

Nam Cung Minh thần sắc lại lạnh một chút, rất nhanh lại cười lên: “Qua vài năm nữa, ta sẽ khiến cho hắn đáp ứng. Hơn nữa thê tử đã qua cửa, hắn không thích lại có thể làm thế nào? Ta tốt xấu cũng là con hắn, sớm hay muộn sẽ kế thừa Nam Cung thế gia, hắn còn có thể giết ta? Cùng lắm thì đến lúc đó tách ra, sẽ không làm cho thê tử chịu ủy khuất.”

Đại cầm thú không thích con dâu nhưng thật ra còn dễ.

Nhưng mà, đại cầm thú thích con dâu thì sao?!

Hắn là một tên không biết xấu hổ cũng không cần con trai a!

Ta quyết định không hề ham cuộc sống an nhàn, trở về đem đồ đạc thu thập hảo hảo, làm tốt chuẩn bị chạy trốn bất cứ lúc nào!

Cả đầu óc miên man suy nghĩ thêm một kim cuối cùng, ngoài Lâm Hương Các có thị vệ vội vàng chạy tới báo cáo: “Thiếu chủ! Chủ tử nói ba ngày sau có khách quý bái phỏng, mời người đi Văn Phong Lâu thương thảo công việc tiếp đãi.”

Nam Cung Minh vội vàng lấy hà bao, hảo hảo đeo bên hông, nhanh chóng rời đi.

29. Chương 29

Tuy rằng hiện giờ nhân phẩm của Nam Cung Minh tốt lắm, ta cũng không chán ghét hắn.

Nhưng là, nếu kết cục còn cùng một chỗ với hắn, ta tâm tâm khổ khổ trốn tránh nguyên tắc nhiều năm như vậy đến tột cùng là vì cái gì?!

Không, phải cự tuyệt!

Đáng tiếc ta bảo trì khoảng cách, uyển chuyển cự tuyệt, lời lẽ lạnh lùng, giả ngây giả dại hết thấy đều không có hiệu quả. Nếu thực sự tìm một “Ý trung nhân” nguyện ý cưới ta, nhanh chóng thành thân..... Cũng không biết là sẽ khiến hắn đánh mất ý niệm cuồng đại trong đầu, hay là sẽ làm cho hắn trực tiếp “thú hóa”.

Ta lo lắng làm thí nghiệm, nơi nơi tìm nam nhân, điều kiện thấp xuống đến mức chỉ là nam nhân là được.

Đáng tiếc, không có nam nhân dám tới gần ta trong phạm vi ba bước, còn thiếu chút nữa gánh cái danh sắc nữ!

Khiến ta quần bách hận không thể lấy tay quét nước mắt bên ba ngàn dặm.

.....

Tuy rằng niệm tình từ nhỏ cùng nhau lớn lên, ta tai họa ai cũng không đi tai họa Thạch Thạch. Không nghĩ tới hắn nghe xong tiếng gió, thực đủ lá gan, đầu tiên là không hiểu vì sao lại chạy tới hướng về phía ta cười khờ vài tiếng, sau đó ngẩng đầu, bày ra thần sắc ngạo mạn:

“Tuy rằng ta không quá thích quái nhân nhà ngươi, nhưng nếu là hảo hảo cầu ta, thề cả đời đối ta nói gì nghe nấy, về sau không câu tam đáp tứ, không trêu hoa chọc cỏ, không tranh luận, không để ý thiếu chủ, cam đoan lấy phu làm thiên, như vậy có thể miễn miễn cưỡng cưỡng suy nghĩ cưới về, tốt xấu ngươi cũng biết giặt quần áo may vá, nấu ăn đúng khẩu vị của ta, đỡ phải về sau gả không được, cho người khác thêm phiền toái.” (nino: lời tỏ tình hết nói nổi!!!)

“Biến! Lão nương không có kiên nhẫn hầu hạ đại gia nhà ngươi! Không được ba ngày sẽ tức chết!” Ta một cước đá vào hông hắn.

Thạch Thạch vỗ vỗ bụi trên hông, không đi, chỉ vươn tay về phía ta: “Đưa đây.”

“Đưa cái gì?” cơn giận của ta còn sót lại chưa tiêu.

Thạch Thạch trừng mắt nhìn ta liếc một cái, nhắc nhở nói: “Lần trước ta không phải đã nói hà bao bị rách rồi, nhờ ngươi làm cái mới sao? Hiện tại đều đã qua hơn mười ngày, ta mỗi ngày dùng miếng vải rách cắt bực, thật mất mặt Uy, đồ ngốc nhà ngươi không phải đã quên rồi chứ?”

Ta nghĩ đến Tiểu Vưu, càng cảm thấy Thạch Thạch tính tình kiên cường, chủ nghĩa đại nam nhân mười phần, mà Tiểu Vưu dịu dàng hiền thực, biết vâng lời, thực sẽ vì người khác suy nghĩ, cũng không khác khẩu, hai người tính cách đúng là trời đất tạo nên một đôi. Liền nhanh chóng từ trong lòng lấy ra hà bao thêu trúc nàng làm, cười tủm tỉm đưa qua.

Thạch Thạch nhanh chóng đoạt lấy, vui vẻ lật tới lật lui nhìn lại xem: “Ngươi không phải nói phải làm hoa mai sao? Như thế nào thay đổi thành cây trúc? Cây trúc cũng tốt, ta càng thích.”

“Ánh mắt của ngươi có sao không? Ngay cả tay nghề tốt xấu đều phân không ra? Ta có thể thêu ra cây trúc đẹp như vậy sao? Tự nhiên là người khác làm đưa cho ngươi. Chính là Tiểu Vưu nha đầu ở Lâm Hương Các, bộ dạng thanh thanh tú tú, tính tình tốt lắm, luôn thích cười, ngươi hẳn là đã gặp qua. Tay nghề nàng là nhất đẳng hảo, trong viện nam hài người người đều cướp, nàng có thể giúp ngươi làm, quả thực là phúc khí đời trước đã tu luyện.” Ta bất đắc dĩ nhu nhu cái trán, tự hỏi như thế nào uyển chuyển ám chỉ hẳn cùng Tiểu Vưu tìm cơ hội tiếp xúc nhiều một chút.

“Nha đầu nhà ngươi như thế nào lại lười như vậy? Ta thật vất vả nhờ ngươi làm một lần, cũng giao cho người khác làm?” Thạch Thạch không quá để ý nhớ người khác, suy nghĩ nửa ngày cũng không nhớ tới ai là Tiểu Vưu, chỉ là bất mãn nói với ta, “Ngươi biết rõ chính mình tay nghề không được tốt, nên luyện nhiều một chút, quay về làm lại một cái cho ta đi.”

Ta biện bạch nói: “Không phải ta nhờ nàng làm, là đứa nhỏ này thiện lương thận trọng, nhìn thấy hà bao của ngươi bị hỏng rồi, cố ý làm đưa cho ngươi. Hơn nữa nàng làm được so với ta đẹp hơn, tự nhiên là có thể đưa? Ngươi thực cho rằng ta mỗi ngày ăn no không có chuyện gì ngồi luyện thêu hoa à?”

“Thực không hiền lành.....” Thạch Thạch buồn bực than thở hai câu, nhíu mày hỏi, “Cái người tên Tiểu Vưu kia, không có việc gì làm hà bao cho ta làm cái gì?”

Ta dẫn đo ngôn ngữ một chút, hàm súc nhắc nhở cái tên dây thần kinh còn thô hơn so với dây cáp điện này (nino: còn tỷ chắc là cỡ đường ống dẫn dầu >_<; lạc=“” nhi=“” *mắt=“” liếc=“” liếc*;;=“” thạch=“” thạch=“” *gật=“” gật=“”>

“Nàng vốn chính là cô gái tốt, ngươi đừng hỏi nhiều nữa, lần sau trực tiếp đem điểm tâm đi cảm ơn người ta, tâm sự một chút, nhớ rõ nói chuyện khách khí một chút, chớ chọc người ta chán ghét.”

“Đừng nói tới nàng, ta cũng không phải là ngốc tử, sẽ biết xử lý,” Thạch Thạch mặt nhăn càng sâu, lại hỏi, “Ngươi đem cái nàng làm cho ta, cái của ngươi làm đâu? Nhớ rõ lần trước khi nhìn thấy, ngươi đã bắt đầu thêu tới cánh hoa.”

“Cái này..... Ngươi thấy hồi nào?” Ta có chút chột dạ.

“Không nói cho ngươi,” Thạch Thạch tiếp tục xòe tay với ta, ngoắc ngoắc nói, “Nha đầu lười, nhanh nhanh lấy ra, mặc kệ ngươi thêu cái gì khó coi, tốt xấu cũng hơn miếng vải rách.”

“Ngươi kiên trì như vậy làm cái gì?” Tròng mắt ta loạn chuyển, không dám nhìn hắn: “Cái kia..... Cái kia..... Đã... đã không còn.”

“Đã đánh mất? Ngươi còn có thể ngốc hơn được nữa không cơ chứ?” ánh mắt Thạch Thạch có chút đau lòng.

Ta càng chột dạ, không dám lên tiếng trả lời, đành phải cúi đầu nghe hắn quở trách.

Cách đó không xa truyền đến tiếng ho khan nhẹ nhàng, chúng ta cùng lúc quay đầu lại, là Nam Cung Minh đã luyện tập xong, đang đứng trước cửa luyện võ tràng, tùy tay lấy khăn mặt người hầu đưa cho, những người khác lại xông lên lấy kiếm lấy kiếm, đưa nước đưa nước, ân cần vạn phần, sau đó đều nhìn trông mong ban thưởng.

Nam Cung Minh tựa hồ tâm tình rất tốt, hắn chậm rì rì thò tay vào trong ngực tìm tìm, chậm rì rì lấy ra một cái hà bao thêu hoa mai, chậm rì rì vòng vo xoay xoay hà bao, chậm rì rì từ bên trong lấy ra vài thỏi vàng nhỏ, chậm rì rì phân thưởng cho đám người hầu, lại chậm rì rì đem hà bao thu về, sau đó chậm rì rì đi mất. (nino : khúc này ta cười muốn đau ruột lun ^__^ tiểu Minh Minh i luv u ^__^ người tốt cũng có lúc hóa hồ ly)

Mắt Thạch Thạch nhìn không chớp một cái.

Ta cảm thấy không khí không ổn, lặng lẽ nhón chân muốn lui lại.....

Còn chưa đi được vài bước, cổ áo đã bị kéo lấy, tha trở về, sau đó đối diện với khuôn mặt của Thạch Thạch đã đen sấp giống đáy nồi, đành phải ngượng ngùng nói:“Ta cảm thấy chính mình làm được không tốt, tưởng quảng qua một bên. Vừa lúc thiếu chủ nhìn thấy, hắn nói đáng tiếc, liền lấy đi.....”

“Hắn muốn, ngươi liền cho?” Thạch Thạch cũng đến tuổi đổi giọng, bình thường nói chuyện khó nghe như vịt kêu, hơn nữa bây giờ phát âm nghiêng răng nghiêng lợi theo yết hầu nghẹn đi ra, phá lệ âm trầm khủng bố.

Ta rút vai, thấp giọng nói:“Chủ tử muốn này nọ, ta có thể không cho sao?”

“Ngươi sẽ không biết nói là cho ta sao?” khoe mắt dài nhỏ của Thạch Thạch cong lên, thoát nhìn vẫn giống đang cười như trước, nhưng mà khoe miệng không có lúm đồng tiền, đây là điềm báo hắc sắc sắp nổi điên muốn đánh người.

Ta chưa thấy hắc sắc nổi điên như vậy bao giờ, có chút sợ hãi, nhưng vẫn là cố gắng giải thích:“Lúc ấy Tiểu Vưu cô nương dùng toàn tâm tư làm cho ngươi, so với ta lung tung làm đẹp hơn nhiều..... Cho nên.....”

Lời còn chưa dứt, hà bao thêu trúc liền bị quăng xuống, tạt trúng đầu ta, rơi trên mặt đất. Hắc sắc còn tỏ vẻ hận thù khó hiểu, cư nhiên còn đạp hai cái.

“Ngươi thật vô liêm sỉ!” Ta nóng nảy, nhanh chóng cướp lại hà bao, đau lòng vỗ vỗ bụi đất phía trên, trách mắng,“Tiểu Vưu cô nương nhân phẩm tốt lắm, ngươi không thích cũng liền thôi, có thể nào như vậy đạp lên tâm ý người khác?” (còn tâm ý Thạch Thạch bị ai đạp lên ?!!!)

Thạch Thạch lạnh lùng nói:“Ta chính là một kẻ vô liêm sỉ, không thể hảo ngôn hảo ngữ, ở một bộ! Ngươi quý trọng người khác tâm ý, bản thân quý trọng đi, đừng kêu ta.”

Ta cũng nổi giận :“Đúng vậy! Ta cũng sẽ học ngươi, khi thiếu chủ tới tìm ta, hoặc theo ta lấy này nọ, ta liền dùng lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt, nếu từ chối không được, trực tiếp lấy tay tát lên mặt hắc sắc, sau đó bị quần sự dùng gậy gộc đánh gãy chân bán đi, mới hợp tâm ý của ngươi!”

Thạch Thạch quay đầu sang hướng khác, qua thật lâu sau mới nói:“Ngươi biết rõ hắc sắc thích ngươi.”

Ta ủy khuất:“Hắc sắc lại sao có thể không biết ta không thích hắc sắc?”

Đối một người nam nhân bị như vậy đối đãi, đa số sẽ từ bỏ. Chỉ tiếc bàn tay vàng của tác giả nguyên tác quá uy vũ, hắc sắc phải chết quẩn quít lấy, lại kiên nhẫn chờ, không đến Hoàng Hà chưa từ bỏ ý định, biện pháp gì cũng không xong, ta đều cảm thấy chính mình giống nhân vật ác nữ, làm tổn thương một mảnh hảo tâm của hắc sắc,

Thạch Thạch thở phì phì hỏi:“Ngươi sẽ không biết nói ngươi thích người khác sao?”

“Ta giờ giống như ôn dịch, nói thích ai liền tai họa người đó! Các quần sự một cái so với một cái thích đi đoán ý chủ tử, Thủy Mặc đã bị đem đi chôn củi, A Sơ cũng bị điều đi tẩy bồn cầu , nam nhân thấy ta chỉ thiếu chút nữa không quay đầu chạy, ta còn có thể thích ai?! Ngươi thật ra có thể nói cho ta nghe ngươi gần đây cùng ai kết thù, ta đi thích hắc sắc một chút, giúp ngươi trả thù!” Ta tức giận đến nói cũng không thêm nghĩ.

“Thăng thần cho ta một chút, ngươi thực không thích ai hết?” Thạch Thạch lại hỏi.

“Không có.” Ta không cần nghĩ, lắc đầu.

Ta từ nhỏ đã ích kỷ quái gở, lý trí lớn hơn tình cảm, tuy rằng đối Thạch Thạch có hảo cảm, đối Nam Cung Minh cũng không phản cảm, nhưng trong lòng tối quý trọng vẫn là chính mình, lúc đến khoảnh khắc sống chết trước mắt sẽ bại lộ bản tính. Chỉ cần có thể hảo hảo còn sống, ta có thể vứt bỏ hết thầy cảm tình nam nữ, sẽ không tiếc.

Có lẽ, cái này gọi là lãnh huyết?

“Không biết ngươi đến tột cùng đang sợ cái gì?” Thạch Thạch nhìn ta nửa ngày, cảm giận đột nhiên phẩy tay áo bỏ đi.

Ta chỉ lên đem mặc trúc hà bao giặt sạch, trả lại cho Tiểu Vưu, khéo léo giải thích.

Tiểu Vưu đại khái đã biết chuyện gì xảy ra, sắc mặt trắng bệch, lại chưa nói gì hết, chỉ yên lặng lấy về, xoa người lau hai giọt nước mắt, từ nay về sau cùng ta càng thêm bất hòa.

Không quá hai ngày, liền truyền đến tin tức Thạch Thạch bị phái đi xa, đến tiêu diệt cứ địa Giang Tây.

Ta thực lo lắng.

Nam Cung Minh nói không phải do hấn an bài, hơn nữa nơi đó không nguy hiểm, bảo ta yên tâm.

Ta không dám hoàn toàn tin tưởng hấn, quyết định nhanh chóng chuẩn bị chạy trốn.

Đường lên Nam Cung thế gia những năm gần đây ta nghiên cứu qua vài phương án rời đi, muốn đi lúc nào cũng không thành vấn đề.

Hành lý thu thập lớn nhỏ hai cái, tùy tình huống sử dụng.

Bao lớn là dùng lúc về nhà thăm người thân, bên trong bao vài món quần áo cũ, hai đôi giày vải dày, còn có đại lượng bạc vụn cùng thuốc men thường dùng, đầy đủ mọi thứ đồ dùng các loại dành cho lữ hành xa nhà.

Bao nhỏ là dùng trong tình huống chạy trốn khẩn cấp, bên trong là ngân trâm rồng ruột ngoại tổ mẫu đưa cho ta, trong đó giấu thuốc bột dùng để dịch dung, pha vào nước là có thể sử dụng. Thu nhập những năm gần đây của ta đều được đổi thành kim phiếu, dùng giấy dầu cùng sáp giấu kín, may vào bên trong một bộ quần áo cũ, giày, nội y, đai lưng, trong tiểu hà bao cất mấy chục lượng ngân phiếu, thuận tiện tiêu vặt, khi gặp phải cướp cũng có thể đem ra giữ được mạng. Còn có một cái loan đao Thạch Thạch đưa cho ta, sắc bén khéo léo, có thể giấu vào trong giày, một cái bản đồ Nam Cung Minh vẽ bị hư đem vứt bỏ được ta lên giữ lại, mặt trên có vài phủ phụ cận và các đường lộ.

Chuẩn bị thỏa đáng xong, ta vừa tiếp tục nghiên cứu phong tục sản vật các nơi, vừa suy nghĩ chọn lựa vài chỗ có thể ẩn cư.

Lại qua 3 ngày sau, cổng lớn của Nam Cung thế gia mở rộng, đón chào Hầu gia.

Mang theo mã cơ diễm thiếp, luyến đồng xá nữ hơn mười người, thị nữ tùy tùng gần ngàn người.

Nam Cung Hoán vì chiêu đãi khách quý, cũng tăng mạnh đề phòng.

Ta đi hỏi thăm một chút chuyện tích của vị Hầu gia hoang dâm vô sỉ này, lập tức xác nhận thân phận cầm thú của hấn, sợ tới mức da đầu run lên.

30. Chương 30

An Nhạc Hầu tên là Long Chiêu Đường, Cái tên này làm cho người ta hoài nghi tác giả nguyên tác là tác giả của “Miêu Thử Hầu gia”3P. Nàng còn dùng rất nhiều từ ngữ hoa lệ để miêu tả diện mạo của vị Hầu gia này, tà mị, tuấn tú, câu hồn..... Thỉnh tha thứ ta tài sơ học thiển, không thể biểu đạt đầy đủ.

Sở thích lớn nhất của Hầu gia chính là xa xỉ vô độ, hàng đêm sinh ca, được xưng “nhất dạ thất thứ lang”, còn có khuynh hướng bạo ngược. Nghe nói chuyện gì cũng làm, chỉ có điều không làm chuyện tốt, đặc điểm lớn nhất là không coi người ta là người.

Đám cầm thú còn lại tuy rằng vô liêm sỉ, nhưng tốt xấu còn đối Lâm Lạc Nhi coi như có vài phần tình ý, duy chỉ mình người này là hoàn toàn đem nàng làm một món đồ chơi, lúc cao hứng dùng mọi cách lấy lòng, khi phiền muộn tùy ý trừng phạt. Lâm Lạc Nhi lần đầu tiên chạy trốn thất bại bị bắt đem về, liền chịu khổ **, bị dùng khổ hình, luân ** đủ loại trừng phạt xấu hổ, thiếu chút nữa bị ép buộc rút mất nửa cái mạng.

Ta thật sợ hãi.....

Lúc ta đang ôm chần phát run, kế bên còn có thị nữ của An Nhạc Hầu gia đang nói nói mớ.

Nàng nói:“A! Hầu gia, không cần!”

Ta dùng mũi chân đá nàng văng ra một chút, tiếp tục ôm chần phát run.

Nàng xoay người :“Hầu gia — nhĩ hảo phá hư —”

Ta dùng chân che cả đầu lại .

An Nhạc Hầu gia thích phô trương, xưa nay mỗi lần xuất hành là hao tài tốn của, chậm rãi, những người đi theo là hơn một ngàn.

May mắn Nam Cung thế gia kiến trúc rất rộng, phân phối một ít hạ đẳng phó dịch đi xuống thôn trang chân núi, lại phân phối một ít thị nữ cấp thấp cùng bọn nha hoàn chia phòng ở, đám hộ vệ đến sau núi dựng vài cái lều trại, cũng đủ chỗ cho những người này. Phải tới ở cùng ta là bọn thị nữ của mấy sủng thiếp nhà Hầu gia, đều rất có vài phần nhan sắc, có chút khả năng leo lên giường chủ tử, tự coi mình thân phận cao quý, tính tình phi thường ngạo mạn, khỏe mắt hơi có chút khinh thường nha hoàn bậc 2 chúng ta, thích ngồi chơi tán dóc, phân phó chúng ta làm việc.

Người đến nhà là khách, không được vài ngày sẽ cút đi, mọi người đều không cùng các nàng so đo, chỉ ở sau lưng lặng lẽ mắng. Đương nhiên, cũng có mấy tiểu phó dịch tư xuân:“Từ lúc các cô nương nhà Hầu gia tiến vào, mỗi ngày đều trang điểm xinh đẹp, toàn Lâm Hương Các đều thơm hơn ba phần.”

Chắc thứ các cô nương kia bôi trên mặt không phải son, mà là vôi quét tường?

Bát quái thì bát quái, lượng công việc ở Nam Cung thế gia bởi vì vậy gia tăng mấy lần.

Vốn ta muốn giả bệnh để tránh né tên cầm thú họ Long này. Không nghĩ tới Nam Cung Minh nghe nói ta nằm trên giường không dậy nổi, hết sức khẩn trương, hỏi cũng không hỏi đã phái người đi thỉnh danh y bốc thuốc cho ta, còn muốn tìm tiểu nha đầu đến hầu hạ sắc thuốc.

Ánh mắt các quản sự nhìn ta giống như muốn giết người, bên cạnh còn thường thường có mỹ nhân bay tới lướt đi, hỏi ta:“ Cẩm đoá hoa nào trên đầu Hầu gia sẽ thích hơn? Đi chỗ nào câu dẫn Hầu gia thích hợp? Buổi tối câu dẫn hần tiến đến Hương Các được không? Nơi đó đủ yên lặng không? Kêu lớn tiếng có người nghe thấy không? Người có thể hỗ trợ canh chừng đêm ta không?”

Đầu óc ta ong ong ù tai, không đợi đại phu đến, lập tức nhảy xuống giường, vỗ vỗ ngực cam đoan với Ngô quản sự bản thân đã hoàn toàn bình phục, cường tráng cỡ mình trâu, có thể nhảy xuống sông tham gia cuộc thi bơi mùa đông, phải quay về Tàng Thư Các tiếp tục làm việc! Hơn nữa cần chăm chỉ khắc khổ, tăng ca thêm một chút, tốt nhất trực tiếp ở tại bên trong không trở về phòng !

Về mặt già nua của Ngô quản sự tỏ ra rất an ủi.

.....

An Nhạc Hầu gia lại đây là cùng Nam Cung Hoán bàn việc cấu kết với quan lại các loại, thuận tiện trao đổi “Ngự Nữ Tâm Kinh”, ước chừng phải ở lại đây cỡ bảy, tám ngày. Ta ở Tàng Thư Các bình an né tránh được ba ngày sau, nghe nói một tin dữ: thủy vận ở Hà Đông phát sinh náo động, Nam Cung Minh bị phụ thân phái đi xử lý .

Tiểu cầm thú rời đi, ta ngay cả ngọn núi không quá đáng tin để dựa vào cũng không có, một mình lâm vào vòng vây của tà ác cầm thú và đại cầm thú, trong lòng tràn đầy sợ hãi.

Nam Cung Minh trước khi đi tới tìm ta cáo biệt, dáng vẻ hẩn hẩn nhìn ta thật khấn trương, rất là cảm động, an ủi nói:“Lạc nhi muội muội, ta bất quá phải đi nửa tháng, Hà Đông ở gần Hạ quốc, trang sức có đặc trưng riêng, muốn ta đặt hai bộ uội không?”

Ta lắc đầu, ai oán nhìn một mảnh cảnh xuân tươi đẹp ngoài cửa sổ, đầu cúi thấp, lộ vẻ mỹ nhân u hoài.

Nam Cung Minh thực biết nhìn mặt đoán ý:“Muội đang lo lắng Hầu gia?”

Ta thở dài:“Nghe nói hẩn rất ham nữ sắc.....”

Nam Cung Minh nhìn ta nửa ngày, do dự thật lâu, cực kì uyển chuyển lựa lời nói:“Hầu gia là người trọng sắc khinh đức, cho nên cha ta mới tặng hẩn năm mỹ nhân.”

Ta sững sờ nửa ngày, mới hiểu được hẩn là đang hàm súc ám chỉ: xú nha đầu giống người trên mặt đầy hồng ban, ném tới trước mặt sắc lang, sắc lang cũng không có hứng thú a.....

Tốt lắm, không có hứng thú là tốt rồi.

Ta thoáng yên lòng, cầm lấy gương, sờ sờ gương mặt đầy hoa đào tiển, quyết định trở về sẽ lấy thuốc bôi thêm nhiều một chút.

Nam Cung Minh luôn mãi cáo từ, thấy ta không có ý đứng dậy đi tiễn hẩn, đành phải một mình xuống núi.
(tiểu Minh Minh thật đáng thương ah~)

.....

Ban đêm, khắp nơi Nam Cung thế gia thấp đầy đèn màu bằng ngọc lưu ly, oanh ca yến ngữ, Tàng Thư Các có vẻ thanh tịnh bất thường, ta cảm thấy về sớm để đối mặt bạn cùng phòng cứ muốn đi lên giường của Hầu gia rất nguy hiểm, liền chủ động lưu lại tặng ca, sửa sang lại hơn ba trăm cuốn tạp thư gần đây mới đem về.

Chậm chậm sửa sang lại đến khuya, cảm thấy có chút đói bụng, ta thấp đèn lồng màu vàng nho nhỏ, né né tránh tránh chạy tới phòng bếp, trộm hai cái bánh bao to, lúc chuẩn bị trở về phòng nghỉ ngơi, Ngô quản sự bỗng nhiên đi tới, gọi ta lại:“Cửa sổ lầu một cửa sổ tựa hồ chưa đóng kín, ta muốn đến yến hội giúp Vương tổng quản, người về Tàng Thư Các kiểm tra một chút.”

Ta lại phải né né tránh tránh chạy trở về.

Trên đường đám mỹ nhân tựa hồ cũng ít rất nhiều, chung quanh trở nên thực im lặng. Ta đóng kín cửa sổ lầu một, bỗng nhiên phát hiện ánh nền trên lầu hai cũng đã quên tắt, đành phải bước lên thang gỗ kéo kẹt kéo kẹt.

Xốc lên bức rèm che, ta phát hiện ánh sáng đó không phải của mấy ngọn đèn kia, mà là hơn mười ngọn đèn bằng ngọc lưu ly, chiếu sáng toàn bộ gian phòng giống như ban ngày. Dưới ánh đèn ngọc lưu ly, trên chiếc giường quý phi, một nam tử trẻ tuổi đang lười biếng nửa nằm, cúi đầu đọc sách. Hẩn mặc một cái hồng bào thêu hoa văn hắc long phức tạp, những chiếc nút trang trí được làm bằng ngọc phỉ thúy lớn nhỏ, tóc dài đen như mực tùy ý thả lỏng, sau đầu bện mấy cái bím nhỏ, phía trên kết lại bằng tám hạt trân châu, càng làm nổi bật màu da như ngọc.

Ta nháy mắt đã nghĩ ra hẩn là ai, sắc mặt đại biến, chạy nhanh lẹ bỏ chạy xuống lầu.

“Người đã đến rồi?” Nam tử trẻ tuổi ngẩng đầu lên, nhìn về phía ta, thanh âm của hẩn hơi khàn khàn đầy từ tính, trầm thấp lại mang theo chút dụ hoặc khó tả.

Ta chạy trốn nhanh hơn .

Nhưng mà, cửa lầu một lại không biết bị ai khóa mất.

Hầu gia mang theo ngọn đèn lưu ly, không nhanh không chậm bước xuống bậc thang, ánh sáng mờ nhạt chiếu ra dung mạo của hẩn , mày kiếm tinh mâu, mũi ôi mỏng, là tướng hời hợt cực hạn. Chỉ có điều vẻ mặt hẩn làm cho người ta cảm giác có chút giống mèo, một hảo thợ săn tao nhã xinh đẹp, vì tò mò mà đi

sẵn. Chúng nó có kiên nhẫn, hiếu kỳ, duy độc không có lòng thương hại, không từ thủ đoạn bắt con mồi cho tới tay, sau đó thiên chân vô tà đùa bốn chỉ tử.

Ta, là con mồi trong mắt hần.

Nhưng mà, hần vì cái gì lại ở chỗ này?

Đại..... Đại khái là hần muốn cùng ai hẹn hò ở trong này, bị ta bước nhầm vào phải không?

Ôm một tia may mắn, không xô cửa lớn nữa, ta lại muốn đi xô cửa sổ, Hần gia đã ba bước hai bước đi đến trước mặt.

Ta cúi đầu, ráng giãy dựa: “Nô tỳ bước nhầm, thỉnh Hần gia thứ tội.”

“Người không có bước nhầm, ta đang đợi người.” Hần gia vươn ngón tay trắng nõn mà lạnh như băng của hần, nhẹ nhàng đặt lên vai ta, chậm rãi đưa đến sau gáy, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Hần..... Hần gia..... Hần gia tìm nô tỳ có việc sao?” Ta bắt đầu lạnh run.

Hần tựa hồ cảm thấy rất thú vị, thấy ta muốn trốn, liền đặt ngón đèn xuống, tay phải nắm chặt cầm ta, bắt ta lại gần, ngẩng đầu lên, tay trái thuận thế ôm lấy thất lưng của ta, đem cả người ôm vào lòng: “Nghe Nam Cung Hoán nói, con của hần mê luyến một nha đầu xấu xí ở Tàng Thư Các, còn lén công bố muốn kết hôn làm chính thê, khiến cho hần rất là phiền não. Ta cảm thấy rất ngạc nhiên, đến tột cùng là dạng xú nha đầu nào có thể làm cho đệ nhất công tử tại võ lâm thế gia, mắt cao hơn đỉnh Nam Cung Minh đặt ở trong lòng? Tổng nên có một vài chỗ hơn người đi? Cho nên lại đây nhìn xem thử.”

Mục đích của hần thật sự là ta.

Trái tim của ta chìm xuống một chút.

Mặt của Long cầm thú càng dựa vào gần, càng ôn nhu càng cẩn thận, giống như khám phá hết thủy nguy trang trên mặt, thẳng tắp xâm nhập vào nội tâm. Cái tay đặt ở bên hông thủ đã chuyển động cao thấp, vuốt ve chung quanh.

Ta liều mạng giãy dựa, nhưng vẫn không thể tránh khỏi hần, cầm dưới thiếu chút nữa bị bóp nát, đau đến nước mắt đều sắp rơi xuống.

Hần rốt cục tà tà cong khóe miệng nở nụ cười: “Ánh mắt của Nam Cung Minh tinh hơn so với phụ thân nhiều lắm.”

Ta sợ hãi đến cực điểm, rốt cục nhìn không được dùng mấy cây răng nhỏ, “Ngao ô” một ngụm cắn ở trên mu bàn tay của hần, sau đó điên cuồng kêu “Cứu mạng”!

Long cầm thú bị đau tức giận, liền đem ta đang muốn chạy trốn chặn ngang ôm lấy, hung hăng đặt ở trên bàn, gắt gao đè lại hai vai, dưới ánh đèn, cúi người ở bên tai ta nói: “Gia coi trọng người làm sao bây giờ?”

“Không..... Ta không cần! Hần gia thỉnh tự trọng! Bên ngoài mỹ nữ thiệt nhiều! Đều đang tìm người đó!” Rõ ràng gần đó có tiếng người, ta kêu khiến cổ họng muốn tắt tiếng, nhưng không ai trả lời.

Tình huống rất không ổn .

“Làm gì ra vẻ trình liệt?” Long cầm thú thú vị nhìn ta kêu cứu, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua ngũ quan của ta, bình luận ác độc vô cùng, “bỏ qua đám hoa đào tiền cổ quái, nha đầu người toàn thân không hề xấu chút nào, chẳng những diện mạo tuyệt sắc, hai tròng mắt ẩn tình, càng hiếm nữa là có vận trung không một trời sinh khúm núm, nhất bính tức nhuyển, nhất định là dâm, oa, đăng, phụ mệnh cách.”[chú 1]

[chú 1: lời nói đùa giỡn, không có hàm nghĩa đặc thù]

=====

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Lịch ra chương mới của Quất Hoa

Về sau liền cố định một chút.

Hôm nay bỏ qua đi, từ giữa trưa ngày mai 12h34ph56giây update.[Quất Hoa không có bản thảo tồn, toàn bộ là đang viết, hơn nữa gần đây trong nhà bận rộn, tâm lý hỗn loạn, hơn nữa tốc độ chậm chạp tiết [kỳ thật, Quất Hoa viết bộ này ở JJ chính là bởi vì JJ không yêu cầu tốc độ update a.....]. Nếu đến lúc đó không có xuất hiện chương mới, là vì có việc kéo dài thời hạn, nếu hơn hai ngày sẽ có thông báo và giải thích. Mọi người cần có lòng khoan dung một chút nha, vậy vậy khăn nhỏ bé nói cho Quất Hoa “Chậm chậm update, đừng bỏ là tốt rồi”]

Cam đoan sẽ không bỏ hỏ, cam đoan sẽ không kéo dài thật lâu không update.[nhiều nhất trễ hai ngày]

Bình thường mỗi chương 2000-3000 chữ

Nếu mọi người thảo luận ra cái gì có đề nghị đáng yêu, tóm lại là làm cho Quất Hoa nổi máu hoặc là tìm được linh cảm, khả năng sẽ bùng nổ, gia tăng tốc độ update hay số lượng từ, hơn nữa cảm hứng lưu sướng cũng có thể giảm bớt đoạn càn khả năng tính thôi

~Cho nên

~Ân..... Các bạn biết đấy.

Phải có nhiệt tình a nhiệt tình.

31. Chương 31

Về mặt của hắn không phải của người hay nói giỡn, cũng không phải đang đùa giỡn, rất giống một người có niềm đam mê nào đó, mừng như điên khi phát hiện ra một tác phẩm nghệ thuật hiếm thấy.

Tay hắn nhẹ nhàng vuốt ve, tinh tế nhu nhu, lướt qua những chỗ mẫn cảm, thường thường dùng sức niết mấy cái, khoái cảm và run sợ từng trận đánh úp lại, cũng khiến cho ta rốt cục có điểm hiểu được Lạc nhi trong nguyên tác vì sao khó có thể chống cự hoan ái dụ hoặc.

Bàn tay vàng của tác giả nguyên tác cho Lâm Lạc Nhi mỹ mạo tuyệt sắc, cũng cho nàng một thân thể cực độ mẫn cảm. Vô luận thủ đoạn là bạo ngược hay nhu tình, đều có thể dễ dàng gây cho nàng dục vọng nguyên thủy mãnh liệt, so với người bình thường càng mãnh liệt khoái cảm và dục vọng, đây mới là hung thủ chân chính khiến cho nàng lâm vào mâu thuẫn giây dựa giữa thiên đường và địa ngục, hơi chút đã bị dụ dỗ, cũng rất dễ dàng thỏa hiệp với đám cầm thú, ôm ở thân phục dưới thân bọn họ.

“Không, ta không phải loại nữ nhân như vậy.” Ta khàn khàn giải thích.

“Thử xem liền biết.” Long cầm thú thô bạo lập tức đè ta dưới thân, cởi bỏ đai lưng. Phất tay một cái, đèn lưu ly vụt tắt, hắn ôn nhu một lát sau, lại nói, “Dưới ánh trăng nhìn người, thật sự là tuyệt sắc mỹ nhân.”

Đôi tay lạnh lẽo của hắn xâm nhập vào trong y phục, mang đến từng trận hàn ý, đặt lên hai quả đào chưa phát dục hoàn toàn của ta, sau đó một tay nắm nắm, thưởng thức một lát sau, nhẹ nhàng hàm trụ phần đỉnh, dùng đầu lưỡi ướt át nhẹ nhàng phác họa, đột nhiên lại cắn một chút.

Mãnh liệt kích thích làm cho ta trợn to mắt, hét rầm lên, giây dựa muốn nhảy dựng.

Long cầm thú lại thuận thể đem ta xoay qua, phía sau lưng bị cố định chặt chẽ ở trên bàn, vòng tay rút nút thắt của cái yếm ra. Dùng ngữ khí trào phúng cười nói: “Tiểu ngoạn ý*, tiếng kêu cũng thật mất hồn, cao lên một chút, lăng thêm một chút, ta sợ người khác nghe được không đủ rõ ràng.”

“Người là cầm thú! Người không biết xấu hổ!” Ta gấp đến độ đã quên bản chất của hắn, lại nói ra điều mà mọi người đều biết là kẻ ngốc mới nói.

Long cầm thú quả nhiên thật cao hứng, hơn nữa càng hưng phấn hơn.

Ta có thể cảm nhận được thứ gì đó như lửa nóng vượt xa người thường đang chạm vào móng, ma sát , rục rịch.

“Ngoan ngoãn , đừng làm cho gia lấy roi quất người.” Long cầm thú đại khái cảm thấy ta giãy dụa dữ dội, liền hung hăng đánh vào móng ta một cái, còn muốn tìm cọng dây thừng hoặc mảnh vải đem hai tay ta trói lại tiếp tục tùy ý bày bố.

Con thỏ nóng nảy cũng còn muốn cắn người , nỗi sợ hãi của ta đến cực hạn, rốt cục hóa thành lửa giận khôn cùng, thừa dịp hấn tìm dây để trói người, vươn tay sờ loạn chung quanh, tìm kiếm hung khí có thể dùng.

Thật may mắn số ta chưa tận, trên án thượng cách đó không xa là lư hương thờ phụng văn thần, ta lôi lôi kéo kéo, cảm thấy nó phi thường nặng, dùng toàn bộ khí lực cũng không nhất định có thể đánh cầm thú bất tỉnh, liền nắm một tay dây bụi trong lư hương, đến khi cầm thú đến gần chuẩn bị trói ta, hung hăng hướng ánh mắt hấn phát tay.

Long cầm thú không ngờ ta có gan phản kháng, không hề đề phòng, bị phủ một đầu mặt đầy bụi bặm, buông tay ra dụi mắt.

Ta nhanh chóng nhảy xuống cái bàn, dùng hết khí lực toàn thân phá cửa sổ, phi thân nhảy vào trong hồ. Bằng kỹ năng bơi mới trước đây cố gắng rèn luyện, giống một con cá bình thường nhanh chóng lặn vào đáy nước, nhanh nhanh bơi về phía bờ bên kia.

Long cầm thú đại khái là tự biết bộ dáng mình chật vật, ngượng ngùng gọi người, lấy thân phận của hấn cũng không thể tự mình xuống nước đuổi theo ta, cho nên ta thoát thân thực thuận lợi, đến bên bờ chỗ không người, vội vàng túm áo che kĩ, điên cuồng hướng về phòng, thấy mỹ nhân cùng phòng dự tiệc chưa về, nhanh chóng lung tung đổi hai bộ quần áo, cầm lấy cái bao nhỏ dùng trốn chạy khẩn cấp.

Mỗi buổi tối, Hồ đại thúc đều sẽ đem rác rưởi xuống núi, chỉ cần ta hành động mau lẹ, trước khi sự việc bại lộ dùng lời ngon tiếng ngọt nịnh Hồ đại thúc một chút, tùy tiện bịa cái lý do muốn đi xuống núi tìm trạm dịch để gửi đồ cho thiếu chủ, là có thể đi theo rồi đi, chờ nửa đường nhân lúc thần không biết quỷ không hay trốn đi, theo con đường đã định ra từ sớm, suốt đêm đi đến Hồng Diệp trấn, lợi dụng thuật dịch dung hoá trang thành bà lão, sáng sớm ngày mai mượn thuyền rời đi, trên đường rời thuyền thay ngựa, dịch dung thay đổi vài lần.

Dù sao hình dung lớn nhất về ta ở Nam Cung thế gia chính là tiểu nha đầu trên mặt đầy hồng ban, ngũ quan không quá nổi bật, chỉ cần ta tẩy đi hồng ban, đổi thành kiểu dịch dung khác, bọn họ cho dù muốn vẽ chân dung để truy nã, cũng không phải chuyện dễ dàng như vậy. Đến lúc vẽ chân dung xong, ta đã kịp thay đổi gương mặt, chạy đi vài trăm dặm rồi.

Đi, chạy nhanh đi, cái gì cũng không dụng !

Đang chuẩn bị xuất môn, ta nhìn thấy cái hòm thiết đặt ở góc phòng kia, không khỏi dừng bước.

Trong hòm thiết là tiền Thạch Thạch bán nhà, di vật của cha mẹ, còn có toàn bộ tiền công của hấn làm hắc vệ ở Nam Cung thế gia dành dụm được.....

Cái chìa khóa ở chỗ ta.

Nếu ta đi mất, vật phẩm lưu lại của nô tỳ bỏ trốn, không bị quản sự lấy đi, cũng sẽ bị Nam Cung thế gia tịch thu.

Nếu nơi này chỉ là một phần gia sản của Thạch Thạch, thật ra ta có thể ngoan tâm vứt bỏ. Nhưng trong này là toàn bộ gia sản của Thạch Thạch, là tiền hấn tần tần khổ khổ bán mạng nhiều năm như vậy để dành lập nghiệp, cưới vợ, chẳng lẽ ta thật sự có thể không quan tâm, phản bội lòng tin của hấn đối ta, đem toàn bộ tiền của hấn quẳng xuống hố?

Làm người có thể không có lương tâm, nhưng không thể quá không có lương tâm.

Ta cuối cùng vẫn là khê cần môi, mở hòm ra, đem bên trong gì đó đều lấy ra, gói vào một cái bọc nhỏ, vội vàng chạy tới giao cho huynh đệ trong hắc vệ của hấn.

Các huynh đệ của hắn rất ngạc nhiên, cười xấu xa hỏi:“Lạc nhi muội muội, người là đến đưa đồ cưới hở? Có lời nhắn cho Thạch Thạch đại ca [tiểu đệ] hay không?”

Ta biết thời gian không nhiều, mặc kệ bọn họ ba hoa, vội vàng hướng chỗ người gác cổng mà đi, lại phát hiện Hồ đại thúc đã vừa mới đi khỏi rồi, ta vội vàng nói khách sáo vài lời với người gác cổng rồi đuổi theo.

Không ngờ, trong vườn bỗng nhiên đèn đuốc sáng trưng, Tiếng hô “Giới nghiêm” nổi lên bốn phía, đại đội thị vệ chen chúc mà ra, chung quanh tìm tòi, cũng bao vây toàn bộ lối ra.

Ta biết không còn kịp rồi, xụi lơ, lạnh run.

Đám phó dịch rôm rả nghị luận, không bao lâu, Vương tổng quản liền mang vẻ mặt ngoài cười nhưng trong không cười đi đến trước mặt ta, thản nhiên nói:“Lạc nhi cô nương, theo ta đi gặp Hoán chủ tử.”

Ta nhìn nhìn đám thị vệ như lang như hổ kia, chỉ có thể bị hai cái bà tử thô to áp giải, hướng đến Văn Phong Lâu.

Trong Văn Phong Lâu là một mảnh bình thản, lả lướt ti trúc xen lẫn từng trận tiếng cười, trong không khí có chứa mùi rượu say lòng người, mấy khỏa dạ minh châu treo cao, dưới ánh sáng thản nhiên nhu hòa có mỹ nhân mặc hồng sa khởi vũ. Long cầm thú đã thay đổi y phục, đang được chúng mỹ nữ vây quanh, cùng đại cầm thú uống rượu mua vui, thấy ta bị áp tiến vào, chỉ mỉm cười.

Đại cầm thú ngay cả đầu cũng không nâng, chỉ xoay xoay chiếc nhẫn ngọc bích trên tay, sau đó cười lạnh nói:“Người đó là nha đầu tên Lạc nhi? Thật to gan, dám đắc tội An Nhạc Hầu gia? Súc sinh không có mắt như thế, còn mang vào đây làm cái gì? Trực tiếp tha đi ra ngoài đánh chết xong việc!”

Trong thế giới của quyền lực.

Súc sinh muốn xâm phạm ta, ta nên ngoan ngoãn nằm xuống hảo hảo chờ xâm phạm, nếu có chút phản kháng, đó là súc sinh trong mắt của đám súc sinh chết tiệt.

Trong lòng ta lạnh lẽo không còn cảm thấy sợ hãi nữa, thậm chí muốn cuồng tiếu.

“Bất quá là một tiểu nha đầu không hiểu chuyện,” An Nhạc Hầu gia chậm rãi mở miệng cầu tình,“Đứa nhỏ này ta thật thích, không bằng hướng bạn tốt cầu cái tình, kêu hắn bỏ thứ yêu thích đưa ta đi.”

Nam Cung Hoán cũng không để ý, tùy tiện gật đầu:“Hầu gia nói khách khí? Loại xú nha đầu này được người ưu ái, là phúc khí ngàn năm sinh đã tu luyện được, nếu người thích liền đem đi.” Sau đó lại phân phó ta về sau phải hảo phụng dưỡng Hầu gia, không thể bướng bỉnh chọc hắn tức giận. Tổng quản đem giấy bán mình giao ra, ta liền bị hai cầm thú vòng vo trao đổi.

32. Chương 32

Bị áp lên Văn Phong Lâu, bị áp ra Văn Phong Lâu, bị áp đi thu thập đồ dùng cá nhân, cuối cùng bị áp lên xe ngựa rời đi, từ đầu tới đuôi không cho ta nói một câu.

An Nhạc Hầu hướng về phía Nam Cung Hoán cáo từ, đoàn xe lại chậm rãi khởi động.

Do ta là lễ vật chủ nhân đưa tặng, lại là người mới, thân phận của ta tựa hồ so với nha đầu bình thường cao hơn một chút, ngồi trong xe chỉ có hai bà tử giám thị, cùng một tiểu nha đầu hầu hạ ta, nhưng bên ngoài đoàn xe lại có mấy tầng thị vệ vây quanh.

Ta ôm cái túi nhỏ, lui mình vào trong góc, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm cái cửa gỗ, vẫn không nhúc nhích, cố gắng tự nghĩ cách đào thoát.

Có bà tử bộ mặt hiền lành hảo tâm an ủi:“Lạc nhi cô nương, chủ tử của chúng ta không khó hầu hạ, chỉ cần người ngoan ngoãn theo hắn, hắn kêu người làm cái gì thì làm cái đó, đừng học mấy người trinh tiết liệt

phụ muốn da muốn mặt, phải chết muốn sống, đều không có ngày lành a. Cho dù bị từ bỏ, cũng có thật nhiều tiền thưởng, sống còn tốt hơn so với tiểu thư nhà bình thường a.”

Một bà tử khác hung ba ba cười lạnh nói: “Cho dù người không biết thân phận đối nghịch chủ tử, một phần bạc mua quan tài vẫn sẽ bỏ ra thưởng cho người.”

Ta yếu ớt từ trong góc gờ tay đặt câu hỏi: “Nếu làm không đúng, khi nào thì hẳn vứt bỏ ta?”

Hảo tâm bà tử cùng phá hư bà tử trăm miệng một lời nói: “Sau khi chơi chán.”

Ta yếu ớt rút tay trở về, tiếp tục uể oải.

Đoàn xe đi được một ngày, không biết đến thành trấn nào, quan viên phú hào dâng lên lâm viên phòng xá tốt nhất, đón An Nhạc Hầu vào ở. Đám nha hoàn phó dịch ủa vào, tự mang vật trang trí phòng xá, ta bị áp xuống xe, đưa đến một gian tiểu tú lâu, bên trong một chậu nước ấm rải cánh hoa, bốn năm bà tử thô to hợp tác động thủ lột sạch ném ta vào nước, hung hăng chà rửa lại mát xa, thiếu chút nữa lột mất một tầng da của ta.

“Đừng tắm lâu quá, ta bị ngạt thở.” Thuốc dịch dung bôi trên mặt mặc dù không sợ nước, nhưng ngâm mình ở trong nước ấm nửa canh giờ cũng sẽ chậm rãi nhạt ra, cho nên ta vẫn muốn nhanh nhanh chấm dứt đi mặc quần áo.

“Nhấn nhấn một chút, Hầu gia thích sạch sẽ, người lại là lần đầu tiên đến chỗ chúng ta, thế nào cũng phải theo quy củ hảo hảo để ý một phen, về sau sẽ không vất vả như vậy.” Hảo tâm bà tử vừa rửa sạch vừa khen, “thân mình của Lạc nhi cô nương thực nhắn nhui, sờ vào làn da so với Hồng Loan cô nương xúc cảm rất tốt a, trách không được Hầu gia luyện tiết người, chút nữa ta sẽ thoa chút nước hoa cho người. Chỉ tiết trên mặt có mấy vết hồng ban này, a? Màu của hồng ban sao lại trở nên nhạt như vậy? Ta lại chà xát chà xát.”

Mấy bà tử vui đùa lại đây nhìn nửa ngày, chọc chọc vào khuôn mặt của ta, sau đó đồng tâm hiệp lực, cùng nhau phấn đấu, thế muốn tẩy đấy nổi trắng sạch hoàn hảo.

Ta giống một con gà con rơi xuống nước, không ngừng giãy dụa, khiến nơi nơi đều là bọt nước, nề hà hai đám khó địch nhiều tay, chẳng những không giãy ra được, còn uống vài ngụm nước tắm, thiếu chút nữa sặc chết ta.

Qua hơn nửa canh giờ, đám bà tử chậm rãi ngừng tay, cùng nhau nhìn mặt của ta ngẩn người. Thẳng đến ta lên lút phủ thêm quần áo tưởng trốn đi, lại cùng nhau thét chói tai đem ta tha trở về, luống cuống tay chân trang điểm kĩ càng.

“Trang sức không cần, tóc đơn giản sơ một chút là được, Hầu gia thích mỹ nhân tự nhiên.”

“Bây giờ màu hồng nào hợp với gương mặt nàng? Cho nàng đổi y phục màu trắng đi, chọn nguyệt sa mỏng một chút, xuyên thấu một chút.”

“Nguyệt sa? Nhưng..... Cái đó số lượng đã vốn rất ít, Tú Vân cô nương muốn vài lần cũng chưa.”

“Tú Vân có thể so với nàng sao? Người như thế nào lấy mỏng so với mặt a?”

“Bộ sưu tập của chủ tử sẽ nhiều hơn một bức a.”

“Lạc nhi cô nương, người không phải bình thường không rửa mặt, mới có thể có nhiều hồng ban như vậy chứ?”

“Nói vậy, nàng khẳng định là lớn lên rất xinh đẹp, bị mấy người ác độc tranh giành tình nhân dụ dỗ hạ được hãm hại!”

“Đúng..... Đúng vậy, là bị hãm hại.” Ta khóc không ra nước mắt.

Y phục lụa trắng chặt chẽ bao lại, khi gió thổi mơ hồ có thể thấy được da thịt, toàn thân cao thấp chỉ có một sợi dây nhỏ thắt ở bên hông cố định quần áo. Dưới chân là đôi hài trên châu, mang theo 4 tắc để mặc, đi đường tựa như mang giày cao gót lắc lắc lắc lắc, nếu không có người nâng, căn bản không thể đứng vững.

Nửa tha nửa kéo , bị đưa đến phòng ngủ của An Nhạc Hầu, cước bộ chưa đến gần đã nghe thấy bên trong một mảnh âm thanh ái muội, bảy tám tiểu mỹ nhân thanh lương, bộ dạng mỹ nhân như hồ ly, hết thấy vây quanh Long cầm thú nịnh hót, không ngừng dùng bộ ngực sữa và đùi lướt qua thân mình hấn dụ hoặc. Long cầm thú lộ vẻ mặt không sao cả tươi cười, chỉ hết sức chuyên chú ngắm một gốc cây lục mẫu đơn, cầm trong tay giấy bút, nhanh chóng phác hoạ cái gì.

Đám nha hoàn và bà tử đẩy ta vào trong phòng.

Thanh âm trong phòng bỗng nhiên tĩnh lặng, kinh ngạc qua đi, ánh mắt của đám mỹ nhân hóa thành oán độc, tựa hồ muốn đem ta ăn sống nuốt tươi, nghiền xương thành tro.

Ánh mắt Long cầm thú chậm rãi theo từ trên đóa lục mẫu đơn nâng lên, chậm rãi đem ta từ đầu lướt đến chân, lại theo chân ngược trở lại, cuối cùng dừng hình ở trên mặt ta, thưởng thức xong một hồi, ngoắc ngoắc ngón tay:“Lại đây.”

Mỗi bước đi của ta, đều cảm thấy mồ hôi ướt đầm.

Đi đến cách ba bước, liền không dám lại gần chút nữa. Long cầm thú dùng tay lôi kéo, đem cả người ta đổ qua, ôm vào trong lòng, sau đó lấy tay xoa hai má, tinh tế vuốt ve ngũ quan, trầm tư hồi lâu, bỗng nhiên bộc phát ra tiếng cười to:“Lần này Nam Cung Hoán sợ là tiếc đứt ruột.”

Mỹ nhân mặc lục sa bên cạnh lác lác thanh nở nụ cười, muốn dõng dạc đi chú ý:“Hầu gia, Vương tổng đốc cũng là người có tâm, gốc lục mẫu đơn hiếm thấy này là thiên hạ tiên phẩm, độc nhất vô nhị. Nghe nói gieo trồng không dễ, để nở hoa càng khó, phải dùng sương sớm để tưới, được vật chăm sóc..... Hầu gia nếu thích, vẽ xong liền để cho Hoàng Tiểu Miêu cầm ngọc lưu ly vào ẩm phòng hảo hảo chăm sóc.....”

Long cầm thú đem tầm mắt trên mặt ta dời đi, nhìn thoáng qua lục mẫu đơn, cười nói:“Không cần .”

Hắn buông, tùy tay cầm lấy cây kéo vàng, nhẹ nhàng cắt một cái, ở giữa tiếng kinh hô, đóa lục mẫu đơn giá trị vạn kim cứ như vậy bị hái xuống. Hắn lại đơn giản sửa sửa cành hoa, rồi lại đem đóa thiên hạ vô song danh hoa, tà tà gắn lên mái tóc của ta, sau đó ôm vai giám thưởng hồi lâu, lại chỉnh hoa lệch vị trí một chút, rốt cục vừa lòng nhẹ gật đầu, đem đám mỹ nhân tròn mắt há hốc mồm kia hết thấy đuổi đi ra ngoài.

Ta nghĩ hắn rất nhanh sẽ động dục.

Nhưng mà hắn không có, hắn cứ như vậy nhìn ta, giống như đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật trân quý, sau đó ra lệnh cường chế không cho phép ta nhúc nhích, lại cầm lấy giấy bút nhanh chóng phác hoạ.

Ta ngồi đoan đoan chính chính, giống hệt một tác phẩm điêu khắc từ đá, e sợ lộn xộn sẽ khiến cầm thú động dục.

Ngồi đến sau nửa đêm, hắn lưu luyến không rời nhéo mấy cái trên người ta, sai người đem ta đi, sau đó đổi vài mỹ nhân đến thị tẩm, phòng ngủ rất nhanh lại truyền đến âm thanh ái muội.

Ta không rõ cầm thú đến tốt cùng là bị làm sao vậy, có lẽ là còn sót lại chút lương tâm, thấy ta tuổi còn nhỏ, tạm thời ản nhẫn, chờ nuôi mập lại thị?

Ôm một tia may mắn, ta đi theo tiểu nha hoàn trở về chính mình phòng, dưới tầm mắt giám thị gắt gao tháo trang sức nghỉ ngơi, cũng làm bộ như vô tình nhắc tới việc này với nàng.

Tiểu nha hoàn che miệng ha ha cười rộ lên:“Lạc nhi cô nương không cần lo lắng, Hầu gia hiện tại không đụng đến người, tương lai mới là chân chính có ân sủng chờ đâu.”

Ta càng thêm không rõ .

Tiểu nha hoàn giải thích nói:“Hầu gia bình sinh yêu nhất là vẽ tranh, trong đó yêu nhất là vẽ đông cung. Nếu gặp mỹ nhân ưa thích, tất nhiên trước khi sủng hạnh sẽ tự tay vẽ vào bộ sưu tập đông cung. Nay cô nương có tuyệt sắc mỹ mạo, ngài lại chậm chạp chưa vẽ, chắc là muốn lưu lại hồi phủ sẽ chậm rãi vẽ. Cô nương thật sự là hảo phúc khí, ngày sau ân sủng không lo.....”

“Đông..... Đông cung? Chính là cái loại cỗi hết?” Ta sợ tới mức tròn mắt đều sắp trừng đến rớt ra .

“Đúng vậy, Hầu gia chúng ta so với mấy đại quan ở kinh thành, đã muốn tính là dễ hầu hạ. Dù sao cả người của người đều là của Hầu gia, đừng nói muốn người cời hết cho ngài vẽ, cho dù đánh giết người cũng không ai dám nói nửa tiếng ‘Không’.” Tiểu nha hoàn tỏ vẻ đồng tình nhìn ta một hồi, rất nhanh lại vui vẻ khuyến bảo, “Tuy rằng cô nương da mặt mỏng, nhưng vào phủ cũng phải dày một chút, người chỉ cần theo Hầu gia một điểm ấy, mặc ngài vẽ đi, mặc kẻ vẽ được không được cũng không cần loạ chỉ trích, phải ca ngợi. Hầu gia tính tình sẽ trở nên hảo hảo, cái gì cũng đều chiều người, muốn cái gì cấp cái đó, cho dù về sau thất sủng cũng sẽ dưỡng người cả đời. Nếu không.....”

Không..... Không cần.....

Sự biến thái của Long cảm thú vượt xa người thường, siêu tưởng tượng !

Cứu mạng! Ta không cần ở cổ đại làm nữ nhân vật chính của manhua H* a!!!

=====

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ta phát hiện rất nhiều độc giả hoài nghi nhân cách và văn chương của Quất Hoa a!

Loại tư tưởng như vậy thật sự là không được! Thật sự là làm cho Quất Hoa vô cùng đau đớn!

Nếu thật muốn viết H bình thường, Quất Hoa trực tiếp đi đến « ngư dương vông » viết nguyên tác tốt rồi, còn viết cái này làm cái gì a?

Lại thanh minh.

Truyện này đùa giỡn là có, sở sảng cũng là có, chân chính H và NP như trong nguyên tác đúng là không có, 1 Vs 1 làm chuẩn các người phải an tâm a.

Truyện này mở đầu là đáng khinh, quá trình là vắn vẹo, cảm tình cùng kết cục là thuần khiết.

Truyện này nữ nhân vật chính cố giãy dựa hướng mục tiêu điền văn đi tới là có, nhưng cho nàng dễ dàng như vậy đã đạt thành mục tiêu, chúng ta không bằng rõ ràng đi viết nàng làm ruộng nuôi heo chăn bò, gả người sinh em bé, còn nhìn ai diễn xuất a?

PS: đại cương đã sớm định hảo, trước mắt là theo dự định như kế hoạch đi tới, không cần tùy tiện dùng phá hư hoài nghi cùng đoán bừa đến quấy nhiễu Quất Hoa sáng tác, phải tin tưởng quan niệm sáng tác của Quất Hoa và nhân phẩm đạo đức a, nếu không chịu ảnh hưởng xuất hiện kỳ quái kịch tình, lạn vĩ, vắn vẹo, chân chính lỗi nhân động kinh cái gì, sẽ không phải là lỗi của Quất Hoa a!

33. Chương 33

Một khi đã sợ tới cực điểm, sẽ không còn cảm giác sợ hãi nữa.

Nghĩ đến phía trước một đao, phía sau cũng một đao, cùng lắm thì một từ chết, ta cũng liều bất cứ giá nào.

Ngày hôm sau, khi mấy quân sự đem ta an bài đi vào trong xe của Hầu gia hầu hạ, chân của ta cứ nhiên không hề phát run nữa, thân mình đứng thẳng tắp, rất có vài phần khí khái anh dũng của liệt sĩ lúc bước lên đoạn đầu đài.

Xe của Long cảm thú rất lớn, trong đầu thềm tính, ít nhất 30, 40 thước vuông, dùng rèm linh lung làm bình phong chia làm 1 phòng 1 gian, đặt đủ thứ đồ chơi đầy màu sắc, hai bên có cửa sổ, còn có hành lang ngắm cảnh. Kéo xe là mười sáu con ngựa trắng, cố định hầu hạ có 7,8 người, ngay cả đồ cái bộ cũng là thiên tiên. (hic – !)

Long cảm thú tựa hồ thích kì trân đồ cổ, rất nhiều đồ vật trong xe cũng không phải sản phẩm của trung thổ, lúc vừa mới tiến vào ta bị con chim báo giờ nhảy ra từ trong cái đồng hồ báo thức bằng vàng làm hoảng sợ,

còn có mấy pho tượng đá nhỏ, bức tranh cùng thư tịch có mấy hàng chữ như nòng nọc, đều là phong cách thời kì phục hưng, cho nên ta hoài nghi bối cảnh thời đại của thế giới này hẳn là tương tự thời hậu Minh ở trái đất, nhưng mà ngẫm lại đa phần vẫn không hợp với lẽ thường..... Vẫn là bỏ qua phán đoán không chứng cứ này đi.

Trên chiếc thảm quý thêu hoa văn mang phong cách ngoại quốc, có một con báo đen đang lười biếng nằm. Long cầm thú vừa vuốt bộ lông đen tuyền mượt mà của nó, vừa nửa híps mắt thưởng thức ta, tầm mắt một lát cũng không rời đi, thật giống như đang thưởng thức bảo thạch, danh họa hoặc là đồ cổ.

Ta cũng cố định thân mình ở trên tấm thảm, ngồi đến lúc toàn thân xương cốt đều đau cũng không dám lộn xộn. Làm cho sau khi đứng lên, hai chân máu không tuần hoàn, chậm rãi ngã sấp về phía sau.

Long cầm thú tự nhiên không đỡ ta, hẳn cũng tuyệt không làm chuyện gì rảnh hơi như kéo ta dậy, chỉ nhẹ nhàng mà “Di” một tiếng, sau đó kêu người đem ta đỡ lên, dùng cái tay mới sờ qua đầu của con báo đen sờ đầu ta, tỏ vẻ an ủi. Sau đó cho phép ta đổi tư thế ngồi, hẳn tiếp tục giám thưởng.

Mông của ta đau quá.....

Xe dừng lại, một mỹ nhân cuốn bức rèm che lên, quỳ củ nâng đến một cái hộp gỗ tinh xảo, sau đó khoanh tay đi xuống, xe lại tiếp tục đi.

Long cầm thú mở ra cái nắp hộp hương thơm phác mũi kia, sau đó hướng về phía ta ngoắc ngoắc ngón tay.

Ta không tình nguyện cau mày đi qua.

Long cầm thú cầm lấy chân của ta, tháo chiếc vớ gấm, nâng lên, vuốt ve ngắm nghía một lát, cười xấu xa nói:“Mềm, nhỏ lại thơm, đúng là một đôi chân đẹp toàn mỹ, đến đây, gia lại cho người thêm một vật.”

Hắn còn có luyến chân phích*! Ta hoảng sợ muốn thu chân về!

Long cầm thú không chút để ý hướng về cái giá bên cạnh, trên đó có một sợi roi vàng khảm kim ngọc.

Ta không rụt chân lại nữa, nhắm mắt lại chờ chết.

Một trận thanh thúy linh vang, trên cổ chân truyền đến từng trận lạnh lẽo.

Ta mở mắt ra, thấy trên cổ chân trái lại có 1 sợi lắc chân hoàng kim tinh xảo, trên đó treo 12 chiếc chuông nhỏ kích thước cỡ hạt nhân, điêu khắc chim quý thú lạ, ở giữa được khảm đá mắt mèo, lục thạch, ruby, hoàng ngọc, khi lúc lắc, thanh âm dễ nghe êm tai.

Long cầm thú cầm lấy chân của ta, lắc lắc chuông, sau đó thực hưởng dụng đặt ở trên đùi chính mình, dùng cây cọ từng chút một sơn móng màu hồng cho ta.

Ta cứng ngắc tựa vào cái bàn bên cạnh mặc kệ hắn ép buộc, cảm thấy chính mình tuyệt không lý giải nổi đường đi lối lại trong đầu của cầm thú.....

Báo đen bên cạnh rống lên một tiếng, đứng lên, lắc lắc cái đầu, trên cổ của nó cũng lộ ra một cái chuông tinh xảo bằng hoàng kim, vang lên không ngừng.

Ta đại khái đã hiểu.....

Một đường đại khái đi chừng 7, 8 ngày, Long cầm thú trừ bỏ mỗi ngày nhìn ta, thường thường ngoại trừ động thủ cắt cắt mái tóc, thay đổi quần áo, đeo trang sức, thật sự không làm cái gì giống chuyện xấu, lúc hẳn nhện không được muốn làm chuyện xấu, đều có mỹ nữ của hắn thị tẩm. Ta an vị ở phòng khách, cách một tầng rèm mỏng, ngồi kế báo đen cùng nhau nghe bọn hắn mây mưa thất thường, cảm giác thực không được tự nhiên.....

Mọi người đều nói Hầu gia là thật dối ta để bụng , rất là ghen tị.

Ta càng cảm thấy lo lắng cho tương lai, vì thế yên lặng sử dụng “con mắt của Thượng Đế ”, ôn tập lại tình tiết trong nguyên tác.....

Thật vất vả mới tới được An Nhạc Hầu phủ.

Long cầm thú bị mọi người chen chúc đi thay quần áo, cũng thuận miệng gọi người đem ta mang đi Hậu hoa viên của hần vốn được xưng là “Dâm quật” “Ma diều”. Tiểu nha hoàn hầu hạ ta sợ hãi chủ tử không biết chuyện, chính mình cũng không ổn, cho nên lặp lại vài lần nhắc nhở: “Tuy rằng trong hoa viên rất nhiều đông cung đồ và tượng điêu khắc, nhưng cô nương trăm ngàn đừng lộ ra thần sắc hoảng sợ, đây là Hầu gia tối kỵ, sẽ chọc ngài tức giận. Làm ơn tất yếu phải thần nhiên đối mặt, ghi nhớ chính mình toàn thân và tâm đều đã là người của Hầu gia, đem trình tiết cái gì hết thảy quăng ra sau đầu đi, vạn vạn đừng học những người không hiểu chuyện tìm chết tìm sống, chỉ cần hầu hạ Hầu gia thoải mái trong lòng, người cả đời đều có thể hảo hảo, cho dù tương lai thất sủng cũng có thể ở trong biệt viện, an hưởng ngày lành.”

Mấy lời này nói ra càng khiến ta muốn đi tìm chết tìm sống.....

Dọc theo đường đi, những mỹ nhân trang điểm xinh đẹp đều ghé mắt ngó ta.

Phạm vi thu thập của Long cầm thú rất rộng, trừ bỏ mỹ nhân Trung Nguyên truyền thống, còn có không ít mỹ nhân Tây Vực cùng dân tộc thiểu số, hoàn phi yến gầy*, mạnh mẽ ôn nhu, cái gì cần có đều có, thậm chí ta còn thấy cái màu da ngăm đen man tộc nữ nhân, trên cổ mang theo 7, 8 sợi dây chuyền hoàng kim, khoác da thú, lộ da thịt, lưỡi biếng nằm ở lan can bạch ngọc, chòng ghẹo sư tử.

Làm cầm thú mà làm được tới cỡ này, hần cũng coi như tự cổ chí kim đệ nhất nhân .

Ta đi vào “Dâm quật”, trong nháy mắt bị những bức tượng điêu khắc đập vào tầm mắt làm rung động .

Khi ta còn học đại học có một người bạn thân là crazy fan của nghệ thuật tạo hình Tây phương, chịu ảnh hưởng của nàng, ta cũng đi theo xem qua không ít triển lãm tranh, nung đúc quá một ít hứng thú ở phương diện này, tuy rằng không hiểu trường phái trừu tượng cùng ẩn tượng khác nhau chỗ nào, nhưng cũng rất thích tác phẩm tả thực duy mỹ, cũng có thể nói ra vài người họa sĩ thuộc thời phục hưng.

Đông Phương nghệ thuật theo đuổi là hàm súc, lưu bạch, khiến người mơ màng.

Tây phương nghệ thuật theo đuổi kết cấu mỹ học cực hạn.

Tất cả tượng điêu khắc ở chỗ này đều là tác phẩm Tây phương, cùng phong cách tả thực của nghệ thuật Hy Lạp cổ đại, ba vị nữ thần đều khắc trông rất sống động, khoác vải lụa mỏng manh, lộ bộ ngực cao thẳng, trên đầu đội vòng nguyệt quế, ở dưới cành hoa chơi đùa, ngũ quan và tay chân có vài chỗ không trọn vẹn, nhưng không hề tổn hao gì giá trị nghệ thuật của những tác phẩm này. Liền giống như tượng thần Vệ nữ, đẹp khiến cho người ta phải nín thở.

Hần là từ nơi này làm ra ?

Một vài bức “Đông cung” Chậm rãi xem qua, ta càng xem càng kinh ngạc.

Này đó hết thảy đều là bức tranh thuộc trường phái tả thực, đa số là hải ngoại, trong bức tranh đều là những nữ nhânỏa thể hoặc ngồi hoặc đứng, thần sắc đoan trang hoặc thiên chân, không hề đáng khinh, hơn nữa cách điệu cực cao, đều là tác phẩm đỉnh cao của bậc đại sư.

Tận cùng bên trong có vẽ là tác phẩm do Hầu gia tự vẽ, một người phụ nữ thành thực tóc đen lỏa thân nằm ở trên cỏ, thần sắc an tường, bên cạnh vờn quanh từng đóa từng đóa hoa đỗ quyên, ánh mặt trời đầu hạ thần nhiên theo kẽ lá chiếu xuống, cấp nàng mang thêm vài phần ánh sáng thần thánh.

Hần vẽ thật đẹp, thật sự rất đẹp.....

Ta cơ hồ có thể cảm nhận được hô hấp của người trong bức họa.

Loại cảm giác này, chỉ có lần trước đi xem triển lãm Âu châu cổ điển cùng nghệ thuật duy mỹ, mới có thể so sánh.

“Từ nhỏ, ta chính là cái quái thai.” Phía sau truyền đến thanh âm của Hầu gia, “Lúc mới 5 tuổi, có sứ giả hải ngoại đưa tới thứ nhất pho tượng cùng bức tranh bắt đầu, ta liền mê mẩn những thứ đồ ‘Hoang dã vô sĩ’ này, không từ thủ đoạn cầu hoàng huynh tặng cho ta, còn trăm phương nghìn kế phái người rời cảng, chung quanh thu thập, chính mình cũng học vẽ.”

Hần vươn tay, vô hạn si mê xoa pho tượng lỏa nữ kia, bỗng nhiên lại cười khê vài tiếng, tự giễu nói: “Mọi người đều nói ‘Đông cung’ của ta vẽ đẹp, Lạc nhi, người cảm thấy gì?”

Tây phương nghệ thuật cùng Đông Phương nghệ thuật, là hai thái cực đối lập. Liền ngay cả phác hoạ ở Trung Quốc cổ đại cũng bị xưng là mặt âm dương, không được công nhận, càng miễn bàn những bức tranh cùng tác phẩm điêu khắc theo đuổi vẻ đẹp hoàn mỹ của thân thể con người.

Long Chiêu Đường là một thiên tài hội họa, lại sinh sai thời đại, sinh sai địa điểm, nhất định không được công nhận, hơn nữa lọt vào xa lánh.

Chỉ có thể vĩnh viễn cô độc vẽ chính mình thích.

Ta tuy rằng có thể hiểu được, cũng không tính phụ họa tên cầm thú này, vì thế theo mọi người, quy quy củ củ nói: “Hầu gia vẽ ‘Đông cung’ quả thật rất đẹp.”

Long cầm thú quay đầu, nhìn ta thật lâu, vươn ngón tay nhẹ nhàng nâng cầm ta, bỗng nhiên tiến đến bên tai, ái muội cười nói: “Đừng giả bộ vờ vịt, nữ nhân khác thấy những thứ này không phải đồ mắt xoay qua, chính là cố gắng chống đỡ theo ta thưởng thức, mà ánh mắt của người lại đang nói, người thích chúng nó, người biết chúng nó.”

“Này..... Kỳ thật ta cũng không biết rõ, chỉ cảm thấy họa rất giống, nhan sắc cũng rất được.” Ta vốn định chết sống không nhận, lại nghĩ tới tiểu nha hoàn đối ta khổ tâm căn dặn, sửa lời nói, “Đại khái..... cũng khá thích.”

Long cầm thú buông tay ra, nghiêng ngẫm nhìn ta một hồi, không tiếp tục theo vấn đề này dây dưa nữa. Mà là bước nhanh đi trở về trước bàn vẽ của hắn, lấy bút ra, hướng về phía ta nâng nâng cầm, hưng trí bừng bừng nói: “Cởi.”

Ta đứng ngẩn người, nhất thời không lý giải hàm nghĩa trong lời nói.

Long cầm thú lại mệnh lệnh: “Đem tất cả quần áo đều cởi ra! Đứng ở chỗ đó.”

Ta lý giải được rồi nhưng vẫn tiếp tục ôm quần áo không nhúc nhích.

Đừng nói ta có thích hội họa Tây phương! Ta trong khung vẫn là người Trung Quốc thuần túy bảo thủ, không có tinh thần vĩ đại của mỹ nữ Tây phương hiến thân vì nghệ thuật! Thật sự không làm người mẫu khỏa thân được a! Càng miễn bàn là làm người mẫu khỏa thân cho cầm thú!

Long cầm thú mặt nhăn mày nhú, tùy tay theo ngăn kéo bên cạnh xuất ra một sợi roi mỏng, lắc lắc, giống như đang thuần hóa thú hung hăng vùng roi lên.

Roi nhập vào thịt, cảm nhận sâu sắc tận xương.

Ta thành thật

34. Chương 34

Hậu hoa viên, bên bờ suối, trong rừng cây.

Ta cởi sạch sẽ bị cầm thú từ trên xuống dưới nhìn hết, thay đổi vô số tạo hình. Cuối cùng lỏa thân mình, ghé vào trên bờ, đùi phải nhẹ nhàng đặt vào trong nước, chân trái đặt ở trên bờ, mỗi lần có gió thổi qua, làm chuông lay động, người cũng lạnh run.

Báo đen nằm ở bên cạnh giám thị, trên cổ nó vẫn đeo chiếc chuông vàng, miệng đầy răng nanh, thường thường hướng ta bên này quét ngang liếc mắt một cái, giống như đang nói: “Chủ nhân a, khối thịt này đã muốn cởi sạch sẽ rồi, khi nào thì lấy đến làm bữa tối?”

Long cầm thú vẫn còn tại bàn vẽ an ủi: “Đừng lo lắng, lấy gương nhìn xem biểu tình của người, đều cứng ngắt như đá! Thả lỏng một chút! Lại thả lỏng một chút! Đến, cấp đại gia cười một cái.”

Lần đầu tiên làm người mẫu khỏa thân, ta có thể không khản trương sao? Ta có thể cười ra sao?

Hôm nay số lần muốn khóc của ta còn nhiều hơn so với cả đời cộng lại!

Long cầm thú buồn bực, chê ta không đủ chuyên nghiệp, không đủ cấp lực, muốn dùng roi thêm chút sức lực. Nhưng biểu tình của con người thật sự không thể dùng phương thức thuần thú dạy ra được, hẳn đành phải thôi, bắt đầu động thủ về thân mình trước.

Que than bắt đầu nhanh chóng nhảy múa ở trên mặt vải, về mặt cà lơ phất phơ của Long Chiêu Đường dần dần trở nên nghiêm túc, đôi mắt hắn nhìn ta từ từ trở nên trong suốt, không có đáng khinh, không có tình dục, chỉ có si mê cuộn cuộn không ngừng. Thật giống như đứa nhỏ được đến món đồ chơi yêu thích, rốt cuộc luyến tiếc rời đi nửa bước.

Từ buổi sáng đến giữa trưa rồi đến chạng vạng, thời gian từng giọt từng giọt trôi qua, không ai đến quấy rầy chúng ta, chung quanh thực im lặng, Long Chiêu Đường càng không ngừng điên cuồng họa họa, giống như trừ bỏ cây bút vẽ trong tay cùng ta trước mắt, không có bất cứ thứ gì có thể nhập vào trong lòng hắn. Hắn thậm chí quên ăn cơm, quên nghỉ ngơi, quên hết thấy.....

Bụng thật đói.....

Thân thể của ta rốt cục dần dần trầm tĩnh lại, chỉ có điều nằm một tư thế khó chịu, liền thường thường dùng cái chân ở trong nước đung đưa tiêu khiển, hơi hơi hoạt động tứ chi cứng ngắc một chút.

Cuối cùng, ta vì lâu lắm không được nghỉ ngơi, mí mắt đánh thật lâu cái, rốt cục chống đỡ không được rồi ngủ quên luôn.....

Đến khi mở mắt ra, trên trời đã đầy sao dày đặc, trên người khoác một cái áo lông chồn đen, Long Chiêu Đường ngồi ở bên cạnh, trên người đại bộ phận hoa lệ trang sức đã tháo xuống, chỉ tùy ý khoác một cái cẩm bào trắng thuần, ước sững tóc dài tung bay, đang cho báo đen ăn nhiều khối thịt tươi mới. Hắn thấy ta tỉnh lại, lại từ bên người lấy ra một cái hộp thức ăn ba tầng bằng gỗ lim trang trí tơ vàng, mở ra bên trong là điểm tâm Giang Nam tinh xảo đầy màu sắc, còn có một chén cháo tổ yến ngọt ngào, thực ôn hòa ra lệnh:“Ăn.”

Ta nhìn hắn, lại nhìn sợi roi hắn tùy thân mang theo, vội vàng cuộn chặt áo lông, nhanh chóng bưng lên cháo, liều mạng uống vào.

Uống cháo quá nhanh làm sặc, ta lại không hay ho .

Long Chiêu Đường cau hàng mi xinh đẹp, rốt cục bỏ qua tôn quý vươn ngón tay trắng nõn, ngốc vỗ vỗ trên lưng ta.

Sau đó hắn nắm tay của ta, mang theo báo đen, yên lặng trở về tẩm cung.

Tẩm cung của cầm thú dễ hiểu được là rất nhiều thiên kiều bá mị tiểu mỹ nhân, tổng quản ân cần đưa lên hoa bài, lại có thâm ý khác nhìn ta liếc mắt một cái, sau đó hỏi:“Hầu gia, tối nay triệu ai thị tẩm?”

Ta run lên một chút.

Long Chiêu Đường nhìn hoa bài suy nghĩ thật lâu, lâu đến lúc tổng quản trên trán đổ mồ hôi lạnh, mới chậm rãi buông tay của ta ra, tùy ý điểm hai cái. Sau đó làm cho người ta đem ta an trí đi sang Tiểu Noãn Các bên cạnh, hầu hạ rất cẩn thận. Không quá một hồi, hắn lại sai tổng quản đến đem ta mang về, một lần nữa an trí ở trên giường quý phi trong phòng ngủ của hắn, không cho rời khỏi phạm vi trong tầm mắt.

Một đôi song bào thai mười bốn mười lăm tuổi bị mang đến, thân xương sụn tơ, mị công rất cao, làm cho bên trong bức màn của cầm thú xuân sắc liên miên, lãng ngữ không dứt.

Nhưng ánh mắt của Long cầm thú chỉ nhìn chăm chăm vào ta.

Ta trốn ở trong chăn tận khả năng giả bộ cái gì cũng nhìn không thấy, nghe không được.

Ước chừng qua một khoảng thời gian, hai cô gái rốt cục bị tiễn bước , phòng khôi phục im lặng.

Ta ước chừng Long cầm thú đã muốn ngủ, liền rón ra rón rén đứng lên, dùng mảnh vải bao lại sợi lắc chuông trên chân, thật cẩn thận ở trong phòng ngủ đông lực tây tìm. Ta biết Long cầm thú trong phòng chắc chắn

có thứ tốt, hơn nữa dưới giường là có mật đạo, nhưng cũng không nhớ rõ cơ quan đến tột cùng ở phương nào.

Giống như đang chơi RPG*, ta tìm một hồi, con báo kia tỉnh giấc, thực không cho ta chút mặt mũi cúi đầu rống lên một tiếng, làm chiếc chuông trên cổ rung động. Ta sợ Long cầm thú thức giấc, đành phải rón ra rón rén một lần nữa bò lại lên giường giả bộ ngủ.

Ngày hôm sau lúc ăn điểm tâm, Long cầm thú không chút để ý nói với ta:“Lạc nhi, trước kia ta cũng có vài cơ thiếp đầu óc không thanh tỉnh, ngươi có biết các nàng hiện tại ra sao không?”

Ta vẽ mặt thuần lương, liều mạng lắc đầu.

“Hắc nhi ngoan ngoan,” Long cầm thú cúi đầu, xé một khối thịt tươi cho báo đen, khoe môi nhếch lên ôn nhu tươi cười, trong ánh mắt nhưng không có chứa gì cảm tình,“Thân là sủng vật, sẽ giữ bổn phận sủng vật, hảo hảo đi theo chủ tử nuôi mình, không cần tâm sinh ý khác, nếu không là muốn ăn roi .”

Nam nhân này khủng bố ở chỗ là, hắc căn bản không cần bất luận kẻ nào, cũng không để ý gì cảm tình. Hắc chỉ cần biết những thứ này có phải thuộc về hắc hay không.

Ta sợ run cả người.

Sau khi ăn xong, tổng quản đại nhân tìm đến ta, nói cho hay là huấn luyện quy củ làm cơ thiếp cần có, trừ bỏ giảng thuật các loại hành động Hầu gia cấm kỵ cùng công việc cần chú ý, còn đặc biệt cường điệu đem kết cục của một ít nữ nhân không hiểu chuyện phạm sai lầm, sinh động như thật cùng ta miêu tả một phen.

Ta bỗng nhiên cảm thấy Lâm Lạc Nhi chạy trốn trở về chính là lọt vào quất roi, cường bạo cùng luân bạo, quả thực là bất hạnh trong bất hạnh

Tổng quản gật đầu, vui mừng làm ra kết luận:“Hầu gia đối với ngươi vẫn là dụng tâm, không bỏ được xuống tay cứng rắn, ngươi cũng coi như nhu thuận, cư nhiên chỉ bị một roi đã nghe lời. Có một số cô gái ngu xuẩn, cái chết đến trước mắt, cũng không chịu cởi quần áo đâu.”

“Đúng vậy, thức thời là mỹ đức lớn nhất của ta.” Ta mang vẻ mặt đau khổ trả lời.

“Hảo hảo hầu hạ Hầu gia, thả lỏng một chút, sẽ có tiền đồ .” Cuối cùng tổng quản trấn an hai câu, chấp tay sau lưng, đi cho chim ăn .

Ta ở dưới ánh mặt trời dửng dưng cảm nắm chặt hai nắm đấm, kiên định muốn chạy trốn phải duy nhất một lần là thành công, nếu thất bại liền quyết tâm lập tức đi thất cổ tự sát!

.....

Hầu gia không có đem tất cả thời gian đều lấy ra để vẽ, hắc cũng có làm việc. Ta thực kinh ngạc phát hiện cầm thú này không phải một tay ăn chơi bởi lâu lỏng, hắc mặc dù sinh hoạt cá nhân thối nát, phong phẩm không tốt, nhưng lại tinh thông vài thứ tiếng nước ngoài, tiếng Anh nói so với ta còn lưu loát, còn lợi dụng quyền lực cùng ngoại thương cấu kết, lũng đoạn toàn bộ hải vận cùng ngoại thương sự vụ của vương quốc, là chấu chấu báu, cây rụng tiền của triều đình. Hắc cũng thừa dịp này, tiện lợi từ bên ngoài vận đến đại lượng dụng cụ vẽ tranh chính mình thích cùng tác phẩm “Dâm ứ”, vụng trộm cất chứa.

Ta ngồi ở bên cạnh thư phòng của hắc, cố gắng cùng báo đen bạn học tạo quan hệ tốt, liều mạng dút thịt cho nó ăn, chải lông cho nó, để tránh chạy trốn thời điểm bị nó cắn một ngụm.

Hầu gia cuối cùng tiếp kiến xong một đám nịnh bợ, nhu nhu dụi mắt, đi đến trước mặt chúng ta, ngồi xổm xuống, thực vui mừng nhìn ngắm, bỏ qua báo đen, đem ta ôm vào lòng, ăm thật cẩn thận đi đến nhà ăn, nhận người đưa lên trần tu mỹ thực.

Ăn no ta tiếp tục cưỡi, hắc tiếp tục vẽ.

Lần này chỉ sửa lại vài chi tiết, hắc cũng thả lỏng chút, chỉ vẽ một chút liền dừng bút lại, cho phép ta nghỉ ngơi, đi đến lương đình ăn trái cây.

Lúc nghỉ ngơi lại là một đám người hầu hạ.

Chỉ cần không cãi lại mệnh lệnh của hắn, Long cầm thú đối với những mỹ nhân bên người đều thực phóng túng, hơn nữa mỹ nhân dị tộc phần đông, các nàng không hiểu cái gì gọi là quy củ của Trung Nguyên. Cho nên mọi người nói chuyện cũng khá lớn mật, các loại huân đoạn tử không ngừng, hỗn loạn ca ngợi Hầu gia về đông cung đẹp, khi nào thì cấp chính mình cũng về một bước.

Long cầm thú chỉ cười không nói.

Có một cô gái Miêu Cương mặc váy ngắn chĩa vào người của ta, cười hì hì hỏi:“Hầu gia, đây là người mà ngài từ Nam Cung thế gia mang về đến sao? Nguyệt nhi tỷ tỷ nói nàng xinh đẹp, ta còn không tin, hôm nay vừa thấy danh bất hư truyền, cô nương đáng yêu như vậy, Nam Cung Hoán như thế nào bỏ được tặng ngài?”

Long cầm thú ăn một trái nho, cái tay đang ôm thắt lưng của ta lại nắm thật chặt:“Tên kia có mắt không trông, nhờ ta hỗ trợ bắt người, ta cũng chỉ hảo cổ mà làm, nhưng thật ra không nghĩ tới bắt được đại bảo bối trở về.”

Ta nhin không được hỏi:“Hỗ trợ bắt người?”

“Nha đầu ngốc, người chỉ sợ còn tại trong mộng đi?” Long cầm thú nâng lên cằm của ta, nhéo mấy cái, cười nói,“Người cho là việc làm lén của người cùng Nam Cung Minh, Nam Cung Hoán thật sự cái gì cũng không biết sao? Nếu không phải sợ phụ tử trở mặt, hắn cũng sẽ không ám chỉ ta đi vào Tầng Thư Các, mở miệng đòi người, sau đó biết thời biết thế đem người tống xuất đi, chặt đứt đường lui.”

“Ta không có hứng thú với Nam Cung Minh, đã muốn cự tuyệt hắn!” Ta có chút kinh ngạc.

“Người nếu là có hứng thú với Nam Cung Minh, hắn còn chưa tắt hạ độc thủ,” Long cầm thú lắc đầu,“Tuy rằng Nam Cung Hoán hy vọng con của mình cưới tiểu thư khuê các môn đăng hộ đối, nhưng nếu hai người các người thật sự cuồng dại một mảnh, sinh tử tương hứa, trước làm tiểu thiếp quan sát vài năm lại lên làm chính, hắn chưa chắc đã phản đối. Nhưng mà hiện tại rõ ràng là con mình phạm tương tự đơn phương, người du diêm không tiến, chỉ thăm nghĩ thoát tịch lập gia đình, hắn dĩ nhiên không chấp nhận được người. Nam Cung Hoán rất thương con, sẽ không để cho hắn đi lên con đường xưa của bản thân.”

“Hắn thương con? Thương con mà mỗi ngày đều mắng?” Ta càng kinh ngạc.

Bên cạnh có mỹ nhân vừa bóp vai cho Long cầm thú, vừa xen mềm nói:“Ai biết có phải con ruột của hắn hay không.”

Lại là một trận cười vang.

Ta thực mờ mịt.

An Nhạc Hầu phủ quyền thế địa vị cao trọng, nói chuyện gia sự của người khác không hề cố kỵ, mấy mỹ nhân nói chuyện say sưa đem Nam Cung thế gia gièm pha thất chủ bất thiết toàn bộ đều nói tới.

“Nam Cung Hoán năm đó cưới vô lâm đệ nhất mỹ nhân Tiêu Ngọc Nhi, hắn ái thê nổi tiếng, chẳng những thê cả đời không nạp thiếp, còn vì nàng muốn sao hải sao, muốn ánh trăng lấy ánh trăng, là một đôi giai ngẫu trên vô lâm người người hâm mộ.”

“Đáng tiếc Tiêu Ngọc Nhi thủy tính dương hoa, cũng không biết trong đầu cọng gân nào rút, tài mạo song toàn Nam Cung Hoán không cần, một đôi con trai, con gái đáng yêu không cần, thành thân năm năm sau, cư nhiên cùng một tên mã phu của Nam Cung gia bỏ trốn.”

“Mã phu a! Thật sự là cười chết người, đường đường là gia chủ của Nam Cung thế gia, nếu là bị cái gì tài tử phong lưu, giang hồ đại hiệp đoạt người yêu cũng đành thôi, hắn cư nhiên là bị cái một mã phu bình thường đoạt thê tử, thiếu chút nữa bị các huynh đệ trên giang hồ cười điên luôn.”

“Nghe nói Nam Cung Hoán giết cái tên mã phu kia, cầu thê tử quay đầu, thê tử của hắn lại sợ tới mức bệnh nặng không dậy nổi, không bao lâu sau thì chết. Con gái của hắn tưởng phụ thân giết mẫu thân, mỗi ngày không ăn không uống khóc nháo, cuối cùng cũng đi theo xuống hoàng tuyền.”

“Rất lâu sau đó, mọi người đều nói Nam Cung Minh không phải con của Nam Cung Hoán đâu, sớm hay muộn cũng bị giết chết đâu. Không nghĩ tới Nam Cung Hoán cư nhiên đem cái nón xanh này nhin xuống,

không có tìm vợ kế, cơ thiếp sau này cũng hết thấy phải uống Tị Tử canh, hấn đối ngoại khẳng khẳng Nam Cung Minh là con trai ruột của mình, là người thừa kế duy nhất, không cần cái thứ hai.”

“Tiêu Ngọc Nhi thật sự là sinh ở phúc không biết phúc, nam nhân yêu nàng như vậy lại không cần, đi cùng một tên hạ lưu. Cái tên hạ lưu kia chết, lại không dám chết theo, còn muốn quay đầu, chỉ tiếc có phúc dùng xong rồi! Cho dù Nam Cung Hoán không giết nàng, ông trời cũng phải đánh nàng!”

“Đúng vậy đúng vậy, giống như chúng ta đã biết phúc thường nhạc, đi theo Hầu gia thật tốt a, mỗi ngày đều được yêu.”

“Nam Cung Hoán đối Tiêu Ngọc Nhi là yêu điên rồi, cũng hận lắm, trách không được mỗi ngày tra tấn cơ thiếp. Hấn mỗi ngày đối mặt với đứa con của nữ nhân kia cũng đủ khó chịu, nói không chừng còn không phải của mình..... Ha ha.....”

“Nhưng mà, bọn họ hai phụ tử càng lớn càng giống, mọi người đều nói Nam Cung Minh cùng phụ thân mới trước đây là một cái khuôn mẫu đi ra.”

“Đủ, đừng nói bấy nữa.” Vẫn đang cười nghe Long cầm thú đánh gãy đám mỹ nhân bát quái, sau đó hỏi ta, “Nếu người là Nam Cung Hoán, người sẽ trở mặt nhìn con của mình lâm vào tương tự đơn phương không thoát ra được, sẽ nhìn hấn cùng chính mình giống nhau yêu thương người không thương mình, chịu đả kích cùng tra tấn sao?”

Ta bỗng nhiên không biết trả lời như thế nào.

“Vô luận như thế nào, hấn đều phải sớm xử lý người.” Long cầm thú tổng kết, “Ta mở miệng đòi người, hấn liền giả bộ cái gì cũng không biết, biết thời biết thế, tương lai Nam Cung Minh hỏi, cũng có thể trốn tránh trách nhiệm. Nếu ta không mở miệng đòi người, người sẽ có chuyện ngoài ý muốn, hương tiêu ngọc vẫn*. Tiểu Lạc nhi, đừng sầu mi khổ kiếm, ta nhưng lại là ân nhân cứu mạng của người.”

Mấy mỹ nhân vội vàng vuốt mông ngựa.

“Hầu gia rất có lòng nhân từ!”

“Lạc nhi cô nương đi theo ngài, thật có phúc khí.”

“Hầu gia ngài đừng chỉ lo người mới, không cần người cũ a.”

“.....”

Ta vẫn trầm mặc.

Ta phát hiện bản thân mình đứng ở trong một cái ván cờ thực kỳ diệu.

Ta không giả xấu, sẽ vào Nam Cung thế gia, bị Nam Cung Minh thích.

Ta giả xấu, cũng vào Nam Cung thế gia, bị Nam Cung Minh thích.

Ta nhận tình yêu của Nam Cung Minh, là chết.

Ta không tiếp thụ tình yêu Nam Cung Minh thích, cũng là chết.

Làm cái gì cũng đều không có hiệu quả.

Vận mệnh trong nguyên tác tựa như một con điều lững lờ trong không trung, vô luận ta bay cao bao nhiêu, cuối cùng cũng đều sẽ trở về điểm bắt đầu.

Con đường kế tiếp đâu?

Nếu thật sự trốn được ra khỏi An Nhạc Hầu phủ, có thể lại là một cái vòng lẩn quẩn hay không?

35. Chương 35

Vào Hàu phủ ngày thứ ba mươi bảy, bức họa của Long cầm thú rất cực sắp hoàn thành, sự nhẫn nại của hần cũng nhanh đến cực hạn, hành động phi lễ ta chừng mực cũng càng lúc càng lớn.

Ta gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng, mỗi ngày buổi tối không ngủ được tìm kiếm cơ quan vào mật đạo, tuy rằng sớm có kết quả, nhưng mà lúc Long cầm thú đem ta về phòng ngủ, luôn sẽ có hai ba mỹ nhân thị tẩm, ta không nắm chắc có thể cầm trụ các nàng, cho nên kế hoạch đào vong cứ lần lữa kéo dài.

Chẳng lẽ..... Thật sự phải đợi đến thời khắc nguy hiểm kia mới hành động?

Ta vừa dùng chân nhẹ nhàng vẩy nước, vừa mọi cách không tình nguyện suy nghĩ.

Có lẽ là ông trời thấy ta đáng thương không có cách nào khác qua, nhưng lại mở lòng từ bi một phen.

“Hầu gia.” Hoa viên yên tĩnh bị một thanh âm đánh vỡ, một tiểu mỹ nhân nhu thuận run rẩy hành lễ với Long cầm thú nói: “Có..... Có thánh.....”

Long cầm thú khi vẽ hết sức chăm chú, bị việc nhỏ đánh gãy đều đã nổi giận, lập tức ngay cả nói cũng chưa nghe xong, liền cho tiểu mỹ nhân đáng thương kia một cước, mắng:“ Cầu nô tài không có mắt! Cút ngay!”

Tất cả mọi người ở An Nhạc Hàu phủ đều biết tính nết cổ quái của hần, tiểu mỹ nhân cũng có dự đoán trước, mặc dù không dám trực tiếp ngăn cản cái chân của chủ tử nhà mình, nhưng đã sớm hơi hơi nghiêng người nửa phần, nên chỉ bị thương xương sườn, không hại đến nội tạng. Sau đó quỳ xuống tiếp tục nói:“Là sứ giả từ trong cung đến đây, thỉnh Hầu gia lập tức tiếp thánh chỉ.”

Long cầm thú đối thánh chỉ coi như có ba phần cổ kỵ, cuối cùng cứng rắn áp chế tức giận, bỏ lại cây bút vẽ, mặt đen lại vội vàng đi ra tiếp chỉ. Đi được vài bước, lại quay đầu lại, lấy tay cầm roi chĩa vào người ta và báo đen nói:“Thành thật ở yên tại chỗ này, chờ ta trở lại!”

Báo đen lắc lắc chuông, ta gật gật đầu.

Long cầm thú vừa lòng bước nhanh đi mất.

Ta đứng dậy phủ thêm quần áo, đi qua xem tiểu mỹ nhân không may mắn kia, xương sườn của nàng đại khái muốn nứt, run run đỏ mồ hôi lạnh, rên rỉ không đứng dậy nổi. Ta hảo tâm đỡ nàng ra khỏi hậu hoa viên, giao cho quản sự. Nàng đối ta ngàn ân vạn tạ, khép khiêng bước đi, sau đó không lâu truyền đến tiếng các nàng nhỏ giọng nói chuyện:

“Quản sự tỷ tỷ, hôm nay ta thật xui, rõ ràng mới vừa rồi còn có vài tỷ muội đang trực chung với ta, vì sao đột nhiên chỉ còn một mình ta?”

“Bởi vì mọi người đều vừa vặn có việc.”

“Quản sự tỷ tỷ, ta như thế nào xui như vậy? Lần trước hải vụ công sự gấp gáp tìm Hầu gia, mọi người cũng có chuyện không ở, ta đi thông báo, bị đánh trúng vài roi.”

“Bé ngoan, bởi vì ngươi mệnh phạm thái tuế, phải đi bái phạt bái Quan Âm nhiều lên! Trăm ngàn đừng oán trời trách đất.”

“Quản sự tỷ tỷ, ngươi nói thật sự có đạo lý, miếu ở đâu mới linh a?”

“.....”

Ta thay thiên nhiên ngốc mỹ nữ này bị ai ba giây, sau đó bay nhanh trở về hậu hoa viên làm việc, để tránh tương lai người ta thay ta bị ai.

Long cầm thú đi được vội vàng, mấy chiếc nhẫn trên tay vì không tiện cầm bút vẽ mà tháo xuống còn đặt ở tại chỗ, không có mang đi.

Ta hưng phấn mà cầm lấy một cái nhẫn chạm khắc đầu rồng trong đó, nhớ lại nguyên tác, sau đó dùng ngón cái nhẫn cùng lúc chỗ hai con mắt rồng, đến khi nghe thấy một tiếng “Đinh” thanh thúy, lại xoay mình nhẫn, từ chỗ miệng rồng liền học ra ba viên thuốc nho nhỏ màu đen.

Đây là một trong những bí mật phòng thân của Long Chiêu Đường, viên thuốc khi vào nước sẽ tan ngay lập tức, sẽ khiến thân thể người tê liệt. Trên đai lưng của hắn cũng có hai cây phi châm có đồng dạng mê được, đáng tiếc ta lấy không được, cũng không dám lấy.

Làm người không cần quá tham lam, có cái này đã muốn đủ.

Cảm tạ Thượng Đế thị giác, cảm tạ nguyên tác bàn tay vàng, cảm tạ tác giả mẹ kế.

Cảm tạ các người còn để lại một cái sinh lộ, không đá ta về hướng tử không thấy đường về.

Ta nâng niu cầm mê được giống như đang cầm tượng vàng Oscar, kích động thiếu chút nữa rơi lệ đầy mặt .

Xa xa truyền đến tiếng bước chân, ta nhanh chóng xoay nhón về nguyên dạng, đem mê được giấu vào trong tiểu hà bao của mình, nhất thời không kịp rút lui về chỗ cũ, ngay ngắn đứng lại tại chỗ, thưởng thức tranh chân dung Long cầm thú vẽ ta.

Bởi vì ngày thường vội vàng quay về, ta vẫn thẹn vì mình khỏa thân, cho nên vẫn không dám không biết xấu hổ trước mặt cầm thú mà nhìn. Nay bức họa này cũng sắp hoàn thành, chỉ còn chỉnh sửa vài nét cuối cùng, ta cũng có vài phần tò mò, muốn biết hắn đến tốt cùng đem ta họa thành bộ dáng gì.

Vừa nhìn thấy, ta nhìn không chớp mắt.

Trong bức họa là một cô gái khỏa thân, thân thể thướt tha, da thịt như ngọc, trên đầu nàng cài một nhánh nguyệt quế, thân quấn quanh sợi dây leo; thắt lưng buộc nhánh cây tùng la, nằm bên bờ suối, đúng là xinh đẹp tuyệt diễm sơn quý nữ thần trong thần thoại, mang theo hắc báo, lẳng lặng nằm ở trong rừng cùng đợi tình nhân đến.

Gió núi thổi qua mái tóc dài của nàng, thổi qua sợi lắc chuông trên chân, giống như có thể nghe thấy tiếng vang. Nàng bị gió thổi qua bình tĩnh, hơi hơi ngẩng đầu, ngưng mắt nhìn ra xa xa, trên gương mặt ngây thơ mang theo tất cả chờ đợi, giống như muốn nói lại thôi, kết quả lại là phát hiện tình nhân chưa đến, mà bị thương gấp bội.

Thiên ngôn vạn ngữ bút pháp, bức họa này đưa vào phòng triển lãm mỹ thuật cùng những danh họa Tây phương cổ điển cũng không kém cõi mấy may.

Ta lại một lần nữa vì Long Chiêu Đường sinh không đúng thời bóp cổ tay tiếc nuối.

Có lẽ như Van Gogh, cả đời sống trong hiểu lầm và cười nhạo, chết đi trong thống khổ không được thừa nhận. Đến rất nhiều rất nhiều năm sau, mọi người mới có thể nhận thức đến chân chính xinh đẹp cùng giá trị trong tác phẩm của hắn.

Khi đó hắn đã nhìn không tới vinh quang thuộc về chính mình.

Ta xem bức tranh xinh đẹp trước mắt, thở dài , mắt không dời khỏi, cho đến khi một đôi tay mềm mại mà hữu lực, từ sau lưng nhẹ nhàng xiết lại thắt lưng của ta.

Long Chiêu Đường cúi đầu, dựa vào đầu vai ta, vừa nhẹ nhàng phả hơi thở, vừa lẳng lặng nhìn ta, nhìn thật lâu thật lâu, bỗng nhiên có chút chờ đợi, có chút thật cẩn thận hỏi:“Người thích bức họa này, có phải hay không?”

Ta không thể lại dối gạt lương tâm chữ bởi một tác phẩm của thiên tài, một bức tranh ta thưởng thức tận đáy lòng, vì thế thành thực nhẹ gật đầu.

Bên tai, hô hấp Long Chiêu Đường giống như ngừng hai nhịp.

Lòng ta cảm thấy không ổn, tưởng đẩy hắn ra.

Tay hắn ôm thực chặt, không chút lơ lửng. Sau đó, ngón tay liền xoa cằm của ta, bỗng nhiên hướng lên trên, bắt buộc ta ngẩng đầu lên, sau đó hung hăng hôn lên đôi môi.

Đây là lần đầu tiên hôn ta, cũng là ta lần đầu tiên thấy hắn hôn một người.

Cũng là nụ hôn thứ nhất của ta.

Hắn hôn tựa như dã thú hung mãnh, thô lỗ mà trúc trắc, bá đạo mà đơn giản, chính là cuồng dã tham lam càng không ngừng đoạt lấy.

Ta rất khó chịu, ta muốn giãy dụa, không ngừng lấy tay đẩy hắn.

Hắn lại càng ôm càng chặt, cho đến thân mình của ta phát đau.

Môi bị cắn nát, đầu lưỡi giao triền, ta càng lui về phía sau, hắn càng đi tới, ta càng nhường nhịn, hắn càng xâm lược. Vô luận trốn đi đến góc độ nào, đều đã bị kéo ra, bị bắt một lần nữa đầu nhập trận này triền miên vũ hội.

Ta muốn cắn hắn, nhưng mà ta không dám, chỉ có thể yên lặng thừa nhận.

Hắn thuận thế đem ta xoay người lại ôm ở trên đùi, thay đổi một tư thế càng thuận tiện, tiếp tục dùng sức hôn, hôn thật sâu.

Ta bỗng nhiên có cảm giác đáng sợ.

Hắn chính là muốn hút hết linh hồn của ta, khóa nhập vào trong chính bản thân mình, từ nay về sau làm của riêng.

Sống một ngày bằng một năm, ta đang kéo dài hơi tàn.

Không biết đã qua bao lâu, hắn lưu luyến không rời buông ra ta, dùng đầu ngón tay mơn trớn đôi môi của ta, sau đó nhũu mảy, tiếc hận nói:“Sưng lên rồi.”

Ta nhanh chóng quay đầu, đẩy hắn ra, nhảy xuống khỏi đùi hắn , lấy tay làm bộ như sờ vết thương trên miệng, kì thực đang lặng lẽ lau đi dấu vết đối phương lưu lại.

Long Chiêu Đường căn bản không thèm để ý hành động và thái độ của ta, hắn chỉ ngoắc ngón tay với ta, mệnh lệnh:“Lại đây.”

Hắn tỏ thái độ đương nhiên, giống như chủ nhân kêu gọi con chó nhỏ, hết thấy đều là theo lý thường phải làm như vậy.

Thật đáng buồn là vô luận như thế nào không tình nguyện, vô luận như thế nào trốn tránh, theo pháp luật ở đây mà nói, thân thể của ta quả thật là nô lệ thuộc về hắn, địa vị so với con chó nhỏ cao hơn không bao nhiêu, cho nên phải phục tùng lời hắn kêu gọi.

Không thể nề hà, ta run run đi trở về.

Long Chiêu Đường vô cùng bình thản ôm ta vào lòng một lần nữa, liếm liếm môi, sờ soạn thân mình, đánh giá nửa ngày, thành thật đáng tin hạ lệnh:“Bức họa đã sắp hoàn thành không sai biệt lắm, từ hôm nay trở đi, ngươi có thể thị tẩm .”

=====

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Về chữ PASS ở chương trước có nhiều bạn thắc mắc.....

Có một độc giả chuyên tiếng Anh nói với Quát Hoa:

Khi thi tuyển hoặc thăng cấp PASS tỏ vẻ là đậu hay vượt qua

Khi chọn quần áo PASS là đại biểu không cần, chương trước là ngữ cảnh chọn lựa ,PASS nghĩa là “Qua” hàm nghĩa là không chọn.

Cho nên không làm sửa chữa .

Lau mồ hôi, Quát Hoa là đại biểu của vạn năm tiếng Anh thất bại a.....

===

Những con sâu mọi người bắt được, Quát Hoa đại bộ phận đều sửa chữa .

Ách..... Không biết có quên hay không.....

===

Che mặt, Quát Hoa cũng là học mỹ thuật , càng viết càng thích Long cầm thú , làm sao bây giờ.....

Ồ ô, ta muốn chính mình diện bích tư quá, mặc niệm tác phẩm này không phải NP 100 lần đi.

36. Chương 36

Nếu không trốn, sẽ chết chắc !

Đại nạn đã đến nơi, ta cũng không lo lắng nhiều thứ như vậy nữa.

May mắn lúc trước khi mới vào Hầu phủ, tổng quản điều tra vật phẩm tùy thân, chỉ lấy đi bản đồ và một cái nhẫn bảo thạch, không có tịch thu tài sản cá nhân, bột phấn dịch dung và tiền của ta đều có thể giữ lại.

Sau khi trở về tắm cung, ta lấy ra đồ dùng để đào vong, nghĩ muốn giấu vào trong người.

Ngoài cửa truyền đến tiếng kêu gọi:“Lạc mỹ nhân, Hầu gia cho người rửa mặt chải đầu thay quần áo!”

Ta ló đầu ra, nhìn chằm chằm cái áo nguyệt sa mỏng màu trắng khinh phiêu phiêu kia, thế nào cũng tìm không thấy chỗ có thể giấu được đồ này nọ. Quay đầu suy nghĩ nửa ngày, lưu loát đổ bột phấn ra, pha một chút nước, thấm vào trong cái khăn thêu màu sẫm xinh đẹp. Lại lấy ra 3 hạt kim châu và ngân phiếu giá trị lớn nhất vào hà bao.

Chút tiền ấy đúng là quá đủ làm lộ phí đào vong, ta do dự nhìn tiểu hà bao phình to nửa ngày, cảm thấy quá lộ liễu, đành phải nhịn đau lấy một viên kim châu bỏ ra ngoài. Đến khi đi ra ngoài cho đám mỹ nhân kia trang điểm, ta nghĩ chọn trang sức bằng vàng kiểu dáng bình thường, lại bị tổng quản phản bác, nói hầu hạ Hầu gia không thể tục khí như vậy, tuyên cho ta đều là trang sức bảo thạch quý báu, mặt trên còn khắc ấn ký của Hầu phủ.

Loại đồ chơi này mặc dù đáng giá, nhưng người dám cầm nó đem ra ngoài bán sao?

Cuối cùng, ta mặc lụa mỏng màu trắng phiêu phiêu dục tiên, mang hài gấm, trên đầu cài một cành Bát Bảo mẫu đơn trăm, bị đem tới phòng ngủ của Hầu gia, trước khi đi, ta thừa dịp người khác không chú ý, vụng trộm lấy vài cái nhẫn vàng, giấu vào trong tay áo. Đáng tiếc trộm nhiều quá, tay áo phình lên, bị tổng quản soát người phát hiện, tịch thu.....

Trong tắm cung có thoang thoảng hơi rượu, Hầu gia đã có ba phần men say, bức tranh đã hoàn thành được đặt ở trước mặt hần tinh tế giám thưởng, bảo đen thất sủng ở bên chân hần rên ô ô, đánh lẫn làm nũng, cuối cùng vẫn là bị kéo đi khóa vào xích.

Ta thành thành thật thật ngồi xuống, đầu tiên là đứng ở bên ngoài vòng vo, thấy không đúng, lại đi lại bên người hần vòng vo, trong lòng bàn tay toát ra mồ hôi lạnh.

Long cầm thú phóng khoáng dừng cảm có kinh nghiệm, trực tiếp một tay kéo ta đang tránh tránh trở lại chỗ hần, đặt trên đùi, lại tham lam bắt đầu cắn vào môi.

Trong lúc mưa rền gió dữ, ánh mắt ta vụng trộm mở hé hé, sờ soạng lấy ra mê dược từ sớm chuẩn bị tốt, lặng lẽ bỏ một viên vào chén rượu của hần, sợ cho không đủ mạnh, suy tư một lát, lại bỏ thêm một viên.

Bảo đen phát ra một tiếng gầm kinh thiên động địa, kéo sợi xích sắt rầm rung động, phá ngang nụ hôn triền miên. Ta trong tâm có quý, sợ tới mức hướng vào trong lòng Long cầm thú co rụt lại, lạnh run.

Long cầm thú nhìn xem bảo đen hung hãn, lại nhìn xem ta “Nhu nhược”, cuối cùng cầm lấy roi hướng về trước quăng một roi, quát:“Hắc nhi ngồi xuống! Không thể hồ nháo!”

Ta gắt gao ôm thắt lưng của hần, hoa dung thất sắc, càng tỏ ra diễm dạm đáng yêu.

“Ta trước kia không thích đụng vào môi của người khác.” Long cầm thú sờ sờ đôi môi của ta, không biết đang giải thích cái gì, “Đại khái chắc Hắc nhi cảm thấy kỳ quái đi.....”

Tay hắn thân nhập vào trong váy, theo đuôi hướng lên trên sờ soạng. Ta càng tỏ ra sợ hãi, lại biết quy củ của cầm thú ở Hầu phủ, vụn vụn không thể trốn, đành phải căng cứng mình, tiếp tục bồi cười, trong lòng không ngừng cầu nguyện hắn uống rượu nhanh lên.

Long cầm thú không nghĩ uống rượu, thăm nghĩ lên giường. Không, hắn hiện tại tựa hồ ngay cả giường cũng không muốn lên, tưởng trực tiếp ở trên ghế đệm ta tử hình ngay tại chỗ.

Trong lúc do dự, xương sống của ta bị móng tay hắn nhẹ nhàng cào một chút, toàn thân truyền đến cảm giác tê dại như bị điện giật. Đai lưng đã bị cởi bỏ, quần áo toàn thân liền giống như bắp cải bị mở ra, một tầng một tầng toàn tan rã.

Ta vội vàng nhảy xuống khỏi đùi hắn.

Long cầm thú tiếp tục động tác bị phá ngang, thần sắc không quá cao hứng, bắt quá tâm tình của hắn hôm nay rất tốt, không có lập tức tìm roi phát tác, mà là hướng ta vươn tay ra mệnh lệnh: “Trở về.”

“Đằng đằng.” Ta thấy cầm thú càng tỏ ra không kiên nhẫn, gấp đến độ phải chết, sau lại nghĩ đến hắn xem cũng xem qua, sờ cũng sờ qua, bắt chấp tiểu tiết này nọ. Vì thế ở trong đầu đem các loại động tác trong phim Đảo quốc tình yêu, manhua H, tiểu thuyết H các loại thủ đoạn nữ vương dụ hoặc nhanh chóng ôn qua một lần, sau đó hung hăng quyết tâm, khế cắn môi, đem chính mình tưởng tượng thành nữ nhân vật chính trong phim, lộ ra vẻ mặt cười quyến rũ, bưng rượu lên, tận khả năng vô sỉ giống như rắn dùng đuôi bò lên thắt lưng hắn, mặc cho váy áo mở rộng, bộ ngực sữa bán lộ, còn hướng hắn trong ngực cọ cọ.

Long cầm thú quả nhiên hưởng thụ, tiếp tục để ta giở trò.

Ta ngẩng đầu kính rượu.

Báo đen tiếp tục ô ô.

Long cầm thú dùng đầu ngón tay nhẹ nâng cái chén, ái muội ở bên tai ta thổi khí: “Gia muốn nhìn người uống.”

Xong..... Xong đời Hắn không phải đã phát hiện cái gì rồi chứ?

Ta lộ vẻ mặt đau khổ, ý đồ từ chối: “Ta không biết uống rượu.”

“Uống đi,” Long cầm thú gắt gao ôm ta, khuyên nhủ, “Tuy rằng gia thực thích người, sẽ làm cẩn thận một chút, nhưng dù sao cũng là lần đầu tiên, người uống say sẽ không đau.”

Thanh âm của hắn bình thường vào ban đêm luôn có điểm lỗ mãng khàn khàn, giống chi nhạc linh lung, nhưng mà hôm nay lại phá lệ ôn nhu, giống dao cạo cầm than khinh thiên bát, xẹt qua giữa hồ, đẩy ra một vòng lại một vòng nước gợn, cắt gấu khoái hoạt khó có thể diễn tả.

Ta kinh ngạc một lát, khôi phục bình tĩnh. Hướng về phía hắn cắn cắn môi, phao vài cái mị nhãn, sau đó lắc lắc thân mình làm nũng nói: “Người dứt ta uống.”

Long Chiêu Đường sủng nịch lắc đầu, sau đó tiếp nhận chén rượu, để vào bên môi ta.

“Không,” Ta lại lắc đầu lần nữa, tiếp tục làm nũng, “Không cần kiểu dứt này.”

Long Chiêu Đường dừng lại động tác, nhìn ta.

Ta dùng ngón út điểm điểm môi của mình.

Long Chiêu Đường hiểu được, hắn cười rộ lên, chậm chạp không động.

Ta phóng dăng tách ra chân quỳ gối trên ghế, ngẩng đầu, hôn hôn lên cằm của hắn, sau đó chậm rãi vòng quanh hướng lên trên, cuối cùng nhẹ nhàng cắn môi hắn một chút, dừng lại tất cả động tác, chờ mong cười nhìn hắn.

Long Chiêu Đường rút cục đem chén rượu đặt ở môi chính mình, chậm rãi ngậm một ngụm, sau đó cúi đầu ôm lấy ta. Ta nhanh chóng dùng môi che lại miệng hắn, sau đó vươn tay, dùng sức xiết chặt mũi hắn!

Long Chiêu Đường thật không ngờ đến biến cố này, tất cả rượu liền ngạnh sinh sinh nuốt xuống, cũng mãnh liệt ho khan.

Ta nhanh chóng nhảy ra khỏi người hắn, hướng bên cạnh lui lại mấy bước, chờ đợi được lực phát tác.

Long Chiêu Đường khụ nửa ngày mới thông được khí, nổi giận đùng đùng nhìn ta, thuận tay giơ roi lên, quát:“ Nha đầu làm càn! Lại đây!”

Ta thấy sắp bị đánh, chạy nhanh chạy trốn chết, chạy vài bước, động tác nhanh nhẹn lặn một vòng, nhanh như chớp lặn trốn vào dưới giường.

“Đi ra!” Long Chiêu Đường đại khái không thấy qua người không biết xấu hổ như vậy, cầm theo roi lại ở bên ngoài tức giận mắng.

Ta toàn thân cuộn mình thành một vòng, giống như tiểu bạch thỏ run run trả lời:“Không ra! Đi ra sẽ bị đánh!”

“Biết rõ ta tức giận sẽ đánh người, còn làm chuyện ngu xuẩn? Người nha đầu kia rốt cuộc đang đánh cái chủ ý quái quỷ gì?!” Long Chiêu Đường giận đòi mạng, lại không có cách nào khác di chuyển cái giường lớn này vốn làm từ gỗ điêu khắc mà thành, cũng không mặt mũi chui vào để bắt ta, hơn nữa hắn sớm phân phó qua các quản sự mặc kệ trong phòng này phát sinh chuyện gì, cũng không cho tiến vào quấy rầy, nay đi ra ngoài gọi người tiến vào kéo giường cho hắn bắt mỹ nhân, phỏng chừng cũng không dậy nổi mặt mũi, liền ở bên ngoài khích tướng nói,“Có loại liền đi ra!”

Ta ở bên trong nhỏ giọng trả lời:“Ta là nữ nhân..... Không có loại!”

Long Chiêu Đường nở nụ cười, rất nhanh lại khôi phục cầm thú bản tính, âm trầm âm trầm nói:“Ta đếm tới ba, người không ra, ta liền mở khóa phóng Hắc nhi đi vào. Đợi đến lúc đó, người đừng oán gia không thương hương tiếc ngọc!”

Báo đen hiểu chuyện thuận thế vươn móng vuốt cào cào cái sàn, rung đùi đắc ý mà tỏ vẻ nó là bé ngoan, nguyện ý vì chủ tử cống hiến sức lực, không thể làm cho ta hồ ly tinh này chỉ biết lấy hạ phạm thượng đoạt toàn bộ ân sủng đi.

“Một.” Long cầm thú lạnh lùng đếm.

Ta sống chết ôm đầu.

“Hai.” Long cầm thú càng tỏ ra không kiên nhẫn.

Ta thề cùng tồn vong với cái giường.

“Ba!” Long cầm thú dậm chân một cái, xoay người đi đến chỗ báo đen.

Ta nghĩ ta đại khái sắp xong đời

Không ngờ, Long cầm thú đi được ba bốn bước, bỗng nhiên thân mình nghiêng ngả, than nhẹ một tiếng, hắn cường đau khổ chống đỡ một hồi, tiếng lớn tiếng gọi người, nhưng mà yết hầu và cơ thể cũng bắt đầu tê liệt, tiếng quát tháo trở nên mỏng manh, chỉ có thể thấp giọng hỏi:“Người cho ta uống cái gì? Đây..... Đây là Thất bộ nhuyển cốt tán của ta? Người làm sao có được?”

“Nguyên lai mê dược này kêu là Thất bộ nhuyển cốt tán a? Tên đặt không đúng rồi, tính từ lúc người vừa mới đến đầu giường bắt người, ước chừng đi được vài chục bước mới phát tác.” Ta ở dưới giường nhỏ giọng nói thầm.

Thần sắc của Long Chiêu Đường từ phần nộ biến thành mê vông, cuối cùng hóa thành sợ hãi. Đại khái hắn đánh chết cũng nghĩ không ra, vì cái gì bí mật của mình sẽ bị một nha đầu không bối cảnh lại không bản sự biết được.

Ta quan sát nửa ngày, cảm thấy trạng thái vô lực của hắn không giống như là đang giả bộ, liền lặn lặn từ dưới gầm giường đi ra, dùng ghế chột hắn vài cái.

Long cầm thú toàn thân cơ thể hoàn toàn tê liệt, không thể nhúc nhích, chỉ có thể hung hăng trừng ta, phần nộ trừng ta, thực mạnh mẽ trừng ta.

Oa ha ha ha! Cầm thú bị đánh ngã, thuốc của nhà hắc đúng là tốt hơn so với bên ngoài.

37. Chương 37

hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng], ta nhanh như hổ đói vồ mỗi bồ nhào vào trên người Long cầm thú, cởi đai lưng của hắn ra. Báo đen ở bên cạnh xoay quanh, không ngừng phát ra từng trận thanh gầm gào, kinh động tổng quản đang đứng ở ngoài, hắn đại khái cảm thấy có điểm khả nghi, lại không dám chưa được hạ lệnh mà đi vào, chỉ dám đi đi lại lại gia tăng tiếng bước chân.

Nóng vội tay chân vụng về, ta cởi nửa ngày cởi cái đai lưng không ra, gấp đến độ đổ mồ hôi, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân cùng bóng người ngoài cửa sổ, thiếu chút nữa sợ tới mức suýt nữa hồn lìa khỏi xác, chạy nhanh ngồi ở trên người Long cầm thú, nhớ lại mấy ngày nay kinh nghiệm học được do nghe trong phòng, phóng lác lác cổ họng, rên rỉ kêu lên:“Hầu gia, không cần! Hầu gia, người rất xấu rồi! A — a — Hầu gia, người rất mạnh, người ta không được! A — Hầu gia, tha ta đi —”

Dưới thân ta, sắc mặt Long cầm thú thay đổi phần khích thích khó có thể miêu tả.

Ta thật vất vả cởi được đai lưng của hắn ra, hùng hổ vọt tới trước mặt báo đen, ấn một cái, hai cây phi châm bắn ra, báo đen thành thật ngã xuống, không hề loạn rống lên nữa. Ta nghênh ngang từ trên cổ nó cởi xuống một cái trang sức bằng vàng, gắn vào chân nến bên cạnh giường nền thượng, sau đó dụng lực kéo cái chân nến, ván giường chậm rãi dời qua một bên, lộ ra một cái động to đen kịt.

“Người..... Người là do ai phái tới?” Long cầm thú liều mạng hoạt động cổ họng, rốt cục bài trừ mỏng manh một câu hỏi.

Ta cười lạnh, lấy một thanh loan đao gắn trên tường, gác lên cổ hắn, hàm hồ hỏi lại:“Người nói đi?”

Long cầm thú rút đi hoảng sợ lúc ban đầu, không biết nghĩ đến cái gì, bỗng nhiên nở nụ cười, nhưng mà biểu tình trên mặt không chịu khống chế, gương mặt anh tuấn vặn vẹo thật sự là khó coi.

Hắn hiện tại chính là một con sơn dương không hề có sức chống cự đang đợi làm thịt, chỉ cần ta thoáng dùng ba phần lực, có thể cắt đứt cổ hắn, đoạt đi tính mệnh của hắn, miễn trừ lo lắng về sau. Nếu không tương lai chạy trốn mà bị tên cầm thú này bắt được trở về, kết cục khẳng định thảm phi bình thường.

Ta hắn là nên giết hắn.

Loan đao nơi tay, sinh tử nắm giữ, ta lại chậm chạp chém không được một đao mấu chốt này.

Chỉ vì hắn không nghĩ sinh mệnh đáng quý, nhưng ta lại nghĩ. Cho nên hắn có thể trở thành cầm thú tâm ngoan thủ lạt, ta chỉ là một người nhất gan vô dụng. Hơn nữa từ nhỏ đến lớn sinh trưởng dưới lá cờ đỏ, nhận giáo dục tư tưởng mỗi người ngang hàng, bình thường xem tiểu thuyết kêu la hai câu đem người xấu đi thiên đao vạn quả còn được, thực đưa cây đao kêu ta đi giết người, ta thật không dám.

Long cầm thú không có nhìn ta, cũng không có nhìn cây đao trong tay ta, tầm mắt của hắn phóng qua bả vai của ta, nhìn về phía sau, lưu luyến không rời.

Ta ngẩng đầu, theo tầm mắt hắn nhìn qua, đúng là bức tranh sơn thủy nữ thần còn chưa có tân trang hoàn chỉnh, lẳng lặng đứng ở dưới ánh nến, dung nhan cô gái vẫn ôn nhu an tường như trước.

Binh lính La Mã giết chết thiên tài toán học Acsimet, trở thành ngàn năm tiếc nuối. Nếu hôm nay ta giết chết Long Chiêu Đường, bức họa xinh đẹp vẫn chưa xong này có thể trở thành một sự tiếc nuối khác hay không?

“Ta không thể giết người, là vì tài hoa của người,” Ta đem loan đao, chậm rãi, chậm rãi dời khỏi bên gáy hắn, một lần nữa vào tra vào vỏ, vì chính mình yếu đuối tìm được một cái lý do, cũng nhận không được nhẹ nhàng nói cho hắn,“Hiện tại tất cả mọi người không hiểu tác phẩm của người, đều nói là đông cung đồ, nhưng mà người không cần buông tha cho bản thân nghệ thuật..... Đương nhiên, cũng không cần dùng bạo

lực đối đãi người khác, qua mấy trăm năm sau, bọn họ tất sẽ đem tranh vẽ của người thỉnh nhập thánh điện hội họa, cho vạn người thưởng thức, tôn sùng.”

Cổ họng Long Chiêu Đường gãy dựa phát ra từng trận rên rỉ, nhưng mà ai cũng không thể nghe rõ hẳn đang nói cái gì.

Ta cúi đầu, yên lặng tránh ra, chuẩn bị chạy trốn. Nhưng mà mới vừa đi hai bước, liền té sấp xuống, quay đầu nhìn lại, là tay Long Chiêu Đường không biết khi nào gắt gao bắt được góc váy của ta.

Ta dùng sức giật vài cái, giật không ra tay của hắn, vì thế lại lần nữa rút đao ra, cắt đứt góc váy. Sau đó cúi xuống cái lắc vàng ở cổ chân, ném lên trên người hắn nói: “Cái này trả lại cho ngươi, ta không phải con báo ngươi nuôi, cũng không phải thú cưng. Cho dù ta sợ hãi roi của ngươi, thưởng thức tài hoa của ngươi, cũng không thích ngươi, lại càng không thích bị thô bạo cưỡng ép trở thành đồ vật không ý chí. Ngươi có thể sử dụng bạo lực khiến cho người khác nghe lời, nhưng mà ngươi không thể thao túng lòng người, tâm của ta mỗi thời mỗi khắc đều ở nói cho chính mình, ta không muốn cùng ngươi cùng một chỗ, cho nên ta phải đi.”

Long Chiêu Đường như trước nhìn ta, yết hầu không ngừng hơi hơi rung động, nói những lời ai cũng nghe không thấy, có chút khẩn cầu, có chút tuyệt vọng.

Ta không để ý đến hắn nữa, kiên quyết từ bên giường cầm lấy một cái áo choàng màu đen của hắn phủ thêm lên người, lại cầm lên một cái đèn lồng thủy tinh, nhảy vào mật đạo rời đi.

Mật đạo không biết từ hồi xây xong đã bao lâu không có sử dụng qua, tản ra từng trận mùi ẩm mốc, ta bước từng bước đi, trung gian thiếu chút nữa trượt chân không biết bao nhiêu lần, thật vất vả sờ soạng đến cuối, ở trên vách tường đông xao xao, tây gỗ gỗ, sờ soạng nửa ngày mới mở được lối ra. Trước mắt là một mảnh thác nước, ta cẩn thận lôi kéo dây thừng, dọc theo bên cạnh thác nước cẩn thận bước đi, sau đó đi đến trên bờ, vội vàng từ trong lòng lấy ra khăn tay dính đầy thuốc bột dịch dung hướng trên mặt thoa mấy cái, dựa theo nguyên tắc đi theo con đường mà Lâm Lạc Nhi lần thứ hai chạy trốn thành công, một đầu chui vào rừng cây.

Tuy rằng nàng sẽ ở trong rừng này gặp gỡ sát thủ cầm thú, nhưng mà sự kiện kia chỉ do trùng hợp ngẫu nhiên, nay thời gian chưa tới, sát thủ căn bản không có tới, ta lại thay đổi dung mạo, đánh giá đối phương cũng sẽ không đối người quái dị nhất kiến chung tình, đi con đường này đường vẫn là so với những đường khác an toàn nhiều hơn.

Mây đen che chắn ánh trăng, bóng cây hòa lẫn tiếng sói tru, cú mèo vỗ cánh, trong bóng đêm phát ra gào thét thật khủng bố.

Ta khi ở Lý gia thôn cũng từng đi trong đêm, nhưng mà không có một lần nào khủng bố như bây giờ. Ta rốt cục phát hiện không có bản đồ là chỗ thiếu hụt lớn nhất trong kế hoạch đào vong của mình, thân là nô lệ bỏ trốn cũng không dám tùy tiện đi hỏi đường, cả người tựa như một con bọ trong đêm, hôn đầu chuyển hướng, không biết đi đến phương nào.

Gió thổi cỏ lay, không có ánh trăng chỉ đường, dây thần kinh của ta căng thẳng đến mức tận cùng, ở trong hoàn cảnh lạng lặc phân không rõ phương hướng, động vật nhỏ chạy trốn phát ra từng trận tiếng vang rất nhỏ, mỗi một thanh âm đều có thể khiến ta sợ tới mức chết khiếp, tưởng truy binh đuổi tới, đành phải càng không ngừng chạy a chạy, tận khả năng đi xa chút nào hay chút ấy.

Ở trong rừng cây giống như quỷ khiêu tường vòng vo ba cái vòng, ta thật vất vả tìm được một đường thoát ly khác, đi vào phụ cận một cái thành trấn, leo lên đại thụ nhìn lên, lại hoảng sợ phát hiện từ chỗ An Nhạc Hầu phủ, trong thành đèn đuốc huy hoàng, truyền đến từng trận thanh âm điều tra, vô số binh lính xếp thành hàng, vội vàng chạy ra các phương hướng ngoài thành, còn không ngừng hỏi người đi đường tung tích một cô nương “Mặc y phục trắng, khoác áo choàng đen, da trắng, xinh đẹp, có thể trên mặt có hồng ban”.

Hy vọng của ta là bọn họ đang truy nã phản tặc bị đánh văng, bọn họ chủ lực đi tới mục đích là thác nước ở ngoại ô, cũng là chỗ ta vừa mới tới được, may mà bọn họ đại khái còn không có nghĩ đến sẽ có đứa ngốc đi ngược trở về chui đầu vô lưới, cho nên tạm thời chưa ở trong thành tiến hành điều tra, nhưng ta cũng không có biện pháp lý khai.

Ta bắt đầu tuyệt vọng, tự hỏi là tự đâm tốt hay là thất cổ tốt hơn.

Bỗng nhiên, từ phía sau lặng lẽ vươn đến một đôi bàn tay to, mạnh mẽ đè lại miệng của ta, hung hăng kéo đi qua. Có cảm giác sắc bén mang theo từng trận hàn ý, lạnh lùng kẻ lên cổ.

Là..... Là sát thủ?!

Ta hoảng sợ trừng mắt, ngay cả kêu đều kêu không ra .

38. Chương 38

Dưới bầu trời mưa phùn kéo dài, mang theo gió xuân se lạnh, vạt áo ướt nhẹp, lạnh như băng tận xương, sống dao trơn bóng kẻ trên cổ phản chiếu ra một bóng người quen thuộc.

“Thạch Thạch?” Ta không dám xác định, nhẹ giọng kêu lên.

May mắn người này phản ứng mau, nhanh chóng thu đao, trước lăng lăng nhìn một hồi, sau đó hung hăng kéo lại xoa mặt tỉ mỉ nhìn mấy lần, xác nhận là gương mặt đầy hồng ban không có lầm, rốt cục nhẹ nhàng thở ra, nhanh chóng buông tay, thấp giọng cười nói:“Hầu phủ đang huy động lực lượng đuổi bắt thiếp thất bỏ trốn, ta thấy có người lén lút trèo lên cây, tính chộp tới hỏi tình hình cụ thể một chút, không nghĩ tới cư nhiên là ngươi.”

“Thạch Thạch.....” Ta kích động vươn tay, nắm chặt vạt áo của hắn, hai tay vì dùng sức quá độ làm cho đầu ngón tay trắng bệch ra. Giống như người chết đuối vớ được một sợi rơm cuối cùng cứu mạng, thế nào cũng không chịu buông ra.

“Không có việc gì, đã trôi qua thì tốt rồi.” Thạch Thạch tựa hồ nhẹ nhàng thở ra, hắn nhìn người đang đi tuần chung quanh, lại vỗ vỗ bả vai ta, tỏ vẻ an ủi,“Chúng ta đi thôi..... Lạc nhi, sao ngươi lại khóc? Ai? Dừng chút nữa lại khóc a!”

“Thạch Thạch, cứu ta.....” thần kinh căng thẳng hơn một tháng nay lập tức trầm tĩnh lại, sợ hãi tiêu tán, nước mắt ta vẫn nhằn nại gắt gao giờ không chịu không chế nữa, âm âm rơi xuống, ngũ quan toàn bộ nhàn thành một đoàn, khóc muốn khóc coi bao nhiêu có khó coi bấy nhiêu.

Ta biết, Thạch Thạch là sẽ không mặc kệ ta.

Có lẽ xuyên qua tới nay chưa lần nào thực sự rơi nước mắt, kết quả Thạch Thạch bị ta khóc dọa, luống cuống tay chân kéo vạt áo của chính mình lung tung lau nước mắt quệt nước mũi cho ta, miệng loạn thất bát tao an ủi nói:“Ta này không phải tới cứu ngươi sao? Lạc nhi ngoan, bé ngoan, đừng khóc Chúng ta phải chạy trốn a.”

Chung quanh truyền đến từng trận âm thanh ồn ào của quân đội ra khỏi thành điều tra, mũi ta bị hắt ngược cùng thô lỗ quệt phát đau, nhanh chóng một lần nữa trấn định xuống, nức nở gật đầu phụ họa:“Đúng, phải chạy trốn.”

Vì thế, Thạch Thạch cởi quần áo đem ta bao lại, lại che ta chạy trốn chậm chạp, liền giống như khiêng bao tải phóng lên vai khiêng đi.

Hắn tựa hồ sớm có chuẩn bị, chung quanh phố lớn ngõ nhỏ đều rất quen thuộc, thường thường lại nhảy lên mái hiên hoặc ngọn cây, quẹo vào ngõ nhỏ không biết tên, chuyển qua những căn nhà không người, dùng con đường thực quý dị dễ dàng tránh đi quân đội. Trừ bỏ khiến ta khó chịu, hết thấy thuận lợi, không nghĩ rằng đi đến ngoại ô, vẫn là đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, có mấy binh lính đang điều tra nông hộ chung quanh thấy hắn, đi tới đòi kiểm tra, quát hỏi:“Ngươi khiêng cái gì?”

Thạch Thạch vỗ vỗ ta, thực “thành thật đôn hậu” nói:“Là heo hơi, muốn đưa đến chỗ Chu đồ tể.”

Ta khản trương muốn chết, đang lo lắng cần học tiếng heo kêu hay không, binh lính đã muốn mở miệng:“Lừa ai? Làm sao có heo nhỏ như vậy?! Còn dùng vải bao lại? Mau mau mở ra kiểm tra!”

“Ai — quân gia chính là không tin.” Thạch Thạch không hiểu vì sao thở dài, lại vỗ vỗ ta, thấp giọng phân phó, “Tiểu trư, nhắm mắt.”

Ta còn chưa hiểu được, bỗng nhiên thân mình mất trọng tâm, giống như đang ngồi tàu lượn siêu tốc chóng mặt dựng đứng lên, đao phong cuộn cuộn nổi lên, binh khí phát ra tiếng giao tranh lợi hại, tiếng kêu thảm thiết nổi lên bốn phía, từng trận mùi máu tươi nồng đậm xông vào mũi, ta sợ tới mức nắm chặt bả vai Thạch Thạch, nhắm mắt lại không dám lộn xộn.

Mỗi một giây đều dài như một canh giờ, khớp hàm ta va khanh khách rung động.

Không biết đã qua bao lâu, ta lặng lẽ hé mắt, chung quanh không thấy thi thể, nhưng trên đao của Thạch Thạch cũng là máu chảy đầm đìa, còn không có kịp chà lau, trên mặt lộ vẻ bình tĩnh cùng thành thực không tương xứng với tuổi, khóe miệng còn có một chút tươi cười tà ác.

“Không có việc gì.” Hắn đơn giản nói một câu, không tiếp tục đề tài.

Ta còn biết phân rõ thị phi nặng nhẹ, biết có một số việc tuy rằng đáng sợ, nhưng không thể nề hà. Hơn nữa người khác không nghĩ cho người thấy, tốt nhất không cần nhắc lại. Chính là bao tử trống trơn bị mùi máu tươi xông đến, hơn nữa này giờ xóc nảy liên càng thêm khó chịu, từng trận cảm giác buồn nôn đánh úp lại, ta cố nhịn lại nhẫn, rốt cục nhịn không được mở miệng nói: “Thạch Thạch..... Ta muốn ói, người có thể đổi tư thế hay không? Tỷ như đem ta công ở sau lưng.”

“Hảo!” Thạch Thạch sạch sẽ lưu loát đáp ứng, lại tà tà nhìn ta liếc mắt một cái, âm trầm sâm sâm đề nghị nói, “Có ám tiễn phóng tới, người vừa lúc có thể che cho ta.”

Ta biết hắn đang tỏ vẻ bất mãn đối với yêu cầu phiền toái của ta, không dám hé răng nữa, cho đến lúc nhẫn thật sự không được nữa, lại nhượng nhượng đề nghị: “Đổi kiểu ôm công chúa cũng được, ta thật sự muốn nhổ ra.....”

“Thúi lắm! Lão tử cũng không phải thái giám công công, sao biết trong hoàng cung ôm công chúa như thế nào?” Thạch Thạch phụng phịu, thực không cho ta mặt mũi bác bỏ trở về, sau đó chạy trốn đến bên cạnh ngõ nhỏ hẻo lánh, thật cẩn thận nhìn nhìn bên ngoài không có truy binh, mới đem ta buông đến, lạt lạt áo choàng ôn nhu nói, “muốn phun thì phun nhanh lên, người chạy không nhanh, ta dùng một tay khiêng người là vì dễ dàng chạy đi, gặp địch cũng dễ dàng rút đao, người đem chính mình bao lại nhanh một chút! Ôm lấy cổ ta, đừng cho người khác thấy được! Nhịn nữa một hồi đi ra.”

“Ân.” Ta chà xát ánh mắt sưng đỏ, ngồi ở góc tường nôn khan một hồi lâu, bao tử mới thư thái một chút.

“Giúp ta chú ý truy binh sau lưng.” Thạch Thạch một lần nữa đem ta ôm lấy, tiếp tục trốn chạy, không hề xem phía sau.

Ta ôm bả vai gầy gầy của hắn, ngửi thấy hương vị quen thuộc, mở to hai mắt, tận trung làm hết phận sự vì hắn làm kính chiếu hậu, chỉ cảm thấy có người ở cùng, cho dù trời có sập xuống dưới, cũng không đáng sợ.

Cuối cùng, chúng ta chạy tới bờ sông ở ngoại ô, trên sông có một con thuyền vận hàng đang đậu, vài gã đàn ông đang lười biếng uống rượu huyền thuyền, thấy chúng ta lại, bỗng nhiên tinh thần phấn chấn, tất cả đều nhảy dựng lên.

Thạch Thạch nhảy lên thuyền, buông ta xuống, cởi bỏ dây thừng trên bờ, sau đó giải thích nói: “Bọn họ là bộ hạ của Nam Cung Minh, sẽ đem chúng ta đưa ra khỏi nơi này.”

Hắn vì sao sửa miệng không gọi Minh thiếu chủ nữa? Ta cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng ở trước mặt người khác, không tiện hỏi nhiều.

Thay đổi quần áo, thiêu hủy hết thấy vật phẩm. Thuyền nhỏ giương buồm, dọc theo dòng sông, lướt qua hàng dương liễu ở hai bên bờ, từ từ theo hướng đông tiến tới.

Không ngờ, từ phía trước lại truyền đến tiếng la hét âm ỉ ồn ào, là An Nhạc Hầu ở trên sông thiết đặt quan khẩu, phái binh cẩn thận kiểm tra mỗi con thuyền qua lại.

“Làm sao bây giờ?” Ta bất an nhìn về phía Thạch Thạch.

Thạch Thạch đưa ta xuống kho để hàng hoá chuyên chở, bên trong có mấy cái thùng dầu thật lớn, hần tháo hết dầu trong thùng, sau đó mở ra cái đáy, bên trong có tường kép được chế tác thật khéo, cao ước chừng ba mươi cm, đường kính bảy mươi cm, có mấy cái lỗ thông khí được giấu kĩ, vừa vặn đủ ta cuộn mình lui đi vào. Sau đó ở bên ngoài đóng tường kép, một lần nữa đổ dầu vào, nếu không có người mật báo, rất khó phát hiện bên trong có người.

Đạp lên ghế, bước vào thùng dầu, ta xoay xoay thân mình vài cái, như thế nào cũng không thoải mái. Thạch Thạch lại đưa cho ta một viên thuốc nhỏ nhỏ màu đen, phân phó: “Đây là an thần dược, người trong lòng sợ hãi, thông thùng lại tối, có thể sẽ rất khó chịu, không bằng ăn nó hử hử ngủ một giấc, đang ngủ nên cái gì cũng không biết.”

Ta do do dự dự tiếp nhận viên thuốc, tổng cảm thấy tại loại thời điểm này, uống thuốc ngủ là chuyện thực đáng sợ.

“Ngủ đi, người không phải thường nói qua, trời sắp xuống dưới sẽ có người cao đỡ lên sao?” Thạch Thạch hướng về phía ta cười cười, sát khí trên vẻ mặt rút đi, răng khểnh và má lúm đồng tiền vẫn đáng yêu như hồi nhỏ, hần nói, “Cho nên người lùn như người an tâm ngủ đi, cho dù gặp chuyện không may, cũng có ta đội trước.”

Ta bỗng nhiên cảm thấy không sợ nữa, nuốt viên thuốc, ở trong bóng tối lâm vào mơ mơ màng màng mộng đẹp.

Con thuyền lắc lư lắc lư, khi mờ mịt tỉnh lại đã là sáng sớm hôm sau, bên ngoài có tiếng nói đứt quãng. Ta phát hiện chính mình ngủ trong khoang thuyền xa lạ, trên người còn khoác một cái chăn bông hơi cũ, bên cạnh có cái hỏa lò nhỏ nhỏ, mặt trên đang nấu canh gừng, bên ngoài là mái chèo nhẹ lay động, đánh ra thanh âm đập vào nước.

Mơ mơ màng màng, ta nhanh chóng tỉnh dậy, rón ra rón rén hướng khoang thuyền nhìn ra, thấy Thạch Thạch đang tự mình chèo thuyền nhỏ, trên cánh tay của hần quần quanh vài vòng băng vải, lộ ra vài vết máu, không biết khi nào bị thương.

“Thạch Thạch! Thạch Thạch!” Ta hướng về phía hần ngoắc ngoắc.

“Người tỉnh?” Thạch Thạch bỏ lại mái chèo, kích động chạy vào khoang thuyền, lấy ra một cái chén bể xoa xoa, múc một chén canh gừng tràn đầy, đưa cho ta nói: “Chúng ta đã ly khai khỏi lãnh địa của An Nhạc Hầu, hướng đến Hà Đông.”

Ta tiếp nhận canh gừng, nhìn chăm chăm cánh tay của hần, lại nhìn xem bốn phía khoang thuyền có một ít dấu vết đao kiếm hỏi: “Người làm sao lại bị thương? Người của Hầu gia đuổi theo xảy ra ác chiến sao? Những người khác đâu? Cái này giống như không phải tàu chở dầu hồi nãy a?”

“Ân..... Không sai biệt lắm đi, vết thương trên tay không có gì trở ngại. Đêm qua đi được hơn ba mươi dặm đường sông, không biết làm sao xảy ra sơ hở, Hầu gia phái thuyền đuổi theo, chúng ta sống mái với nhau một hồi, may mắn nghĩa huynh của ta đến hỗ trợ, nếu không sợ là chạy không thoát.” Thạch Thạch có chút may mắn nói, “Thật vất vả chém lui chúng, ta liền mang theo người ngựa trang đi đường bộ, sau đó vụng trộm thay đổi thuyền. bộ hạ của Nam Cung Minh, bọn họ..... Bọn họ trở về phục mệnh với chủ tử.”

“Người chừng nào thì có nghĩa huynh?” Ta thực kinh ngạc.

“Ba tháng trước, khi đi ra ngoài làm nhiệm vụ, ta cùng hần tính cách hợp nhau, nhất kiến như cố, sau đó lại có nhân duyên gặp lại, có tình nghĩa vào sinh ra tử, liền kết bái thành nghĩa huynh đệ, lần này chuyện của người có hần đại lực hỗ trợ. Hiện tại hần ở trên bờ dự truy binh rồi đi, đợi lại đây sẽ cùng chúng ta hội hợp.” Thạch Thạch giải thích xong, lại do dự một hồi, thấp giọng nói, “Chúng ta sẽ không trở về Nam Cung thể gia.”

“Đương nhiên không thể trở về, nếu Hầu gia tìm Nam Cung Hoán đòi người, ta sẽ bị đưa trở về!” Ta trầm đĩnh tiệt thiết trả lời.

Thạch Thạch nhẹ nhàng thở ra một hơi lớn: “Cũng đúng, hiện tại Nam Cung Minh cho dù có tâm, cũng là bảo vệ người không được, trăm ngàn đừng tìm hần, để tránh bị bắt lại.”

Ta hỏi:“Người sao lại không gọi hần là thiếu chủ nữa?”

Thạch Thạch quơ tay, tỏ vẻ không sao cả nói:“Ta đi tiêu diệt cứ địa Giang Tây không hoàn thành nhiệm vụ, lại đi cướp người, xem như phản bội . Đánh giá Nam Cung Hoán vì không thể đắc tội An Nhạc Hầu, chắc đã sớm hạ mệnh trục xuất ta khỏi sư môn .”

Ta buông chén canh trong tay, áy náy nói:“Thực xin lỗi, là ta liên lụy người .”

“Bậy bạ! Thiếu không biết xấu hổ đi!” Thạch Thạch hướng về phía đầu ta nhẹ nhàng gõ một chút, khinh bỉ nói,“Cho dù không có người, võ công của Nam Cung thể gia không thích hợp ta, hơn nữa ta cũng có chuyện khác phải làm, sớm hay muộn cũng phải phản bội .”

Ta hỏi:“Chuyện gì?”

Hần thực trang mô tác dạng nói:“Tiểu cô nương gia, không nên hỏi đông hỏi tây!”

Ta thiếu chút nữa bị hần làm cho sặc chết.

“Uy.....” Thạch Thạch thấy ta không nói lời nào, lại gõ đầu của ta một cái, thực hoang mang hỏi,“Xem bộ dáng này của người, An Nhạc Hầu làm sao lại coi trọng người chứ?”

Ta uống miếng canh gừng, ai oán đáp:“Hần và người giống nhau, thắm mỹ dị thường.”

“Thúi lắm! Ta mới sẽ không đem người quái dị nhà người nhìn thành thiên tiên!” Thạch Thạch thực tự tin phủ quyết ta khinh bỉ thắm mỹ của hần, sau đó gõ đầu ta lần thứ ba,“Lúc người bị đưa đi, đồ của bản thân còn chưa có thu thập xong, làm sao còn nhớ rõ đưa đồ cho ta? Thật là ngốc, đồ của ta có tên nào dám nuốt sao? Người đi nói một tiếng là được.”

Ta buông chén trong tay, bất đắc dĩ nói:“Khi đó ta muốn chạy trốn, nào có cơ hội gặp người?”

“Chạy trốn?” Đôi mắt dài nhỏ của Thạch Thạch trừng lớn ra một chút, tỏ vẻ không dám tin nhìn ta.

Ta gật gật đầu, oán giận nói:“Nếu không sợ làm mất di vật của cha mẹ người, ta đã sớm chạy ra khỏi cửa.”

“Ngu ngốc! Hồ nháo!” Thạch Thạch thật mạnh gõ vào đầu ta lần thứ tư, phần nộ mắng,“Lãnh địa của Nam Cung thể gia rộng lớn bao nhiêu người biết không? Khuya khoắt không ngựa không xe, chỉ bằng đôi chân nhỏ vô dụng của nhà người, chạy ra cửa có năng lực chạy xa đến đâu? Chỉ cần tùy tiện phái người mang theo một con chó săn đuổi theo, muốn bắt trở về còn không dễ dàng? Đến lúc đó còn phải trị tội trốn nô, sợ là còn chưa có đưa đến An Nhạc Hầu phủ, cũng đã bị trừng phạt chết đi.....”

Kỳ thật ta sớm biết kế hoạch đào vong của mình sơ hở chồng chất, nay bị mắng không có lời nào để nói, chỉ có thể ôm đầu không ngừng kêu “Ai ui” Cùng “Đại gia tha mạng”.

Thạch Thạch hận nghiêng răng ngựa, gõ đầu ta giống như đánh chuột nửa ngày, mới thuận khí, hần đưa một cái lò sưởi cầm tay nhỏ bé, cho ta ôm hỏ, sau đó ngoan ngoãn ngồi ở trong khoang thuyền uống canh gừng, ăn bánh nướng áp chảo, lại uống hai ngụm rượu vàng ấm bụng. Sau đó hần do dự nói:“Người ở An Nhạc Hầu phủ..... Quên đi, miễn bàn tên súc sinh kia. Coi như ta không có hỏi, người cũng đừng suy nghĩ nữa, trôi qua cho nó trôi qua, hiện tại người bình an là được.”

Ta đoán hần là sợ gợi lên chuyện thương tâm của ta, không dám loạn hỏi, nhớ tới đoạn ngày làm người mẫu khóa thân..... Quả thật rất thương tâm , vẫn là đừng nhớ lại hỏ.

Thạch Thạch tiếp tục đi ra ngoài chèo thuyền.

Một chén canh gừng, hai ngụm rượu đi xuống, toàn thân đều là ẩm dạt , ta đem tấm chăn mềm dựa vào trên tường, tà tà dựa vào, đốt lò sưởi, nửa híp mắt xem ánh mặt trời ngoài cửa sổ đang chậm rãi dâng lên, cảm thấy cả trái tim đều thả xuống, giống như chuyện gì cũng sẽ không phát sinh nữa.

Nếu có thể mỗi ngày đều trải qua cuộc sống thích ý như vậy, không cần vì cảm thú lo lắng hãi hùng, nên có bao nhiêu hỏ?

Ta thấy đủ hạnh phúc.

Bỗng nhiên, một cái ván gỗ từ trên bờ đánh úp lại, đặt lên mũi thuyền, vòng vo ba vòng. Còn không có kịp sợ hãi, Thạch Thạch liền hướng về phía ta kêu: “Đừng sợ, là nghĩa huynh ta đến đây.”

Vừa dứt lời, một cái thân ảnh cao lớn, trong tay cầm theo một cái bao vải bằng gấm, như con báo thoăn thoắt đạp lên ván gỗ mà đi, như giẫm trên đất bằng, đi đến gần, hai chân nhẹ nhàng nhún một chút, bay lên trời, cả người liền đứng ở lan can thuyền, sau đó ở trên rìa thuyền lác lác chậm rãi đi vài bước, ngồi xổm ở bên cạnh Thạch Thạch.

Tóc của hắn hơi hơi xoăn, ở sau đầu buộc thành một cái đuôi ngựa. Ngũ quan rõ ràng lập thể, cằm có vẻ nhọn, mang chút cảm giác như con lai, đôi lông mi thật dài tựa hồ không phải màu đen như người bình thường, ở dưới ánh mặt trời sáng sớm, mang chút sắc thái vàng. Trên tai đeo một đôi vòng tai, đai lưng da thú quấn quanh một đôi loan đao, một thân màu đen bó sát người tô lên dáng người thon dài rắn chắc, thoạt nhìn rất có sắc thái nước ngoài.

Hắn thấy ta đang nhìn hắn, ngượng ngùng cười cười, đôi môi mỏng manh hơi gợi lên, có loại cảm giác người xấu.

Soái! Thực hắn meo meo soái! Ta thề ta trải qua hai kiếp cũng chưa gặp qua giống đực có bộ dạng soái như vậy!

Đại khái là tâm nhân nhiều tạp niệm, ăn no ấm tư dâm, đối mặt phần đông anh tuấn cầm thú ta đều có thể bảo trì mặt không đổi sắc, trong nháy mắt tìm đập gia tốc, ngậy người vài giây.

Thạch Thạch ở bên cạnh ho khan một cái.

Ta cũng phát hiện chính mình mất mặt trước mặt soái ca, nhanh chóng cúi đầu, bảo trì thần thái đoan trang, đau mắt bản thân háo sắc.

Thạch Thạch buồn bực hướng ta quăng vài cái xem thường, giới thiệu: “Đây là nghĩa huynh kết bái của ta, tên là Thác Bạt Tuyệt Mệnh.”

“Thác? Bạt? Tuyệt? Mệnh? Người nói hắn tên Thác Bạt Tuyệt Mệnh?” Ta tròn to mắt, một chữ hỏi hai lần.

Soái ca cười gật gật đầu, nhu nhu cái mũi, không nói lời nào.

Ta khờ ra, giống như đầu gỗ đứng ở nơi đó vẫn không nhúc nhích.

Thạch Thạch đem mái chèo giao cho soái ca, thấu lại tò mò hỏi: “Người từng nghe qua tên của nghĩa huynh? Không thể nào a?”

Vô nghĩa! Ta đương nhiên nghe qua! Thác Bạt Tuyệt Mệnh chính là cái tên sau khi đổi Lâm Lạc Nhi nhất kiến chung tình, phát huy tinh thần tâm động không bằng hành động, lập tức đẩy ngã cường bạo nàng, sát thủ cầm thú!

Trong phim kinh dị, không phải thích nhất ở lúc người ta hơi chút thả lỏng, bỗng nhiên nhảy ra một đại cầm thú sao?

Ta sai lầm rồi.

Ta không dám háo sắc nữa đâu a .

39. Chương 39

Thạch Thạch a, người chính là vật hi sinh người qua đường giáp trong truyền thuyết vì nam nữ nhân vật chính khiến môi mai mối phải không?

Bên này không nói gì, bên kia Thạch Thạch còn tại cùng soái ca cầm thú giới thiệu: “Nha đầu nhìn như diễn viên hí khúc tên là Lâm Lạc Nhi, là..... Là muội muội của ta, bà con phương xa.”

Mặt trời dần dần lên cao, ánh sáng càng phát ra sáng lạn, soái ca cầm thú đứng ngược nắng, xê dịch thân mình, lưu tuyến hoàn mỹ cơ thể cùng màu da đậm màu mật ong tràn ngập sức sống như động vật hoang dã, hần lại cười cười, hướng về phía ta lộ ra tám cái răng nanh trắng nõn chỉnh tề, thoáng hươu phát tay.

Ta không thể ngăn lại tim đập gia tốc, che mặt cúi đầu, trong đầu thực quỷ dị hiện ra hình ảnh trong phim Đường Bá Hổ tam tiểu điểm Thu Hương.....

Ông trời a, người là không phải thích chuyên môn đập nặn ra một loại hoàn mỹ, chỉ cần dùng bề ngoài có thể làm cho người ta sợ hãi than dịch không ra tầm mắt, không thể không động tâm? Tỷ như Thác Bạt Tuyệt Mệnh, tỷ như Lâm Lạc Nhi.....

Thác Bạt Tuyệt Mệnh thích Lâm Lạc Nhi là thực không thể hiểu nổi, nguyên văn cái đoạn sét đánh chết không đèn mạng kia miêu tả đại khái là: Hần thấy dung nhan nàng dưới tàng cây đang say ngủ, da thịt mượt mà như trẻ con, mái tóc thật dài đen như mực ở giữa đám cỏ, lông mi thật dài đang run nhẹ như cánh bướm, nàng vì sao có thể thiên chân vô tà như thế, thuần khiết xinh đẹp, như tiên nữ bình thường? Làm cho hần tim đập bắt đầu gia tốc, giống như thợ săn phát hiện con mồi tốt nhất, rốt cuộc dịch không ra tầm mắt, rốt cục tìm lòng không đậu hôn lên, sau đó chính là hình ảnh nhi đồng không nên.....

Nhưng là, nếu tâm động liền xx, người và súc sinh có cái gì khác nhau? Cho nên soái ca bộ dạng dù cho có soái cũng là cầm thú, hần làm sát thủ, hơn nữa phát hiện đối phương đẹp mặt, thế nhưng không để ý đối phương tâm ý, dùng sức mạnh thủ đoạn xâm phạm khi dễ tiểu cô nương năm ấy mới mười tám tuổi, tưởng đem nàng bắt cóc đi, vô luận theo góc độ của người nào đến xem, đều là kẻ thói nát không có thuốc chữa.

Mãnh liệt phản cảm đã bại tâm động lúc đầu, ta khóa cửa cái chốt cửa sổ, ở trong khoang thuyền chung quanh tìm kiếm, không tìm được kéo, lại phát hiện một cây dao nhỏ chắc là trước kia người làm công trên thuyền công để lại, ta liền dùng nó để làm tóc mái kiểu sọc sọc đưa hấu như trước, thuận tiện cắt hết lông mi, lại đưa khăn tay có dính thuốc bột dịch dung chà thêm trên mặt hai lần, ở trên người quấn vài vòng vải cho thất lưng thêm thô vầy, để phòng bắt tróc.

Lúc Thạch Thạch gõ cửa bước vào, ta đang cắt lông mi, bị kinh ngạc một chút, không cẩn thận làm bị thương đầu ngón tay, trào ra máu rơi xuống như hạt châu. Hần vội vàng nắm tay ta, lau đi vết máu, từ trong lòng lấy ra kim sang được vừa hướng lên trên thoa vừa oán giận:“Người đến tốt cùng đang làm cái gì?”

Soái ca cầm thú bên ngoài đầu, vừa chèo thuyền vừa tò mò xem.

Ta nhanh chóng quay đầu, cả đầu óc là gần chu giả xích, gần mặc giả hắc, không thể làm cho Thạch Thạch và một tên nhân phẩm có vấn đề ở chung. Bỗng nhiên rất muốn làm nữ nhân đề tiện phá hư tình cảm huynh đệ của bọn họ, mở miệng đem hết thấy chân tướng nói ra. Khả nghĩ lại thấy, soái ca cầm thú bây giờ còn chưa có động dục, ta không có căn cứ chính xác gì để chửi bới hần, nếu đem chuyện xuyên qua rơi vào tiểu thuyết nói ra, Thạch Thạch là sẽ không tin, cho dù ta xuất ra chứng cứ làm cho hần tin tưởng ta, tin tưởng chính mình là nhân vật trong tiểu thuyết hư cấu..... Hần đại khái sẽ bị thương tâm phải không?

Vì thế, ta ngạnh sinh sinh đem đầy mình lời nói đè ép xuống dưới, chịu đựng bất an, sửa lời nói:“Chúng ta tốt nhất thay hình đổi dạng, dùng dịch dung đến tránh thoát Hầu gia đuổi bắt.”

Thạch Thạch nhíu mày hỏi:“Người biết dịch dung?”

Ta lấy ra giấy và bút lông, hướng nghiền mực tùy tiện mài vài cái, ở mặt trên nhanh chóng liệt ra mấy chục loại dược liệu và thiết bị dùng để dịch dung, sau đó để cho hần nghĩ cách đem về.

“Nhưng thật ra toàn là đồ bình thường gì đó, ta rất nhanh sẽ trở về.” Thạch Thạch nhìn nửa ngày, bỏ lại Cửu Hoàn Đại Khảm Dao, thay bằng đơn đao bình thường, sau đó đội lên mũ rộng vành che lấp dung mạo, không đợi thuyền cập bờ, liền hai chân điểm nhẹ trên mặt nước, phi thân rời đi, vội vàng hướng phụ cận thành trấn mà đi, đi lên lại quay đầu kêu một tiếng,“Nghĩa huynh, phiền huynh giúp ta trông chừng người quái dị kia.”

“Hảo, người thuận tiện đi Thính Vũ Lâu nhìn xem, đem về mấy tờ lệnh truy nã mới nhất cho ta.” Thác Bạt Tuyệt Mệnh đáp. Thanh âm của hần thực dễ nghe, nhưng mà phát âm bằng trắc không quá chuẩn, thật

giống như người ngoại quốc học nói tiếng Trung Quốc, cho dù lưu loát, vẫn có chút hàm hồ, có thể dễ dàng nghe ra không phải người Trung Nguyên.

Ta cân nhắc xuất thân lai lịch của hần một hồi lâu, thẳng đến chung quanh trở nên im lặng sau, đột nhiên bừng tỉnh.

Thạch Thạch đi rồi, kia không phải..... Còn lại ta cùng cầm thú hai người sao? Đem tiểu bạch thỏ và đại hôi lang cùng nhau nhốt trên thuyền, thật sự không lo sao?

Ta nghĩ mà sợ, tiếp tục lùi về khoang thuyền dấu diếm khuôn mặt, cũng lặng lẽ quan sát nhất cử nhất động của đại hôi lang, ý đồ từ trong đó tìm ra nhân tố cầm thú, tương lai dùng để hướng Thạch Thạch chăm ngời ly gián.

Đại khái là không có mỹ mạo như trong nguyên tác, soái ca cầm thú không quá lưu ý đến ta. Hơn nữa hần cá tính trầm mặc, tựa hồ cũng không rất thích cùng người ta nói chuyện, chào hỏi xã giao vài câu, liền tự cổ tự chạy tới đuôi thuyền, từ trong sông múc lên một thùng nước, bắt đầu tắm rửa.

Bọt nước văng khắp nơi, cơ thể xích lửa, kết cấu thật hoàn mỹ, có cơ bụng tám múi rắn chắc.....

“Khanh bản giai nhân, nề hà cầm thú?” Ta vừa quan sát, vừa tiếc nuối thở dài.

Soái ca cầm thú hất xì một cái, quay đầu nhìn về phía ta, con ngươi màu vàng lợt tràn đầy hoang mang.

Ta chạy nhanh lùi tầm mắt nhìn coi về, cảm thấy loại hành vi cử chỉ này của mình cũng cầm thú, vì thế lại lần nữa khắc sâu tĩnh lại, lập đi lập lại “Sắc tức thị không không tức thị sắc” một trăm lần để đề cao định lực tu vi.....

May mắn soái ca cầm thú không có so đo, hần đem quần áo đai lưng để vào thùng nước, giặt sạch, sau đó đi vào khoang thuyền kế bên tìm một bộ y phục vải thô, lung tung mặc vào, sau đó tìm dầu trơn, vải mềm và đá mài dao, ngồi ở trong góc trầm mặc lấy hết vũ khí ra.

Hần trên người giấu vũ khí thật nhiều, cộng lại có hai thanh loan đao, hai thanh chủy thủ dài ngắn không đồng nhất, một cây nhuyễn kiếm giấu bên hông, mấy chục ám khí đủ loại kiểu dáng, còn có chút loại không biết làm gì. Hần đối những thứ vũ khí này thật ôn nhu giống như đối đãi tình nhân, hết sức chăm chú giống nhau lấy dầu chà lau.

Ta không có gì làm, liền tìm quần áo của Thạch Thạch, hướng bên trong may tấm lót vai, dùng để gia tăng đáng người, thay đổi hình thể.

Tiểu bạch thỏ cùng đại hôi lang tự làm việc, không có nói chuyện với nhau, cũng không có hành động. Loại cảm giác này, tốt lắm, thực an toàn.

Trong lúc im lặng, đuôi thuyền trầm xuống, thân thuyền nhẹ lay động, là Thạch Thạch đã trở lại. Hần trong tay cầm theo một cái bao lớn, bên trong là đồ dùng ta nhờ hần chuẩn bị để dịch dung, còn có gà nướng và đồ ăn đủ màu sắc, thậm chí có dầu bôi tóc và son cho nữ hài tử dùng cùng mấy bộ đồ cũ. Sau đó giống như làm ảo thuật từ trong lòng lấy ra một bao bánh đậu xanh cho ta, ra vẻ không sao cả nói:“Đi ngang qua thuận tay mua.”

Bánh đậu xanh là đồ ăn vặt ta thích ăn nhất, mặt hần nhớ rõ rõ ràng. Ta nhin không được nở nụ cười, sau đó ngẩng đầu nhìn xem gương mặt người qua đường giáp cửa Thạch Thạch thật bình thường cũng không cầm thú, lần cảm thoải mái an toàn, quả thực có thể chữa khỏi tâm linh!

Vừa ăn một mẫu bánh đậu xanh, Thạch Thạch lại từ trong lòng lấy ra một xấp giấy in đầy hình đầu người, hướng về phía Thác Bạt Tuyệt Mệnh nói:“Đại ca, lệnh truy nã giang hồ của ngươi.”

Thác Bạt Tuyệt Mệnh thu hồi ám khí đang lau, cũng không ngẩng đầu lên hỏi:“Cao nhất là ai?”

Thạch Thạch muốn ăn gà nướng, liền đem lệnh truy nã hết thấy đưa cho ta, vừa ăn vừa nói:“Ta cũng chưa kịp xem, xú nha đầu, ngươi lại đọc.”

Ta chỉ phải tiếp nhận, lấy ra từng tờ đọc lên:“Giang Bắc kiếm khách Trần Kinh Lô, giết Dương Vô tiêu cục lão ấu mười bảy người, Dương Vô tiêu cục tổng tiêu đầu Vô Quán Thiên treo giải thưởng kim ngạch bảy mươi vạn lượng bạc trắng Thật sự là cầm thú a! Ngay cả tiểu hài tử đều giết!”

Thác Bạt Tuyệt Mệnh đem bàn tính phiết hai cái:“Tiếp tục.”

Ta lại đọc:“Hải hoa tặc Điền Trung Phi! Ở Tô Giang, giết năm mươi bảy người con gái, Tô Giang phú hào cộng đồng treo giải thưởng một vạn lượng hoàng kim tước nã, người này càng cầm thú!”

Thác Bạt Tuyệt Mệnh lại khảy khảy bàn tính:“Tiếp tục.”

Ta tiếp tục đọc:“Tây Cương Độc Vương Hồng Tô Tuyết, tâm như rắn rết, vì luyện cổ độc giết hại bảy mươi tám đứa bé, đại hiệp không biết tên treo giải thưởng năm vạn lượng hoàng kim, người cung cấp manh mối cũng tiền thưởng ngàn lượng. Người này phát rồ, quả thực là cầm thú trong cầm thú a!”

Thác Bạt Tuyệt Mệnh tựa hồ đối mấy cái giá đều thật vừa lòng, đánh xong bàn tính hỏi:“Còn có cao hơn không?”

“Hắn là không có kẻ nào so với Hồng Tô Tuyết này càng cầm thú đi? Ta sẽ tìm thử,” Ta lòng đầy căm phẫn lật tới lật lui mấy tờ lệnh truy nã cầm thú, bỗng nhiên trước mắt bật lên một con số khủng bố, không khỏi cả kinh kêu lên,“Thật là có một kẻ càng cầm thú ! Treo giải thưởng một trăm vạn lượng hoàng kim a!”

Thác Bạt Tuyệt Mệnh mạnh ngừng đầu, vội vàng hỏi:“Là ai?”

Mặc kệ treo giải thưởng cao tới đâu, không võ công cũng không có cách nào bắt người, hưng phấn của ta nổi lên giây lát rồi biến mất, hứng thú thiếu thiếu thì thâm:“Là An Nhạc Hầu treo giải thưởng một trăm vạn lượng hoàng kim bắt sống sống thiếp Lâm Lạc Nhi phản chủ trốn đi, cung cấp manh mối tiền thưởng vạn lượng, thực sự có tiền.”

Thạch Thạch dừng lại nhấm nuốt, kinh ngạc nhìn ta:“An Nhạc Hầu? Lâm Lạc Nhi? Không phải là người sao?”

Ta hậu tri hậu giác lại nhìn một lần, trông mắt đều nhanh rút đi ra .

Vì cái gì? Vì cái gì ta thanh thanh không công một người tốt, tiền thưởng còn cao hơn so với cầm thú độc hại đứa bé?

“Này..... Này hơi quá đáng.....” Ta chỉ vào đám lệnh truy nã, tức giận đến nói không ra lời.

Thác Bạt Tuyệt Mệnh nhảy người lên thật mạnh, bỏ lại bàn tính phác lại đây, hai mắt thả ra nhiệt thành vô cùng sáng rọi, gắt gao nhìn chăm chăm mặt của ta, tựa như nhìn một núi vàng thật lớn, rốt cuộc đi không ra tầm mắt, hân tràn ngập chờ mong đề nghị:“Thạch Thạch a, bán nạng, chúng ta có thể một người thú mười lão bà !”

Thạch Thạch:“.....”

Ta:“.....”

40. Chương 40

Chung quanh lâm vào một mảnh vạn vẹo trầm mặc, qua một hồi đã lâu sau, Thạch Thạch rốt cục mở miệng, bình tĩnh mà chuyên nghiệp sửa đúng sai lầm của Thác Bạt Tuyệt Mệnh:“Đại ca, một trăm vạn lượng hoàng kim ít nhất một người có thể cưới một trăm.....”

“Đúng ! Đúng vậy!” Thác Bạt Tuyệt Mệnh liếm liếm môi, hưng phấn mà bùm bùm khảy bàn tính, vừa khảy vừa gật đầu khen,“Vẫn là nghĩa đệ tính nhảm hay.”

Ta lôi kéo góc áo Thạch Thạch, hoàn toàn trợn tròn mắt.

Thạch Thạch vỗ vỗ đầu của ta tỏ vẻ an ủi, sau đó càng chuyên nghiệp hỏi Thác Bạt Tuyệt Mệnh:“Cho dù cưới một trăm lão bà, người còn không phải một lần chỉ có thể ôm một cái?”

“Nói vậy cũng đúng,” Thác Bạt Tuyệt Mệnh dừng lại cái tay đang gảy bàn tính, nhìn ta do dự một lát, rất nhanh liền thay đổi quyết định: “Lão bà giá cao, hơn nữa lại phiền toái, dưỡng một cái là đủ. Có tiền không bằng mua bò hảo, nuôi thả ở thảo nguyên, bò lớn sinh bò nhỏ, bò nhỏ thành bò lớn, hết thấy có thể bán lấy tiền, hiện tại giá bò là hai trăm lượng hoàng kim một con, một trăm vạn lượng có thể mua bốn ngàn con.....”

Thạch Thạch lại sửa đúng: “Đại ca, lại tính sai rồi, là năm ngàn con.”

Thác Bạt Tuyệt Mệnh nuốt nuốt nước miếng, ánh mắt nhìn ta đều bắt đầu phát ra lục quang, thật giống như một con sói đói ba ngày chưa ăn bỗng nhiên phát hiện một con thỏ mập mạp, hận không thể bắt nó một ngụm nuốt vào.

Ta chính là con thỏ không hay ho bị sói đói ngắm trúng kia, lui ở trong góc lạnh run.

“An Nhạc Hầu cầm thú kia thật sự là danh tác,” May mắn Thạch Thạch đủ nghĩa khí, không có bán đứng ta, cũng đánh gãy mộng đẹp của sói đói, “Đại ca, đừng quên, nàng là muội muội ta đã nói với ngươi.”

Mặt của Thác Bạt Tuyệt Mệnh trong nháy mắt đại ra một chút, lại lưu luyến không rời dùng sức nhìn con thỏ mập vài lần, rốt cục tâm không cam lòng không nguyện thu hồi tầm mắt, oán niệm vô cùng nói: “Đã biết, nữ nhân của huynh đệ là không được động.”

Mặt đen của Thạch Thạch bỗng nhiên biến đỏ, hần ngược ngừng xua tay: “Nói cái gì nữ nhân không nữ nhân, là muội muội..... Bà con xa biểu muội.....”

“Không phải bà con xa! Đại ca a!” Ta thấy sự có chuyển biến, lập tức từ trong góc bay ra, không quan tâm hình tượng ôm chặt lấy đùi Thạch Thạch, rưng rưng kêu lên, “Ta coi ngươi là ca ca ruột a! Trăm ngàn đừng bán ta, ô -”

Mặt của Thạch Thạch đang đỏ một lần nữa biến thành đen.

.....

Thuyền nhỏ thay đổi đường đi, dọc theo con sông, từ từ đi về hướng đông bắc, cách lãnh địa của An Nhạc Hầu càng ngày càng xa. Ước chừng bảy ngày sau, con sông bắt đầu thu hẹp, hai bờ sông xuất hiện rất nhiều núi cao trùng điệp, lúa nước nông dân gieo trồng càng thưa thớt, đại bộ phận gieo trồng là cây ngô, còn có chút ít tiểu mạch.

Phong cảnh như họa, ta như chim sợ cành cong bị dọa phá hư lại vô tâm thưởng thức, chỉ vội vàng mỗi ngày không ngừng cấp Thạch Thạch làm dự phòng tấy nã, hy vọng hần cách Thác Bạt Tuyệt Mệnh tham tài cầm thú xa một chút, để tránh chịu không nổi dụ hoặc của viên đạn bọc đường, đem ta chộp đi bán.

Thạch Thạch khinh bỉ nói: “Ngươi phóng một trăm tâm, Thác Bạt đại ca bắt quá là nói vài câu vui đùa là xong, hần làm người rất nguyên tắc, sẽ không làm ra loại sự tình này.”

Ánh mắt Thạch Thạch không quá có uy tín, ta cũng không tin lắm. Hơn nữa mấy ngày nay, vô luận ta đang phối chế thuốc bột dịch dung, hay là nấu cơm làm đồ ăn giặt quần áo, Thác Bạt cầm thú tổng sẽ lặng yên không tiếng động xuất hiện ở bên cạnh, tràn ngập thâm tình nhìn chăm chăm mặt của ta, nhìn xem nhập thần, giống như thần giữ cửa đang bảo vệ bảo tàng — một ngọn núi vàng biết đi.

Ta đem phát hiện nói cho Thạch Thạch, hơn nữa hoàn toàn huyết lệ lên án.

Thạch Thạch đang vội vàng chèo thuyền cùng cảnh giới, tùy tiện giải thích nói: “Không có việc gì, Thác Bạt đại ca thực đủ nghĩa khí, hơn nữa nói chuyện giữ lời. Hần tám phần là sợ ngươi vụng tay vụng chân ra ngoài ý muốn, cho nên muốn bảo hộ ngươi.”

Ta cảm khái: “Hần quả thật có bảo hộ ta, ta ngày hôm qua cắt rau vì không cẩn thận cắt làm ngón tay bị thương, hần liền gấp gấp lập tức tìm kim sang được băng bó cho ta, hơn nữa lúc té xuống cũng sẽ tiếp ta, e sợ ta bị thương.”

Thạch Thạch vui mừng nói: “Này không phải rất tốt sao?”

Ta che mặt: “Đúng là không sai, nhưng là vì cái gì sau khi hần băng bó xong, còn tại sờ soạng tay ta nửa ngày, nói thầm bị sẹo bán không được giá cao?”

“Hắn sờ tay người nửa ngày?” Thạch Thạch rốt cục bắt đầu khẩn trương, gật đầu đồng ý, “Cái này không thể được, tối nay ta đi nói hắn.”

Ta ai oán nhìn cái tên nói chuyện không bắt lấy trọng điểm này.

Thạch Thạch hậu tri hậu giác phản ứng lại, vỗ ngực cam đoan nói: “Yên tâm, Thác Bạt đại ca sẽ không bán người đi, người là thích nghi thần nghi quý, suy nghĩ nhiều lắm! Cần thận đầu óc ra vấn đề!”

Thấy hắn khẳng định nói được đến như thế, ta cảm thấy chính có thể thật sự là lấy tiểu nhân chi tâm độ quân tử chi phúc, liền bán tín bán nghi đi rồi.

Trên đường trải qua hai người bọn họ xài chung khoang thuyền nhỏ, Thác Bạt Tuyệt Mệnh đang ngủ, không có khóa cửa. Tư thế ngủ của hắn so với Long cầm thú càng xấu, vốn là đánh dựng thẳng giường, đã bị ngủ thành ngang. Hơn nữa áo xốc lên, bụng bằng phẳng đậm màu mật ong toàn bộ lộ ra, thân thể xoay thành một cái hình dạng kỳ quái, hai tay giống gấu koala gắt gao ôm chần, còn thường thường giống như mộng du dùng mặt cọ hai cái, phát ra tiếng cười ngây ngô.

Ta đứng ở cửa nhìn một hồi lâu, cảm thấy gương mặt khi ngủ của cầm thú này giống đĩa nhỏ, rất thiên chân khả ái, hơn nữa hắn ngày thường làm người xử thế, cũng không có thô bạo giống sát thủ, tuy rằng không thích nói chuyện, nhưng tính tình rất tốt, cho dù cùng trên bờ người ta mua này nọ bị hố vài lần, cũng chỉ là cố gắng cùng đối phương một lần nữa trả giá, giảng đạo lý, giảng không thành công cũng là rầu rĩ quay đầu rồi đi, cũng không tùy tiện động võ.

Nói không chừng có một số việc theo như lời Thạch Thạch, là ta suy nghĩ nhiều quá.

Đang lúc ta tự an ủi, Thác Bạt Tuyệt Mệnh bỗng nhiên xoay người, ôm chần hôn hai cái, hàm hồ nói: “Lạc nhi bảo bối.....”

Ta lập tức bắt đầu căng thẳng.

Thác Bạt Tuyệt Mệnh lại cười ngây ngô vài tiếng, tiếp tục nói mớ: “hai ngàn năm trăm con bò của ta a.....”

Ta: “.....”

Thác Bạt Tuyệt Mệnh lại xoay người, ngủ thật sự say.

“Hắn chỉ là nằm mơ thôi, không cần nghĩ nhiều quá, không cần nghĩ nhiều quá.....” Ta cả người đầy mồ hôi lạnh, mơ hồ đi đến phòng bếp ở đuôi thuyền.

Tại cửa phòng bếp đặt một cái bao gấm màu đen, mang theo mùi máu tanh, tám phần lại là đầu heo Thác Bạt Tuyệt Mệnh ở phụ cận mua về, cũng là đồ ăn mà Thạch Thạch và hắn thích nhất. Ta nhìn bầu trời, quyết định dùng nấu cơm để dời đi suy nghĩ loạn thất bát tao, liền thuận thực cuộn cuộn xắn lên tay áo, nấu nước sôi, chuẩn bị cạo lông cắt miếng, muốn vì mọi người làm thịt đầu heo nướng thơm ngào ngạt và gỏi lổ tai hao.

Nước rất nhanh sôi trào, bong bóng ở trong nồi vui sướng nhảy múa không ngừng.

Ta ngân nga ca khúc lưu hành, lấy ra cái dao chặt xương, tiêu sái múa hai lượt, sau đó mở ra bao gấm.

Trong bao không có đầu heo, chỉ có cái đầu người giống như đã từng quen biết, tóc hỗn độn, ngũ quan vắn vẹo, ánh mắt trợn to, vẻ mặt sợ hãi nhìn ta, mặt trên còn ướp đầy muối ăn, để ngừa hư.

Dao chặt xương rơi xuống đất, sát qua mũi hài, thiếu chút nữa chặt đứt chân của ta.

Ta trừng mắt nhìn đầu người, đầu người trừng mắt nhìn ta.

Ta quyết đoán cột lại cái bao, lao ra khoang thuyền, nôn mửa xuống sông.

Phun xong chậm rãi nhớ lại, rốt cục nhớ tới người này chính là giang hồ nhân sĩ hôm trước bán vũ khí cùng và đồ ăn hồ chúng ta năm trăm lượng..... Thạch Thạch nói phải đi về tìm hắn tính sổ, Thác Bạt Tuyệt Mệnh nói quên đi, nguyên lai đầu hắn từ đó đến nay ở trên thuyền chúng ta a.

Ta là không phải lại nghĩ nhiều quá?

Ta là không phải có lòng dạ hẹp hòi cùng bị hại vọng tưởng chứ?Thạch Thạch a, ta có thể sắp bị bệnh tâm thần phân liệt ...

41. Chương 41

Mấy ngày liền trải qua căng thẳng, loạn trong giấc ngoài, lo lắng hãi hùng, màn trình diễn kinh dị của sát thủ cầm thú rốt cục đã chặt đứt một cây rơm cuối cùng. Vì thế nữ chủ bàn tay vàng hết lực, ta bị bệnh, phát sốt, phát đến toàn thân nóng bỏng, thần trí cũng có chút hồ đồ.

Đầu sỏ gây nên bị Thạch Thạch lôi kéo, ở trước giường ta tiến hành khắc sâu kiểm điểm:“Lạc nhi tiểu muội, ta cũng không phải cố ý hù dọa muội. Tên kia là tiền trận nổi danh giang dương đại đạo, đầu có thể bán tám ngàn lượng hoàng kim, thực đáng giá, cho nên phải chú ý bảo quản. Thạch Thạch tiểu đệ lại không cho ta đặt vào khoang của mình, ta chỉ có thể để tại phòng bếp, đã quên nói với muội.....”

Thác Bạt Tuyệt Mệnh khẩu khí phi thường bất mãn, tròng mắt còn thường thường chuyển hướng nhìn Thạch Thạch, tỏ vẻ hết thấy đều là lỗi của hắn.

Thạch Thạch ngồi không yên, vội vàng đứng lên giải thích:“ khoang của người là xài chung với ta, hơn nữa chỉ cách khoang của Lạc nhi một tấm ván gỗ, thời tiết lại bắt đầu dần dần nóng lên, người để trong phòng không sợ thối chết mọi người? Về sau để ở đuôi thuyền đi.”

“Không được!” Thác Bạt Tuyệt Mệnh nóng nảy, âm lượng cũng bắt đầu phóng đại,“Ta sợ bị người ta đánh cắp!”

Thạch Thạch buồn bực:“Ai thèm trộm một cái đầu người?”

Thác Bạt Tuyệt Mệnh lắc đầu nói:“Kia không phải chỉ là cái đầu người, là năm trăm con trâu!”

Thạch Thạch trầm mặc một lát sau nói:“Đại ca, là bốn trăm con.....”

“Đúng đúng! Bốn trăm con trâu a!” Thác Bạt Tuyệt Mệnh vô cùng đau đớn nói,“Để bên ngoài gió thổi lại phơi nắng , bị hồng rồi làm sao bây giờ? Nếu không hai ta ở đuôi thuyền? Đem đầu người để trong phòng được không?”

Thạch Thạch:“.....”

Cuối cùng bọn họ cò kè mặc cả hồi lâu, áp dụng một cái biện pháp trung gian, ở đuôi thuyền làm cho người ta gắn một cái rương nhỏ có thể di động, bên ngoài đơn sơ như chuồng gà, bên trong cũng rất xa hoa mấy tầng vải dầu chống thấm nước, còn nhồi rơm vào phòng chấn động. Về sau cam đoan không cho bất kì đầu của kẻ nào xuất hiện ở trong phạm vi tầm mắt của ta, để tránh khiến “Nhất gan vô dụng nữ nhân” tạo thành kinh hách không cần thiết.

Hai nam nhân hòa bình giải quyết vấn đề, kết quả là muốn tiếp tục cùng đầu của người chết ở trên một chiếc thuyền, hơn nữa tương lai còn có thể tiếp tục xuất hiện vô số đầu người chết nữa.

Tranh cãi ầm ĩ, ta cảm thấy mình sốt ngày càng nghiêm trọng .

Thân là phạm nhân bị treo thưởng số tiền lớn, ta xuất đầu lộ diện sẽ rước lấy phiền toái, cho nên không tiện tìm đại phu, Thạch Thạch dừng thuyền ở một mảnh cỏ lau um tùm, tự mình động thủ xem bệnh cho ta, hắn đọc qua mấy chục bản y thuật, lý luận tri thức coi như dư dả. Đã có thể xem như sinh viên tốt nghiệp đại học y khoa, cũng không thể vừa cầm sách giáo khoa vừa xem bệnh cho bệnh nhân a!

Chỉ biết lý luận suông, không có thực tiễn kinh nghiệm Thạch Thạch là đại phu đi chân trần! Được xưng hiểu được hái thuốc, lại chỉ nhận thức thảo nguyên dược liệu Thác Bạt Tuyệt Mệnh lại là cái giết người đại phu! Bọn họ lang băm thêm lang băm hợp tác không chỉ tăng cường một cấp bậc, một chén được đi xuống, sốt của ta không giảm, bụng lại kéo đến đây! Không đến hai ngày, đã bị ép buộc lại càng trở nên không giống như hình người.....

Bọn họ hai người càng thêm áy náy, chiếu cổ ta càng thêm chu đáo. Thạch Thạch lại mười hai cái canh giờ đều canh giữ ở ta bên người không chớp mắt, ân cần dùng nước lạnh đắp cái trán cho ta hạ nhiệt độ.

Lúc ta thanh tỉnh, trước theo gối đầu lấy ra thuốc bột dịch dung, một lần nữa chà xát lên cái trán.

Thạch Thạch thấy ta tỉnh, lại đây bắt mạch, thở dài, cau mày bay nhanh chạy, nói muốn đi vào thành trấn tóm một cái chân chính đại phu đến xem bệnh, trước khi đi phân phó Thác Bạt Tuyệt Mệnh hảo hảo chiếu cổ ta.

Thác Bạt Tuyệt Mệnh sắc khoái đáp ứng, sau đó xoay quanh, vừa tay chân vụng về nấu thuốc quạt lửa, vừa thường thường thấp giọng an ủi, quan tâm bệnh tình, vẻ mặt tràn đầy ưu sắc, cực kì lo lắng.

Ta mơ mơ màng màng trở mình.

Thác Bạt Tuyệt Mệnh vội vàng cầm chén cháo thịt lại đây, kéo cái gối đầu, nâng dậy thân mình, sau đó thử độ ấm của cháo, rất kiên nhẫn một ngụm thổi lạnh rồi dứt ta ăn. Muỗng thứ nhất hẩn mức quá đầy, ta nuốt khó khăn, muỗng thứ hai hẩn mức phân nửa, chậm rãi chờ ta nuốt vào, tái chậm rãi mức, chậm rãi thổi.

Tuy rằng chén cháo để muối quá nhiều, thịt có chút cứng, không tính rất ngon, nhưng hẩn cẩn thận lại làm cho ta có chút cảm động, âm thầm suy nghĩ soái ca cầm thú kia có thể không có phá hư như trong nguyên tác vậy, hẩn làm người giảng nghĩa khí, hơn nữa cùng Thạch Thạch là huynh đệ, tương lai chưa chắc sẽ đối xử Lâm Lạc Nhi tàn nhẫn như thế, nói không chừng còn có thể tính là người tốt.

Nửa chén cháo nuốt xuống, ta không chịu ăn nữa. Thác Bạt Tuyệt Mệnh nhẹ nhàng giúp đỡ ta nằm xuống, sau đó thu hồi cái chén, ở trước giường bồi hồi nửa ngày, có chút ngưng ngưng hỏi:“Lạc nhi tiểu muội..... Có một cái vấn đề ta nghĩ hỏi muội một chút.”

Ta nhẹ nhàng gật gật đầu.

Thác Bạt Tuyệt Mệnh lập tức cúi xuống, đầu lòng vô cùng nhìn xem thân mình suy yếu của ta, nhỏ giọng hỏi:“Nếu muội đã chết..... Còn có thể bán được năm ngàn con trâu không?”

Ta trợn mắt há hốc mồm mà nhìn hẩn, hoài nghi bản thân mình bị bệnh hồ đồ sinh ra ảo giác.

Thác Bạt Tuyệt Mệnh thấy ta không trả lời, vươn ba ngón tay hỏi lại:“Chiết khẩu, bán ba ngàn được không? Nếu không..... Một ngàn con cũng có thể a, An Nhạc Hầu phú khả địch quốc, hẩn là sẽ không keo kiệt đi.....”

Ta:“.....”

Ta thề, đời này tuyệt không thể chết sớm hơn hẩn!

Đại khái đến chạng vạng, Thạch Thạch trói một ông lão râu bạc bị bịt mắt trở lại, sau đó một phen hung hăng đem lão nhân đẩy vào phòng ta, ra lệnh cường chế bắt đầu xem bệnh. Tuổi lớn, kinh nghiệm nhiều, lão đại phu hình như thường gặp loại sơn đại vương này, cho nên vẫn chưa thực kích động, hẩn trước trấn định vuốt vạt áo, mở ra cái hòm thuốc, sau đó bắt đầu bắt mạch cho ta.

Thạch Thạch ẩn đao, nhìn chăm chăm động tác của đại phu, Thác Bạt Tuyệt Mệnh thủ sẵn ám khí, tựa hồ không sao cả dựa vào tường, đã có ý vô tình nhìn gió thổi cỏ lay ngoài cửa sổ.

Lão đại phu xem xong mạch, phần nộ mắng:“Phong hàn chủng loại hay thay đổi, năng là biểu chứng thực trạng, đại phu trước lại làm biểu hư trị liệu, nấu thuốc bên trong cư nhiên còn có Mã Hoàng thảo, cái này có bộ dạng tương tự với Tích Thực, cũng là thuốc xổ..... Đến tột cùng là lang băm ở đâu ra xem bệnh? Quả thực hại người a!”

Ta xem xem Thạch Thạch cùng Thác Bạt Tuyệt Mệnh, hai người tầm mắt mơ hồ dời đi, không dám nhìn ta, cũng không dám nhìn đại phu.

Lão đại phu thực chuyên nghiệp hùng hùng hổ hổ nửa ngày, viết đơn thuốc, sau đó tiếp tục bị Thạch Thạch bịt mắt tiến bước. Thác Bạt Tuyệt Mệnh một lần nữa nấu thuốc, thuốc lần này rất hiệu quả, một bộ đi xuống, ta bắt đầu ra mồ hôi, nửa đêm thời gian đầu óc liền thanh tỉnh rất nhiều, mông lung, tựa hồ nghe gặp bên ngoài khoang thuyền hai người ở nhỏ giọng nghị luận cái gì.

Thác Bạt Tuyệt Mệnh: “Hai tác khoan tể kiếm, mềm mại dịch chiết, trên giang hồ dùng chỉ có ba người, năm năm trước Hồ lão nhân bị thương, không có khả năng đi Kim Thủy trấn, còn lại là..... Đều thực hung hiểm, người không bằng bỏ qua đi.”

Thạch Thạch: “Thù cha không đội trời chung, cơ hội giây lát rồi biến mất, ta đã muốn đợi lâu lắm.”

Thác Bạt Tuyệt Mệnh: “Nàng làm sao bây giờ?”

Thạch Thạch: “Nàng ở thời điểm nguy hiểm nhất cũng không buông bỏ ta, ta cũng không thể bỏ lại nàng.....”

Thác Bạt Tuyệt Mệnh: “Nếu người chết thì sao?”

Thạch Thạch trầm mặc một hồi: “Đại ca, người giúp ta chiếu cố nàng được không?”

Thác Bạt Tuyệt Mệnh: “Có thể.”

Thạch Thạch: “Đừng bán nàng, An Nhạc Hầu không phải thứ tốt.”

Thác Bạt Tuyệt Mệnh trầm mặc càng lâu, cuối cùng vẫn là đáp: “Hảo.....”

Thạch Thạch: “Cám ơn.”

Thác Bạt Tuyệt Mệnh: “Người đã cứu mạng ta, chúng ta huynh đệ không nên khách khí.....”

Bên ngoài không thềm nhắc lại, ta không biết Thạch Thạch đến tột cùng muốn làm cái gì nguy hiểm, càng muốn kinh hãi.

Trở lại gian phòng, một mũi tên mang theo lửa theo ngoài cửa sổ bay vút tiến vào, chặt chẽ cắm cách trên đầu ta ba thước, theo sau lại có vô số tên phóng tới, thuyền hung hăng nghiêng một chút, bốc cháy, mấy gã Hắc y nhân theo bụi cỏ lau tiến vào.

Tiếng đao kiếm chạm nhau nổi lên bốn phía.

42. Chương 42

Lửa càng cháy càng dữ dội, khói đặc cuốn than hồng bay đầy trời, giống như Tu La địa ngục.

Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy cảnh chém giết máu chảy đầm đìa, tiếng đao kiếm va chạm, vào thịt chặt xương nặng nề cùng tiếng người kêu thảm thiết..... Mỗi một tiếng đều ở bên tai tàn nhẫn nói, chúng nó nói cho ta biết thế giới này sớm không hề là tiểu thuyết hư cấu, mà là sự thật tàn khốc, phải đổi mặt giang hồ hiểm ác cùng tử vong uy hiếp theo nhau mà đến.

Khoang thuyền nhỏ hẹp, vách tường mỏng manh truyền đến trầm trọng va chạm, có cánh tay người xuyên phá giấy cửa sổ, rớt vào, máu tươi không kịp trào ra chậm rì rì ở không trung đổ ra những điểm màu đỏ như hoa nhỏ, nhuộm đầm một mảnh vết máu, lần hai cái rồi không động dậy nữa.

Ta ngồi phát run, chặt chẽ nhìn chăm chăm cánh tay cụt, sau đó nhìn xem tay của mình, bỗng nhiên không hề sợ hãi, rón ra rón rén từ trong gối đầu lấy ra thanh loan đao trộm của Long cầm thú, rút ra, sau đó hai tay nắm chặt, cường chống thân mình ốm yếu đứng lên, nhón mũi chân đi đến cạnh cửa, âm thầm đề phòng.

Đến đây đi! Con thỏ cũng không phải dễ chọc !

Đến đây đi! Ai dám thương tổn ta, ta liền chém chết hán trước!

Không biết là ám khí của ai phá không, không biết là trường kiếm của ai bị chém đứt, không biết là đầu của ai bị lột bỏ..... Đao của ta đã bị mờ hôi trong lòng bàn tay ẩm ướt, các đốt ngón tay dùng sức nắm tới trắng bệch. Trên thuyền tình hình chiến đấu càng lúc càng mãnh liệt, hỗn loạn vài tiếng Thạch Thạch cùng Thác Bạt Tuyệt Mệnh kêu, thuyền bắt đầu chậm rãi chìm xuống.

Ngón tay thô to nhuộm huyết bắt lấy khung cửa, một tên Hắc y nhân bị thương lắc lắc đi vào phòng.

Ta dùng hết khí lực toàn thân, nhắm mắt lại hướng hấn trên người chém tới!

Cảm giác chém người cùng chặt thịt lợn dĩ nhiên bất đồng, có chút ghê tởm, lại có một chút khoái ý.

Đáng tiếc khí lực của ta hiện giờ thật sự quá kém, Hắc y nhân nghe được tiếng gió, hơi hơi nghiêng người, đao chỉ chém tới trên vai, hơn nữa nhập thịt ba phần, liền bị xương cốt ngăn trở, không thể tiến thêm mấy may. Hấn thét lớn một tiếng, chop đao, sau đó một cước đá vào bụng ta, ta theo con thuyền nghiêng, quay cuồng bay nhiều trượng, đánh vào trên giường, xương sườn đau đến thiếu chút nữa đi không đứng dậy.

“Nàng ở trong này!” Hắc y nhân chần chờ nhìn ta hai giây, kinh hãi hướng về phía bên ngoài kêu một tiếng, sau đó bước đi lại đây muốn bắt sống ta.

“Thạch Thạch cứu mạng!” Ta thét chói tai, cầm lên băng ghế nhỏ hướng đầu hấn ném tới. Lần này công kích càng không xong, Hắc y nhân ngay cả tránh cũng không cần, vươn tay liền đem “Ám khí” tiếp được bỏ qua một bên, sau đó dùng một tay bắt lấy cánh tay ta ôm lại đây.

Ta hung hăng cắn tay hấn một ngụm, lưu lại sáu cái dấu răng nhỏ, thiếu chút xuất huyết.

“Đồ dê tiện chết tiệt!” Hắc y nhân ăn đau, cầm lấy vạt áo của ta nhắc lên quăng một cái, sau đó thưởng cho ta một cái tát.

Ta bị đánh cho trở tay không kịp, còn thực không hay ho cắn nát môi của mình, không kịp kêu đau, mắt thấy đối phương vừa muốn bắt người, vội vàng nơi nơi tìm nọ chống cự, nhưng là khoang thuyền không rộng, ngay cả cái bình hoa đều không có. Ta nơi nơi sờ loạn, kết quả trên mặt đất đụng đến một bao phần, liền không chút nghĩ ngợi mở ra, hướng hấn ánh mắt hất đi.

Hắc y nhân kinh ngạc một lát, sau đó ôm ánh mắt kêu thảm thiết đứng lên, làn da cũng nổi lên nhiều điểm hồng ban.

Ta thể này mới phát hiện ra bên ngoài là thuốc bột dịch dung hoa đào tiền, có hạt tiêu, văng vào mắt dĩ nhiên đau nhức.

Hắc y nhân không mở mắt ra được, cầm đao chém lung tung, ta không dám chọc kẻ điên, liền dọc theo góc tường đi tới cửa, nhặt lại loan đao, sau đó lén lút tường nhảy thuyền chạy trốn. Không ngờ, ngoài cửa lại có một thân ảnh tiến vào, ta nghĩ cũng không nghĩ liền lại lần nữa giơ đao bổ tới.

Tiếng binh khí kịch liệt va chạm, chấn khiến tay ta run rẩy, thiếu chút nữa cầm không được chuôi đao. Có một cánh tay ấm áp gắt gao nắm ở thắt lưng ta lắc lắc muốn ngã. Ta tuyệt vọng mở mắt ra, lại phát hiện là Thạch Thạch mang theo một thân vết máu đứng ở trước mặt, hấn cầm theo đại đao, khẩn trương trách mắng: “Ngu xuẩn! Tường chém chết ta sao?! Bị thương sao?”

Một mũi tên theo lạng lẽ bay qua vai hấn, chuẩn xác đâm vào tim của hắc y nhân đang loạn choạng như ruồi bọ mất đầu trong phòng, Thác Bạt Tuyệt Mệnh đồng dạng nhiễm đầy vết máu cầm trong tay song phi tác, đi vào phòng trong ngấn người, sau đó sờ sờ người chết, lại ngoan ngoan bổ một đao, hướng về phía chúng ta ngoác tay nói: “Đi mau, thuyền sắp chìm.”

“Đằng đằng!” Ta vội vàng ôm lấy thùng dụng cụ dịch dung vắt vả phối chế, còn thói quen tính cầm hai thanh tiền.

“Hảo nữ nhân.” Thác Bạt Tuyệt Mệnh khen ta, sau đó đem vật phẩm có giá trị còn lại đều bỏ vào cái bao lớn, ngay cả đầu người chết để bên ngoài cũng chưa bỏ sót.

“Đừng lấy nữa! Nín thở!” Thạch Thạch đối sở tác sở vi của hai chúng ta thực không nói gì, hướng lại đây cầm tay ta, nhảy vào trong nước, hướng trên bờ bơi đến.

Cổ lau, ánh lửa, sau lưng là thuyền nhỏ chậm rãi chìm xuống, một mảnh buồn bã.

Không có con đường phía trước, cũng không có đường lui.

Ta ngập ở trong nước lạnh như băng, đối tượng lai vô cùng mê vông.

Bơi tới trên bờ, hai cái nam nhân có kinh nghiệm giang hồ mang theo ta đông quải tây nhiễu đi được nửa ngày, sau khi tiêu trừ hành tung dấu vết, đi vào một cái sơn động, ta ôm thân mình ướt sũng, nhìn một bao

hàng không có thể ăn không thể mặc đầy giá trị, lạnh run. Thác Bạt Tuyết Mệnh có chút ngượng ngùng, liền xung phong nhận việc, mạo hiểm đi ra ngoài cho chúng ta tìm kiếm quần áo thay, được phẩm cùng đồ ăn.

“Không thể nhóm lửa, khói sẽ đưa tới truy binh.” Thạch Thạch giải thích, đùi hấn cùng trên lưng đều có mấy chỗ dao kiếm chém bị thương, may mà chém vào không sâu, chỉ dùng được thảo Thác Bạt Tuyết Mệnh trên đường hái trở về nhai nát đắp lên, rất nhanh liền ngừng chảy máu.

“Không..... Không có việc gì..... Ta..... Ta không lạnh.....” Răng nanh đánh lập cập, ta ráng chống đỡ trả lời, tận khả năng làm cho bản thân cuộn thành một đoàn, dựa vào ma sát khiến thân mình ấm áp, vẫn còn cảm thấy lạnh, liền hướng Thạch Thạch bên người nhích lại gần, thấp giọng hỏi:“Người đâu..... Người..... Người đâu không?”

“Việc nhỏ.” Thạch Thạch chẳng hề để ý dùng quần áo xé rách quần chặt miệng vết thương, sau đó vươn tay cầm lấy bả vai của ta, lo lắng hỏi,“Nhìn người đi đường tư thế là lạ , bị thương làm sao? Làm cho ta xem xem.”

Ta chết mệnh lắc đầu, một tay che hông một tay che xương sườn, đánh chết cũng không cho hấn xem.....

Thạch Thạch không dám miễn cưỡng, chỉ đem mấy nhánh thảo dược lưu thông máu tan vết bầm nhai nát, đắp lên nửa bên mặt ta đang sưng như đầu heo, ta cũng nhặt lên mấy nhánh thảo dược, chuẩn bị học theo nhai nát đắp lên bụng..... Nhưng là mới cắn miếng thứ nhất, hương vị vừa tanh vừa thối xốc lên mũi, ta bị nghẹn nước mắt đều thiếu chút nữa ra . Thạch Thạch vội vàng một phen giật lấy, ném vào miệng bản thân, vừa nhai vừa mắng:“Ngu ngốc! Mùi này là người có thể chịu được ? Cẩn thận lại ói ra nửa ngày!”

Thảo dược mang đến cảm giác mát từng trận, làm cho vết thương đau rát thư thái không ít, nhưng là cái mũi của ta bỗng nhiên có chút chua xót.

Thạch Thạch khó hiểu:“Người lại làm sao vậy?”

Ta lắc đầu:“Đại khái là bị vị thuốc vọt tới .”

“Ngu ngốc.” Thạch Thạch cho ta một cái ánh mắt khinh bỉ quen thuộc, sau đó kéo qua ta, ôm vào trong lòng, nhẹ nhàng nói,“Nếu mệt, liền nằm nghỉ ngơi một chút đi, đừng ngủ, ngủ sẽ lạnh hơn.”

Nhiệt độ cơ thể của hấn so với người thường cao hơn một chút, thực ấm áp, tựa như cái đại hỏa lò, thoải mái lại an tâm. Ta nửa khép mắt nghiêng người nằm ở trên người hấn, phát sốt càng lợi hại, cả người buồn ngủ. Thạch Thạch liền ở bên tai ta tỉnh tởm toái toái nói đến những chuyện cũ lông gà vỏ tỏi trước kia, trêu cây hái quả dại, xuống sông bắt cá, học viết chữ, nướng gà, bắt thỏ..... Cuối cùng, hấn hỏi ta:“Lạc nhi, người muốn qua ngày như thế nào?”

Ta mơ mơ màng màng nói:“Trồng một vườn hoa, nuôi một sân gà con lông xù xù, trước nhà phải trồng hai cây hoa đào, sau nhà khai nửa mẫu đất trồng rau, trồng cây hoa cải dầu và dây mướp, đất trồng rau bên cạnh là chuồng trâu và chuồng lợn, bên trong nuôi một con trâu to cùng mấy con lợn , lễ mừng năm mới giết lợn ăn thịt, còn muốn làm cỗ..... Cách đó không xa là ruộng nước phì nhiêu, một phần trồng lúa bán, lưu một phần chính mình ăn, mỗi tháng theo quê nhà phụ nhân cùng đi lên miếu cấp Bồ Tát đốt 3 nén nhang, không cầu đại phú, không cầu đại quý, chỉ cầu bình an sống đến chín mươi chín.”

“Không cầu đại phú, không cầu đại quý, chỉ cầu bình an sống đến chín mươi chín?” Thạch Thạch lập lại lời nói của ta một lần, bỗng nhiên cười nói,“Tựa hồ cũng không sai.....”

Ta vội vàng kéo tay Thạch Thạch, sợ trớn vết chai dày hậu không tương xứng với tuổi trên tay hấn, chần chờ một lát, khẩn cầu nói:“Người không cần đi báo thù được không? Giang hồ không tốt ngoạn, chúng ta cùng đi ẩn cư.”

Thạch Thạch vươn tay nắm lấy tay của ta, lộ ra một cái tươi cười sáng lạn vô cùng, thấp giọng đáp:“Hảo, ẩn cư không sai, làm ruộng nuôi lợn, tự cấp tự túc.....”

Nghe thấy hấn đồng ý, làm cho ta thở dài nhẹ nhõm một hơi, đầu óc cũng càng phát ra hôn trầm, cho nên hấn mặt sau còn có một câu cảm giác không quá trọng yếu, không có nghe quá rõ ràng. Chỉ cảm thấy trên

người ẩm áp , tâm cũng ẩm áp , hoảng hốt, ta thậm chí sinh ra một loại thời không ảo giác, có lẽ hai người có thể như vậy dựa sát vào nhau đến lâu dài.

Không biết khi nào thì, Thác Bạt Tuyệt Mệnh đã trở lại, mang đến quần áo thay và đồ ăn, dược phẩm, lại cùng Thạch Thạch thì thầm vài câu lão đại phụ kia, Thạch Thạch nhíu mày cười lạnh hai tiếng, chưa nói cái gì.

Chúng ta sửa lại hành trang, lại ra đi. Đến thoáng bình an địa phương, có thể nhóm lửa sau, ta uống thuốc, mở ra thùng dụng cụ dịch dung, đại triển thân thủ, trước dùng nhựa cao su đem khước mắt của mình hơi chút hạ một chút, biến thành đỏ tam giác, lông mi họa thô, hoa đào tiển trên mặt phủ một tầng phấn màu vàng nâu, thoát nhìn càng thêm ảm đạm không ánh sáng, xương gò má thêm cao, trên trán thêm hai điều nếp nhăn, khước miệng cũng dùng bút lập đại, còn điểm một nốt ruồi lớn, lại lấy vải quần thất lưng, vai loan thấp, cùng với trang phục mộc mạc và khăn trùm đầu, thoát nhìn chính là một bộ dáng thiếu phụ chanh chua không tốt.

Thạch Thạch cùng Thác Bạt Tuyệt Mệnh đối kỹ thuật biến sắc mặt của ta bội phục sát đất, đều yêu cầu hỗ trợ hoá trang.

Ta giúp Thạch Thạch đắp vai thêm rộng, làm cho hấn thoát nhìn cao lớn rất nhiều, sau đó mặc vào một bộ áo dài xanh, đem màu da ngăm đen trắng lên, lông mi thoáng sửa lại, cắt tóc hấn một chút, cẩn thận dùng nhựa cao su dán hai miếng ria mép, đánh cái tứ phương khăn, đem cửu hoàn Đại Khảm Dao để vào hộp, sau đó trong tay cầm một phen chiết phiến bằng sắt, thoát nhìn tựa như thư sinh thi rớt.

“Dịch dung quan trọng nhất là thần vận, nói chuyện thời điểm nhớ rõ hơn nữa chút ‘Tử viết tử thiếu thiên cũng, ‘Hồi’ tự tứ loại phương pháp sáng tác cái gì, nhiều phao chút thư túi.” Ta dặn dò.

“Yên tâm, sách vở là nghề của ta.” Thạch Thạch ngoan chiết phiến, sau đó mại bát tự, đi vài bước, cùng Thác Bạt Tuyệt Mệnh tề mi lộng nhần cười cái không ngừng.

Thác Bạt Tuyệt Mệnh bộ dạng mang dị tộc phong tình, ta dịch dung nửa ngày, mới làm gương mặt hấn một chút biến thành mặt chữ điền, lại ở góc mi thêm vết sẹo, che lấp sắc đẹp của hấn, nhưng mà màu mắt kia thủy chung không thể sửa đổi, đành phải đeo thêm bộ râu quai nón dờn đi tầm mắt, lại đem hấn dáng người rộng thêm mấy tấc, mặc một thân quần áo rách, thoát nhìn giống cái đánh xe Quan Đông đại hấn.

Ba người tên cũng sửa lại. Thạch Thạch kêu Triệu Tiểu Hổ, ta gọi là Thôi Ngọc Phượng, là vợ chồng son đang tìm nơi nương tựa thân thích, Thác Bạt Tuyệt Mệnh tên Tiền Trọng Dụng, là xa phu chúng ta thuê.

Dọc theo đường đi, ta nhìn thấy chân dung truy nã của mình dán được đến chỗ nào cũng có, một trăm vạn lượng hoàng kim cự thưởng dẫn tới rất nhiều giang hồ nhân sĩ nghỉ chân quan khán, đều tâm động không thôi. Ta mạo hiểm để sát vào một chút làm thí nghiệm, gặp mọi người cũng chưa nhận ra mình dịch dung, liền phóng tâm mà gần chút nữa một chút quan khán, kết quả phát hiện trên tường còn dán lệnh truy nã của Thạch Thạch cùng Thác Bạt Tuyệt Mệnh , giá cũng không tính rõ, một cái là khổ chủ treo giải thưởng ba vạn lượng hoàng kim bắt hung thủ giết người, một cái là Nam Cung thế gia treo giải thưởng năm vạn lượng trừng trị phản đồ, đều là giá đứng đầu.

Chúng ta ba kẻ bị truy nã trăm mặc thật lâu, quyết định chạy lấy người, Thạch Thạch đi lên đem Thác Bạt Tuyệt Mệnh hai trông mắt đang lấp lánh kim quang nhìn tờ truy nã của ta tóm lại, sau đó đưa cho hấn mấy kiện hàng giá rẻ.

Vào ở khách sạn sau nửa đêm trước, Thác Bạt Tuyệt Mệnh xuất môn vòng vo một chuyến, sau khi trở về đầu người không còn , sau đó tiếp tục nhìn đầu của ta ngẩn người. Nửa đêm về sáng, Thạch Thạch cầm đao xuất môn vòng vo một chuyến, không biết làm cái gì, còn lấy ra mấy bao dược liệu trở về.

Ta lại uống hai chén thuốc, hạ sốt, tiếp tục ra đi. Vẫn đi rồi bảy tám ngày, đi đến một ngọn núi chim không đẻ trứng, bởi vì hoa mầu mấy năm liên tục mất mùa, người trẻ tuổi đều đi ra ngoài chạy nạn hoặc tìm công việc, chỉ còn mấy hộ lão nhân gia cùng tiểu hài tử đi bất động ở lại, Thạch Thạch liền thay đổi trang phục, làm bộ như người hái thuốc, ra tiền thuê hai gian phòng cổ bỏ hoang, mua mấy túi gạo, xem như tạm thời yên ổn xuống dưới.

Thạch Thạch nói này chính là tạm thời ở lại, ta còn là thực cần lao bầy ra khai hoang, sửa chuồng heo.

Thác Bạt Tuyệt Mệnh đối gieo trồng không có hứng thú, thăm nghĩ nuôi dê, còn đề nghị ở trong ruộng cũng trồng cỏ nuôi súc vật.....

Đại khái qua năm sáu ngày, ta rốt cục hoàn toàn khôi phục sức khỏe.

Buổi tối, Thạch Thạch lén lút đi đến ta bên giường, nhìn hồi lâu.

Ta hoảng sợ, xoa mắt, khàn khàn hỏi hần:“Làm sao vậy?”

Thạch Thạch lắc đầu, cười nói:“Không có việc gì, có chút ngủ không được, muốn tìm người nói chuyện phiếm.”

“Người có bệnh a? Cũng không nhìn xem giờ nào, có chuyện ngày mai nói sau.....” Ta đang buồn ngủ cực kỳ, liền mắng tên ngu ngốc này hai câu, xoay người tiếp tục ngủ.

Trong lúc mơ hồ, Thạch Thạch tựa hồ vươn tay, ở trên mặt ta nhẹ nhàng sờ soạng một chút, lại đứng một hồi, lặng yên rời đi.

Ngày hôm sau buổi sáng, ta rời giường rửa mặt chải đầu xong, lập tức đi tìm Thạch Thạch nói chuyện.

Nhưng mà..... Hần đã muốn đi mất.

43. Chương 43

Ta nghĩ Thạch Thạch chỉ là có việc rời đi, cho nên cũng không phải thực lo lắng, còn ưu tai du tai nấu cháo cùng trứng chần nước sôi làm bữa sáng, tiếp đón Thác Bạt Tuyệt Mệnh đến cùng nhau ăn.

Thác Bạt Tuyệt Mệnh ôm dê con lông trắng như tuyết, trên đỉnh đầu có một con gà con lông xù, bên người đi theo ba con mèo, bốn con chó, hai con lợn, còn tràn đầy tình yêu một đường cấp động vật nhóm chào hỏi cho ăn, thật sự là hoa gặp hoa nở, thú gặp thú yêu, rõ ràng cực phẩm vạn thú mê. (nino: bạn này giống mấy bạn công chúa trong Disney quá)

Ta trở mắt nhìn hần đem động vật nhóm linh nhập phòng bếp, cùng nơi ăn điểm tâm, con mèo nhỏ còn để lại điểm vật kỷ niệm tại sàn ta mới quét tước sạch sẽ, rồi mới dựng thẳng cái đuôi khoan thai rời đi. Vừa định mở miệng kháng nghị, Thác Bạt Tuyệt Mệnh bóng quang điện tảo đến, ta lập tức mặc niệm “Cầm thú không thể chọc” Ngũ tự thực ngôn, vùi đầu đi quét tước.

“Nếu có hai ngàn năm trăm đầu ngư là có thể làm mục trường chủ” Thác Bạt Tuyệt Mệnh ghé vào trên bàn, một bên dùng phi châm phóng ruồi bọ, một bên nhìn chăm chăm “Trăm vạn Kim Sơn”, hỏi,“Vì cái gì An Nhạc Hầu bỏ số tiền lớn vậy treo giải thưởng bắt người? Người giết hần cha mẹ? Hay là hại hần đoạn tử tuyệt tôn ?”

Ta xem cái tên cầm thú không quá giống cầm thú này, suy tư hồi lâu, hỏi đáp:“Đại khái là hần nhiều tiền, bị ám đầu.”

“Vì cái gì nhà hần không hề có cơ thiếp khác trốn đi đâu?” Thác Bạt Tuyệt Mệnh thở dài nói,“Mặc kệ chân trời góc bể ta đều đi bắt trở về cho hần!”

Ta nhin không được :“Người liền thiếu tiền như vậy sao? Làm sát thủ rất nguy hiểm a.”

“Người nghĩ rằng ta thích làm loại mua bán vết đao liếm huyết này sao?” Thác Bạt Tuyệt Mệnh nghe vậy, bắn ruồi bọ lực đạo lập tức trọng thêm năm phần, cừu đại khổ thâm căn rằng nói tiếp,“Là người Trung Nguyên rất giáo hoạt ! Luôn gạt người quan ngoại chúng ta, trong bộ lạc ba trăm thượng phẩm sơn dương ở trong miệng bọn họ liền biến thành hai trăm năm mươi đầu loại kém, còn thiếu dài thọ, ta phạm một năm mua bán, bị hổ ngay cả cơm đều không có mà ăn, cuối cùng đành phải làm loại không tiền vốn mua bán này, tốt xấu đầu người mua bán ít bị quýt nợ.”

Ta nhỏ giọng nói:“Là do người dốt tính toán đi.....”

Thác Bạt Tuyệt Mệnh thực phần nộ phần bác: “Không giỏi tính lại làm sao vậy?! Người thảo nguyên chúng ta nói việc buôn bán đều là một ngum nước miếng một cái đình đình! Chưa từng có chuyện gạt người quyết nợ! Là này người Trung Nguyên dùng đồ sắt loại kém đổi đi thượng đẳng thuộc da cùng ngựa, chưa bao giờ nói chữ tín!”

Ta thấy hắn có chút kích động, sợ tới mức lui ra sau hai bước, dùng cái đĩa hộ thân: “Người chán ghét người Trung Nguyên?”

“Cũng không.....” Thác Bạt Tuyệt Mệnh gặp ta chấn kinh, chạy nhanh trở về chỗ cũ, thu hồi phi châm trên tay, gãi gãi đầu, ngượng ngùng cười nói, “Sư phụ ta chính là người Trung Nguyên, ta huynh đệ cũng là người Trung Nguyên, ta không chán ghét bọn họ..... Hơn nữa, hơn nữa ta còn muốn kết hôn thê tử Trung Nguyên về nhà.”

Đề tài này có điểm mẫn cảm, ta nhân cơ hội chuyển hướng: “Người thích cô nương Trung Nguyên như thế nào?”

Vô luận hắn thích như thế nào, ta đều phải làm ngược lại! Không thể trở thành tình nhân trong mộng của hắn!

“Này.....” Thác Bạt Tuyệt Mệnh càng thêm ngượng ngùng, hắn đỏ mặt nói quanh co hồi lâu mới nói, “Sư phụ ta nói ta nhất định phải tìm cái thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, nhưng ta càng thích cô gái giống như dê con, mềm, không công, ánh mắt thật to.....”

Nháy mắt, phim hoạt hình [Hỉ dương dương và Bụi thái lang] Mỹ dương dương hát ca, ở trong đầu ta vui phóng qua lan can, phóng qua nhất chích lại nhất chích, nhưng mà..... Vô luận con đường phía trước có bao nhiêu sao quýnh, ta đều phải vượt qua muôn vàn khó khăn, đi bắt một chích Mỹ dương dương cho hắn làm vợ!

Thác Bạt Tuyệt Mệnh không thể lý giải hảo tâm của ta, hắn lộ vẻ thiên chân vô tà biểu tình, lấy oán trả ơn cho ta một kích trí mệnh: “Lạc nhi, người vì cái gì cố ý ở trên mặt lòng hồng ban?”

Ta bị đả kích choáng váng, nhìn hắn nói không ra lời.

Thác Bạt Tuyệt Mệnh vươn tay, lộ ra mấy điểm hồng ban, tiếp tục truy vấn: “Ở trên thuyền, người đem thuốc bột tát hướng dịch nhân ánh mắt, trên mặt hắn còn nổi lên rất nhiều hồng ban, ta lấy tay sờ soạng hai cái, cũng nhiễm một ít, rõ ràng là kích thích tính dịch dung dược vật. Tuy rằng ta không rõ người vì cái gì phải sử dụng, nhưng mà chúng ta hiện tại ở trong khu an toàn, người liền dỡ xuống đi, đừng làm cho làn da bị tổn thương.”

Thạch Thạch không ở, ta không dám mạo hiểm, lợi dụng lý do An Nhạc Hầu tùy thời hội đuổi theo, liều mạng lắc đầu cự tuyệt hảo ý của hắn.

Thác Bạt Tuyệt Mệnh rất hiếu kì, hắn hướng về phía ta tả tả hữu hữu, vòng quanh nhìn mấy vòng lớn, phát biểu cuối cùng kết luận: “Lần đầu tiên gặp mặt liền cảm thấy, bộ dáng của người thật là đẹp mắt, làn da trên tay không công nộn nộn, nói vậy trên mặt cũng trắng, hơn nữa lông mi cong cong, miệng nhỏ nhỏ, ánh mắt thật to, trách không được Thạch Thạch tiểu đệ thà rằng không muốn sống cũng không bỏ được người. Nếu là xóa trên mặt hồng ban, cho ta làm vợ cũng là đủ tiêu chuẩn..... Đúng rồi, người còn có xinh đẹp tỷ muội sao?”

“Có có!” Ta gạt đầu như già tởi, “Nhà của ta không ra khuê biếu muội nhóm bộ dạng một cái lại một cái tiêu trí!”

“Vậy là tốt rồi, kỳ thật ta cũng khó xử, ta cùng Thạch Thạch là huynh đệ đã kết bái,” Thác Bạt Tuyệt Mệnh nhẹ nhàng thở ra, “Án theo phong tục của bộ lạc chúng ta, huynh đệ tốt nhất đều phải cưới khuê nữ cùng nhà, nếu Thạch Thạch muốn kết hôn người, ta phải cưới tỷ muội nhà người. Tỷ muội của người có muốn sánh lễ nhiều không? Ta đi chuẩn bị chuẩn bị một chút liên cước về.”

“Cướp?” Ta vì ngôn luận bừa hăn của hắn giảo choáng váng đầu não.

“Đúng,” Thác Bạt Tuyệt Mệnh giải thích nói, “Chúng ta bộ lạc cưới vợ đều là nhìn trúng liền cướp cô dâu, kết thành vợ chồng sau lại bổ sung sinh lễ.”

Ta đầu óc đầy hắc tuyến:“Người sẽ không lo lắng vấn đề nhân quyền sao?”

Thác Bạt Tuyệt Mệnh mê mông:“Nhân quyền là cái gì?”

Ta giải thích:“Chính là người ta không muốn bị người cướp làm sao bây giờ?”

Thác Bạt Tuyệt Mệnh tự tin tràn đầy nói:“Như thế nào sẽ? Ta bộ dạng đẹp mặt, lại tồn nhiều tiền như vậy, trong bộ lạc người ta nói, toàn cô gái thảo nguyên đều đang chờ ta cướp đầu, bảo ta đừng chọn.”

Ta xem như hoàn toàn lý giải lý do vì sao trong nguyên tác hắc hắc nhìn đến Lâm Lạc Nhi liền phản ứng theo bản năng..... Sau đó xem gương mặt đẹp của hắc hắc làm cho người ta tưởng trở ngại, trong lòng thực rối rắm, cảm thấy hắc hắc loại nghĩ gì này thực bình thường, lại cảm thấy loại chuyện này thực quá phẫn, vì thế ý đồ sửa đúng:“Trung Nguyên nữ tử thực cương liệt, nếu bị cưỡng hiếp, là không thuận theo, nếu là thất cổ tự sát, người khả làm sao bây giờ?”

“Có chuyện như vậy sao?” Thác Bạt Tuyệt Mệnh tựa hồ không nghĩ tới vấn đề này, lâm vào trầm tư.

Ta thấy sự có chuyển cơ, muốn cầm thú vẫn còn không tính quá xấu này trở về chính đề, theo theo thiện lừa nói:“Người làm việc thô lỗ xúc động như vậy, là tuyệt đối cưới không đến thê tử Trung Nguyên! Đến lúc đó nháo ra tai nạn chết người không tốt, không bằng về bộ lạc cưới một cái đi.”

“Không!” Thác Bạt Tuyệt Mệnh lo lắng nửa ngày, rốt cục nghẹn đi ra một câu,“Nếu..... Nếu Trung Nguyên nữ tử đều thà rằng tự sát cũng không cho ta làm vợ, vậy không có biện pháp”

Ta bỗng nhiên lại có điểm dự cảm bất hảo.

Thác Bạt Tuyệt Mệnh bay nhanh nhìn ta liếc mắt một cái, thùy hạ lông mi thật dài, ngón tay không ngừng chuyển ba cây phi châm, một lát sau lại tự nhiên vô cùng ngắt đầu, lại lần nữa nói tuyệt sát:“ Bộ lạc chúng ta là có thể huynh đệ cộng thê ! Thạch Thạch thê tử đó là thê tử của ta! Thê tử của ta cũng là của hắc hắc! Lạc nhi, người để ý sao?”

Ta một búng máu phun ra ba ngàn trượng, theo sau nhớ tới nguyên tác nội dung giới thiệu vấn đề kết cục là nên thiên sát NP.....

Loại này phong tục “Hảo”, thật sự rất hắc hắc meo meo “Hảo” .Ta đời này đánh chết cũng không dám gả Thạch Thạch !

44. Chương 44

Ta muốn tìm Thạch Thạch trách cứ hành vi cầm thú của Thác Bạt Tuyệt Mệnh! Muốn cho hai huynh đệ bọn họ sớm một chút phân đào đoạn tụ..... Không, là đoạn bào tuyệt nghĩa! Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, nếu hai người bọn họ không phải huynh đệ, tên tham tiền kia không phải sẽ quang minh chính đại đem ta tha đi bán cho Long cầm thú sao?

Ghé vào cái bàn vừa suy lại nghĩ, tiểu hắc miêu vui vẻ ở góc váy của ta cọ lại cọ, sau đó lần hai cái, ta phát hiện cuộc sống của mình thật giống như bị nguyên rửa, mỗi lần xuất hiện hy vọng, còn có một cái lại một cái ngõ cụt chờ đợi, bóng ma tuyệt vọng vĩnh viễn không ngừng che phủ.

Không! Không thể tiếp tục nghĩ nữa ! Nếu không hội điên .

Tên Thạch Thạch tử sĩ diện khổ thân kia sao có thể có thể đồng ý cùng người khác cộng thê?! Hơn nữa tiểu thí hài mười ba tuổi có thể biết cảm tình nam nữ được bao nhiêu? Sau khi hắc hắc lớn lên cũng không tất sẽ cưới ta. Nhưng mà, nghĩ đến hắc hắc đi cưới người khác ta lại cảm thấy có chút buồn bực, ở cổ đại tìm cái nam nhân kinh tế hảo không dễ dàng, nếu là cải trắng bản thân mình trông bị trộm cũng thực lỗ.....

Nói ngắn lại, vẫn là trước cùng hắc hắc nói chuyện lại tính tiếp đi.

Ta ngồi ở bên cửa sổ nhà chính, vừa may vá quần áo của Thác Bạt Tuyệt Mệnh bị con chó nhỏ rất lưu luyến không rời cắn nát, vừa chờ Thạch Thạch trở về.

Thái dương theo đại sơn phía đông từ từ đi về phía tây, sau đó từ từ nhập vào chỗ sâu trong một tòa đại sơn khác, xanh thẫm thiên không xuất hiện vô số rắng đỏ, nhuộm đắm đại địa phiến phiến kim hồng, theo sau màu đỏ dần tối, hóa thành tím đậm, câu ra màn đêm. Côn trùng kêu vang nổi lên bốn phía, trúc ảnh lay động, sao điểm khởi đèn đuốc, ta cũng đốt đèn lên.....

Thạch Thạch vẫn chưa trở về.

Ta nghĩ hần đại khái bận việc, gắng gượng chống cơn buồn ngủ đợi đến canh ba, liền tự đi ngủ. Mơ hồ đến ngày hôm sau trời tờ mờ sáng, gà trống gáy sớm, khiến người ngủ không được, ta đi làm điểm tâm xong, tiếp tục ngồi chờ.

Đợi cho đến giữa trưa, Thạch Thạch vẫn chưa trở về, ta chờ bực mình, phải đi đến phụ cận, đã thấy Thác Bạt Tuyệt Mệnh ôm năm sáu cái trứng chim trong tay, trong quần áo bao bảy tám củ khoai, bên hông còn treo thịt khô, trên đầu loạn thất bát tao cắm mấy đóa hoa dại, hưng trí bừng bừng đã trở lại.

Hắn vừa thấy ta, liền đem đồ ăn chất lại đây, nhổ xuống hoa dại, cười giải thích nói:“Trứng chim là Vương đại tẩu tử đưa, khoai là Mã đại nương cấp, thịt khô là hàng xóm Mã quả phụ đưa, hoa dại là Tiểu Anh oa nhi cắm loạn, người hần là gặp qua các nàng.”

Đương nhiên gặp qua, ta ngày hôm qua đến nhà Mã quả phụ mượn chút nước tương, nàng ăn mặc giống như Hắc Quả Phụ, đeo gương mặt mẹ kế, đứng y hệt cái -pa, lạnh lùng nhìn ta nửa ngày, cứng rắn một câu “Hết rồi” Liền đóng sầm cánh cửa, ta thiếu chút nữa bị ván cửa đập bị thương cái mũi, trở về còn vụng trộm oán thầm nửa ngày nhân tình ấm lạnh, không nghĩ tới nàng đưa thịt khô thật hào phóng, chẳng lẽ là ta mượn sai đồ?

“Thác Bạt tiểu ca!” Xa xa truyền đến tiếng hô nũng nịu, kêu người một thân nổi da gà, là Mã quả phụ mặc một thân màu xanh áo váy, góc váy còn thêu ẩn mấy đóa hoa, bước từng bước nhỏ, kéo cái rổ đuối theo lại đây, đầu của nàng sơ suốt chỉnh tề, cắm hai đóa kim hoa rất khác biệt, trên mặt lộ vẻ đỏ ửng, thoạt nhìn nhưng lại cũng có vài phần nhan sắc..... Đi đến gần, nàng từ trong rổ xuất ra hai cái hộp, đưa cho Thác Bạt Tuyệt Mệnh, sau đó quay đầu hướng về phía ta hỏi:“Đây là muối tử của người?”

“Phải!” Ta sợ người nào đó lại nói chuyện dọa người lần nữa, liền cướp trả lời.

“Hảo phiêu..... Hảo tiêu..... Hảo đáng yêu nha đầu.....” Mã quả phụ nhìn chằm chằm khuôn mặt đầy vết hoa đào tiền cùng đầu dưa hấu của ta, cố gắng hồi lâu, rốt cục tìm được từ ngữ để ca ngợi, sau đó lộ vẻ tươi cười hoàn toàn, cũng cho ta một cái hộp nói,“Các người về sau thiếu chút cái gì, chỉ cần đến nhà tỷ tỷ mà lấy.”

Ở hiện đại tại thành phố lớn kết hôn muộn, linh hồn hơn hai mươi tuổi kêu nữ nhân hơn ba mươi tuổi là tỷ tỷ thực bình thường, cho nên ta gật đầu ứng, Thác Bạt Tuyệt Mệnh tuy rằng chỉ có mười tám mười chín tuổi, nhưng hần không hiểu phong tục Trung Nguyên cho lắm, gặp ta ứng cũng đi theo ứng.

Mã quả phụ xoay xoay thắt lưng, xấu hổ hướng Thác Bạt Tuyệt Mệnh quăng hai cái mị nhân, nhéo hần một phen, cười chạy.

Thác Bạt Tuyệt Mệnh vừa ăn bánh, vừa khen:“Người Trung Nguyên tâm địa thật tốt, mỗi lần đi ra ngoài đều tặng đồ cho ta, nhưng lại thích sờ loạn.”

Ta cứng ngắc hỏi:“Người luôn bị nữ nhân sờ?”

“Không,” Thác Bạt Tuyệt Mệnh nhả lại đôi mi xinh đẹp nói,“Nam nhân cũng sẽ sờ loạn, ta không thích.”

Ta càng cứng ngắc hỏi:“Người có biết bọn họ..... Loại này hành vi biểu hiện cái gì sao?”

Thác Bạt Tuyệt Mệnh nặng nề mà gạt hai cái:“Bọn họ nói là phong tục ở địa phương nào đó của Trung Nguyên, tỏ vẻ thân thiết, may mắn quê của Thạch Thạch tiểu đệ không thịnh hành cái này.”

Ta đồng tình cái tên động vật đơn bào này bị sờ sảng rất nhiều, nghĩ lại, hần..... Nên không phải bị cầm thú nhiều, cho nên biến thành cầm thú đi?

“Muội tử, muội tử,” Thác Bạt Tuyết Mệnh ăn xong bánh, lau lau miệng, lau lau tay, ngây ngô cười nói, “Lạc nhi a, kỳ thật ở bộ lạc chúng ta, muội tử ý nghĩa là vị hôn thê, hắc hắc..... vị hôn thê giá trị trăm vạn lượng hoàng kim, so với công chúa còn quý trọng, cho dù cái gì cũng không làm, để trong phòng xem đều cảm thấy thoải mái.....”

“Nơi này không phải bộ lạc các ngươi!” Ta hồng mắt đưa cái hộp trong tay ném cho hắn, xoay thân chạy lấy người, không đồng tình tên ngu xuẩn này nữa.

“Đừng chạy loạn! Chớ đi đã đánh mất!” Thác Bạt Tuyết Mệnh từng bước theo sát trăm vạn hoàng kim, vẻ mặt lo lắng tựa như hận không thể treo cọng dây thừng ở trên cổ ta, giống như chần trêu để tránh mất đi.

Ta bị hắn cuốn lấy hốt hoảng, ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời khi, lại sắp chạng vạng, liền hỏi: “Thạch Thạch đi nơi nào? Như thế nào còn không trở về?”

Thác Bạt Tuyết Mệnh biểu tình bỗng nhiên mất tự nhiên, hắn nhìn xem trời, nhìn xem, con mắt vòng vo vài vòng, sau đó ấp úng nói: “Hắn..... Hắn đi bàn bạc công chuyện, thực..... Rất nhanh sẽ trở về..... Cái kia, không cần lo lắng.....”

Ta không tin, trừng trừng nhìn hắn.

Hắn nói dối còn chưa nói xong, mặt đã đỏ trước, sau đó quay đầu làm bộ như chơi với mèo, không dám nhìn thẳng vào ta.

Ta ở sau lưng hắn ho nhẹ hai tiếng, truy vấn nói: “Thạch Thạch đi nơi nào làm việc? Làm chuyện gì?”

“Này..... Này..... Ta không biết.” mặt của Thác Bạt Tuyết Mệnh càng ngày càng hồng.

“Các ngươi là huynh đệ, sao có thể không biết?” Lòng ta càng thêm hồ nghi, tiếp tục ép hỏi nói, “Ngươi không phải nói nam nhân trên thảo nguyên cũng không gạt người sao?”

“Khả..... Nhưng là Thạch Thạch huynh đệ không cho ta nói,” Thác Bạt Tuyết Mệnh dậm chân một cái, buồn bực nói, “Hắn làm cho ta tùy tiện tìm cái lý do qua loa tặc trách người, đi Tùng Sơn mua phấn hoa, đi Nam Môn trấn ăn thịt nướng, đi Hồng Kiều học bài thi Trạng Nguyên, ngươi tùy tiện chọn cái lý do mình thích đi, đừng hỏi ta!”

Nào có đạo lý không biết nói dối khiến cho người khác tự lựa? Ta bị tức giận đến cái mũi đều phải sai lệch, vội vàng dắt vạt áo hắn hỏi: “Hắn là không phải đi làm chuyện gì nguy hiểm?”

“Ta không biết.” Thác Bạt Tuyết Mệnh quyết tâm chết không nhận tội.

Lòng ta biết khẳng định có vấn đề, gấp đến độ chết khiếp: “Ngươi nói mau! Ngươi không nói, ta liền..... Ta liền.....”

Thác Bạt Tuyết Mệnh khẩn trương quay đầu nhìn ta: “Ngươi muốn làm gì? Nói cho ngươi, khóc nhè ta cũng mặc kệ!”

Ta thoáng suy nghĩ ba giây, lập tức nhu nhu hốc mắt đỏ lên, “Oa” một tiếng gào khan bắt đầu, sau đó dựa bàn mà vỗ không ngừng, hướng khoe mắt dính chút nước miêng, khóc “Ruột gan đứt từng khúc”, thê thê thảm thảm học nữ nhân vật chính trong kịch truyền hình nói: “Các ngươi gạt ta, Thạch Thạch định là chê ta cẩu thả, không muốn ta mới đi không từ biệt, ta sống còn có cái gì ý nghĩa? Không bằng đi tìm chết quên đi.....”

“Ngươi quả là có chút vướng bận, nhưng mà không tới nỗi như vậy.....” Thác Bạt Tuyết Mệnh quả nhiên hoảng tay chân, vừa an ủi vừa nói, “Đừng khóc, nếu hết thấy thuận lợi, Thạch Thạch chắc không có việc gì.....”

“Nếu hắn xảy ra sự, ta đây vô y vô dựa, ngày cũng quá không nổi nữa, không bằng nhảy giếng đi theo hắn quên đi!” Ta thẳng tắp đứng lên, lau lau nước mắt, nhắc góc váy, hướng miêng giếng cách cửa phòng mấy chục thước, chậm rãi chạy đến.

Còn chưa vọt tới cửa, Thác Bạt Tuyết Mệnh liền ôm lấy ta, hắn gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, liều mạng giải thích: “Ngươi đừng kích động a, Thạch Thạch huynh đệ..... Chính là đi báo thù! Hắn không phải không cần

người, trước lúc đi còn ngàn đỉnh vạn dặm bảo quá, nếu bản thân đã chết, khiến cho ta chiếu cố người nữa đời sau. Người yên tâm đi, ta Thác Bạt Tuyệt Mệnh nhất ngôn cửu đỉnh, đáp ứng quá sự tình nhất định hội làm được.”

“Bảo thù? Báo cái gì thù?” Ta không gào khóc nữa, trừng lớn ánh mắt nhìn hắn.

45. Chương 45

“Bảo thù? Báo cái gì thù?” Ta không gào khóc nữa, trừng lớn ánh mắt nhìn hắn.

Về mặt của Thác Bạt Tuyệt Mệnh biến đổi mấy vòng, đại khái là từ “Người sao lại có thể không biết?” đến “Người mấy năm nay sống thật uống phí?” lại đến “Huynh đệ của ta gặp nữ nhân vô tâm can như người này thực lỗ lớn”.....

Ở dưới ánh mắt ám chỉ mãnh liệt của hắn, ta rốt cục nhớ tới cái chết của Thiết Đầu đại thúc. Hắn vì nhận lời mời đi làm thiết ột hộ nhà giàu, bị kẻ thù của người ta thuận tay chém chết có thể coi như là thiên hạ đệ nhất kì oan, Thạch Thạch lúc ấy đem việc này báo cho quan phủ, nhưng mà quan phủ nói giang hồ báo thù, hiệp sĩ ma đầu hành tung khó có thể xác định, án kiện chỉ có thể cố hết sức phá, cố gắng phá. Nay cố gắng kéo chính là hơn nửa năm, không có câu dưới, chúng ta đi trấn trên làm việc thúc giục quá vài lần, còn cho bạc, nhưng mà bọn họ tiếp bạc cũng chỉ là cười, miệng nói lời dễ nghe, thái độ vẫn lười nhác như cũ.

Pháp luật là giấy, văn chương rồng tuếch, thiếu nợ phải trả tiền, giết người không cần đền mạng.

Sau lại Thạch Thạch cũng nản lòng, ta nghĩ rằng hắn đã buông tha cho việc này, khuyên giải an ủi vài lần, bộ dáng Thạch Thạch tỏ vẻ không cần, tựa hồ không nghĩ nhắc lại. Cho nên ta này đưa bé ngoan chỉ tuân thủ pháp kỉ, chưa từng nghĩ tới hắn phải một đao đèn một đao tự tay báo thù.

“Hắn, hắn, hắn, hắn, hắn tìm ai báo thù?” Ta bắt đầu nghĩ mà sợ, nói chuyện âm điệu đều run lên.

Thác Bạt Tuyệt Mệnh thấy ta rốt cục nhớ tới việc này, rất là vui mừng, hắn nhìn xem ngoài cửa sổ, thấy không ai nghe lén, mới ghé đến lỗ tai ta tinh tế thuyết minh:“Kẻ giết chết Thiết Đầu đại thúc dùng một thanh tể kiếm rộng hai tấc, nhẹ nhàng mỏng mềm, khó có thể không chế, trên giang hồ người dùng không nhiều lắm, chúng ta đi chung quanh hỏi thăm lâu ngày, rốt cục tìm được hai người dùng loại kiếm này năm đó có khả năng đi qua Kim Thủy trấn. Một cái là cực nổi danh chính nhân quân tử, làm người quang minh lỗi lạc, thành thật làm không ra chuyện diệt môn người ta. Một cái khác cũng là năm kia tiến vào Ma Quỷ sơn trang tị nạn Âm Dương tiên sinh Đỗ Tam Thanh, chúng ta cho rằng là hắn làm.....”

Âm Dương tiên sinh? Ngoại hiệu vừa nghe toàn thân liền muốn nổi da gà, tám phần chuyên làm chuyện xấu, chém hắn cho dù chém sai lầm rồi cũng không tính chém sai người tốt!

Thác Bạt Tuyệt Mệnh thấy đề tài bị lộ, cũng không giấu diếm nữa, đem tất cả sự tình nhất ngữ nhất thập nói tới:“Ta thu được tiếng gió, Đỗ Tam Thanh cuộc đời tham ăn là nhất, trong các loại mỹ thực đặc biệt yêu ăn cua, cua ngon nhất thiên hạ ở Trùng hồ, cua sống rời khỏi nước ba ngày sẽ chết, cho nên hắn hàng năm chín tháng mười lăm đều đã nhịn không được ra khỏi trang đi Vô Thường quán ven Trùng hồ ăn cua mùa thu mập mập nhất, rất kiên trì, cho nên Thạch Thạch trước đi vào trong đó ẩn núp, gặp mặt liền đánh chết.”

Ta nghe được vụng hồ hồ, than thở ngồi trên ghế dài bất động.

Thác Bạt Tuyệt Mệnh nói ra sự thật xong một thân thoải mái, luôn mãi dặn dò ta:“Đến lúc Thạch Thạch hỏi, ta đã nói là người lấy chết đe dọa, không tính bội ước!”

Ta thấy hắn phải đi, chạy nhanh giữ chặt:“Thạch Thạch có phần thắng sao?”

Thác Bạt Tuyệt Mệnh nhưng thật ra là cái người thành thật, hắn nghĩ nghĩ, trả lời thật sự trực tiếp:“Đỗ Tam Thanh võ công không kém, nếu ta muốn cùng Thạch Thạch liên thủ, đại khái có bảy tám phần thắng. Nay Thạch Thạch một mình đi trước, đại khái chỉ còn bốn phần phần thắng đi.....”

“Vậy sao ngươi không đi?!” Ta gấp đến độ muốn giơ chân.

Thác Bạt Tuyệt Mệnh đi đến cửa, quay đầu tà tà nhìn ta liếc mắt một cái, trầm mặc hồi lâu, hỏi lại: “Nếu chúng ta đều đi, nếu chúng ta đều cũng chưa về, ai tới che chở ngươi?”

“Ta.....” Ta không nói được lời nào.

Thác Bạt Tuyệt Mệnh phi thân nhảy lên cây phong đã có vài mảnh lá cây chuyển hồng, lẳng lặng nhìn ra phương xa, không hề trả lời.

Sắc trời lại chuyển ám lần nữa, trong phòng không đốt đèn nữa, ta nằm ở trên giường, trợn to mắt nhìn trần nhà đen tuyền, lẳng lặng trầm tư.

Thù cha không đội chung trời, ta không có tài ăn nói để có thể cởi bỏ khúc mắc trong lòng Thạch Thạch, ta không có võ công để giúp hắc báo thù, ta thậm chí không dũng khí để vì hắc báo thù cho cuộc sống bình tĩnh của bản thân..... Ít nhất ta có thể đem bốn phần hy vọng sinh tồn trả lại cho hắc báo thù, không thể trở thành gánh nặng của hắc báo thù.

Nghĩ xong, ta bò dậy, xuất môn tìm được Thác Bạt Tuyệt Mệnh, lắp bắp thuyết minh ý đồ.

Thác Bạt Tuyệt Mệnh cúi đầu nhìn ta, bỗng nhiên nở nụ cười, hắc thân thủ nhẹ nhàng mơn trớn mái tóc dài của ta, lại nhanh chóng buông tay, sau đó dùng thanh âm khàn khàn trầm thấp nói: “Ngươi không biết hắc báo thù ý ngươi bao nhiêu đâu.”

Ta nói: “Ta biết.”

Hắc thân nói: “Ngươi nếu biết, sẽ không sẽ nói ra những câu này.”

“Bất quá hơn mười ngày, chỉ cần ta cẩn thận làm việc, sẽ không bị người phát hiện.” Ta thực cố chấp.

“Sẽ không phát hiện?” Thác Bạt Tuyệt Mệnh cười lạnh hai tiếng, không có đáp lại, chỉ đối ta vẫy vẫy tay, ý bảo đi theo.

Ta đi theo hắc thân đến rừng cây nhỏ cách đó không xa, nơi đó có một mảnh bụi gai hoang trải dài, bên trong có mấy cái chỗ đất có dấu vết bị đào lên lấp lại còn rất mới, đang trong lúc hoang mang, dưới chân bỗng nhiên đá đến một khối xương lợn còn mới, liền cúi người nhặt lên, đã thấy mặt trên máu chảy đầm đìa đều là dấu vết dã thú cắn qua.

Thác Bạt Tuyệt Mệnh chớp lại, lấy ra bèn dao găm bên hông, trên mặt đất đào cái hố, đem xương cốt ném trở về, lấp đất lên xong oán giận nói: “Mùa thu phạm vi đi săn của dã thú càng ngày càng rộng, luôn đào đi ra, hại ta lại phải chôn mấy lần.”

Ta nhìn nhìn cánh tay mới sờ qua xương cốt, bỗng nhiên trong đầu có dự cảm thật không tốt, huyết trong toàn thân đều bắt đầu chuyển lạnh, lắp bắp hỏi: “Cái đó sẽ không là.....”

“Mấy cái đó là đám người gần đây tìm tới cửa muốn một trăm vạn lượng hoàng kim cùng vài tên binh lính đi tìm ngươi, Thạch Thạch không cho nói, cho nên chúng ta liền lẳng lặng xử lý rồi.” Thác Bạt Tuyệt Mệnh đứng lên, bốn phía tuần tra, trong miệng còn nhắc đi nhắc lại, “Ta sẽ tìm tìm, chung quanh có thể còn có thi thể bị đào đi ra.....”

Ta hung hăng lau tay ở trên lá cây hai cái, run run hỏi: “Hôm trước buổi tối nghe thấy tiếng tru lên, là tiếng kêu của người, không phải tiếng giết heo?”

Thác Bạt Tuyệt Mệnh: “Ân.”

Ta: “Lần trước rõ ràng không có trời mưa, trong viện đã có rất nước, là các người rửa vết máu?”

Thác Bạt Tuyệt Mệnh: “Ân.”

Ta: “Lần trước gặp Thạch Thạch khiêng cái túi đi qua, là ở dọn thi thể, không..... Không phải là khiêng gạo?”

Thác Bạt Tuyệt Mệnh: “Ân.”

Ta:“Lần trước ngươi đây người đều là huyết trở về, là đi giết người, không phải giúp Vương đại nương mổ dê?”

Thác Bạt Tuyệt Mệnh:“Ân.”

Ta:“Lần trước..... Nửa đêm ở kế bên phòng ta có tiếng chặt xương cốt và tiếng khắc khắc là sao?”

Thác Bạt Tuyệt Mệnh:“Cái tên kia là kẻ bị truy nã có thưởng, ta chặt đầu hắn tính ướp muối cầm đi bán, Thạch Thạch không muốn, chúng ta cãi nhau hồi lâu hắn mới miễn cưỡng đồng ý.”

Ta:“Đầu người đâu?”

“Ở dưới giường ta,” Thác Bạt Tuyệt Mệnh nơi nơi tìm kiếm, bỗng nhiên vươn tay hướng trong bụi gai sờ soạng, vừa sờ vừa oán giận,“Nơi này quả nhiên còn có nửa đoạn ruột, đàn súc sinh này giấu đồ thật sự là lợi hại.”

Hắn dùng tay cầm đoạn ruột người máu chảy đầm đìa, tiếp tục đào hầm chôn sâu.

Cho dù gan ta so với bình thường nữ hài tử lớn hơn một chút, cũng không cần phải làm như đang quay phim kinh dị vậy a!

Ta hai chân như nhũn ra, đầu óc trống rỗng, không hề hay biết làm thế nào đi trở về chỗ ở của mình, tổng cảm thấy gian phòng xinh đẹp dựa vào dòng nước, có hoa có ruộng, tường trắng ngói xanh phòng ở trở nên âm phong từng trập, rêu xanh loang lổ trên tường hình dạng như mặt người, cửa sổ giấy tàn phá lay động hình như có người đi qua, quạ đen thét chói tai như lệ quỷ kêu khóc, tựa như lọt vào ngôi nhà ma.....

Ta hít sâu một hơi, muốn đi đóng cửa sổ. Không ngờ, ngoài cửa sổ xuất hiện một gương mặt, chính trực ngoác ngoác nhìn mình, sợ tới mức hét rầm lên như tiếng giết heo, chăm chú nhìn lại, mới phát hiện người đến là Thác Bạt Tuyệt Mệnh.

Hắn mặt nhăn nhú, cười nói:“Thạch Thạch nói ngươi gan lớn, nay sao nhát gan như vậy?”

Ta bỗng nhiên phát hiện vẻ tươi cười vô hại của hắn cùng kẻ biến thái sát nhân cuồng trong bộ phim nào đó cơ hồ giống nhau như đúc, nhất thời da đầu run lên, chỉ có thể cứng ngắc không ngừng ngây ngô cười.

Thác Bạt Tuyệt Mệnh gãi gãi đầu, càng sáng lạn cười nói:“Nếu sợ hãi, không bằng ta tiến vào ngủ cùng ngươi?”

Để..... Để sói vào nhà? Bồi..... Theo giúp ta ngủ?

Thạch Thạch cứu mạng! Ta sắp hỏng mất !

=====

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Vừa về nhà, toàn thân xương sống thắt lưng đau. Cần dâng hương tắm rửa thay quần áo tĩnh tâm gõ chữ.

Gần đây mấy ngày nay đổi mới đều đã bình thường chút, nhưng bởi vì thời tiết rét lạnh, ổ chăn ấm áp, thời gian update hơi điều chỉnh:

Giữa trưa mười hai giờ update: Quất Hoa không lại giường.

Buổi chiều bốn giờ update: Quất Hoa ngủ lười thấy hoặc lại giường .

Buổi tối tám giờ update: Quất Hoa đêm qua suốt đêm online.

Ngoài ba cái thời gian đó cũng chưa update: Quất Hoa ra ngoài đi vườn bách thú lấy tài liệu .

Ngoài ba cái thời gian giờ đều update :..... Đứa nhỏ, mau tỉnh lại, thái dương phơi nắng mông , đừng có nằm mộng.

46. Chương 46

Ta dùng lời lẽ nghiêm khắc trách cứ tên cầm thú này, không biết là hấn bại lộ lòng muông dạ thú hay là không cẩn thận nói sai lời.

Thác Bạt Tuyệt Mệnh nhìn xem ta vài lần, tiếp tục ngồi trên cây đại thụ ngoài phòng, trong lòng còn ôm một con mèo mềm nhũn, nũng nịu, không ngừng vuốt lông cho nó. (Oa ! Soái ca ôm mèo, Kawaii ^o^)

Ta cảm thấy căn phòng tối thui quá đáng sợ, bèn xuống giường thấp lên ngọn đèn, ánh sáng mờ mờ chiếu sáng nửa phòng, hình chiếu của nhánh cây ngoài phòng ở trên cửa sổ giấy giống móng vuốt quỷ nhích tới nhích lui, thật giống như cảnh trong phim ma tùy thời sẽ có quái vật lui tới. Ta nằm ở trên gối nằm bằng trúc cứng rắn, nghe bên ngoài thường thường truyền đến vài tiếng quạ đen kêu rên thê lương, nghĩ đến con đường trôi nổi vô định phía trước, trong lòng càng cảm thấy cô độc cùng bất an.

Vấn đề : Nếu Thạch Thạch chết, ta làm sao bây giờ?

Nghe khẩu khí của Thác Bạt Tuyệt Mệnh, lời hứa hấn giúp huynh đệ chiếu cố ta cả đời là cưới ta vào nhà, nhưng mà cho dù bỏ qua cầm thú bóng ma trong nguyên tác, ta còn là không thích hấn không có đầu óc, lại càng không thích ở trong lúc nấu cơm làm đồ ăn cứ phát hiện bên người có cổ thi thể hoặc là dưới giường có cái đầu người chết.....

Nhưng mà ta không lấy hấn, hấn sẽ không cùng ta nói cái gì tình nghĩa quan hệ, tám phần hội cao hứng phần chán trối lại, đưa đi Hầu phủ cấp Long cầm thú đối năm ngàn con trâu.....

Nếu tự chạy trốn, chính theo như lời Thạch Thạch, cho dù ta có thể sử dụng dịch dung che khuất mỹ mạo, trên thế giới cũng có rất nhiều quang côn cùng ác hấn ngay cả lão thái bà và người quái dị cũng không buông tha, mà khí lực của ta ngay cả cái lão nhân đều đánh không lại.....

Thật khó khăn, làm nữ nhân ở nơi cổ đại trị an không tốt quá khó khăn , không có nam nhân tại bên người quả thực nửa bước khó đi.

Kết luận: Thạch Thạch vạn muôn lần không thể chết!

Nghĩ ngợi thâm sâu xong, buổi sáng ngày hôm sau, ta lấy cây thang, kêu Thác Bạt Tuyệt Mệnh đang ở trên cây ngủ cùng với mèo tỉnh lại (so cute ^__^), trầm trọng tuyên bố:“Chúng ta cùng đi giúp Thạch Thạch báo thù đi.”

“Người?” Thác Bạt Tuyệt Mệnh kinh ngạc hỏi.

Ta nắm nắm đầm, hiên ngang lẫm liệt nói:“Bốn phần thành công nắm chắc quá thấp, ta cùng hấn từ nhỏ cùng nhau lớn lên, không thể nhìn hấn toi mạng, người có thể giúp hấn. Người đã đáp ứng hấn sẽ chiếu cố ta, như vậy chúng ta cùng đi, sẽ không tính bội ước. Chờ lúc các người ra tay giết người, ta dịch dung đứng ở cách đó không xa chờ, nếu gặp chuyện không may ta liền hét chói tai vài tiếng làm thông báo..... Dù sao Nam Cung gia cùng Hầu gia cũng chưa tính muốn mạng của ta nhanh như vậy, các người có thể xong việc sau lại đến cứu ta.”

“Này cứ tới cứu đi, các người coi ta là sát thủ hay là vú em?” Thác Bạt Tuyệt Mệnh trên miệng mặc dù oán giận, nhưng nhìn chung thật cao hứng, hấn phi thân theo trên cây nhảy lên, nghĩ nghĩ lại suy sụp nói,“Không được, đao kiếm không có mắt, Hầu gia phủ cũng không biết sẽ xử trí tỷ thiếp bỏ trốn như thế nào, người này tay chân vụng về bị thương thì thôi, vạn nhất mất mạng làm sao bây giờ? Thạch Thạch huynh đệ chính là lo lắng điểm ấy, cho nên mới luôn mãi dặn ta phải hảo hảo nhìn người.”

Ta nghĩ đến tình cảnh của mình không có Thạch Thạch sau, thực lòng lấy tuyên bố:“Nếu hấn đã chết, ta cũng không sống!”

Thác Bạt Tuyệt Mệnh giống như lần đầu tiên nhận thức ta, đem ta từ trên xuống dưới đánh giá vài lượt.

Ta anh dũng có thể đưa đi công viên làm tượng anh hùng liệt sĩ.

“Hảo,” Thác Bạt Tuyệt Mệnh ánh mắt bỗng nhiên nhu hòa xuống, hấn đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve đỉnh đầu của ta, ta vội vàng nghiêng đầu tránh đi, hấn ngưng ngừng lùi tay về nói,“Người đi thu thập một chút, ta..... Ta đi dẫn ngựa, chút nữa xuất phát.”

Ta vội vàng xoay người lao hướng phòng thu thập bao đồ, hần lại thật lâu đứng ở tại chỗ không nhúc nhích, khi vọt tới cửa, ta tựa hồ nghe thấy trong gió khinh phiêu phiêu truyền đến một câu ca ngợi: “Quả nhiên là hảo nữ nhân.”

Đại khái là nghe lầm đi.

Dụng cụ dịch dung, vàng bạc, ngân phiếu, trang sức, quần áo, ngọn đèn, ngọn nến, cây đánh lửa, đồ ăn, dược vật, đệm chăn..... Ta nghĩ cái này ngấm lại cái kia, cảm thấy đường xá xa xôi, này nọ giống nhau cũng không thể thiếu, vì thế càng thu thập càng nhiều, ở trong sân ra ba cái bao lớn.

Thác Bạt Tuyệt Mệnh nắm hai con ngựa, sắc mặt đen thui, tự chủ trương đi kiểm tra, loại bỏ ngọn nến, đệm chăn cùng cái bộ bàn trà sau, đem số lượng bao đồ giảm bớt thành hai cái, thêm cái hộp gỗ nhỏ hần đựng đầu người, tất cả đặt ở trên lưng ngựa cao lớn, sau đó tiêu sái xoay người nhảy lên, lại hướng về phía ta vẫy vẫy ta, chỉ vào con ngựa đồng dạng cao lớn bên cạnh kia nói: “A Bạch tính cách dụ ngoan, người cưỡi nó đi theo phía sau ta.”

Ta ngây dại, ngẩng đầu nhìn xem A Bạch so với chính mình cao lớn nửa thân mình, do dự vươn tay ý đồ bắt lấy dây cương leo lên, lại bởi vì lần đầu cưỡi ngựa, kỹ thuật kém cỏi, làm vài lần cũng chưa leo lên được.

A Bạch hướng về phía ta khinh bỉ đánh mấy tiếng phì phì trong mũi, văng lên mấy khẩu khí thô, sau đó lấy lòng bước từng bước nhỏ, một lần nữa trở lại bên người Thác Bạt Tuyệt Mệnh, cọt cọt người quen cũ của nó, tựa hồ muốn nói nó không muốn.

Thác Bạt Tuyệt Mệnh sờ sờ nó, uy khối đường trần an, sau đó hỏi ta: “Người chưa cưỡi ngựa bao giờ?”

Ta biết bản thân lại cản trở, xấu hổ nhẹ gật đầu đáp: “Trước kia đều là làm nha đầu cho người ta, làm công việc may vá, rất ít có cơ hội xuất môn, cho dù đi ra ngoài cũng là ngồi xe, nếu không chúng ta đem hậu viện lập thảo xe ngựa cấp bộ xuất hiện đi.”

“Không còn kịp rồi, yến hội của Vô Thường Quán chỉ có từ mười ba đến mười lăm tháng chín, Đồ Tam Thanh không biết đến ngày nào, chúng ta phải đuổi đến đó trước ngày mười hai, chỉ còn ba ngày.....” Thác Bạt Tuyệt Mệnh bỗng nhiên dừng lại, tay trái vung lên phi đao, lưỡi đao mang theo quang mang rét lạnh, như gió xoáy bàn cuốn đi, một thanh phi đao khác cũng tùy theo mà ra, đánh về bóng hình phía sau thân cây.

“A!” Một tiếng thét chói tai của phụ nữ, Mã quả phụ ngã ngồi dưới đất, không công mập mạp đại bánh bao vốn nằm trong cái rổ trên tay lăn lăn, nàng xanh trắng nghiêm mặt nhìn phi đao cắt gãy nhánh cây ở trên đầu ba tác, run run nói, “Ta..... Ta là đến đưa đồ ăn.”

“Nhìn lầm.” Thác Bạt Tuyệt Mệnh ngưng ngừng run tay, sau đó nghĩ nghĩ, một tay phóng ra mấy khối bạc, rơi vào trong rổ nói, “Thật có lỗi.”

Mã quả phụ lá gan cũng không nhỏ, rất nhanh phục hồi tinh thần lại, chạy nhanh từ dưới đất bò lên, vỗ vỗ bụi đất bám trên quần áo hỏi: “Các người là muốn đi trần trên?”

“Không phải,” Ta lắc lắc đầu đáp, “Chúng ta phải chuyển nhà.”

Mã quả phụ ngay cả nhìn cũng không nhìn ta liếc mắt một cái, chỉ si ngốc nhìn Thác Bạt Tuyệt Mệnh hỏi: “Người chừng nào thì trở về?”

Thác Bạt Tuyệt Mệnh mặt nhăn mày nhíu: “Chúng ta sẽ không trở lại.”

Mã quả phụ sắc mặt biến thành tím trắng, nàng gắt gao nhìn Thác Bạt Tuyệt Mệnh, lặp lại hỏi: “Người thực không trở lại? Vậy..... Người đã vô tâm, vì sao ngày thường lại.....”

Thác Bạt Tuyệt Mệnh là tượng nhị hòa thượng sờ không được ý nghĩ: “Ta ngày thường làm sao vậy?”

Ta thấy trường hợp mau biến thành kịch cầu huyết, nhanh chóng kéo kéo ống tay áo của hần, làm cho hần xoay người, sau đó nhỏ giọng nói: “Người nếu không có ý nghĩ với người ta, sẽ không cần luôn ăn không phải trả tiền lấy không người khác gì đó, sẽ làm người ta hiểu lầm.....”

Thác Bạt Tuyệt Mệnh lại khó hiểu: “Chúng ta trong bộ lạc tất cả mọi người hội tề cho nhau đồ ăn cùng này nọ, ngay cả tiền cũng không thu, chút chuyện nhỏ ấy có cái gì để hiểu lầm? Ta còn tính toán, cho nàng bạc, chẳng lẽ lại tính sai đếm thiếu? Người Trung Nguyên thật nhỏ mọn.....”

Hắn vội vàng từ trong lòng lấy ra bàn tính nhỏ, nhất ngũ nhất thập một lần nữa tính lại, ta nhanh chóng lấy trở về, vẻ mặt cầu xin đối tiểu tổ tông không đầu óc này, dùng ngôn ngữ trực tiếp nhất giải thích: “Ồ Trung Nguyên, ngươi luôn thu này nọ của người ta, người ta sẽ nghĩ rằng ngươi thích nàng.”

“Nói vậy! Chúng ta cũng không phải tặng nhau phi đao và khăn tay! Cũng không có cướp cô dâu, làm sao đến thích không thích?” Thác Bạt Tuyệt Mệnh nóng nảy, hắn đưa mắt nhìn Mã quả phụ ngậy ngốc đứng ở đó, thanh âm lại dề thấp vài phần, “Vậy phải làm sao bây giờ? Ta không biết ứng phó việc này, xa chạy cao bay được không?”

“Rất không phụ trách, không bằng..... Quên đi, vẫn là chạy đi.” Ta còn muốn tìm vài câu uyển chuyển để nghe một chút lấy cớ đến giúp Thác Bạt Tuyệt Mệnh trấn an Mã quả phụ đáng thương, nhưng mà quay đầu nhìn ánh mắt oán độc của nàng hận không thể đem ta thiên đao vạn quả, nhất thời mất đi dũng khí.

Thác Bạt Tuyệt Mệnh xấu hổ lại đưa ra hai khối vàng, bỗng nhiên một phen nắm thất lưng của ta, ném lên lưng ngựa của mình, sau đó hướng về phía A Bạch huyết sáo một tiếng, thừa dịp đối phương còn không có xông lên tìm mình tính sổ, chạy trốn chết.

Gió nơi núi rừng rất lớn, cũng rất lạnh.

Hắn thực ôn nhu kéo vạt áo của mình đem ta bao lại.

Ta đẩy hảo ý của hắn ra, theo trên lưng ngựa lặng lẽ thăm dò đi ra ngoài, thấy thân ảnh Mã quả phụ ở chân núi càng ngày càng nhỏ, lại như trước đứng ở nơi đó vẫn không nhúc nhích, không khỏi khe khẽ thở dài.

“Đừng nghĩ ngợi nữa, nàng không phải nữ nhân ta muốn cưới.....” Thác Bạt Tuyệt Mệnh sau khi nói xong câu đó, một đường trầm mặc, chạy đi đến giữa trưa nghỉ ngơi, hắn khẽ cười, đột nhiên hỏi ta, “Lạc nhi, tỷ muội của ngươi có phải hay không cũng tốt giống như ngươi?”

Ta chần chờ dừng động tác nhóm lửa.

47. Chương 47

Ba năm trước đây, ngoại tổ mẫu qua đời, ta sẽ không trở về cái nhà kia, chỉ ngày lễ ngày tết nhờ người đưa chút tiền bạc này nọ nêu lên chút tâm ý. Nông dân thành thân sớm, nhị biểu tỷ đã sớm gả cho người, cuối cùng một lần gặp tiểu biểu muội nàng mới bảy tuổi, chỉ nhớ rõ là cái đứa nhỏ nhất gan chất phác, vì bộ dạng gầy teo nhỏ nhỏ, làn da có vẻ vàng vọt, ngũ quan còn không có gì, chỉ có đôi mắt có vẻ nhỏ, cái mũi có vẻ thấp, nhưng nói không chừng nữ đại mười tám biến, nảy nở sau cũng là cái mỹ nhân.

Thác Bạt Tuyệt Mệnh ở bên cạnh tràn đầy chờ mong nhìn ta, trong cặp đồng tử màu vàng lợt kia tựa hồ chuyển đến cảm xúc phức tạp nói không nên lời.

Ta không hề do dự, lập tức vỗ bộ ngực bắt đầu học bà mối đầy mạnh tiêu thụ: “Nói đến tiểu biểu muội, nhưng là mười dặm chọn nhất! Thành thật bổn phận, lại nghe lời. Không giống tam cô lục bà lắm mồm, cũng không nhiều lời, tam tông tứ đức. Nàng đáng người thon thả, eo nhỏ nắm chặt, tóc vừa đen vừa dày, hơn nữa là tiêu chuẩn mặt trái xoan miệng anh đào! Còn có một đôi tay khéo léo, nữ hồng, châm tuyền, dệt mỗi dạng lấy ra đều là đỉnh cao, ít nhất so với ta mạnh hơn một trăm lần! Ngươi nếu không nhanh định thân, sợ là người ta tranh phá đầu!”

Ta không nói dối, ngoại tổ mẫu tuổi trẻ khi nghe nói coi như là mỹ nhân nổi tiếng, cho nên tất cả cô gái trong nhà cũng không xấu, ta tuy rằng cần cù, nhưng thiên phú hữu hạn, tâm tư rất nhiều, chỉ có trừ nghệ là đủ dùng, nữ hồng châm tuyền quả thật so không bằng biểu tỷ biểu muội, hơn nữa các nàng bộ dạng

không nũng nịu như vậy, vừa thấy chính là làm việc giỏi giang, ở nông thôn phá lệ được hoan nghênh, sợ là không đến mười hai phải quy định sẵn.

Châm ngôn của Thạch Thạch : Cười vợ hảo đức không hảo sắc.

Thác Bạt Tuyệt Mệnh không có giác ngộ như huynh đệ, hần chỉ để ý: “Các người lớn lên giống nhau không?”

Trứng chim cũng chưa có hai cái giống nhau như đức a, huống chi là người? Lời này của hần có hiềm nghi bụng dạ khó lường.

Ta đây bụng hồ nghi cúi đầu nghĩ nghĩ, sau đó lộ ra một cái tươi cười sáng lạn, hàm hồ trả lời: “Giống! Đặc biệt miệng giống, mọi người đều nói chúng ta vừa nhìn thấy chính là tỷ muội.”

Thác Bạt Tuyệt Mệnh “Nga” một tiếng không tiếp tục truy vấn nữa, hần lại đây đoạt công việc nhóm lửa của ta, ngồi ở bên cạnh, vừa hoảng hốt vừa làm việc, thường thường lại trộm ngắm ta liếc mắt một cái, nhìn khiến ta lòng hoảng ý loạn, không ngừng sửa sang lại mái tóc sọc da dừa hầu, làm việc liên tiếp làm lỗi.

Làm lỗi hậu quả là, lúc ăn lợn nui nướng tay sờ loạn, dầu dính vào tóc, lúc bỏ thêm củ lại không lưu ý, đóm lửa bỗng nhiên lúi đi lên, Thác Bạt Tuyệt Mệnh không có chú ý, lại đang vì chuyện biểu muội ta ngăn người, nhất thời chưa kịp cứu, ta ôm đầu tóc cháy nhảy dựng lên, vỗ vài cái mới tắt lửa, cái trán còn bị phỏng, đau đến thẳng kêu “Ôi”.

Trong không khí có mùi tóc bị đốt hăng hăng.

Thác Bạt Tuyệt Mệnh thực xấu hổ, vội vàng lấy thuốc cho ta thoa lên trán, sau đó chỉ dẫn: “Tẩy hết mấy thứ trên mặt đi, đừng để phá hư miệng vết thương, chậm lành.”

“Không cần! Chút vết thương nhỏ không nghiêm trọng, rất nhanh sẽ hết.” Ta hoảng sợ ôm cái trán liên tục lui về phía sau, liều chết không thuận theo.

“Nơi này không ngoại nhân, hoang sơn dã lĩnh còn phải đi hai ngày, người dịch dung làm cái gì?” Thác Bạt Tuyệt Mệnh thực kiên trì.

Chính là bởi vì hoang sơn dã lĩnh không có người! Ta mới không cần bỏ dịch dung a!

Thác Bạt Tuyệt Mệnh nóng nảy, hần mặt nhăn đuôi mày xinh đẹp nhú lại, nửa uy hiếp nửa bắt buộc dụ nói: “Trước kia dê con ta nuôi sinh bệnh, không chịu uống thuốc, ta đều là dùng ống quặng rót cho nó. Người cũng không phải dê, tổng nên hiểu chuyện một chút, nếu mà làm dung mạo bị thương, tương lai Thạch Thạch huynh đệ trách tội ta phải làm sao bây giờ? Hơn nữa người không thể mang một mái tóc bị đốt vào thành như vậy được, nhìn quá cổ quái, không thể không cắt, bức họa Hầu gia đuổi bắt người dân đầy đường, mặt trên viết người này có thể có nốt đỏ trên mặt, người phải sớm đổi kiểu dịch dung mới có thể lừa dối đi qua.”

Hần nói cũng có đạo lý, nhưng phần lớn thuốc dịch dung đều cần thời gian để tỉ mỉ ngao chế, lúc này phối trí vài loại thuốc dịch dung cũng không có thể sử dụng dài lâu, phải thường đổi mới, hơn nữa dễ dàng bị tẩy đi, đối với bên người mang theo một cảm thú như ta mà nói, thực không an toàn.

Nay đã sắp vào thành, sự tình gấp đến lửa sém lông mày, ta không thể để ý nhiều như vậy, đành phải lấy ra thùng dịch dung của mình trốn trong lùm cây, dặn dò nói: “Người không thể nhìn lên.”

Thác Bạt Tuyệt Mệnh khó hiểu: “Người cũng không phải thay quần áo, có cái gì không thể xem?”

“Ta muốn thay quần áo! Cho nên không cho nhìn!” Ta hung hăng giống như con mèo hoang đang giương nanh múa vuốt.

“Ta sẽ không làm cái gì.” Thác Bạt Tuyệt Mệnh nhún nhún vai, còn lui về phía sau vài bước.

Ta cẩn thận ngó, kiểm tra vài lần hần thật sự không tới gần, nhanh chóng lấy ra gương đồng, cầm kéo cắt đi phần tóc mái bị đốt, đem thuốc hòa vào nước, dùng vải mềm lau nhẹ, đem nốt đỏ trên mặt lau sạch, sau đó băng bó vết thương trên trán, lại theo trong bọc đồ lấy ra mảnh vải xanh lam chít lại một bên cột thành cái nơ. Lại nhanh chóng đổ ra một cái chai khác có bột nghệ, hòa với nước thoa ở trên mặt, làm da trở nên khô vàng, lại kéo thấp khóe mắt, ở hai bên gò má đánh chút bóng ma, cả người có vẻ như bị bệnh. Bên

ngoài mặc một thân áo dài xanh đen rộng thùng thình, chân mang giày đen, bên tai cài một đóa hoa nhỏ màu trắng, thoát nhìn thực tương tự Mã quả phụ.

“Tạo hình như thế này, hẳn nhất định sẽ không thích.” Ta vừa lòng gật đầu nhiều lần.

Không ngờ, bên ngoài truyền đến một tiếng vật nặng rơi xuống, ta vội vàng thu thập đồ đạc, ló đầu đi ra.

Đã thấy Thác Bạt Tuyệt Mệnh ngồi trên mặt đất vuốt đầu, sắc mặt đỏ bừng, sau khi thấy ta trở nên thực khấn trương, một cái kính nói: “Xong rồi sao? Xong rồi thì bắt đầu đi.” Sau đó cơm cũng không ăn, hành lý cũng không lấy liền nhảy lên ngựa, hướng ta vươn tay.

“Người làm sao vậy?” Ta hỏi.

“Không có việc gì không có việc gì.” vẻ mặt Thác Bạt Tuyệt Mệnh là lạ, trông mắt liền giống như đầu gối nhìn ta.

Ta bị nhìn khiến cả người sợ hãi, do dự hỏi: “Người nhìn lên sao?”

“Không có nha, a! Ta đã quên hành lý.....” Thác Bạt Tuyệt Mệnh liếc mắt lắc đầu, sắc mặt càng đỏ thêm vài phần, từ thắt lưng rút ra sợi móc câu để câu đồ vật lên, câu vài lần mới câu được để lên lưng ngựa.

Xong đời, khẳng định là hẳn đã nhìn lên. Lòng ta bồn chồn, không xác định hẳn còn có thể sẽ không làm ra hành vi giống như trong nguyên tác. Nơi này chung quanh trăm dặm hoang tàn vắng vẻ, kêu phá cổ họng cũng không có người nghe thấy.

Thác Bạt Tuyệt Mệnh không đợi ta nghĩ thêm, hẳn cười ngựa đi tới, cúi người chụp, đã đem cả người ta kéo đi lên, ôm vào trong lòng, khuỷu tay ôm chặt hơn ba phần so với bình thường.

Xương cột sống của ta khấn trương đến cứng ngắc, thân mình không ngừng muốn đổ về phía trước, tận khả năng cách ngực hẳn xa một chút.

“Đừng lộn xộn, cẩn thận kéo ngã xuống.” Thanh âm của hẳn cũng có chút quái dị.

Vó ngựa đạp trên đường nhỏ, xóc nảy dậy lên cát bụi, nhưng mà ta cảm thấy tốc độ tựa hồ chậm hơn bình thường rất nhiều.....

Thắt lưng bị xiết có chút phát đau, không thể động dậy. Trên đầu bỗng nhiên truyền đến tiếng cười của Thác Bạt Tuyệt Mệnh, sau đó hẳn giống như lằm bằm lằm bằm, lại giống như hỏi lại ta: “Mới trước đây, ta có một đệ đệ, ta thường xuyên cùng hẳn đi săn thú. Có một ngày, hẳn theo dấu một con hồng hồ ly đặc biệt xinh đẹp, đuổi theo vài ngày, mới bắt được nó trở về. Con hồ ly kia cũng thật mỹ, da lông tựa như lửa đỏ, ánh mắt trong veo như nước, ta vừa thấy nó cũng yêu, mong nhớ ngày đêm, muốn vô cùng, liền mở miệng xin vài lần, nhưng mà đệ đệ cũng thực thích, như thế nào cũng không chịu cho. Khi đó ta rất tức, vì cái gì không phải là ta phát hiện con mồi trước, vì cái gì bắt đến con mồi là hẳn?”

Ta biết trong lời nói của hẳn có chuyện, khấn trương hỏi: “Sau đó thì sao?”

Thác Bạt Tuyệt Mệnh trầm mặc hồi lâu mới trả lời: “Đệ đệ bị ta hại chết”

Nghe đến đó, đầu của ta oanh một chút liền nổ mạnh, lòng bàn tay đang cầm yên ngựa tràn đầy mồ hôi lạnh.

Thác Bạt Tuyệt Mệnh cúi đầu nhìn ta, bỗng nhiên nói vài câu tiếng thảo nguyên ta nghe không hiểu, sau đó đá đá vào bụng ngựa, con ngựa bắt đầu tăng tốc, tiếp tục chạy đi về phía trước.

48. Chương 48

Từng xem qua bản đồ do Nam Cung Minh vẽ, mơ hồ biết Trùng hồ ở biên giới đông nam, nhưng không cách nào chắc chắn phương vị cụ thể. Nay thịt ở trong miệng sói, mặc kệ Thác Bạt Tuyệt Mệnh sẽ đối ta làm

cái gì, ta đều không có sức ngăn lại, hơn nữa buổi tối ăn ngủ ở ngoại ô, hần ngồi kế bên cạnh ta đốt lên lửa trại, thủ một tắc cũng không rời , phong tỏa tất cả mọi đường chạy trốn.

Thác Bạt Tuyệt Mệnh nói chuyện càng ngày càng ít, phần lớn thời gian hần đều đang nhìn ta, nhìn nhìn hội đột nhiên hỏi một chút linh tinh như “Người cùng Thạch Thạch là khi nào quen biết ? Các người cảm tình tốt lắm hả?” .

Ta dĩ nhiên phải bày ra bộ dáng tình thâm ý thiết qua lại đáp hần.

Hần sau khi nghe xong vừa là hâm mộ vừa là uể oải, liền lẳng lẳng ngồi ở trên cành đại thụ, nhìn ánh trăng sáng tỏ, cầm trong tay một cây xương ăn thừa dùng dao gọt chơi, không biết đang làm cái gì.

Đêm còn trùng kêu thanh thanh, làm cho người ta lòng phiền ý loạn, hần nha minh minh, khiến người mao cốt từng nhien.

Ta cười ngựa cười đến mông đau đón không thôi, đi đường tượng như con vịt bầu. Nay nằm ở trong chăn lửa ấm phả vào mặt, nghiêng thân mình, lại như thế nào cũng ngủ không được. Trong đầu tiểu cảm thú, đại cảm thú, Long cảm thú, sát thủ cảm thú một đám như đèn kéo quân không ngừng chuyển qua, hơn nữa còn không có gặp qua đại hiệp cảm thú, thần y cảm thú, ma giáo cảm thú, đủ loại khổ hình của bọn họ ở trong sách theo nhau mà đến, mỗi khi tưởng một phần, liền sợ hãi một phần, nhưng mà càng sợ hãi lại càng nhin không được suy nghĩ.

Cuối cùng ta bắt buộc chính mình thăm nghĩ đến Thạch Thạch, nghĩ nghĩ, bên tai truyền đến từng trận tiếng nhạc trầm thấp, âm điệu đơn giản, giống con sói cô độc nức nở, giống chim nhận gãy cánh, giống cổ thành bị gió thổi phong hóa..... Mang theo vô tận thê lương cùng cô tịch, như mưa phùn lạnh buốt, chậm rãi rơi xuống, giống như làm cho người ta đi tới thảo nguyên và sa mạc trống trải không người.

Ta từ trong chăn lộ đầu ra, hướng trên cây nhìn lên, lại cùng tầm mắt Thác Bạt Tuyệt Mệnh chạm vừa vặn.

Xuyên qua cành lá rậm rạp, hần như một con hắc báo đang nghỉ ngơi, một chân gác ở trên thân cây, một chân nhẹ đong đưa, bên môi là cây sáo làm từ xương cốt, thanh âm cổ quái lại dễ nghe, một đôi mắt xinh đẹp ánh ở trong bóng đêm hóa thành tối đen, làm cho người ta cảm giác thần sắc khó lường.

Ta dời đi tầm mắt trước, giống như con đà điểu chui vào trong ổ chăn, ở tiết tấu của cốt địch phục phục thật mạnh, mơ mơ màng màng nhắm mắt lại, bắt buộc chính mình gian nan đi vào giấc ngủ, bảo trì thể lực cho ngày hôm sau.

Bình minh , khi tỉnh lại, cảm thấy có một bàn tay lạnh lẽo đang sờ mặt mình.

Lòng ta giật mình một cái, nhanh chóng mở mắt, đã thấy khuôn mặt tuần tú của Thác Bạt Tuyệt Mệnh ngay tại trước mặt không đến mười li, hần nhìn ta tỉnh lại vội vàng nhảy lên, khiến quá con ngựa tiếp tục xuất phát.

Run rẩy sợ hãi đi hết ba ngày, chúng ta trễ hơn nửa ngày so với thời gian dự tính mới tới được Trùng hồ.

Thác Bạt Tuyệt Mệnh dịch dung xong, mang ta đi tìm Thạch Thạch.

Hần đi được rất chậm, sắc mặt không tốt lắm, tổng cảm thấy bộ dáng có điểm không quá tình nguyện, đi dạo hết một ngày, xem qua kịch dân dã, uống trà, mua kẹo điểm tâm, đúng là vẫn còn ở chỗ hai người bọn họ lên làm ký hiệu , tìm được rồi Thạch Thạch.

Thạch Thạch đang mài dao, thấy ta thực kinh ngạc.

Ta lui lui đầu, chào hỏi:“Hải.....”

Đáng tiếc vẫn là lui chậm một chút, Thạch Thạch bỏ lại dao, gõ một cái thật mạnh ngay tại cái nơ trên đầu ta, nổi giận mắng:“Người đúng là cái ngu xuẩn! Tối nơi này làm gì?!” Sau đó lại trừng mắt nhìn Thác Bạt Tuyệt Mệnh, bắt đắc dĩ nói,“Đại ca, đệ đã cầu huynh như thế nào?”

Thác Bạt Tuyệt Mệnh buông tay, mị hí mắt, khoe miệng nhẹ nhàng tà câu một chút:“Muội tử có tình nghĩa, muốn cùng với người đồng sinh cộng tử.”

Thạch Thạch chậm rãi xoay người tiếp tục nhìn ta.

Mặt của ta phát sốt lên, ấp úng nói: “Sợ người này kẻ ngu ngốc đã chết, ta ngày không có cách nào quá.”

Thạch Thạch trầm mặc.

Thác Bạt Tuyệt Mệnh cười xen mồm: “Hắn đã chết còn có ta đâu.”

Ta rùng mình một cái.

“Ai sẽ chết ! Nữ nhân chính là kiến thức ngẩn!” Thạch Thạch sắc mặt hơi hơi đỏ lên, lại gõ một cái lên đầu ta, tự tin nói, “Sớm nói qua, cho dù cử tử nhất sinh, ta cũng nhất định là kẻ còn sống trở về!”

Loại sự tình này, là hắn nói liền có thể làm đúng sao? Cũng muốn hỏi một chút Đỗ Tam Thanh tiên sinh người ta nguyện ý không a!

Ta cảm thấy bị đánh cho thực oan, lại thấy Thác Bạt Tuyệt Mệnh ở bên cạnh dường như không có việc gì thường thường nhìn ta, lòng tràn đầy sợ hãi, hình tượng ti bỉ tiểu nhân trong âm mưu văn, cầu huyết kịch trước kia xem qua không ngừng hiện lên trong óc, e sợ cho tên cầm thú này bản tính phát tác, trong lúc hành động tính kế Thạch Thạch, lại không dám tại thời điểm này ra tiếng nhắc nhở, sợ hai người còn chưa có động thủ liền trở mặt thành thù, cản trở lẫn nhau.

Loại thời điểm này, Thạch Thạch cho dù tức giận, tưởng đem ta một cước đá trở về đã muốn không có khả năng. Hắn nổi giận một hồi, cho ta một phen đoán đao dùng để phòng thân bỏ vào trong giày, sau đó ngàn dò vạ dạn, gặp được người xấu nhất định phải lớn tiếng hét chói tai.

Ta lại vụng trộm cùng Thác Bạt Tuyệt Mệnh biểu hiện quyết tâm “Thạch Thạch chết ta cũng không sống”, làm cho hắn bỏ đi ý đồ tiếp quản lão bà của huynh đệ.

Thác Bạt Tuyệt Mệnh chĩnh đốn ám khí, không thèm đáp lại, chính là ánh mắt xem ta..... Lại quái dị vài phần.....

Lúc dịch dung ta bỗng nhiên nhớ tới, tựa hồ Thạch Thạch chưa nói qua muốn ta làm lão bà của hắn.....

Ta nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng quyết định mặc kệ. Dù sao ta da mặt dày, tùy thời có thể sửa họ lại, không sao!

Vì dễ dàng trốn chạy, ta cải trang thành một tiểu nam hài quần áo tầm thường, ngồi ở quán trà nhỏ chỗ cầu Yến Tử bên Trùng hồ, nói là phải đợi phụ thân, sau đó kêu một bình trà, một đĩa lạc, một đĩa bánh, nhìn ra xa mái nhà Vô Thường lâu cách đó hai trăm thước, sau đó nhẹ nhàng luyện hai tiếng kêu cứu mạng, chờ hai vị này giết người xong lại đem mình mang đi, hoặc là thu được tín hiệu tự mình trốn.

Trùng hồ quả nhiên là cái địa phương lớn, người buôn bán nhỏ đặc biệt nhiều, tả một đám, hữu một đám, nếu không phải đã sớm vội đến giữ vị trí, chỉ sợ muốn tìm cái chỗ ngồi đều khó.

Trời không đẹp chút nào, lại nổi lên mưa nhỏ, hạt mưa đánh vào sàn đá, tạt lên đám sen tàn, khiến ặt nước hồ trở thành một mảnh mưa bụi mông lung. Người đi đường đều tiến vào quán trà đục mưa, càng lúc càng chật chội.

Ta chờ lại chờ, đợi ba cái canh giờ, trà cúc trà lái kêu liên tục ba bình, củ lạc thêm một đĩa, điểm tiểu nhị thấy ta này ăn ít còn chiếm vị trí tốt thần sắc càng phát ra không tốt. Ta vì phù hợp thân phận hiện tại, giả diếc vờ ngốc, chính là không cho hắn tiền thưởng.

Mưa dần dần lớn lên, tường trắng rêu xanh, che kín cổ đại, đường đá bị người đi đường nam bắc đạp bóng loáng, ở trong mưa phá lệ xinh đẹp.

Bỗng nhiên, có một cây dù màu xanh không nhanh không chậm theo bên kia cầu đi tới, người cầm dù mặc áo màu lam nhạt, thân hình thon dài, bộ pháp tao nhã, cùng người đi đường vội vàng chung quanh không hợp nhau, tựa hồ có một loại đặc thù mỹ cảm. Hắn dừng ở bên cầu một chút, cô gái bán hoa đỏ bừng mặt, đều cười trộm.

Dù lại tiếp tục đi về phía trước, đi đến dưới lầu của quán trà, lại dừng lần nữa,

Trái tim của ta cũng bỗng nhiên dừng lại.

Người cầm dù chậm rãi ngừng đầu, ở trong mưa hướng về phía ta thấp giọng gọi: “Lạc nhi.”

“Nam Cung Minh.....” Thanh âm dễ nghe của hắn như sét đánh ngang tai, ta sợ tới mức lên tiếng đều kêu không ra.

Người tới đúng là Nam Cung Minh, tóc hắn thúc bạch ngọc quan, phong thái như trước, ngay cả đuôi lông mày đều lộ ra ôn nhu, giống như hai người chính là ước hẹn lúc này gặp mặt, hết thấy đều là tự nhiên như vậy.

Hắn thấy ta chậm chạp không xuống lầu, liền thu hồi dù, điểm nhẹ mũi chân, phi thân lên lầu, dừng ở trên lan can, hướng về phía ta vươn tay, sủng nịch nói:“Lạc nhi, theo ta về nhà đi.”

Hắn làm thế nào tìm được ta? Lại làm thế nào nhìn thấu lớp ngụy trang ?

Trong lúc ta nghi ngờ, xa xa có tiếng roi ngựa quất lên, vụn vặt tiếng vó ngựa cùng với một chiếc xe tinh xảo hoa lệ, bay nhanh từ đầu ngõ nhỏ kia tới rồi, tráng hán đánh xe gờ tay đưa mấy roi đánh tan người đi đường tránh né không kịp, dẫn phát từng trận rối loạn. Mấy đội quan binh cầm trong tay bảo đao lợi kiếm tới rồi, rất nhanh ngăn chặn đường tắt. Đi đầu xuống ngựa, cung kính đẩy nhắc lên bức rèm trên châu.

Nam Cung Minh mất hứng nhú nhú mày, ta bắt đầu phát run.

Quả nhiên, phía sau rèm trên châu, lộ ra sắc mặt khó coi của Long Chiêu Đường, mái tóc dài của hắn tùy ý thất lại, kết sợi trên châu, ăn mặc cùng phô trương tựa hồ so với ngày xưa đơn giản vài phần, đồ có chút giống y phục hàng ngày, bên người cũng không mang theo đám tiểu mỹ nhân trang điểm xinh đẹp cùng hắc bảo. Trong tay cầm cây trường tiên, nghiêng người dựa vào nhuyễn tháp, mang theo vài phần hận ý cùng vài phần cảm xúc không biết tên thẳng tắp trừng hướng ta, trong miệng lại đối Nam Cung Minh cười nói:“Nam Cung thiếu chủ hảo có bệnh hay quên, nô tài này tựa hồ là người của ta đi?”

49. Chương 49

Sự tình biến hóa giống như nằm mơ vậy.

Dưới lầu, Long Chiêu Đường ngồi ngay ngắn trong xe, trầm mặc rất giống tòa núi lửa sắp hoạt động, tùy thời sẽ bùng nổ cắn nuốt hết thảy.

Trên lầu, Nam Cung Minh đứng bên lan can, như một mảnh lá rụng trôi nổi ở trong cơn sóng dữ, mặc cho chìm nổi, nhưng không chút nào lùi bước.

Hai bên giằng co, giương cung bạt kiếm, thời gian mỗi một giây đều dài như một năm.

Gió lạnh ào ào, trong quán trà một mảnh yên tĩnh, không khí hóa thành khối băng đọng lại, lạnh lùng không có gì biến hóa, chỉ có sần sật tiếng mưa rơi bao phủ ở trong trời đất . Ngẫu nhiên truyền đến một hai tiếng ho khan cùng tiếng vang thật nhỏ của cái chén bị đánh nghiêng, đều giống như sét đánh cả kinh lòng người run sợ.

Ta là con thỏ mập bị kẹp ở bên trong, hung hăng chớp mí mắt hai cái, sau đó mở to hai mắt, nhìn xem bên trái là sói đối Nam Cung, nhìn một cái bên phải là mãnh hổ An Nhạc, lại nhéo đuôi thỏ của mình mấy cái, rốt cục tỉnh ngộ lại đây, sợ tới mức xụi lơ ở trên bàn, theo bản năng muốn thét chói tai Thạch Thạch cứu mạng.

Nhưng mà, hắn chỉ là một con chim nhỏ mới vào giang hồ, một đứa nhỏ mười ba tuổi, thật sự có thể giống kim giáp dũng sĩ uy phong lẫm lẫm đánh đuổi thiên quân vạn mã, đem ta cứu ra sao?

Đây là không có khả năng .

Cái gọi là kỳ tích, cái gọi là anh hùng, là đồ mà phim điện ảnh gạt người ta, trong hiện thực anh hùng là danh hiệu sau khi hy sinh mới truy phong!

Ở trước mặt mục tiêu ám sát nguy hiểm, trước mặt hai người muốn đặt hắn vào chỗ chết, ở vòng vây mấy trăm quân sĩ tạo thành, chỉ biết tặng tánh mạng của Thạch Thạch.

Phải giữ lại núi xanh, mới có củi đốt.

Hơn nữa Thạch Thạch muốn làm gì cũng tốt, hần muốn làm anh hùng muốn báo thù muốn đi chết ta không xen vào, ta chỉ là không nghĩ thấy hần vì ta mà chết. Hơn nữa chết một cái so với chết hai cái tốt, không hơn.....

Vẫn là ta đến làm anh hùng đi.

Cố gắng đem tiếng kêu thiếu chút nữa hô lên nuốt trở vào yết hầu, ta áp chế tim đập, thẳng thắt lưng, đứng lên, ngẩng đầu, trừng mắt nhìn hai đầu cầm thú, tận khả năng làm ình thoát nhìn tự nhiên chút.

Ngón tay thon dài của Long Chiêu Đường một chút có một chút không đùa sợi roi ngựa, thật lâu sau, rốt cục chậm rãi đứng dậy, quần sự ân cần tiến lên nâng, phu xe cúi người làm đệm, tùy thị tiểu đồng vội vàng vì hần phủ thêm áo lông chồn đen, dâng lên lò sưởi tay, sau đó cẩn thận dùng gấm vóc phủ lên nước dơ trên đường, bung ra cây dù gắn châu khảm bảo, hơn mười tướng sĩ mở đường, tiền hô hậu ủng che chở hần chậm rãi đi đến quán trà đơn sơ.

Lên đến lầu hai, hần ngạo mạn nhìn quét qua bốn phía, hơi hơi trầm ngâm, trực tiếp không nhìn sự tồn tại của Nam Cung Minh, chỉ hướng về phía ta ngoắc ngoắc ngón tay, trong mắt mang theo sát khí, trong miệng lại nói lời ôn nhu dụ dỗ:“Tiểu Lạc nhi, ngoan ngoãn trở về, mới có hảo trái cây cho người ăn!”

Trong nguyên tác hảo trái cây của Lâm Lạc Nhi chính là bị ném cho các tướng sĩ luân *. (nino : =.=!)

Ta sợ tới mức hồn phi phách tán, nhện không được lui ra phía sau hai bước, hướng Nam Cung Minh bên người đến gần hơn một chút.

Nam Cung Minh bỗng nhiên vươn tay câu đầu ngón tay của ta, thuận thế quán quanh, thẳng đến nhẹ nhàng bao lại tay của ta, sau đó nghiêng người ngăn cách tầm mắt của Long Chiêu Đường, gắt gao che chở.

Long Chiêu Đường bởi vì không thoải mái, tốc độ nói chuyện càng thông thả, hần cơ hồ là gần từng chữ một nói:“Nam Cung thiếu chủ, đừng quên nàng này là lễ vật phụ thân của người tặng cho ta.”

“An Nhạc Hầu gia lời ấy nói sai rồi,” Nam Cung Minh không nhanh không chậm mở miệng ,“Lạc nhi năm đó bán mình cho Nam Cung thế gia, ký trên giấy bán thân chủ nhân là ta, hơn nữa là giấy cầm cố, theo luật pháp Đại Sở, nô bộc là giấy cầm cố có thể chuộc lại theo giá gấp mười lần, ta nguyện vì Lạc nhi cô nương chuộc thân, hy vọng Hầu gia thành toàn.”

Long Chiêu Đường cười lạnh nói:“Nàng rõ ràng bán là tử khế, tại sao lại có thể chuộc thân?”

“Là như vậy sao? Hay là ta nhớ lầm ?” Nam Cung Minh mặt nhăn mày nhú, suy nghĩ hồi lâu, bỗng nhiên cười nói,“Một khi đã như vậy, thỉnh Hầu gia đem giấy bán mình lấy ra đối chứng xem có đúng không.

Long Chiêu Đường hừ lạnh một tiếng nói:“Làm càn! Chẳng lẽ bản hầu còn có thể nói dối vì ở một cái nha đầu nhỏ nhỏ sao?”

Nam Cung Minh “bình tĩnh đại ngộ” nói: “Nghe nói lần trước thư phòng của Hầu phủ bị cháy, hay là đã đốt cháy khế ước? Hầu gia đừng nóng giận, Vương tri huyện Kim Thủy trấn còn có bản sao, tìm hần tới vừa thấy liền biết rõ.”

Sắc mặt của Long Chiêu Đường bỗng nhiên trở nên âm trầm khó coi, quần sự bên người vội vàng phân phó tùy tùng mắng:“Kim thủy trấn là con chó gốc nào không có mắt quản lý? Làm cho hần tức tốc đem khế ước cùng mũ cánh chuồn đưa tới, nếu muộn lấy mạng chó của hần!”

Nam Cung Minh nhưng cười không nói.

“Không cần , đại hỏa có thể thiêu thư phòng của Hầu phủ, tự nhiên cũng có thể thiêu thư phòng của nha môn huyện, thật sự là hổ phụ vô khuyến tử, bội phục bội phục,” Long Chiêu Đường bỗng nhiên nở nụ cười, thần sắc trên mặt cũng tốt lên rất nhiều, hần đi qua hiên hoà vô vô bả vai Nam Cung Minh, cười nói,“Bản hầu cùng Nam Cung thế gia tương giao nhiều năm, nha đầu kia là một phần tâm ý phụ thân người đưa bản hầu, bản hầu thật là thích, sẽ không bạc đãi nàng, sao không bỏ những thứ yêu thích?”

Nam Cung Minh thở dài nói:“Hầu gia đối người ngoài tất nhiên là dày rộng nhân từ, nếu Lạc nhi là một nha hoàn bình thường, ở Hầu phủ làm việc cũng là thiên đại phúc khí. Cố tình nàng cùng ta thuở nhỏ quen

biết, lưỡng tình tương duyệt, sớm định cả đời, thật sự không thể chuyển tằng, thỉnh Hầu gia thứ lỗi, ngày khác sẽ theo Đại giang Nam Bắc chọn mười mỹ nhân giỏi ca múa, đưa lên Hầu phủ bồi tội.”

Long Chiêu Đường sững sốt một chút, hồ nghi hỏi:“Nam Cung Hoán thực đồng ý người cưới một nha đầu vào cửa?”

Nam Cung Minh khiêm tốn nói:“Phụ thân tất nhiên là đồng ý .”

Long Chiêu Đường cười nói:“Bản hầu phải đi Nam Cung thế gia chúc mừng một phen.”

Nam Cung Minh nói:“Hầu gia ưu ái, phụ thân thật cao hứng . Chỉ có điều phụ thân gần đây bị bệnh nặng, liền đem sự vụ của Nam Cung thế gia bàn giao cho ta, đi biệt viện tĩnh dưỡng, mặc kệ tục sự phàm trần.”

Long Chiêu Đường kinh nghi hỏi:“Lần trước gặp Nam Cung Hoán thân mình còn rất tốt, sao lại bỗng nhiên bị bệnh nặng?”

Nam Cung Minh nói : “Phong vân khó đoán, thế sự khó liệu, phụ thân đã muốn bệnh hồ đồ , không tiện gặp khách, ta thân là con trai độc nhất, phải hầu hạ ở bên giường, cũng sớm cưới vợ sinh con, nối dõi tông đường, lấy an ủi lòng của phụ thân.”

Nam Cung Hoán là người tập võ, ngày thường mắng người ta trung khí mười phần, sao có thể dễ dàng bị bệnh nặng? Càng không thể bị bệnh không có cách nào khác gặp người!

Hay là..... Giết cha?

Đây là diêm báo Nam Cung Minh thú hóa!

Khớp hàm của ta bắt đầu run lên, theo bản năng hướng bên cạnh tránh đi, giãy tay hấn, hướng cửa sổ nghiêng ngả lão đảo lui hai bước. Các tướng sĩ thừa cơ giơ lên trường mâu ngăn cách Nam Cung Minh, Long Chiêu Đường quăng ra trường tiên, quán lấy thất lưng của ta, hung hăng lôi kéo.

Ta không thể tự chủ bị đánh tới phía trước, vừa lăn vừa té xuống trước mặt Long Chiêu Đường.

Long Chiêu Đường hu tôn hàng quý cúi người xuống, đem ta nâng dậy, vỗ vỗ bụi đất, sau đó ôm vào lòng, đưa tay không chút khách khí xoa nhẹ ở trên lưng hai cái, cười nói:“Xương cốt vẫn là nhuyễn như vậy.”

Nam Cung Minh bức tức nói:“Hầu gia, thỉnh tôn trọng một chút, nàng là vị hôn thê của ta.”

“Nhưng mà..... Nàng xem kĩ tựa hồ cũng không thích người,” Long Chiêu Đường kéo dài âm điệu, vui cười nói,“Huống chi ta vốn không biết tâm ý của Nam Cung thiếu chủ, tiểu Lạc nhi từ lúc vào Hầu phủ tới nay, thân mình đã cho bản hầu, có thể nào gả cho người? Không bằng bản hầu thay Nam Cung thiếu chủ làm một mối tốt đến bồi tội, nghe nói Tam quận chúa nhà Lạc Vương gia mỹ mạo hiền thực, có tri thức hiểu lễ nghĩa, cùng thiếu chủ cũng coi như giai ngẫu thiên thành*.”

Nam Cung Minh sắc mặt thay đổi, ta cũng choáng váng, vội vàng đẩy ra hấn hỏi:“ Thân mình của ta khi nào cho người ?”

Long Chiêu Đường lại ôm ta càng chặt , hấn cầm lấy cằm ta, nhẹ nhàng hôn hôn, lỗ mũi cười nói:“Đừng quên ngày đó buổi tối, người dưới thân ở ta nhiệt tình hầu hạ, vẫn kêu ‘Hầu gia, không cần! Hầu gia, người rất xấu rồi! A — a — Hầu gia, người rất mãnh , người ta không được! A — Hầu gia, tha nô đi —’, cái kia thanh âm nhưng là kinh thiên động , toàn phủ đều nghe được nhất thanh nhị sở.”

Hầu phủ tất cả mọi người ái muội nở nụ cười, đều làm chứng.

Ta..... Ta quả thật kêu lên..... Ta không thể phủ nhận..... Ta thật sự quýnh

“Tiểu Lạc nhi cũng đừng giận, trở về gia không sung hạnh người khác, chỉ thương người, còn không được sao?” Long Chiêu Đường vươn ngón tay, nhẹ nhàng vuốt mặt của ta, xoa nốt thuốc dịch dung dán nơi khóe mắt, thấy ta loạn đá loạn đánh, lại âm trầm cười cường điệu nói,“Đừng nóng vội, đêm nay gia nhất định hảo hảo thương người.”

So với địa vị, trường kỳ chưởng quản ngành hàng hải Hầu gia cùng vừa mới tiếp nhận chức vụ võ lâm thế gia tiểu thiếu gia cao hơn.

So với nhân số, hầu phủ điều đến binh mã cơ hồ vây quanh toàn bộ quán trà, chiếm ưu thế tuyệt đối.

So với không biết xấu hổ, Long cầm thú cùng tiểu cầm thú lại thiên địa có khác.

Cho nên đại lão hổ hăng hái ôm con thỏ mập, từ đầu tới đuôi sờ soạng một lần, từ trong giày lấy ra chủ thủ, quăng xuống sàn, sau đó dùng tư thái của kẻ thắng, xoay người rời đi.

Con thỏ mập không dám kêu gọi, chỉ hồng mắt, liều mạng vùng chân, lại bị roi trói thật chắc.

Nam Cung Minh đứng ở tại chỗ, sắc mặt âm tình khó phân biệt.

Ta cả người bị đóng gói ném vào bên trong xe, lăn đến trên nhuyển tháp.

Xe ngựa lung lay hai cái rất nhỏ, bắt đầu chạy.

Long Chiêu Đường nhu nhu cái trán, sắc mặt nhìn ta trầm xuống dưới, ta bị trói giống một con giun đang suy nghĩ tìm động để chui, còn không có trườn rất xa, đã bị hấn bắt trở về, gắt gao ấn ngã vào nhuyển tháp, thực khủng bố hỏi:“Người làm sao biết cơ quan bí mật trong phòng ta?”

Ta thét to:“Có..... Có người nói !”

“Là ai nói ?” Trong ánh sáng thần nhiên của dạ minh châu, mặt hấn càng dựa vào càng gần, hô hấp ẩm áp phun đến trên mặt, ta giống như có thể nhìn đến hấn muốn dùng răng nanh, đem đầu của ta xé thành hai nửa.

“Nam Cung Hoán!” Ta không chút do dự đem tội giao cho cái tên lão niên si ngốc bị nhốt kia, dù sao chết không đối chứng!

Mặt của Long Chiêu Đường lại đến gần hơn ba phần:“Hấn nghĩ muốn cái gì?”

Ta không kịp suy nghĩ kĩ, bay nhanh trả lời:“Nam Cung gia cũng muốn nhúng tay hàng hải.....”

Long Chiêu Đường không có hỏi lại, lâm vào trầm tư.

Ta không biết mình có lừa dối quá quan hay không, trong lúc kinh nghi bất định, thất lưng bị mạnh mẽ nhấc lên, một nụ hôn nóng cháy phủ lại, đầu lưỡi Long Chiêu Đường thô lỗ va chạm khớp hàm của ta, đụng phải vài lần đều không có mở ra được, liền mất đi kiên nhẫn, đưa tay bắt lấy cằm dưới của ta, dùng kĩ thuật điệu nghệ mở khớp hàm, ở bên trong khuấy đảo lung tung

Ta ăn đau, hung hăng cắn một cái, cắn nát đầu lưỡi hấn.

Long Chiêu Đường lại như dã thú phấn khởi, hấn cũng hung hăng cắn lên môi của ta.

Môi bị rách, máu giao hòa. Ngọt ngào , mẫn mẫn , hương vị giống như rỉ sắt tràn ngập khoang miệng, hỗn hợp nước bọt nuốt vào thân mình.

Loại tiếp xúc dường như ma quỷ giao triền làm cho người ta sợ hãi, ta nức nở ý đồ dùng đầu gối đẩy hấn ra.

Không biết qua bao lâu, hấn mới lưu luyến không rời buông môi, vừa liếm giọt huyết thấm ra, vừa ôn nhu hạ mệnh lệnh:“Nói, ngươi về sau sẽ nghe lời ta nói.”

“Không!” Ta cố lấy dũng khí toàn thân đi cự tuyệt.

Long Chiêu Đường rất kiên nhẫn tiếp tục:“Nói ngươi sẽ ở lại bên người ta.”

“Không!”

“Nói ngươi nguyện ý cùng ta chung một chỗ.”

“Không!”

“Nói ngươi yêu ta.”

“Không!”

Ta cự tuyệt càng lúc càng quật cường.

Long Chiêu Đường thở dài, hần bỗng nhiên mở ba cái ngăn kéo nhỏ bên cạnh nhuyển tháp, ngăn thứ nhất là ba sợi chất liệu trường tiên khác nhau, có thô có mảnh, thủ công hoàn mỹ; Ngăn thứ hai là châu báu hoa ngọc, mỗi dạng đều vô giá; Ngăn thứ ba là các loại dụng cụ xx khủng bố lớn nhỏ không đều, có những cái ngay cả tên đều không biết, sau đó hần hỏi: “Người nói muốn tự do, cho nên người có thể lựa chọn, muốn cho ta đối xử với người như thế nào.”

Về mặt của hần là tự nhiên như vậy, chính như quan tòa đang tuyên bố người có cũng đủ nhân quyền, người có thể tự do lựa chọn muốn treo cổ, chém đầu hay là ghế điện, dù sao vẫn là chết.

Ta cái gì cũng không muốn, liều mạng lắc đầu lui ra sau.

Long Chiêu Đường nhìn ta hồi lâu, cười lạnh nói: “Người nói cho ta biết, nếu vô luận ôn nhu hay là tàn bạo, người cũng không muốn cùng ta cùng một chỗ, ta làm sao lãng phí tâm tư này đâu?”

Ta tráng lá gan trả lời: “Cùng một chỗ thương tổn lẫn nhau, thống khổ lẫn nhau, còn không bằng tách ra tốt hơn.”

“Không!” Lần này đến phiên Long Chiêu Đường quả quyết cự tuyệt, “Không có khả năng lại thống khổ hơn.”

Ta không phải thực hiểu được hàm nghĩa những lời này của hần.

Long Chiêu Đường nở nụ cười, hần hỉ nộ vô thường lại đem ta ôm vào trong lòng, nhẹ nhàng mà lắc a lắc, ở bên tai lẩm bầm lẩm bầm: “Người có thích hay không có cái gì liên quan? Người chán ghét không chán ghét có cái gì liên quan? Của người lòng đang làm sao lại có cái gì liên quan? Thân của người thuộc về ta, vĩnh viễn đứng ở bên cạnh cùng ta về về thì tốt rồi, có cái gì phải băn khoăn? Tiểu Lạc nhi, nghĩ đến người phản bội ta, rồi đi cùng nam nhân khác cùng một chỗ, ta liền nhịn không được muốn giết người.....”

Chưa từng có yêu, tại sao lại nói phản bội?

Hần là kẻ điên! Muốn làm nghệ thuật đều là kẻ điên!

“Ta đang nhẫn nại, đừng khiến ta phải thật sự giết người.” Tay của Long Chiêu Đường luồn vào trong vạt áo của ta, phủ lên da thịt, nhẹ nhàng vuốt ve, mang đến từng trận cảm giác man mát, “Về sau ở cùng ta, yêu thương ta, vĩnh viễn đứng ở bên người ta, được không?”

“Hảo.....” Ta cả người mao cốt tung tung nhiên, biết nếu không đáp ứng thật sự phải xong đời, hơn nữa sẽ xong đời thật sự thảm.

“Người đang nói dối,” Long Chiêu Đường ôn nhu hôn hôn hai má của ta, “Nhưng mà không có gì, sau khi trở về, ta sẽ không lại cho người cơ hội chạy trốn.”

Hần cởi sợi roi đang trói ta, sau đó đem người đặt ở trên giường. Đứng bên cạnh, cúi người xuống, khoan thai hỏi: “Người sẽ phản kháng sao?”

Ta hoảng sợ nhìn thoáng qua những thứ đặt loạn thất bát tao trong ngăn kéo thứ ba bên cạnh, lại tìm một chút chung quanh không có dụng cụ thích hợp tìm chết, sau đó liều mạng lắc đầu.

Kiến bò trên chảo nóng cũng không dày vò như ta trong giờ phút này.

Long Chiêu Đường thực vừa lòng, bắt đầu thuận thực tiến hành tiền diễn.

Thân mình của Lâm Lạc Nhi bị người đụng chạm thực dễ dàng gây ra khoái cảm, cho nên hần đang chậm rãi đùa, khi thì ôn nhu khi thì thô bạo, tựa như lăng trì, chính là lăng trì không phải thân mình, là tự tôn, đều là kéo phải chết không sống, chậm chạp không chém xuống một đao trí mạng.

Ta nhắm mắt lại, cắn chặt răng, cả người cứng ngắc, bắt đầu tưởng tượng đang bị chó cắn.

Xe ngựa vẫn loạn choạng đi tới, bỗng nhiên, thắng một chút, ngừng lại.

50. Chương 50: Nhị Trọng Đuổi Bắt

Người đánh xe của Hầu phủ khi nào thì không chuyên nghiệp như vậy?

Long Chiêu Đường biến sắc, đang muốn phát tác.

Thùng xe vừa lay động mạnh vài cái, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân hỗn độn, tiếng lưỡi dao va chạm, tiếng ám khí xé gió, Long Chiêu Đường vội vàng vén rèm nhìn ra, thấy bạch mã cao lớn đã bị chém bị thương, máu nhuộm cỏ xanh, phát ra tiếng tê tê gào thét. Mười mấy tên quái nhân cầm trong tay các loại vũ khí hình thù kỳ quái, vây quanh đoàn xe, đang quyết chiến với các tướng sĩ cùng thủ vệ.

Ta nhanh chóng kéo lại áo quần đứng dậy, nhìn bên trái nhìn bên phải, tìm kiếm cơ hội thừa dịp loạn chạy trốn.

“Hầu gia, đại sự không ổn, là ma giáo tà nhân tấn công, còn thỉnh Hầu gia mau mau tránh né.” Thị vệ của Long Chiêu Đường vọt vào đến, lau vết máu trên mặt hai cái, chấp tay nói.

“Đám người giang hồ này sao dám mạo phạm quan phủ? Bọn họ vì sao không dùng lửa tấn công?” Long Chiêu Đường đã nhìn quen nhiều sự kiện, bối rối trong ngăn ngủi qua đi lại khôi phục trấn định, hẩn quan sát tình thế bên ngoài một lát, nghiêng nghiêng nhìn ta liếc mắt một cái, dữ tợn cười nói, “Phía sau tất có nhân làm chủ.”

“Không có liên quan với ta!” Ta liền xua tay phủ nhận, trong lòng lại hoài nghi là thể chất nữ chủ của Lâm Lạc Nhi đem ma giáo cảm thú hấp dẫn đến đây? Nhưng mà ngẫm nghĩ liền thông suốt, đám thú đều che mặt, phân không rõ đâu là đầu lĩnh cảm thú, rõ ràng theo nguyên tác miêu tả, chỉ cần nhìn thấy soái ca cao lớn anh tuấn khí phách hết thấy đều né tránh sẽ không sai lầm.....

“Tính người cũng không có bản sự này, tất nhiên là người khác, văn chương hầu hạ.” Long Chiêu Đường ra mệnh lệnh.

Thị đồng đang bị dọa đến thẳng phát run nhanh chóng xuất ra giấy mực, tinh tế nghiền nát, chưa mài được vài cái, liền bị Long Chiêu Đường hung hăng một phen đẩy ra, còn quăng ngã bỏ nhào. Long Chiêu Đường ở giữa tiếng chém giết đầy trời, cuốn tay áo dính dính mực còn chưa mài tốt, trên giấy nhanh chóng viết vài chữ, lại ấn hỏa phong, giao ột thị vệ trầm mặc ít lời, mệnh lệnh nói: “Truyền thủ dụ của ta, điều ba ngàn quân sĩ tại huyện Bình Dương tiến đến diệt cướp! Còn lại những kẻ liều chết chống cự, lui địch tiền thưởng một ngàn lượng, bị thương tiền thưởng năm ngàn lượng, chết trận cấp trợ cấp vạn lượng, chém đầu thưởng năm ngàn lượng, bắt được đầu lĩnh tiền thưởng mười vạn.”

Tướng sĩ hộ viện trong Hầu phủ vốn là dũng sĩ trong quân được chọn lựa kĩ càng, nay lại có trọng thưởng, sĩ khí tăng mạnh, đều dường như là đánh gà huyết, không sợ chết không sợ bị thương cùng ma giáo tà nhân đánh giết, tà nhân mặc dù võ công cao cường, lại không liều mạng như vậy, hơn nữa hình như có bận tâm, chỉ không ngừng cùng mọi người quay vòng, tìm kiếm cơ hội tiến công xe ngựa.

Hai bên đánh thế lực ngang nhau, truyền lệnh thị vệ ở mọi người che dấu hạ, huy một cây trọng tiễn, ra sức sát xuất huyết lộ mà đi.

Long Chiêu Đường rút ra kiếm, cùng ta ở trong xe trùng nhau, chậm đợi tin tức.

tiếng kêu thảm thiết ngoài xe truyền vào không dứt, ta rốt cục nhìn không được : “Vì sao ma giáo sẽ tập kích người?”

“Tập kích ta?” Long Chiêu Đường nhìn không được nở nụ cười, “Nếu tập kích ta vì sao không cần dùng tên đánh từ xa, dùng lửa thiêu bức đầu hàng? Bọn họ là đang bận tâm cái gì? Sợ thương tổn người trong xe. Hơn nữa bản hầu lần này xuất hành quyết định vội vàng, ngay cả hầu phủ tất cả mọi người không có toàn bộ biết được, đám ma nhân này bình thường phân bố thiên nam địa bắc, làm sao lại trong thời gian ngắn tập trung vào lúc này? Bọn họ hẳn là đã sớm an bài ở phụ cận chờ đợi lệnh hành động, mục tiêu nhất định là người.”

“Nhưng mà ta cùng ma giáo thật sự chưa thấy qua mặt!” Ta tuyệt vọng kêu rên , “Tổng sẽ không trên đường cho khát cái hai cái bánh bao là ma giáo giáo chủ đích dung đi?”

Long Chiêu Đường bị sức tưởng tượng bư hân của ta chấn động, hân trầm mặc một hồi lâu mới nói: “Không có khả năng, thật sự là ma giáo giáo chủ cướp người, đến sẽ không chỉ là những người này, họ pháp trường lão quân sự sẽ đi ra một hai cái, đầu lĩnh của bọn họ là kẻ khác.”

“Là ai?” Ta hỏi.

“Thảm tử báo cáo, gần đây Nam Cung thế gia tựa hồ cùng ma giáo liên tục có tiếp xúc, tiểu tình nhân của người thật đúng là tình thâm ý trọng a, trách không được ở quán trà không dốc sức tranh, nguyên lai là đem người an bài ở nửa đường, đáng tiếc còn non tay một chút,” Long Chiêu Đường vỗ vỗ đầu ta, bình tĩnh nhấp trà, bỗng nhiên hung hăng ném bể cái chén, vẻ mặt càng phát ra dữ tợn, “Nếu hân tưởng xé rách mặt, bản hầu liền bồi hân hảo hảo ngoạn tiếp.”

Mảnh nhỏ văng tứ phía, nước trà bắn góc váy.

Long Chiêu Đường dùng một tay ôm ta đi qua, đùa bỡn tóc dài của ta giống như đùa bỡn mèo con, lẳng lặng không biết suy nghĩ cái gì, ta lại nhớ tới Nam Cung Minh, hân thật sự thay đổi sao?

Ta không biết.

Một cái mặc áo giáp thị vệ từ bên ngoài thật mạnh tạp nhập bên trong xe, hân vẻ mặt đầy huyết, cả người đều bị thương, trợn to mắt nhìn chúng ta, trên mặt đất run rẩy vài cái, rốt cục bất động.

Thị đồng ở dưới ánh mắt uy hiếp của Long Chiêu Đường, chậm rãi đem thi thể đá đi ra ngoài.

Ta ngồi không nhúc nhích.

Chỉ cảm thấy đời trước cùng các bằng hữu cùng nhau xem phim kinh dị giết người liên hoàn án, mỗi khi dao nhỏ đâm xuống, tiếng người bị hại kêu rên, máu chảy đầm đìa tứ chi nơi nơi bay loạn, mọi người đều thích dùng mười ngón ôm mắt, hơi hơi lộ ra khe hở, vừa sợ hãi vừa xem. Nay bên người chính là phần còn lại của chân tay đã bị cụt, chung quanh tràn ngập mùi máu tươi nồng đậm, nghe chân chính tiếng kêu thảm thiết trước khi chết, ngược lại cảm thấy không đúng thật, giống như ác mộng.

“Người trấn định đáng sợ.” Long Chiêu Đường nói, “Cho rằng hân nhất định có thể đem người cứu ra sao?”

“Không,” Ta lắc đầu, “Chính là cảm thấy..... Cùng ai ở một chỗ đều không sai biệt lắm, lăng trì cùng chém đầu cuối cùng không có khác nhau.”

Long Chiêu Đường nghiêng nghiêng đầu, cười nói: “Ở trong lòng người, ta đại khái là lăng trì đi?”

Hoàn toàn tương phản, ta đối hân cho tới bây giờ chỉ có căm thù đến tận xương tủy, nếu có cơ hội sát hại hân, quyết sẽ không nương tay. Long Chiêu Đường có thể thương tổn cơ thể của ta, làm cho ta thống khổ, lại thương tổn không được tâm của ta.

Nhưng mà ta chưa bao giờ tưởng sát hại Nam Cung Minh,

Vì nhớ rõ, ngồi chung dưới mái hiên Tàng Thư các, hoa đào nở rộ, có một thiếu niên thoải sáo nói bản thân tin tưởng nước chảy đá mòn.

Lâm Lạc Nhi thương hân.

Ta không có thương hân.

Nhưng chúng ta đều không muốn nhìn thấy hân thay đổi.

Nhưng mà hân cuối cùng vẫn là đi lên cùng một con đường.

Mũi xe bị phi phủ ném đi, đồ chơi trên giá thượng đều ngã xuống, Long Chiêu Đường đưa tay, thay ta ngăn lưu hương ngọc lưu ly suýt rớt trúng đầu. Theo sau bốn vách tường thân xe bị móc sắt đâm vào, hung hăng rớt ra, cả toa xe lập tức tan rã. Một cây ám tiễn phóng tới, thị đồng bị Long Chiêu Đường kéo đến làm tấm mộc, ngay cả tiếng thét chói tai cũng chưa kịp phát ra đã đưa mệnh.

“Bảo hộ Hầu gia!” Các tướng sĩ còn sót lại đều nẩy lên, giơ lên tấm chắn.

Long Chiêu Đường gắt gao kéo ta không buông tay.

Ánh trăng ôn nhu, chiếu Tu La hiện trường phá lệ âm trầm. Ta ngẩng đầu, thấy cỡ trăm mét dưới tàng cây, có một cái thân ảnh gầy yếu khiêng đao, xen lẫn trong đám người ma giáo, giết đỏ hai mắt.

Hắn thấy ta, kêu một tiếng:“Lạc nhi!”

Ta cúi đầu, hé miệng, hung hăng một ngụm cắn ở mu bàn tay Long Chiêu Đường, ngay cả thịt cũng kéo xuống một khối.

Long Chiêu Đường rút cục thả lỏng tay.

Ta nắm một nắm bùn cát dưới đất, quăng hướng ánh mắt thị vệ và Long Chiêu Đường , thị vệ giơ đao muốn chém, Long Chiêu Đường vội vàng kêu to:“Không thể giết!”

Ta nhân cơ hội xem chuẩn một chỗ phòng thủ bạc nhược, giống con chó nhỏ té chạy, liền xông ra ngoài.

“Truy!” Long Chiêu Đường hỗn hển kêu.

Thị vệ cũng đều vội gọi:“Hầu gia nguy hiểm! Không được!”

Ta không quan tâm, liều mạng hướng về phía trước, so với thi chạy năm mươi thước hồi học trung học còn nhanh hơn, nhảy vào vòng tay an toàn nhất trên thế giới.

Thạch Thạch ôm ta, hướng trên vai khiêng, cắn răng bay nhanh chạy.

Phía sau ma giáo truy đuổi, hầu phủ truy đuổi.

Hắn tay trái là thể trọng tám chín mươi cân ta, tay phải là nặng hơn trăm cân cửu hoàn Đại Khảm Đao, gánh thật sự quá nặng.

Mắt thấy truy binh lại gần, Thạch Thạch cân nhắc một lát, lấy ra vũ khí trước giờ cũng không rời khỏi người nay bị chủ nhân vứt bỏ, thật mạnh rơi trên mặt đất.

Hắn sửa dùng hai tay ôm lấy ta, gia tốc bôn nhập vào cây cối rậm rạp, nương hắc ám che dấu, bỏ rơi truy binh.

Ước chừng chạy bảy tám dặm đường, tiếng truy đuổi ở phía sau vừa ngớt, hắn hơi chút dừng lại thở hỗn hển. Một thanh âm ôn nhuận ở trên cây vang lên:“Thạch Thạch sư đệ, vất vả người .”

Ta ngẩng đầu.

Là Nam Cung Minh, mặc áo xanh, lẳng lặng đứng ở trên cành cây mỉm cười, cành cây ở dưới mũi chân lắc lư, thân hình hắn vẫn không nhúc nhích. Gió lạnh hơi hơi thổi bay vài sợi tóc, trường kiếm trong như gương, ở dưới ánh trăng rạng rỡ sinh huy, ánh mắt kia là ôn nhu trước sau như một, nhưng là trong phân ôn nhu này có phần lạnh như băng khó lý giải.

Hắn thay đổi?

Ta nắm chặt Thạch Thạch vạt áo, vùi vào trong lòng hắn.

Thạch Thạch lui hai bước, xoay người muốn chạy.

Nam Cung Minh sở trường khinh công, tốc độ nhanh hơn, xoay người đã ở phía trước, hắn quay đầu nhìn Thạch Thạch liếc mắt một cái, thản nhiên nói:“Từ nhỏ phụ thân đã nói người học được mau hơn ta, cường hơn ta, ta không phải thực tin. Khó được hôm nay có cơ hội, không bằng đến thử một lần đi.”

Thạch Thạch dùng một cánh tay ôm ta, theo bản năng đưa tay rút đao, nhưng mà đao đã quăng mất.

51. Chương 51: Phản Bội

Loại tiết mục ‘nhị nam tranh nhất nữ’ này còn có thể cướp huyết hơn nữa hay không?

“Bình tĩnh a bình tĩnh! Mọi người đều là người văn minh, đánh đánh giết giết thật không tốt, có chuyện gì có thể ngồi xuống từ từ nói chuyện, chúng ta thương lượng thương lượng, không nên giơ đao động thương.....” Ta cố lấy dũng khí, kiên trì, ý đồ khuyên giải, nhưng mà đối mặt vẻ tươi cười bảo trì không thay đổi Nam Cung Minh, càng khuyên càng không tự tin, càng khuyên càng chột dạ.

Nam Cung Minh đem ta cẩn thận đánh giá một phen, tầm mắt đứng ở bả vai, tránh hồi lâu, cuối cùng cúi đầu, thật dài thở dài, bình thần nói:“Lạc nhi muội muội, người trước chỉnh quần áo, sau đó theo ta trở về.”

Ta cúi đầu, thể này mới phát hiện vừa nãy bị Long cầm thú sờ sảng, quần áo hở ra hơn phân nửa, lúc mặc vào lại vội vàng gấp gấp, dây lưng không cột chắc, nay đã muốn buông ra, lộ ra nửa bả vai, mặt trên là nhiều điểm màu đỏ do bị hôn và bị cắn, giày thêu dưới chân lúc Thạch Thạch ôm bỏ chạy đã đánh mất một cái, lộ ra bàn chân tuyết trắng, mặt trên còn vướng một mảnh váy trong. Búi tóc trên đầu sớm hỗn loạn, tinh mịn tóc dài rời rạc bay bay trên vai, hơn nữa gấp đi ra một đầu mồ hôi lạnh, loại cảm giác này, tựa hồ..... Có điểm không ổn.....

Thạch Thạch bay nhanh nhìn lướt qua hôn ngân trên vai, không hé răng, chính là bình tĩnh.

Nam Cung Minh sắc mặt cũng không đẹp chút nào.

Loại không khí này kỳ diệu lại quỷ dị, ta kinh ngạc, bọn họ sẽ không cho rằng ta cùng Long cầm thú vừa mới mây mưa thất thường đi?!

Ta quyết định thật nhanh chóng đem áo kéo trở về, vừa định cởi ra đai lưng thắt lại, lại phát hiện hai người đứng ở bên cạnh ánh mắt càng quái, Thạch Thạch còn nuốt nước miếng hai cái, mặt nhanh chóng đỏ lên.

Ta bỗng nhiên nhớ tới, loại hành vi cởi đai lưng trước mặt nam nhân này, tương đương ở hiện đại đứng trước công chúng cởi váy, cực có ý câu dẫn, hướng chỉ là cổ đại, phương diện nào đó tương đối bảo thủ.....

Thạch Thạch cầm lấy ta không buông tay.

Ta xấu hổ cầm đai lưng đứng ở nơi đó, cởi cũng không phải, không cởi cũng không được.

Gió đêm thổi qua, thật lạnh.....

Ước chừng qua nửa khắc, Thạch Thạch trừng mắt nhìn Nam Cung Minh liếc một cái, nhanh chóng lột mảnh vải cột trên vỏ đao, hoang mang rối loạn đem ta ba vòng trong ba vòng ngoài cột lại, sau đó hung hăng thắt hai cái gút, lực đạo mãnh liệt, thiếu chút nữa cắt đứt thắt lưng của ta.

“Má ơi! Ngu ngốc, nhẹ chút, ai da ai da, người cho là đang cột bao tải a.....” Ta đau đến nước mắt đều nhanh rơi ra, cúi đầu nhìn xem thắt lưng của mình, ít nhất nhỏ đi hai tấc.

“Tổng so với bị người khác nhìn tốt!” Thạch Thạch không đầu óc lại đưa tay đến bên hông ta, muốn cởi ra thắt lại, ta nhanh chóng một cái tát phủ móng vuốt ngóc của hắn ra.

Nam Cung Minh lạnh lùng nhìn chúng ta, nhẹ nhàng khụ một tiếng:“Các người cảm tình thật không sai.”

Thạch Thạch nhếch môi, lộ ra răng khểnh, thị uy giống như nói:“Đúng vậy.”

Ta vùng trộm dùng sức ở phía sau lưng hắn nhéo một cái, làm cho hắn cảm miệng – lúc này sao có thể kích thích cầm thú?

Thạch Thạch hơi hơi xoay thắt lưng, quay đầu nhìn ta, tràn đầy lên án.

Ta không rảnh cùng hắn “Mặt mày đưa tình”, chỉ nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của Nam Cung Minh.

Nam Cung Minh lần thứ hai thở dài:“Lạc nhi muội muội, ta trước kia vẫn cho rằng chỉ cần so với người khác càng cố gắng, tổng có thể hóa giải ý chí sắt đá, nhưng mà ta phát hiện bản thân sai lầm rồi. Cho dù có thể nước chảy đá mòn, lòng người vẫn là không thay đổi được, chán ghét một người đến cùng vẫn là chán ghét.”

“Ta không chán ghét người!” Ta vội vàng giải thích.

Nam Cung Minh nghiêng đầu, nghĩ nghĩ, nở nụ cười:“Nhưng mà ta mong muốn không chỉ là không chán ghét.”

“Đó là người tham.” Thạch Thạch không hề cố kỵ kích thích đối phương.

Nam Cung Minh đem tầm mắt chậm rãi chuyển hướng về phía hắn.

Ta lại đánh Thạch Thạch một cái tát, hỗn hển nói: “Người bớt tranh cãi được không?”

“Hừ, thì tính sao?” Thạch Thạch buông ra thất lưng của ta, cười lạnh nói, “Hắn vì hôm nay chủ mưu đã lâu, thậm chí cầu kết ma giáo, chẳng lẽ bớt tranh cãi sẽ tha ta một mạng sao?”

Nam Cung Minh trả lời thật nhã nhặn: “Lạc nhi muội muội, Nam Cung thế gia đuổi giết phản đồ tận hết sức lực, tương lai lại cùng người bồi tội.”

Ta tức giận đến khóe mắt rút gân, nếu Thạch Thạch đã chết, đòi hắn bồi tội có ích lợi gì?

Tay của Thạch Thạch chậm rãi dời về bên hông, trong miệng hỏi lại: “Người làm sao biết ta sẽ đi Vô Thường Lâu?”

“Trăm vạn trọng thưởng, tất có dũng phu,” Nam Cung Minh trả lời thật sự thành khẩn thẳng thắn, “Nhưng An Nhạc Hầu ít đi lại trên giang hồ, võ nghệ không tinh, xuất môn phải mang theo xa mã hộ vệ, cho nên đội ngũ khổng lồ, hành động thông thả, ta thu được tin tức sau liền đi đường thủy, đáng tiếc vẫn không cướp được tiên cơ.”

Nam Cung thế gia cùng An Nhạc Hầu phủ bên trong đều có thám tử của nhau, được đến tin tức cũng không phải chuyện lạ.

Nhưng mà, tin tức của An Nhạc Hầu lại là từ đâu mà đến?

Chưa kịp suy nghĩ kĩ, Thạch Thạch hai tay vừa lật, lấy ra một phen chủy thủ dài ba tấc, giống như dã lang hướng Nam Cung Minh đánh bất ngờ, hắn nói bản thân không am hiểu binh khí ngắn, nay chủy thủ phiên vũ, một tấc ngắn là một tấc nguy hiểm, bên người vật lộn, nhưng lại cũng là thuận thực dị thường.

Nam Cung Minh thở dài lần thứ ba, thân hình khẽ nhúc nhích, Thu Thủy kiếm trong tay xuất ra, trong bóng đêm nhiều điểm kiếm khí như đầy trời hoa rơi ở không trung phi vũ, xinh đẹp nhưng dấu điểm sát khí.

Ta thấy không rõ động tác của bọn họ, chỉ thấy hai thân ảnh một đen một xanh đánh giáp lá cà, Thạch Thạch tựa hồ cố hết sức áp sát, Nam Cung Minh lại nhẹ nhàng rút ra khoảng cách, lưỡi dao ở không trung thường thường chạm ra mấy đóa hỏa hoa sáng lạn, còn chưa có thấy rõ, liền giấy lát rồi biến mất, theo sau lại xuất hiện ở một chỗ khác cách đó hơn mười thước.

Dùng vũ khí ngắn đánh lâu dài, chung quy là Thạch Thạch rơi xuống hạ phong, ta dần dần thấy được hắn trốn trái tránh phải, tựa hồ có chút cố hết sức. Mà kiếm của Nam Cung Minh vẫn là nhanh như vậy, không có lưu tình một chút đường sống.

Tim đập như muốn nhảy đến cổ họng, hô hấp đã sắp không thông. Ta đưa tay vào trong tay áo, lấy ra một cái bao giấy nhỏ chứa bột phấn, đó là thuốc bột dịch dung hoa đào tiến của ta, từ lúc phát hiện nó cùng loại công hiệu với hạt tiêu, ta liền ẩn dấu mấy bao trong người làm ‘bình xịt ngừa sói’.

Dù sao trốn không thoát, phải chết liền cùng chết đi.

“Dừng tay!” Mắt thấy Thạch Thạch càng lùi càng sau, động tác càng thêm khó khăn rõ ràng. Ta biết hắn sắp thua, liền không để ý tánh mạng, cúi đầu, quát to một tiếng, giống như một con bò phát điên nhằm phía đao quang kiếm ảnh, đánh bạc vận khí của chính mình.

Vận khí của ta không sai.

Thạch Thạch nghe thấy tiếng hô, chủy thủ quỹ đạo xoay chuyển bay nhanh, chỉ cắt qua góc tay áo của ta, Nam Cung Minh đầu tiên là sửng sốt, sau đó vội vàng thu chiêu, trong tay liên miên không ngừng kiếm quang vận chuyển mất linh, nhất thời đình trệ xuống dưới, thật giống như nhạc khúc hoa lệ bị một nốt sai tông.

Ta không kịp nghĩ kĩ, giấy bao trong tay vung lên, đầy đầu mẫn não tung hướng Nam Cung Minh.

Nam Cung Minh đối ta vẫn chưa đề phòng, trên mặt dính vào bột phấn, đau đến hắn hô nhỏ một tiếng, rốt cuộc không thể nhìn thấy.

“Chạy mau!” Ta kéo Thạch Thạch bỏ chạy.

Thạch Thạch nhưng không có động, hấn giống như một thợ săn, trong tay chủ thủ chuyển, hướng Nam Cung Minh phác qua, hung hăng một đao hướng trái tim hấn đâm tới!

Nam Cung Minh nhìn không thấy chung quanh, lại nghe tiếng gió, vội vàng đưa tay đón đỡ.

Chủ thủ sắc bén hung hăng sát quá tay phải hấn, đâm vào bả vai.

Nam Cung Minh bị thương lui về phía sau, Thạch Thạch rút đao lại đâm,

“Không cần!” Mắt thấy đứa nhỏ cùng nhau lớn lên sắp bỏ mạng đương trường, động tác của ta so với lý trí xoay chuyển nhanh hơn, gắt gao ôm lấy thắt lưng Thạch Thạch.

“Tránh ra!” Thạch Thạch hồng mắt trừng ta.

Ta lập tức kinh ngộ chính mình ở trong lúc đấu tranh sinh tử làm như vậy là không đúng, nhưng lại không thể buông tay, chỉ vì sâu bên trong tình cảm của ta đối Nam Cung Minh, luôn luôn một phần thật sâu tự trách cùng áy náy. Làm nam 1 trong nguyên tác, nếu không có ta, ít nhất hấn có thể được đến trái tim của Lâm Lạc Nhi. Nay thiếu niên từng thuần khiết, si tình cái gì đều không có, lại như trước vì tránh không làm bị thương ta mà dừng cơ hội giết chết đối thủ.

Ta không ngừng tính toán phải thoát đi hấn như thế nào, lại chưa bao giờ nghĩ tới muốn hấn chết.

“Lạc nhi.....” thanh âm của Nam Cung Minh giống như một con sói cô độc bị thương, chỉ có vô tận đau đớn, đâm vào lòng ta đều đang bất an run run.

Ta khẩn cầu nhìn Thạch Thạch, không ngừng lắc đầu.

Thạch Thạch do dự một lát.

Nam Cung Minh ôm miệng vết thương, gắng gượng mở mắt ra, hướng về phía ta nhìn lần cuối cùng, nhanh chóng ẩn vào rừng cây, biến mất ở trong bóng đêm.

“Lòng dạ đàn bà! Cứ cản trở!” Thạch Thạch hô hấp có điểm dồn dập, hấn nghiêng nghiêng dựa vào đại thụ, thở hổn hển một hồi lâu, mới oán hận giáo huấn ta, “Có biết không thả hổ về rừng, hậu hoạn vô cùng?!”

Ta tự biết làm sai, co quắp bất an nói: “Thực xin lỗi.....”

“Nghe đây, ta không muốn chịu ân tình của nữ nhân, lại càng không muốn nhận thủ đoạn thấp kém của giang hồ như thế này, lần sau có vũ khí, liền quang minh chính đại xử lý đám kia! Người đừng lại vướng chân vướng tay!” Thạch Thạch lại thở một hơi, bỗng nhiên lại nổi giận nữa, một cái tát chụp lên đầu ta lại mắng: “Cái tên không đầu không đuôi này! Cứ hướng chỗ đánh nhau mà lui vào, muốn chết sao? Thực TMD ngu xuẩn! Lại có lần sau, lão tử..... Lão tử liền..... Đem người ẩn lên ghế hung hăng đánh một chút! Đánh cho người ba ngày không xuống giường được!”

Ta biết vâng lời, mặc cho quả trách, cũng ngoan ngoãn giơ tay thề, lần sau không dám.

“Đi.” Thạch Thạch thở đủ, mệnh lệnh nói.

Hấn không có lại công ta, chỉ giữ chặt tay của ta, tốc độ đi cũng không mau.

Ta nghĩ chắc hấn đã nổi giận.

Bỗng nhiên một bóng đen hiện lên trước mắt, là Thác Bạt Tuyết Mệnh từ trong đám cây cối chui ra, trên người dính không ít máu tươi, tóc cũng rối loạn rất nhiều. Hấn thấy chúng ta, phi thường vui sướng: “Lạc nhi, Thạch Thạch, các người không có việc gì đi?”

Trong lòng ta bỗng nhiên có cảm giác bất an khó hiểu, cảnh giác hỏi: “Người đi đâu vậy?”

“Viện quân của Hầu phủ tới, ta bị bám trụ.” Thác Bạt Tuyết Mệnh đem tầm mắt theo Thạch Thạch chuyển tới trên người ta, lại trở nên có chút ngơ ngác.

Nhớ tới Long cầm thú bỗng nhiên xuất hiện, nghĩ đến kẻ mặt báo không biết tên, nghĩ đến câu trả lời của Nam Cung Minh, nghĩ đến tâm tư hấn đối với mình, ta không dám hoàn toàn tin nhiệm hấn.

Đang muốn mở miệng hỏi lại, Thạch Thạch hung hăng nhéo ta một cái, thoải mái mà cười nói: “Đại ca trở về vừa kịp lúc, thừa dịp Hầu phủ cùng Ma giáo đánh cho hỗn loạn, chúng ta nhân cơ hội rời đi đi.”

Thác Bạt Tuyệt Mệnh vội vàng gật gật đầu, không dám lại nhìn ta, đi đằng trước mở đường.

Ta vì Thạch Thạch đối huynh đệ tín nhiệm vô điều kiện cảm thấy phi thường buồn bực, nhưng cũng không thể mở miệng phản bác một cách rõ ràng, liền đẩy lưng hắn một cái, muốn dùng hành động lặng lẽ nói cáo trạng.

Không ngờ, thân mình chắc chắn như đá tảng của Thạch Thạch nhưng lại hơi hơi lắc lư hai cái, trong lòng bàn tay ta truyền đến cảm giác ướt dính dính, vội vàng rút tay lấy về nghe nghe, đó là mùi của máu.....

“Người.....” Ta kinh hãi.

Thạch Thạch nhìn ta, nhìn xem Thác Bạt Tuyệt Mệnh, vươn ngón trỏ ở bên môi nhẹ nhàng điểm một chút, lắc đầu, tỏ vẻ trầm mặc.

52. Chương 52: Gương Mặt Thật

Người ở trên giang hồ, tất nhiên không thể thiếu hai thứ, một là thuốc trị thương, hai là đường lui.

Phụ cận Trùng hồ có đường thủy thông suốt bốn phương, thuyền khách thuyền hàng vô số, cho nên Thạch Thạch đã sớm chuẩn bị phương án lui lại khi đi trả thù Đồ Tam Thanh, vẫn là chiếc thuyền nhỏ có mái che đậu ở trong bụi cỏ lau như trước, trên thuyền chứa hành lý và dụng cụ hàng ngày của chúng ta. Ở trên sông nước xô đẩy, dọc theo sông nhỏ vội vàng rời đi.

Thác Bạt Tuyệt Mệnh không quá thích đường thủy, hắn là cao thủ cưỡi ngựa, kỹ năng bơi chỉ biết bơi chó, lần trước nhảy cầu chạy trốn nếu không phải Thạch Thạch và ta có kỹ năng bơi cao, thường thường kéo hắn một cái, tám phần còn chưa tới bờ là phải ôm hai cái bao đầy ngân lượng chìm xuống đáy nước.

Bởi vì lần trước nên tâm lý có bóng ma, hắn đối phương án lui lại này cũng không vừa lòng cho lắm, nhưng cũng không thể nê hà, chỉ có thể vừa chèo thuyền vừa nói thầm: “Không cần lại chìm.”

Quần áo màu tối thấy không rõ vết thương, ta kéo Thạch Thạch vào khoang thuyền, đốt một ngọn đèn, nhóm lửa nấu nước ấm, muốn giúp hắn băng bó. Hắn thấy ta đưa tay sờ loạn, còn có chút ngượng ngùng, nói muốn tự làm. Ta bất chấp tất cả, phác qua, thô lỗ bạo lực cầm lấy quần áo hắn vừa nắm vừa xé, lột ra chỉ còn một cái khố.

Chạy trốn mấy ngày nay, bình thường hắn là dựa vào quần áo rộng mới có vẻ hơi chút cường tráng. Cởi sau mới phát hiện hắn càng ngày càng gầy, da thịt đen thui do thường xuyên bị phơi nắng dính sát vào xương sườn và xương bả vai, thắt lưng chỉ to hơn ta hai tấc, trừ bỏ cánh tay còn có cơ bắp, tổng thể chính là một cây gậy trúc, ngôi sao ta tặng hắn trước kia còn đeo tại trước ngực, móc vào một sợi xích vàng thô thô, có vẻ có chút không hài hòa, giống một tên nhà giàu mới nổi.....

Ta chọc chọc xương sườn, nhỏ giọng nói thầm: “Gầy như vậy.....”

“Người quái dị, người muốn chết?!” Thạch Thạch then quá thành giận.

Mất thấy hắn muốn tự làm, ta nhanh chóng lấy ra vò rượu mạnh của Thác Bạt Tuyệt Mệnh, trước tự mình uống một ngụm thêm can đảm, lại cho hắn uống mấy ngụm, sau đó dùng một chút còn lại tẩy rửa miệng vết thương.

Hắn bị thương không tính nặng, chỉ có điều thoát nhìn hơi đáng sợ. Trên lưng là hai vết bị kiếm chém thật dài, thắt lưng một chỗ, trên đùi một chỗ, cánh tay một chỗ, cắt thật sự chính xác, đều không phải chỗ nguy hiểm, máu tươi đông lại ở trên quần áo, dính thành từng khối, có một số mảnh vải còn dính vào sâu trong miệng vết thương, lúc xé ra, có chút giống lột da, thêm rượu đựng vào là đau đến tận xương. Ngũ quan của

Thạch Thạch nhả lại một chỗ, khớp hàm khanh khách rung động, lại cứng rắn chống đỡ không rên một tiếng, trong tay cầm lấy ván giường một chút thành mảnh nhỏ, phát ra từng trận tiếng vang rồi vỡ tan.

Thác Bạt Tuyệt Mệnh bên ngoài thò đầu vào hỏi:“Làm sao vậy?”

Ta nói:“Có con chuột!”

Thác Bạt Tuyệt Mệnh:“Trên sông cũng có chuột?”

Ta:“Chít chít~”

Thác Bạt Tuyệt Mệnh:“Đừng sợ, kêu Thạch Thạch tiểu đệ dìm nó chết đuối!”

Thạch Thạch:“.....”

Con chuột không kêu nữa, ta đem chậu nước, quần áo dính máu vớt qua cửa sổ, dùng vải trắng mềm băng lại miệng vết thương, còn thắt một cái nơ bướm xinh đẹp, lại thu thập thỏa đáng, thấp giọng hỏi hẩn làm sao đuổi theo kịp ta.

Thạch Thạch đứng lên, hoạt động thân mình một chút, khinh bỉ nhìn ta nói:“Ta đứng ở chỗ cao, thấy đoàn xe của Long Chiêu Đường từ từ mà đến, vây quanh quán trà, nếu không biết người đã xảy ra chuyện, thật coi ta là ngốc hử.”

“Đỗ Tam Thanh đâu?” Ta hỏi lại.

Nhắc tới vấn đề này, Thạch Thạch trở nên thực uể oải, hẩn vòng vo tại chỗ hai vòng, lắc đầu nói:“Không phải Đỗ Tam Thanh, giết chết cha ta chỉ dùng kiếm tay phải, Đỗ Tam Thanh dùng tay trái, hơn nữa dáng người hẩn rất nhỏ, thậm chí còn không cao bằng người..... Không lý do lại lựa chọn một cái tư thế khó khăn đi cắt cổ họng của cha ta. Cho nên sau khi ta phát hiện Long Chiêu Đường, bỏ lại kế hoạch ám sát, cùng Thác Bạt Tuyệt Mệnh đi vòng vèo, phân công nhau nghĩ cách cứu viện.”

Ta không hiểu võ học lắm, chĩa chĩa bóng dáng Thác Bạt Tuyệt Mệnh ngoài cửa sổ, hàm súc hỏi:“Làm sao bây giờ?”

Thạch Thạch phủ thêm quần áo lắc đầu:“Nhìn kĩ lại nói.”

Kinh nghiệm giang hồ của hẩn sâu hơn ta, đối Thác Bạt Tuyệt Mệnh nhận thức cũng lâu hơn ta, cảm tình huynh đệ của nam nhân cũng không phải dễ dàng buông bỏ như vậy. Ta chỉ có thể đem hoài nghi của mình nói ra, cho hẩn tự quyết định.

“Các người một đường đi tới thực không gặp được người khác?” Thạch Thạch hỏi.

Ta liều mạng gật đầu.

“Ta thủy chung không muốn tin tưởng hẩn sẽ làm loại sự tình này, người đừng vội, giấu chuyện bị thương, hẩn kỹ năng bơi không tốt, có điều cố kỵ, không có khả năng ở trên thuyền động thủ với ta, chúng ta tới nay có thể dò xét một chút.” Thạch Thạch rất nhanh làm ra quyết định, tiện đà hẩn hoang mang nhìn mặt của ta,“Kỳ thật..... Ta mấy ngày nay vẫn muốn hỏi, mấy vết đỏ của người đâu?”

Ta hậu tri hậu giác sờ sờ, lớp hóa trang trên mặt đã bị Long cầm thú lau đi hơn phân nửa, ánh mắt mơ hồ trả lời:“Cuộc sống tốt, dinh dưỡng tốt, cho nên hết rồi.”

Thạch Thạch không truy cứu, chĩa chĩa nước ấm còn lại nói:“Rửa sạch đi, thuốc dịch dung bị tróc ra không ít, một vết vàng một vết trắng, thật khó coi.” Sau đó hẩn tự động đi ra, lưu lại không gian cho ta thay quần áo.

Ta chiếu chiếu gương, cảm thấy Thạch Thạch không phải cầm thú, từ nhỏ lớn lên cùng nhau, hơn nữa tương lai còn muốn cùng một chỗ đi giang hồ, cứ gạt hẩn thật không tốt, không bằng nhân cơ hội này, công bằng. Liên một lần nữa nấu chút nước ấm, hòa vào thuốc tẩy trang, gỡ đi lớp hóa trang trên mặt, chải lại tóc mái, lộ ra cả khuôn mặt trái xoan, tóc xòa ra dùng sợi dây màu đỏ cột lại gọn gàng. Sau đó dùng kéo cắt mấy cái gút hẩn thắt ở trên lưng hổi nầy, nhẹ nhàng thở ra, một lần nữa thay bộ nữ trang bằng vải thô, không có cột thắt lưng, càng có vẻ cao gầy, khuynh quốc khuynh thành.

Nếu không có nguyên tác, ta cũng sẽ yêu chết khuôn mặt xinh đẹp này cùng dáng người thướt tha, huống chi cầm thú?

Nay ta chỉ nhớ nhưng Kha Tiểu Lục đời trước mang khuôn mặt có mấy nốt mụn nhỏ trên trán cùng đôi chân vui.

Nhưng mà khuôn mặt kia ở trong trí nhớ ta, đã muốn càng ngày càng mơ hồ .

Trong tiếng nước vỗ vào thân thuyền, tiếng Thạch Thạch cùng Thác Bạt Tuyệt Mệnh đối thoại, xuyên thấu qua mỏng manh ván tường bản, truyền tới.

Thác Bạt Tuyệt Mệnh hỏi:“Người bị thương?”

Thạch Thạch:“Nam Cung tên kia cũng không có bản sự gì đáng nói, bất quá quát bị thương cánh tay, không có chuyện gì. Đáng tiếc tên kia khinh công không sai, ta mang theo Lạc nhi, không thể làm gì hơn, để cho hắn chạy thoát. Nếu là đại ca sớm từng bước đuổi tới, khẳng định có thể đem đầu chém!”

“Không có cách khác,” Thác Bạt Tuyệt Mệnh tiếc nuối nói,“Lúc người mang theo Lạc nhi phá vòng vây, viện quân của Long Chiêu Đường đến, vây quanh tất cả người trong ma giáo, bọn họ cho rằng ta là đồng đảng, ta mất một lúc lâu mới cùng mấy người đó phá vây mà ra, lại không dám cùng bọn họ chạy về phía của người, đành phải chạy loạn xoay vòng luẩn quẩn, thiếu chút nữa nghĩ đến không gặp được các người.”

Thạch Thạch hỏi:“Đại ca, Nam Cung Minh cùng Long Chiêu Đường làm sao biết chúng ta ở Trùng hồ ?”

Thác Bạt Tuyệt Mệnh:“Không biết, chẳng lẽ là mấy ngày nay có nhân thấy người?”

Thạch Thạch:“Nếu chỉ là Nam Cung Minh, có thể là hướng về phía ta đến, nhưng mà Long Chiêu Đường không có khả năng vì loại tiểu nhân vật như ta mà đích thân đuổi theo.”

Thác Bạt Tuyệt Mệnh:“Ta cũng hiểu được kỳ quái.”

Thạch Thạch trầm mặc một lát, buồn rầu nói:“Ta càng kỳ quái là..... Lạc nhi này người quái dị, còn không có bộ dạng hảo như Vương nhị tẩu trong thôn, đến tốt cùng là làm sao rước lấy nhiều như nam nhân vô liêm sỉ vậy? Chẳng lẽ ánh mắt mọi người đều mù hết rồi hay sao?”

Thác Bạt Tuyệt Mệnh:“Không, nàng tốt lắm..... Thật sự tốt lắm..... Thạch Thạch tiểu đệ, người thật sự thích nàng?”

“Nàng tính tình là còn chấp nhận được, nhưng tính cách cổ cổ quái quái, cũng không phải nữ nhân trong thiên hạ đều chết hết ! Ai thèm thích nàng?” Thạch Thạch theo thói quen một mực phủ nhận, sau đó lại hỏi,“Đại ca, người nói nàng không phải nhân lúc ta không thấy loạn phao mị nhân câu tam đáp tứ đi?”

TMD! Hắn không nghĩ ngờ dung mạo của ta có vấn đề, cứ nhiên hoài nghi nhân phẩm của ta có vấn đề?!

Còn muốn cùng Thác Bạt Tuyệt Mệnh hư hư thực thực cầm thú này phân rõ quan hệ hai chúng ta?!

Nằm mơ!

Chúng ta quan hệ nhiều đâu! Cha hắn nhưng là đã nói muốn hắn cưới ta! Đừng nghĩ quỵt nợ!

Ta gõ boong thuyền cả giận nói:“Thạch Thạch, người đi vào cho ta!”

53. Chương 53: Yêu Cầu Nhiều Hơn

Thạch Thạch nhanh như chớp chui vào, bĩu môi, không kiên nhẫn hỏi:“Kêu lớn tiếng như vậy làm cái gì? Không nửa điểm nhã nhặn!”

“Thúi lắm!” Ta hỏn hển xoa thắt lưng, trừng mắt nhìn hắn chất vấn,“Người mới vừa ở bên ngoài nói bậy ta câu tam đáp tứ? Con mắt nào của người thấy ta liếc mắt đưa tình?”

“Ta cũng tùy tiện nói nói, tùy tiện đoán đoán,” Thạch Thạch sờ sờ cái mũi, chợt dạ , theo sau hấn lại vệt chết còn mạnh miệng nói, “Người ngày thường còn không phải cứ nói ta tứ chi phát đạt ý nghĩ đơn giản? Ai gả cho người đó xui xẻo?!”

Hấn không ý nghĩ đơn giản có thể thông đồng nhiều cảm thú như vậy, còn cùng bọn họ xưng huynh gọi đệ sao? Ta tức giận đến nhéo cánh tay hấn: “Ta cũng chỉ là lén chửi, người không thể ở trước mặt người khác nói ta lung tung a! Thật sự là không đầu óc Thạch Thạch gốc.”

“Dù sao người lại không lấy đại ca của ta làm chồng, khản trương như vậy làm cái gì?” Thạch Thạch xem thường, “Ta vẫn kỳ quái người không câu tam đáp tứ làm sao lại gặp phải đám nam nhân kia?! Bà ngoại của người trước khi lâm chung kêu ta trông chừng người, không cho hồ nháo ! Mau giải thích một chút! Không cho dùng nói sạo tránh né!”

Hấn ánh mắt không chỉ lé, còn mù?!

Ta nhanh chóng chỉ vào mặt mình hướng về phía hấn nói: “Người xem xem, người nhìn kĩ xem! Chẳng lẽ còn không rõ sao?!”

“Hiểu được cái gì?” Thạch Thạch cúi người, tỉ mỉ nhìn nửa ngày, cuối cùng vươn ngón tay chọc chọc má phải, “Chỗ này còn có vết màu vàng chưa rửa.”

Ta một lần nữa cầm lấy gương đồng soi soi, lấy khăn tay chà xát chà xát, lộ ra một cái tươi cười sáng lạn lộ tám cái răng, hỏi lại: “Hiện tại đâu?”

Thạch Thạch kiểm tra xong, gật gật đầu: “Sạch sẽ .”

“Còn gì nữa?” Ta thấy Thạch Thạch không phản ứng, đành phải nói, “Người nhìn thất mật ta không dịch dung, chẳng lẽ không có cảm tưởng gì khác?”

Thạch Thạch ôm bả vai, nhìn chăm chăm mặt của ta, cố gắng tìm điểm bất đồng: “Nhìn so với trước kia trắng nõn rất nhiều, lông mi cũng dài trở lại.....”

Ta hỏi: “Còn gì nữa?”

Thạch Thạch phát hiện: “Môi của người bị xước.”

Ta: “Cứ như vậy?”

Thạch Thạch chớp chớp ánh mắt, bỗng nhiên nổi giận nói: “Người còn muốn như thế nào nữa? Đúng rồi, người còn không có giải thích chuyện người câu tam đáp tứ đâu! Lại muốn tránh né?!”

Ta tức giận muốn phát hỏa, vội vàng bỏ nhào vào trước mặt hấn, nhón mũi chân, chỉ vào chính mình hỏi: “Người chẳng lẽ không cảm thấy ta khuynh quốc khuynh thành xinh đẹp sở sở động lòng người chim sa cá lặn bể nguyệt tu hoa?”

Thạch Thạch trợn mắt há hốc mồm nửa ngày, mới nhỏ giọng trả lời: “Ta cảm thấy..... Người càng ngày càng không biết xấu hổ”

Ta nói không nên lời, hấn trở lại ở khoang thuyền lục hành lý lấy ra tờ lịch cũ gói bánh hạnh nhân, vỗ vỗ vụn bánh, chỉ vào thiên nữ tán hoa ở mặt trên, vô cùng đau đớn nói: “Đây mới là mỹ nhân, người nhiều lắm là làn da trắng một chút, ngũ quan không lệch lạc! Bộ dáng còn được thông qua! Không cần tự tin làm tuyệt thế mỹ nữ như vậy? Thực nghĩ mắt mọi người bị mù? Nói ra đi cũng không sợ người chê cười?”

Ta đưa tay tiếp nhận tờ lịch cũ kia, thiên nữ tán hoa mang đầy phong vị quê cha đất tổ, bộ dạng mập mạp, mặt cực giống trăng tròn, cái miệng nhỏ nhắn, cằm ba ngón, ánh mắt nhỏ như cái khe, bộ ngực to như trái đu đủ, thất lưng thô mông nở nang, cả người đeo đầy vàng vòng chuông nhỏ, trang điểm xinh đẹp.....

Thạch Thạch rất kiên nhẫn giáo dục ta: “Biết cái gì là mỹ nhân chưa?”

Ta ước lượng một chút bộ ngực của mỹ nữ trong bức họa, lại cúi đầu nhìn xem bánh bao nhỏ của bản thân, hoảng hốt

Thạch Thạch vừa lòng đem bức họa đặt sang bên cạnh, tiếp tục thẩm vấn: “Nói đi, vì cái gì Long Chiêu Đường cùng Nam Cung Minh sẽ coi trọng người?”

“Ta oan a, ta cái gì cũng không biết, đại khái chắc nào bọn họ bị hư.....”

“Người là không phải luôn dùng ánh mắt loạn ngấm người ta?”

“Hắn là không có.....” Có như vậy một hai thứ cũng là vì muốn thấy rõ ràng cầm thú hình dạng gì.

“Đúng rồi, ta nhớ rõ người trước kia ngay cả A Sơ đồ bồ cũng không buông tha! Còn nhận hoa hân đưa?”

“Ta..... Ta.....” Ta nhiều miệng cũng giải thích không rõ .

“Xem! Chính là người gây chuyện!” Thạch Thạch nổi giận dùng dùng vỗ cái bàn, thay ta làm quyết định, “Về sau không cho tùy tiện loạn ngấm nam nhân! Ánh mắt thành thật một chút, lão tử không nhiều khí lực như vậy thay người thu thập hiện trường!”

Ta khóc không ra nước mắt, chỉ có thể gật đầu đáp ứng.

“Nữ nhân a nữ nhân, không nhìn chăm chăm chính là không được.....” Thạch Thạch cảm khái hai câu, rung đùi đắc ý xoay người rời đi.

Ta chưa từ bỏ ý định, truy vấn lần cuối cùng: “Ta thật sự khó coi?”

Thạch Thạch một cước đạp ở trên tấm ván, quay đầu lại nhìn hai mắt, tỏ vẻ rên rỉ không thành thép nói: “Nữ nhân trọng đức không trọng sắc, bộ dạng đẹp mặt hay khó coi có cái gì? Người cứ nghĩ nhiều làm gì?”

Ta không để ý đến hắn, một lần nữa cầm lấy gương nhìn trái nhìn phải, người trong kính mỹ mạo như trước, lòng ta lại bắt đầu hoài nghi, hay là hết thấy đều là ảo giác, Lâm Lạc Nhi bộ dạng không như chính mình trong tưởng tượng hại nước hại dân như vậy? Đám cầm thú kia thích mình bắt quá là bàn tay vàng của nguyên tác?

Sau đó ta lại nhặt lên tranh tết đi ra so sánh, bỗng nhiên phát hiện bộ dạng của tán hoa thiên nữ kia cùng dung mạo của Kha Tiểu Lục ta khá giống, hai người mặt đều tròn giống nhau, nói không chừng ta cả người xuyên qua, mới là chân chính mỹ nữ.....

Ta không phải thật sự rất tự kỷ, rất không biết xấu hổ ?

Hoảng hốt, ngoài cửa truyền đến thanh âm có đồ vật rớt xuống.

Ngẩng đầu nhìn ra, là Thác Bạt Tuyệt Mệnh vẫn giữ tư thế đẩy cửa cuốn rèm, giống hệt tượng đá, vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm ta, liền ngay cả bát đĩa đang cầm trong tay rớt xuống đất cũng không biết.

Ta cũng lẳng lẳng nhìn hắn, không biết phải phản ứng ra sao.

“Đại ca, người làm sao vậy?” Thạch Thạch bưng đồ ăn tiến vào, kéo hắn hai cái, “Ăn cơm a.”

“Phải, ăn cơm ăn cơm.....” Thác Bạt Tuyệt Mệnh si ngốc nhìn ta, trả lời giống như phụ họa, bị Thạch Thạch luôn mãi thúc giục, luống cuống tay chân nhặt bát đĩa, ngay cả rửa cũng không liền mang lên bàn, sau đó đưa ta ba cây đĩa, Thạch Thạch hai cây, chính mình một cây.....

Ta bối rối một lát, bỗng nhiên sinh ra một cái ý niệm ác độc trong đầu. Dù sao Thác Bạt Tuyệt Mệnh đã sớm nhìn lén qua một lần, đã biết gương mặt thật của ta, ta không bằng thoải mái lộ ra mặt, làm cho hắn xem cái đủ, thậm chí cố ý ở trước mặt hắn nhiều đi dạo, nếu hắn thật sự là người tốt cũng vậy. Nếu hắn kiểm chế không được lộ ra bản tính cầm thú, Thạch Thạch tất nhiên giận dữ, sẽ cùng hắn đoạn tuyệt tình nghĩa huynh đệ, từ nay về sau mỗi người đi một ngã. Nếu hắn muốn giết người, chúng ta ở trên thuyền cũng chiếm hết ưu thế.

Nghĩ đến đây, ta đem chiếc đĩa dư đưa lại cho hắn, không hề che lấp dung mạo, còn khê cười cười.

Thác Bạt Tuyệt Mệnh càng ngây ngốc.

Thạch Thạch hồ nghi nhìn huynh đệ hai cái, lại nhìn xem ta.

Ta “Hiền lương thực đức” cúi đầu ăn cơm, lại cho hắn gấp miếng cá nhất.

Thác Bạt Tuyệt Mệnh ngay cả đồ ăn cũng không cần, nhìn ta ăn cơm. Cho đến khi Thạch Thạch dùng sức “Khụ” hai tiếng, hắn mới hồi phục tinh thần lại, ngượng ngùng nói: “Muội muội bộ dạng thực đẹp, đối đãi người lại chân tình thực lòng, tiểu đệ người rất có phúc.....”

Thạch Thạch nghe thấy ca ngợi liền lên mặt, hắn rất giống đại gia khoát tay nói: “Phúc khí cái gì, nàng này người quái dị có cái gì hảo? Ai thêm a?!”

Ta hung hăng một cước đạp lên bàn chân hắn!

Thác Bạt Tuyệt Mệnh cười gượng hai tiếng, hỏi lại: “Kia tiểu đệ người thích nữ nhân như thế nào?”

Ta vênh tai nghe.

Thạch Thạch nghĩ nghĩ: “Điện mạo là sau, tính tình nhất định phải tốt, phải biết quản gia, biết nấu cơm thêu hoa quét tước trồng cây.”

Ta đều biết!

Thạch Thạch còn nói: “Không thể câu tam đáp tứ thủy tính dương hoa, phải hiểu được biết lạnh biết nóng.”

Ta cũng làm được!

Thạch Thạch: “Cần phải hiểu thuận trưởng bối, giáo dục đứa nhỏ.....”

Ta sẽ! Nhưng mà hắn có trưởng bối sao?!

Thạch Thạch: “Phải tam tông tứ đức, lấy phu vì cương.”

Trước đáp lời, tương lai lại quyết nợ.....

Thạch Thạch cuối cùng liếc ta hai cái, “Ngạo mạn” nói: “Không nghe lời nữ nhân, ta là không cần.”

Ta bị tên ngu ngốc này tức đến đòi mạng, lại vẫn là biết vâng lời giả làm tiểu bạch thỏ, lại gấp cho hắn hai miếng cá.

“Là như vậy sao?” Thác Bạt Tuyệt Mệnh nhìn ta, buông bát đũa, không biết suy nghĩ cái gì.

Ăn cơm xong, ta đi thu dọn bát đũa, Thạch Thạch bỗng nhiên tiến đến bên người ta, lười biếng nghiêng người ngồi xuống, đầu tiên là kéo kéo mái tóc của ta, sau đó lôi kéo góc áo của ta, lúc ta quay đầu lại, hắn lại dời tầm mắt, nhìn xa xa non nước xanh xanh, vò hai tay, giống như lơ đãng nói: “Nếu thích ai, ta liền cả đời chỉ đối xử tốt với một mình nàng.”

Tim của ta, đập mạnh một cái.

54. Chương 54: Chung Tình

Nước chảy róc rách, sóng vỗ dập dề, có thể thấy được cá nhỏ dưới đáy nước thoăn thoắt vẫy cái đuôi bơi qua bơi lại, hai bờ sông là hàng liễu xanh xanh, khói bếp lượn lờ, năm ba cây phong cao lớn, rớt xuống một hai chiếc lá đỏ, chậm rãi trôi qua bên thuyền nhỏ.

Cúi người theo trong nước nhặt lên một chiếc lá đỏ xinh đẹp, muốn gọi Thạch Thạch đến xem. Quay người lại thấy hắn đã gối đầu lên cuộn dây thừng chìm vào giấc ngủ,

Ta xoa xoa hai chân đau nhức, chậm rãi bước đến chỗ hắn, cười xấu xa vươn ngón tay chọc nhẹ vào hai gò má mềm nhũn, hắn vẫn chưa tỉnh lại, ta vò vò mái tóc dài vàng vàng mềm mại của hắn, hắn không tỉnh, ta lại nhéo nhéo cái mũi, hắn vẫn không tỉnh — suốt đêm khổ chiến lại bị thương, mang theo ta chạy hơn mười dặm, đã vượt sức chịu đựng, hắn quá mệt mỏi.

Nhẹ nhàng ngồi xuống, vén hết mấy lọn tóc lộn xộn của hắn để sau vành tai, sau đó ghé sát vào nhìn kỹ.

Ngày thường vì hấn hay cười ta là người quái dị, không đầu óc, nha đầu ngốc, cho nên ta cũng cười hấn là kẻ lỗ mãng, xấu xí, mất hí, tiểu tử ngốc..... Hai người đối chọi gay gắt, đầu võ mồm ai cũng không nhường ai, hơn nữa cùng một chỗ lớn lên, cũng không quá lưu ý đối phương diện mạo thay đổi.

Hôm nay lại bỗng nhiên phát hiện, tuy rằng màu da hấn tổng bị phơi nắng ngăm đen, vì bị thương lại thiếu vài phần huyết sắc, ngũ quan lại đoan đoan chính chính, mũi thẳng tắp lại nhu hòa, lông mi dày mà ngắn theo hô hấp run nhẹ, đôi môi trắng bệch có vài đường khô nứt, trên trán còn có vết bầm tím..... Chỉ cần không bị thương, không mặc quần áo lộn xộn, không so sánh với yêu nghiệt Thác Bạt Tuyệt Mệnh, kỳ thật cũng là một tiểu soái ca thanh thanh tú tú, trách không được lúc ở Nam Cung thế gia nhiều tiểu cô nương coi trọng hấn như vậy, cứ lên làm khó làm dễ ta.

“Lạc nhi.....” Thạch Thạch ở trong mộng thấp giọng kêu tên của ta.

Ta giống như bị điện giật, cả kinh nhanh chóng lui về phía sau.

Thạch Thạch méo máo, khụt khịt cánh mũi, hàm hồ nói:“Ăn thật ngon.....”

Mặt của ta bắt đầu phát sốt.

Thạch Thạch lại nói:“Cha..... hạt dẻ ngào đường.....”

Ngôi sao đại biểu cho bi thương từ vạt áo rớt ra, dưới ánh mặt trời lóng lánh ánh sáng.

Ta đột nhiên nhớ tới sau khi cha hấn bị giết, hấn không hề ăn món yêu thích nhất là hạt dẻ ngào đường nữa. Hấn dùng đôi vai non nớt khiêng gánh nặng ngàn cân, rồi lại gánh luôn một khối gánh nặng trầm trọng là ta, bắt buộc bản thân rời đi thơ ấu, rất nhanh thành thực lớn lên, còn tuổi nhỏ cùng ta bỏ mạng giang hồ, đi lên con đường nguy hiểm nhìn không thấy tương lai.....

Nếu như thế này không phải tình thâm ý trọng, như thế này không phải thích, còn có cái gì mới phải đâu?

Máu hơi hơi thấm ra băng gạc, mấy điểm màu đỏ tươi. Thanh mai trúc mã nhỏ của ta, thân mình đã đầy vết thương.

Ta nhẹ nhàng cúi đầu, để sát vào, lại sát vào một chút, nhẹ nhàng hôn lên cái trán bóng loáng của hấn, như chuồn chuồn lướt nước, chạm nhẹ mà qua, nhanh đến không cảm giác nhiệt độ cơ thể lẫn nhau, sau đó nhìn trộm chung quanh không người, chậm rãi bình ổn trái tim đập loạn hoảng hốt, lại lặng lẽ hôn lên chóp mũi hấn, ở trong tiếng hít thở ấm áp, chậm rãi đi xuống mấp máy một chút, do dự chần chờ, dừng một lát, cuối cùng vẫn là ngưng ngừng ly khai. Chỉ ngồi ở bên cạnh hấn, âm thầm cười trộm.

Thuyền nhỏ lướt mau, không hề dừng lại, một đường phong cảnh xinh đẹp.

Nơi nào là bến bờ?

Bỗng nhiên, ta cảm giác có một đôi mắt nhìn chính mình, quay đầu, là Thác Bạt Tuyệt Mệnh bước đi mềm nhẹ như mèo, hấn tựa hồ đã muốn ngã ngốc, thường thường như quỷ mỵ xuất hiện trong góc, hướng bên này nhìn sang hai cái. Đến lúc Thạch Thạch tỉnh, lại thường thường nhìn hấn, tràn đầy cầu xin.

Thạch Thạch bị nhìn bừng tỉnh, lên hỏi ta.

Ta nhanh chóng nói phong tục cộng thể của bộ lạc bọn họ cho Thạch Thạch, Thạch Thạch nghe xong mặt đều đen, lập tức kêu ta ngồi trong khoang thuyền, hấn đi tìm Thác Bạt Tuyệt Mệnh nói chuyện.

Thân thuyền không lớn, không chỗ tránh né, ta thấy sự tình liên quan trọng đại đến mình, liền nhón mũi chân, lặng lẽ đi theo, chọc thủng một cái lỗ nhỏ trên cửa sổ giấy, dán vách thuyền nghe lén.

Vô luận Thạch Thạch truy vấn như thế nào, thề thốt Trung Nguyên cô gái tuyệt không hội chấp nhận phong tục của thảo nguyên như thế nào, Thác Bạt Tuyệt Mệnh đều trầm mặc không đáp lời, ta nghe lén nghe đến khản trương vụn phần.

Thạch Thạch rốt cục nổi giận:“Ta xem huynh là huynh đệ, huynh cũng không phải không biết ý của ta, có thể nào đối nàng như vậy? Hơn nữa nha đầu kia vừa ngốc lại lười, chọc phiền toái lại nhiều, huynh là không biết bản tính của nàng mà thôi, nếu là đã biết, sao còn thích nàng? Ta nói cho huynh nghe vài chuyện, mùa đông nàng liền lười giường, nước tắm rửa đều phải ta khiêng đến trong phòng, thiên hạ nào có phụ nữ lười

thế này? Huynh đi ra bên ngoài tùy tiện chọn một người cũng tốt hơn nàng.....” (nino : chép, dìm hàng Lạc nhi tới tở ^^)

Đáng giận! Hắc cũng không nhớ lại mùa đông ta giặt quần áo cho hắc tới nứt da?!

Thác Bạt Tuyệt Mệnh rốt cục chậm rãi mở miệng nói:“Trên thảo nguyên hoa nở trăm ngàn đóa, ta liền thích nàng như vậy, giống ánh mặt trời rạng rỡ, hạt mưa trên bầu trời thanh mát, còn có cách nào? Thích một người, còn có thể lấy đao đào tìm ta ra sao?”

Thạch Thạch mặt nhăn mày nhíu:“Đại ca, các người biết nhau mới vài ngày.”

Thác Bạt Tuyệt Mệnh:“Nhưng mà ta nhìn trúng con mồi, liếc một cái liền thích .”

Thạch Thạch lắc đầu, khinh thường nói:“Bây bạ, trên đời này nào có nhất kiến chung tình?”

“Đương nhiên là có!” Thác Bạt Tuyệt Mệnh nắm chặt hắc, vội vàng cầu,“Thạch Thạch tiểu đệ, ta để dành tiền, để dành rất nhiều tiền. Ta đi mua một người vợ cho đệ, tròn tròn mập mập, tốt nhất, biết quản gia nấu cơm may vá quần áo, hiếu thuận cha mẹ trưởng bối, tam tòng tứ đức, lấy phu vì cương, quy củ nghe lời, đệ tặng Lạc nhi cho ta đi, dù sao nàng không phải loại hình đệ thích, đại ca..... Đại ca sẽ cảm tạ đệ cả đời.”

Thạch Thạch bị kinh sợ, sững sờ đứng tại chỗ.

Ta gấp đến độ thiếu chút nữa vỗ tường gào thét, Thạch Thạch a Thạch Thạch, tuy rằng đều họ Lý, người cũng không thể học tên ngu ngốc Lý Tầm Hoan kia a.

May mắn Thạch Thạch không ngu ngốc, hắc vội vàng lắc đầu nói:“Hoang đường, người là có thể mua sao?”

“Đương nhiên có thể! Thiên hạ không có gì không thể mua !” Thác Bạt Tuyệt Mệnh đúng lý hợp tình nói,“Năm đó Nam Cung thế gia không phải đã mua Lạc nhi sao? Nếu đệ đưa Lạc nhi cho ta, ta sẽ cho đệ rất nhiều rất nhiều tiền, một trăm vạn hoàng kim, hai trăm vạn hoàng kim, vô luận đệ muốn bao nhiêu, ta đều đã đi cố gắng đưa cho đệ, sau đó mang nàng cùng đi thảo nguyên, ta sẽ mua rất nhiều rất nhiều ngựa, rất nhiều rất nhiều nô lệ, làm cho nàng mỗi ngày có thịt bò thịt dê ăn, có nước hoa tắm rửa, sống còn sung sướng hơn phi tử của Khả Hãn, nàng sẽ từ từ thích ta.....”

Thiên bạc phơ, đã mờ mịt, gió thổi bãi cỏ chăn bò dê, đó là cuộc sống trong giấc mộng của hắc, không phải của ta.

“Đủ!” Ta tức giận đến hai má nóng lên, vội vàng từ trong khoang thuyền nhảy ra, chỉ vào cái mũi hắc mà mắng:“Người ngu xuẩn cũng muốn có cái giới hạn! Trên đời này không phải cái gì vậy đều có giá tiền để tính toán, không cần xem nữ nhân như bò dê! Ân tình của cha mẹ người có thể mua sao? Tình nghĩa huynh đệ của người có thể mua sao? Giáo dưỡng có thể mua sao? Phẩm đức có thể mua sao? Lòng người có thể mua sao? Ta không phải hàng hóa đặt trên kệ cửa hàng!”

“Lạc nhi, người đỏ mặt, thật là đẹp mắt.....” Thác Bạt Tuyệt Mệnh lẳng lẳng nhìn ta, tựa hồ đem tất cả chỉ trích đều vào tai này ra tai kia, hắc giống như không khắc chế được cảm xúc của chính mình, bỗng nhiên bắt lấy cánh tay ta chỉ đến trước mặt hắc, từ ngón tay tới bàn tay, lại tới lòng bàn tay, diên cuồng hôn.

Ta sợ tới mức hét lên một tiếng, liều mạng rút tay về.

Thạch Thạch gồng một con hổ bị chọc giận, hung hăng giơ một quyền đánh qua.

55. Chương 55: Mỗi Người Đi Một Ngã

Thạch Thạch gồng một con hổ bị chọc giận, hung hăng giơ một quyền đánh qua.

Thuyền nhỏ rung mạnh một chút.

Thác Bạt Tuyệt Mệnh chưa từng đề phòng, bị đánh cho té ngã một cái thật mạnh trên đất, nửa bên mặt dần dần sưng đỏ, khóe miệng bị rách, nếu cao hơn hai phân, chắc chắn sẽ gãy mũi. Hắc ngồi dưới đất, phun

ra hai ngum nước bọt cùng máu, dùng cổ tay áo lau mặt, sau đó chống boong thuyền, cố hết sức đứng lên, nhanh chóng cầm lấy đao ngắn bên hông.

Ta cũng lão đảo hai bước mới đứng vững thân hình, sợ Thác Bạt Tuyệt Mệnh then quá thành giận, đương trường đấu võ, vội vàng trốn sau lưng Thạch Thạch làm rùa đen rút đầu, đã thấy miệng vết thương sau lưng hấn lại vỡ toang, máu tẩm ướt quần áo, chậm rãi thấm thấu đi ra, nhuộm ở quần áo màu xanh đậm không thấy rõ, nhìn giống vết nước, không biết có thể dổi gạc được không.

Thác Bạt Tuyệt Mệnh nhìn thấy ta sợ hãi, nhìn thấy Thạch Thạch nổi giận, giống như từ trong mộng phục hồi tinh thần lại, hấn buông vũ khí, ngượng ngùng nói: “Thực xin lỗi, ta.....”

Lúc này Thạch Thạch trong tay sớm cầm một cây kim sắt làm vũ khí, thấy hấn không có ý đồ đánh nhau, liền nhẹ buông cây kim, che chở ta lui lại mấy bước ra sau, sau đó một tay đẩy mạnh ta vào trong khoang thuyền, lấy mình ngăn chặn cửa.

“Thạch Thạch tiểu đệ, ta..... Ta chỉ là rất thích, nhất thời quên mất.....” Thác Bạt Tuyệt Mệnh muốn giải thích, lại phát hiện lý do thực tệ hại, đứng không được, gấp đến độ toát mồ hôi, khoe mắt cũng liên tục không ngừng nhìn vào khe cửa, nói với ta, “Lạc nhi, cho dù người giá trị một vạn con trâu, mười vạn con trâu, ta cũng sẽ không bắt người đi bán lấy tiền, người đừng giận được không?”

Ta không giận, ta sợ hãi!

Từng nghe nói dân du mục xem phụ nữ là tài sản tư nhân, tính như bò dê, hơn nữa Thác Bạt Tuyệt Mệnh ý nghĩ đơn giản, muốn làm liền làm, chuyện xấu quá nhanh, ngược lại không thể đoán trước, không biết bước tiếp theo sẽ làm ra hành động bất ngờ nào. Hấn hôm nay có thể quên đến hôn tay ta, ngày mai nói không chừng liền quên làm ra sự tình đồng dạng cầm thú trong nguyên tác.

“Lạc nhi, Lạc nhi, thực xin lỗi, kỳ thật ta.....” Thác Bạt Tuyệt Mệnh chân tay vẫn luống cuống, không ngừng kêu tên của ta, muốn đem ta đi ra giải thích.

“Đủ!” Thạch Thạch hét lớn một tiếng, cắt ngang lời nói của hấn, lạnh như băng lại khách khí nói, “Đại ca, mấy ngày nay vất vả, tiểu đệ thực bận khoản.”

Thác Bạt Tuyệt Mệnh chà chà mặt, cúi đầu: “Không có gì.”

Thạch Thạch tiếp tục nói: “Đưa quân ngàn dặm cuối cùng vẫn phải từ biệt, thiên hạ đều không có buổi tiệc nào không tàn, đại ca còn muốn bắt người lĩnh thưởng, tiểu đệ phải hộ tống Lạc nhi tìm chỗ trốn an toàn, chỉ sợ thật lâu, chúng ta ba người cùng một chỗ hành động quá dễ thấy, không bằng tạm thời tách ra, đợi lúc gió êm sóng lặng sau lại gặp đi.”

Thác Bạt Tuyệt Mệnh ảm đạm nói: “Các người muốn đi đâu? Con đường phía trước rất nguy hiểm, không bằng ta đưa các người một đoạn đường nữa đi.”

Ta nhanh chóng hướng về phía Thạch Thạch làm động tác cắt cổ gà, tỏ vẻ tuyệt đối không thể.

Thạch Thạch hơi chần chờ, trả lời: “Vừa đi vừa tìm nơi đặt chân.”

Thác Bạt Tuyệt Mệnh tựa hồ không biết nhìn sắc mặt cho lắm, nhiệt tình mà vội vàng nói: “Ta có thể lại cho người vài chỗ ẩn nấp.”

Thạch Thạch lắc đầu, nhấn tâm nói: “Đại ca, lần trước đi Trừng hồ có người mật báo cho An Nhạc Hầu phủ, đưa tới truy binh, tiểu đệ là không bao giờ yên tâm lần nữa, Lạc nhi nhất gan, không chịu được mấy lần, cho nên lần này vẫn là chúng ta tự mình đi.”

“Nếu làm cho ta biết là ai mật báo, không thể không chém đầu hấn,” Thác Bạt Tuyệt Mệnh phụ họa vài câu, bỗng nhiên tỉnh ngộ, nhìn Thạch Thạch cẩn thận hỏi, “Người hoài nghi là ta để lộ?”

Thạch Thạch trầm mặc không nói.

Thác Bạt Tuyệt Mệnh phần nộ lớn tiếng nói: “Ta không có!”

Ta sợ hấn giận dữ không biết sẽ làm gì, cũng sợ Thạc Thạc không phải đối thủ, chạy nhanh từ trong khoang thuyền ra nhúc nhúc nhỏ giọng nói:“ Bộ dạng của Thác Bạt đại ca rất đáng chú ý, màu sắc con người dịch dung cũng che không được, có lẽ là như vậy mới bị người ta phát hiện .”

Thác Bạt Tuyệt Mệnh cãi chày cãi cối nói:“Tuyệt đối không có khả năng!”

Thạch Thạc nói:“Đại ca nếu thực xem ta là huynh đệ, cũng đừng để ý Lạc nhi. Huynh đã hiện tại đang cao hứng, tâm tâm niệm niệm đều là nàng, nhất thời hồ đồ, khó tránh khỏi sẽ làm ra việc ngốc, chúng ta..... Vẫn là trước tách ra, đợi qua hai năm, chờ huynh tỉnh táo lại không hề nghĩ đến nàng, tiểu đệ thì sẽ mang theo nàng cùng đi tìm huynh bồi tội.”

Thác Bạt Tuyệt Mệnh tay nổi gân xanh, môi cũng cắn đến trắng bệch, hấn trừng mắt nhìn Thạch Thạc nửa ngày, không cam lòng hỏi:“Chúng ta là anh em kết nghĩa, đệ cư nhiên hoài nghi ta bán đứng đệ?”

Thạch Thạc do dự một chút.

Thác Bạt Tuyệt Mệnh rốt cục nổi giận, thật mạnh trả hấn một quyền:“Người NND hỗn đản!”

Lòng ta kinh hãi, Thạch Thạc chống khung cửa không buông tay, đẩy mình nhẫn nhẹn lại rốt cục phát tác:“Chúng ta là anh em kết nghĩa, người cư nhiên tưởng định giá Lạc nhi? Hảo, người nói mọi người là có giá , kia Lạc nhi ở người trong lòng giá trị mấy phần?”

“Thực quý,” Thác Bạt Tuyệt Mệnh không chút do dự trả lời,“Vô giá!”

Thạch Thạc cười lạnh nói:“Long Chiêu Đường phú khả địch quốc, hấn có thể xuất ra một trăm vạn lượng hoàng kim, tự nhiên cũng có thể xuất ra hai trăm vạn, ba trăm vạn, bốn trăm vạn..... Hấn có tiền, có thể mua cả tòa thành! Ta làm sao biết người có thể bán nàng hay không?”

“Ta.....” Thác Bạt Tuyệt Mệnh bị nghẹn á khẩu không trả lời được.

Thạch Thạc nắm chặt kim sắt trong tay, che chở ta phía sau:“Ta không thể mạo hiểm.”

Ta đưa nửa đầu ra, thấp giọng khuyên nhủ:“Mọi người đừng nóng giận, hảo hợp hảo tán, tái kiến không khó.....”

Thác Bạt Tuyệt Mệnh giống một con sói bị thương, hấn trong chốc lát nhìn xem Thạch Thạc, trong chốc lát nhìn xem ta:“Nguyên lai các người ai cũng không tin ta?”

Ta cùng Thạch Thạc cũng chưa trả lời vấn đề mẫn cảm này.

“Tốt lắm, tốt lắm, tốt lắm!” Hấn ngửa mặt lên trời cười lớn, giống kẻ điên liên tục nói ba từ “Tốt lắm”, bước đi hướng đuôi thuyền, tay trái cầm lấy sào trúc ra sức một chút, thân thuyền hung hăng lung lay hai cái, nhanh chóng hướng đến gần bờ bảy tám thước, sau đó tay phải quăng sợi xích sắt, quấn vào một khối nhám thạch, người cũng cùng lúc phi thân lên bờ.

Hấn quay đầu, lại nhìn ta một cái, thần sắc trên mặt nói không rõ, có lẽ là hận, có lẽ là yêu, hấn cuối cùng vẫn là quyết tâm, xa xa đi rồi, biến mất không thấy.

Ta không biết kết quả như vậy đến tốt cùng đúng hay không.....

Thạch Thạc ở lúc rời đi Thác Bạt Tuyệt Mệnh, hấn cầm cái nón lớn kiểu cho ngư phủ đội lên đầu ta, sau đó đẩy thuyền nhỏ tiếp tục xuôi dòng, sau ba bốn canh giờ, thay đổi đường, một câu đều không có nói.

Ta bắt hấn thay thuốc, sau đó ý đồ tiếp hấn học chèo thuyền, chính là kỹ thuật không tinh, hai tay vô lực, chống chiếc thuyền nhỏ xoay loạn, tốc độ lại không mau được bao nhiêu, vì thế bị Thạch Thạc đẩy trở về, chỉ cho con thuyền xuôi dòng.

Thác Bạt Tuyệt Mệnh lưu lại hai bình rượu trắng.

Thạch Thạc uống hết một bình.

Ta cho rằng vị thành niên không thể uống rượu, lại sợ hấn thành thói quen, giống cha hấn thường xuyên say rượu, vì thế đi ngăn lại bình thứ hai.

Hấn rầu rĩ nói:“Lạc nhi, ta thực lo lắng.”

Thấy hấn uể oải, lòng ta cũng đi theo khổ sở, an ủi nói: “Đại ca người..... Ách..... Ý nghĩ là đơn giản một chút, có lẽ chưa chắc là hấn làm, cảm tình mấy thứ này quá vài năm sẽ phai nhạt, sẽ có một ngày chân tướng rõ ràng.”

“Ta lo lắng không phải đại ca, hấn cho dù một người lưu lạc giang hồ, cũng không xảy ra đại sự, ta lo lắng người,” Thạch Thạch mang theo hai phân men say, nắm lấy tay của ta, kéo ta ngồi bên cạnh, dưới ánh nến nhìn nửa ngày, bỗng nhiên xoa xoa mặt ta, cười ảm đạm nói, “Trước kia ở hắc vệ, mọi người đều cười ta không có ánh mắt nhìn nữ nhân, chỉ cần ngũ quan đoan chính, liền phân không ra đẹp xấu. Nhưng là thấy đại ca đối với người si mê như vậy, Nam Cung Minh và Long Chiêu Đường không tiếc công sức đuổi bắt như vậy, có lẽ người thật sự đẹp lắm, hơn nữa mọi người đều phát hiện vẻ đẹp của người.....”

Nhớ tới chiếc roi của Long Chiêu Đường, nhớ tới Nam Cung Minh tàn nhẫn giết cha, nghĩ đến hành động của Thác Bạt Tuyệt Mệnh, ta sợ hãi lắc đầu nói: “Ta không thích bọn họ.”

“Không cầu đại phú, không cầu đại quý, chỉ cầu bình an sống đến chín mươi chín,” Thạch Thạch thanh âm càng ngày càng thấp, “Lạc nhi, người nếu thật sự là người quái dị không có người thích, có tốt không?”

Ta nhẹ nhàng gật đầu.

Thạch Thạch ôm bả vai ta, lần đầu tiên thẳng thắn: “Tuy rằng mọi người nói ta có thiên phú, nhưng ta dù sao tuổi nhỏ, không phải cao thủ đứng đầu, chỉ có một cái đầu một đôi tay, giang hồ hiểm ác, lòng người phức tạp, ta không biết chúng ta có thể đi bao xa, nhưng sẽ dùng chính mình đầu đến che chở người, không cho bất luận kẻ nào miễn cưỡng người làm chuyện người không thích.....”

Cổ họng ta có chút nghèn nghẹn, thấp giọng mắng: “Đứa ngốc! Nếu muốn bỏ mạng, đương nhiên là lập tức đem ta giao ra chạy trốn quan trọng hơn!”

Thạch Thạch cười lắc đầu: “Không, chỉ có ta mới có thể bắt nạt người!”

Ta mắng: “Ngu ngốc!”

Hấn cười hì hì không có cãi lại, chỉ lẳng lẳng nhìn bên ngoài thuyền, trên mặt giấu không được vẻ lo lắng.

Giờ khắc này, ta hạ quyết tâm.

Nếu chỉ có cao thủ đứng đầu mới có thể bảo hộ ta chu toàn, ta đây liền làm cho Thạch Thạch biến thành thiên hạ đệ nhất cao thủ!

=====

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Gấu Mèo từ lúc nhận vẽ minh họa Q bản cho ‘Vô thị không vui’, không ngừng kéo dài thời gian.

Hôm trước, Gấu Mèo thề nói: “Ngày mai giao không ra bản thảo sẽ không là người!”

Ngày hôm qua, Gấu Mèo tiếp tục thề: “Ngày mai lại không giao ra bản thảo sẽ không là gấu mèo!”

Hôm nay.....

Quất Hoa ngồi chờ nàng biến thành cái gì.....

Nàng họa siêu cấp siêu cấp mạnh! Bản nháp tạo hình Long cầm thú và Lạc nhi đã muốn mạnh chết ta ! Thạch Thạch và Nam Cung Minh còn đang sửa.

Úc úc úc ~ Quất Hoa phải tiếp tục thúc giục Gấu Mèo giao bản thảo

56. Chương 56: Nhảy Xuống Vách Đá

“Người điên rồi?”

“Ta không điên!”

Ta xuyên qua đến nay đã bảy năm bốn tháng, cho dù phòng đến trốn đi, bảy tên cầm thú đã gặp tên thứ tư, hơn nữa lại kết thù với Nam Cung thế gia và An Nhạc Hầu phủ, cho nên ta không hề tin tưởng vận may của mình vốn không hay ho bị thúc giục, chuẩn bị tâm lý đối mặt tình huống tồi tệ nhất là sẽ gặp gỡ tam đại cầm thú chưa xuất hiện.

Thần y cầm thú ẩn cư nơi thâm sơn, không dễ dàng gặp khách. Ta cho dù bệnh sắp chết, cũng sẽ không đem con thỏ đưa vào trong miệng hổ. Hơn nữa võ công của hắc không cao, cho dù bất hạnh gặp nhau ở chỗ khác, Thạch Thạch cũng có thể thoải mái chế phục, cho nên hắc không đủ gây sợ hãi.

Phiền toái là đại hiệp cầm thú cùng ma giáo giáo chủ cầm thú, người trước là cao thủ đệ nhất có uy vọng cực cao trên giang hồ, am hiểu giả vờ giả vịt ngụy quân tử, hơn nữa là nhân vật lãnh tụ của võ lâm, nếu đắc tội hắc, có thể sẽ khiến cho công phần. Ma giáo giáo chủ ở trong tiểu thuyết là vừa xuất hiện, chỉ biết tên này lạnh lùng vô tình, hiếu sát khát máu, thủ đoạn tàn khốc, làm cho người ta nghe đã sợ mất mật. Lâm Lạc Nhi vừa mới bắt đầu lọt vào tay hắc mạnh miệng mắng hai câu, kết quả bị hắc không nói hai lời liền cắt đứt gân chân trái.....

Tác giả nguyên tác còn dám ở văn án giả bộ đáng yêu viết “Cuốn này ngược tình cảm lưu luyến thâm, mọi người không cần kích động, cần tát hoa duy trì nhiều hơn ~ cuối cùng nhất định là HE yêu ~”.

Tình thâm cái mao! HE cái p! Nàng căn bản chính là kẻ chịu ngược cuồng! Đại biến thái! Độc giả của nàng đều là Masochist! (nino: nếu bạn nào ko hiểu masochist là cái gì, google, please ^^)

Nếu cho ta thêm một cơ hội, ta nhất định làm một bài bình luận siêu dài! Còn muốn treo lên đầu tường diễn đàn cho ngàn người ۆynh! Vạn người đập!

Không, ta vốn không nên click vào tiểu thuyết rác rưởi này.

Cái tay hư hỏng a! Biết vậy chẳng làm a!

Bàn tay vàng phù hộ nhân vật nữ chính thật sự “Diệu”, ta chỉ có thiên phú trên giường, không có thiên phú võ học, leo cái cầu thang đều có thể thở hổn hển nửa ngày. Muốn làm ma nữ tóc bạc quét ngang bát phương xác suất tính rất thấp, bằng chút võ công này của Thạch Thạch, gặp được đại BOSS, chỉ có thể cùng ta cùng nhau làm đồng mệnh uyên ương, muốn chết bao nhiêu thăm liền có bấy nhiêu thăm.

Hiện tại duy nhất trông cậy vào là kho báu thế ngoại cao nhân lưu lại, nghe nói bên trong có bí tịch võ học, tiền tài vũ khí đầy rẫy, là Thác Bạt Tuyệt Mệnh tâm tâm niệm niệm muốn đi, lại vì tình tiết bị đẩy sớm, làm ra hiệu ứng cánh bướm*, hắc tựa hồ mất đi manh mối, cũng không có xuất phát đi tìm, này tiện nghi ta.

Lâm Lạc Nhi đã bị sát thủ mang theo đi tới kho báu, cho nên ta không cần bản đồ, cũng nhớ rõ đại khái vị trí, hơn nữa biết được so với bất luận kẻ nào đều chuẩn xác.

Ta chỉ vào phương xa, miêu tả tiền cảnh tốt đẹp: “Đến đây đi, Thạch Thạch, chúng ta đi tìm kho báu, sau đó hướng một thể hệ tông sư tiền quân! Ta nửa đời sau an toàn toàn dựa vào ngươi!”

Thạch Thạch vốn không nhìn ta, hắc vừa ăn bánh vừa hỏi: “Ngươi điên đủ chưa?”

“Ta nói ta không điên!” Khó được có người đem kho báu hai tay đưa lên, hắc cư nhiên còn hoài nghi? Tiểu tử này rất không nghe lời, ta hổn hển đánh rớt cái bánh lớn trong tay hắc, nhéo lỗ tai, một chữ một chữ thể nói, “Kho báu ngay tại Kì Liên sơn mạch, nếu là giả, ta sẽ không là người!”

“Ha ha, nếu thế không phải người mà linh, ngươi sớm không biết là cái gì,” Thạch Thạch cười đến sắc súa, vừa ho khan vừa hỏi, “Ngươi từ nơi nào được đến tin tức?” (nino: Câu này hình như tác giả đã để Gấu Mèo nhảy ??? ^^)

“Thư phòng của Long Chiêu Đường! Là bản đồ hắc vụng trộm giấu, ta xem mấy lần, không phải giả!” Ta thành thạo đem vấn đề quăng cho cầm thú, nhanh chóng trả lời.

“Chuyện cơ mật như vậy hắc sẽ cho cơ thiệp thấy?” Thạch Thạch khinh thường phản bác, “Cho dù thấy, bằng trí nhớ tệ hại của ngươi, nhìn vài lần có thể nhớ kỹ?”

Chỗ xấu lớn nhất của từ nhỏ cùng nhau lớn lên là, mọi người biết nhau quá rõ, rất khó nói dối.

Ta nhanh chóng nằm úp sấp trên bàn, “Nước mắt lưng tròng” bầy bạ lằng nhằng, “Người cảm thấy ta vô dụng, người cảm thấy ta là phiền toái, phế vật! Chúng ta biết nhau lâu như vậy, mỗi lần ta nói chuyện người cũng không tin, rất tổn thương lòng tự tôn của ta!”

“Đừng có giả bộ! Người dụi mắt nữa cũng dụi không ra một giọt nước đâu, cẩn thận làm hỏng mắt,” Thạch Thạch bị ta làm phiền, dùng đầu ngón tay gõ cái bàn suy nghĩ hồi lâu, rốt cục đáp, “Dù sao chúng ta cũng không có chỗ để đi, nơi này cách Kỳ Liên Sơn cũng gần, trốn ở thâm sơn cũng là ý kiến không sai, nhưng mà Long Chiêu Đường trời sinh xảo hoạt, ta chỉ sợ là vậy.”

“Vạn tuế!” Ta hoan hô chạy đi đóng gói hành lý.

Thạch Thạch gãi gãi đầu, ánh mắt nhìn ta tràn đầy hồ nghi.

Ta không cần, chờ hần thành tuyệt thế cao thủ, lại đến cảm tạ ta cũng không muộn.

Kỳ Liên Sơn mạch rất lớn, kho báu ở dưới vách núi đen, đi bộ không biết đi mấy ngày, chuẩn bị phải sung túc, dù sao có cu li khiêng đồ, ta rõ ràng tìm một cái giỏ trúc thật to đến chất đồ.

Mấy chục thước dây thừng to là phải chuẩn bị, lương khô mang vừa đủ, thời tiết càng lúc càng rét lạnh, chăn cùng quần áo chống lạnh cũng phải chuẩn bị, còn muốn mang theo thuốc trị rắn cắn, thuốc trị thương cùng thường dùng, bát ăn cơm cũng phải mang hai cái, hồ lô chứa nước, lại thêm một cái cái đĩa đựng đồ ăn, nồi nấu cơm lại không thể thiếu, lại thêm ba cái đánh lửa, khăn để tắm rửa..... muối để đánh răng.....

Thạch Thạch hỏi: “Người có muốn mang theo bàn với giường không?”

Ta chịu đựng tầm mắt phẫn nộ hần, yên lặng đem cái ấm nấu nước lấy ra.

Thạch Thạch kiểm tra lại trang bị một chút, sau đó cầm một cây đao róc xương cùng cây đao chặt củi gấn trên lưng, bỏ cái đao bình thường ra, sau đó quải cái giỏ trên lưng.

Ta cũng muốn một thanh đao phòng thân.

Thạch Thạch đánh giá ta một lượt từ trên xuống dưới, thuận tay cho ta cây kéo, vẫn là sản phẩm hàng hiệu của Vương Nhị mặt rõ, vỗ vỗ đầu ta, nói dõ: “Ngoan, cẩn thận đừng cắt đứt tay.”

Ta đương trường nổi điên, cầm lấy cây kéo hàng hiệu đuổi giết hần vài trăm mét.

Thạch Thạch đeo cái giỏ trúc thật lớn, chạy trốn chậm rì rì, thường thường còn lui lại hai bước, dừng lại chờ ta đuổi giết.

Ta chạy không lại hần, lúc nấu cơm chiều, máu chảy đầm đìa giết hai con chim trĩ, hung hăng nhổ lông, triển lãm bản sắc tàn nhẫn của đao phủ!

Thạch Thạch ăn nghiêng ngấu không ngừng.

Nam Cung thế gia và An Nhạc Hầu phủ chính thức trở mặt, tạo ra không ít khe hở. Chúng ta dịch dung, tiêu trừ dấu vết, thoải mái lên vào Kỳ Liên Sơn, dọc theo đường đi chọn chỗ hoang vắng không người, cứ dừng dừng lại đi một chút. Hai người rất có kinh nghiệm ăn cơm dã ngoại, cũng rất ăn ý, võ công của Thạch Thạch ứng phó chim trĩ, thỏ hoang, lợn rừng, cá, sói này đó kia không nói chơi, bắt đến cái gì chúng ta liền ăn cái đó, còn có đủ thứ quả dại làm hoa quả tráng miệng, ngẫu nhiên hái được nấm, buổi tối còn có canh. Nếu không phải sợ ăn không hết sẽ bị ta bắt đóng gói, hần còn muốn bắt một con gấu chó đến ném thử hương vị tay gấu.

Ước chừng đi được bảy tám ngày, hai người rốt cục đứng ở bên cạnh vách núi đen. Gió thổi mãnh liệt tóc bay rối loạn, mây trắng vờn quanh ở dưới chân, cây tùng xanh ngắt đứng ở trên vách đá, mấy đóa hoa nhỏ đỏ tươi ở bên cạnh nhẹ nhàng lay động.

Thạch Thạch: “..... Là nơi này?”

Ta gật đầu khẳng định.

Thạch Thạch: “Ta nhảy xuống vực?”

Ta an ủi nói: “Cột lấy dây thừng thực an toàn.”

Thạch Thạch đại ra nhìn quanh bốn phía, vách núi đen sâu đến hơn mười dặm, nhìn không tới cuối.

Ta tự tin nhìn dưới chân, chỉ tay năm ngón: “Kho báu ngay tại phía dưới!”

Thạch Thạch đại ra nhìn ta.

Ta nắm tay khuyến khích bơm hơi: “Người từ từ mà nhảy, mỗi ngày nhảy hai ba cái, bốn năm cái, một ngày nào đó sẽ nhảy xong ! Trên đời không có việc gì khó chỉ sợ.....”

Thạch Thạch đại ra nhảy xuống.

Ta: “Đợi đã! Người còn chưa có buộc dây an toàn đâu!”

57. Chương 57: Hải Hòa Bí Được

Từ trên vách núi đen nhảy xuống bình thường sẽ có rất nhiều cây cối ngăn lại thân thể, tỉ lệ tử vong chỉ có 60% đến 70%, là thấp nhất trong các cách tự sát, tuyệt không đề cử.

Thạch Thạch nhìn dây an toàn cười nhạt, hắn cầm lấy nhánh cây mọc trên vách đá, ở trên một tảng đá nhô ra khỏi vách đá nhảy tới nhảy lui, lâu lâu còn chống ngược, đổi chiều cái gì đến dọa ta sợ, khoe khinh công nói: “Lợi hại đi?”

Ta cũng cười nhạt: “Người không đi làm hầu vương thật sự là tổn thất của đàn khỉ, mau nhìn, vách đá kia có con khỉ cái đang xấu hổ ngượng ngùng nhìn người đâu!”

Thạch Thạch thề: “Tìm không thấy kho báu liền đem người trói lại bán cho đàn khỉ làm áp trại phu nhân.”

Ta: “.....”

Trong rừng rét lạnh, Thạch Thạch ở phía dưới vách núi đen nhảy nhót đầu đầy mồ hôi, ta mặc quần áo dày mấy tầng, bao y hết cái bánh chưng, thường thường đi đến vách đá thăm dò nhìn xem Thạch Thạch có ngã xuống hay không, càng nhiều thời gian là ngồi ở dưới tán cây sồi nắng ngủ gật.

Như vậy thực buồn.

Ta ngồi ngủ, nằm ngủ, nghiêng người ngủ, nằm úp sấp ngủ, đánh lăn ngủ..... Ngủ thẳng rồi cuộc ngủ không được, mở mắt to ra mà đếm lá cỏ lá cây, chờ Thạch Thạch leo lên sau, lại vì kho báu có tồn tại hay không tiến hành một phen đại tranh luận.

Ta: “Kho báu mà dễ dàng như vậy tìm được đã sớm bị người ta đem đi hết! Trong sách viết các đại hiệp đều là sau khi nhảy xuống vách núi mới trở thành một thế hệ cao thủ !”

Thạch Thạch: “Quyển sách nào? Ai viết ?”

Ta vỗ vỗ bộ ngực: “Tại hạ đúng là bất tài!”

Thạch Thạch: “Biến!”

Ta chuyển mình xoay vòng, khiêu vũ, mượt mà biến.

Hắn hung thần ác sát đuổi theo thề bắt ta treo lên vách núi đen hứng gió.

Ai, tiểu hài tử chính là dễ dàng táo bạo a.

Rừng rậm động vật rất nhiều, thường thường ở phụ cận tò mò đưa đầu ra xem vài lần. Thạch Thạch cho ta một cái sáo trúc, nói gặp được động vật hung bạo liền thổi lên nó cầu cứu, nhưng mà hung bạo động vật vẫn không xuất hiện, cho nên mỗi lần ta thổi sáo trúc, đều là vì thấy động vật ăn ngon làm cho hắn đi lên sẵn thú cho ta nướng BBQ.....

Nhánh cây khô ở trong đồng lửa bùng bùng rung động, một con thỏ hoang không hay ho đã muốn nướng chín béo ngậy thơm ngào ngạt . Ta phát hiện củi không đủ, liền đứng lên, đuổi thân, ở gần đó tìm nhánh cây khô. Rừng rậm rộng lớn, lá khô nhánh cây khô khắp nơi đầy đất, ta chọn khô ráo, thực dễ dàng liền ôm một đồng, giống như con kiến chuyển nhà nâng từng chút một trở về.

Đi đến vách núi đen, ta bỗng nhiên cảm thấy một ánh mắt lợi hại theo sau đến, vội vàng quay lại nhìn, chỉ thấy gió thổi ngọn cây, bụi cỏ lắc lư, ngẫu nhiên vài tiếng côn trùng kêu vang chim kêu chói tai, nhưng không có phát hiện tung tích bất luận kẻ nào. Nhưng mà cảm giác bị nhìn chăm chăm lại càng phát ra mãnh liệt.

Áo giáp sao?

Ta sờ sờ khuôn mặt đã được dịch dung kỹ càng, cầm lên con dao nấu bếp, cảnh giác hướng bên kia đi vài bước, vừa đi vừa hỏi:“Có người ở đó sao?”

Bụi cỏ lại phát ra một trận âm thanh kịch liệt.

Ta trực giác không ổn, chạy nhanh lui ra sau.

Đi chưa được mấy bước, chỉ thấy một con gấu chó vừa to vừa đen mang theo con nhỏ, từ trong bụi cỏ chui ra, bước chân vững vàng, hướng ta đi tới.

Có nguy hiểm! Ta liều mạng thổi sáo trúc.

Thạch Thạch thanh âm từ dưới vách đá truyền đến:“Hôm nay không ăn cỏ, chờ ta đi lên lại đi bắt lợn rừng ăn!”

Truyện [Sói đến đây] phiên bản xuyên qua? Ta quýnh lên.

Trong lúc do dự, gấu chó thật lớn từng bước ép sát, cơ thể rắn chắc ở dưới lớp da lông đen tuyền hơi hơi rung động, cả người đều triển lãm lực lượng khủng bố một cái tát có thể đánh ta bay đi ra ngoài không gian.

Ta thấy kêu cứu đã muốn không kịp, lập tức làm ra một cái thực thông minh quyết định — nằm úp sấp giả chết!

Gấu chó ổn trọng bước tới, vây quanh ta hai vòng, vươn móng vuốt lông xù chọc chọc, lại dùng cái mũi ngửi ngửi, tựa hồ đang do dự có bắt đầu ăn cơm hay không.

Hơi thở ướt át tanh hôi đập vào mặt mà đến, tim của ta nhảy bình bịch tùy thời có thể nhảy ra khỏi lồng ngực.

Bỗng nhiên, trong rừng truyền đến vài tiếng lay động, gấu chó giống bị cái gì kích thích, ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng, xoay người điên cuồng mà hướng trong rừng phóng đi. Gấu con lưu luyến không rời nhìn ta liếc mắt một cái, cũng chạy đi theo ma ma.

Ta từ trong cái chết thoát hiểm, giây dựa bò lên, thở từng ngụm từng ngụm.

Thạch Thạch nghe thấy gấu thét gào, nhanh chóng từ dưới vách núi đen leo lên, vọt tới trước mặt ta, ôm cổ, khẩn trương hỏi:“Gấu đâu?”

Ta chỉ vào rừng cây:“Chạy.”

Thạch Thạch một tay cầm đao một tay giữ lấy ta, lật trái lật phải nhìn nhìn:“Không có việc gì đi?”

Ta:“Có việc.”

Thạch Thạch sửng sốt một chút.

Ta vẽ mặt cầu xin trả lời:“Con gấu con kia lúc chạy đi đập lên mông ta một cái!”

Thạch Thạch lật ta úp lại, gạt đầu tán thành:“Một cái dấu chân thật to.”

Ta ôm mông, nước mắt lưng tròng, đau quá.....

May mắn không nổ hoa.

.....

Chúng ta dọc theo vách núi đen từng chút một di động, tinh tế tìm tòi, ước chừng qua hơn nửa tháng, Thạch Thạch ở dưới vách đá kinh hãi kêu to, nói trong bụi cỏ phát hiện một cái động, bên trong tựa hồ có cái gì. Ta từ trong cơn buồn ngủ nhảy lên, vội vàng dùng dây an toàn quần quanh đại thụ, làm cho hấn thật cẩn thận thả mình đi xuống, lúc đi vào động, châm một ngọn đuốc. Đám hơi ngủ ngoài cửa động đều vỗ cánh kháng nghị, nơi nơi đều là mùi hôi.

Thạch Thạch dùng dao chặt dây cùng lá cây bao quanh cửa động, làm cho ánh mặt trời xuyên thấu, ánh vào mắt chúng ta là một căn phòng tinh xảo, cái bàn, giá sách, giường đều là dùng đá điêu khắc mà thành, đồ dùng đủ loại kiểu dáng, cái bình trên bàn còn có mấy đóa hoa tươi khô héo, một bàn cờ bằng ngọc thạch còn đang đánh dở, giống như chủ nhân còn ở tại bên trong.

Ta chạm vào bức màn trên giường một chút, vải lập tức phong hoá, biến thành mảnh nhỏ bay bay, trên giường có một khối hài cốt mặc bộ y đã khô, đầu bạc râu bạc, tựa như tiên nhân biết đại nạn đã đến, tọa hóa phi thăng.

Ta cảm khái nói: “Khổng định là vô lâm tiền bối thoái ẩn tị thế.”

“Không, hấn là cự đạo ba trăm năm trước đã mất tích Tư Đồ Lôi Minh, nghe nói hấn cướp sạch kỳ trân dị bảo của tứ đại thế gia, thất đại môn phái vô lâm bị khắp thiên hạ truy nã, sau đó biến mất không thấy. Người biết hấn giấu kho báu chỗ nào lại không biết tên của hấn?” Thạch Thạch hưng phấn mà giọng lên ngọn nển, bốn phía tuần tra một phen, đối ta ngó ngoác tay nói, “Người xem mặt sau phòng ở.”

Phía sau là cái hồ to sâu không thấy đáy, âm phong từng trận.

Thạch Thạch dọa ta sợ nói: “Trong phòng này có trang sức của nữ nhân, nhưng không có thi thể, khổng định là hấn đem nữ nhân hết thảy ném đi vào, bên trong khổng định rất nhiều quý oan!”

Ta mặc kệ đũa ngọc này, tiếp tục xem xét chung quanh.

Thạch Thạch vội vàng ngăn cản: “Cẩn thận có bấy!”

“Người đi tìm sách, ta đi kiếm tiền.” Ta liếc mắt, trực tiếp mở thùng ra. Trong thùng tràn đầy vàng bạc châu báu, ở dưới ngọn lửa của cây đuốc rạng rỡ sinh huy, hoa lệ không thể tả nổi.

Thạch Thạch thấy không có bấy, cũng đi chung quanh lật sách, vừa lật vừa hai mắt tỏa ánh sáng: “[Vô thượng tâm kinh] [Truy phong đao] [Phục hổ công] Đều là võ công đã thất truyền a, chúng ta lần này chính là đại mùa thu hoạch, người là gặp cứt chó vận cái gì, mới biết được chỗ đạo tặc giấu kho báu?”

“Ta bị tác giả mẹ kế hại lâu như vậy, dù sao cũng phải thu chút ích lợi đi?” Ta vừa nói thầm vừa tiếp tục mở thùng, phát huy nữ nhân thiên tính, thấy vàng ném bạc, thấy bảo thạch ném vàng, phân loại bảo thạch châu ngọc xinh đẹp, chứa đầy một cái bao to.

Thạch Thạch không để ý nghe ta nói nhiều, hết sức chuyên chú xem sách.

Ta thu thập bảo vật xong tiến đến bên người hấn, chọn một bản [Tổ nữ kinh] thoát nhìn thích hợp nữ hài tử luyện võ công, trừng mắt trang thứ nhất viết bằng thể văn ngôn, lặn qua lộn lại xem không hiểu, liền hỏi Thạch Thạch: “Chỗ âm dương giao hội là cái gì? Là huyết vị sao? Ở nơi nào?”

Thạch Thạch ngẩng đầu nhìn cuốn sách trên tay ta hai lượt, sắc mặt ửng đỏ, đoạt lấy quăng đi: “Đây là thuật trong phòng.”

Ta cầm lấy bản thứ hai [Ma cô bí được] nghiên cứu, hỏi Thạch Thạch: “Bằng sơn hỏa thiêu ở nơi nào? Có phải có kịch độc hay không?”

Thạch Thạch lại nhìn liếc mắt một cái, tiếp tục đoạt: “Đây là xuân được.”

Ta lại phun máu, cuốn tiểu thuyết sắc tình chết tiệt này là không muốn cho ta học võ đi?!

Thạch Thạch oán giận nói: “Người ở bên cạnh đừng nhảy nhót, im lặng ngồi, cứ làm phiền ta đọc sách!”

Ta thành thật một hồi, lại nhin không được thấu đi qua vuốt móng ngựa nói: “Lí đại hiệp a, luyện xong bí tịch sau, người liền thiên hạ vô địch đi? Tiểu nhân đi theo người có thể bình an đi?”

Thạch Thạch giống con heo con hừ hừ vài tiếng, chính là không để ý tới ta.

Ta tiếp tục vuốt mông ngựa:“Lí đại hiệp a, khi nào thì mới có thể luyện xong a?”

Thạch Thạch cầm một quyển đông cung đồ chơi hướng đầu ta, mắng:“Người cho là luyện võ là đi mua đồ ăn sao? Một ngày hai ngày có thể thành sao? Ít nhất mấy chục năm khổ công!”

“Nam Cung thế gia cùng An Nhạc Hầu phủ có thể nào chờ người vài chục năm! Đại cầm thú không phải nói người là thiên tài trăm năm khó gặp sao? Dù sao cũng phải nhanh cỡ gấp mười người khác đi?” Ta xoa xoa đầu, tại chỗ vòng vo vài cái sau, đột nhiên nảy ra ý tưởng, chung quanh tìm kiếm,“Đã có kho báu, nói không chừng còn có linh đan bí dược cái gì, ăn có thể tăng tiến vài chục năm công lực!”

“Bệnh tướng của người lại phát tác.” Thạch Thạch cảm thấy nữ tử cùng tiểu nhân cũng không dễ thuyết phục, chính mình cầm sách đi ra cửa động, ngậm hồ lô uống hai miếng nước thấm thấm cổ họng, lại uly hiếp lần nữa “Người lại tranh cãi ầm ĩ ta liền đem người ném vào động không đáy làm bạn với tiểu quỷ!”

“Có!” Hắn nói còn chưa dứt lời, ta tựa như cầm ngọn đuốc Olympic giơ ột cái bình sứ nhỏ bằng Ngọc Thạch, lớn tiếng tuyên bố,“Ta tìm được bí dược !”

Thạch Thạch một ngụm nước phun ra xa ba thước.

Bình sứ là ở trong lòng Tư Đồ Lôi Minh, bên trong chỉ có hai viên thuốc màu đỏ, không viết thời gian bảo đảm chất lượng, cũng không nhãn mác, bên cạnh có cái bản thuyết minh rách tung toé, ngón tay thoáng chạm nhẹ, liền thủng vài lỗ, mặt trên viết sau khi dùng công lực cái gì sẽ tăng nhiều .

Chúng ta đem hai cái đầu ghé vào cùng nhau nghiên cứu thật lâu.

Thạch Thạch hỏi:“Có thể là độc dược hay không?”

Ta:“Bậy bạ, thâm sơn rừng già ngay cả bóng người cũng không có, hắn mang theo độc dược làm cái gì? Tự sát sao?”

Thạch Thạch:“Ăn thử nhìn xem?”

Ta:“Vạn nhất quá thời hạn , người bị tiêu chảy làm sao bây giờ?”

“Vì cái gì là ta ăn thử?” Thạch Thạch phẫn nộ trừng mắt nhìn ta hai cái, đi bắt con khỉ, cứng rắn nhét một viên thuốc đi xuống, sau đó quan sát trạng thái. Ước chừng qua một hồi, con khỉ đặc biệt nóng nảy, không ngừng giãy dụa muốn túm ta, còn thiếu chút cào rách váy, chúng ta cảm thấy nó thoát nhìn không giống bộ dáng sắp chết, cũng không tiêu chảy, liền để cho chạy .

Nó nhảy vào đàn khỉ, không thèm quay đầu lại.

Thạch Thạch vẫn là lo lắng:“Nếu là độc dược mãn tính làm sao bây giờ?”

Thuốc chỉ còn một viên, ta do do dự dự nửa canh giờ, thật vất vả đau hạ quyết tâm nói:“Quên đi, đều đến nước này bộ , vì tương lai có thể làm võ lâm cao thủ, cho dù có độc, ta cũng chấp nhận! Vạn nhất xảy ra chuyện gì..... Vừa lúc cho người giảm gánh.....”

Thạch Thạch lập tức một tay cướp lấy viên thuốc trong tay ta, ném vào miệng nuốt:“Chỉ bằng tính tình của người này, còn muốn làm cao thủ? Chê cười!”

Ta trợn mắt há hốc mồm một lát, tức giận đến cắn hấn vài cái.

Thạch Thạch lúc đầu không có gì phản ứng, sau lại nói thân mình có chút nóng lên, rất khó chịu.

Ta đổ chút nước lạnh trong hồ lô lên khăn tay, cho hắn hạ nhiệt độ.

Lại sau một lúc lâu, hắn nói càng ngày càng nóng, xoay người lưng còng, cả người cuộn lại, cắn răng cố gắng chống đỡ.

Ngoài động, con khỉ mới bị bắt kia đang đuổi theo đám khỉ cái điên cuồng cầu ngẫu, đàn khỉ tranh cãi ầm ĩ.

Nguyên lai viên thuốc màu đỏ là tăng công lực OOOX?

Ta xem nhẹ sự đáng khinh của nguyên tác, cái này không phải tiểu thuyết tiểu bạch võ hiệp bình thường, là tiểu thuyết tiểu bạch sắc tình võ hiệp a.....

Thạch Thạch xui xẻo, ta làm sao bây giờ?

58. Chương 58: Giải Được

Hiển thân làm giải được, củi khô lửa bốc cái gì..... thật cầu huyết a? Ta mới mặc kệ không thềm loại chuyện ngu xuẩn này!

Cho dù ta làm, Thạch Thạch cũng không làm. Tên sao người vậy, đầu óc y hết hồn đá trong hầm cầu vừa thối vừa cứng, kiên trì tin tưởng chân lý phụ thân đã giáo huấn — nữ hài tử nhà đảng hoàng chưa xuất giá là không thể leo lên giường nam nhân, nếu không chính là làm nhục danh dự, là dâm đảng háo sắc, là không đứng đắn!

Ta hỏi hần:“Hai chúng ta cô nam quả nữ ở trên núi lâu như vậy, chẳng lẽ còn có danh dự sao?”

Thạch Thạch ấp úng hồi lâu, kiên trì trả lời phụ thân chưa nói không thể cô nam quả nữ.

Ta tiếp tục bào gổc hỏi rề:“Cái gọi là dâm đảng háo sắc cùng không đứng đắn, là chỉ người hay là ta?”

Thạch Thạch sắc mặt trở nên trong hồng có hắc, phi thường phấn khích, hần hét lên:“Đương nhiên là người!”

Ta giận:“Liên quan gì đến ta?!”

Thạch Thạch chịu không nổi kích thích, rốt cục nói ra lời thiệt tình:“Ồ loại địa phương này làm việc đó! Người để cho ta động phòng hoa chúc làm gì?!”

Lẽ vật là muốn mở ra lúc cuối cùng, nam nhân cũng sẽ chờ mong lúc mở ra khăn voan của nàng, thấy bên trong là thiếu nữ xinh đẹp mong nhớ ngày đêm kia.

Ta cảm thấy chính mình nói thêm gì đi nữa sẽ có vẻ thực vô sỉ, có hiềm nghi hạ gục tiểu chính thái, bá vương *** người ta. Nhưng mà nhìn hần một chậu lại một chậu nước lạnh xối lên người, lại không đành lòng, liền do dự nói:“Chúng ta đi đến trấn trên đi?”

Thạch Thạch vui vẻ đáp ứng, hần kêu ta đem võ công bí tịch hết thấy thu hồi, vàng bạc châu báu trước lấy một ít, để đầy tiểu hà bao là tốt rồi. Sau đó bỏ lại công cụ cắm trại dã ngoại kia, đem ta cùng bí tịch cùng nhau để vào trong giỏ trúc, vận khinh công, chạy xuống núi, tốc độ nhanh hơn lúc lên mấy lần, bởi vì phương hướng chính xác, ước chừng nửa ngày đi đến một cái trấn nhỏ tên là Hồ Lão Hồ.

Trấn chỉ có duy nhất một khách sạn tên Lão Hồ khách sạn, vừa rách vừa nhỏ, Thạch Thạch đầu đầy mồ hôi lạnh, quăng mười lượng bạc kêu một gian khách phòng thượng đẳng, cầm lấy ta vọt đi vào, sau đó ngồi ở bên giường, nhìn ta liêm liếm đầu lưỡi, hai mắt tỏa sáng, bẻ đốt ngón tay khảnh khách rung động, nhin lại nhin, sau đó hướng về phía ta vẫy tay, muốn nói lại thôi, tựa hồ muốn nói ra suy nghĩ của mình.

Ta biết hần vận công chạy nửa ngày lộ, bí được áp chế không được, sắp nhẫn đến cực hạn, vội vàng đứng lên, nhìn vào gương đồng dịch dung, lao ra đi tìm chưởng quầy hỗ trợ.

Chưởng quầy của khách sạn Lão Hồ họ Hoàng, mập mạp như một cái bánh bao trắng, ánh mắt nhỏ như hạt đậu xanh có chút đáng khinh, tầm mắt ở ngực ta vòng vo vài vòng, cuối cùng dừng ở lưng áo bị vải trắng quần lại y hết mang thai sáu tháng, mới ngượng ngùng thu hồi đi, bộ dáng giả bộ hòa khí hỏi:“Vị nương tử này, muốn ăn điểm tâm cái gì sao? Tiểu điểm có thịt dê béo ngon nhất, gà nướng lại thơm có tiếng.”

Ta sờ sờ chính mình bụng, thấp giọng hỏi:“Gần đây có thanh lâu không?”

“Cái gì?” Đôi mắt đậu xanh của Hoàng chưởng quầy trừng lớn vài phần.

Ta sợ hần nghe không rõ, lại nói:“Chính là kỹ viện, cái loại kinh doanh chính quy đó.”

Hoàng chưởng quầy lấp bắp hỏi:“Này..... Vị nương tử này, người..... Người muốn làm cái gì?”

Ta ngượng ngùng nhìn trái xem phải, thấy không có người khác, lại nhỏ giọng vài phần: “Ta muốn tìm một cô nương đi trừ hoả cho tướng công.....”

Tròng mắt của Hoàng chương quỳ đều sắp lọt ra ngoài: “Tìm cô nương? Là quán giác hơi sao?”

“Ai, không phải, chính là cái kia, người biết đó, muốn tìm người kinh nghiệm phong phú nga,” Ta đưa ra ngân phiếu một trăm lượng, sợ hiệu lực của bí được quá mạnh mẽ, lại thêm vào hai trăm, “Hay là muốn ba người đi, có bao nhiêu tiền dư đều là đưa cho người coi như phí vất vả, việc này trăm ngàn đừng lộ ra.”

Hiệu lực của bí được không biết cỡ nào, cũng không biết có khó giải không.

Ta ở trên đường thời điểm đã muốn cẩn thận suy nghĩ, Thạch Thạch hiện trạng ta là phải phụ trách. Nếu hấn không nghĩ thương ta, ta cũng không muốn bị hấn thương, hơn nữa hai người đều là non nớt, bỏ tiền thuê người chuyên nghiệp kinh nghiệm phong phú đến xử lý vấn đề chuyên nghiệp, để tránh lưu lại di chứng, mới là phương pháp bảo đảm nhất.

Dù sao ngành sản xuất đặc biệt này ở cổ đại là kinh doanh hợp pháp, trả thù lao là xong việc, xong hết mọi chuyện. Đọc nhiều trạch đầu văn, ta nguyên bản đối trình tiết của nam nhân cổ đại cũng không trông cậy nhiều, chờ sau khi hoàn toàn giải quyết việc này, ta không đề cập tới chuyện hôm nay, liền như hấn chưa bao giờ hỏi ta ở chỗ Long cầm thú gặp cái gì, mọi người huê nhau, về sau tiếp tục hòa hòa khí khí sống.

Ánh mắt Hoàng chương quỳ nhìn ta tràn ngập kính nể, hấn không ngừng dậm chân thở dài nói: “Đây mới là hảo nữ nhân a, tướng công người thật sự là có phúc khí, ta sao lại cưới cạp mẹ chuyên ghen bừa a.....”

“Ai là cạp mẹ?!” Ngoài cửa sổ truyền đến một tiếng hét to, là một nữ nhân gầy yếu có xương gò má rất cao, cầm trong tay chày giặt áo, nhìn ta và Hoàng chương quỳ như muốn bắt quả tang chồn ăn trộm gà, tròng mắt vòng vo vài vòng, cuối cùng chấp tay trước ngực hỏi, “Người này già còn không xấu hổ, lại muốn đổi khách làm cái gì? Cũng không sợ bị người ta đánh chết!”

Hoàng chương quỳ trắng đùng khí, mắng trở lại: “Người này người đàn bà chanh chua! Cũng không học nường tử người ta hiền lành! Người mang lực giáp làm việc không tiện, chủ động vì tướng công nạp thiếp tìm nữ nhân!”

Ta nhanh chóng xua tay: “Không nạp thiếp!”

Phu nhân của Hoàng chương quỳ không có nghe ta giải thích, sải bước đi vào phòng trong, néo lỗ tai của Hoàng chương quỳ, một gậy quơ ngay vào đầu, vừa đánh vừa mắng: “Lão nương gả người hơn hai mươi năm, sinh nhi dục nữ, không có công lao cũng có khổ lao! Người này con heo sắc tâm không chết! Ánh mắt mỗi ngày chỉ biết ngắm nữ nhân, sớm biết vậy lần trước người bị đánh ta sẽ không bảo người, tùy người bị đánh chết kéo đi chôn bớt lo!”

Hoàng chương quỳ cũng nổi giận, cầm lấy bàn tính nói: “Từ lúc cưới người này người đàn bà chanh chua vào cửa, ta sẽ không có ngày sống yên! Bất quá mua một nha đầu nhóm bếp tuổi trẻ chút, cũng có thể bị người nghi thần nghi quỷ, dùng gậy gộc đánh đi!”

Chương quỳ phu nhân đánh nhau công phu rất cao, vừa cào vừa cắn, mười ngón lướt qua, nàng vừa khóc vừa mắng: “Chỉ biết người này sắc quỷ còn nhớ tới Tiểu Hồng, chê ta nhan sắc già đi, muốn đổi mới! Ta không có làm gì sai, nếu người dám hừ, ta liền nhờ ca ca dẫn người đến phân xử! Nhìn xem da mặt người đến tội cùng dày cỡ nào!”

Hoàng chương quỳ vừa nghe thấy nàng nhắc tới ca ca, nhất thời nói nhẹ giọng, vừa thoái nhượng vừa nói: “Người cho là ca ca người là bộ khoái của trấn trên ta sẽ sợ sao? Bực phụ nhân không hiền không huệ này, đã sớm nên hừ!”

.....

Bọn họ cãi cho kịch liệt, đánh cho náo nhiệt.

Ta ở bên cạnh gấp đến độ giơ chân: “Đi trước tìm cô nương a! Ta tướng công đang gấp a!”

Từ trong góc tường truyền đến một tiếng cười khê của nam nhân.

Ta thế này mới phát hiện mặt sau cây cột, có một nam nhân mặc áo lam nghiêng đầu, đối diện ngoài cửa sổ, một mình uống rượu ngắm người, hẳn bên người có một thanh trường kiếm, tựa hồ là giang hồ nhân sĩ.

Thân là tội phạm truy nã có số tiền thưởng lớn nhất trong lịch sử, ta không dám xuất đầu lộ diện, liền cùng dặn dò Hoàng chương quỳ đã bị đánh úi sưng mặt bầm muốn tìm cô nương có kinh nghiệm rất phong phú, lại nói với phu nhân chương quỳ cần khăn mặt nước ấm, sau đó vội vàng trở về phòng.

Thạch Thạch nằm ở trên giường, xanh cả mặt, ôm chăn phát run.

Ta vỗ vỗ vai hẳn tỏ vẻ an ủi, phát hiện cơ thể đều là phát cứng rắn .

Thạch Thạch nhảy dựng lên giống như mèo xù lông, nhìn ta răng nanh nghiêng lại nghiêng, tràn đầy lên án.

Ta vội vàng nói cho hẳn tin tức tốt này:“Chương quỳ đi tìm cô nương cho người, lập tức sẽ có! Ráng nhìn nhìn một chút nữa.”

Thạch Thạch càng cứng ngắc nhìn ta, thanh âm vốn khó nghe giống vịt càng khàn khàn :“Người đi ra ngoài, là đi..... tìm nữ nhân cho ta?”

“Tìm ba người!” Ta vươn ngón tay giờ giờ lên,“Đều là thanh lâu mỹ nhân kinh nghiệm phong phú, chiêu thức nào cũng biết, bảo đảm cho người cảm thấy mỹ mãn!”

Thạch Thạch trợn mắt há hốc mồm mà nhìn ta.

Ta nghĩ đến cái trắng nhà mình trông sắp phải tặng cho người khác, trong lòng vẫn là có chút bất an, lại miễn cưỡng cười vui nói:“Làm việc phải ứng biến, người cũng đừng rất khùng hoảng , coi như là học tập trước khi kết hôn đi. Ta không để ý..... Ta thật sự không để ý..... Ta cho dù để ý cũng sẽ giả bộ không để ý Yên tâm đi.....”

Thạch Thạch thạch hóa .

Ta lao nhao lải nhải lẩm bẩm cùng tiểu ca nhi chưa từng đi đến thanh lâu này làm tâm lý kiến thiết một hồi lâu, Hoàng chương quỳ rốt cục đã trở lại, hẳn thực ái muội ở ngoài cửa sổ nói với ta:“Các cô nương đều an bài ở phòng cách vách, cho tướng công của người đi qua đi, người cũng có thể cùng đi qua.....”

Ta ở chỗ Long cầm thú đã xem đủ phim cấp ba phiên bản người thật, cho nên không có hứng thú, liền vừa lười vừa kéo Thạch Thạch đẩy ra .

Thạch Thạch cúi thắt lưng, chảy mồ hôi lạnh, hung tợn hỏi ta:“Người thực không hối hận?”

Ta thở dài, lắc đầu:“Tổng không thể giúp người tìm người đảng hoàng đi? Kia không phải thành hái hoa tặc sao?”

Thạch Thạch đỡ lấy khung cửa, hỏi lại:“Ta đi, ta đi thực! Người còn có cái gì muốn nói sao?!”

Ta nghĩ nghĩ, dặn dò:“Nam nhân lần đầu tiên đi kỹ viện là có tiền lì xì, người đừng quên lấy.”

Thạch Thạch bị phần mà đạp cửa đi ra, thiếu chút nữa đạp gãy cửa.

Ta dựa lan can hành lang, nhìn ra thiên không xa xa, thay hẳn đóng cửa, nghĩ đến chuyện tình chút nữa sẽ phát sinh, trong lòng bỗng nhiên lại có chút hối hận, suy nghĩ muốn hay không đem hẳn kéo đi ra, tự mình ra trận. Nhưng mà lại sợ chính mình không có kỹ thuật, chẳng những tiết hỏa không được, còn hỏng rồi sự, cũng sợ Thạch Thạch ghét bỏ chính mình trước đêm động phòng hoa chúc không đủ đứng đắn.....

Nghĩ trước nghĩ sau, đang muốn vọt vào đi kêu “Ca, ta đồng ý hiến thân ”, cửa phòng bỗng nhiên lại mở.

Thạch Thạch đen mặt, một đầu đầy mồ hôi lạnh, thẳng tắp đi ra ngoài sân.

“Mới một khắc? Quá nhanh đi?” Ta kinh hãi, quay đầu nhìn về trong phòng, đã thấy ba “Cô nương” ước chừng bốn năm mươi tuổi, bôi phấn thật dày, môi son màu đỏ tươi, quần áo mới cỡ một nửa, tao thủ lộng tư đuổi theo.

Rất nhanh, ngoài sân truyền đến “Ầm” Một tiếng.....

Thạch Thạch nhảy xuống giếng.

59. Chương 59: Ngu Ngốc

Tất cả tiểu thuyết ngôn tình ta từng xem đều là đồng dạng tình tiết: Hạ xuân được -> dục hỏa đốt người, phải tìm người phát tiết -> nữ chủ OR nữ xứng cởi áo tháo thắt lưng, hiến thân giải được -> nam chủ OR nam xứng hiến thân nhất dạ thất thứ* lang -> buổi sáng ngày hôm sau.....

(nhất dạ thất thứ* : một đêm bảy lần..... >_<)

Kết luận: Không tìm nữ nhân không được.

Thạch Thạch cũng bị xuân được làm choáng váng, trong đầu toàn là: Trúng xuân được -> nhân nãi -> nhân nãi -> nhân nãi -> nhân nãi -> không đành lòng, tìm nữ nhân -> nữ nhân rất TMD vô liêm sỉ -> không thể nhịn được nữa.....

Kết luận: đánh chết tên nào đó đi tìm nữ nhân.

Cuối cùng, hai người thế nhưng cũng chưa nghĩ đến có thể DIY giải quyết!

(DIY : Do it yourself – Còn ‘do’ cái gì thì bạn biết rồi đấy >_<)

Sau khi vội vàng đuổi đi ba lão “Cô nương”, Thạch Thạch ướm sừng từ dưới giếng leo lên, bỗng nhiên tỉnh ngộ, thở phì phì nhảy vào phòng, hung hăng đóng cửa lại, mặc cho ta ở bên ngoài đập cửa như thế nào cũng không chịu để ta đi vào.

“Bên ngoài rất nhiều người, người không cần như vậy, trước để cho ta đi vào, chúng ta có chuyện hảo hảo nói, muốn đánh muốn phạt tùy ý.....” Mắt thấy có mấy cái người nhiều chuyện đang vây xem, ta e sợ cho thân phận hai người chúng ta bị vạch trần, khẩn trương đòi mạng.

Thạch Thạch trả lời ta một tiếng: “Cút!”

“Cáp ~” Lại là cái gã người giang hồ áo lam kia, từ trong căn phòng kế bên đi ra, hướng ta lắc đầu nói, “Hành động của cô nương thật sự rất không đúng.”

Hắn bộ dạng không tính phi thường soái, nhưng mày kiếm mắt sáng, đều có một cỗ anh khí, thoát nhìn thực chính phái.

Ta vội vàng giải thích nói: “Ta là phu nhân của hắn.”

Người mặc áo lam hiển nhiên không tin, nhưng không có vạch trần, hảo tâm khuyên nhủ: “Người đợi chút nữa hãy đi vào.”

“ Chút nữa? A.....” Ta hoảng hốt một lát, nghe thấy trong phòng có tiếng thở dốc rất nhỏ, bỗng nhiên hiểu ra, quần đến mức cũng muốn đi nhảy giếng.

Đứng ở cửa nghe hắn làm việc, thực kỳ cục, ngồi ở thang lầu đợi hắn xong việc, cũng thực kỳ cục, vọt vào nhìn hắn làm việc, lại càng không cần phải nói.

Ta chân tay luống cuống.

Người mặc áo lam ôm cánh tay ở bên cạnh nhìn ta, cười dài: “Cô nương..... Không, phu nhân, không bằng đi xuống sảnh ngồi một chút rồi trở về.”

Ta đối người xa lạ cũng không có tin tưởng, theo bản năng lắc đầu cự tuyệt hảo ý của hắn. Không nghĩ tới người mặc áo lam bị từ chối sau lại thực sáng khoái tự ly khai, ta liền yên lòng, lén lút tiếp tục ngồi xổm ngoài cửa đợi một hồi, thấy bí được hiệu lực kinh người, nhất thời không thể xong việc, rõ ràng chạy tới căn phòng vốn dĩ an bài cho các cô nương thanh lâu tiếp tục chờ.

Ước chừng qua hơn nửa canh giờ, Thạch Thạch cầm tấm ván gỗ nhỏ, hấp tấp vọt vào.

Ta còn chưa kịp đứng dậy giải thích, đã bị bắt lấy, sau đó đặt tại trên giường, hắn giơ cao tấm ván gỗ, hướng về phía môn hung hăng đánh một chút.

“A! Mông ta mấy ngày hôm trước mới bị gấu đập lên, Còn chưa hết sưng a!” Ta giãy dụa kêu còn thảm hơn heo bị chọc tiết.

Thạch Thạch đánh cái thứ hai tựa hồ nhẹ hơn một chút.

Lòng ta áy náy, biết hấn tức giận thật sự, không dám cầu xin tha thứ, chỉ có thể đáng thương hề hề nhìn hấn.

Thạch Thạch giơ tay ở giữa không trung nửa ngày, cuối cùng bỏ tấm ván gỗ xuống, nổi giận đùng đùng lại chạy về phòng, hung hăng đóng sầm cửa lại.

Ta chạy nhanh đuổi theo, tiếp tục đập cửa, không ngừng giải thích, còn mắng chính mình là heo, năn nỉ hết lời.

Thạch Thạch chết sống chính là không đi ra, không để ý tới ta, không nói lời nào.

Người mặc áo lam không biết khi nào thì đã trở lại, bưng bầu rượu, đứng ở ngoài cửa nhìn xem ta, cười nói:“Cô nương, người trước để cho hấn bớt giận đi.”

Ta sờ sờ bụng, lại cường điệu trả lời:“Ta là phu nhân của hấn!”

Người mặc áo lam lắc đầu:“Nếu người thật sự là phu nhân của hấn, sẽ không làm chuyện ngu xuẩn như vậy.”

Ta đang muốn phản bác, cửa bỗng nhiên lại mở, Thạch Thạch hung hăng dùng một tay kéo ta vào, đẩy lên trên giường, chính mình ngoảnh mặt đi. Ta ngoan ngoãn thu dọn giường chiếu, ngồi ở mặt trên, không yên bất an chờ hấn trở về. Đến khi đèn đuốc rực rỡ mới lên, hấn thế nhưng ở dưới lầu uống rượu, không hiểu tại sao lại cùng cái người mặc áo lam kia trở về .

Thạch Thạch cáo biệt Người mặc áo lam, đóng cửa, ta có chút lo lắng đi đỡ hấn, thân thiết hỏi:“Cái tên kia không biết lai lịch, người có khỏe không?”

Thạch Thạch lẳng lặng nhìn ta một hồi, hùng hổ hỏi:“Ta khỏe lắm, người đây là lần thứ hai xô ta đến trong lòng nữ nhân khác. Người cái tên này thích tự cho là đúng, người TMD đem ta làm người nào?!”

“Lần thứ hai?” Ta hoang mang một hồi lâu, rốt cục nhớ tới chuyện cũ, luống cuống tay chân giải thích,“Cái lần hà bao của Tiểu Vưu? Thực xin lỗi, ta lúc ấy.....”

Hấn không có chờ ta giải thích xong, liền khom người, ngốc mà thô lỗ khóa lại môi ta.

Mùi rượu mang theo hô hấp cuồng loạn đột nhiên đánh úp lại, khi hai cái mềm mại va chạm, ta theo bản năng co rụt ra sau, rất nhanh lại biết chính mình làm sai, bối rối giải thích:“Thực xin lỗi, chúng ta làm lại.”

Hấn dừng động tác, lẳng lặng nhìn ta. Dưới ánh đèn leo lét, trong mắt thất vọng, khiến người nhìn trong lòng phát đau.

Ta đại khái là toàn thế giới không có tình người nhất đi?

Ta cảm thấy phải làm một sự tình chứng minh quyết tâm. Vì thế tháo đai lưng, lấy hết vải bố quần lưng xuống, tào nhả buông lỏng, rút ở dưới chân, vạt áo mở ra, da thịt lỏa lồ ra ở cuối mùa thu khiến ta lạnh run. Ta chủ động kéo hấn xuống, ngồi ở trên đùi, gian nan nở nụ cười một chút, sau đó dùng hết dũng khí toàn thân, một lần nữa hôn lên môi hấn, ngốc ngốc tách ra môi hấn, cố gắng triển miên.

Thạch Thạch bắt lấy tay ta đáng ôm hông hấn, đặt ở bên môi hôn hôn đầu ngón tay, cúi đầu cười nói:“Tay người rất lạnh.”

Ta rút tay về, khấn trương trả lời:“Thời tiết rất lạnh.”

“Không cần miễn cưỡng chính mình ,” Thạch Thạch nhẹ nhàng đẩy ta ra, bình tĩnh nói,“Người đang sợ hãi.”

“Không có việc gì!” Ta cởi bỏ búi tóc, dùng hai tay một lần nữa quấn lên cổ hấn, cực dũng cảm tuyên bố,“Đến đây đi! Chỉ cần người muốn, ta cái gì đều có thể!”

Thạch Thạch lại đẩy ta ra:“Người đang phát run.”

“.....”

Trong nháy mắt kia, ta vô cùng thống hận bản thân mình, vì sao rõ ràng trước mắt là nam nhân mình thích, rõ ràng trong lòng có tin tưởng, vì cái gì ở thời khắc máu chột run run không ngừng? Loại sợ hãi này với cự tuyệt có cái gì khác nhau?

Hắn sẽ chán ghét ta.

Ta sống chết lắc đầu phủ nhận:“Nói vậy, là thời tiết rất lạnh mà thôi.”

Thạch Thạch chậm rãi đưa tay đến trước ngực ta, thử thăm dò ôn nhu mơn trớn xương quai xanh.

Loại tiếp xúc mang theo hương vị tình dục này, làm cho ta run rẩy nhiều hơn . Tựa hồ có một loại cảm giác sợ hãi mãnh liệt, tự phát chống lại tất cả nam nhân muốn xâm phạm thân mình ta. Nam Cung Minh ôm, Long Chiêu Đường âu yếm, Thác Bạt Tuyết Mệnh hôn, tất cả chuyện sẽ tạo thành phản ứng miễn cảm của thân thể Lâm Lạc Nhi, mỗi một dạng đều làm cho ta sợ hãi.

Đây là vì cái gì?

Thanh âm khàn khàn khó nghe của Thạch Thạch ở trong bóng tối càng phát ra rõ ràng:“Vì cái gì, người ngay cả ta đều sợ hãi?”

“Không.....” Ta sợ hãi không phải Thạch Thạch, mà là tình cảm trong lòng của chính mình.

Đi qua hơn bảy năm, mỗi một ngày ta đều lặp đi lặp lại nói cho chính mình, thế giới này là ghê tởm, cảm thú là ghê tởm, thân thể Lâm Lạc Nhi là ghê tởm , ta chán ghét chính mình, chán ghét không thể tự kiềm chế, nghĩ đến chỉ có tránh thật sâu ở chỗ an toàn, mới sẽ không bị thương.

Ta thề phải giống nữ chủ bình tĩnh nhất trong tiểu thuyết chủng điền, manh hôn ách gả, không đi tìm tình yêu, chỉ cần đối phương là người tốt, sẽ không thương tổn bản thân, nạp thiệp cái gì đều không sao cả, vợ chồng hai bên bắt quá là trách nhiệm, mọi người tận tụy làm hết phận sự, tương kính như tân, bình an sống với nhau là được.

Trốn tránh thành thói quen, sợ hãi thành thói quen, hàng năm, hàng ngày tích lũy, mỗi một dạng đều xâm nhập cốt tủy.

Cuối cùng, ta giống một con bạch tuộc điên cuồng, tìm được cái bình không tiến vào, ở bên trong sống cuộc sống an nhàn, nghĩ đến như vậy sẽ không bị thương. Kết quả trốn thật lâu, đến lúc muốn rời đi, lại phát hiện thân mình trở nên quá lớn, đã không có cách nào đi ra .

Cho rằng không thương sẽ không bị thương.

Đến lúc muốn yêu, đã không hiểu làm thế nào đi yêu .

“Có lẽ, ta là có một chút sợ hãi, ta cũng không biết như thế nào biểu đạt cảm tình.....” Ta sống chết nắm góc áo Thạch Thạch, sống mũi ê ẩm, có cảm giác muốn khóc, cảm thấy mỗi một chữ thẳng thắn đều phải hao hết toàn thân khí lực, ta vẫn bỏ lại tất cả tôn nghiêm, gian nan nói,“Không cần chán ghét ta, ta sẽ thực cố gắng thích người.....”

Thạch Thạch cương một chút.

“Thích” Có thể nào dùng “Cố gắng” Làm từ đứng trước? Ta biết mình nói lỡ lời

Không khí trở nên thực ngưng trọng, thời gian yên lặng, giống như sẽ không lưu động. Bức màn hơi cũ phát phơ, che khuất cảnh tượng không hề hương diễm.

“Ta biết đến,” Thạch Thạch rốt cục chậm rãi mở miệng, mỗi một lời đều đâm vào lòng áy náy của ta,“Ta từ nhỏ đã biết người là người có lòng cảnh giác rất mạnh, chỉ coi ta là bằng hữu..... Có lẽ là thân nhân, dù sao không có tình cảm đặc biệt, người cùng ta cùng một chỗ, phá lệ chiếu cố, bắt quá là vì chúng ta đồng bệnh tương liên, đều là người không có ai để dựa vào.”

Ta cảm thấy mình nhận được bản án tử hình.

“Nhưng mà không sao, ta từ rất sớm trước kia đã không để ý” Thạch Thạch hôn lên cái trán của ta, thanh âm của hắn thật sự thấp rất thấp, giống như ở bên tai quay quanh,“Người đứng là vẫn còn chỉ tin

tưởng ta, để ý ta. Trên đời này rất hiếm có sau khi kết hôn mới ghét nhau, cũng nhiều là tiền hôn hậu ái. Người có thể mỗi ngày nhìn ta, chậm rãi thích.....”

Ta thích nụ hôn hạnh phúc này, bên trong có ấm áp quan tâm, mang đến dũng khí.

Thạch Thạch cúi xuống khẽ chạm vào môi của ta.

Ta mặc dù không trốn tránh, lại vẫn là có chút câu nệ.

Thạch Thạch buông lỏng ta ra, cười nói:“Tốt xấu gì người cũng là con dâu do cha ta lựa chọn. Cho dù ngốc một chút, xấu một chút, kém cỏi một chút, cũng là không có cách nào thay đổi. Người đã đều cô nam quả nữ không danh dự, ta sẽ phụ trách cưới người.”

Ta cảm động thích đáng gờ tay thề:“Ta nhất định sẽ biết lạnh biết nóng, làm công việc quản gia, nấu cơm thuê hoa quét tước nuôi heo chăm con mọi thứ đều làm!”

Thạch Thạch hỏi:“Còn gì nữa?”

Ta suy nghĩ, tiếp tục thề:“Tận lực tam tông tứ đức, lấy phu vì cương.....”

Thạch Thạch lại hỏi:“Tận lực? Quên đi, còn có gì nữa?”

Ta lắp bắp nói:“Phải..... Phải nghe lời.”

Thạch Thạch mắt hứng gỗ đầu của ta hỏi:“Trọng yếu nhất là cái gì?”

Ta ngây ngô không hiểu.

Thạch Thạch cả giận nói:“Là không thể thủy tính dương hoa! Đứng núi này trông núi nọ! Hồng hạnh xuất tường!”

Ta chạy nhanh phủ nhận:“Loại chuyện này ta ngay cả tưởng cũng chưa dám tưởng.”

“Xem người cũng không dám,” Thạch Thạch lạnh lùng “Hừ” một tiếng, mệnh lệnh,“Người thề, về sau chỉ cố gắng thích một mình ta!”

“Ta thề, đời này trừ người ra ai cũng không cần.”

Hắn nói cái gì ta liền đáp ứng cái đó, đều sắp biến thành kẻ ba phải. Sau lại ta cảm thấy có điểm không đúng, tỉnh ngộ nói:“Còn người?”

Thạch Thạch đại gia đang kiêu chân bắt chéo, hưởng thụ đãi ngộ của nông nô mới xoay người, sai ta làm này làm kia, nghe vậy do dự hồi lâu, mới chậm rãi trả lời:“Này thôi, ta.....”

Hắn bỗng nhiên dừng lại lời nói, thẳng tắp nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, tay nhanh chóng cầm lấy đao chẻ củi.

Ta theo tầm mắt hắn nhìn qua, sợ tới mức thiếu chút nữa hét rầm lên.

Có một bóng người đen sì sì, đang đứng ở cửa sổ rách nát, xuyên thấu qua khe hở, nhìn vào bên trong.

60. Chương 60: Cảnh Trong Mơ

Thạch Đầu nổi giận, hắn rút ra đao, rón ra rón rén đi đến cửa, muốn bắt giữ kẻ lén lút kia.

Ngoài phòng lại truyền đến tiếng quát lớn cùng tiếng gạch ngói rơi xuống đất, bóng người biến mất trong giây lát. Khi đẩy cửa ra, cũng là gã Lam y nhân cách vách kia khoác kiện áo đơn màu trắng, xoã tóc rối bời, rút kiếm đứng ở trên hành lang, chần chờ nói với chúng ta:

“Tựa hồ có bọn đạo chích dò xét, ta nhất thời do dự, liền bị hắn nhanh chóng trốn thoát.”

Thạch Đầu lần lượt tinh tế đánh giá Lam y nhân, vô tư cười, tùy tiện nói:

“Đúng vậy, không thể tưởng được mao tặc tại hồ Lão Hồ thật đúng là nhiều, may mắn có đại hiệp ra tay cứu, nếu không thế nào cũng phải chịu khổ, đầu năm nay quan phủ chỉ lấy tiền, không để ý tới việc, bị trộm này nọ cũng không thể đi đâu nói rõ lý lẽ.”

1 Hồ Lão Hồ: tên cái hồ/vùng/hầm

“Tại hạ cũng không giúp đỡ cái gì, tên kia thân thủ không kém, chỉ sợ không phải mao tặc bình thường, đã đánh mất tài vật nhưng thật ra chỉ là việc nhỏ, sợ nhất mưu tài sát hại tính mệnh, xuất môn bên ngoài, mong rằng tiểu huynh đệ cẩn thận làm việc.” Lam y nhân khách khí vài câu, cử chỉ tự nhiên hào phóng, rất phong độ, sau đó trở về chính mình trong phòng.

Thạch Đầu đứng ở cửa do dự một lát, cao giọng gọi điểm tiểu nhị, đặt hai khối tiền thưởng rồi phân phó:

“Ta đã đói bụng, phu nhân của ta úy hàn sợ lạnh, chân lạnh liền ngủ không được, người bảo phòng bếp làm bát cháo thịt, cho thêm cái chậu than đến.”

Điểm tiểu nhị đếm đếm phân lượng bạc trong tay, mặt mày hớn hở đáp ứng. Ước chừng sau nửa canh giờ đưa tới một bát tô cháo thịt băm, cùng một cái chậu than đồng thau thêm mấy cân than thô. Thạch Đầu trước tiên đem cháo đưa cho ta, ta không có thói quen ăn khuya, chỉ ăn được non nửa bát, hắn đem toàn bộ phần còn lại trong chén đưa vào trong bụng mình, sau đó lau lau miệng, từ trong bao bố lấy ra hai cái võ công bí tịch kia, từ giữa lấy ra xem qua một quyển, một lần nữa rất nhanh lật sang cái thứ hai, sau đó xé ra, đem trang giấy cho vào chậu than.

Lửa bén vào giấy, nhanh chóng cuộn cuộn nổi lên, nháy mắt thiêu đốt, khiến ta sợ hãi nhảy dựng lên, vội vàng dập tắt lửa, quát hỏi:“Người đang làm cái gì?”

Thạch Đầu cảnh giác nhìn lướt qua ngoài cửa sổ, bỏ móng vuốt không an phận của ta ra, tiếp tục xé sách:“Nếu là bị người biết chúng ta có được bảo tàng của Tư Đồ Lôi Minh, toàn bộ giang hồ đều sinh lòng bất an, thay vì bị người nhớ thương theo tìm, không bằng thiêu hủy hoàn toàn, xóa đi chứng cứ.”

Hắn nói rất có đạo lý, ta tuy rằng đau lòng, nhưng là không hề cãi chày cãi cối, trơ mắt nhìn hắn chọn lựa ở trong đồng sách, tuyển ra mấy bản đặc biệt trọng yếu, đối với ánh nến mờ mờ yên lặng ngâm nga, từng trang từng trang bị xé, tuyệt thế võ công bí tịch mà thế nhân thềm nhỏ dải cứ như vậy hóa thành mảnh nhỏ hắc bụi, vĩnh quyết nhân thế.

Ta tay áo hồng yểu điệu thêm cháo, cùng hắn đọc được nửa phần sách, rốt cục chống đỡ không nổi, thuận tay rút ra mấy bản võ công bí tịch lót gối đầu, mơ màng đi vào giấc ngủ.

Trong mộng, Đại cầm thú cùng Long cầm thú một loạt xuất hiện, bên cạnh còn có một cái lò than sắt, bọn họ một người cầm roi, một người cầm danh ngọc thể siêu quý, đồng tâm hiệp lực đem ta cỡi hết dùng dây thừng thô cột lên trên cây cột, dang rộng hình chữ đại, ý muốn chà đạp.

Ta giống như con giun vặn vẹo thân mình, điên cuồng giãy dụa kêu cứu, nhưng là cổ họng tựa như ách nghẹn, như thế nào cũng không phát ra được khí lực.

Đại cầm thú khách khí nói:“Long huynh mời người tới trước.”

Long cầm thú càng khách khí nói:“Vẫn là Nam Cung huynh đệ người đến trước đi.”

Cùng chung chí hướng, hai cầm thú tình cảm thâm hậu, rất thân sĩ phong độ cho nhau khiêm nhượng hồi lâu, chậm chạp không quyết định được ai lên trước. Bỗng nhiên, Tiểu cầm thú không biết từ chỗ nào nhảy ra, khoe môi nhếch lên, tươi cười sáng lạn, thực chân thành đề nghị:

“Các người có thể cùng tiến lên.”

Hai cầm thú hiểu ra, chấp tay với nhau làm hành động mời:“A Minh, người cũng có thể cùng nhau đến, chúng ta chơi 4P.”

“Thạch Đầu cứu mạng! Ta không cần 4P!” Ta khóc nước mắt nước mũi đều đi ra .

Tiểu cầm thú ôn nhu nói,“Thạch Đầu sẽ không tới cứu người, hắn bây giờ thi cử nhân, cưới cái muội tử ở nông thôn, bộ dạng mặt như trăng tròn, môi đỏ như chu sa, phong nhũ phì mông (ngực lớn mông to), giống như thiên tiên, lại ở tại nông thôn đặt mua mấy trăm mẫu ruộng tốt, hiện tại đang ôm hai đứa con.”

Ta nghe được hốt hoảng, một hồi nhìn thấy Thạch Đầu ở trước mặt ta chỉ vào cái mũi mắng:

“Người cái cây củ cái phiền toái này, cục gánh nặng² ! Cảm thấy không đủ làm hại vương chân ta sao? Về sau bán cho cầm thú, đừng tới núu kéo sau lưng con đường gia quan tiến tước của ta.”

2 Góc: Tha du bình () = con riêng của goá phụ sau khi tái giá với chồng mới bị coi là gánh nặng. Xem thêm

Một hồi lại thấy Thạch Đầu cả người là máu té trên mặt đất, giãy dụa đi lại đây nói, “Người quái dị, ta sẽ không bỏ lại ngươi.”

Thác Bạt Tuyệt Mệnh từ chỗ bóng tối đi ra, dữ tợn cười xuất ra bàn ủi từ lò than, ở không trung vòng vo mấy cái ngọn lửa, lạnh lùng nói: “Các người đoạt đi bảo tàng của ta rồi, mau mau giao trở về! Nếu không ta liền đem tiểu tình nhân của người toàn thân da thịt một khối một khối ủi xuống dưới.”

Thạch Đầu vội vàng kêu lên: “Vô công bí tịch đều bị thiêu huỷ! Không có!”

Long cầm thú cũng dữ tợn đứng lên: “Người trộm tàng bảo đồ từ chỗ ta, mau mau giao ra đây.”

Ta lắc đầu khóc: “Ta không trộm! Ta là nói dối!”

Long cầm thú tàn nhẫn cầm lấy cằm của ta, đối với Thạch Đầu uy hiếp nói: “Nếu không giao ra đây, ta liền làm cho Hắc nhi bồi nằng điên long đở phượng, cá nước thân mật.”

Hắc báo kêu rống gật gật đầu, chuông kim loại trên cổ phát ra từng trận tiếng vang thanh thúy, tỏ vẻ vui cùng chủ nhân cống hiến sức lực, dốc lòng thu thập hồ ly tinh.

Thạch Đầu như trước vẫn lắc đầu, vô tâm vô phể giận dữ nói: “Không có biện pháp, ta có muội tử xinh đẹp ở nông thôn là đủ rồi, người quái dị này đưa cho các người đi.” (muội tử = em gái vì là CĐ nên mình để nguyên vậy)

Long cầm thú liền cho hắc báo ăn viên thuốc nhỏ màu đỏ, hắc báo lập tức động dục, lấy khí thể vạn thư mạc dịch³, dựng thẳng lên cái đuôi đánh tới trên người ta. Có cái gì đó cứng rắn cứng rắn nhanh chóng để lên trên đầu của ta, cọ lại cọ, ta bị dọa đến điên cuồng, há răng nanh nhỏ ra, liềm linh há mồm liền cắn.

3 Vạn thư mạc dịch () = đại loại là mấy con đực tranh nhau để có được con cái. Cái này ko rõ lắm, các bạn gg thêm nha.

Hắc báo đồng học⁴ bị cắn “Oa” một tiếng, nhưng lại nói lên tiếng người: “Người đồ ngu ngốc này, mau nhả ra!”

4 Abc đồng học: chỉ bạn học Abc (Abc = tên)

Ta mở mắt ra, đã thấy chính mình chặt chẽ cắn ngón tay của Thạch Đầu, ta ở trong lúc nửa mộng nửa tỉnh hoảng hốt một lát, hàm chứa nhiệt lệ, ngoài miệng lực đạo lại bỏ thêm hai phân — người này cư nhiên muốn mỹ nhân nông thôn không cần ta!

Thạch Đầu dùng sức rút tay về, xoa xoa lên vết máu, dở khóc dở cười nói: “Răng thật khoẻ.”

Ta hoàn toàn từ trong mộng tỉnh lại, lăn lông lốc một chút trườn dậy, phát hiện trên người có thêm tám chấn dày, chậu than bên chân không có bàn ủi sắt, trần đây giấy vụn bỏ đi màu đen tuyền, sưởi cả người ấm áp, bên người của Thạch Đầu không có mỹ nhân, sách lại thiếu ba bốn bản. Ta rốt cục ổn định tinh thần, chà xát mồ hôi lạnh trên trán, thở phào nhẹ nhõm.

“Người gặp ác mộng?”

“Ừh.”

“Thường xuyên gặp?”

“Vẫn đều chưa có tỉnh.” *

* Đoạn này ko rõ lắm có ý gì

Theo sau tiếng gà trống tảng sáng, tia nắng mỏng manh dâng lên, nhóm phụ nhân ở bên cạnh giếng giặt quần áo, phát ra từng trận ồn ào, con chó vàng loạn sủa điên cuồng hướng về phía người gánh hàng buôn xuất môn, ta đẩy cửa sổ hít sâu một hơi không khí mới mẻ, đã thấy ở cửa quán trọ, mấy nhánh mai vàng sớm nở ra nụ hoa màu vàng, mặt trên phủ giọt sương.

“Trời mau sáng rồi.” Ta một lần nữa đóng cửa sổ, làm cho bóng tối ngăn cách sắc thu xinh đẹp, sau đó đi đến góc phòng âm u, đẩy đẩy Thạch Đầu khắc khổ làm việc cả đêm, “Có một số việc là không thể sốt ruột.”

Thạch Đầu dụi dụi đôi mắt bị hun khói hiện lên tơ máu, đuổi thất lưng: “Người mấy ngày nay ngồi trong phòng không cần mặt mày rạng rỡ, lại càng không cần tiếp cận cái Lam y nhân kia.”

Ta tò mò hỏi: “Hắn là người nào?”

“Vô luận người nào đều được, tóm lại là người giang hồ.” Thạch Đầu cúi đầu nở nụ cười thật lâu, tiếng vỗ giọng chưa hoàn chỉnh của đứa bé trai khi tiến hóa thành nam nhân, ở trong yên tĩnh có vẻ đặc biệt âm hiểm khủng bố, có điểm giống Gargamel muốn bắt Smurf nấu súp⁵ trong phim hoạt hình, hắn cúi đầu nói, “Tế kiểmk⁶ rộng hai tác....”

5 Phim hoạt hình Smurf (Xì trum) với nhân vật phản diện là Gargamel.

6 Tế kiểmk: kiểmk tinh xảo, thon mảnh

Ta có dự cảm không tốt, vội vàng khuyên hắn đừng xằng bậy.

“Yên tâm đi.” Hắn cười vỗ vỗ đầu của ta tỏ vẻ an ủi, đối diện với con người mang theo sát ý lạnh như băng lại làm cho người ta không rét mà run. Cuộc sống bên nhau chơi đùa giỡn trong thời gian dài, làm cho ta thường xuyên quên, hắn cho tới bây giờ không phải là một con chó chỉ nghe theo mệnh lệnh, mà là một con sói nanh dài.

61. Chương 61: Bờn Quá Hoá Thật

Hai tác tế kiểmk, thù giết cha. Thạch Đầu nhắc tới liền nghiêng răng nghiêng lợi, mắt bốc lên ánh đỏ, chỉ hận không thể đem đối phương rút gân lột da, lọc xương ăn thịt. Hắn luôn mãi dặn dò ta không cần chạy loạn sau khi bị người nhìn thấy, cầm mấy trăm lượng bạc đi ra ngoài, nói muốn đi hồi lộ thợ rèn trấn trên vùng trộm hỗ trợ, dùng thép thượng đẳng tinh luyện đánh một cái đao thép nặng hơn năm mươi cân, ước định ngày kia lấy hàng.

Ta lẻ loi một mình, ở trong phòng thảo mộc giai bình¹, xem ngoài cửa sổ bóng người chớp lên, cảm thấy người người đều là người dò xét đêm qua, cứ như vậy kinh hồn táng đảm qua nửa ngày, ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa dồn dập, liên tiếp ba lần âm vang, ta phản xạ có điều kiện nhảy lên trên giường, ở dưới gối đầu lấy ra dao thái thức ăn, rón ra rón rén đi đến cạnh cửa, quát hỏi: “Là ai?”

1 Phong thanh hạc lệ, thảo mộc giai bình

Câu thành ngữ này để chỉ quân Tần khi rút chạy sợ hãi đến mức nghe tiếng gió rít (phong thanh), hạc kêu (hạc lệ), nhìn thấy cây cỏ (thảo mộc) mà cũng tưởng là quân Tần đang đuổi theo mình. Ngoài ra, một thành ngữ khác của người Trung Quốc là “đầu biên đoạn lưu” cũng có nguồn gốc từ thảm họa Phì Thủy của quân Đông Tấn

Ý ở đây chỉ Lâm Lạc Nhi nhìn cảnh vật không cũng lại liên tưởng đến có người dò xét như đêm hôm trước. Tiếng điểm tiểu nhị không kiên nhẫn thúc giục truyền đến:

“Hoàng gia nương tử, tiểu nhân đưa nước đến đây, người động tác nhanh nhẹn một chút.”

Ta sững sờ một lát, nhớ lại khi Thạch Đầu tìm nơi ngủ trọ báo tên là Hoàng Đại Hổ, liền cách khe cửa nhìn, sau khi xác nhận thân phận đối phương không có lầm, đem dao cắt thức ăn cắm vào sau thất lưng, làm ra

biểu tình tiểu phụ nhân biết vâng lời, mở cửa tiếp ra nhận kia một chậu đồng nước ấm lớn cùng khăn mặt, nói cảm ơn lại, còn thưởng nửa lượng bạc.

Điểm tiểu nhị biểu tình lập tức phong phú đứng lên, hướng về phía ta khom mình vài lần, tươi cười lộ ra thiếu một chiếc răng cửa lấy lòng nói: “Hoàng gia nương tử còn chưa dùng đồ ăn sáng đi? Tiểu điểm có bánh bao bánh bao bánh quẩy nóng hằm hập, hương tô cuốn² tại cửa hàng Lữ gia phụ cận cũng là vô cùng tốt, tiểu nhân đi mua hai cái cho người?”

2 hương tô cuốn = bánh bột xốp cuốn thơm ngon

Ta giúp Thạch Đầu gọi mười cái bánh quẩy cùng ba bát sữa đậu nành, gọi cho bản thân cháo hoa cùng dưa muối, khi đang muốn đóng cửa, cái kia Lam y nhân bỗng nhiên di chuyển giống như đua xe từ góc ngoặt xuất hiện, đã đi tới, đứng ở chúng ta miệng cười nói:

“Cô nương, chào buổi sáng.”

Hắn mặc trang phục màu xanh vải bố tay áo hẹp nửa cũ, tóc dùng khăn mềm cùng màu buộc lên, bên hông đeo đai lưng to màu đen trắng, cài đai lưng khuy hình con dơi bằng đồng, trên vỏ kiếm gỗ mun được buộc bởi hai sợi tơ tằm thắt nút màu đen, toàn thân không có nửa điểm trang sức. Hắn ngũ quan thoát nhìn coi như nghiêm túc, nói chuyện đầy nhịp điệu, chính khí nghiêm nghị, làm cho ta nhìn không được nhớ tới trong [bao thanh thiên] Ngự Miêu³ chính trực không dung tha điều ác..... Ta với Thạch Đầu thậm thụt lên lút, dưới ánh mắt soi xét sắc bén của hắn, như con chuột không chỗ ẩn nấp.

3 Ngự Miêu = Triển Chiêu - Ở đây chỉ mèo rình chuột.

“Chào buổi sáng.” Ta biểu hiện cho hắn thấy thực khẩn trương, liền thuận miệng lên tiếng, hoang mang vội vàng hấp tấp muốn đóng cửa lại,

“Đợi đã,” Lam y nhân gọi lại ta nói, “Người..... Tướng công còn ở đây sao?”

Ta cân nhắc hai người võ lực sai biệt, chết cũng không dám nói Thạch Đầu không ở bên người, liền kiên trì nói: “Hắn còn chưa tỉnh ngủ.”

Lam y nhân lại nhìn ta vài lần, bỗng nhiên nở nụ cười: “Nếu tiểu huynh đệ tỉnh lại, tại hạ muốn mời hắn đi đại đường uống chén rượu nhạt.”

“Ta sẽ chuyển cáo.” Dư âm chưa dứt xuống, ta lập tức đóng cửa lại, rời xa nhân vật nguy hiểm.

Lam y nhân ở cửa đứng một hồi, cuối cùng rời đi.

Ta tâm thần bất định đợi khoảng nửa ngày, Thạch Đầu rốt cục trở về, ta đem hết thấy lời nói của Lam y nhân kia chuyển cáo, Thạch Đầu cũng rất là kinh nghi, không biết đối phương mời mọc đến tột cùng là dụng ý gì, cũng hoài nghi hắn là người đêm qua dò xét, hắn luôn cân nhắc mãi, đáp nhận tiệc Hồng Môn Yến này, muốn đi điều tra tình huống.

Ta phản đối, cũng dùng đến làm nũng, ăn vạ, khóc lóc om sòm đủ loại thủ đoạn, ý đồ làm cho hắn cuốn gói chạy trốn, nhưng là nam nhân trong lòng đều có một cái kiên trì cùng một cái điểm mấu chốt, là bất luận kẻ nào đều không thể dao động. Mà kia tràng huyết hải thâm cừ, đúng là ranh giới tối mẫn cảm kia trong lòng Thạch Đầu, một ngày chưa rửa sạch, hắn liền vĩnh viễn không thể bình tâm tĩnh khí theo ta trải qua cuộc sống bình thường.

Cuối cùng, ta buông tha, lấy dịch dung công cụ, giúp hắn đem rút vài cọng lông râu giả một lần nữa thêm vào.

Thạch Đầu ngồi không an phận, hắn đoạt lấy ngón tay của ta, hôn hôn, thận trọng hứa hẹn: “Nếu hắn không phải kẻ thù giết cha, ta liền lập tức cùng người đi.”

Ta hỏi: “Nếu hắn là hướng về phía bảo tàng đến đây?”

Thạch Đầu gật gật đầu, tự tin nói: “Bảo tàng tất cả bên trong, ai cũng không cướp được.”

Ta cười khở gật đầu, lúc thu thập công cụ, bỗng nhiên nhớ tới đêm qua gặp cái kia giấc mộng, lại do dự đứng lên: “Nếu..... Hắn là đêm qua nhìn trộm người kia, biết bảo tàng rơi vào trong tay người, bắt ta đi

nghiêm hình tra tấn, bức người đem võ công bí tịch hết thấy yên lặng đưa cho hắn, làm sao bây giờ? Ta cảm thấy này cơ hội rất cao

Thạch Đầu quen hành động đơn lẻ, nhất thời cũng không nghĩ tới vấn đề này, hắn đỡ nhìn chằm chằm mặt của ta nhìn hồi lâu, cuối cùng quỷ dị cười nói: “Làm cho người thoát nhìn không có tài sản giá trị thì tốt rồi*, lấy ra công cụ dịch dung một lần nữa...”

Ta: “.....”

Hai cái đầu lại ghé vào cùng nhau, líu ríu thương lượng thật lâu đặt ra kịch tình. Thạch Đầu đối với năng lực cầu huyết đẳng phong tạo cực4 của ta khâm phục không thôi.

4 Đẳng Phong Tạo Cực: lên đỉnh tạo cực, trong võ học thường chỉ tạo ra một đỉnh ới, kiểu như phá kỷ lục guinness vậy.

Sau nửa canh giờ, trong phòng truyền đến một trận chấu rơi tạp bát vỡ ghê gây hỗn loạn, cùng với tiếng nam nhân hét to hùng hùng hổ hổ cùng tiếng nữ nhân hét chói tai, khoe môi ta mang tảng đen, trên mặt sưng phù vết năm ngón tay màu đỏ, một cái tiểu tức phụ bị gia bạo5 đáng thương, cứ như vậy bộ dáng mới mẻ lộ ra.

5 Bạo lực gia đình

“Không hiền không huệ phụ nhân! Cũng không ngấm lại thân phận chính mình! Nếu xen vào việc phép lần nữa, ta liền hưu6 người!” Thạch Đầu “Nổi giận bùng bùng” vung cửa đi tìm Lam y nhân uống rượu, đi lên nhỏ giọng dặn dò một câu, “Người tận lực tìm vài người làm bạn, chớ ở một mình.”

6 hưu: bỏ (vợ)

“Nhanh đi nhanh đi, đừng lộ khuyết điểm.”

Ta tiễn Thạch Đầu, ở cửa sổ dò xét nghe ngóng nhìn hồi lâu, gặp chuông quây nường tử từ xa xa đi tới đưa bánh quẩy, vội vàng ngồi ở bên cửa sổ, biểu lộ ra giải thưởng Kim Mã diễn viên hành động, nhớ lại năm đó chịu cực khổ ở long cầm thú chỗ, rất nhanh nặn ra vài giọt nước mắt, dùng khăn thêu hoa tay nhỏ bé lau lại chùi, không ngừng nức nở, khóc lê hoa đái vũ7, đầm đìa đáng yêu.

7 Lê hoa đái vũ [] : Giống như hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiều diễm của người con gái.

Chuông quây nường tử đi đến gần, buông đồ ăn xuống, nhìn ta nhú mày nửa ngày hỏi: “Người làm sao vậy?”

Ta lập tức lôi kéo nàng, giống như trúc lâu đảo đậu tử* khóc kể: “Ta đương gia rất không coi trọng mặt mũi, trong nhà đều đã ba cái tiểu thiếp, còn muốn nơi nơi dạo chơi kỹ viện, ta tìm cho hắn cô nương không hợp tâm ý, liền gia tăng quyền cước, động bất động liền uy hiếp muốn hưu ta, này ngày về sau còn như thế nào vượt qua a?”

* trúc lâu đảo đậu tử= ko rõ lắm, dịch là sọt trúc đổ hạt đậu ???

Chuông quây nường tử tràn đầy đồng cảm nói: “Nam nhân đều là tính tình này, trách không được người hôm qua tìm cho hắn..... Ta đã nghĩ thiên hạ nào có nữ nhân không ăn giấm chua (ghen) ? Người còn mang thai, tên kia thoát nhìn tuổi còn trẻ, bộ dạng cũng thanh thanh tú tú, sao làm ra bức này việc vô tình vô nghĩa?”

Ta sờ sờ bụng, tiếp tục cầu huyết: “Chỉ thị của cha mẹ, có biện pháp nào? Chúng ta đã sớm không cùng giường, hắn chỉ hận không thể đem ta này hoàng mặt bà8 chết đi sớm một chút, đổi lại cưới kia kêu Kha Tiểu Lục9 hồ ly tinh biểu muội vào cửa.”

8 hoàng mặt bà: người đàn bà mặt vàng- ý nói dung nhan xấu

9 Tên trước khi xuyên cửa Lâm Lạc Nhi

“Này cũng không thể tiện nghi hắn!” Chuông quây nường tử hận đến ngứa răng, đảm nhận màn chỉ dạy phương pháp thuần hoá chồng, “Nam nhân phải gây lớn đánh, thu lấy sở hữu gia sản, ngày thường tiểu ý ôn

nhu đối với hắn, mật đường gầy gộc cùng tiến lên, mới có thể dễ bảo. Người xem kia sắc quý của nhà ta, hiện tại ta muốn hắn quy bàn tính, cũng không dám nói nửa chữ ‘Không’.”

Ta một bên gật đầu một bên tính toán, gia sản của Thạch Đầu đều ở trên tay ta, hắn trên người đại khái liền mấy chục lượng bạc, lại bị đám gái lơ thì kia dọa, phỏng chừng đời này cũng không cần lo lắng hắn đi thanh lâu tầm hoa văn liễu, chỉ cần cẩn thận thiên tiên muội tử ở nông thôn đến câu dẫn là tốt rồi.

Chưởng quầy nương tử cùng chung mối thù theo ta mắng nam nhân nửa ngày, hoàn thủ vũ tức đạo** nói một đồng lời thô tục phổ phượng, kia kích động ngôn ngữ cùng nêu ví dụ phong phú thiếu chút nữa đem ta tẩy não thành công, nghĩ đến Thạch Đầu thật sự là phụ lòng bạc tình đồ đệ, xứng đáng thiên lôi đánh xuống.....

** Chắc là hành động khoa tay múa chân

“Ta đi cho người lấy chút thuốc mỡ, lại phụ trợ tại phòng bếp hầm canh giò heo đậu tương cho người đến một chén,” Chưởng quầy nương tử đáng thương nhìn ta liếc mắt một cái, thở dài nói, “Kia ngoạn ý (chỉ món trên) thúc đẩy rất nhiều sữa, người hảo hảo dưỡng thân mình, đợi sinh đứa con mập mạp, yên ổn đứng vững trong nhà chồng.” (ý là có chỗ dựa)

Ta nhớ lại trong mộng ngực mang ít nhất cup E nông thôn mỹ nhân, nhìn nhìn lại tiểu sân bay của chính mình còn không đến B, lập tức lau khô nước mắt, thề phải uống hơn hai chén, để ngừa cảnh trong mơ trở thành sự thật.

“Nam nhân của người thực hỗn đản! Như vậy thanh tú hiền lành tức phụ (con dâu- vợ) cũng đánh được!”

Sau khi chưởng quầy nương tử mắng thống khoái, vội vàng lỗ mãng một câu cuối cùng, khi đi qua hành lang lại cùng vài cái nữ nhân đi ngang qua mở nhón lãi nhải khơi dậy bàn tán, đánh giá tin tức vợ chồng chúng ta bất hòa sẽ truyền thật sự mau, lường trước không có kẻ ngốc nào dùng đối phương hận không thể hoàng mặt bà sớm chết đến làm uy hiếp.

Ta thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ Thạch Đầu bố trí, cúi đầu chỉnh chỉnh vạt áo, xoa xoa dịch dung trên mặt, vừa lòng ngồi chờ ăn canh.

Một trận gió mạnh thổi động cửa gỗ, thổi loạn tóc của ta. Một cái bóng đen che khuất ánh mặt trời, hương trên người ta.

Ta chần chờ, thông thả, hoảng sợ ngẩng đầu. Đã thấy Thác Bạt Tuyệt Mệnh đứng ở trước mặt, trợn to ánh mắt màu vàng lợt, yên lặng nhìn “Vết thương” trên mặt ta, vừa là đau lòng lại là khổ sở:

“Hắn đánh? Hắn sao có thể đánh người?”

Người này không phải đi rồi sao? Vì sao lại ở chỗ này? Vừa mới trong lời nói hắn nghe được bao nhiêu? Tròng mắt của ta đều nhanh rút xuống, miệng mở ra có thể nhét thêm quả trứng gà nữa.

Thác Bạt Tuyệt Mệnh dần dần phần nộ đứng lên, cầm đao, mu bàn tay nổi gân xanh hung tợn nổi lên, hắn tức giận đến hung hăng một chưởng đem cái bàn chém thành hai nửa, giống như còn chưa đủ hả giận, rút ra bên hông phi tác10 cùng lưỡi đao ngắn, xoay người hướng dưới lầu đi đến.

10 Phi tác = dây thừng dùng để bay (giống cáp treo)

Ta thấy tình huống không ổn, bay phốc đi lên ngăn lại hắn hỏi: “Người muốn làm gì?”

Thác Bạt Tuyệt Mệnh nổi giận quát: “Ta đi tìm Thạch Đầu tính sổ! Đánh chết kẻ kia lang tễ tử11 nuôi không lớn!”

11 Lang tễ tử = chữ người, đại khái là con sói nhỏ

(Hầu tễ tử = đồ khi gió)

Không phải đâu..... Kịch cầu huyết bồn quá hoá thật?

62. Chương 62: Bắt Cóc

Nữ chủ Tiểu Bạch mỹ mạo động lòng người diễm đạm đáng yêu yếu đuối, mang theo quang quyển¹ của từ bi thánh mẫu, khẳng khẳng một mực đi theo người đàn ông phụ bạc tà mị bạo ngược tàn nhẫn, kết quả chịu khổ ngược đãi, trước bạn trai anh tuấn tiêu sái ôn nhu đơn thuần kiện khí thấy việc nghĩa hăng hái làm, phần mà rút đao giáo huấn người đàn ông phụ bạc, cứu nữ chủ ra khỏi kiếp ngày bề khổ, từ nay về sau cùng ở chung một chỗ cùng nhau bay nhảy.

1 Quang quyển = khe hở ánh sáng. ở đây chỉ vòng sáng như vầng hào quang.

A di đà Phật, bi tai bi tai.....

Thác Bạt Tuyệt Mệnh thân cao chân dài, chạy trốn vừa vội lại mau, ta bước đi với hai cặp giò ngắn ngủn đuổi theo phía sau, còn vô sự tự thông² sử dụng xuất ra một chiêu trượt bóng (chày) kỹ thuật cao, cuối cùng thậm chí lẩn ngã để kéo trụ hấn.

2 Vô sự tự thông: không thầy dạy mà tự thông suốt

Quán trọ cổ đại không có thiết bị cách âm, động tĩnh của chúng ta quá lớn, khách trọ và nhóm phó dịch của khách sạn đều nhô đầu ra xem náo nhiệt, đợi tầm mắt lướt đến diện mạo xinh đẹp của Thác Bạt Tuyệt Mệnh, nhóm bác gái đại nương đại tỷ tiểu muội tiểu loli liên tiếp một tiếng “hờn dỗi”, bắt đầu nghị luận đều.

“Bọn họ ước định theo thanh mai trúc mã từ nhỏ, ngầm ước định chung thân, sau lại vâng mệnh cha mẹ gả phương khác, nam sau khi trở về phát hiện nữ đã gả làm vợ người, cũng không có thể quên.” Đây là thường phái.

“Khẳng định hồ ly tinh kia không biết sử dụng thủ đoạn phong lưu gì, che dấu lừa gạt tiểu ca tuấn tú này, cùng hấn hồng hạnh xuất tường thông đồng thành gian, trượng phu phát hiện, phần nộ mà đối với nàng quyền đầm cước đá, tuấn tú tiểu ca quyết định [hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng], ra tay xử lý trượng phu, từ nay về sau cùng hồ ly tinh đi xa chân trời.” Đây là phái nho chua³.

3 Nho chua= Gièm pha, ghen ăn tức ở

“Gian phu kia sắm vai một thân giang hồ, không giống người tốt, hai người mất đi mây lại, ra vẻ giận nhau, thật ra biết nhau. Nói vậy nữ một mỗi phải luôn đánh chửi nam nhân của mình, cho nên thuê sát thủ muốn hấn xử lý, giả bộ đi ra ngăn đón cản lại, tương lai quan phủ tra hỏi, có mọi người làm chứng, nàng dễ thoái thác.” Đây là phái âm mưu.

“Nam nhân kia bộ dạng bên ngoài đẹp như thế, nói không chừng là hồ ly đại tiên trong núi biến thành, như thế nào không đến tìm ta.....” Đây là liêu trai xem thêm*. (không rõ lắm là ý gì, đây là mình đoán- là xem, là nhiều, nhưng tóm lại ko hiểu nó có nghĩa chính xác là gì- bạn nào biết xin chỉ giáo)

“.....”

Trước mắt bao người, ta khó chịu đến cực điểm, thầm nghĩ đem vài cái không rõ tình hình “Hồ ly đại tiên” kéo đi làm lông.....

Thác Bạt Tuyệt Mệnh lật gờ ra ngăn cản của ta với tay hấn, sải bước hướng dưới lầu đi đến, trong miệng hét lên.

“Muội tử người không cần xin giúp, hấn xác định nhà mẹ đẻ của người không có người xuất đầu, mới dám khi dễ người. Thảo nguyên của chúng ta người ta một đầu bò đổi lấy nàng đầu đều luyện tiếu xuống tay tàn bạo đi đánh, hấn ngược lại đánh người thành bộ dáng này!”

Giữa dày vò lôi kéo, ta khí lực thành trống rỗng, mất đi cân bằng, lay động hai bên, ngã ngồi trên sàn. Ngã không tính nặng lắm, nhưng vết thương cũ ở mông chưa lành, ta đau đến hét thảm một tiếng, nửa ngày không cất mình lên được.

Thác Bạt Tuyệt Mệnh kinh ngạc nhìn ta một hồi, càng phần nộ rồi hỏi “Mông ngươi còn có (vết) thương? Thằng nhóc kia thật bất nhân!”

Mông của nữ hài tử có thể trước công chúng nói lung tung sao?

Ánh mắt người chung quanh càng kì quái, ta cảm thấy máu toàn thân dâng lên, trên mặt cháy sạch nóng lên, hận không thể tìm cái địa động chui đi Bắc Cực, từ nay về sau ngồi ở hầm băng không gặp lại người.

“Xảy ra chuyện gì?” Thạch Đầu hoang mang rối loạn khẩn trương chạy lên, chén rượu trong tay đều đã quên buông xuống, hấn trước nhìn xem ta, lại nhìn xem Thác Bạt Tuyệt Mệnh bên cạnh muốn lôi kéo cùng đám người vây xem, cái mũi đã mau nghiêng lệch, hít sâu vài hơi, mới đen mặt nói “Nàng là vợ của ta, ta muốn đối đãi như thế nào nàng là việc của ta, cùng người có quan hệ gì đâu?”

Thác Bạt Tuyệt Mệnh cả giận nói “Người đem nàng đánh thành cái dạng này, nên thành việc của ta!”

Chúng ta hai người vì phòng đuổi bắt, trên mặt đều có không ít dịch dung, không tốt trước mặt mọi người giải thích, Thạch Đầu đối với ngu ngốc này tức giận đến bật cười, hấn suy nghĩ nửa ngày, mới nói “Chuyện khuê phòng ai có thể nói rõ ràng, nàng vậy mà thích phong cách bị đánh này, không tin người hỏi một chút.”

Thác Bạt Tuyệt Mệnh “Người rắm thú! Thiên hạ nào người có thích bị đánh?”

Hai đội tranh luận đồng thời nhìn về phía trọng tài, ta ngồi lên đánh cái rùng mình, lập tức đổi trắng thay đen, nghĩa vô phản cố4 giờ cờ lớn lên cao, duy trì luận điểm của vị hôn phu tương lai “Đương nhiên là có người thích bị đánh! Chưa từng nghe qua chịu ngược cuồng sao?! Ta thích nhất bị lão công5 đánh! Đánh thương mắng yêu, hấn càng đánh càng yêu ta, ta cũng càng thương hấn. Hôn nhẹ lão công, người đánh ta thêm vài cái đi, không đánh ta sống không được!”

4 nghĩa vô phản cố: theo đuổi chính nghĩa không cần xem xét lại.

5 Lão công= chồng (thường để gọi chồng trong XH hiện đại)

Ta càng nói càng cảm thấy chính mình bị coi thường.....

Thác Bạt Tuyệt Mệnh chỉ ngây ngốc ngay trong nháy mắt, Thạch Đầu vẽ mặt kinh ngạc, theo sau Lam y nhân thở dài, chậm rì rì nói “Cô nương, thái giám mới kêu lão công.....”

Ta phát nóng vội nên nói sai, cả kinh người đầy mồ hôi, lập tức sửa lại “Tướng — công —”

Lam y nhân “Phốc” một tiếng bật cười, Thạch Đầu then quá thành giận “Người thích hợp hát hí khúc a?! Nha đầu đáng đánh đòn, trở về sẽ thu thập người!”

Ta biết vâng lời tỏ vẻ để mặc chủ nhân thu thập.

Hấn không coi ai ra gì đi tới, thân thủ muốn kéo ta dậy. Thác Bạt Tuyệt Mệnh đã sớm tơ máu đầy mắt nổi hung, một quyền hướng cái mũi hấn đánh đến. Thạch Đầu bị đánh cho lui về phía sau vài bước, mới đứng vững thân hình, hấn chà sát cái mũi, thấy tay đầy máu, tính bướng bỉnh nhìn hồi lâu rốt cục bộc phát ra đến, thuận tay đoạt lấy cái then cài cửa, liệng hướng đầu của Thác Bạt Tuyệt Mệnh.

Phi tác6 của Thác Bạt Tuyệt Mệnh xuất ra, như linh xà lật uốn quét bắn then cửa, tay phải dao găm ngắn đã vô thanh vô tức đánh tới trước mắt Thạch Đầu, Thạch Đầu hai tay vừa lật, cũng lộ ra chủ thủ7, chống đỡ đi lên.

6 Phi tác = dây thừng dùng để bay (giống cáp treo)

7 Chủ thủ — một thứ gươm, đầu như cái thìa, ngắn mà tiện dùng.

Tuy nhiên, tên gia hỏa Thác Bạt Tuyệt Mệnh thuộc loại đơn bào này có thể trên giang hồ đi lâu như vậy không chết, toàn bằng một thân võ nghệ, phi tác của hấn xa công, chủ thủ cận phòng8, song phương đoản binh tương giao9, đều một đám thì đến, tuyệt không lưu lại. Thật giống như rắn độc chỗ tối, lưỡi biếng cuộn thành vòng, kiên nhẫn xếp đặt hình thế, chậm rãi tìm kiếm cơ hội, không ra tay thì thôi, ra tay ắt sát chiêu.

8 Cận phòng= Phòng ngự cự li gần

9 song phương đoản binh tương giao= hai phía vũ khí đấu với nhau.

Thạch Đầu như con gấu điên cuồng, mà lại mất đi nanh nhọn (móng) vuốt sắc, trông không một thân cây mạnh, hẳn có thể trong cận chiến quét ngang ngàn quân, đối với loại nhân vật công kích ở cự ly xa này thực bất đắc dĩ, dây thừng quấn thân, ám khí quấy rầy, đều làm cho hắn không ngừng phòng né, tìm không được cơ hội đánh gãy tiết tấu của đối phương.

Thác Bạt Tuyệt Mệnh như trước giống như câu cá, bay mạnh mẽ đi Tứ hợp viện¹⁰ nhỏ, làm cho đối phương không thể gần được mình, chậm rãi tiêu hao khí lực của hắn.

10

Tứ hợp viện – ngôi nhà truyền thống của Trung Quốc : một kiến trúc đóng điển hình, xung quanh là các phòng/ toà nhà, ở giữa là cái sân.

Ta xem hoa cả mắt, trợn mắt há hốc mồm, sau đó nhớ tới bản thân nữ nhân vật chính trong sự kiện cầu huyết, chạy nhanh nhảy lên thét to “Các người dừng tay a — có chuyện hảo hảo nói —”

Lời còn chưa dứt, một cái cây roi sắt xuyên qua phi tác đan thành lưới, vượt qua chủ thủ ngăn đỡ trong tay Thạch Đầu, đánh trúng bắp chân của hắn. Thạch Đầu thét lớn một tiếng, chiêu thức mây bay nước chảy lưu loát sinh động dừng một chút, mắt thấy sẽ thiệt thòi lớn.

Lam y nhân bỗng nhiên rút kiếm, gia nhập chiến cuộc, trợ giúp Thạch Đầu.

Thân pháp của hắn như người cá trong nước, bất định (không xác định được) phương hướng, khoảng vài cái chuồn chuồn lướt nước, nhưng lại thoải mái đuổi theo Thác Bạt Tuyệt Mệnh bộ pháp, quấy rầy tiết tấu của hắn. Tế kiếm¹¹ như mưa, kéo dài không dứt, Thác Bạt Tuyệt Mệnh đành phải đem phi tác quay lại, chú trọng ứng phó cường địch trước mắt, áp lực trên vai Thạch Đầu nhanh chóng tiêu trừ, giãn thở thật lâu, thành thạo đứng lên.

11 Tế kiếm: kiếm tinh xảo, thon mảnh

Lam y nhân võ công mặc dù cao, chiếm hết thượng phong, lại chưa hạ ngoan thủ, hắn đầy thú vị hỏi Thác Bạt Tuyệt Mệnh “Sư phụ người có phải sát thủ đại mặc hắc diện? Hắn lão nhân gia thông minh nhất đời, tới giờ nhưng lại thu người đồ đệ ngu ngốc này?”

Thác Bạt Tuyệt Mệnh thân hình thoáng một chút, nhanh chóng thu hồi phi tác, đứng trên mái hiên, nghi hoặc nhìn đối phương.

Lam y nhân cũng thu kiếm cười nói “Ta và hắn nằm đó trên (núi) Xuân sơn cùng nhau uống qua rượu bằng hữu.”

Thác Bạt Tuyệt Mệnh lập tức thay tôn kính thần, chấp tay nói “Không biết tiền bối, thất kính, trước khi ta xuống núi sư phụ từng nói qua, người thân thủ inh, ta không thể địch nổi, nhìn thấy phải lễ nhượng ba phần.”

Lam y nhân giải hòa nói “Người đã biết không phải đối thủ, cứng rắn chống đỡ đi xuống cũng vô dụng, không bằng như vậy dừng tay, dừng động việc nhà của người ta.”

Thạch Đầu ngồi trên đất thở hổn hển mấy hơi thở, phần nộ mắng “Vợ ta vốn cùng hắn không quan hệ!”

Thác Bạt Tuyệt Mệnh không thuận theo không buông tha “Người đánh vợ, liền cùng ta có quan hệ!”

Hai người giương cung bạt kiếm, còn muốn động võ.

Ta đang muốn khuyên can, Lam y nhân bỗng nhiên mở miệng nói “Các người lại đánh tiếp, cô nương này không quan hệ cũng muốn có liên quan.”

Ba người đều thực hoang mang nhìn về phía hắn.

Lam y nhân chỉ chỉ trên đầu ta, chậm rì rì nói “Không còn kịp rồi.”

Ta chậm rãi..... Chậm rãi ngẩng đầu, hời hợt nhìn Thác Bạt Tuyệt Mệnh ngu xuẩn kia phi tác không cẩn thận cắt gãy một khúc cột bảo hộ, chấn động mái hiên, một giỏ lớn củ cải phơi khô trên nóc nhà giống như mưa gieo xuống trên đầu ta. Thạch Đầu phi ra hai thanh chủ thủ, lưu loát tước khai hai cái cây củ cải, Thác

Bạt Tuyết Mệnh ném đến năm cái phi tiêu, đánh trật bảy cái, lưu lại trung gian một khối tảng đá để dùng chặn gió cùng với bảy tám cây củ cải lớn nhỏ khác nhau, cùng nhau trúng mục tiêu hồng tâm.

Lam y nhân che mặt thở dài, không đành lòng nhìn.

Ta chạy trốn không kịp, bị liệng hai mắt biến thành màu đen, chợt thấy bên trên hông một sợi phi tác quần quanh, đằng vân giá vụ¹² dựng lên.

12 Đằng vân giá vụ: cười mây cười sương mù.

Trước khi mất đi ý thức nghe thấy một câu cuối cùng “Sư phụ nói, đánh không lại người, có thể chạy!”

63. Chương 63: Bầy Sói

Ta cuộn tròn ở trong chiếc chăn có viền lông, ôm búp lờ ảm áp dễ chịu, thoải mái thích ý, thẳng đến từng trận đau đầu làm cho ý thức tỉnh táo lại, ta đập chân hai lần, lấy chân đá chăn ra, cảm thấy trong không khí từng trận lạnh, làn da nổi lên nhiều điểm da gà. Có một đai sắt giống như tay, kéo chân ta trở về, nhét vào trong chăn lại ôm cộ hai lần.

Tóc dài hơi uốn bị thấm ướt bởi hơi sương rữ xuống, lạnh giá xẹt qua chóp mũi. Ta do dự ba giây, chợt mở mắt ra, thấy mặt Thác Bạt Tuyết Mệnh gần trong gang tấc, hẩn dùng áo choàng viền lông cùng ngoại bào đem bao bọc ta ba tầng ngoại ba tầng thật kín, sau đó ôm vào trong ngực ngủ say.

Ta rón ra rón rén muốn đập chân ra bên ngoài, lại đập lên hư không, giày thêu rớt ra, trong khoảnh khắc, bụi cỏ phát ra thanh âm lay động. Ta cương cứng thân mình cúi đầu nhìn lại, rốt cục phát hiện bản thân ở trên đỉnh cây cổ thụ cao chọc trời, cách mặt đất mấy chục thước, bên cạnh còn có cái tổ chim, bên trong mấy chicks chim non ngó đầu nhìn tứ phía nhìn không hoan nghênh khách, lúu rúu không biết nghị luận cái gì.

Ta dùng sức bắt lấy áo choàng lông bảo trì cân bằng, Thác Bạt Tuyết Mệnh hơi hơi mở mắt ra, rất là vui sướng ôm chặt ta ba phần:

“Người tỉnh rồi?”

“Đây là ở đâu?” Thanh âm của ta khản lợi hại, hơn nữa đầu khó chịu, lấy tay sờ soạng hai cái, phát hiện trên mặt quần một tầng mảnh vải thật dày, đã được băng bó xử lý, nhưng như trước vẫn đau đến lợi hại.

Thác Bạt Tuyết Mệnh từ phía sau lấy ra cái hồ lô đưa cho ta: “Ngoại ô, đầu người bị đánh vỡ, đừng lộn xộn.”

Ta nhớ lại sự tình phát sinh trước khi hôn mê, đầu tiên là hoảng sợ, sau đó là phẫn nộ, quát hỏi: “Thạch Đầu đâu?”

Ánh trăng mềm mại khiến mặt Thác Bạt Tuyết Mệnh phản chiếu thật rõ ràng, làn da nguyên bản màu vàng lúa mạch tựa hồ bao phủ một tầng vàng sáng màu hồng, hẩn ngượng ngừng dụi cái mũi, cúi đầu. Giấy lát, lại nhin không được nhanh chóng nâng mắt, ngắm nhìn chăm chú sắc mặt (vẻ đẹp) của ta, sau đó lại cúi xuống, như thế lặp lại ba bốn lần, chính là không đáp lời.

Nửa đêm không người, trăng cao gió lặng², thật đẹp trai, dáng người hẩn rắn chắc, mang theo hương vị hỗn hợp của cỏ xanh cùng ánh mặt trời, ngũ quan tuần tú, cười rộ lên có thể mị sát thiếu nữ ôm mộng xuân trong thiên hạ. Không may, ta cố tình không hiểu phong tình kiều diễm, kéo lỗ tai của suất ca⁴, lại dùng công phu sư tử rống bắn ra câu hỏi: “Thạch Đầu đâu?!”

2 Trăng cao gió lặng (gốc: nguyệt cao phong hắc)= tg vận lại câu Nguyệt hắc phong cao- có nghĩa là hoàn cảnh hiểm ác (thường là buổi tối). Ở đây chỉ hoàn cảnh bình yên.

4 Suất ca: anh đẹp trai- Tại là Cổ đại nên M để nguyên hán việt.

Dây chuyền trên cổ Thác Bạt Tuyệt Mệnh hơi lay động, chim nhỏ bị sợ hãi tách rời xa tổ, vài phiến lá cây phất chốc tiêu sái rơi xuống đất.

Ta thấy tên cầm thú này giống bị quỷ bóp chặt yết hầu, chết sống không nói lời nào. Tức giận mà vứt bỏ hai tay của hắn đang ôm mình, dứt bỏ áo choàng, phát huy bản lĩnh leo cây rèn luyện từ nhỏ, chồm chập đi xuống đất. Ước chừng hao phí năm sáu phút, sắp rơi xuống đất, lại phát hiện trong bụi cỏ có mấy cặp mắt xanh lấp lánh, đang tham lam nhìn ta chằm chằm, giống như thấy được mỹ thực trong mâm cơm.

“Đừng đi xuống.” Thác Bạt Tuyệt Mệnh từ trong lay động phục hồi lại tinh thần, “Có sói.”

Sói trên cây có khả năng ăn đậu hũ của ta, dưới tàng cây sói sẽ nuốt trọn ta.

5 Ăn đậu hũ của ai đó: sàm sỡ

Ta không chút do dự làm ra lựa chọn, dùng cả hai tay chân, trong hai phút bò lại tại chỗ, một lần nữa đối mặt sói trên cây.

Thác Bạt Tuyệt Mệnh rất cục giải thích: “Đầu người bị thương không nhẹ, bất tỉnh hai ngày, sau khi ta băng bó cho người, e sợ bị đuổi bắt, không có chỗ dừng lại thích hợp, suốt đêm chạy đi, kết quả ăn ngủ hoang dã. Đừng sợ sói phía dưới, ngày mai buổi sáng bọn chúng sẽ đi, đến lúc đó ta lại mang người vào thành.....”

Ta sờ sờ mảnh vải trên đầu được cẩn thận băng bó khéo léo, cảm thấy càng đau, hỏi lại: “Thạch Đầu đâu?”

Thác Bạt Tuyệt Mệnh giống đứa trẻ hiếu kỳ, lóe sáng rực rỡ nhìn ta hỏi: “Vì cái gì hỗn đản kia đánh người, người còn chết sống muốn đi theo hắn? Chẳng lẽ người thực trời sinh thích bị đánh?”

Ta giống người máy giống nhau thông thả hoạt động cổ, chậm rãi nhìn về phía nắm đấm phát ra tiếng lách cách của hắn, lại chậm rãi nhìn về phía vẻ mặt nóng lòng muốn thử của hắn, trái phải lắc đầu, vẫn lắc đến mức cổ nhức ê ẩm, hắn mới chậm rãi buông lỏng nắm đấm ra, tiếp tục nghiêng đầu nhìn chằm chằm ta xem, vẻ mặt hoang mang.

Ta lưng từng trận lạnh cả người, cấp bách lấy ra từ trong ngực bình nhỏ đựng thuốc trang điểm, đổ ra một chút bột thuốc tẩy trang bột lên khăn tay, hướng trên mặt liều mạng lau lại chùi, hao phí non nửa canh giờ mới khiến vết thương dịch dung bền chắc tháo đi, sau đó giải thích rõ ràng cái cấu huyết nhân kế kia từ đầu tới đuôi một phen.

Thác Bạt Tuyệt Mệnh không hoang mang, hai mắt hắn bắn thẳng tới, thoát nhìn tựa như mèo đực động dục ở cách vách nhà của ta trước khi xuyên qua, chỉ kém không có dựng thẳng lông, chụm lên cắn cổ loạn liếm..... Mặt hắn càng dựa vào càng gần.

Ta nổi giận bùng nổ nhanh hơn so với hắn, lập tức nhảy dựng lên, không chút do dự một bộ móng tay quật đi qua, động lại chính xác kéo dài ở trên khuôn mặt tuần tú của hắn, đánh ra năm vết dấu tay đỏ, bàn tay chính mình cũng đỏ.

Thác Bạt Tuyệt Mệnh nghiêng đầu chần chờ hồi lâu, kéo móng tay của ta xoa xoa hỏi: “Đau không?”

Ta tỉnh táo lại, hỏi hắn: “Thạch Đầu không có thân nhân, xưa nay đối đãi người như anh trai ruột, ta mặc dù lòng còn khúc mắc, lại tự hỏi chưa bao giờ làm hành vi gì câu dẫn ám chỉ với người, người lại lén lút theo sau chúng ta, còn ngang ngược đem vợ của huynh đệ cướp đi, cái này cũng là phong tục thảo nguyên của các người sao? Người mỗi ngày khinh bỉ người Trung Nguyên làm việc ti tiện, chuyên môn lừa gạt các bộ lạc thảo nguyên, nhưng mấy hành động người đã làm, lại cùng những người đó có cái gì bất đồng?”

“Không..... Không phải,” Người thảo nguyên sợ nhất là bị người mắng phẩm hạnh ti tiện, mặt của Thác Bạt Tuyệt Mệnh dâng lên đỏ bừng, lắp bắp nói, “Ta đi sau vì muốn làm sáng tỏ chân tướng, liền quay lại bắt hai người của An lạc hầu phủ đến khảo vấn, bọn họ sớm biết rằng ta cùng Thạch Đầu mang theo người đi khắp nơi, mà cái chị gái của Mã quả phụ kia là tiểu thiếp của Tri Phủ, nàng ở trong thôn nghe thấy chúng ta muốn đi Trừng hồ, suốt đêm đi trong thành tìm chị gái khóc kể, còn miêu tả dung mạo của ta, sau khi phủ binh nắm được tờ chứng cứ cáo phát treo giải thưởng, liền dùng bồ câu đưa tin, Long Chiêu Đường được tin tức, tiến đến Trừng hồ vây trận, bọn họ mặc dù không biết bộ dáng dịch dung của người, nhưng vẫn phái người cải trang, chung quanh tìm tòi người dị tộc, là cặp mắt này của ta giúp cho bọn chúng nhận ra đến đây. Nhưng là ta cũng không có chân chính bán đứng huynh đệ, oan khuất này thật sự gánh không nổi, cho

nên muốn đi tìm các người giải thích rõ ràng. Không nghĩ tới Thạch Đầu nhưng lại mang theo người vào Kì Liên Sơn, còn cho người một người ngồi trong rừng rậm, thiếu chút nữa bị gấu ăn mất. Ta lo lắng, cho nên ở phía sau đi theo hai người các người, không nghĩ tới trước đó Thạch Đầu đánh mông người, sau đó thấy trên mặt người có thương tích, trong lòng thật sự tinh thần nổi giận cực kì, cho nên mới mang người rời đi.”

Ta thấy hần thần sắc thản nhiên, nhớ tới trước khi xuất phát về mặt ăn thịt người của Mã quả phụ kia, trong lòng cũng tin vài phần. Cho dù không tin, cũng không thể ở nơi có bầy sói vây quanh cùng hần nháo trở mặt, liền bảo trì hoà bình an ủi nói: “Nếu là hiểu lầm, ta sẽ giúp người cùng Thạch Đầu phân tích rõ, mọi người vẫn là anh em tốt thôi, người phát tiết đủ rồi liền mau mau đưa ta trở về, ta cùng Thạch Đầu bồi lễ, mời khách bày rượu xin lỗi người.”

Thác Bạt Tuyệt Mệnh lắc đầu, cười lạnh nói: “Nếu không tin huynh đệ, còn làm cái gì huynh đệ? Nếu không phải huynh đệ, vì sao không thể tranh đoạt vợ của hần? Chúng ta trên thảo nguyên vợ xưa nay chỉ dùng để tranh đoạt, ta muốn đem người mang về.”

Ta mắc nghẹn, một hồi lâu mới nói: “Vợ bị cướp đoạt có khả năng sẽ chạy trốn.”

Thác Bạt Tuyệt Mệnh tự tin nói: “Thảo nguyên rộng lớn, không thấy được giới hạn, mặt trên còn có rất nhiều sói, người chạy trốn không được.”

Ta nói: “Nữ nhân cam chịu số phận thế này, ta là không chịu thuận. Chạy trốn không được ta cũng chạy, chỉ cần còn có một hơi, cho dù bị sói ăn, ta cũng chạy.”

“Vì cái gì?” Thác Bạt Tuyệt Mệnh hỏi, “Thạch Đầu có thể cho người ta đều có thể cho người, ngày thậm chí còn có thể càng an ổn. An lạc Hầu cùng Nam Cung Minh tay có dài, cũng đuổi không đến tới trên thảo nguyên, trừ phi bọn họ muốn khơi mào chiến tranh. Nơi đó trời cao chim ưng bay, chim hót hoa thơm, là địa phương rất đẹp, hơn nữa ta sẽ trao toàn bộ trái tim cho người, khiến cho người cất giữ cả đời.”

Ta nói: “Ta đã tuyên thệ, đời này trừ bỏ Thạch Đầu ai cũng không cần. Các người hần là tin thần linh, vi phạm lời thề sẽ bị sét đánh.”

Thác Bạt Tuyệt Mệnh không thuận theo không buông tha: “Nữ nhân ở thảo nguyên có thể có vài người chồng, người đem trái tim phân cho ta. Thạch Đầu không phục, ta liền cùng hần đánh tới phục mới thôi.”

Về mặt của hần thực còn chân thành, tuyệt không giống hay nói giỡn. Ta nghĩ nguyên lý NP đặt ra, tề nhân chi phúc của Lâm Lạc Nhi, kết cục chắc chắn là có một góc cho hần. Đây không phải tình yêu, tình yêu là “Tình nhân” biểu hiện ở trên lá bài tarot, sau lưng của đôi nam nữ quấn quýt bên nhau luôn là ánh mắt bị thương của người thứ ba. Nếu muốn ba người cùng lúc cười vui, yêu sẽ biến chất, hóa thành tình dục.

6 Tề nhân chi phúc: Cụm “tề nhân” nghĩa là “đủ người”. Ý của cụm này là cái phúc của người đàn ông khi được nhiều phụ nữ yêu. Cái phúc của LLN khi có nhiều chồng.

Mọi cố gắng cùng kiên trì của ta cũng sẽ hóa thành hư ảo, một lần nữa cùng truyện gốc không có khác biệt.

Câu chuyện xưa tràn ngập cảm thú, xem trong tiểu thuyết là được rồi.

Người sống trên đời, suốt một đời một đôi, rất nhiều.

Ta nghĩ thật lâu, nói cho Thác Bạt Tuyệt Mệnh: “Người có thể phân xé trái tim người cho hai người sao? Trái tim xé mở liền vỡ vụn, tan nát cõi lòng thì chết, như thế nào có thể phân chia?”

Thác Bạt Tuyệt Mệnh trầm mặc không nói.

Ta lại nói: “Người nói ta là nữ nhân tốt, cho nên thích ta. Nhưng là nữ nhân đứng núi này trông núi nọ, có thể tính là tốt sao? Nếu ta không phải nữ nhân tốt đẹp, người còn thích không?”

“Có, người giống anh hùng hơn so với bất cứ ai.” Nếu không có Trung Nguyên cùng thảo nguyên phong tục bất đồng, Lâm Lạc Nhi đơn thuần cùng Thác Bạt Tuyệt Mệnh đơn giản cởi bỏ hiểu lầm, cũng là trời đất tạo nên một đôi. Nếu không có thành kiến còn ở trong lòng, cuộc sống thảo nguyên làm ruộng của Thác Bạt Tuyệt Mệnh cũng là phương hướng tốt thích hợp với ta. Nhưng là cổ tình Lâm Lạc Nhi thích là Nam Cung Minh, ta thích Thạch Đầu, sự tình không đi theo kết cục, vì phương hướng đã xảy ra khúc uốn kỳ quái — chỉ có thể bỏ qua.

Thác Bạt Tuyệt Mệnh cười khổ một chút: “Sau hừng đông, ta đưa ngươi trở về.”

64. Chương 64: Cầm Thú Đại Hiệp

Bầy sói chậm chậm bỏ đi theo ánh sáng mặt trời lên cao.

Thác Bạt vội vàng giục ngựa kéo xe phi nhanh lên đường. Ta nhìn mặt trời tính toán một chút, hẳn đi tới phương hướng Kỳ Liên Sơn vị trí tây nam, biết hẳn là người giữ chữ tín khiến ta cảm động rất nhiều, rốt cục buông tha khúc mắc. Trên đường tịch liêu hẳn ngồi ở ngoài ta ngồi trong xe nhin không được đánh tiếng bất chuyển.

Hắn hỏi ta cùng Thạch Đầu chuyện khi đó, ta hào hứng nói: “Tên gia hỏa kia là vua trong nhóm trẻ con đánh gà đấu chó một phen bản lĩnh. Từ sau khi làm gãy răng cửa của ta cố ý mấy chuyện xấu mà không có gặp ghềnh tranh chấp vẫn tiếp tục. Trộm khoai lang hái quả dại bắt cá mò trộm trứng chim..... Đến là hồ nháo. Mùa đông còn chạy trên mặt băng chơi không may rớt xuống sông, sợ tới mức ta ở trên bờ cuồng loạn kêu cứu. Sau đó hẳn phát sốt suốt, ở nhà bọc chăn bông bốn năm ngày uống thiệt nhiều dược mới đỡ, còn bị cha hẳn đánh ột trận. Ngày hôm sau tiếp tục nghịch ngợm..... Khi ta học dẹt vải hẳn chạy vào chơi liền làm hỏng khung cửi khiến cho lại bị đánh cho nên hẳn bây giờ da đặc biệt dày đều nhờ bị đánh mà ra. Chưa hết còn hại ta cùng nhau không hay ho bị bà ngoại phạt quỳ một thời gian dài.....”

Quay trở lại càng nhiều sự tình không hay ho, ta càng không phúc hậu bóc mẽ thật nhiều khuyết điểm của tên khỉ ngốc Thạch Đầu kia, nếu bị hẳn nghe thấy tám phần muốn đánh đuổi theo ta cắn. Thác Bạt nghe xong hồi lâu tâm tình rất cục khoái trá một chút, hẳn cũng cùng ta nói lại chuyện cũ về cuộc sống ở trên thảo nguyên: “Bộ lạc của chúng ta rất nghèo túng, nhà của ta năm anh em ông nội ta săn thú tay nghề tuyệt đỉnh, thường xuyên có thể thu bắt chút da thú cùng người Hán đổi này nọ. Trừ bỏ mùa đông gian nan chút, những ngày khác hoàn hảo. Sau đó ta trộm hồ ly của em trai chơi, hẳn cùng ta tranh cãi ầm ĩ, mẹ cùng chị gái xưa nay thiên vị ta liền khiển trách em trai không hiểu chuyện. Em trai tức giận trốn đi kết quả chết ở trong đàn sói hoang..... Cha tức giận đến không muốn gặp ta, sư phụ ta liền đưa cho cha mẹ hai đầu sơn dương thượng đẳng rồi đem ta mang đi.”

Sự thật với tưởng tượng chênh lệch quá xa, ta trước kia đối với hẳn mưu hại em trai ruột suy đoán linh tinh, xấu hổ ngượng ngùng an ủi vài câu lại hỏi tên lai lịch của hẳn.

“Ta ở trong nhà xếp thứ ba cho nên kêu Tam. Sư phụ nói rất quê mùa, làm sát thủ tên hành danh như vậy thì khí thế không bằng đối phương, liền cứng rắn đổi lại tên hiện tại cho ta..... Sư phụ là người thật thông minh, hẳn nói tốt nhất định tốt.” Thác Bạt trả lời thật thân thiện.

“Tam?” Ta ngẫm cúi đầu cố gắng che lại miệng lén lút vụng trộm.

Thác Bạt nhìn ta một cách kỳ quái tiếp tục nói: “Sư phụ dạy ta rất nhiều đạo lý cao cả, nhìn trúng này nọ không hạ thủ theo người khác đánh nhau, đánh không lại phải chạy trốn, uống rượu không thể quá lượng. Nữ nhân trong thiên hạ sau khi kết hôn đều vừa hung tợn vừa cố chấp không phân rõ phải trái..... Còn không bằng cưới một người đẹp mắt, bị mỹ nữ so đánh với bị đánh bởi nữ nhân xấu xí quái dị thoải mái hơn một chút.”

Ta thực cảm lạnh.

Thác Bạt mặt mày sầu khổ nói: “Sư nương của ta nhìn khá không hợp mắt lại còn yêu xoắn lố tai người. Ta hoài nghi lố tai phải của sư phụ lớn hơn một chút so với lố tai trái đều vì nàng xoắn mà ra.”

Trong lòng hẳn nổi khiếp sợ dư thừa đến mức vắn sờ sờ lố tai, vẻ mặt với biểu tình lo sợ bị sư nương đánh kia làm cho ta muốn đau cả bụng.

Thác Bạt khó hiểu hỏi: “Người sao vậy?”

Ồ..... Hẳn không có cố ý nói chuyện chọc ta vui vẻ à?

Một đường nói nói nhanh đến lão hổ hổ, ta cẩn trọng sửa sang kiểu tóc, bao bọc kỹ lưỡng dáng người, lật giở túi bao tùy thân. Sau đó phát hiện ngoại trừ được phẩm dịch dung của bản thân, thuốc phấn rêu hoa đào để phòng sói khác cũng không mang theo. Thác Bạt từ bên ngoài đã quăng vào cái nón có treo sa lụa màu đen cho ta. Sau khi ta đội lên, đi trở về quán trọ hỏi chương quỳ Thạch Đầu ở đâu.

1 Cái nón có treo sa lụa màu đen: Hắc sa đầu lập.

Chương quỳ hoang mang hỏi: “Các người như thế nào đã trở lại rồi? Bọn họ đi tìm người.”

Sau khi ta bị Thác Bạt cướp đi, Thạch Đầu không có khả năng còn ngoan ngoãn lưu lại khách sạn chờ ta trở lại. Có thể kỹ xảo xóa dấu vết theo đuổi do Thác Bạt làm thật vĩ đại, một đường không lưu lại dấu tích gì cho nên chúng ta không chạm mặt. Cổ đại không di động, máy tính, Ipod, điện thoại..... Liên hệ cực kỳ bất tiện. Song phương đều biến thành ruồi mù cũng không biết hướng bên kia tìm lên.

Thác Bạt chú ý trọng điểm: “Bọn họ?”

Chương quỳ nói: “Vị áo lam đại hiệp kia cũng đi theo. Hắn mấy ngày nay ở hồ Lão Hổ có thể hành hiệp trượng nghĩa không ít chuyện, mấy tên quỷ cổn loại hai tại quán trọ đã lâu cũng không dám quấy rối. Hắn nói người đoạt vợ người ta, phải giúp huynh đệ thảo đòi lại công đạo. Nhưng mà, người như thế nào lại đem vợ đưa trở về đây? Chẳng lẽ không vừa lòng đối ý đối một cái khác? Mụ vợ nhà ta tuy rằng bộ dạng xấu nhưng tính tình không tồi..... Người có thể tùy tiện.....”

Nhìn ánh mắt nóng bỏng của hắn hy vọng người khác thưởng vợ của chính mình, ta toàn thân phát lạnh. Thác Bạt cũng chút không được tự nhiên bỏ lại câu “Ta không phải hái hoa tặc” Liên vội vàng lôi kéo ta đi đến góc quán trà nhỏ cách vách thương lượng kỹ càng việc này.

“Người không tranh giành cướp đoạt ắt sẽ không có chuyện gì.” Ta u oán nhìn hắn.

Thác Bạt gãi gãi đầu nói: “Bọn họ đi lưu lại dấu vết hẳn là có vẻ nhiều, chúng ta một đường hỏi thăm có lẽ có thể tìm được.”

Ta: “Nếu bọn họ gặp được người của Nam Cung Minh hoặc Long Chiêu Đường thì làm sao bây giờ? Thạch Đầu treo giải thưởng thường đơn càng ngày càng cao.”

“Một cái đầu trị giá hai mươi vạn, An Lạc Hầu thật giàu.....” Thác Bạt thản nhiên mê hoặc.

“Không không!” Ta phát hiện chính mình thế mà lại ở trước mặt kẻ tham tiền nói lời nói ngu xuẩn, vội vàng lắc đầu như trống bỏi, một bộ lời hay ý đẹp “Thạch Đầu người đó còn rất coi trọng người, làm anh em của người. Chỉ tại người mỗi ngày nhìn trộm cô vợ mà cha hắn đã định ra cho hắn, hắn ghen nên mới gây sự..... Người tha thứ hắn đi huynh đệ đồng tâm hiệp lực, đồng vai sát cánh các người không cần vì hồng nhan họa thủy xảy ra chia rẽ, quan trọng nhất đừng bán đầu của hắn.....”

2 Góc: liên tâm kì lợi đoạn vàng .

Thác Bạt âm thầm nhìn ta liếc mắt một cái, đầu rũ xuống kéo dài nửa ngày, như trước không cam lòng nói: “Trừ phi hắn chịu nhận lỗi với ta! Nếu không đều đừng!”

Ta yếu ớt chỉ vào cái mũi chính mình nói: “Người xác thực đã cướp đoạt vợ của hắn.....”

Thác Bạt không được tự nhiên nói: “Ta đã trở lại rồi! Cho nên sai còn lại là hắn!”

Hai vị này một người ngoan cố một người ương ngạnh lớn mật, hai người bọn họ chịu nhận lỗi với nhau trừ phi tận thế

Đầu ta càng đau, quyết định đem vấn đề này vứt bỏ về sau lại nói.

Thác Bạt móc bàn tính ra từ trong ngực gảy vài cái, tính toán nửa ngày bản thân trị giá bao nhiêu cái đầu bò, rốt cục tỉnh táo lại nói: “Phương đại hiệp đi theo Thạch Đầu cùng một chỗ người không cần lo lắng an nguy của hắn.”

Ta nói lại lời nói của Thạch Đầu đối với chính mình mấy ngày hôm trước, bất an hỏi: “Cái tên kia dùng hai tác tử kiếm có khả năng là kẻ thù giết cha của Thạch Đầu.”

Thác Bạt giống như nghe thấy lời nói hây nhất toàn thế giới, ha ha lớn một lúc lâu: “Nha đầu ngốc! kẻ giết cha của Thạch Đầu là ai cũng không có khả năng là Phương đại hiệp. Phương đại hiệp xuất thân thấp kém, đặc biệt thương tiếc người nghèo khổ. Ngày thường hành hiệp trượng nghĩa làm việc công đạo rất được võ lâm mến trọng, lên trận còn được tiến cử thành minh chủ võ lâm ở Tây Nam. Ai muốn nói bậy về hắn một câu, đều có thể bị người dùng nước miếng làm ngập chết. Người với Thạch Đầu lưỡng tình tương duyệt³, Nam Cung Minh cùng An lạc Hầu phủ muốn làm khó. Ta gom tiền mua thưởng kim sát thủ⁴ trên giang hồ công khai treo đơn giải thưởng cho nên trừ bỏ những đồ đệ gian ác của Phương đại hiệp, người thông suốt sẽ không khó xử chúng ta. Hơn nữa hắn võ công cao, Thạch Đầu đi theo hắn sẽ không có việc gì.”

3 Lưỡng tình tương duyệt: yêu nhau, tình yêu đến từ cả hai phía.

4 Thưởng kim sát thủ: sát thủ được thuê để giết người (giống thuê đầu gấu)

“Nguyên lai là người tốt.” Ta thoáng yên tâm trong ba khắc chung, bỗng nhiên nhớ tới một chuyện suy tư hỏi “Minh chủ võ lâm? Phương đại hiệp..... Tên đầy đủ là cái gì?”

Thác Bạt nói: “Phương Phượng Tường.”

Ta ngẩn mắt, trong gốc truyện ngụy quân tử đại hiệp không phải kêu Phương Phượng Tường sao? Tên kia trong ngoài không đồng nhất, ra vẻ đạo mạo làm cho vạn người kính trọng, lên làm việc tung hoành⁵, trong bụng tâm cơ thâm trầm giống như nước mực đen. Ta vu oan một tên cầm thú nào cũng không có khả năng vu oan hắn! Thiết Đầu đại thúc chết tám phần cùng với hắn thoát không khỏi liên quan.

5 Gốc: Kê minh cầu đạo: Bắt chước tiếng gà gáy rồi giả làm chó để ăn vụng. Nói cách khác là giả nai để gài bẫy, lừa gạt ai đó.

Nỗi buồn của Thạch Đầu.

Thác Bạt bình tĩnh tiếp tục uống trà: “Trà của Trung Nguyên thật thơm.....”

65. Chương 65: Ngụy Quân Tử

Danh tiếng Phương đại hiệp uy chấn giang hồ, là một tấm bài kim tự (biển hiệu chữ vàng) trong chính đạo. Ta đại khái nói ra vài lần hoài nghi đối với hắn, Thác Bạt Tuyệt Mệnh chính là chết sống không tin, còn nói một đồng lớn việc Phương đại hiệp hành hiệp trượng nghĩa, trách móc ta đừng nói lung tung về Phương đại hiệp, miễn cho bị người nghe được không tốt. Hắn còn nhận định kẻ thù giết cha của Thạch Đầu là Giang Nam quỷ đạo Mao Phượng Phượng.

Lông (Mao¹) cái đầu hắn! Ta thật hận hực..... Ta với Phương Phượng Tường vốn không biết nhau, lấy không ra chứng cứ hắn làm chuyện xấu, hơn nữa chính mình đã vu oan Thác Bạt Tuyệt Mệnh vài lần, trong lòng cũng chột dạ, không biết truyện gốc với trong hiện thực có tồn tại hiểu lầm hay không.

1 Mao: cũng có nghĩa là lông tóc

Cuối cùng chúng ta quyết định trước tìm được Thạch Đầu, bàn lại chuyện khác.

Sát thủ đều có bản năng trời sinh lần theo dấu vết, sau khi vòng quanh thật lâu trong hai giờ, Thác Bạt Tuyệt Mệnh tìm được phương hướng bọn họ đi tới, mang theo ta đuổi theo, ước chừng đến thời gian giữa trưa, chúng ta ở quán trà nhỏ tại một cái cửa lối rẽ, gặp Phương Phượng Tường đang một bên uống trà một bên cùng cụ ông nói chuyện phiếm.

Thác Bạt Tuyệt Mệnh thị ý để lại ta ở bên trong xe không xuất đầu lộ mặt, chính mình tiến lên hành lễ, vì sự tình hồ nháo hôm qua giải thích, cũng hỏi Thạch Đầu ở đâu.

Phương Phượng Tường nhìn hắn kinh ngạc một hồi, vui mừng nói: “Ta đã nghĩ cái tên Hắc Diên kia sợ vợ, như thế nào dạy dỗ ra cái đồ đệ hái hoa tặc. Sau khi các người đi rồi, Thạch Đầu tức giận đến hai mắt bốc hỏa, cầm theo đao muốn truy đuổi. Ta lưỡng trước người là nhất thời hồ đồ, nếu phát sinh ra chuyện không

may, cộp mẹ chỉ bao che khuyết điểm nhà lão Hắc Điền kia chê trách ép buộc trượng phu tìm phiến toái, cho nên muốn đi theo khuyên giải một hai. Không ngờ bản lĩnh chạy trốn của người quá mạnh mẽ, một đường không truy tới tung tích, đến cửa lối rẽ, hắc đề nghị chia đường tìm kiếm, ta khuyên không được, hắc một mình đi về phương hướng Khánh Nguyên, ta liền đến đây Tiên Hồ, không nghĩ gặp được các người.”

Thác Bạt Tuyệt Mệnh vội vàng quay xe, muốn đuổi theo hướng Khánh Nguyên.

Phượng Phượng Tường giữ chặt hắc hỏi:“Người dụ dỗ vợ người ta, còn qua hai đêm, đợi sau khi gặp mặt, có thể nói lời phân trần?”

Thác Bạt Tuyệt Mệnh tỉnh tỉnh mê mê nhìn hắc nói:“Nói cái gì? Không phải còn đi trở về sao?”

Phượng Phượng Tường cũng bị tên Tiểu Bạch này làm sặc, qua một hồi lâu sau mới hàm súc nói:“ Danh tiết của cô nương tôn quý, chỉ sợ người ta rồi hơi bóc mẽ.”

Ở thời không này, nam nữ quan hệ hào phóng một chút, nhưng với loại sự tình cùng trải qua hai đêm này, cũng quá kinh thế hãi tục. Thác Bạt Tuyệt Mệnh thật vất vả nghĩ đến cấp bậc này, lập tức nổi lên vui mừng:“Nếu hắc ghét bỏ Lạc Nhi mất danh tiết, chủ động muốn hưu bỏ, vậy thật tốt quá. Ta lập tức phụ trách cưới nàng trở về.”

Đến phiên ta bị sặc, nguyên lai người này tà tâm còn chưa có chết a.

Phượng Phượng Tường rốt cục phát hiện đầu óc hắc cấu tạo khác biệt so với người bình thường, chịu đựng tính khí kiên nghị nói:“Người ta tình ý thâm hậu, người chặn ngang một gây ngược lại không hay, sự phụ người mặc dù nhận bạc mua mệnh, lại có thể làm rõ sai trái, ở trên đường đạo rất có hiệp danh, lại càng thêm ân ái với cùng sư nương của người. Người thân là đệ tử cuối cùng, không nghĩ làm sự phụ vang danh còn chưa tính, tội gì phát sinh ra việc cướp cô dâu, tương lai lan xa trên giang hồ, chẳng phải là quăng hết thể diện của hắc? Hơn nữa sư nương của người rất xem trọng mặt mũi, nếu biết vợ người dưới hình thức này, sợ là muốn nổi trận lôi đình.”

Thác Bạt Tuyệt Mệnh nghe được tên của sư phụ còn theo ý, đợi nghe được sư nương muốn phát hỏa khi, rốt cục rũ đầu kéo xuống, rồi biến thành ngoan ngoãn.

Trời sinh một vật khắc một vật, ta đối với sư nương chưa từng gặp mặt của hắc sinh lòng hảo cảm.

Sau khi Phượng Phượng Tường thấy hắc thành thật, tiếp tục nói:“Xem ở người là Hắc Điền mời ta uống rượu tình cảm bạn bè, ta đi theo người một chuyến đi, sau khi nhìn thấy Thạch Đầu làm bảo chứng, chứng minh hai người các người chuyện gì cũng chưa phát sinh, Lạc Nhi cô nương danh tiết còn nguyên vẹn, cũng miễn cho người bị sư nương thu thập.”

Thác Bạt Tuyệt Mệnh mặc dù không tình nguyện, vẫn thật ủy khuất đáp ứng.

Phượng Phượng Tường liền cùng ông chủ quán trà nhỏ tính tiền, ông chủ quán nghe thấy tên của hắc, hỉ thượng đuôi lông mày, chết sống không chịu lấy tiền. Sau lại bị buộc phải cầm một thỏi bạc lớn, lập tức gói hai bao điểm tâm lớn, cách rèm treo cửa đưa cho ta trên xe. Phượng Phượng Tường ngồi đến bên tay phải của Thác Bạt Tuyệt Mệnh đang đánh xe, ngoại trừ hỏi ta có muốn bầu rượu giải khát, mắt nhìn thẳng không có vắn vẹo nghiêng lệch, ngay cả nói cũng không nhiều lời.

Nhưng thật ra ta nhin không được hỏi hắc:“Người biết ta là Lạc Nhi, hắc là Thạch Đầu, nói vậy biết trên giang hồ hiện tại sự tình huyền ảo bay lá tả chứ?”

Phượng Phượng Tường nói:“An lạc Hầu lòng dạ xưa nay hẹp hòi, ý thế hiếp người, không đề cập tới cũng thể. Nam Cung Minh năm trước vẫn phải chịu cha kiềm chế, tài hoa không thể thi triển, nay vừa mới đương quyền, tất yếu dùng thủ đoạn lôi đình đến trấn áp những người không phục, nhưng Thạch Đầu đều không phải là cố ý phản môn, việc sự tình này có thể tha thứ, hơn nữa hắc thiên phú xuất chúng, làm người độ lượng, tương lai chắc chắn là rường cột chính đạo. Nay hai người bởi vì tình yêu nam nữ mà phát sinh ra tình cảnh này, thật sự không thích hợp. Tương lai ta sẽ mời tiên bối nhà hắc đi cùng hắc khuyên bảo thật tốt, có lẽ còn có chừa đường xoay sở.”

Ta nghe được cảm động không thôi, liền thanh nói phải, càng thêm cảm thấy hắc thật không giống cầm thú

Ánh tà dương chậm rãi đổ xuống, rải trên ruộng lúa ven đường, một vài mảnh vụn vàng kim cùng đỏ hồng. Chúng ta không có đuổi theo Thạch Đầu, e sợ cho trời tối khó chạy xe, liền quyết định ở trong ngôi miếu đồ nát ngủ lại một đêm. Phương Phụng Tường an bài ta ngủ ở phía sau tượng phật cũ nát, dùng ván cửa hư cũ ngăn cách đơn giản, sau đó đem xe ngựa mảnh tháo xuống bày ra ở trên cỏ, còn tại bên cạnh chế ra đồng lửa sưởi ấm, hẳn cùng Thác Bạt Tuyệt Mệnh thì ngủ ở lối cửa, bảo trì khoảng cách.

Thấy lần lượt những hành vi quân tử này, ta liên thanh nói lời cảm tạ, khi cúi đầu lơ đãng nhìn đến áo choàng của hần vật sau một khối vết bẩn, sưng sốt một chút.

Theo sau Thác Bạt Tuyệt Mệnh đi bắt gà rừng, tay chân lạnh lẽo nhỏ lông, phóng lửa lên nướng, sau đó đi bên trong xe cầm hai bầu rượu, muốn cùng với Phương Phụng Tường uống, Phương Phụng Tường chỉ uống một ly, liền buông bầu rượu nói:“Rượu trên thảo nguyên rất mạnh, ta uống không quen. Vẫn là uống rượu nhạt tự mình chuẩn bị đi.”

Thác Bạt Tuyệt Mệnh miệng không che lấp nói:“Nam nhân đại trượng phu có thể nào uống rượu nhạt giống đàn bà? Uống còn kém Lạc Nhi không nhiều lắm.”

Ta lập tức giơ tay nói:“ Sau khi ta uống rượu sẽ say khướt, điên loạn cắn người, cho nên chỉ uống nước.”

Thác Bạt Tuyệt Mệnh nhìn ta uống rượu giải sầu, mấy ngụm đã đem hồ lô rượu của chính mình uống thấy đầy.

Phương Phụng Tường cười cười miễn cưỡng lại theo tiếp hẳn uống hai chén, rốt cục chống đỡ không được mở ra nắp ngó nhìn, lại lắc hai cái, cự tuyệt nói:“Còn lại nhiều lắm, ta uống không được, nếu là say rượu, ngày mai chậm trễ việc lớn không tốt, vẫn là làm cho Tuyệt Mệnh tiếp tục đi.”

Ta cũng khuyên nhủ:“Thác Bạt đại ca bản thân người có thể uống, cũng không thể làm cho tửu lượng của người khác trở thành giống như người. Lần trước người kiên quyết khiến Thạch Đầu quá chén, ta còn chưa nói người đâu.”

Thác Bạt Tuyệt Mệnh bất đắc dĩ, đành phải tiếp nhận bầu rượu, một bên uống một bên nói thầm: “Thực mất mặt.”

Ta vội vàng đứng dậy, chủ động phụ trợ đi lấy rượu nhẹ trên xe đến, đưa cho Phương Phụng Tường, cười nói:“Phương đại hiệp, người uống cái này đi, đừng tìm hần đầu rượu đầu khí, bị hao tổn dạ dày không tốt.”

Phương Phụng Tường lấy rượu hồ lô, nhợt nhạt nhấp một ngụm, cười hỏi Thác Bạt Tuyệt Mệnh: “Người thân mình như thế nào?”

Thác Bạt Tuyệt Mệnh đã muốn men say mười phần, hẳn chống thân mình muốn đứng lên, đứng vài lần đều té, bỗng nhiên trừng lớn mắt nhìn chung quanh:“Này..... Rượu này có vấn đề! Chúng ta gặp ám toán !”

“Thác Bạt, người không sao chứ?” Ta xông lên đi giúp đỡ hẳn, gắt gao nhìn Phương Phụng Tường vẫn mỉm cười giống như trước, hoảng sợ hỏi,“Người làm?”

Phương Phụng Tường như trước mỉm cười.

Ta lạnh lùng nói:“Người căn bản không phải võ lâm đại hiệp, người là ngụy quân tử, cầm thú chân chính. Năm đó tại trấn Kim Thủy, việc Tô gia bị diệt môn, chính là người làm?!”

Phương Phụng Tường thoải mái nghịch tay trên bình rượu hồ lô:“Phải thì thế nào, không phải thì thế nào? Ta là tiếng lành đồn xa chính nhân quân tử, người là tiểu thiếp phản chủ, chạy trốn trái phép của An lạc Hầu phủ, cho dù người đi ra ngoài ồn ào, người trong thiên hạ cũng sẽ không tin tưởng là ta làm.”

Trực giác của Thạch Đầu không có sai, kẻ thù của hẳn chính là người trước mắt.

Ta nghĩ đến việc Thiết đầu đại thúc ôn hòa độ lượng chết thảm, trong lòng dấy lên vài phần hận ý.

Thác Bạt Tuyệt Mệnh từ bên hông lấy ra phi tác cùng chủ thủ, lắc lắc đứng lên, đem ta che đậy ở sau người nói:“Người chạy mau.”

Phương Phụng Tường lắc đầu:“Tiêu hồn tán theo rượu tính xâm nhập lục phủ ngũ tạng, người còn phát ra nội lực sao? Ta chỉ muốn hỏi các người một câu, tằng bảo đồ Tư Đồ kinh lời đến tốt cùng ở nơi nào?”

Đêm đó bóng người ở ngoài cửa rình coi, quả nhiên là hắc.

Thác Bạt Tuyệt Mệnh cắn răng không nói lời nào.

Phượng Phượng Tường uống hai ngụm rượu, lại nói: “Nếu là người đem tàng bảo đồ giao ra đây, ta liền tha cho tiểu cô nương này một mạng.”

Thác Bạt Tuyệt Mệnh cự tuyệt: “Người Trung Nguyên tốt cùng vẫn là gạt người, người sẽ không tuân thủ hứa hẹn.”

Ta cười lạnh nói: “Không, hắc đương nhiên sẽ tha ta tính mạng, nếu không như thế nào đưa đi chỗ An lạc Hầu đổi một trăm vạn lượng hoàng kim? Thạch Đầu có lẽ đã bị hắc bán hai mươi vạn lượng?”

“Một đứa là phản đồ, một đứa là thiếp bỏ trốn, đưa cho An lạc Hầu, cũng không tính là vi phạm chính đạo.”

Phượng Phượng Tường buông hồ lô, đối với Thác Bạt Tuyệt Mệnh soát người trước, không tìm được tàng bảo đồ, liền trối hắc nghiêm kín cẩn thận. Sau đó vén lên khăn che mặt của ta, bỗng nhiên ngậy ngấn cả người, sau khi ngơ ngác nhìn nửa ngày mới nói, “Trách không được An lạc Hầu trăm vạn số tiền lớn treo giải thưởng, ta chỉ nghe thấy trong sách có nói, lại không ngờ trên đời thực sự có giai nhân khuynh thành. Cứ như vậy đưa người trở về, thật sự là đáng tiếc.”

Ta nói: “Long Chiêu Đường sẽ không bỏ qua người đụng này nợ của hắc.”

“Ta sẽ nói cho An lạc Hầu, người làm hỏng thân thể của người là Thạch Đầu, sau đó người ghi hận trong lòng, muốn mượn đao giết người, đem sự tình nói xấu ta.” Phượng Phượng Tường dùng sức nắm mặt ta, sau đó sờ hươu bên hông mảnh vải dùng để nguy trang, lại vừa lòng cười cười. Đem ta không hề tia chống cự ôm lấy, đi đến phía sau.

Ta: “Một, hai, ba, bốn.....”

Phượng Phượng Tường đem ta đặt ở trên đài tế thần, cưỡi bỏ đai lưng hỏi: “Người buông tha phản kháng rồi sao?”

Ta lắc đầu, tiếp tục đếm: “Bảy, tám, chín.....”

Thác Bạt Tuyệt Mệnh trên mặt đất liều mạng lắc lắc thân mình, phần nộ mắng: “Người tên súc sinh này! Buông nàng ra!”

Phượng Phượng Tường khinh thường nhìn hắc một cái, cười nhạt: “Người có thể ở bên cạnh xem chúng ta mây mưa.”

Ta: “Mười bốn, mười lăm, mười sáu.....”

Phượng Phượng Tường một bên cởi quần áo một bên hỏi ta: “Người vì sao cứ đếm mãi vậy?”

Ta: “Mười tám, mười chín, ta đang đợi người gấp xui xẻo, hai mươi mốt, hai mươi hai.....”

Phượng Phượng Tường hoang mang nhìn ta hai lần, bỗng nhiên thần sắc biến đổi: “Người..... Khi nào thì?”

“Hai mươi ba!” Ta nhanh chóng đẩy hắc ra, nhảy đến bên người Thác Bạt Tuyệt Mệnh.

Phượng Phượng Tường cả người như nhũn ra đuối theo hai bước, rốt cục chống đỡ hết nổi ngã xuống đất.

Thác Bạt Tuyệt Mệnh bị trối cũng trợn tròn mắt.

“Hừ hừ! Đường lang bộ thiên, hoàng tước ở phía sau! Bảy bước Nhuyễn cốt tán của tên Long cầm thú thật sự là hữu danh vô thực2 a! Cứ nhiên hai mươi ba bước mới đổ!” Ta đắc ý rút đao ra.

2 Hữu danh vô thực: Có tiếng mà thật sự không phải vậy (kém chất lượng)

66. Chương 66: Giết Người

Cẩn thận lái thuyền vạn năm, nếu không có khắp nơi ngờ vực vô căn cứ, mãnh liệt tìm kiếm khuyết điểm của đối phương, sao có thể có được cơ hội cho con thỏ mập xoay mình đả đảo con chó sói?

Phượng Phượng Tường vừa sợ vừa giận, hỏi: “Người làm sao mà biết ta sẽ ở trong rượu hạ được? Muốn đổi phỏ các người?”

Ta vén váy lên, thực không văn nhã đập hân hai phát, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “trong lời nói của người đối với An lạc Hầu một mực khinh thường, chắc khối vết bẩn kia ở sau lưng cũng là thuốc màu vẽ vậy lên! Ở Trung Nguyên này, trừ bỏ Long Chiêu Đường biến thái kia, còn có ai có khả năng chạm vào tranh vẽ?! Người rõ ràng đi qua chỗ đó của hân! Còn muốn giả bộ? Ta không nghi ngờ người mới có quỷ! Vốn là tính mê đảo người, sau đó đào tẩu, không nghĩ tới người tâm ngoan thủ lạt, cứ nhiên ở trong rượu của Thác Bạt Tuyệt Mệnh hạ được! Vạn khí của ta tốt hơn so với trong tưởng tượng. Nay người tự làm vậy, là trời muốn diệt người!”

Được tính của Phượng Phượng Tường phát tác, cổ họng bắt đầu cứng ngắc, hân tự biết khó mà thoát chết, đau thương cười lạnh nói: “Ta xuất thân nô bộc, lừa gạt đến hôm nay, mặc dù tự làm vậy, đời này cũng không sống uống phí.”

Ta dùng đao chặt đứt dây thừng trên người Thác Bạt Tuyệt Mệnh, sau đó nhét đao vào trên tay hân, hăng hái phân phó: “Đi! Băm vằm tên cầm thú vô sỉ kia!”

Thác Bạt Tuyệt Mệnh văng đầu hoa mắt đứng lên, run run tiếp nhận đoản đao, không đi hai bước lại té ngã trên mặt đất, đành phải âm thầm vận công bức độc, rồi trả đao lại cho ta nói: “Người băm đi.”

“Ta?! Ta chưa bao giờ giết người mà.....” Ta mang theo đoản đao, chân tay luống cuống.

Phượng Phượng Tường nhìn thẳng ta cười: “Làm cái vong hồn thứ nhất do tuyệt sắc mỹ nhân hạ đao, cũng coi như chết phong lưu dưới hoa mẫu đơn rồi.”

Thác Bạt Tuyệt Mệnh vội la lên: “Nhanh đi! Người muốn đợi hân bức ra được tính, đem hai chúng ta băm vằm sao?”

Ta lập tức cố lấy dũng khí, cầm đao tiến lên, ngồi quỳ ở bên người hân, cầm đao nhọn so đi so lại, chuẩn bị tâm lý nửa ngày, Phượng Phượng Tường bỗng nhiên phát lực, mạnh bắt lấy chân ta. Ta sợ tới mức nhắm mắt lại, hung hăng đâm một đao về phía ngực hân.

Thác Bạt Tuyệt Mệnh vội vàng kêu: “Vị trí sai lầm rồi, làm lại!”

Ta vội mở ra mắt, nhìn người bị đâm, quả thật không chết. Vội vàng đem đao rút ra, giải thích: “Thực xin lỗi, ta làm lại.”

Đao thứ hai vị trí đúng rồi, nhưng là người còn chưa có chết.

“Lực..... Lực đạo mạnh thêm ba phần.....” Phượng Phượng Tường kêu rên một tiếng, hân cũng chịu không nổi cái phen lạng trùi lung tung này.

Ta hai lần hạ đao, hao hết dũng khí, ý nghĩ trống rỗng, cả người đều choáng váng, bối rối rút ra đao nói xin lỗi: “Thật ngại quá, ta bình thường ngay cả lợn cũng chưa giết qua, lính mới, mong ngài thông cảm.....”

Hân đau đến ngũ quan đều vạn vẹo, lại như trước cười nói: “Ta ở bên dưới Chờ người!”

Thật vất vả lại cố lấy dũng khí, trúng mục tiêu. Phượng Phượng Tường mang theo oán niệm vô hạn, chống chọi đầy đặn ba đao, phiền muộn mà đi.

Ta xác nhận hân không có hơi thở, rút đao ra. Mạch máu lớn ở tim hân bị chặt đứt, máu bị bế tắc phun ra dữ dội đến, tung toé lên trên tay ta, trên người, trên mặt, dính dính phết nhuộm cả người, mang theo hương vị ấm nóng mà tanh hôi. Cúi đầu nhìn hai mắt của hân đã chết mà không nhắm mắt, cảm giác buồn nôn nẩy lên cổ họng, ta nhịn lại nhịn, rốt cục chống đỡ không được hướng về phía góc tường mãnh liệt nôn mửa, cũng không ngừng dùng khăn lau mặt rửa tay, nhưng vẫn cảm thấy vết máu lưu trên toàn thân, tẩy rửa như thế nào cũng không sạch.

Thác Bạt Tuyệt Mệnh lẳng lặng ngồi dưới đất vận công bức độc, chờ ta nôn xong rồi quay về, chỉ chỉ lên thi thể, bình tĩnh phân phó:“ Thanh danh của Phương Phụng Tường ở bên ngoài vô cùng nổi tiếng, làm chuyện xấu có thể không chút dấu vết1, làm cho người ta lấy không ra chứng cứ, chúng ta nhất định phải nhanh chóng xử lý thi thể hẩn, để tránh bị người phát hiện, tội vạ lên người.”

1 Góc: thiên y vô phòng: áo của ông trời không thấy được đường chỉ.

Ta nôn đến mức hai mắt nước mắt giàn giụa, che khăn đi qua, dùng mũi chân đá đá thi thể mà chính mình lần đầu tiên giết người, khiêm tốn thỉnh giáo chuyên gia:“Xử lý như thế nào? Đào cái hố chôn sao?”

“Ta nhất thời phân nửa là không có khí lực, thân thể người đơn bạc, đào không được hố lớn như vậy,” Thác Bạt Tuyệt Mệnh suy tư một lát, rất nhanh làm ra an bài hợp lý,“Trước tiên người lấy dao đem hẩn cắt thành từng khối, sau đó phóng lửa lên đốt cháy, khiến người ta không nhận biết được ngũ quan, lại chôn dưới tàng cây làm phân bón.”

“Không!” Ta nghe được trợn mắt há hốc mồm, điên cuồng lắc đầu nói,“Ta cũng không phải kẻ giết người liên hoàn, giết một người đều muốn run lấy bấy đến nửa ngày, không nên có tổ chất tâm lý bưng bít đi bầm thây đốt xác?!”

Thác Bạt Tuyệt Mệnh thấp giọng nói:“Thạch Đầu đã bị hẩn bán, chưa biết còn sống hay chết.”

Ta:“Bầm thây muốn bắt đầu chặt từ chỗ nào?”

..... Gần ngôi miếu đồ nát có không ít củi lửa, đồng lửa đốt cháy sáng rực, sau khi cơ thể người bị đốt cháy, trong không khí tràn ngập một cỗ mùi vị cá mực nướng. Ta chịu đựng ghê tởm, một bên chặt một bên dùng nhánh cây không ngừng lật giở trong thi thể, giống như nướng khoai lang nướng đến mức cháy đen, ném ra cái hố đã được đào ở phía sau, lấy bùn đất chôn lấp. Cuối cùng, thời điểm chém tới đầu, cơ hồ muốn nôn cả lực phủ ngũ tạng ra ngoài, song còn có thể chống đỡ được. Ta đem vật phẩm tùy thân của hẩn thiêu hủy không lưu lại một món nào, tro tàn cũng giẫm vụn, thiêu không được bảo kiếm làm bằng ngọc bội, thì đập vỡ, phá hủy, mục đích không lưu lại giấu vết nào. Cuối cùng, đem quần áo dính máu của chính mình cũng ném vào đồng lửa, xong hết mọi chuyện.

Thác Bạt Tuyệt Mệnh từ trong lúc vận công mở mắt ra, tán thưởng:“Người rất có kinh nghiệm, quả nhiên là nữ nhân tốt.”

Ta đáp với vẻ mặt khóc tang:“Quá khen, cho phép ta lại nôn mửa một hồi nữa.....”

Ta đời này cũng không muốn ăn thịt nữa.

Xử lý xong thi thể, đã là sáng sớm ngày hôm sau, ta không ngừng lau chùi tay, cứ cảm thấy có vết máu tẩy không sạch ở mặt trên. Phương Phụng Tường không có quyền có tiền như Long Chiêu Đường, hẩn hạ mê dược không có hiệu quả mạnh như bảy bước Nhuyễn cốt tán, Thác Bạt Tuyệt Mệnh vận công cả đêm, công lực khôi phục năm sáu phần, hẩn lau đi mồ hôi trên trán, đứng lên, nói không thể trì hoãn ở nơi này, muốn dẫn ta đi ngay lập tức.

Ta hỏi:“Thạch Đầu thực sự đã xảy ra chuyện sao? Sẽ không phải hẩn gạt người chứ?”

Thác Bạt Tuyệt Mệnh ở trên đạo lí đối nhân xử thế thực vô năng, nhưng kinh nghiệm giang hồ cũng là lão cáo già, hẩn phân tích nói:“Phương Phụng Tường cái loại ngụy quân tử này, sẽ không làm việc không nắm chắc. Nếu Thạch Đầu chưa bị xử lý, hẩn không thể có khả năng không lo sợ mà xuống tay hung tàn, uy hiếp ta đòi tàng bảo đồ, hẩn sẽ lưu lại tánh mạng của chúng ta, tiếp tục bảo trì quan hệ lương hảo, làm quân tử phong lưu, phóng dài dây câu đến Thạch Đầu, rồi một lưới bắt hết. Cho nên..... Thạch Đầu bị bán cho An lạc Hầu, hẩn sẽ tha cho Thạch Đầu một mạng sao?”

Long Chiêu Đường ích kỷ máu lạnh, có thù tất báo, hơn nữa đam mê dụng hình, trong nhà sủng thiếp làm trái hẩn một chút ý tứ, hoặc là hao tổn hẩn nửa điểm mặt mũi, đều bị ép buộc chết, huống chi Thạch Đầu đoạt mỹ nhân của hẩn.

Ta mất đi trụ cột, tâm loạn như ma, không có chủ ý, lúc đi theo sau Thác Bạt Tuyệt Mệnh ra cửa miếu thì nghiêng ngã lão đảo, còn suýt bị ngưỡng cửa vướng ngã. Trong lòng cũng mơ mơ màng màng, giống như rơi vào trong cơn ác mộng thật dài thật dài, không có tỉnh lại. Thương tâm cùng ấy nấy như bị kiến cắn xé

nội tâm, mỗi một giây đều dài lâu giống như một ngày vậy, có loại cảm xúc khó có thể diễn cảm thành lời khiến cho ta hối hận đến phát điên, nếu là thành thật quy củ lặp lại con đường cũ của Lâm Lạc Nhi, không trốn tránh cảm thú, không mưu toan đi thay đổi vận mệnh, Thạch Đầu có phải hay không còn có thể êm đẹp ở nông thôn rên rỉ?

Trên đời có rất nhiều nếu, lại chỉ có một kết cục.

Bây giờ để ta đi thay để đổi lại tính mạng của Thạch Đầu, ta nguyện ý.

Nhưng là Long Chiêu Đường không chịu, thời điểm đào vong, ta ở trên lưng Thạch Đầu nhìn hắc liếc mắt một cái lần cuối cùng, trên khuôn mặt tuấn mỹ của hắn là cái loại điên cuồng vụn vụn, vẻ mặt hận không thể đem chúng ta ngoạm xương ăn thịt, giống như loại ác quỷ khủng bố ở địa ngục. Một khi hắc động sát tâm, sẽ không buông tha cho ai.

Thác Bạt Tuyệt Mệnh cũng không đồng ý, hắc ngược lại không phải là muốn vứt bỏ huynh đệ, chính là trong lòng tính toán thật kỹ lưỡng. Thạch Đầu đã lành ít dữ nhiều, thủ hạ của Long Chiêu Đường phần đông là cao thủ, hắc ngay cả một phần mười cơ hội để cứu ta đều không có. Vô luận là giao nộp chính mình hay là giao nộp ta, cũng là mua bán không có lời, còn không bằng đem việc này ghi nợ, trước đem người an trí tốt, tạm gác lại về sau báo thù.

Ta nói:“Long Chiêu Đường thích tra tấn người, chưa hẳn sẽ nhanh như vậy động thủ giết chết Thạch Đầu.”

Thác Bạt Tuyệt Mệnh cười khổ nói:“Cho dù Thạch Đầu không chết, nhà lao tại An lạc Hầu phủ, lại cướp đoạt dễ dàng như vậy sao?”

Ta không biết hắc lời này là thật tâm hoặc là giả ý, cũng có một chút hoài nghi hắc hy vọng muốn cưới vợ của huynh đệ đã chết. Nhưng là ta trong lý trí biết được Thạch Đầu không phải do hắc hại, mặc kệ hắc làm gì quyết định, đều là theo lý thường phải làm, ta không thể học nào tàn như vậy khóc sụt mướt hồ nháo, cứng rắn buộc hắc đi chịu chết, chính là trong lòng còn ôm có một đường hy vọng:“Nói không chừng, Thạch Đầu có thể chính mình chạy thoát..... Hắc giao hoạt thông minh hơn so với ta, ta đều tránh được ba lượt, hắc hẳn là cứng cỏi hơn..... Không bằng, chúng ta đợi chút đi?”

“Ta có trực giác không lành.” Thác Bạt Tuyệt Mệnh cự tuyệt, hắc thấy ta như cha mẹ chết, cả người đều mất hồn, đau lòng khuyên giải an ủi nói,“Ta thề, đợi sau khi người an toàn, ta liền trở về tìm Thạch Đầu, nếu hắc từ trong tay An lạc Hầu chạy thoát, còn tồn tại một hơi thở, ta nhất định đưa hắc tìm đến trả lại người.”

Đây quả thật là an bài tốt nhất, ta lại áy náy vì lòng nghi ngờ của chính mình, nặng nề mà gật gật đầu.

Thác Bạt Tuyệt Mệnh vội vã đánh xe ngựa liều mạng trốn chạy, nhưng trên người dư độc chưa hết, thường xuyên choáng váng đầu mệt mỏi, đi một chút lại ngừng, tốc độ không nhanh. Ta hết sức chịu đựng lau nước mắt, tiếp nhận roi muốn hỗ trợ đánh xe, kết quả thiếu chút nữa đánh xe tới đường rãnh đi.

Nhưng là cố gắng của chúng ta cuối cùng thất bại.

Buổi chiều ngày thứ ba đào vong, độc tố trên người Thác Bạt Tuyệt Mệnh cuối cùng cũng hết, chuẩn bị điên cuồng chạy xe. Mấy trăm võ lâm nhân sĩ cùng binh lính bỗng nhiên xuất hiện, vây quanh chúng ta ở giữa đường, chiếc xe ngựa hoa lệ khôn cùng của Long Chiêu Đường, như cơn ác mộng chậm rãi xuất hiện ở trước mặt. Mấy nhân vén lên màn hình, hắc hướng về phía ta, môi mỏng lạnh như băng tà tà nhếch lên, hướng về phía không trung bật ngón tay2 nói:“Tiểu Lạc Nhi, lâu lắm không gặp, tối gặp gỡ người quen đi, hy vọng người còn nhận ra được.”

Một người đầy máu bị trói gô từ trong xe ngựa bị đẩy đi ra, ngã thật mạnh trên mặt đất, gãy dựa ngọ nguậy.

2 Bật ngón tay: 2 ngón cái và ngón giữ chạm vào nhau rồi đánh ra kêu tách (Finger snap)

Ta không cần tự hỏi, lập tức nhận ra, đó là Thạch Đầu của ta.

Hắn đã huyết nhục mơ hồ.

Ác mộng trở thành sự thật.

Nhịp tim cùng hô hấp đồng thời đình chỉ, hai chân của ta như nhũn ra, thân thủ tóm lấy Thác Bạt Tuyệt Mệnh ở bên cạnh, muốn dựa vào hắn để chống đỡ, để không ngã ngối trên đất.

Thác Bạt Tuyệt Mệnh chần chờ một lát, đẩy ta ra, hắn rút ra phi tác, nhanh chóng phóng qua đám người, ngăn cản mũi tên phóng tới, nhanh như chớp chạy thoát.

67. Chương 67: Uyên Ương Cầm

Uyên ương cầm: Gầm thêu uyên ương- Uyên ương chỉ một giống chim ở nước hình như con vịt mà bé (con le). Con đực thì trên cổ có lông mã trắng và dài, cánh to mà đẹp, con cái thì không có lông mã, cánh cũng xấu, thường ở trong sông trong hồ. Con đực gọi là uyên, con cái gọi là ương, đi đâu cũng có đôi không rời nhau, vì thế nên người xưa nói ví sự vợ chồng hòa mục

“Người có thể đi qua nhìn xem”. Long Chiêu Đường ôn hòa đề nghị chúng ta đến cái màn trùng phùng mang tính “Cầm động”, mỗi một cái biểu tình mỗi một cái động tác của hắn đều không khác thời điểm bình thường, sau đó mặc cho ta liên tiếp ngã lăn bổ nhào vào bên người Thạch Đầu, chính mình lại chậm rãi sai mỹ nhân xếp nằm dựng trà, tao nhả nhấp một ngụm, nhíu mày nói, “Ngọc quỳnh trà không thích hợp dùng nước giếng Đông Hồ, phải đổi nước tuyết ba năm trước đây.”

Mỹ nhân trong lòng run sợ đi đổi trà.

Ta vội vàng kiểm tra chỗ bị thương của Thạch Đầu, vết roi, vết đao, dấu ỉu, châm thứ..... Các loại khổ hình làm cho hắn trên người cơ hồ tìm không thấy một khối da lớn bằng bàn tay đầy đủ lành lặn, mười ngón tay huyết nhục mơ hồ, vài cái móng tay cái bật đi ra ngoài, chân trái còn có chỗ gãy xương gấp khúc hự hự thực thực. Ta muốn an ủi hắn, muốn chửi mắng tên súc sinh, nhưng mở miệng vài lần đều nói không nên lời, chỉ cảm thấy lòng giống như bị đặt ở trên lửa chậm rãi hơ nung, cho đến nóng lên. Hoặc như là bị rút vào khinh khí, nhẹ bỗng bỗng lại trường phát đau, cơ hồ muốn nổ mạnh.

Một giọt nước mắt rơi trên mặt, Thạch Đầu hơi hơi rên rỉ một tiếng, chậm rãi mở ra mắt, nhìn ta liếc mắt một cái, lại nhắm lại giống như nằm mơ chưa tỉnh mộng.

“Tiểu Lạc Nhi, trước đừng khóc,” Long Chiêu Đường dùng ngón tay trắng nõn thon dài, không hề tỳ vết, gõ cổ kiệu tay vịn, không nhanh không chậm nói: “Nam nhân của ngươi nhưng là đủ kiên cường.”

“Nam nhân của ngươi” cùng “Kiên cường” Hai cái từ hắn đều cắn thật mạnh, ta không rõ ý này, Thạch Đầu mạnh mẽ mở mắt ra, ở trong bụi đất găm nhẹ nói: “Ta chính là nam nhân của nàng! Cho dù ngươi hung bạo ép buộc chiếm lấy thân thể của nàng, đem ta giết chết, ta như trước vẫn là nam nhân của nàng! Mà ngươi, bất quá là đồ súc sinh biến thái! Một con la! Đáng thương quen sống an nhàn sung sướng, sinh ở trong đàn ngựa liền tự cho là con ngựa! Ha ha!”

1 Con la: Lừa đực ngựa cái giao phối nhau sinh ra => (tạp chủng)

“Tiểu Lạc Nhi, ngươi nói sao? Hắn thà chết cũng muốn làm nam nhân của ngươi.” Long Chiêu Đường khêu khêu mi, nhìn về phía ta, không có tức giận.

Tim ta đập thật nhanh, nắm chặt bàn tay tràn đầy vết máu của Thạch Đầu, cho dù lạnh như băng, vẫn cảm thấy ấm lòng. Giống như chỉ cần đi cùng hắn, cho dù mười tám tầng địa ngục cũng có dũng khí xông vào.

Người chung quanh Long Chiêu Đường, đều thương hại nhìn chúng ta, sau đó hộ vệ ở bên người hắn.

Thạch Đầu trông mong nhìn ta.

Nước mắt lại trào dâng tiến ra, ta không trả lời ngay lập tức. Bởi vì nếu cầu xin tha thứ, cúi đầu hữu dụng, có thể dùng để đổi lấy mạng sống của Thạch Đầu, ta thà rằng tổn thương lòng hắn, cũng nguyện ý nói dối Long Chiêu Đường rằng chính mình chán ghét Thạch Đầu. Ta ngẩng đầu nhìn Long Chiêu Đường liếc mắt một cái, đang chuẩn bị soạn ra lời nói dối hoàn mỹ, tiến hành cuộc đấu tranh trước khi chết.

Long Chiêu Đường bỗng nhiên thản nhiên mở miệng nói: “Người từ trong tay ta chạy thoát ba lượt, cuối cùng một ngục cần đau ta ba ngày, vĩnh viễn ghi tạc trong lòng, giống như ma quỷ, muốn quên cũng quên không được.”

Thấy hấn vẽ mặt tựa tiểu phi tiểu, ta nháy mắt thanh tỉnh lại, bỗng nhiên ý thức được chính mình khó thoát khỏi đường chết, làm sao cứu được người? Một khối thịt thô béo mập trên cái thớt gỗ, không có lợi thể cầu xin tha thứ cùng tư bản gì hết, chỉ biết chọc người bật cười.

Chính như vào thế kỷ 14 ở nước Ý, có nữ công tước tên là Isabel hạ gả cho bá tước Philip, đội trưởng đội lính đánh thuê. Nàng tính tình ngạo mạn, tính cách táo bạo, bá tước Philip lại đối với nàng luôn luôn nghe theo, vạn lần sủng ái. Vì thế nàng càng ngày càng vô pháp vô thiên, cuối cùng hồng hạnh xuất tường. Nàng nghĩ đến trượng phu thành thật phúc hậu như trước vẫn sẽ tha thứ cho nàng, nhưng là nàng đã sai lầm. Ngày đó buổi tối, nàng bị mang vào địa lao, bá tước Philip ra lệnh cho thủ hạ nhổ răng của nàng, sống gian nan trong kiếp chết đói.

Ta mặc dù phũ nhận chính mình cùng Long Chiêu Đường là vợ chồng, cũng không biết Isabel chịu kiếp gian nan của Philip là cái tình cảnh gì, nhưng là cặp mắt không hề cảm tình kia của Long Chiêu Đường, làm cho ta không tự chủ được nhớ tới nam nhân điên cuồng trong chuyện xưa này. Yêu bao nhiêu sâu đậm, liền hóa thành bấy nhiêu liệt hận. Huống chi hấn vốn chính là cái thằng điên, tình cảm mãnh liệt, cá tính tàn bạo.

Vô luận chúng ta là cầu xin hay là tức giận mắng, là khóc rống hay là phản kháng, đều vô dụng. Thạch Đầu nhất định sẽ chết, ta cũng không sống được.

“Người thà chết cũng muốn làm nam nhân của ta sao? Người vốn chính là nam nhân của ta! Không cho phép cười mỹ nhân ở nông thôn!” Ta rốt cục nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài mềm mại của Thạch Đầu, hết hy vọng nghẹn ngào nói: “Thực xin lỗi, là ta liên lụy người.”

“Rắm thúì,” Thạch Đầu muốn với tới, nhưng không thể động, cuối cùng dùng đầu cọ hai cái vào lòng bàn tay ta, mắng, “Ta vui.”

Ác mộng chung quy sẽ hết, thống khổ sẽ giải thoát. Chân chính đối mặt với sống chết, ta rốt cục không hề cảm thấy cảm thú đáng sợ, cũng không muốn yếu đuối trốn tránh, trong ý nghĩ một mảnh rõ ràng, không hề sợ hãi, chỉ có bình tĩnh.

Ta lau khô nước mắt, giống như tán gẫu việc nhà, không coi ai ra gì, nói liên miên cần nhằn nói cho Thạch Đầu: “Ngày hôm qua ta giết Phương Phụng Tường, cái tên ngụy quân tử đó chính là kẻ thù giết cha người, cha chồng trên trời có linh thiêng cũng có thể ngủ yên.”

Thạch Đầu trên người đau đến mức co rút, vẫn khen: “Làm tốt lắm!”

“Tốt lắm, tiểu Lạc Nhi, lời thân mật đợi sau hẵng nói. Người không khóc là tốt rồi, mắt đỏ hồng vẽ lên tranh nhìn sẽ không đẹp.” Long Chiêu Đường cười dài đánh gãy cuộc nói chuyện của chúng ta, “Ta lường trước đầu óc người tại thời điểm chạy trốn làm việc rất tốt, không nghĩ tới thủ đoạn của người cao hơn so với ta tưởng tượng, may mắn ta sai tên kia khi gặp mặt liền hạ truy hồn hương với người.”

Ta ngửi ngửi ống tay áo, mặt trên có mùi huân hương nhàn nhạt, còn tưởng rằng là ở trong ngôi miếu đồ nát nhiễm phải bụi lư hương, không để ở trong lòng. Phương Phụng Tường trước khi chết nói câu nói kia, là hấn sớm biết rằng ta đắc ý không được bao lâu, sẽ đi lên con đường hoàng tuyền giống như hấn, cho nên muốn ở dưới âm phủ chờ ta.

Ôm ở trong lòng Thạch Đầu với vết thương lở chỗ, ta thực hối hận không quý trọng cơ hội đem Phương Phụng Tường băm thây vạn đoạn. Duy nhất may mắn là Thác Bạt Tuyết Mệnh chạy trốn thành công, trong dạng vòng vây này, hấn một người một ngựa, võ công cao tới đâu cũng chống không nổi, cho dù hấn may mắn thành công cứu ta, để lại Thạch Đầu hy sinh tính mạng, ta không thể tưởng tượng chính mình như thế nào vượt qua đau đớn dày vò nửa đời sau.

Long Chiêu Đường lại mở miệng: “Ta để lại nam nhân của nhà người tứ chi hoàn hảo, cũng không làm cho hấn biến thành thái giám công công, người cảm kích chứ? Cảm thấy chính mình hấn là như thế nào báo đáp lòng nhân từ của ta?”

Ta nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Cảm kích, đương nhiên cảm kích, người hy vọng như thế nào?”

“Cô gái thông minh,” Long Chiêu Đường chậm rãi đứng dậy, đi xuống xe ngựa, đối với bên người cạnh thấp giọng phân phó vài câu, gỡ bỏ cái lụa trùm đầu của ta, thay ta sửa sang lại cụm tóc mai rối loạn, si ngốc nhìn mặt ta, chỉ vào tim chính mình, hoảng hốt tự nhủ nói: “Sau khi người chạy thoát, ta trở thành ma quỷ, ta thu thập rất nhiều người, vẽ rất nhiều tranh, nhưng vẫn không tiêu trừ được nỗi thống khổ này. Ta nghĩ tới lời đàm luận của người trước khi đào tẩu, biết rất rõ ràng, cho dù lời ngon tiếng ngọt, bạo lực uy hiếp, lòng người như trước vẫn không thể thay đổi, người chỉ biết nói dối thỏa hiệp, tâm như trước sẽ không thuộc về ta..... Người như vậy, vô dụng. Vì thế ta nghĩ thật lâu thật lâu, cuối cùng ta rốt cục hiểu được, nếu thống khổ không thể tiêu trừ, vậy đem nó trừ tận gốc đi..... Nhưng là người là nữ nhân mà ta yêu nhất, cũng là nữ nhân đẹp nhất, kiểu chết bình thường này thật sự không xứng với vẻ đẹp mỹ lệ của người.”

Ta hỏi: “Người hy vọng ta chết như thế nào?”

Bọn thị nữ đang cầm vài cái khay, một cái để bộ gấm y màu trắng vân mây, một cái để trâm cài tóc dương chi ngọc khắc thành hoa Ngọc Lan, một cái để vòng ngọc được khảm kim cương, một cái khay để giấy thù cá đùa hoa sen, một cái để gương trang điểm.

Nhóm người hầu đưa đến từng bó củi lớn, chất đống ở trên đất, sau đó vẩy dầu lên tất cả.

Long Chiêu Đường sai khiến người dựng lên giá vẽ của hắn, xuất ra dụng cụ vẽ tranh, ung dung nói: “Mới trước đây gặp qua kinh thành đại hỏa, đốt cháy rực rỡ giống như gấm thêu uyên ương, đẹp không sao tả xiết. Cho nên ta vẫn rất muốn tranh vẽ mỹ nhân trong lửa, đáng tiếc thiêu vài cái cơ thiếp được coi trọng, các nàng nếu không khóc đến độ rối tinh rối mù, thì lại hôn mê bất tỉnh, thật sự cảm thấy không xứng với ngọn lửa rực rỡ mỹ lệ, cũng vẽ không ra hiệu quả như trong tưởng tượng. Đoán chừng người với dung mạo thiên tiên, dung khí hơn người, có lẽ có thể đạt thành mong muốn của ta phải không?”

Ta nhìn đài hoả hình2, tay chân lạnh lẽo.

2 Hoả hình: hình phạt dùng lửa thiêu phạm nhân

Long Chiêu Đường cười nói: “Người không trọn vẹn tàn khuyết, người vợ bị thất tiết3 đều là không được ghi vào gia phả, không được xuống phần mộ của tổ tiên, nếu người ngoan ngoãn nghe lời, ta liền lưu lại trong sạch cho người, cho nam nhân của người lưu được toàn thi, hai người có chết cũng có mặt mũi gặp tổ tông.”

68. Chương 68: Ma Quỷ

Ta nghĩ tới trước kia xem qua một bức tranh biếm họa, họa sĩ vì vẽ tranh mà thiêu chết con gái ruột của chính mình. Khi đó liền cảm thấy người quá độ si mê vào một thứ nào đó là kẻ điên, cảm tình nóng cháy như thủy triều, tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, trên bờ cát cái gì cũng không có lưu lại. Chính như Long Chiêu Đường, hắn luôn miệng nói yêu ta, ta là niềm đam mê trong lòng của hắn. Nhưng mà hắn trái lại yêu là chính bản thân, cho nên không thể dễ dàng tha thứ chịu nhận một chút ít ngộ nghịch cùng thương tổn.

Long Chiêu Đường thấy ta thật lâu không trả lời, giống như con mèo trêu đùa con chuột cười hỏi: “Người có hối hận hay không khi không chịu nhu thuận phục tùng ở bên cạnh ta? Kỳ thật làm người vẫn là đừng quá cứng rắn mới tốt.”

Ta hít sâu một hơi, lắc đầu nói: “Người có thể khúm núm cầu nhất thời an ổn, không thể khúm núm cầu một đời sống tạm bợ, người muốn thiêu liền thiêu đi.”

Long Chiêu Đường cúi đầu chăm chú nhìn ta, ta ôm Thạch Đầu, ngạo mạn ngẩng đầu, chuẩn bị anh dũng hy sinh.

Không ngờ, trong lòng Thạch Đầu bỗng nhiên giật mình, mở mắt ra nhìn ta, bên môi nhẹ nhàng phun ra: “Kéo dài.....”

Ta nhìn quanh bốn phía binh sĩ, trong lòng dấy lên một con đường sống mỏng manh, chậm rãi đứng lên, thuận theo nhóm mỹ nhân của Long Chiêu Đường vào màn che chuẩn bị trang điểm, thời điểm cởi quần áo “Không cần thận” từ trong ngực lấy ra được phần dịch dung, tiếp sau đó lại “Không cần thận” làm đổ đầy tay, còn dính vào trên mặt, đọng tới hai mắt, nổi lên mấy chấm ban đỏ, đau đến mức kêu rống lên. Long Chiêu Đường nhìn đến độ cau mày thật chặt, đành phải sai người lấy nước ấm mau tinh tế rửa sạch cho ta. Thật vất vả rửa sạch hơn nửa canh giờ, ban đỏ rút đi, lúc mặc xong quần áo lại do “Khẩn trương” nên té ngã sắp xuống, xé rách cảm ỷ, giẫm vỡ ngọc trâm.

Long Chiêu Đường có chút đau đầu, sai khiến người đi lấy quần áo thay thế, thật vất vả mới thay xong quần áo. Cánh tay áo màu trắng rộng của ta, mang vô số dải băng mà phi thiên tiên nữ trên tranh hay dùng, đơn giản thất búi tóc kiểu đoạ mã, hai cây trâm bạch ngọc cắm nghiêng, chân trần mang theo lác vàng, trang phục lộng lẫy đứng ở trước xe ngựa của Long Chiêu Đường, nháy mắt hấp dẫn tầm mắt mọi người, liền ngay cả thủ vệ binh lính cũng nhin không được quay đầu nhìn lên vài lần.

Thạch Đầu nhân cơ hội lay động lác lư đứng lên, tựa như sư tử vọt tới hướng Long Chiêu Đường, chưa chạy vài bước đã bị bọn thị vệ một phen ngăn lại, cả người bị quăng sang bên cạnh, xô đổ túi Bát Bảo bên trong xe, trên mặt đất sư tử làm bằng bạch ngọc, hộp nhạc của Tây Dương, đồng hồ báo giờ, chim điêu bằng thạch đá đen bóng, bốn cảnh san hô, tất cả cùng bị liệng vỡ thành mảnh nhỏ.

Ta vội vàng tiến lên muốn giúp, lại bị Long Chiêu Đường một phen ngăn lại, lạnh lùng quét mắt nhìn ra phía bên ngoài, vài cái thị vệ tự biết thất trách, hoảng sợ xông lên, lập tức đưa hắc lôi xà ra bên ngoài, ném thật mạnh lên nền đất. Bọn thị đồng và mỹ nhân luống cuống tay chân thu thập mấy món trân bảo bị đập nát, sau đó nhất tề quỳ xuống cầu chủ nhân thứ lỗi cho hành vi sơ sẩy.

Long Chiêu Đường cảm ghét nhìn Thạch Đầu mắt không hề nhúc nhích, cũng không để ý một loạt người đang quỳ trên mặt đất, xoay người vươn tay về phía ta, ôn nhu tinh tế cẩn thận chỉnh trâm cài tóc, ở mai tóc gạt ra vài lọn tóc dài, sau đó mở ra hộp sứ uyên ương, từ bên trong lấy ra một ít son hồng, ở trên trán ta điểm ra một đóa hoa mai nở rộ, sau đó đứng sau nhìn nhìn, vừa lòng vỗ tay nói: “Tốt lắm, mau đi đi, trời sắp tối rồi.”

Hắn hướng về đài hoả hình bữu môi, thật giống như làm cho ta đi lên tùy tiện nhảy một điệu múa. Ta lại nhìn quanh bốn phía, vẫn không nhìn thấy tia hy vọng sống sót gì, đành phải chết từng bước từng bước một lên đài xử hình, chuẩn bị nhận lấy nỗi khổ liệt hỏa thiêu thân.

Long Chiêu Đường hưng trí bưng bưng lấy bút vẽ ra, trước tiên vẽ mấy tờ tranh kí hoạ trước khi chưa thiêu, đang muốn hạ lệnh đốt lửa, bỗng nhiên phát hiện trên mặt ta không có huyết sắc, vội vàng dừng bút, lại lấy phấn son thoa lên mặt với môi ta, miễn cưỡng trang điểm ra vài phần khí sắc tốt.

Có lẽ là ông trời tỏ ra thương tình, lúc tô son, vừa mới tà dương vẫn còn từng tấc cách rời bầu trời, chớp mắt nhưng lại mưa, làm ướt mấy bó củi lớn đã được bố trí tốt. Long Chiêu Đường dù có ngang ngược thô bạo hơn cũng không vượt được ông trời, đành phải dừng tay, tạm gác lại sáng ngày mai trời tạnh mưa lại thiêu.

Ta cảm thấy thân kinh chính mình đã muốn căng thẳng, tùy thời sẽ đứt mất.

Thạch Đầu lưu lại nửa cái mạng, ở bên ngoài bị mưa bão dầm ướt, bên người đều là máu loãng.

Lòng ta đau đến đòi mạng, kéo vấy liền đi ra phía bên ngoài.

Long Chiêu Đường nói: “Người đi qua, ta liền chặt từng khúc tay chân của hắn xuống.”

Ta nói: “Người chặt tay chân của hắn, ta liền làm ặt gãi ra hoa, người cũng khỏi phải vẽ cái gì liệt hỏa phi thiên, vẽ người đàn bà chanh chua nhảy xuống giếng đi nhé.”

Long Chiêu Đường lạnh nhạt nói: “Ta có là biện pháp không tổn thương mặt cùng thân thể người, lại khiến cho người thống khổ.”

Cầm ta vừa nhắc, ngạo mạn nói “Lão tử ngay cả lửa thiêu còn không sợ, còn sợ người cầm thú cái chim*!”

Long Chiêu Đường tức giận đến một phen nắm cầm của ta, vặn xương cốt từng trận phát đau.

Ta gian nan đọc nhìn rõ từng chữ phản bác nói:“Lão..... Lão tử đời này cuối cùng hối hận là, lúc ấy..... Mềm lòng, không có thiên dao vạn quả xử lý người tên cầm thú này.”

Long Chiêu Đường gắt gao nhìn chăm chăm ta, bỗng nhiên mãnh liệt cúi đầu, cắn lên môi ta. Ta không chút do dự vung một cái tát lên trên mặt hắn, móng tay vừa cắt tĩa tốt kéo dài ra bốn vết thật dài vết máu, chiếu trên khuôn mặt trắng nõn sạch sẽ của hắn, đặc biệt chói mắt. Trong con mắt hắn là ngọn lửa phẫn nộ, cơ hồ có thể cháy lan cánh đồng cỏ.

Ta tiếp tục mắng chửi:“Tương lai cho dù mọi người thừa nhận tác phẩm của ngươi, cũng sẽ cộng thêm lên trên một câu gọi là ‘Hoạ sĩ ma quỷ’, thanh danh để lại tiếng xấu muôn đời! Tất cả lời bình luận giới thiệu về ngươi trên sách đều phải bổ sung thêm, tác giả là cái loại biến thái! Là tên ác ma! Là thằng điên! Là thằng ngu! Là tên tiện nhân! Thuận tiện nhắc tới, tất cả hoạ sĩ điên đều bị chết rất sớm, hơn nữa đa số mắc chứng bệnh cuồng loạn, cuối cùng đều vào bệnh viện tâm thần, bị nhốt cả đời, ngươi cũng kém không nhiều lắm.”

Long Chiêu Đường tức giận đến xanh mặt, trong lòng bàn tay dùng sức, vặn gãy xương ngón út của ta, mười ngón tay nối liền tới trái tim, chùy tim khắc cốt đau đến mức khiến ta nhe răng nhếch miệng, lại vẫn không ngừng chửi rủa, từ cổ chí kim, gộp cả tiếng trung lẫn tiếng tây, các loại lời thô tục chợ búa mắng hắn sắc mặt một trận xanh một trận trắng, cuối cùng một cước đá ta ra ngoài xe dầm mưa.

Ta khập khiễng đi tới bên cạnh Thạch Đầu, sờ sờ cái trán, phát hiện hắn đang phát sốt, lại không thể có cách đối phó, đành phải nuốt nước mắt ngồi ở dưới lộ thiên hoang dã, dùng cơ thể chính mình giúp hắn bao bọc che chắn mưa, chung quanh là vô số thị vệ không chút sứt mẻ, lại tĩnh lặng không tiếng động, tựa như trên thế giới chỉ có hai chúng ta cuộn mình ở trong góc tựa sát bên nhau. Ở bên cạnh, hạt mưa rét lạnh thanh thanh khóc khóc, kể ra nỗi cô độc cùng bất lực.

Có một cái chân của thị vệ nhẹ nhàng hoạt động, lặng lẽ đá sang bên cạnh một khối vải dạ trơn không thấm nước, những người khác đều giả bộ nhìn không thấy, không có lên tiếng.

Ta cảm kích nhìn hắn một cái, muốn nhặt lên vải dạ trơn không thấm nước từ mặt đất, vây che Thạch Đầu.

Tiếng hét to của Long Chiêu Đường truyền đến:“Đem tên chân ngoài dài hơn chân trong tha đi chém.”

Ta chạy nhanh nắm lấy mảnh vải dạ trơn, lắc đầu giải thích:“Là bản thân ta làm.”

Thị vệ tốt bụng như trước vẫn bị tha nơi đi xử tử, hắn trước khi đi nói:“Tiểu muội muội, đừng khóc, người cũng thực đáng thương, ta không trách ngươi.”

Hắn không trách ta, vẫn vì ta mà chết.

Long Chiêu Đường mặc hoa phục, đơn độc đứng trong bóng đêm, như bậc vương giả hung bạo cuồng vọng tuần thị lãnh thổ của hắn. Nơi ánh mắt lướt qua, chung quanh thị đồng cúi đầu, mỹ nhân rũ mắt, thị vệ quỳ gối, đều không dám ngẩng đầu nhìn hắn thêm một cái, không dám nói thêm một câu, hắn nhìn quanh bốn phía, cuối cùng một mình chậm rãi đi vào bên trong xe, nằm ở trong giường mỹ nhân, nghe vô số lời ngon tiếng ngọt, ôm tác phẩm hội hoạ không người thưởng thức của chính mình, chậm rãi xem, chậm rãi xem.....

Dưới đèn thân ảnh, so với ta càng cô độc.

Mưa tạnh rồi, bóng tối tờ mờ sáng dần dần rút đi, ánh sáng mặt trời sẽ chiếu đến.

Long Chiêu Đường phái người một lần nữa dựng đài hoạ hình, một lần nữa cho ta chỉnh sửa trang phục diện mạo. Ta không thể kéo dài, ủ rũ cáo biệt Thạch Đầu, chậm rãi bước lên đài cao, dùng dây thừng cố định hai chân của ta.

Gió thổi lên dải băng quanh người, bay múa hỗn độn, ánh lửa mang theo khói đặc dâng lên. Trong hoảng hốt, ta nghe thấy xa xa truyền đến tiếng vó ngựa. Ta mở mắt ra, thấy con ngựa đen to lớn đạp qua sông nhỏ, nhảy qua cây cối, mạnh mẽ chạy như bay. Lập tức Thác Bạt Tuyết Mệnh một thân hắc y trang phục, lọn tóc dài hơi uốn bị gió thổi tới sau tai, sợi dây thừng đỏ bên hông bay múa ở phía sau người, tốc độ của hắn so với lúc trước nhanh hơn, giống như tia chớp thẳng tắp vọt tới phía chúng ta.

Thạch Đầu vốn dĩ vẫn hôn mê bỗng nhiên mở mắt ra, đột nhiên giấy thoát trói buộc, mấy sợi dây thừng thô to bằng ngón cái cùng với một mảnh thạch đá nhỏ đen bóng sắc bén, đồng thời rơi trên mặt đất. Hắn không chút do dự rút ra đao từ thắt lưng của thị vệ bên cạnh, nhảy người lên, ở không trung giẫm lên đầu của thị vệ, nhảy lên đài hoả hình, như bồ câu xoay mình một đao chém đứt dây thừng trên chân của ta, sau đó bỗng ngang giờ lên, dùng hết toàn thân khí lực ném về phía Thác Bạt Tuyết Mệnh. Sau đó chính mình thẳng tắp rơi vào trong lửa.

Ta còn chưa kịp phản ứng lại, ngay tại không trung xẹt qua một đạo đường cong, phóng qua đám người, bay qua hơn hai mươi thước, như tàu lượn siêu tốc quanh co nhảy vào trong lòng Thác Bạt Tuyết Mệnh.

Thạch Đầu lăn ra từ trong lửa, trên mặt đất xoay vần vài vòng, toàn thân đau đến run rẩy không thể nhúc nhích, vẫn hô lớn: “Đại ca! Mau dẫn nàng đi!”

Long Chiêu Đường từ trong kinh biến phục hồi tinh thần lại, mệnh lệnh: “Bắn tên! Giết bọn chúng!”

Nháy mắt, Thác Bạt Tuyết Mệnh đáp xuống hai bàn đạp ngựa, không có quay đầu, cũng không có giảm tốc, hắn nâng thắt lưng của ta lên lại một lần nữa ném ta đi, chính mình lập tức rút ra phi tác, thẳng tắp vọt tới phía Thạch Đầu.

Trăm ngàn mũi tên nhọn, gào thét xẹt qua trường không.

69. Chương 69: Tuyết Mệnh

Ta bị ném phịch vài cái ở trong không trung, bị quất dài một vùng, rơi vào vòng tay ôm ấp ấm áp, mùi huân hương quen thuộc truyền đến, ta kinh ngạc mở mắt ra, kêu lên: “Nam Cung Minh?”

Nam Cung Minh mang theo bảy tám mươi người, mặc quần áo nịt màu xanh lam kín mít, mặt che miếng vải đen, cười tuấn mã. Hắn dựng ngón trỏ chạm chạm vào môi ta, ý bảo không cần kêu lộ ra thân phận, sau đó giải thích nói: “Thác Bạt Tuyết Mệnh tìm ta cầu viện.”

Ta càng kinh ngạc: “Nam Cung thế gia cách nơi này tới hai ngày lộ trình, Thác Bạt Tuyết Mệnh như thế nào có thể đi tới rồi quay lại trong một ngày được?”

Nam Cung Minh cười nói: “Long Chiêu Đường động, ta đi theo hắn động, ở trên đường gặp nhau. Hắn ngăn cản ta lại rồi nói người sắp chết, cầu ta tương trợ, ta liền cho hắn mượn con ngựa Ô Vân Chuy(1) tốt nhất, đồng hành suốt đêm, đánh ngựa tới để cứu người.”

(1) Ô Vân Chuy: con ngựa lông trắng lẫn xanh tên Ô Vân- Mây Đen

“Thạch Đầu! Thạch Đầu còn ở bên trong!” Ta nắm lấy vạt áo của hắn, cầu xin công đạo.

Nam Cung Minh khéo mắt cong cong, tiếc hận nói: “Long Chiêu Đường quyền thế cao tận trời, nhân mã đông đảo, không thể đối phó từ chính diện. Ta chỉ dẫn theo mấy chục người, còn không dám bại lộ thân phận, nay có thể cứu nàng đi ra đã là vạn hạnh, Lạc Nhi muội muội đừng nóng vội, sự tình phía sau ta sẽ tận lực xử trí.....”

Hắn chỉ huy mọi người bắn tên yểm hộ, bắn ngã vài tên thị vệ, lại co đầu rút cổ ở phía sau, ta biết bọn họ về công lẫn tư đều không có lý do liều mạng cứu Thạch Đầu, chỉ có thể trở mặt nhìn Thác Bạt một mình nhảy vào tên trận, lo lắng sông.

May mắn nhất là, đêm qua Long Chiêu Đường hung bạo giết người bừa bãi, người thị vệ tốt bụng kia bị chết quá oan uổng, khiến cho lòng những người khác có bất mãn, không ít người đều xuất công không ra lực, tên thế tuy mạnh, độ chính xác cũng không cao, hơn phân nửa lệch khỏi quỹ đạo mục tiêu, bay cao bay xa, rụt rè lẩn tránh, bắn mây bắn chim bắn cây, chính là không bắn người, khiến Long Chiêu Đường tức giận đến mức giậm chân.

Thác Bạt Tuyệt Mệnh áo và ngựa màu đen, một cưỡi ngựa xông thẳng vào lòng địch, coi hơn một ngàn thị vệ như không là cái gì. Tay phải của Hắc Khưu tròn dây chảo dài trên không trung, ngăn cản mũi tên bay tới, kẹp bụng ngựa nghiêng người nằm đổ, một đầu khác của dây chảo dài cuốn lên trên chân Thạch Đầu, dùng sức kéo lên, nhấc lên lưng ngựa, trong thời gian ngắn quay đầu ngựa lại, nhảy qua đỉnh đầu của thị vệ, cố gắng xuyên qua vòng vây mà đi.

Long Chiêu Đường nổi giận, đoạt lấy trường cung bên cạnh dẫn đầu bắn tới một mũi tên, Thác Bạt Tuyệt Mệnh quay đầu tiếp được mũi tên, phản thủ ném ngược lại. Long Chiêu Đường kinh hãi, hướng bên cạnh nghiêng người, mũi tên đã xuyên qua xương bả vai, ghim đóng hắc chấu chắn lên trên cửa xe. Long Chiêu Đường đau đến kêu thảm thiết một tiếng, cũng rất mau trấn định xuống, hắc mành mẽ rút tên ra, bưng miệng vết thương không ngừng chảy máu, cắn răng phát lệnh với thị vệ: “Nếu để cho bọn chúng chạy! Toàn bộ các người liền dừng nghỉ ngơi!”

Chủ tử trọng thương, ai cũng trốn không thoát khỏi trách nhiệm. Bọn thị vệ buông oán niệm, đồng tâm hiệp lực, đem mũi tên phóng chuẩn, phóng xoàn xoạt thẳng về phía chúng ta, giống như phải đem mọi người chọc thành cái tổ ong vò vẽ.

“Rút lui!” Nam Cung Minh gấp gáp quay đầu ngựa lại, vội vàng rời đi.

Bên trong mưa tên đầy trời, ta thấy Thác Bạt Tuyệt Mệnh liều mạng giục ngựa, điên cuồng chạy tới. Hắc Khưu nỗ lực nắm lấy dây cương, dùng phi tác quán Thạch Đầu lên trên ở bụng ngựa thương. Ô Vân Chuy tuy là con ngựa thần tuấn, lại cũng không nổi hai người đàn ông to lớn, sau lưng nó đã bị thương, khóe miệng phun ra bọt mép, như trước vẫn trung thành tiếp tục chạy, nhưng vẫn theo không kịp đội ngựa của Nam Cung Minh, dần dần biến mất ở trong phạm vi tầm mắt của ta.

Điên cuồng mà chạy ước chừng hơn một giờ, thị vệ của Long Chiêu Đường không có đuổi theo, Nam Cung Minh rốt cục dừng ngựa lại, nhẹ nhàng nói: “Lạc Nhi muội muội, nơi này là giao giới Lạc Hà, gần nhất hoàng đế sẽ đi nam tuần, mấy ngày nay sẽ đi theo đường thủy nơi này, toàn trấn Lạc Hà giới nghiêm nghiêm ngặt, Long Chiêu Đường lại làm càn nữa, cũng không dám mang theo ngàn binh lính tiến đến nơi này quấy rầy, nếu không bị Ngự Sử hạch tội tạo phản, hắc cũng không trải qua được ngày lành, cho nên chúng ta an toàn.”

Ta nhìn bụi cát bị vó ngựa bốc lên ở phía sau, lo lắng hỏi: “Thạch Đầu cùng Thác Bạt đâu? Bọn họ như thế nào còn chưa có tới?”

Nam Cung Minh ôn hòa nói: “Ta cùng Thác Bạt Tuyệt Mệnh nói rõ rồi, ta chỉ phụ trách cứu nàng, dù sao Thạch Đầu cũng là phản đồ của Nam Cung gia, ta không lấy mạng của hắc đã là khoan hậu khai ân.”

Ta nói: “Hắc phản Nam Cung thế gia..... Cũng là vì ta bị đưa cho Long Chiêu Đường.”

Nam Cung Minh nói “Hắc vệ phải đoạn tuyệt thất tình lục dục.”

Ta hỏi: “Kể trong cuộc thì u mê, người ngoài cuộc thanh tỉnh, người có cảm tình, thất tình lục dục là không đoạn tuyệt được, nếu không người vì sao phải tới cứu ta?”

Nam Cung Minh há miệng, muốn phủ nhận, cuối cùng vẫn là ngậm miệng lại, bởi ta chờ đợi.

Ta đứng thẳng tắp ở ven đường, mỗi khi lo lắng sắp phát điên, liền nhẹ ấn ngón út đã bị gãy giấu ở trong tay áo, dùng các đốt ngón tay với từng trận đau nhức đến thanh tỉnh ý nghĩ hỗn loạn. Ta từng nghĩ đến chính mình tại cái thế giới mạc danh kỳ diệu (2) này, chỉ cần không giao ra cảm tình gì, không thích bất luận kẻ nào, là có thể chỉ vì chính mình mà sống. Ta nghĩ làm những người ngoài cuộc thanh tỉnh đứng xem, nhưng không biết khi nào đã lặng lẽ nhập cục, lại cũng không rút mình ra được.

(2) Mạc danh kỳ diệu: Bí ẩn, không hiểu ra sao

Đợi non nửa canh giờ, tiếng vó ngựa nhẹ nhàng từ xa xa truyền đến. Ô Vân chuy mang theo vết thương đầy người, giống như thiên thần xuất hiện ở trước mặt chúng ta, mặt trên là Thác Bạt Tuyệt Mệnh và Thạch Đầu đang nằm úp sấp.

Tảng đá lớn ở trong lòng ta rơi xuống đất, vui vẻ vọt đi qua, ở trước ngựa lo lắng hỏi: “Các người không có việc gì chứ?”

Thác Bạt Tuyệt Mệnh không có trả lời.

Ta bỗng nhiên nhớ tới chuyện cũ, xấu hổ không thôi, vội vàng cúi đầu xin lỗi: “Thác Bạt đại ca, trước đó vài ngày là chúng ta thực có lỗi với người. Sau khi Thạch Đầu lành thương, chúng ta nhất thiết cho người dập đầu châm trà tạ lỗi.”

Thác Bạt Tuyệt Mệnh vẫn là không có trả lời, nhưng thật ra Thạch Đầu ở dưới thân hần phát ra thanh âm yếu ớt: “Đại ca, đến rồi sao? Lạc Nhi đâu?”

Ta cảm thấy không quá thích hợp, lấy tay kéo Thác Bạt Tuyệt Mệnh, hần không chút sức mẻ, ta lại dùng lực kéo vài cái, bỗng nhiên cả người hần rơi xuống lưng ngựa, trong tay còn gắt gao nắm dây cương. Lúc này ta mới nhìn thấy trên lưng hần, cắm bốn năm mũi tên dài, trong đó một mũi đã đâm vào tim.

Máu tươi ản vào hắc y, tim hần đã ngừng đập.

Ta ngã ngồi trên mặt đất, che miệng ngậy người một lúc, lại điên cuồng xông lên liều mạng lắc, hy vọng có thể được đến một tia đáp lại. Nam Cung Minh bước nhanh tiến lên, dò xét hơi thở của hần, lại xem xét một chút mạch đập, sau đó lắc đầu.

“Hần..... Hần.....” Ta không thể tiếp thu cái sự thật này, lắc đầu hỏi, “Nói giỡn phải không? Hần..... Hần như thế nào có khả năng chết? Hần võ công cao như vậy.”

Nam Cung Minh hỏi: “Ta vừa mới quan sát động tác hần không đủ lưu loát, công lực tựa hồ cũng vận chuyển không lưu loát, không biết tại sao?”

Ta đột nhiên nhớ tới Phương Phượng Tường hạ độc, hốc mắt nhất thời đỏ, lắp bắp đem tiền căn hậu quả đơn giản nói một lần: “Hần nói độc đã giải hết.”

“Không có khả năng giải hết,” Nam Cung Minh nhíu mày, cũng có chút hoang mang nói: “Sau khi hần tìm được ta, chưa nói chuyện bản thân bị trúng độc, chỉ nói Thạch Đầu nhất định biết hần sẽ trở về cứu nàng, đến lúc đó ta ở bên ngoài cùng hần nội ứng ngoại hợp, đem nàng đoạt lấy rồi vứt cho ta, sau đó hần một người một ngựa, dựa vào tốc độ của Ô Vân chuy, lường trước tốc độ của thị vệ của Long Chiêu Đường hần là đuổi không kịp, lại chưa từng nghĩ hần công lực vận chuyển không lưu loát, còn ngốc như vậy đi cứu Thạch Đầu.”

“Hần..... Hần.....” Ta lại không thể nói cái gì thêm được nữa.

Nam Cung Minh hạ thấp người ngồi xổm, duỗi tay sửa lại tóc bay rối ở bên mai của ta, một bên nhẹ nhàng sửa sang, một bên nhẹ nhàng mà nói: “Hần nói nàng thực sự đáng giá, so với chính mình càng đáng giá hơn, cho nên phải cứu nàng.”

Hần nói ta rất quý, hần nói ta vô giá, luôn nhìn không được tính toán giá trị con người của ta.

Ta đã nghĩ qua, mình ở trong lòng cái tên trông mặt mà bắt hình dong kia có giá một vạn đầu bò, mười vạn đầu bò.....

Thẳng đến hần chết rồi, ta mới biết được giá trị của chính mình.

So với sinh mệnh của hần càng sang quý.

Hai tay ẩm áp đã lạnh như băng, tóc quần mềm mại dính đầy bùn đất, con người màu vàng ám kim, ám tối tựa như vàng thối dương bị mây đen che phủ, trên gương mặt xinh đẹp không có oán hận, không có phẫn nộ, chỉ có bình tĩnh.

Ta mơ hồ nhớ tới nụ cười tươi cuối cùng của hần, đến tốt là nở ra lúc nào?

Ta mộng lung tư niệm tới tiếng sáo xương ban đêm của hần, đến tốt cùng là loại làn điệu nào?

Ta lơ mơ nhớ lại hần nói cổ dài ưng bay, đến tốt cùng là bộ dáng kiểu gì?

Ta ngây ngốc trên mặt đất, ngồi hồi lâu, nhưng bất kể cái gì đều nhớ không nổi.

Hối hận cùng hối tiếc nảy lên trong lòng, đau thắt chặt.

Ta tận lực chống đỡ đứng lên, đem Thạch Đầu từ trên lưng ngựa cưỡi xuống, hấn ngã thật mạnh vào trong lòng ta, quàng ta ngã xuống đất, sau đó mơ mơ màng màng mở mắt ra hỏi: “Lạc Nhi..... Nàng không có việc gì là tốt rồi, đại ca đâu? Đại ca không có việc gì chứ?”

Ta nhất thời cũng không biết trả lời như thế nào, chần chờ hồi lâu, thấy hấn bị thương nặng đe dọa, e sợ cho phần nộ đau lòng, liền nén nhịn tiếng than khóc, lừa gạt nói: “Hấn bị thương, một chút thương.....”

“Vậy là tốt rồi,” Thạch Đầu thở phào nhẹ nhõm, lại chậm rãi nhắm mắt lại, “Đại ca..... Không có việc gì thật tốt, ta bảo hấn bỏ lại ta để chạy trốn, hấn nói..... Đáp ứng nàng rồi..... Chỉ cần còn có một hơi thở, nhất định..... Nhất định phải đem ta mang về cho nàng..... Còn nói sợ ta chết đi rồi, nàng cũng không sống được.....”

[nếu Thạch Đầu chết đi rồi, ta cũng không sống!]

[ta thề, đối đãi người sau khi an toàn, ta liền trở về tìm Thạch Đầu, nếu hấn từ trong tay An lạc Hầu chạy thoát ra, còn tồn tại một hơi thở, ta nhất định đưa hấn tìm đến trả lại người.]

Nguyên lai, mỗi một câu của ta người đều nhớ rõ, cho dù là nói dối.

Nguyên lai, người đều thực hiện mỗi một sự kiện đã đáp ứng với ta, cho dù là hung hiểm.

Ta thì sao? Ta ngay cả nụ cười của người đều không nhớ rõ.

“Thực xin lỗi.”

Giọt nước mắt lớn như hạt đậu tương, rớt cục giống như mưa rải xuống dưới.

Núi hoang dã, ta ôm Thạch Đầu, cất tiếng khóc lớn.

Nhưng là cho dù khóc đến thanh âm khàn khàn, việc làm sai đã không sửa đổi lại được.

Nước mắt rơi lên mặt Thạch Đầu, hấn mấp máy môi có chút khô nứt, yếu ớt hỏi: “Lạc Nhi, trời mưa sao?”

Ta một bên khóc một bên gạt đầu: “Là trời mưa, mưa rất to.”

Nam Cung Minh lặng lẽ đứng ở bên cạnh, bỗng nhiên rút ra trường kiếm, đi về phía Thạch Đầu.

70. Chương 70: Tín Nhiệm

Nam Cung thế gia đuổi giết phản đồ tận hết sức lực, chuyện trải qua ở trong rừng hơn một tháng trước vẫn rõ ràng ở trong trí nhớ.

Ta đứng bật dậy, tiến về hướng Nam Cung Minh, xô hấn lui về phía sau nửa bước, sau đó như sư tử cái phát cuồng che chở ở trước mặt Thạch Đầu, gương nanh múa vuốt rít gào: “Không cho phép động vào hấn!”

Nam Cung Minh chần chờ nói: “Lạc Nhi muội muội, nàng không cần làm khó ta. Hơn nữa hấn thương thể rất nặng, sợ là không sống được. Cho dù cứu sống cũng là phế nhân.”

Ta rống: “Hấn bị phế thì ta hầu hạ! Hấn chết thì ta thủ tiết!”

Nam Cung Minh lắc đầu: “Phản đồ nhất định phải bị thanh trừ, đây là quy củ.”

“Ta sẽ không đi tìm hiểu cái gì phá quy củ của Nam Cung thế gia nhà các người.” Mắt ta đỏ lên, nén nước mắt, điên cuồng kêu thê lương, “Nếu người giết hấn, ta liền giết người! Ta không sợ giết người! Trừ phi người đem ta cùng hấn cùng nhau giết, nếu không ta liền hao phí một năm, hao phí mười năm, trả giá bằng mọi giá, đều sẽ nghĩ tất cả các biện pháp giết người!”

Nam Cung Minh khuyên nhủ: “Tội gì chứ? Dung nhan của nàng qua sự kiện hôm nay, sợ là không giấu diếm được, còn có Long Chiêu Đường ở phía sau như hổ rình mồi, cho dù tránh được hôm nay, hai người cũng trốn không được ngày mai. Thạch Đầu thể đơn lực bạc, không che chở được nàng. Nam Cung gia tại triều

đình có người, có đầy đủ võ lâm thế lực, Long Chiêu Đường không dám khinh động, nàng chỉ có đi theo ta thì mới có thể bình ổn sống qua ngày.”

Nước mắt ta lại từng giọt từng giọt lớn rơi xuống, cùng với không ngừng lắc đầu sang hai bên: “Trái tim của ta quá nhỏ, chứa không nổi quá nhiều cảm tình, từ nhỏ đến lớn, bên trong chỉ chứa một mình Thạch Đầu. Thác Bạt đại ca biết điểm ấy, cho nên dùng mệnh đổi hán trở về, hôm nay nếu ta vì an toàn của riêng mình mà phụ Thạch Đầu, cũng là phụ tình nghĩa của Thác Bạt đại ca, chắc chắn lương tâm bất an, ngày ngày sợ hãi, ở đâu ra bình ổn qua ngày?”

Nam Cung Minh phẫn nộ nắm chặt chuôi kiếm, cắn môi hỏi: “Từ nhỏ đến lớn? Ta đến tột cùng có cái gì so ra kém hán? Hán đối tốt với nàng, ta lại có cái gì làm không đủ? So ra kém? Vì sao nàng muốn xa cách ta, thân cận hán?”

“Không phải người không tốt, là người quá tốt,” Ta do dự một lát, rốt cục nhẹ nhàng nói ra, “Ta ở trong lòng người vẫn là cái tiểu cô nương thiện lương kia khi tám tuổi nhào vào trước mộ mẫu thân khóc rống, là cái tiểu nha đầu vĩnh viễn ngoan hiền hiểu chuyện, nói năng nhỏ nhẹ nhã nhặn, cho nên người thích ta, muốn chiều cổ ta.”

Nam Cung Minh nói: “Nàng vốn chính là như vậy.”

“Ta không phải! Ta chỉ là đứa ích kỷ, làm việc ngang ngược không phân rõ phải trái, hơn nữa là đứa ngốc thường xuyên làm chuyện ngu xuẩn thôi.” Ta rồi rảo nhìn Nam Cung Minh, “Ta ở Nam Cung thế gia là nha hoàn, người là chủ tử, ta cho dù có chút chống đối, cũng không dám quá phận ở trước mặt người, nhưng là Thạch Đầu lại biết ta là đứa giảo hoạt hỗn đản, chàng ấy có thể nhìn thấu ta, cho nên ta ở trước mặt chàng không cần giả vờ đóng kịch, khi cùng một chỗ, muốn mắng cứ mắng, mắng không được liền đánh nhau, đánh không lại liền chơi xấu, chơi xấu không thành liền khóc lóc om sòm, khóc lóc om sòm không được liền cầu xin tha thứ. Yêu nhau dễ dàng, ở chung khó khăn, người trời sinh là phượng hoàng, Thạch Đầu trời sinh là chim sẻ, ta cũng là chim sẻ khoác tấm da phượng hoàng, ngẩng đầu nhìn lên cây ngô đồng quá mệt mỏi, vẫn là cùng đồng loại vui vẻ cùng nhau.”

Lâm Lạc Nhi thông cảm vận, tinh âm luật, ca hát nhảy múa mọi thứ đều có tài, cùng Nam Cung Minh trên cây thối sáo, dưới tàng cây múa vũ vốn chính là thần tiên bạn lữ, Kha Tiểu Lục là cái người chết rú ở trong nhà, tề bào âm nhạc đều không có, hội họa toàn dựa vào cóp và học thuộc lòng từ sách và tiểu thuyết vô danh, yêu nhất phim Mỹ với phim truyền hình, bị quần chúng nhân dân tiểu thuyết đam mê cộng với phim đen huấn luyện đến độ rau thịt đều không sợ, cho dù nghe xong bảy tám lần còn có thể cười bỉ ổi vài tiếng.

Mama nói: Tuyển nam nhân phải chọn môn đăng hộ đối, con dâu nhà giàu có nhìn thì hào nhoáng, bên trong tuyệt không dễ làm.

Đây là lời lẽ chí lý.

Tuy rằng phát sinh từ ấn tượng ban đầu là nguyên nhân quan trọng nhất, tuy nhiên cũng có khoảnh khắc động tâm, có thể tính là không có phát sinh, thời gian dài cùng một chỗ với Nam Cung Minh, loại nam nhân vật chính vĩ đại tiêu chuẩn cao này, vênh lên cái đuôi giả làm phượng hoàng thật sự quá khó khăn cho cái rễ cỏ dại như ta đây

Lâm Lạc Nhi của Nam Cung Minh đã chết rồi, còn lại là Kha Tiểu Lục.

“Yêu nhau dễ dàng, ở chung khó khăn.....” Nam Cung Minh ngây ngốc tại chỗ, lặp lại lời này nghiền ngẫm rất nhiều lần, nhưng như thế nào cũng nuốt không trôi.

“Ngài là ngô đồng, tự có phượng hoàng xứng đôi, ta đã nói đến nước này, chó nóng nảy sẽ vượt tường, con thỏ nóng nảy sẽ cắn người, nếu người muốn ngăn trở liền trực tiếp chặt đầu ta đi, tất cả lời nói mà ta vừa mới nói đều là có nghĩa! Người giết Thạch Đầu, ta liền coi người là kẻ thù, chỉ cần còn có một hơi thở, đều sẽ báo thù đến cùng.” Ta lạnh lùng nhìn hán, “Nếu không muốn giết ta, thì tránh ra!”

Nam Cung Minh chần chờ một hồi lâu, rốt cục buông trường kiếm trong tay xuống, nghiêng người thoái lui.

Người chết đã đi xa, người sống lại sống không mục đích, ta hối hận nhìn lại Thác Bạt Tuyệt Mệnh đang nằm trên mặt đất một lần nữa, cân nhắc một chút sự tình nhanh chậm trễ, gấp gáp đưa thi thể hán đẩy đi

ven đường cây cối giấu đi, đợi qua hai ngày trở về an táng, sau đó miễn cưỡng khiêng chú chim sẻ nhỏ của ta từ mặt đất lên, lắc lắc đi đến phía trần trên.

Thạch Đầu thương thế quá nặng, toàn dựa vào thể chất khí lực tốt để chống đỡ, nếu không tiến hành xử lý, ta cũng chỉ có một con đường thủ tiết là có thể đi.

Nam Cung Minh lại xông về phía trước, ngăn ta lại, cười khổ mà nói: “Nàng bộ dạng như vậy thì đi như thế nào? Gặp phải mật thám Long Chiêu Đường phái tới thì làm sao bây giờ? Hơn nữa đưa tới trong thành đi trị bệnh, cho dù tốt, nàng đời này cũng chỉ có thể coi sóc trước giường bệnh hầu hạ hân hân.”

“Cảm phiền đã lo lắng, cho dù phải kéo, ta cũng sẽ kéo hân đi.” Ta không thể chú trọng hơn nữa về an nguy của bản thân.

Nam Cung Minh vẫn là ngăn cản ta, hân khôi phục thần sắc nguyên bản không bị nhiễu loạn gợn sóng, khoe miệng hơi hơi cong, từ đám thủ hạ chọn ra một tên tiểu tử thoạt nhìn lạnh lợi, phân phó nói: “Người cười Ô Vân chuy, đem thi thể Thác Bạt Tuyệt Mệnh đưa đi núi Mục Mã Y ở phía bên kia tường thành, giao cho Hắc Điền vợ chồng an táng, cẩn thận báo cho bọn họ biết đồ đệ là chết ở trên tay ai, là chết như thế nào.”

Tiểu tử hiểu ý, nâng Thác Bạt Tuyệt Mệnh lên, xoay người lên ngựa, lĩnh mệnh mà đi.

Nam Cung Minh trở lại đối ta nói: “Hân là chim ưng Đại Mạc, sau khi chết cũng muốn trở về quê cũ. Hơn nữa sư phụ của hân, Hắc Điền yêu thương nhất đồ đệ cuối cùng này, sư nương của hân là bọ cạp đỏ trời sanh tính bao che khuyết điểm, hai người tuyệt sẽ không bỏ mặc mà không xử lý chuyện này. Long Chiêu Đường lần này bị thương rất nặng, ta sẽ nhờ người đi kinh thành, thỉnh Ngự Sử thượng thư hặc tội hân thân là trọng thần hải sự, tự tiện điều động quân đội thống ngự tỉnh, có lòng mưu phản. Hân cho dù không bị giáng tội, cũng sẽ bị quấy loạn đến sứt đầu mẻ trán, không dám làm hành động ngạo mạn nữa.”

Hoàng đế điều tra, sát thủ báo thù, đủ cho Long Chiêu Đường thâm tâm, ta bội phục sát đất lòng dạ đen tối của Nam Cung Minh, lại không biết hân sẽ đối đãi với mình như thế nào, có chút thấp thỏm không yên.

Nam Cung Minh hết căng lên rồi lại thả lỏng mấy lần, rốt cục hạ định quyết tâm, mở nắm tay đang nắm chặt ra, vươn tay về phía ta: “Trong thiên hạ, chỉ có Bạch gia thần y có thể trị thương cho Thạch Đầu. Chủ nhân của Bạch gia bây giờ là Bạch Tử, ta cùng hân quen biết nhau nhiều năm, biết hân cá tính cổ quái, chỉ yêu thích xem bệnh, không biết là có chữa trị cho Thạch Đầu hay không, cho nên ta lái xe đưa các người đi một đoạn đường vậy.”

Ta nghe hai chữ Bạch Tử lại không tự giác khẩn trương lên, lại nhìn vẻ mặt thành khẩn của Nam Cung Minh, tính hồ nghi theo thói quen lại dâng lên một lần nữa. Không khỏi chần chờ do dự.

“Ta nói rồi, nàng là em gái của ta, ta chưa bao giờ muốn nàng chết, chỉ muốn nàng có thể trải qua suôn sẻ. Chính là ta mọi chuyện tính kế quá mức, xem xét trước sau, luôn luôn chậm từng bước so với Thạch Đầu, nay Thác Bạt đã chết, Thạch Đầu trọng thương, ta cho dù không cam lòng, có lòng muốn tranh đoạt, cũng đoạt không nổi,” Nam Cung Minh ảm đạm cúi đầu, sai người giục ngựa đi phụ cận trấn trên tìm xe, tiếp tục nói, “Các người có thể thừa dịp trong khoảng thời gian này trị liệu thân thể, đợi sau khi tốt rồi, cùng đi đại mạc biên quan sống, bên kia núi cao hoàng đế xa, quan viên tham ô thành phong trào, thống trị không nghiêm, hơn nữa Long Chiêu Đường là Vương gia, không phụng chỉ thì không thể tùy tiện đi biên quan.”

Thạch Đầu còn đang hôn mê, nhiệt độ cơ thể nóng kinh người.

Nam Cung Minh ưỡn thẳng sống lưng, thực cẩn thận nói: “Ta nói rồi, chờ sau khi nàng lớn lên, ta đưa nàng đồ cưới cho nàng gả chồng, cho nàng chỗ dựa, không bị khi dễ. Ngay cả tên man tộc Thác Bạt Tuyệt Mệnh này đều có thể thực hiện mỗi một câu lời hứa, ta đường đường là gia chủ của Nam Cung gia, tự nhiên cũng có thể làm được.”

Ta ngây ngẩn cả người.

Tín nhiệm hân, một bước là thiên đường, một bước là địa ngục, toàn bộ giao phó theo ý niệm của hân.

Không tín nhiệm hân, chúng ta ở trong địa ngục không có đường sống.

Kết quả sẽ không quá tồi, ta sẽ không giống như trước đoán này đoán nọ, không bằng đánh cược một phen, đặt tất cả hy vọng lên Nam Cung Minh. Nếu thắng, ta chẳng những không có mất đi Thạch Đầu, còn có

thể thành bằng hữu.

Ta nhìn gương mặt gầy dứa thành thực lên vài phần của hần, rốt cục thử đem tín nhiệm giao ra.

Roi ngựa giơ lên, bánh xe cuộn cuộn nổi lên bụi đất, lặc lự lặc lự chạy nhanh về hướng phương xa.

Thạch Đầu tại bên người chìm vào giấc ngủ, ta một bên băng bó đơn giản cho hần, một bên nhin không được hỏi Nam Cung Minh: “Thần y là dạng người như thế nào?”

Nam Cung Minh nghĩ thật lâu sau đó mới nói: “Bộ dạng của hần..... Người người nhìn thấy đều than sợ, không hình dung được, nàng thấy sẽ biết, có thể do vấn đề diện mạo, tính cách hần có vẻ quái gở, không thích nói chuyện lắm, còn có rất nhiều thói quen phiền toái, nhưng là người tốt, ta cùng hần biết nhau từ nhỏ, quan hệ không tồi.”

Ta trong đầu nhanh chóng hiện lên câu chuyện liên quan đến thần y trong gốc truyện, dung mạo của hần tựa hồ là loại hình rất yêu nghiệt, võ công không cao, am hiểu dùng độc dùng châm, nhưng mà không sử dụng cái thủ đoạn bạo ngược đặc biệt gì, chỉ là cho Lâm Lạc Nhi ăn rất nhiều bí dược, bức nàng chủ động cầu hoan, sau đó không ngừng dùng ngôn ngữ ác độc vũ nhục, bức nàng thừa nhận chính mình là vô sỉ, đáng phụ thích câu dẫn người, là dục cầu bất mãn[1].....

[1] Dục cầu bất mãn: đại loại là có nhu cầu tình dục cao

Ta rùng mình hai cái, nhin không được hỏi: “Cái kia..... Thần y..... Có mê gái không?”

Nam Cung Minh vung roi ngựa xuống một cái, kiên quyết phủ nhận: “Ta nhận thức hần nhiều năm như vậy, hần ngoại trừ ghi chép sách thuốc độc, trồng hoa dưỡng thảo, cái gì cũng không thích, không có việc gì liên nghiên cứu các loại dược vật cùng châm thuật, là người rất đứng đắn.”

Ta nghĩ tới Thác Bạt Tuyệt Mệnh vô tội, e rằng lại là một sự hiểu lầm nữa, không dám lại nghi ngờ vội xét đoán, cúi đầu làm việc.

Kéo bạc cổ sức cắt mở vạt áo của Thạch Đầu, xé mở ra hỗn hợp vải vụn cùng máu thịt, bên trong miệng vết thương chằng chịt, rất nhiều chỗ da tróc ra, thấy cả xương, mỗi một chỗ đều nhìn thấy ghê người, không biết ăn bao nhiêu khổ, chịu bao nhiêu tội.

“Lạc Nhi, chạy mau.....” Hần phát sốt đến độ nói mê sảng, thân thể mỗi một chút động đều sẽ khiến cho cơ thịt co rút.

Ta đối với hần vết thương đầy người càng nhìn càng thương tâm, âm thầm thề, chỉ cần có thể cứu tính mạng của hần, cho dù là dầm rông hang hổ, ta cũng muốn xông vào.

71. Chương 71: Thần Y Cầm Thú

Một đường ra roi thúc ngựa, Nam Cung Minh vận dụng đặc quyền cùng tiền tài, không ngừng thay ngựa thay đổi người, ngày đêm chạy đi, ven đường lại thỉnh danh y ở địa phương kê đơn sắc thuốc, giảm bớt trạng hưởng thương thể, ta ở bên cạnh không ngừng dùng nước lạnh hạ nhiệt độ, thương thể của Thạch Đầu mặc dù không chuyển biến tốt, nhưng cũng không có chuyển biến xấu, cuối cùng chống đỡ hai ngày một đêm, có nhin đến Độ Ách sơn trang, nơi thần y trú ngụ.

Sơn trang ẩn núp ở giữa sườn núi chỗ, ven đường là từng mảnh từng mảnh ruộng bậc thang, các loại các màu thảo dược xanh xanh đỏ đỏ ta nhận biết hoặc thấy mà không nhận biết được, gần chỗ tới cửa, là vô số hoa tươi nửa héo tàn, mẫu đơn, đỗ quyên, thược dược, cây hoa hồng..... Cũng có vô số dây leo tường vì bò leo trên tường trắng, có thể tưởng tượng khi mùa hạ đến, nơi này sẽ là nhiều loại hoa giống như gấm vải rực rỡ, đẹp không sao tả xiết.

Xe ngựa chậm rãi đứng ở trước cửa chính, Nam Cung Minh ân cần đỡ ta xuống xe, nhưng ngay cả nhìn thẳng cũng không muốn nhìn Thạch Đầu, tùy tay chỉ chỉ, phái ba bốn thị vệ to lớn lại đây giúp ta vác Thạch Đầu lên, sau đó gọi thủ hạ an bài những việc còn lại.

Hắn chậm rì rì, lòng ta gấp đến độ xoay đi xoay lại ở bên cạnh, hắn liền để cho ta mang theo thị vệ đi trước gõ cửa.

Ta gõ nửa ngày, cửa từ từ mở, một tuyệt sắc mỹ nhân đi ra, nàng dáng người so với ta cao lớn nửa cái đầu, cực gầy yếu, chân dài eo thon, mặc một bộ áo bào trắng gọn gàng ngay ngắn, tóc đen như thác dùng tơ cột đơn giản vào sau đầu, trên mặt làn da trắng nõn, ngũ quan tinh xảo, cặp mắt hắc bạch phân minh, đặc biệt xinh đẹp, khóe mắt hơi hơi xếch lên, lông mi vừa đen vừa dài, khi chớp mắt, có thể làm cho người ta liên tưởng đến cánh bướm đập dờn, chính là vẻ mặt lạnh lùng chút, giống khối hàn băng vạn năm không tan chuyển, may mà bên môi có khỏa nốt ruồi mỹ nhân nho nhỏ màu đỏ, làm hàn băng thêm ba phần quyến rũ, đoạt đi bảy phần phong thái của đoá mẫu đơn chưa tàn ở bên cạnh, hơn nữa giờ tay nhắc chân đẩy phần khí chất tao nhã, chính thể cũng không thua kém bao nhiêu so với Lâm Lạc Nhi hại nước hại dân.

Làm việc phải nắm lấy trọng điểm, ta rung động xong, vội chạy nhanh nịnh hót:“Mỹ nữ tỷ tỷ, ta tìm thần y Bạch tiên sinh.....”

Lời còn chưa dứt, sắc mặt của mỹ nhân tỷ tỷ càng kém, xoay người đóng cửa, vòng cửa sư tử bằng đồng vàng đập thật mạnh vào mặt, thiếu chút nữa đụng gãy cái mũi của ta.

Ta sợ tới mức lui về phía sau ba bước, không biết mình nói sai cái gì rồi, trong đầu bay nhanh toát ra các đoạn kịch truyền hình ngắn đại cầu huyết, suy nghĩ tới khía cạnh: nàng là thanh mai trúc mã của thần y, nữ xứng ác độc OR si tình. Mơ hồ một hồi, người hầu vác Thạch Đầu ở bên cạnh nhẹ nhàng “Khụ” vài tiếng, vẻ mặt hắc tuyến nói:“Lạc Nhi cô nương, hắn..... Chính là thần y Bạch Tử.”

Nam Cung Minh nói mới gặp thần y mọi người sẽ bị chấn động, ta xác thực quả thật bị chấn động bản mặt yêu nghiệt trong truyền thuyết này.

Nữ xứng si tình bị thảm biến thành nam nhân vật chính, ta nhật lại cái cảm bị rớt xuống, biết chính mình nhầm lẫn gây phiền toái lớn, e sợ khiến đối phương không cứu Thạch Đầu, bỏ nhào vào ván cửa liều mạng đập cửa, liều mạng giải thích, cùng với mắng chính mình là heo, lại đến ngay cả heo cũng không bằng, đối phương chính là không mở cửa.

Nam Cung Minh bước nhanh đi tới, hỏi rõ chuyện gì đã xảy ra, vẻ mặt đau khổ nói:“Tên kia tính tình quái dị, có ba thứ không chữa bệnh, bệnh nhẹ vết thương không nghiêm trọng sẽ không chữa, ý thể hiệp người không chữa, tâm tình không tốt không chữa, nàng đã đụng vào huyệt sủng của hắn rồi.”

Ta há hốc miệng đến mức có thể thả một quả trứng gà.

Nam Cung Minh cuộn tay áo lên, tự mình gõ cửa, cao giọng cầu tình:“A Tử, là ta dẫn người đến xem bệnh.”

Bên trong một tiếng hét to:“Cút!”

Thanh âm kia trầm thấp, xác thực quả thật là giọng đàn ông, ta tiếp tục há mồm chứa trứng gà.

“Cái tên tính tình thối đó..... Nàng ở bên ngoài chờ ta,” Nam Cung Minh kêu nửa ngày, bắt đắc dĩ sờ sờ mũi, hai chân điểm lên đầu tường, đi vào lối quen thuộc, bên trong truyền đến tiếng cãi nhau rất nhỏ, thời gian ước chừng qua nửa nén hương, cửa rốt cục mở. Nam Cung Minh một tay áp giữ Bạch Tử với bản mặt thối, một tay cầm cái hòm thuốc, đón ta đi vào. Thông thuộc dẫn tới phòng bệnh, phát phát tay, làm cho người hầu buồng Thạch Đầu xuống, sau đó đặt Bạch Tử đang giãy dụa lên cái ghế ở trước giường bệnh, đem ngân châm cùng hòm thuốc nhét vào trong tay hắn, ra lệnh,“Ngoan, xem bệnh.”

“Dừng tay!” Bạch Tử bỗng nhiên duy trì không được bản mặt than, la hoảng lên, Nam Cung Minh nhẹ buông tay, hắn lập tức nhảy dựng lên, sắc mặt cực kỳ khó coi, trước tiên từ trong lòng lấy ra đôi bao tay mềm nhẹ bằng tơ tằm rồi đeo vào, sau đó mở hòm thuốc ra, từ bên trong lấy ra rất đôi bao tay bằng da rắn cực mỏng rồi đeo vào, sau đó đứng ở cạnh giường bệnh giữ chờ. Qua một lúc, có một nha hoàn mặt tròn bưng khay bạc tiến thẳng vào, trong khay là một xấp khăn vuông trắng sạch không tỳ vết.

Bạch Tử khôi phục biểu tình núi băng, dùng tay đã mang bao tay, thấm ướt một mảnh khăn vuông, dùng sức lau lại chà xát ở trên cái ghế không có tro bụi, sau đó nhìn kỹ qua khăn vuông không có nửa điểm vết bẩn, mới ngồi xuống. Hai ngón tay ấn lên trên mạch của Thạch Đầu, cau mày nhìn nửa ngày, ra hiệu cho ta cởi bỏ băng vải nhìn chỗ bị thương của hắn, kinh ngạc nói:“Đều đã bị thương thành như vậy, cứ nhiên còn chưa có chết?”

Nào có thầy thuốc hy vọng bệnh nhân chết sớm, ta tức giận gần chết, nhưng lại vẫn sờ sờ đầu Thạch Đầu, bồi tiếp cười nói:“Không thể chết được, thỉnh Bạch thần y không cần phí lòng lo lắng.”

Bạch Tử lạnh nhạt nói:“Có cái gì không thể chết? Người sớm hay muộn đều là phải chết, sớm hay muộn mà thôi.”

Ta nghe xong lời này, chỉ cho rằng hết thuốc chữa rồi, cổ họng từng trận chua xót, ánh mắt đỏ lên, thấp giọng nói:“Cầu thần y nghĩ kỹ lại biện pháp, cứu giúp nam nhân của ta đi, người chết sớm hay chết muộn thì không sao cả, nhưng tâm lý người còn sống thì phải chịu đau lòng.....”

“Ai bên người không có người chết? Nếu đây là đau lòng, thiên hạ lại có ai không có một chút đau lòng?” Có lẽ là mỗi ngày đối mặt với sinh tử, đối với sinh mệnh không có quá nhiều hăng hái, cho nên giọng điệu của Bạch Tử cũng không có tình cảm gì, hắn tựa như một cái máy móc chuyên nghiệp tinh tế, sau khi kiểm tra triệt để cho Thạch Đầu xong, cởi bao tay da rần ra, mở ra hòm Ngọc Thạch chuyên dụng của chính mình, lấy ra bút giấy, kê khai đơn thuốc, cũng không cho người nhà xem qua, mà liền ra hiệu cho được đồng bốc thuốc theo đơn.

Ta cùng Nam Cung Minh thực chờ mong hỏi:“Có thể cứu không thể?”

Bạch Tử lạnh lùng nhìn hai người bất đồng với con mắt đang chờ mong nhìn, lại đeo bao tay da rần, sau khi lấy ra ngân châm đâm vài cái huyết vị rồi nói:“Thể chất của hắn rất thú vị, khung xương cơ thịt toàn thân phân bố thật sự hoàn mỹ, sức khỏe khôi phục không tồi. Nhưng là kinh mạch ở cổ chân bị chặt đứt, nhiều chỗ gãy xương, các loại ngoại thương vô số, tạm thời lưu lại,dùng thử một lần thuốc mới cùng với phương thức trị liệu ngoại thương, hai người các người đều rút ra đi, không cần ở trong này vướng chân vướng tay.”

Đến tột cùng là có thể trị hay là không thể đây hả? Hắn định đem Thạch Đầu làm chuột bạch thí nghiệm sao?

Ta há mồm muốn hỏi, Nam Cung Minh vội vàng tóm lấy, liên tục lôi kéo, tha đi ra ngoài, đi qua mái hiên, mới tinh tế phân phó:“Thể hệ con cháu Bạch gia đều là cuồng mê y học, Bạch Tử chữa bệnh đặc biệt chu đáo tỉ mỉ, gặp phải bệnh nhân mà cảm thấy thú vị sẽ không tính toán tiền bạc, lại càng không qua loa xong việc, ngay cả bệnh nhân mà hắn đều trị không được thì thiên hạ không có người có thể chữa trị. Nhưng hắn có ba cái quy củ, chính là không thể nhìn, không thể hỏi, không thể quăn. Vào trên tay hắn chính là sinh tử được phân định bởi số mệnh, nếu không khởi xương tính khí xấu thì sẽ ngay cả người lẫn giường đều bị quăng ra bên ngoài.”

Cổ đại không có viện y học, nguyên lai kỹ thuật của Bạch gia thần y chính là luyện ra từ trong vô số thí nghiệm chuột bạch, ta nghe đến độ mí mắt co rút:“Người làm sao mà biết?”

Nam Cung Minh chỉ vào chính mình, cực độ buồn bực nói:“Ta bảy tuổi năm ấy bị hắn quăng đi, may mắn khi đó là cha hắn làm đương gia,nhật ta trở về.”

Ta:“.....”

Một lát, Bạch Tử theo trong phòng đi ra, nhìn chúng ta đang khe khẽ nói nhỏ liếc mắt một cái, gọi quần sự đến phân phó, vài cái thị nữ được đồng nói đuôi nhau mà vào, một lát sau, lại nối đuôi nhau mà ra, trên tay cầm đồng lớn đồng lớn mảnh vải nhuộm máu, ta nhìn đến vầng đầu hoa mắt, thiếu chút nữa nghĩ đến Thạch Đầu ở bên trong bị phân thây. Sau lại thừa dịp quần sự cùng Nam Cung Minh nói chuyện ở bên ngoài, lặng lẽ quay lại phòng, ở khe cửa nhìn một chút,lại thấy tay chân Thạch Đầu đều bị mở ra, Bạch Tử cầm cây tú hoa châm tinh xảo thon mảnh, đang cẩn trọng từng chút một khâu kinh mạch cho hắn.

Quần sự đang nịnh hót Nam Cung Minh phát hiện ta đang rình xem, lo lắng không thôi, vội vàng thấp giọng nói:“Đừng khần trương, chủ tử của chúng ta còn mở lồng ngực mổ bụng chữa khỏi cho người ta.”

Ai Cập cổ từng phát hiện thủ thuật giải phẫu khoét hộp sọ tiêu chuẩn cao, danh y Hoa Đà của Trung Quốc cũng đối với giải phẫu ngoại khoa cực có nghiên cứu, nhưng người nổi nghiệp lại vô lực, mà Thạch Đầu nhiều chỗ tình trạng vết thương nghiêm trọng, nếu chỉ dựa vào y dược châm cứu bình thường, sau khi kháng phục cũng sẽ lưu lại tàn tật nghiêm trọng, nay gặp Bạch Tử có gan dùng dao mổ kinh mạch sửa vận xương cốt, động tác thành thạo, lúc khâu lại lưu hành nước chảy mây trôi, hành động liên mạch lưu loát, hiển nhiên là có nhiều nghiên cứu.

Cho nên thói quen khám bệnh bằng Tây y trước khi xuyên qua, cùng với trải qua giải phẫu nhỏ, khiến ta chẳng những không khẩn trương, ngược lại yên tâm .

Chờ đợi dài lâu, ta bắt đầu miên man suy nghĩ, tiến hành suy đoán các loại cầu huyết đối với Bạch Tử, cảm thấy ánh mắt hần sáng trong, cuồng đại y thuật, thật sự không có hiềm nghi là cảm thú gì cả. Ta không muốn lại suy đoán ác ý đi oan uổng người tốt, cho nên tận dụng hết khả năng nghĩ tới phương diện tốt.

Hay là Bạch Tử là do bản thân mắc bệnh sạch sẽ, chán ghét cùng N nam nhân OOX[1] chung một người. Lâm Lạc Nhi hò reo không muốn không muốn, lại dục cự còn nghênh[2] , lại phát hiện năng có bàn tay vàng và thể chất dị thường, bệnh nghiên cứu được vật học phát tác, muốn bắt nằng làm thực nghiệm cho bí được, thí nghiệm trên phương diện của cơ thể người có giới hạn cực cao nào đó?

[1] OOX: quan hệ TD

[2] Dục cự còn nghênh: cự tuyệt quan hệ TD nhưng lại vẫn đáp ứng.

Ta thừa dịp lúc thị nữ đi ra, lại một lần nữa cật lực vụng trộm hương khe cửa, nhìn trộm mỹ nhân thần y đang cố gắng khâu lại, đánh rùng mình một cái.

72. Chương 73: Phá Bể

Ông trời phù hộ, mắt của Thạch Đầu không có bị mù, chỉ là mắt trái thoáng bị hao tổn, thị lực giảm xuống. Hai mắt đều có thể nhìn vẫn như bình thường, nhưng khi che khuất mắt phải để nhìn vật, nhìn xa xa sẽ có chút mơ hồ. Ta vui mừng rất nhiều, Bạch Tử đã kích nói:“Mắt trái của hần bị hao tổn, hai mắt nhìn vật có khác biệt, năm rộng tháng dài, mắt phải hao tổn quá độ, sớm hay muộn thì cũng sẽ biến thành giống như mắt trái.”

Ta vội vàng tìm tờ giấy trắng, vẽ ước chừng những rặng núi lớn núi nhỏ, treo lên trên tường, bảo thị nữ dùng thìa xúc cơm phân biệt che khuất mắt trái mắt phải của Thạch Đầu, cho hần làm một chút thí nghiệm về độ thị lực bị hao tổn, sau đó chán nản phát hiện thị lực của hần theo nguyên bản phi công 2.0 biến thành ước chừng 0.3 độ cận thị.

Thị lực của Thạch Đầu khác biệt tạm thời không biểu hiện ra, không biết nỗi khổ này, cũng không để tâm.

Nhưng là trước khi xuyên qua ta từng bị cận thị, sâu sắc chịu nỗi khổ này, nghĩ đến thế giới này không có kính mắt, cơn phẫn nộ trong lòng liền bốc cháy, lập tức ngồi ở đầu giường, đích thân bắt tay truyền thụ võ lâm bí tịch độc nhất vô nhị của thế kỷ hai mươi mốt: [vật lý trị liệu mắt] cho hần, lại dạy phải dùng nhiều cầu kỳ [1] với cây long nhân pha nước uống.

“Nàng giúp ta pha nước, nếu không không uống.” Thạch Đầu mất hứng than thở, hần thích động không thích tĩnh, nay tay chân không cho phép nhúc nhích, liền giống như Tôn Ngộ Không mắc phải lời nguyên của vòng Kim Cô, cả người khó chịu, hần không thể lật đến lật đi, nhảy xuống giường chạy hai bước.

Hần động một lần ta liền tát hần một cái, thấy tiểu tử kia không sợ đau, đành phải uy hiếp nói:“ Khó chịu nữa cũng phải chịu đựng! Nếu chàng thực sự đem chính mình thành tàn phế ! Ta..... Ta sẽ không muốn chàng !”

Thạch Đầu mặt hơi hơi đỏ một chút, không động dậy loạn xạ nữa, nhưng lại đảo mắt nhìn đến bên ngoài có được đồng đi qua, lập tức áp dụng giáo huấn của đại nam nhân, nói:“Ta muốn động liền động, ai quan

tâm nàng muốn hay không muốn ta ?!”

Ta đối với màn diễn xuất này của hấn thực giận, phản bác lại, nói:“Được lắm, chàng cái tên tiểu tử xấu xa này, cẩn thận ta sẽ hồng hạnh xuất tường ở sau lưng chàng!”

Thạch Đầusừng sốt nói:“Nàng như vậy không biết xấu hổ sao?! Trừ bỏ ta ra thì có ai muốn chứ?”

Ta lấy tay chỉ lên trên đầu hấn, cố ý gõ từng cái từng cái một, rồi đếm:“Trương Tam Lý Tứ Vương Ngũ Triệu Lục, chàng quân được ta có ai muốn hả?!”

Thạch Đầu không hé răng .

Ta thấy hấn sinh khí, lập tức thấy hối hận, hai người đồng sinh cộng tử đã trải qua nhiều chuyện như vậy, lại biết rõ hấn thích sĩ diện trước mặt người khác ghét trách cứ, nay cả người đều là thương, chịu không nổi kích thích, ta làm sao có thể nói lời nói mà không dùng đầu óc, lung tung mạnh miệng? Nghĩ đến đây, ta vội vàng vươn tay định sờ sờ đầu hấn nói xin lỗi.

Không ngờ, Thạch Đầu đột nhiên há mồm, giống như con chó nhỏ hung hăng cắn một phát lên trên mu bàn tay của ta, đau đến mức khiến ta kêu thảm thiết một tiếng, liên tục cầu xin tha thứ, thề tuyệt đối sẽ không thay đổi thất thường, không tìm Trương Tam Lý Tứ, mới bằng lòng nhả ra.....

Hấn nói:“Nàng tới gần chút.”

Ta xoa xoa tay, nước mắt giàn giụa, không thuận theo.

Hấn lại nói:“Nàng cúi đầu, lại đây chút.”

Ta nhìn bốn dấu răng nhỏ đỏ lừ lừ, liều chết không thuận theo.

Hấn thở dài:“Lại đây, ta có điều bí mật muốn nói với nàng.”

Ta nghĩ một chút, rốt cục nghe theo .

“Đến gần hơn một chút, lại gần đây một chút.....”

Tiến lại gần, ta đang muốn mở miệng, hấn bỗng nhiên không nói nữa, hơi hơi ngẩng đầu, duỗi thẳng thân lên, nhẹ nhàng hôn lên môi ta.

Phát sốt làm cho nhiệt độ cơ thể của hấn rất nóng, đầu lưỡi mang theo vị thuốc đắng chát cùng một chút xiu vị ngọt của mật đường, tràn ngập khoang miệng, nóng cháy giống như lò luyện, đem dung nham nóng bỏng khuynh nhập với núi băng, rốt cục xé bỏ tấm màn ngăn cách, phá bỏ hàng phòng ngự. Đầu lưỡi giao triền không hề run run nữa, hàm răng khê chạm lẫn nhau không hề sợ hãi nữa, cảm giác thật kỳ diệu tốt đẹp, ta rốt cục học được đáp lại nụ hôn ngọt ngào nghếch vụng về mà lại ôn nhu này, mỗi một tác da thịt đều khát vọng nhiệt độ cơ thể của đối phương, kẻ sát gần bó, không muốn li khai.

Nguyên lai hôn cũng không đáng sợ, chỉ là chưa gặp được người ấy để yêu.

Nguyên lai yêu cũng không khó hiểu, chỉ cần hôn người ấy có thể hiểu được.

Bạch tuộc đập nát bình, ngo ngoe bò ra bờ cát, phát hiện nước biển mặn mặn diệu kỳ, san hô điểm lệ, bèo nước khiêu vũ, thế giới bát ngát, tựa như không điểm dừng.

Nó phát hiện thế giới này không phải chỉ có bi kịch, còn có trời xanh mây trắng, chim hót líu lo hoa thơm ngào ngạt, còn có ruộng lúa mười dặm, mục tiếng sáo mục, còn có cánh chim ưng bay liệng trên sa mạc rộng lớn, lẻ loi như làn khói. Chính là ta trốn tránh ẩn núp, lo lắng đề phòng, thiếu chút nữa bỏ qua một đường phong cảnh đẹp, thiếu chút nữa bỏ lỡ hấn.

Ta hôn một chút, tinh tế hôn, hôn lên mái tóc dài mềm mại của hấn, hôn lên hàng mi rậm đậm, hôn lên cặp mắt bị thương, hôn lên chiếc mũi bị bôi thuốc, hôn lên hai gò má bị cắt bởi đao thương, hôn lên đôi môi khô nứt.....

May mắn, tới kịp, không có bỏ lỡ hấn.

Ta gắt gao cầm tay hấn, Thạch Đầu lật lại tay nắm chặt lại, nắm xương tay của ta đến phát đau, hấn lẳng lặng nói:“Lạc Nhi, đợi lành thương, chúng ta liền đi thảo nguyên, thăm đại ca.....”

Ta ghi nhớ lời dặn của bác sĩ, không nên làm cho cảm xúc của bệnh nhân chịu kích thích, chỉ có thể miễn cưỡng cười vui liên tục gật đầu: “Mang theo rượu mạnh tới, Thác Bạt đại ca nhất định rất vui mừng.”

Thạch Đầu cũng không nói tiếp, thật lâu sau thở dài một tiếng: “Ta mắc nợ đại ca, cả đời này cũng không đền hết được.”

Ta biết hẳn đã đoán ra chân tướng rồi, quay đầu nhìn lá rụng ở phía ngoài cửa sổ, không dám nhìn hẳn nữa.

Thạch Đầu nhìn chằm chằm trần nhà, nhỏ nhẹ nói: “Đại ca trọng tình nghĩa, hiếm mà nàng không thích được ngay, ta biết hẳn sẽ không bỏ lại nàng một mình chạy trốn, nhất định là đi nghĩ cách cứu viện, liền để nàng kéo dẫn Long súc sinh, yên lặng quan sát biến cố bất ngờ sẽ xảy ra. Ta biết chính mình khó thoát khỏi đường chết, nhưng nàng còn có một đường sống, nếu đem nàng phó thác cho đại ca, hẳn sẽ coi sóc nàng so với trông mắt còn thận trọng hơn, nhưng là ta vụn vụn không nghĩ tới.....”

Ta không dám trả lời.

Ngón cái của Thạch Đầu xoa đi xoa lại đường vân tay ở trong lòng bàn tay ta, cách một hồi lâu mới nói: “Lúc đó, ta giống như là phát điên, nghĩ, thà rằng mình chết, cũng không thể để cho nàng chết, bởi vì nếu nàng chết rồi, trên đời này sẽ không có người mỗi ngày sẽ nghĩ đến ta.”

Ta kinh ngạc một chút.

“Phụ thân mất, đại ca mất, Lạc Nhi..... Ở cạnh ta chỉ có nàng thôi, nàng đừng buông tay.” Thạch Đầu giống như quay về thời điểm chín tuổi lúc phụ thân qua đời, xưa nay kiên cường trưởng thành sớm, hẳn chỉ có những lúc như thế này mới có thể biến trở lại thành cái đứa bé yếu ớt bất lực kia, sẽ ở trong bóng đêm vụng trộm rơi lệ. Hẳn si ngốc nhìn ta, trong mắt tràn đầy khẩn cầu cùng kỳ vọng, “Cho dù ta chết, nàng cũng không thể quên ta.”

Như buổi đêm năm ấy sao rơi đầy trời, ta kiên định nắm chặt tay hẳn, lại thề lần nữa: “Ta sẽ cùng chàng, vĩnh viễn làm bạn cùng chàng, chàng biết không? Ông trời sắp đặt con người rất công bình, khoa học đã từng có luận chứng, nói là năng lực chịu đựng trong tâm lý của nữ nhân cứng cỏi hơn một ít, tuổi thọ cũng lâu dài hơn một ít so với nam nhân, chờ sau khi biến thành ông già bà già, ta sẽ chết muộn hơn chút so với chàng, thu thập phòng ở, xử lý việc nhà, tương lai chàng phải đợi ta ở trên cầu Nại Hà, hai ta còn phải giúp đỡ nhau mà đi.”

Thạch Đầu nhin không được nở nụ cười, mắng: “Chỉ nói hươu nói vượn, Khoa Học không phải là tên của con gà hoa lau nhỏ mà trước kia nàng nuôi sao? Nó ở đâu ra có thể luận chứng hả? Năng lực chịu đựng của nữ nhân sao có thể mạnh hơn có thể so với nam nhân? Cũng không biết nàng từ nơi nào học được nhiều ngụ ý biện như vậy!”

Nhớ tới Khoa Học bị hẳn trộm để hầm ăn, ta mặt đỏ tai hồng, nhảy xuống giường, xông tới phòng bếp nhỏ bưng canh gà ra cho hẳn.

Lại thấy Nam Cung Minh đang ẩm đạm đứng ở sau tường hoa của hành lang gấp khúc, nhìn ta đến thất thần, thẳng đến khi Bạch Tử ở bên cạnh kéo hẳn vài lần, mới tập tễnh rời đi. Khi rời đi, Bạch Tử quay đầu nhìn ta liếc mắt một cái, lúc ngoái đầu nhìn lại, như hàn cung trích tiễn, không vui không buồn, lại lạnh lùng khiến cho tâm lý của ta có chút sợ hãi khó hiểu.

73. Chương 74: Tiểu Hỉ

Quản sự của Bạch gia an bài chỗ ở cho ta, ta từ chối cho qua, vẫn là cực nhọc cả ngày lẫn đêm canh giữ ở bên cạnh Thạch Đầu để chiếu cố, mới chiếu cố hai ngày, Thạch Đầu liền một cước đá ta đi ra, còn trách mắng: “Đều gây còm nhom thành phẩm chất thứ hạng này rồi, còn quan tâm mù quáng! Nếu mà một mội suy sụp, ta sẽ mặc kệ nàng đấy!”

Ta không thể không quan tâm.

Bạch Tử là tên cuồng si y học, sắp xếp quản lý việc nhà toàn dựa vào quản sự. Đại bộ phận bệnh nhân đến tìm thầy thuốc chữa bệnh đều trú tại sân viện riêng biệt ở bên ngoài của Độ Ách sơn trang, để hẳn mỗi ngày đi qua chẩn bệnh, bộ phận nhỏ bệnh hoạn đặc thù thì mới có thể ở tại bên trong sơn trang. Bọn ta nhờ phúc của Nam Cung Minh, hưởng thụ đãi ngộ VIP, trụ tại tiểu viện độc lập, gần với vườn hoa, dựa vào núi, cạnh bờ sông, còn có thị nữ được đồng chuyên môn hầu hạ. Bình thường trụ ở loại tiểu viện đặc thù này, chữa bệnh đều là đệ tử thế gia có quan hệ tốt với Bạch gia, lúc phát tiền thưởng, bạc đều là vung như nước chảy. Ta cùng Thạch Đầu căn bản cũng có mấy đồng tiền, tất cả đều mất hết khi rơi vào rủi ro trong lúc gặp Long cầm thú, nay mỗi ngày ăn với uống không phải trả tiền, ở không mất đồng nào, lấy không được, lại ngay cả một lạng bạc cũng chưa bao giờ phát thưởng cho người ta.

Vài ngày đầu, Bạch Tử mỗi ngày lại tới đây tuần tra, lại có Nam Cung Minh chạy ngược chạy xuôi biểu hiện ân cần, bọn thị nữ được đồng không dám khinh mạn, trên toàn diện còn không có trở ngại. Sau lại biết chúng ta không phải là người có tiền có thế, Bạch Tử lại không quá tiếp đãi săn sóc, liền dần dần trở nên lơ đãng. Hơn nữa thế giới này không có tốt lành hay khinh rẻ, không cấm kỵ nam nữ cưới hỏi, bọn thị nữ xinh đẹp mỹ lệ ở đây, không hề hiếm, đều bày tỏ ái mộ cho Nam Cung Minh anh tuấn nhiều tiền, ôn hoà nho nhã, từng người một đều mơ mộng bay lên đầu cành cây biến thành phượng hoàng, trèo lên con rùa vàng này, làm chủ mẫu của Nam Cung gia, câu dẫn tranh đoạt đánh nhau còn kịch liệt hơn so với văn trạch đấu ta xem trước kia, nhưng Nam Cung Minh rõ ràng chỉ muốn gặp ta, hận không thể mười hai canh giờ vây quanh xoay quanh ta, cho nên.....

Nghe nói Bạch Tử từng đem người lấy sai được, làm hại bệnh nhân của hắn, tha đi đánh chết, cho nên bọn họ không dám xằng bậy trong việc cung ứng dược vật, chỉ là kéo dài thời gian bốc thuốc nấu dược. Nhưng là phương diện đồ dùng sinh hoạt cũng là rối tinh rối mù, thực vật được đưa tới nhìn bên ngoài thì tươi sạch, bên trong không phải ôi thiu thì là mục nát, hoặc là cho nhiều thêm hai vốc muối, hoặc là không uối, bên trong canh gà chỉ có hai khẩu xương, trong canh cá thì lại là xương dầm còn thừa của lúc trước. Nước nóng với trà nóng lại càng đừng nói, nước được đưa lên còn có thể dư lại một chút độ ấm, đã coi như không tồi rồi. Nói tóm lại vài từ, chính là liếc ngang liếc dọc, bởi móc thiếu sót châm chọc ta nhiều chuyện thích xen vào việc của người khác, không xứng đáng để sai sử các nàng, sau đó việc ai người ấy làm, ngóc dưới mái hiên cắn hạt dưa nói chuyện phiếm.

Tới cửa cầu người khiến ta quả thật không có biện pháp cáo trạng, Bạch Tử chỉ để ý chữa bệnh, hẳn một mực không biết gì về việc sinh hoạt lặt vặt. Nam Cung Minh và ta quan hệ mật thiết, nhưng cũng không phải là chủ nhân của nơi này, hơn nữa ta không thể lại mắc nợ nhân tình với hắn, đành phải cầm hà bao rồng tuế đến hỏi Thạch Đầu: “Chúng ta không có tiền chi tiêu hằng ngày, làm sao bây giờ?”

Thạch Đầu trầm tư một lát, trả lời: “Chờ ta lành lại rồi, đi lấy bả đao chặn đường cướp bóc, mượn mấy lượng bạc lại đi Kì Liên Sơn lấy bảo tàng.”

Ta tỏ vẻ rất tán thành đối với lối suy nghĩ sâu xa của hắn, cũng mưu tính đi cướp của người giàu chia cho người nghèo cùng N cái phương án, cụ thể có thể tham khảo anh hùng trộm cắp Paul, quái đạo hai mươi mốt tướng mạo [1], anh hùng Batman vân vân.....

[1] K20- Legend of the mask: phim/truyện tranh của Nhật Bản, tên phim là Quái nhân mặt nạ, nói về tên trộm bí ẩn chuyên cướp của kẻ giàu chia cho người nghèo. Xem thêm

Thạch Đầu cười đến thiếu chút nữa miệng vết thương đau nhức, sau đó vuốt đầu ta an ủi nói: “Trước nhin một chút, chi phí ăn uống ta không quan tâm, lời nói mĩa mai lạnh nhạt nghe liền mặc kệ, đợi lành thương, cho nàng đánh vòng tay bằng vàng, vòng cổ vàng, trăm cài tóc vàng, hết thấy phải nặng nhất lớn nhất! Đều là đeo đây người!”

Ta “Phi” hẳn một ngụm, thấy hắn tâm tình rất tốt, liền đem chuyện lúc nhỏ dùng bạc trải giường nói ra, thấy hắn không ngừng cười, nửa đùa giỡn gắt gỏng nói: “Chờ sau khi chàng có tiền, ta không chỉ muốn dùng vàng đến trải giường, cái đồ vật trong nhà gì cũng đều phải làm bằng vàng! Còn muốn dùng vàng để trải đường!”

Thạch Đầu chỉ ngây ngốc nhìn ta nửa ngày, sợ hãi than hỏi: “Cái bô cũng muốn bằng vàng hả?!”

Ta nhìn bộ dạng ngốc nghếch của hắn, cười đến một lúc lâu, tích tụ trong lòng trở thành hờn không, cảm thấy cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là biện pháp. Liền lấy ra mấy thứ mang đi từ chỗ Long cầm thú,

bộ diêu[2] Bát Bảo tơ cuốn điểm hoa mai xanh ngọc, cùng vòng tai và vòng tay được chế từ dương chi bạch ngọc, do dự thật lâu, cảm thấy ba kiện trang sức này mặc dù vô giá, ta cũng không có thể đổi bán, để tránh bị tìm ra tung tích.

[2] Bộ diêu: vật đựng đưa dùng để trang trí làm đẹp cho phụ nữ.

Cuối cùng hạ quyết tâm, đưa bộ diêu cho Bạch gia tổng quản, đưa vòng tay cho Hạnh đại nương-quản được phòng, đem vòng tai đưa cho phu nhân của Ngô tổng quản-quản chế được, cười dặn dò bọn họ tương lai giữ lại cho nữ nhi áp đáy hòm.

Dù là ba vị tổng quản kiến thức rộng rãi, cũng chưa từng nhận qua trang sức quý trọng như vậy. Khuôn mặt già nua, ngay tại trận, cười đến tươi như hoa. Thuộc trị thương và đồ dùng của Thạch Đầu cuối cùng được đảm bảo.

Về phần những người khác châm biếm bóng gió bên tai, ta đem da mặt làm cho dày thêm vài phần, lười quan tâm tới bọn họ. Hương vị của canh mà nhạt, thì tự mình đi phòng bếp lấy hai nắm muối, hương vị mặn, tự mình đi thêm chút nước. Lúc muốn ăn, liền tội nghiệp đi tìm nhóm được đồng hoặc nam đầy tớ làm việc ở phòng bếp, dựa vào khung cửa, lấy khăn tay nhỏ bé bôi gừng tươi, chùi xoa đỏ vành mắt, thê thê thăm thăm tìm kiếm này nọ, giả dạng so với nữ chủ bi tình càng đáng thương hơn.

Lâm Lạc Nhi sắc đẹp khuynh thành, khóc lên lại càng thêm động lòng người, giây sát hết thấy sinh vật giống đực. Chưa dùng đến ba khắc chung, gà cũng có, cá cũng có, rau xanh cũng có, ta lại hướng về phía bọn họ cười hai cái, than cũng có, nước cũng có, sau đó cầm tất cả, quay về nấu bếp riêng cho Thạch Đầu, làm cho hán nằm thông dong thoải mái. Đám thị nữ kia tức giận đến độ muốn lấy mạng, muốn chửi ta, nhưng Bạch Tử không quản chuyện, tổng quản bị thu mua, ta lại là khách nhân, các nàng chỉ có thể chế giễu mỉa mai ngầm đâm chọc, mỗi ngày ở ngoài cửa mắng ta là làm việc “Không biết xấu hổ”, “Hồ ly tinh”.

Ta nghe những lời kịch kinh điển từ văn trạch đấu, xem thủ đoạn kinh điển trong văn trạch đấu, trong lòng cảm thán ngàn vạn, nếu ta nắm đó xuyên qua đến, chỉ cần ứng phó những việc nhỏ này thì tốt biết bao a?! Ta cam đoan có thể nhện cười, nghe các nàng mắng trên ba canh giờ mà không thay đổi, mặc kệ là tiểu thiếp tới cửa hay là bị đánh bằng roi, đều có thể mặt không đổi sắc tim không đập.....

Chỉ cần không bị chết cháy, không đi giết người phân thân, không bị X ngược đãi, cuộc sống đều rất tốt đẹp!

Lại qua vài ngày, ta phát hiện cái tiểu nha đầu kia kêu Tiểu Hỉ ở tại cách vách, cũng là một viện riêng biệt, Bạch Tử cơ hồ mỗi ngày đều đi hai ba lần, vào nhà nửa ngày không đi ra. Lại không biết hán có phải hay không thật sự là ngu ngốc trong cuộc sống sinh hoạt, tuy rằng sủng tiểu nha đầu này, chỉ xem xét bảo bọn thị nữ chiếu cố tốt, đối với sinh hoạt hàng ngày của nàng cũng không để tâm.

Kết quả bọn thị nữ bằng mặt không bằng lòng, ở mặt ngoài không tồi, không ngừng lén làm chuyện nhỏ. Thường xuyên cắt xén ăn vụng, trộm dùng các đồ dùng được chia cấp cho nàng, mà tiểu nha đầu kia không phải giả ngây thơ, nàng thật sự bị ngốc, chỉ số thông minh giống như trẻ nhỏ tám chín tuổi, thoáng dễ dàng hai câu, liền vui tươi hơn hờn cầm bạc nguyên bảo cùng người đối lấy hạt dưa vàng, hơn nữa vui thích đến cười không ngừng.

Người ta mắng nàng, nàng cũng không hiểu, còn tưởng rằng là lời hay, một cái bộ dạng cười ngây ngô, mỗi ngày đuổi theo mèo chạy khắp nơi, thường thường cũng chạy tới trong sân của chúng ta, thấy ta liền kêu “Thiên tiên tỷ tỷ”, sau đó kêu Thạch Đầu là “Sẽ Không Động ca ca”.

Chỉ cần không phải là nữ chủ, nữ xứng tranh giành nam nhân với ta, ta không chán ghét đứa nhỏ không có tâm cơ như thế này, trong lòng không có gánh nặng khi cùng nàng ở một chỗ, không cần tính kế cái gì. Liền thường xuyên chăm sóc nàng, có ăn ngon trò chơi vui, đều lưu lại một phần cho nàng, còn có một lần từng giúp nàng lên mái hiên tìm mèo.

Nàng lập tức thích ta, thường xuyên lú lú lại đây hàn huyên chơi đùa với ta, nói chuyện không ngừng, còn lôi kéo Bạch Tử muốn “Sẽ Không Động ca ca” mau chóng lành bệnh, ồn ào náo nhiệt đến mức Bạch Tử phải đi đến phòng bệnh của Thạch Đầu nhiều thêm hai lần.

Lúc ta vụng trộm nấu bếp riêng, nàng giúp ta trộm củi lửa.

Ta cảm thán hoa tàn rồi, nàng liền nói hoa về nhà rồi.

Ta nói nàng quá ngây thơ, nàng chớp chớp mắt hỏi ta, cái gì là ngây thơ?

Ta bảo nàng bắt cá, nàng bắt cá chép trong ao đem tới.

Dù sao..... Ở chung cũng khá vui vẻ.

Bạch Tử không thích chúng ta tiếp cận cho lắm, tựa hồ rất lo lắng Tiểu Hỉ, lén răn dạy nàng vài lần, cũng cảnh cáo ta vài lần. Ta liền đem chuyện bọn thị nữ đã làm nói cho hắn, khuyên cáo:“Người thật sự thích nàng, liền chăm sóc nhiều hơn một chút, nàng tâm tư đơn thuần, vừa dễ dàng tin tưởng người khác, cũng dễ dàng bị lừa.”

Tiểu Hỉ đối với Bạch Tử cũng là lúc thì vui lúc thì không vui, trong chốc lát nháo muốn tìm hắn làm bạn, trong chốc lát lại chán ghét hắn, chán ghét đến mức muốn chạy trốn, ta hỗ trợ, thật vất vả tìm ra nàng từ gầm giường, nàng nước mắt lưng tròng lên án:“Bạch đại ca luôn dùng kim đâm ta, còn rót thuốc đắng, ta chán ghét hắn!”

Ta bắt đắc dĩ nâng trán, giải thích:“Người thân thể không tốt, hắn cho người châm cứu là đúng, nếu là sợ đau, bệnh liền theo cả đời không khỏi.”

Nàng hướng về ngón tay, suy nghĩ nửa ngày, vẫn là đuổi theo sau mà đi đến bên Bạch Tử.

Bạch Tử nắm tay nàng, một người tuyệt mỹ một người đáng yêu, hai người chậm rãi đi dưới chỗ hoa rợp. Về mặt của Bạch Tử so với bình thường nhu hòa hơn rất nhiều, hắn một bên kể câu chuyện cổ tích không biết từ quyển sách nào đọc được, một bên đáp ứng mang theo nàng đi nhìn hoa đăng, cái bóng phía sau lưng bọn họ được ánh tịch dương kéo ra thật dài, thoát nhìn phi thường ấm áp, đẹp đến mức như ảo giác.

Đại khái là hiệu ứng cánh bướm, tình tiết truyện cũng đã thay đổi.

Nay thần y có người trong lòng, lại chán ghét ta, nhất định sẽ không trở thành cầm thú.

Ta hâm mộ nhìn theo đôi Kim Đồng Ngọc Nữ này rời đi, nhưng là trong lòng luôn luôn có một tia quái dị nói không nên lời, mặc danh kỳ diệu tụ hợp vòng quanh ở trong lòng, không gạt ra được.

74. Chương 75: Tương Lai

Nhập viện ngày thứ mười lăm, Nam Cung đại thiếu gia cuối cùng phát hiện ra cảnh ngộ bản cùng quần bách của ta, nhét một xấp kim phiếu thật dày đến, ta bắn khoản tự tôn của Thạch Đầu, kiên quyết yển chuyển cự tuyệt bố thí từ tình địch của hắn, Nam Cung Minh phiền muộn mà đi. Qua hai ngày, lại lấy một xấp giấy tờ đến đây, ở trên cùng là hai bản giấy phép thông hành hoán đổi tên mới cùng chứng minh thân phận, toàn bộ đều có con dấu của quan phủ, phía dưới thêm đến ước chừng hơn một ngàn lượng ngân phiếu đủ cái mệnh giá lớn nhỏ.

Nam Cung Minh nói:“ Thân phận nguyên bản của các người, ta đã làm cho quan phủ báo thành bị bệnh mà chết rồi, thân phận mới là nông hộ ở trong hồ sơ đã được trình báo lên quan phủ, có thuế má ghi chép chính thức cùng hồ sơ lưu trữ của quan phủ, nơi sinh là ở Dương thôn, huyện Tây Nam An, nơi đó đang gặp phải nạn hạn hán, chạy nạn giả thật rất nhiều, các người một đường chuẩn bị, cẩn thận ứng phó, hắn là không xảy ra đại loạn, đợi đi đến ngoài cửa biên giới, tiêu tiền chuẩn bị một chút đưa cho quan phủ, mua và xây nhà cũng dễ dàng. Mặt khác, ngàn lượng bạc này là tiền thưởng chưa phát khi Thạch Đầu làm hắc vệ, còn có tiền tiêu vật hàng tháng không đến lĩnh của nàng lúc rời đi Nam Cung phủ, cũng là số định mức mà các người nên được, cho nên nhận lấy đi. Chờ sống sót qua mấy ngày này, bằng bản lĩnh của Thạch Đầu, tương lai cũng không dễ dàng chịu đói.”

Ta nhìn về phía Thạch Đầu, hắn hướng về phía ta gật gật đầu, ta bèn tiếp nhận.

Nam Cung Minh lại cực nghiêm túc nói với Thạch Đầu:“Người là phản đồ của Nam Cung thế gia, ta phải nên phế đi võ công của người, lại e ngại có kẻ thù tới cửa, Lạc Nhi phải chịu khổ, đành phải tạm thời gác xuống việc này. Chỉ là người về sau hành tẩu giang hồ không thể nhắc tới tên của Nam Cung gia, cũng

không thể ở trước mặt mọi người sử dụng võ công độc môn của Nam Cung gia làm việc ác, để tránh hủy hoại danh dự của Nam Cung gia. Nếu ta nghe được lời đồn đại gì không tốt, liền sẽ không cho người thêm cơ hội lần thứ hai nữa, nhất định đuổi cùng giết tận.”

Thạch Đầu có tuyệt thế bí tịch trong bảo tàng, đối với việc này lơ đãng không quan tâm, nhếch miệng cười, lộ ra hai hàm răng đều đặn, đáp ứng nhanh như tên bắn .

Ta biết Nam Cung Minh thật sự nguyện ý buông tha cho chúng ta, mang theo sự tôn trọng ở trong lòng, ngàn ân vạn tạ, tự mình đưa hắn ra đến bên ngoài cánh cửa thứ hai. Hắn chậm rãi xoay người, chậm rãi rời đi, thân ảnh màu lam chậm rãi xuyên qua cây cầu nhỏ, nhìn hồi lâu, bỗng nhiên đặt câu hỏi:“Nàng thực sự không hối hận?”

Ta lắc đầu.

“Đúng vậy, nàng ngay từ lúc ban đầu liền quyết định, tự nhiên sẽ không hối hận.” Hắn muốn mỉm cười, nhưng biểu hiện trong nụ cười dường như không được chua sót, hắn ngẩng đầu nhìn núi cao xa xa, trên núi trải khắp lá phong hiệp đỏ rực, đan xen màu vàng của cây bạch quả ở bên cạnh, sáng lạn như gấm, liền xoay đầu dặn dò,“Tiếp qua hai tháng liền bắt đầu mùa đông, trên núi rất lạnh, nàng phải chú ý thân thể.”

Ta gật gật đầu, không lời nào để nói.

Bầu trời không có chim nhận bay về phía nam, trong hồ chim thiên nga đang rửa lông rũ nhau từng đợt từng đợt kêu í ới, Nam Cung Minh nhìn đàn chim một hồi, cười nói:“Ta mới trước đây mang nàng đi nhà thủy tạ về thiên nga, nàng thế nào cũng không thích đi, nói chim chóc bị nuôi trong chuồng thực đáng thương. Ta trước kia không hiểu, chỉ nghĩ đến nàng là tiểu cô nương có đáy lòng thiện lương, thích thương thu bị nguyệt, nay cuối cùng hiểu được, nàng đáng thương không chỉ là chim chóc, cũng là chính bản thân nàng. Nàng cùng với thiên nga đang rửa lông này giống nhau, không thích cái nhà giam lạnh như băng kia của Nam Cung thế gia.”

“Sai lầm rồi,” Ta nhẹ nhàng mà nói,“Ta đáng thương không phải ta, mà là huynh.”

Nam Cung Minh hô hấp cơ hồ ngừng lại, sắc mặt có chút trắng bệch.

Ta nghĩ hắn đại khái hiểu lầm cái gì, vội vàng giải thích:“[Sơn Hải chí][Hải thuyết][Alia Hải chí]..... Huynh chưa từng bao giờ thích cái gì võ lâm tranh bá? Muốn lập ra cái kế hoạch đại nghiệp to lớn gì cả? Con hư cổ dài, con chim to lớn không biết bay, người cổ dài, còn có rất nhiều rất nhiều bản đồ mà huynh vụng trộm vẽ, huynh dám nói huynh không muốn chính mắt đi xem mấy thứ này à?”

Nam Cung Minh bất đắc dĩ nói:“Ta nằm mơ đều muốn, chính là.....”

Ta khuyên nhủ:“Việc đại nghiệp to lớn của gia đình, trách nhiệm lớn lao, bộ gõ xiềng bị Nam Cung thế gia đóng buộc trên người huynh còn nặng hơn so với ta, nhưng là một ngày nào đó huynh sẽ dỡ bỏ xuống, cho nên trăm ngàn lần đừng học cha huynh dâm loạn đến suy sụp thân mình như vậy, bên ngoài thế giới tốt đẹp còn đang chờ huynh đi nghiên cứu đấy. Nghe nói phía bắc cực có loài gấu toàn thân tuyết trắng, bắt cá làm thức ăn. Rừng mưa ở phía tây có hoa có khả năng ăn thịt người, chuột có thể bay, có ngựa toàn thân là những dải vân màu đen trắng, sâu dưới hải dương có cá voi ấy chục thước, nói không chừng là cá côn[1] trong truyền thuyết. Huynh chẳng lẽ không muốn chính mắt đi xem? Trở về lại viết ra bản [Nam Cung du ký].”

[1] Cá côn: cá khổng lồ trong truyền thuyết. xem thêm

“Lạc Nhi nàng cũng cho rằng trên đời thực sự có cá côn sao?” Nam Cung Minh hưng trí bỗng nhiên lại bị khơi mào, trong ánh mắt lóe nóng bỏng hào quang.

Ta thấy hắn cao hứng, cũng vui mừng nói:“Ta nghe nói có, cũng không khẳng định, bất quá huynh có thể đi nhìn xem, trở về nói ọi người.”

“Đúng vậy, ra biển thám hiểm đúng không? Cha đã không thể quản được ta nữa rồi,” Nam Cung Minh nhìn bầu trời, giống như phát hiện ra đại lục mới, lâm vào khát khao, hắn vui vẻ nói với ta,“Nếu có ngày ta tìm được mấy thứ này rồi, trở về nhất định nói cho nàng.”

Trong thế giới này, di chuyển trên đường biển đang lúc phát triển nhanh chóng, có nhiều ngoại nhân đến Trung thổ làm buôn bán, nhưng đi xa từ đầu tới cuối tràn ngập nguy hiểm, ta đối với đề nghị của mình có điểm hối hận, lo lắng dằn dỗi vài câu.

Không ngờ, Nam Cung Minh rất hiếm khi lại bác bỏ ta một hồi: “Nữ nhân chính là tóc dài kiến thức ngắn, sợ khổ sợ mệt, thường hay thích lo lắng. Việc này nếu không có nguy hiểm, có thể đến phiên ta đi phát hiện sao? Trách không được thuyền biển không cho phép nữ nhân đi lên.”

Ta yếu đuối cúi đầu thụ giáo, mặc hắn tiếp tục như chiến mã bay vút lên trời[2] lâm vào vọng tưởng.

[2] Góc: Thiên mã hành không= chỉ suy nghĩ ảo tưởng.

Bên đầu kia của cầu nhỏ, Bạch Tử đang từ trong viện của Tiểu Hỉ quay đầu đi ra, bắt gặp chúng ta đang tán gẫu với nhau thật vui, liền đi lại đây hồ nghi nhìn một hồi, sau đó hỏi: “A Minh người ở trong này làm cái gì?”

Nam Cung Minh lập tức vỗ bả vai hắn, tùy tiện nói: “Lạc Nhi muội muội tối nay đi ra khỏi biên giới, nàng thân mình đơn bạc, không thể học võ, vạn nhất gặp phải nguy hiểm, ta sợ tên ngốc Thạch Đầu kia không bảo vệ được. Trên tay người không phải có nhiều mê dược, thuốc trị thương, độc dược sao? Lấy một ít đến đưa cho nàng phòng thân đi!”

Bạch Tử kinh hãi thất sắc, lập tức dùng bàn tay có đeo bao tay đập móng vuốt của hắn xuống, giống như phải vì khuẩn gây bệnh ở trên quần áo, phải đến mấy chục lần, phần nộ nói: “Ta nhấn mạnh lần thứ ba trăm hai mươi bốn! Tay là thứ dơ bẩn nhất, không đeo bao tay không cho phép lung tung đụng chạm vào ta! Ai biết người sờ qua cái gì đó không sạch sẽ chứ?”

“Được được được, biết người yêu sạch sẽ, đừng giậm chân.” Nam Cung Minh không bận tâm, quay đầu lại, an ủi vài câu.

Ta nghe xong nửa ngày, cuối cùng hiểu được vì sao Bạch Tử hành y cứu người, cứu vô số người, lại chỉ có một bằng hữu là Nam Cung Minh, hơn nữa bộ dạng của hắn mỹ mạo nhiều tiền, nha đầu trong nhà muốn trèo lên giường của hắn số lượng cũng không nhiều. Nguyên lai là tên kia tật cổ quái cực độ nghiêm trọng, hơn nữa cực độ thích kén chọn, trừ bỏ Nam Cung Minh đối với bạn bè, là loại siêu cấp thánh mẫu, tính tình hiền hoà, nếu không, ai cũng không chịu đựng được hắn.

Nói đến..... Lúc hắn dắt Tiểu Hỉ cũng có mang hai tầng bao tay, thật không hiểu trong bản truyện gốc, hắn là như thế nào nhận được xuống bệnh sạch sẽ, đối với Lâm Lạc Nhi xuống tay, hay là cũng là mang theo bao tay? Hồi tưởng lại cốt truyện, hắn hình như quả thật là mặc quần áo làm a.....

Ta càng nghĩ càng nghiêng ngả, ánh mắt cũng càng phát ra quái dị, Bạch Tử cùng Nam Cung Minh ồn ào cãi nhau, bỗng nhiên lại đánh rùng mình, run lấy bảy hai cái.

Cuối cùng Bạch Tử không chống được tài hùng biện giỏi giang của Nam Cung Minh, mang ta đi đến kho chứa dược, liệt ba loại dược cho ta, ta lúc này mới phát hiện “Hai mươi một bước đi” của nhà Long cầm thú, cũng là từ trong bút tích của hắn, liền đem kết quả trước kia tự mình thí nghiệm qua, nói một phen. Bạch Tử nghe được liền tức mắng: “Hoang đường! Dược lượng sao có thể tăng thêm gấp bội? May mắn hắn chỉ uống một ngụm, nếu hạ dược lượng lên gấp ba lần, hắn phải chết chứ không thể nghi ngờ! Người thật sự là cái đồ ngu xuẩn không thông dược lý!”

“Người mắng quá đúng!” Ta hối hận không kịp, vì sao lúc ấy lại không ném cho hắn ba viên.

Nam Cung Minh nói ra sự việc bệnh nấm hoa đào trước kia của ta, hắn cũng đã biết rằng ta biết dịch dung rồi, liền thành thật giải thích về vài loại phương thuốc bí tịch thường dùng để dịch dung, Bạch Tử bảo ta viết ra toàn bộ trình tự một cách kỹ càng, sau khi xem liền giận hơn: “Ngu xuẩn trong ngu xuẩn! Dược lý không rõ mà tự xằng bậy hạ thủ, đọc sách cũng không xem cẩn thận chút, xem mạch cùng với hàng trăm bộ phận đều liên tục không phân biệt ra nổi mà dám lung tung chế tạo phương thuốc?! Hai loại dược liệu này mặc dù hình dạng giống nhau, công dụng khác nhau rất lớn, trách không được người nói lúc đầu thí nghiệm dược thuốc, lại làm cho làn da bị thương.”

Ta lắp bắp phân bua nói: “Ta nghĩ dược lượng quá nặng, sau lại giảm bớt dược lượng sẽ không có việc gì cả.”

Bạch Tử nhin cơn tức giận, giáo huấn đứa ngu ngốc: “Phương thuốc của Âu Dương Tử tiên sinh rất là thần kỳ, nếu như người điều chỉnh kết hợp đúng được vật rồi, tất nhiên là không có được thuốc gốc là không thể giải được, như thế nào tẩy nước ảm nửa canh giờ liền có thể tháo bỏ phần trang điểm? Hơn nữa phương thuốc biến đổi da mặt này, hẳn là thiên hoàng, sao người làm ra thành thiên lục chứ hả? Thật là hồ đồ!”

Nam Cung Minh nghe hẩn mắng ta đến đầu cũng không dám ngẩng lên, có chút đau lòng, vội vàng biện giải: “Lạc Nhi không có danh sư chỉ điểm, tự mình dựa vào bản vẽ chú giả của [bách thảo kinh] mờ mờ, còn đích thân lên núi lấy được, không có kinh nghiệm, nhìn thảo dược bên trong bức họa có chút sai lầm, cũng là khó tránh khỏi. Nếu Tiểu Bạch người biết, vậy dạy bảo truyền thụ cho nàng đi.”

Bạch Tử cáu giận nói: “Nếu nàng là đồ nhi của ta, lập tức lấy cây gậy lớn đánh đuổi ra ngoài! Để tránh ô nhục thanh danh.”

Ta cũng không dám để cho tên cầm thú này làm sư phụ, liên tục gật đầu đồng ý. Chỉ là nghĩ đến phần dịch dung bí tịch ở trên tay loại người không rõ được lý như ta, thật sự lãng phí tài nguyên, liền đem đại bộ phận cùng với bộ phận về dược vật liên quan, sao chép lại thành một bản, đưa cho Bạch Tử làm lễ vật cảm ơn vì đã khám bệnh.

Tên cuồng si y học Bạch Tử thích ý với lễ vật này, rốt cục thần sắc dịu xuống, thái độ đối với ta tốt hơn một ít, còn tặng Thạch Đầu một lọ quỳnh tuyết hoàn vô giá, nói là bôi lên trên miệng vết thương có thể giảm đau ngăn ngứa, giảm bớt vết sẹo. Sau đó dạy ta phân biệt bên trong vài loại dược vật đặc thù, đối với chỗ thủ pháp điều chế bị sai lầm, lại chỉ điểm kỹ lưỡng một phen. Ta được lợi không phải là ít, chỉ là không thể nhớ nhanh như vậy được, hẳn cũng không kiên nhẫn lặp lại, đành phải dùng bút sao chép xuống, trở về chậm rãi nghiên cứu.

Hắn nhìn ghi chép mà ta sao chép đến nửa ngày, sau đó hỏi: “Người lần trước cho Thạch Đầu kiểm tra thị lực là dùng cái trò gì vậy?”

Ta liền đem bảng đo thị lực của hiện đại, nói kỹ càng một phen, hẳn dường như có chút đắm chiêu thật lâu, vẫy vẫy tay, viết rất thành thạo lên trên giấy vài cái phương thuốc cho ta, nói: “Phương thuốc dịch dung mà người cho ta là thứ tốt, ta cũng không chiếm tiện nghi của người, mê dược cùng với thuốc trị thương phức tạp thì người làm không được, vài cái đơn giản này cho người trở về chậm rãi học đi.”

Ta tiếp nhận, vừa nhìn một cái, mừng rỡ như điên, trên phương thuốc mặc dù không phải là loại cực phẩm “Hai mươi mốt bước đỡ”, lại đều là cải biến phức tạp thành đơn giản, chế tác vô cùng đơn giản tiện lợi. Một loại là thuốc trị thương do đao chém, một loại là thuốc tê khi phun ra có thể cho người toàn thân khó nhin, một loại là mê dược có vị ngọt, uống sẽ ngủ, còn có một loại là viên thuốc làm cho người ta không đẩy lên nổi chân khí.

Ta vội vàng liên tục cảm ơn.

Bạch Tử lơ đãng nói: “Này đó ứng phó hai ba loại nhân vật tầm thường còn được, đối với cao thủ chân chính kỳ thật cũng không có tác dụng gì, chỉ có thể kéo dài nhất thời nửa khắc thôi. Bất quá dược vật đẳng cấp cao, chỉ truyền thụ cho đồ đệ của Bạch gia, hơn nữa cực độ phức tạp khó chế, ta cũng không cho rằng người cái loại đầu heo này có thể làm ra. Vết thương của Thạch Đầu còn phải hao phí bốn tháng thì mới có thể lành toàn, trong khoảng thời gian này người đi theo dược đồng của ta học như thế nào nhận biết được dược vật, miễn cho người này ngu xuẩn làm sai thuốc dược, còn tưởng rằng là phương thuốc của ta không tốt.”

Ta hưng phấn mà gật đầu lia lịa, thấy khuôn mặt lạnh lùng của Bạch Tử càng trở nên thuận mắt, ôm phương thuốc hướng trở về báo tin vui cho Thạch Đầu.

Trước khi đi, nghe thấy Bạch Tử tò mò hỏi: “A Minh, người vừa mới cao hứng cái gì vậy?”

Sau khi chạy thật xa rồi, sau lưng tựa hồ lại truyền đến một trận khắc khẩu.

Ta một mực mặc kệ, hưng trí bừng bừng chạy về phòng, nói cho Thạch Đầu những lời mà thần y đã nói.

Thạch Đầu sau khi nghe xong có chút buồn bực: “Bốn tháng? Chẳng phải là muốn ở trong này trải qua lễ mừng năm mới hả? Ta không muốn.”

“Đừng so đo nhiều như vậy! Chúng ta da mặt dày lâu như vậy, cũng không sai lệch mấy, dù sao cũng phải chờ thương thể của chàng hoàn toàn kháng phục lại, miễn cho chàng rơi xuống cái bệnh tật gì, khó chịu vẫn là ta.” Ta mở ra thuốc mỡ vừa bôi cho hấn vừa nói, “Lúc trước Nam Cung Minh còn nói, Long Chiêu Đường bị triều đình chê trách, giam cầm, nửa năm cũng không có thể đi ra, đủ để cho chúng ta bỏ chạy đến thảo nguyên.”

Thạch Đầu nghiêng nghiêng đầu, tiếc hận nói: “Trước kia tiết nguyên tiêu hàng năm cùng nàng xem hoa đăng, nàng thích nhất đoán đồ đèn, không biết ra biên cảnh, còn có không?”

“Có cũng được, không cũng được,” Ta cúi đầu thật lúc lâu, sờ sờ mặt mình, chua xót nói, “Ta đại khái..... Đời này cũng không có thể lại quang minh chính đại lộ ra khuôn mặt này để nhìn đèn.”

“Phi! Không biết xấu hổ,” Thạch Đầu mắng, “Cho dù vẻ ngoài của nàng hiện tại thực sự giống thiên tiên, câu dẫn mắt người ở khắp nơi. Thế nào cũng sẽ không đến bảy tám mươi tuổi rồi mà vẫn còn là thiên tiên chứ? Đợi đến khi nàng già nua héo úa, lúc thành người phụ nữ trung niên, đi trên đường còn cái ai nhìn nàng lão thái bà, nhiều thêm một lần nữa chứ? Đến lúc đó ta dắt tay nàng, hai người ngẩng đầu ưỡn ngực đi dạo Nguyên tiêu!”

Lúc hấn nói chuyện, giả trang thành bộ dáng của lão gia gia, chọc cho ta cười, liền đập một cái tát lên trên vai hấn, cười nói: “Toàn ba hoa!”

Hấn liên tục kêu đau.

Ta bôi thuốc xong, đi ra ngoài tìm đại nương quen biết, cho nàng một khoản tiền thật dày nặng, mua hai xấp vải bông màu xanh đậm và chỉ sợi nhiều màu sắc cùng nguyên liệu, trước tiên đem mấy tầng vải xếp lên, cắt may cho Thạch Đầu một kiện quần áo mùa đông thật dày, kiểu dáng rất đơn giản, cổ áo nguyên bảo, chỉ là ở góc áo và một vòng lông chuột xám làm trang trí. Sau đó dùng vải vóc còn thừa làm cái hà bao, tỉ mỉ thêu lên chữ Thạch Đầu cùng với hình thêu hoa sen, bù lại ón nọ còn thiếu năm đó.

Thạch Đầu tựa vào đầu giường, lẳng lặng nhìn ta thêu hoa, khóe môi nhếch lên cười.

Mùa thu gió nhẹ, bầu trời tươi sáng giống như lòng của ta, vạn dặm không mây. Mỗi hận to lớn của Thạch Đầu đã báo xong rồi, Long Chiêu Đường không thể vênh váo nhảy ra giữa đường cản trở, Nam Cung Hoán ốm đau không dậy nổi, Nam Cung Minh rút cục buông tay, chúng ta kế hoạch trước khi đi tìm thời gian đi đến Kỳ Liên Sơn lấy bảo tàng, đem đại bộ phận gửi biểu người nhà của Thác Bạt, phần nhỏ giữ lại để tạo dựng cuộc sống chỗ ở. Sau đó mua mấy trăm mẫu đất, trồng một vườn hoa, đào một cái nguồn nước sạch sẽ, nuôi mấy chục con gà. Thạch Đầu trải qua biến cố sinh tử, thấy được bộ mặt xấu xa của đại hiệp cầm thú, cũng rút cục thấy nhạt nhòa với giang hồ chém giết lẫn nhau, ngược lại tán thành nguyện vọng của ta, hấn tính học được võ công từ trong bí tịch để bảo hộ bản thân, sau đó làm một cao thủ thoái ẩn giang hồ, mở ra cái trạm rèn sắt, kế thừa sự nghiệp của Thiết Đầu đại thúc, trà trộn phổ phưởng, tương lai làm tuyệt thế thợ rèn, chuyên đánh dao thái rau, Lý gia.

Viễn cảnh tương lai đã được an bài rất thỏa đáng.

Ta nghĩ đến mình nhiều lần trải qua cực khổ, hạnh phúc đều ở trước mắt.

Chỉ là trong lòng như trước vẫn có một chút không thích hợp.

Nông lịch ngày hai mươi bốn tháng mười một, Thạch Đầu thương tình ổn định, ta đi đến được phòng cùng được đồng, học nhận thức thuốc được.

Nông lịch ngày ba mươi tháng mười một, Nam Cung Minh nhận được thư, cha bệnh tình nguy kịch, về.

Nông lịch ngày mười tám tháng mười hai, tám thôn lân cận bùng nổ quái bệnh, bệnh mê y học của Bạch Tử phát tác, người muốn khám bệnh trụ đầy biệt viện, nhân thủ không đủ, số lượng lớn thị nữ được đồng của bốn viện bị điều đi hỗ trợ.

Nông lịch ngày ba mươi một tháng mười hai, Trừ Tịch, ta tự tay làm bánh bao mừng lễ đoàn viên, sau đó đem bộ đồ mới cùng hà bao đã làm xong đưa cho Thạch Đầu mặc lên người.

Nông lịch ngày mừng một tháng một, năm mới.

Nông lịch ngày mười lăm tháng một, Nguyên Tiêu, Tiểu Hỉ quần quít lấy Bạch Tử xem đèn, ta giúp Thạch Đầu đi lên trên lầu, ôm ấp dựa sát vào nhau, nhìn đèn đuốc huy hoàng trong trần phía xa xa.

Nông lịch ngày mười tám tháng một, ta đi được phòng học tập, không gặp một bóng người nào cả, chợt nghĩ thấy mùi thơm ngòn ngọt, ngã xuống đất bất tỉnh nhân sự. Trong mơ hồ, nhìn thấy lửa cháy ở bên ngoài cửa sổ.

Nông lịch ngày mười chín tháng một, ta rốt cục hiểu được bản thân đã nghĩ sai cái gì rồi.

75. Chương 76: Thực Nghiệm

Trần nhà có mười tám khúc gỗ làm xà ngang để chống đỡ, chiếu tre màu tro đậm được trải ra, phòng không tính là lớn, chung quanh đốt ba ngọn đèn đứng trong chén nhỏ được làm bằng ngọc lưu ly thủy tinh, không khí lưu thông rất ít, trần ngập mùi dược liệu, nhiệt độ không khí so với bên ngoài ước chừng cao hơn mấy độ, hẳn là cái hầm.

Trên người của ta mặc áo nịt ngực làm từ lụa trắng cùng váy áo ngắn, trước ngực cầm mấy cái ngân châm lóe hàn quang. Bạch Tử lắng lặng ngồi ở bên trái cái bàn bên cạnh, đeo bao tay làm bằng tơ tằm, cầm trong tay một quyển sách cũ ố vàng, đọc đến si mê, thỉnh thoảng lại lấy qua cái chén nhỏ đựng trà nguội đã để được một lúc lâu được đặt ở trên bàn, chậm rãi uống nửa ngụm.

Thời gian lẳng lặng trôi qua, không biết qua bao lâu, hẳn rốt cục xem sách xong rồi, đóng sách bỏ lại trên bàn, chậm rãi bước đến trước mặt ta, ta nhanh chóng giả bộ ngủ, hẳn duỗi tay mở mí mắt của ta ra, nhìn thoáng qua, ôn hòa cười nói: “Dược hiệu của Bảy bước nhuyển cốt tán là sáu canh giờ, người hẳn đã tỉnh.”

Ta mở mắt ra, oán hận nhìn tên cầm thú này.

Hắn thật giống như vị thầy giáo dùng sự chuyên nghiệp của bản thân đi kiểm tra học sinh, thực khoái trá hỏi: “Người không biết bảy bước nhuyển cốt tán còn có thể dùng ở trong lửa phải không?”

Ta oán thăm: Vô nghĩa! Ta đi lấy bộ máy tính đến, người cũng không biết dùng như thế nào!

Bạch Tử tiếp tục hỏi: “Người có biết ta vì sao sẽ hạ dược với người không?”

Ta tiếp tục oán thăm: Ta là người, làm sao đoán ra được tâm tư của cầm thú! Mặc kệ người là phát tác thuộc tính biến thái trời sinh, hay là sau khi sinh tiến hóa thành công thành biến thái, bỏ thuốc ép buộc tiểu cô nương đi phòng tối, tóm lại cũng đều là có vấn đề!

“Không phải sợ, ta sẽ không hại người.” Bạch Tử vươn tay, xoa hai gò má của ta, chậm rãi lướt qua, trong ngôn ngữ khó mà không có sự chế giễu cay nghiệt, mà là chân thành an ủi. Chính là xúc cảm của tơ lụa quá mức nhẵn nhụi mà lạnh như băng, ngăn cách độ ẩm, hẳn nhìn vào mắt ta, ôn nhu nhưng không có nhiệt tình, giống y như lúc nhìn Tiểu Hỉ.

Ta bỗng nhiên nhớ tới trước kia một người hàng xóm làm dược vật kiểm nghiệm viên, hẳn sẽ cẩn thận chăm sóc thực nghiệm động vật, còn thật sự đo nhiệt độ cơ thể của chúng nó từng lần một, nghiêm khắc nuôi nấng, cho ăn bảo đảm thể trọng, thậm chí ôn nhu an ủi cổ vũ chúng nó khôi phục tinh thần, sau đó từng con từng con bị đưa vào phòng thí nghiệm giết chết.

Trong hôn mê, Bạch Tử tựa hồ nhớ tới cái gì, vẻ mặt xuất hiện độ ẩm, khóe miệng hơi hơi lộ ra vẻ tươi cười, tựa như núi băng bị ánh mặt trời hòa tan, qua một hồi lâu, hẳn nhẹ nhàng nói với ta: “Giang hồ quan hệ rắc rối phức tạp, mấy đại võ lâm thế gia có ân oán với nhau, bọn họ có thể không cần địa bàn, không cần quyền thế, không cần tiền tài, cũng không thể không cần mạng sống. Cho nên Bạch gia cùng tất cả các thế gia khác quan hệ đều rất tốt, bọn họ thường thường lại tự tới cửa tặng lễ nhằm nâng cao giao tình, không ít đứa nhỏ cũng sẽ theo cha mẹ tới chơi, xuất phát từ cấp bậc lễ nghĩa phiên toái, ta bị bắt phải đi tiếp đón bọn họ. May mắn ta từ nhỏ chính là một quái nhân, học được lý, luyện khâu vá, đứa bé nhỏ tuổi, chỉ dựa vào làm việc yêu thích, thấy ta quái gở, diện mạo..... Không quá hợp khẩu vị, lại khi dễ Bạch gia võ công

không giỏi, thường xuyên nói lời chế giễu, âm thầm trêu chọc. Ta lúc ấy không gặp được nguyên liệu độc được, không thể phản kích, cho nên thực chán ghét bọn họ. Nam Cung Minh cũng thực khiến cho người ta chán ghét, toàn thích tự chủ trương giúp ta xuất đầu, đuổi theo an ủi ta không cần phải hoài niệm mẫu thân đã qua đời..... Kỳ thật ta một chút cũng không hoài niệm.”

Ta trái lại cảm thấy hắn không chỉ là tính cách quái gở mới bị khi dễ, Nam Cung Minh cái tên lẩm miệng kia đã từng vô tình lộ ra..... Bạch Tử lúc bé cực kỳ mĩ mạo, lần đầu tiên gặp mặt tưởng là cô gái, mọi người đều tỏ ra ân cần với hắn. Ta đoán là mọi người phát hiện sai giới tính rồi, hơn nữa bị tên cầm thù này độc miệng đùa cợt, tâm hồn yếu ớt cùng một lúc bị sấm đánh kịch liệt, sau đó cả lũ tức giận hắn, không khi dễ tên đầu sỏ gây nên này thì còn khi dễ ai chứ? Chỉ là thuộc tính thánh mẫu của Nam Cung Minh nghiêm trọng, lòng mang đồng tình đối với đứa bé [trai] xinh đẹp bị mất mẹ, làm cho hắn nhịn xuống.

Trải nghiệm qua khảo nghiệm khủng bố của Bạch Tử, trách không được lời nói ác độc của ta năm đó đã kích Nam Cung Minh một chút hiệu quả đều không có.....

“Tóm lại, miễn miễn cưỡng cưỡng cũng tính là làm bạn với hắn nhiều năm rồi, phụ thân của hắn cưới phải cô gái có địa vị cao quý trong võ lâm, kiêu căng tùy hứng, sau đó nháo ra một màn gièm pha, dẫn tới nhiều năm tâm bệnh, sau đó lại nghe nói Nam Cung Minh thích một tiểu nha đầu, muốn cưới nàng làm vợ, ta nghĩ người thấp kém có thể trèo cao tới Nam Cung gia, là có phúc ba đời, hơn nữa Nam Cung Minh tính tình ôn hoà che chở, nàng hắn là sẽ không hồng hạnh xuất tường, gây nên chuyện hổ thẹn, cho nên phải làm cho bạn tốt cao hứng, ít nhất hắn không rảnh để lải nhải với ta.” Bạch Tử bỗng nhiên chán ghét rút tay về, lạnh lùng nhìn ta nói, “Chính là ta không nghĩ tới, hắn cư nhiên phạm vào sai lầm giống như phụ thân.”

Liên quan rắm gì với ta chứ! Ta hận không thể xông lên cắn cái tên tự quyết định này mấy cái.

Bạch Tử khoanh tay, xoay chuyển vài vòng, oán hận nói: “Người bị phụ thân hắn tống đi mấy ngày, Nam Cung Minh ở nhà của ta, muốn mời ta đi trị bệnh nắm hoa đào trên mặt cho người, sau đó mang tới trước mặt phụ thân để nghị thân[1]. Được đến tin tức, ta bồi hấn suốt đêm tiến đến Nam Cung thế gia, cha con bọn họ hung hăng náo loạn một hồi, Nam Cung Hoán tức giận đến mức trúng gió, ngã xuống đất không dậy nổi, ta thì châm kê thuốc cho hắn, hắn bằng mặt không bằng lòng, nói là con đã có giữ trọng trách lớn, không cần phải phụ thân hỗ trợ, từ nay về sau ở biệt viện tĩnh dưỡng, cự tuyệt y dược, chỉ cầu nhanh chết đi gặp phụ nhân. Trước khi đi, hắn bí mật triệu ta đến nói chuyện một phen, ta thế mới biết hắn đem người tống đi là vì trong lòng người căn bản không có A Minh.”

[1] Nghị thân: bàn luận cưới hỏi.

Ta có miệng khó trả lời: Lấy đại cầm thú đối với thê tử cố chấp tưởng niệm đến tận bây giờ, nếu ta bị đưa tới trước mặt hắn, nói không chừng sẽ không phải là vợ của Nam Cung Minh, mà là mẹ kế của Nam Cung Minh!

Bạch Tử thở dài, nâng trán một lát: “Loạn trong giặc ngoài, Nam Cung Minh đoạn thời gian ấy gây đi bảy tám cân, cơ thể xương cốt đều suy nhược. Ta cũng âm thầm giúp hắn đi tìm tung tích của người, chính là không có kết quả. Sau đó, hắn cuối cùng tìm được người, mang theo tới thăm, nhưng không phải là để giới thiệu vợ tương lai của hắn, mà là vì tìm thầy thuốc thay nam nhân của vợ tương lai, thật sự là buồn cười.”

Hắn lo lắng Nam Cung Minh cũng mắc phải tâm bệnh giống như phụ thân? Cho nên muốn triệt để giết chết ta?

Bạch Tử tựa hồ nhìn ra nỗi sầu lo của ta, lại cười nói: “Ta không cần Nam Cung Minh có tâm bệnh hay không, cũng thực chán ghét hắn, nhưng là bên tai ngay cả một cái người dám lải nhải đều không có, cũng thật sự nhàm chán. Ta trị liệu cho nam nhân của người, cho người các loại phương thuốc, nguyên bản là hy vọng hắn đối với người hết hy vọng, cho hai người các người dứt nhanh một chút, dứt càng xa càng tốt! Ta dễ dàng thừa dịp tâm bệnh của Nam Cung Minh chưa nặng, sớm một chút xuống tay trị liệu cho hắn..... Nhưng là hiện tại, ta thay đổi chủ ý, người có biết đây là vì sao không?”

Ta: “.....”

Bạch Tử bưng tỉnh đại ngộ, từ trên cổ ta rút ra hai cái ngân châm: “Ta đã quên mất, để cho bản thân đọc sách thanh tịnh, nên chọc vào á huyết của người.”

Ta động động ngón tay, toàn thân vẫn tê liệt không thể nhúc nhích, vội vàng lên tiếng hô to: “Thạch Đầu! Cứu mạng! Thạch Đầu..... Huhu.....”

“Ồn chết lên được.” Bạch Tử thuận tay lại chọc ngân châm vào cho ta, cắn giận nói, “Người cái thứ hỗn đản này, dám giựt dây A Minh mạo hiểm ra biển? Hắn thế mà cũng đáp ứng, nói ở đất liền không thể lưu luyến, không bằng bốn biển là nhà! Nếu hắn ra đi, ta lập tức lại không có bạn nữa..... Một khi đã như vậy, ta đành phải làm cho hắn có điều lưu luyến, rốt cuộc không đi ra biển được nữa!”

Cầm thú đại nhân, là do ta lằm mồm, ta bây giờ đi nói cho hắn biết rằng ở bên ngoài có rất nhiều loại quái thú, khắp nơi đều là con mẹ nó, khủng long godzilla, trăm ngàn lần không thể đi ra, người đại nhân lại đại lượng, tha cho ta đi mà.

Ta chỉ hận miệng không thể nói, nước mắt đều nhanh đi ra .

“Ta hai năm này luôn luôn nghiên cứu tâm bệnh, sau đó ta lại phát hiện, mọi uất ức của người đến từ não bộ, đến từ ký ức thống khổ, chỉ cần đem tất cả mọi thứ đều xóa bỏ hết đi, lập tức có thể bắt đầu một lần nữa.” Bạch Tử búng ngón tay, chĩa chĩa phía bên trái, khôi phục ôn hòa.

Ta cố gắng chuyển động tròn mắt, nghiêng nghiêng nhìn tới, đã thấy bên cạnh có một cái giường gỗ, mặt trên một cái xác chết cháy nằm lẳng lẳng, cùng với vóc người của ta không sai biệt lắm, trên đầu ngân sức cùng mảnh vụn quần áo tựa hồ cùng lúc ta mặc đi được phòng giống nhau như đúc.

Bạch Tử lộ ra tươi cười, lại lần nữa sờ sờ đầu ta, tự tin nói: “Người không cần lo lắng, ta dùng Tiểu Hỉ làm thực nghiệm đã hơn một năm, xác định trí nhớ có thể thông qua thời gian dài kích thích mấy huyết vị trên sọ đầu và thân thể mà thay đổi. Đợi sau khi tiêu trừ tất cả ký ức của người, tâm tư của người lại giống như đứa bé, sau đó ta đem người nhốt đến cấm địa sau núi, thỉnh danh sư dạy hai năm, sau đó lại đem sự tình về Nam Cung Minh rót vào trong đầu người, rồi đưa cho hắn làm thê tử, như vậy hắn có vương bận, sẽ không mong muốn ra biển nữa.”

Tiểu Hỉ không phải người trong lòng của hắn, mà là vật thí nghiệm.

Tia cảm giác kỳ quái kia của ta, đại khái là từ đây mà ra.

“Tê[2] Thạch.....” Ta sợ hãi đến cực điểm, dùng khí lực toàn thân xé rách dây thanh quản.

[2] Góc: Tê - Tiếng xít, rít giữa kẽ răng. Âm thanh đau thương u uất

Bạch Tử chần chờ một lát, lại đem ngân châm ở cổ đẩy vào một chút, lắc đầu nói: “Ta vừa mới đem ‘Thi thể’ của người cho hắn xem qua, nói cho hắn về hoả hoạn ở được phòng, bởi vì không đủ nhân viên, cứu viện vô lực, người bất hạnh bỏ mình. Thi thể bị cháy sạch lợi hại, bất quá của mấy bộ phận chi tiết giống nhau như đúc với bộ dạng của người ta vẫn còn giữ lại, cho nên hắn nhìn thật lâu mới bằng lòng khẳng định người kia là người, nhưng không có khóc, cũng không có nói cái gì, đại khái..... Cũng là cái người vô tình đi, người yêu lắm người rồi, về sau cùng A Minh sống qua ngày thật tốt, đừng cho ta thêm phiền toái.”

Hắn vừa nói, vừa thở dài, vừa đem ngân châm chậm rãi đâm vào trong đầu.

Ta rút nước mắt.

Ý thức lại lần nữa lâm vào hôn mê.

76. Chương 77: Thoát Vây

Lúc tỉnh lúc ngủ, không ngừng bị rút thuốc, bị ghim kim, ý thức mông mông lung lung, giống như một con sâu bướm bị nhựa cây bao thành một đoàn, dần dần hóa thành màu hổ phách nồng đậm nhẵn bóng, linh hồn bên trong lại phân biệt không rõ ban ngày hay đêm tối.

Không biết qua bao nhiêu ngày, ta hoài nghi rằng mình sắp chết.

Nhưng mà ta cuối cùng không chết.

Rốt cục có một ngày, đập vỡ hồ phách, khi từ trong lúc ngủ mơ tỉnh lại, ngọn nến đốt cạn hết, chung quanh một mảnh tối đen. Ta mò mẫm ở đầu giường tìm được cái ống thắp lửa[1] , thắp sáng một chén đèn bằng ngọc lưu ly chưa thắp qua, mới chân chính nhìn thấy rõ hoàn cảnh chung quanh.

[1] ống thắp lửa: gốc: - Ống làm bằng tre, bên trong đựng nguyên liệu gây cháy. Xem thêm.

Đó là một gian động nhỏ nhỏ, ước chừng dài mười bước, rộng tám bước, bốn vách tường lấp đầy bảy mươi, tám mươi ô vuông tinh xảo đủ các loại lớn nhỏ, bên trong để đầy các chủng loại dược liệu trân quý cùng công cụ trung y, còn có một cái vại nước lớn dùng để rửa tay, ở giữa là cái giường ta nằm, được bao trùm bởi màn lụa trắng, trải chăn lụa màu trắng kem, khắp nơi vờn quanh mùi hương thảo dược thơm ngát.

Ta cảm theo đèn, phát giác một hồi lâu khi rời giường, rốt cục nhớ tới các hành vi cử chỉ của Bạch Tử, ổn định lại tinh thần, cố gắng nhớ lại chuyện cũ, từ mấy ngày trước Thạch Đầu ở đám cháy cứu người, thăng đến khi nhớ lại lúc còn bé, Thạch Đầu làm đứt gãy mất răng của ta, lại ôn lại một lần nữa cuốn tiểu thuyết [vô sắc vô hoan] xem trước khi xuyên qua, rốt cục tin tưởng trí óc của mình thanh tỉnh, chỉ có sách thuốc [thiên kim phương] học thuộc trước khi hôn mê đã quên hơn phân nửa, này có thể là ta vốn có trí nhớ kém.....

Ta trong cơn lửa giận, tiếp tục mắng đến đời họ hàng tổ tông thứ mười chín của Bạch Tử, đợi sau khi hiện tượng tê liệt tay chân biến mất, lập tức bò xuống giường, ở trong mấy ô vuông tinh xảo lật giở nửa ngày, tìm ra cái xẻng xúc thuốc nhỏ làm bằng vàng, nắm lấy cán ngọc, ở trong không trung làm hai cái tư thế đánh bóng chày, cực kỳ tiện tay. Sau đó tắt đèn ngọc lưu ly, khí thể hùng hực trồn tại lối vào để mai phục, chỉ đợi khi Bạch Tử trở về thì đánh lén sau lưng, đánh cho cái đầu hấn nổ đầy hoa!

Trong bóng đêm, ta trái chờ Bạch Tử không trở lại, phải đợi Bạch Tử không trở lại, lại đem mười chín đời tổ tông nhà hấn lần qua lộn lại, mắng thêm năm lần, Bạch Tử vẫn không trở về.

Trong cơn buồn bực, không khí dần dần thay đổi nhiệt độ, tựa như quay về tới chiếc giường sưởi ấm ở chốn cũ, ấm áp dào dạt thật thích ý. Không biết qua hơn mười mấy, hai mươi cái canh giờ, ta chờ khó chịu, thay đổi bốn năm cái tư thế, thậm chí còn mơ hồ trong chốc lát, thăng đến khi không khí một lần nữa biến thành lạnh, thủy chung không ai tiến vào quần ta.

Ta rốt cục ý thức được có khả năng không có người đến.

Hang đất tối đen, chỉ có tiếng hít thở của một người, lặng lẽ tràn ngập ở trong không khí, mỗi một tiếng tim đập trong lồng ngực đều nghe được rõ ràng, nó đang càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh.....

Hắc ám cùng tĩnh lặng mang đến nỗi sợ hãi bị chôn sống, ta chống đỡ không được gõ cửa hô to:“Cứu mạng a! Thạch Đầu cứu ta! Thạch Đầu!”

Đây là mật thất của Bạch Tử, có hiệu quả cách âm tuyệt hảo.

Ta gọi thật lâu, thăng đến khi thanh âm trở nên khàn khàn, cũng không nghe thấy động tĩnh gì từ phía bên ngoài.

Cuối cùng tuyệt vọng.

Ta đi tới trước cái vại lớn uống hai ngụm nước, lau đi nước mắt, đặt mông ngồi dưới đất, hít thở hổn hển một lúc lâu, cơn đói khát đang mãnh liệt đốt cháy dạ dày, giống như muốn nghiền nát tất cả lực phủ ngũ tạng, áp lực nhìn không thấy ánh sáng dưới lòng đất, khiến cho người ta hận không thể rút đao tự sát để giải thoát. Ta thậm chí gặp ảo giác, nhìn thấy mama đang ở trên ngôi sao, hướng tới ta vẫy tay, tựa hồ chỉ cần đi về phía trước một bước liền có thể được đến hạnh phúc cùng sung sướng.

Nhưng mà, ta đi rồi, Thạch Đầu phải làm sao bây giờ?

Ta càng không thể chết được.

Dục vọng mãnh liệt muốn sống làm cho ta đứng lên, một lần nữa thắp sáng đèn ngọc lưu ly. Ta đem hết thấy các ô vuông tinh xảo cùng hòm dược liệu, đều quét sạch một lần, căn cứ vào trí nhớ của bản thân, lấy ra dược vật bên trong không có độc, lại đem một cây nhân sâm to bằng hai ngón tay cái, lại gắn vại nước

để rửa, rồi ăn sống. Trước tiên quan sát cánh cửa lớn thật nặng được làm bằng sắt, cùng với phiến đá mỏng ở xung quanh, cảm thấy không có hy vọng mà bầy mở được ra. Sau đó, kiểm tra bốn vách tường một phen, chọn ra cái vị trí được cho là mỏng yếu ở trong phòng, đào lỗ vượt ngục.

Vách tường là tấm ván làm bằng gỗ, ta tìm không thấy dao, đành phải dùng kéo mũi nhọn làm đinh, đục đèn bằng đồng làm búa, đục từng chút một. Bởi vì dầu thắp đèn ngọc lưu ly có hạn, ta không dám hao phí, tất cả mọi hành động đều mờ mịt tiến hành, bởi vì lực lượng yếu kém, kinh nghiệm không đủ, công cụ không tiện tay, ở giữa thất bại vô số lần. Thậm chí không cẩn thận đâm bị thương ba ngón tay, huyết nhục tung bay, chỉ có thể băng bó qua loa.

Tính không ra thời gian trôi qua, trầm cảm khổ não cùng với tuyệt vọng tràn ngập ở trong mỗi một tác không khí, mục tiêu phấn đấu chống đỡ duy nhất của ta, chính là hy vọng.

Khi miệng vại nước cao nửa người kia trống rỗng đến một phần tư, tấm ván gỗ cuối cùng đục ra được một cái lỗ hổng có thể để một người đi vào, bùn đất phi thường cứng rắn, ta tiếp tục dùng kéo đục tung bùn đất, lại dùng cái xẻng múc thuốc cùng với tay đem đất từng chút một tống ra ngoài.

Một chút dầu thắp của đèn ngọc lưu ly cuối cùng hao hết, ta lặn ra bản lĩnh mờ mịt trong bóng tối.

Một ngày một đêm đào khoét, tiến độ rất chậm, công trình tựa như không có kết thúc.

Khi nước trong vại nước còn dư lại một nửa, ta bắt đầu tiết kiệm uống nước, tiết kiệm thức ăn.

Quá nhiều thuốc bổ, bổ ra máu mũi, dược liệu không thể trộn lẫn vào mà ăn khiến cho ta bị đau bụng, nhân sâm ngàn năm, tuyết liên vạn năm.....Ăn hết được vật dễ dàng nuốt xuống được rồi, ta liền ăn mấy thứ khó ăn, cóc khô ướp lạnh, thằn lằn lửa ướp khô..... Hết thấy nhắm mắt lại rồi nuốt, thẳng đến khi lấy hoàng liên làm cơm ăn, ta rốt cục bị đắng đến phát khóc, khóc xong sau đó lại cười an ủi bản thân:“Nếu bị vô số dược liệu quý báu diệt chết, ta nhất định được ghi lại trên kỷ lục Guinness thế giới, vinh hạnh đăng quang kiểu chết xa xỉ nhất toàn thế giới này.”

Ăn hết dược liệu được nhận thức là không có độc, ta bắt đầu ăn mấy thứ không nhận biết, đánh cược vận khí.

Nữ nhân vật chính bàn tay vàng, hình thể tốt, rốt cục chống đỡ không được, ta biến thành gầy, gầy đến độ chỉ còn dư lại một bộ xương, sờ lên đến là dọa người. Bởi vì uống thuốc quá lượng, suy dinh dưỡng, một ngày phải té xỉu bốn năm lần, khi tỉnh lại tiếp tục đấu tranh để đào khoét.

Chỉ cần còn có một hơi thở, ta đều phải rời đi nơi này!

Khi vại nước sắp thấy đáy, lỗ hổng đã đào ra được bốn năm mét dài.

Một tia ánh sáng mặt trời nhờ lực phấn đấu của cây kéo trong một nhát đục xuống, bắn vào hang động u ám, đâm vào mắt ta từng trận choáng váng. Từng trận mừng như điên cùng với nhiệt huyết nẩy lên não bộ, ta bỏ lại cái xẻng, dùng cả hai tay với ý muốn đào bới mấy khối đất ra ngoài. Đột nhiên nhớ tới mắt người ở lâu trong bóng tối không thể gặp ánh sáng, vội vàng quay lại trong phòng xé tấm màn lụa trắng xuống, gấp mấy tầng che phủ lên trên mắt của mình, sau khi chậm rãi bò ra ngoài, ước chừng qua hơn một ngày, mới tháo xuống tầng vải băng gạc để thích ứng ánh sáng.

Lá cỏ tản ra hương vị tươi mát, sương sớm thấm ướt da thịt của ta, chim chóc kêu hót từ phía trên truyền đến, nghe thật êm ả.

Ta nhận ra đây là ngọn núi ở phía sau của Độ Ách sơn trang, nhưng mà không có sức lực để đào vong, trước tiên nằm trên mặt đất thành hình chữ đại, thở phì phò, mang theo tâm trạng mừng như điên, hô hấp thật sâu không khí tự do, nghỉ ngơi một hồi lâu, mới đứng lên, dùng vải bao thật kín xẻng xúc được bằng vàng, nhặt một nhánh cây làm gậy chống, chậm rãi đi xuống núi.

Đi qua bờ suối tĩnh lặng, nhòm ngó một chút bóng người trong nước, thật sự là quần áo tả tơi lam lũ, rồi bù, gầy như que củi, cả người mùi hôi bốc lên ngào ngạt, ngay cả ăn mỳ ở ven đường cũng không bằng. Ta suy nghĩ, bộ dáng ma quỷ này ngay cả chính mình đều không nhận ra, nhưng trái lại thật ra là tấm nguy trang tốt nhất, vì thế cố nén trên người khó chịu, không có rửa sạch, tập tễnh đi xuống núi, chuẩn bị hồi thăm tung tích của Thạch Đầu.

Ngọn núi cách sơn trang rất gần, vừa mới quay qua một khúc quanh, một mảnh phế tích bị lửa thiêu cháy điên cuồng xuất hiện ở trước mắt ta, hoa tàn liễu rũ, khắp nơi tường đổ, không có nơi nào hoàn hảo. Có rất nhiều người nhặt rác vụn ở bên trong lật lật kiểm kiểm, tìm kiếm đồ vật đáng giá.

Ta xoa xoa mắt nhìn một phen.

Lại xoa xoa mắt, lại nhìn một phen.

Đầu óc đầy rối bời, lao xuống núi, lôi kéo một đại nương đang nhặt rác hỏi: “Đây là nơi nào vậy?”

“Đi đi, đồ điên,” Đại nương hất tay của ta ra, che mũi, thô bạo nói, “Khoảnh đất này là địa bàn của ta, ngươi muốn nhặt bảo bối thì đi nơi khác đi! Dám cùng lão nương tranh giành đồ, cẩn thận con ta đánh chết ngươi!”

Cách đó không xa có một người đàn ông cao lớn thô to đang cầm cái hộp thuốc nhỏ, xông tới đây với đại nương vui sướng đến ngốc nghếch: “Mẹ! Con nhặt được hộp Tuyệt tân hoàn, hí hí, trên hộp còn có con ấn của Bạch gia, thế nào cũng có thể bán được một lượng vàng chứ nhỉ?”

Ta ở bên cạnh ngây dại thật lâu, hỏi: “Đây là Độ Ách sơn trang?”

Đại nương cùng con của bà ta nhìn ta giống như thấy quái vật.

Ta đột nhiên phục hồi lại tinh thần, cười nói: “Ta là người ngoại địa đến nương nhờ bạn bè, trên đường xảy ra chút việc, mắc phải tai nạn, thật vất vả một đường đi ăn xin đến nơi này, nhưng là..... Như thế nào biến thành hiện trạng như vậy? Người ở bên trong đâu?”

Đại nương thấy ta không phải tranh giành địa bàn, thần sắc rốt cục dịu đi rất nhiều, chỉ là không kiên nhẫn, phát phát tay, nói: “Chết rồi! Đã chết được ba tháng!”

Con của bà ta nhưng thật ra lại tốt bụng, giải thích, nói: “Ba tháng trước, tất cả người trong sơn trang của thân y đều chết rồi, giống như nói Bạch thân y đã chết rồi, nô bộc chết, bệnh nhân cũng đã chết rồi, còn bị một vụ hỏa thiêu cháy sạch sẽ. Thế mà một nha hoàn tên là Trạch Lan chạy thoát chết, lại trở nên điên điên khùng khùng, cũng không biết có phải hay không là thân thích của người. Nhà nàng ở ngay tại vùng phụ cận trấn trên, gian thứ ba ở bên cạnh phố Lý Nhị Mễ, người có thể đi hỏi một chút.”

Trạch Lan là nha hoàn trong phòng Tiểu Hỉ, ta và Thạch Đầu đều biết nàng, liền vội vã đi tới trấn trên.

Lúc này nhiệt độ không khí đã chuyển sang âm áp, hoa đào trên cây nở rộ đến dị thường, người đi đường đều mặc áo đơn, thời gian đã gần đến mùa hè. Ta lôi kéo một đứa nhỏ hỏi một chút về thời gian, phát hiện đã là đầu tháng sáu, trong lòng hoảng hốt, thật vất vả hỏi được phố Lý Nhị Mễ, tìm được Trạch Lan, lại thấy nàng cả người phát run, hai mắt vô thần, chui ở trong chuồng heo không chịu đi ra, ta vừa nói ra một câu Độ Ách sơn trang, nàng liền điên cuồng hét rống lên: “Quý! Là quý đến đây! Máu..... Thật nhiều máu! Có quý, đừng giết ta, ta sợ..... Ta sợ.....”

Ta lôi kéo nàng, liên thanh an ủi: “Chớ sợ chớ sợ, người có biết bệnh nhân cách vách có còn sống hay không? Người kia cao cao gầy gầy..... gọi là Thạch Đầu.....”

“Quý! Người rút đi! Mau rút đi!” Trạch Lan khóc đến nước mắt nước mũi đều đi ra, liều mạng lui về phía chỗ sâu trong chuồng heo, không ngừng xin khoan dung, “Van cầu người thả ta đi, máu..... Mọi người đều đã chết rồi, ta sợ.....”

Ta càng không ngừng hỏi: “Thạch Đầu đâu? Thạch Đầu đâu?”

Nàng không ngừng lắc đầu: “Quý, quý đến đây..... Đều chết rồi..... Đừng giết ta.....”

Mẹ của nàng lấy cây chổi đánh đuổi ta ra khỏi cửa.

Ta ngốc nghếch đứng ở trên đường, tựa như đang nằm mộng, chỉ cảm thấy tay chân một mảnh lạnh lẽo.

77. Chương 78: Tìm Kiếm

Xông qua nhiều sóng to gió lớn như vậy, ta cũng chưa chết, Thạch Đầu như thế nào lại chết được chứ?

Ta nghiêng ngả lão đảo đi khắp nơi hỏi người về tung tích của Thạch Đầu. Có ước chừng khoảng mười mấy đứa nhỏ ở trong nông thôn cũng có một cái nhũ danh kêu Thạch Đầu, đứng đến nửa ngày cũng nói không rõ, lại thấy ta là người ở địa phương khác, cả người gầy đến mức da bọc xương, khắp nơi đều là trầy da, đi trên đường đến lung lay sắp đổ, kiên dờ bản ghê tởm, chỉ có ba phần là giống người, ngược lại có bảy phần là giống quỷ, đều tưởng người điên, lôi kéo đứa nhỏ lui về phía sau, đóng cửa không ra.

Vài người gan lớn lắc đầu phủ nhận, nói chưa thấy qua người này.

Ta chưa từ bỏ ý định, từ trấn đông đi đến trấn tây, phản lặp đi lặp lại miêu tả đặc thù của Thạch Đầu với người ta. Kết quả có đứa bé lá gan lớn đem đá về phía ta, còn bị chó đuổi theo mười mấy thước.

Sau đó, có một đại thúc ra về khoan hậu nói với ta: “Thạch Đầu hả? Cậu trai trẻ với cặp mắt nho nhỏ, khoe miệng có hai cái núm đồng tiền phải không? Ta biết.”

“Anh ta ở chỗ nào?” Ta mừng như điên.

Đại thúc thở dài nói: “Bị thiêu chết cháy trong trận lửa kia rồi, vẫn là người của chúng ta ở trấn trên đi hỗ trợ chôn thi thể. Ta từng ở bên trong, nhìn thấy có cái cậu trai trẻ diện mạo tương tự như trong lời nói của cô, hình như là mắt nhỏ, dáng người gầy yếu, cũng mặc quần áo màu xanh đậm, bị cháy sạch đến hoàn toàn không nhận ra. Cô nương, cô không cần tìm.”

“Không, ta không tin!” Ta không ngừng lắc đầu phủ nhận khả năng này.

Đại thúc buông tay nói: “Cho dù cô không tin, thi thể không có người phụ trách đều bị chôn ở bãi tha ma phía sau trấn, hai mươi mấy cái mộ mới, không tin cô đi nhìn xem.”

Ta cắn răng hỏi: “Anh ta bị chôn ở cái thứ mấy?”

Vài tên dốt hơi không có việc gì làm ở bên cạnh cười trộm, đại thúc cũng hướng về phía bọn họ cười cười, sau đó lúng túng gãi gãi đầu, lắc đầu nói: “Không nhớ rõ, cô nương cô có phải hay không muốn đi đào mã? Đầu ba tháng rồi, cho dù nhìn thấy, cô cũng không nhận ra được.”

Ta không đến hoàng tuyền thì trái tim cũng không chết, xoay người bỏ chạy.

Sau lưng truyền đến từng trận tiếng cười vang, hỗn tạp “Người rất hỗn đản” “Mẹ nó, người ý” Mấy lời nói linh tinh, mặc danh kỳ diệu.

Khi hoàng hôn, bãi tha ma từng trận gió âm phong, nơi nơi đều là bình đựng xương cốt vỡ nát, ngẫu nhiên có rắn từ bên trong đi ra, càng tăng thêm độ khủng bố trong không khí. Hai mươi ba ngôi mộ mới không có người coi giữ sừng sững dựng lên ở tận bên ngoài, không tên không tuổi, chỉ dùng một bài ghi lại bọn họ là vong hồn chết trong hung án của Bạch gia, bên cạnh dán bùa hiệu trấn tà của đạo sĩ, chu sa đỏ thẫm đã phai màu.

Ta ở trong địa ngục đào ra đường hầm, nay tâm vững gan lớn, không sợ quỷ thần, nhặt lấy cái xẻng lập tức đào mã.

Thi thể từng bị lửa thiêu qua, lại trải qua ba tháng, toàn bộ bắt đầu phân hủy. Trong lúc khủng bố khó có thể miêu tả, vật phẩm quý trọng bị người của trấn trên lấy hết sạch, ta chỉ có thể dựa vào mảnh vụn quần áo còn lại cùng chi tiết chưa bị phân hủy, để phân biệt từng cái một.

Ăn hai miếng bánh bao được trộm đến, có lẽ là vì ở Độ Ách sơn trang nha hoàn vô danh và được đồng nhiều nhất, ta liên tiếp đào tám ngôi mộ, có sáu cái là nữ nhân và trẻ nhỏ, chỉ có hai cái là nam nhân, ta xem qua quần áo và chiều cao, xác nhận không phải Thạch Đầu, nhẹ nhàng thở ra, tiếp tục đào.

Cổ thi thể thứ chín cũng là nam nhân, chiều cao cùng với Thạch Đầu không sai biệt lắm, mặc quần áo, màu xanh đậm bị lửa thiêu đến không phân biệt rõ được dung mạo. Tim ta cùng một lúc lập bật nhẩy lên, lập đi lập lại nhìn đến mấy lần, càng nhìn càng sợ hãi, chỉ là không ngừng lắc đầu, tự mình an ủi: “Đây không

phải Thạch Đầu, ở khắp nơi đều có vải màu xanh, Thạch Đầu không xấu giống như hấn, đại thúc là đang gạt ta.”

Nhưng mà, nếu trong lòng không phải mơ hồ cảm thấy Thạch Đầu đã chết, ta ở trong này làm cái gì chứ?

Không, ta là muốn chứng minh hấn không chết.

Từng đợt gió lạnh cắt xé quét đi mồ hôi trên trán, ta đặt mông ngồi dưới đất nghỉ ngơi, khi quay đầu, bỗng nhiên phát hiện nắm tay phải của thi thể gắt gao nắm chặt, lộ ra một cái mảnh nhỏ của góc vải, màu sắc tựa như đã từng thấy qua.

Lòng ta phát ra hàn ý, vội vàng dùng sức đem nó lật tung ra, chiếu vào trong mắt là một cái hà bao màu xanh đậm, mặt trên tinh tế tỉ mỉ thêu chữ Thạch Đầu cùng hình thêu hoa sen..... Là ta ngồi ở đầu giường của hấn, từng mũi kim khâu nhập vào tim ta, từng đường chỉ thêu ra hy vọng tương lai, sau đó vui mừng hoan hỉ đưa cho hấn hà bao.

Là hấn, thật sự là hấn.

Tan nát cõi lòng, giấc mộng dập tắt rồi, thiên địa nháy mắt biến sắc.

Lý Thạch Đầu, như tấm bia thịt làm vật hy sinh, đi chết.

Kha Tiểu Lục, vì sao vẫn còn sống?

Vì cái gì mà ta lại chạy trốn ra khỏi cái hang động không có ánh sáng kia?

Vì để từ nay về sau cô đơn một mình, không nơi nương tựa mà sống?

Trước đó chưa từng có tuyệt vọng bao phủ chế ngự ta, một khắc cũng không nghĩ phải đối mặt với sự thật tàn khốc này, ta cũng không biết chính mình là như thế nào trở lại trần trên, lung lay lắc lư ngồi ở ven đường, chính là rồi ren hỗn độn, mệt mỏi tự hỏi.

Trời tối, ánh trăng hiện ra .

Bình minh, mặt trời mọc.

Nguyên lai hôm nay là ngày mở phiên chợ, thời tiết tốt lành, bốn làng tám xóm thôn dân theo nhau mà đến, mang theo bạn bè, dẫn theo con cái, hoan hỉ vui mừng, cười không ngừng. Chỗ này có khí diễn xiếc, bên kia có tiểu quỷ vây quanh làm nũng ở trước quán tượng đất, khắp nơi ồn ào không dứt, các bà vợ nghị luận rằng dụng cụ bằng sắt do nhà họ Hoàng đánh ra rất tốt, y phục của Phùng gia cắt rất khéo, hồ lô đường của Trương Tam ngọt, nha đầu của Điền gia bộ dạng rất xinh đẹp lanh lợi. Khi tiếng chiêng trống vang lên, ngẩng đầu lên nhìn, là cổ kiệu của thầy cử nhân, phong cách hiên ngang, được nâng qua cầu đá.

Ta cô đơn một mình trốn ở góc tường ám tối, giày đã sớm bị rách, để trần ra ngón chân đầy bùn đất, ôm đầy gối, chui lủi tựa như chú chim cú, trước mặt có mấy mảnh bạc vụn do người đi đường tốt bụng bố thí, nhưng không có chạm vào, chỉ si ngốc nhìn theo cảnh huyền ảo trong mơ, tựa như người ngoài cuộc.

Thác Bạt chết, ta thống khổ rên rỉ, khó chịu không kiềm chế được, nghĩ đó là thương tâm cực hạn.

Nay Thạch Đầu chết, ta một giọt nước mắt cũng không rơi được, chỉ là yết hầu mắc nghẹn đến thật khó chịu. Lúc này mới biết, đau đến mức tận cùng, cảm giác sẽ là chết lặng. Trái tim tuy vẫn còn đập ở bên trong lồng ngực, nhưng đã chết rồi.

Ta mệt mỏi.

Ta rất muốn ngủ, ngủ đến không tỉnh lại nữa.

Trong mộng có thể hay không mơ thấy ngôi sao, có thể hay không mơ thấy hấn?

Hấn có thể hay không đi tới, đối với ta nhãn mặt làm mặt quỷ, nói:“Ngủ đi, trời sắp xuống lại có cái đình cao chống đỡ, nằng cái chú nấm lùn này, nên an tâm ngủ đi, có ta ở đây.”

Xa xa từng trận tiếng sáo trúc, có vai nữ hoa đán ở trên đài ăn mặc xinh đẹp, tay áo như sóng nước lưu chuyển, xấu hổ xưng:“Biển trời xa xăm, hỏi ánh trăng băng giá nơi nào hiện ra? Ngọc xử[1] trời thu, nhờ ai trộm được thuốc đem dâng lên cho Hằng Nga? Ngọn gió tây nào thổi mộng vô tung! Người đi khó gặp

gỡ, dừng lại không phải là thần chọn quý lộng. Ở Mi Phong, trong tâm khảm xa cách phân ly là một loại thống khổ.”

[1] Ngọc xử: chày bằng ngọc, được lấy làm của hồi môn trong truyền thuyết Hằng Nga và Hậu Nghệ. Trong đó, Hằng Nga là vợ của Hậu Nghệ, ăn cắp thuốc trường sinh rồi bay lên trời làm tiên nữ

Trong rừng lưu lại chim nhận gãy cánh, trên cây chim kêu li rời đàn, hoa ở trong góc tường mãi không nở ra.

Từ nay về sau, lại thêm nhiều hạnh phúc trọn vẹn nữa, lại phong hoa tuyết nguyệt xinh đẹp hơn nữa, đều không có quan hệ gì với ta.

Ta lung lay từ trên mặt đất đứng lên, cái xác không hồn rời đi trần nhô, không biết phải đi về phương nào.

Lúc ngã ở ven đường sắp chết, có một sư thái rất rất già nhạt ta trở về, đặt ở núi hoang yên tĩnh, trong Ni am cũ nát thiện tâm chăm sóc.

Sau khi ta tỉnh lại, quỳ gối ở trước mặt sư thái, khẩn cầu quy y xuất gia, thanh đăng cổ phật, như vậy một kiếp.

Sư thái niệm phật hiệu, mở ra hai mắt đục ngầu, chỉ hỏi: “Con tên là gì?”

Ta há mồm lập tức đáp: “Con họ Lâm..... Không, con họ Kha..... Không.....”

Sư thái nghe đến hồ đồ, hỏi lại: “Con tên là gì?”

“Con họ Lý, là quả phụ.”

Ta bối rối phát giác một hồi, hồi ức như lũ hồng thủy trào dâng trong trí óc.

[nếu nàng chết đi rồi, trên đời này sẽ không có người sẽ mỗi ngày nghĩ đến ta .]

[cho dù ta chết, nàng cũng không thể quên ta được.]

Đáp ứng lời nói của chàng, ghi nhớ trong lòng.

Ta còn không thể chết được.

Ta muốn mỗi ngày nhớ chàng, nhớ chàng cả đời.

78. Chương 79: Mười Năm

Cặp mắt của lão sư thái không tốt, nhưng tim lại không mù, sau khi bà hỏi rõ nguyên do, không chịu thu nhận ta nhập môn. Cho dù ta đủ ngàn cầu vạn cầu, bà luôn nói: “Con vì tình mà đau buồn, sống không thể yêu, thật sự không phải là chặt đứt hết lục căn[1], nhìn thấu sinh tử, chỉ là vì trốn tránh thế tục phạm trần mà nhập vào cửa phật môn của ta, mà không thật tình hướng phật, cho nên ta không thể thu nhận con. Con tốt hơn nên ở lại hồng trần thế tục, ăn chay hướng thiện, làm tục gia đệ tử thôi.”

[1] Lục căn (thuật ngữ Phật giáo): gồm nhãn mắt, nhĩ tai, tị mũi, thiệt lưỡi, thân thân, ý ý.

Năm đó, hoàng tử Tất Đạt Đa từ bỏ hoàng vị, đắc ngộ chân lý cuối cùng, sáng lập Phật giáo. Đường Tam Tạng bỏ qua bản thân, đi Thiên Trúc lấy kinh, tạo phúc lộc cho chúng sinh. Vị sư thái của Yên Tử am này cũng rời nhà tu hành từ nhỏ, ý chí kiên định. Bọn họ đều là người chân chính đại thấu đại ngộ[2], từ bỏ hết thấy, bước vào cửa phật. Sao có thể là ta, cái loại người cùng đường tuyệt vọng, mới nhớ tới đi ôm chân phật, nào có thể sánh bằng?

[2] Đại thấu đại ngộ: đạt đến tầng cao nhất của giác ngộ hay đắc đạo, đạt đến niết bàn.

Nếu mỗi người đều vì thất tình, đau lòng mà tùy ý xuất gia, dựa vào tôn giáo phù hộ để hàn gắn miệng vết thương, thật sự là ô miệt tín ngưỡng của bọn họ, ô miệt phật môn Niết bàn.

Rất ít người đạt đến đại thấu đại ngộ, trách không được Yên Tử am chỉ có duy nhất một ni cô là Diệu Thiện.

Ta trải qua bất hạnh to lớn, đau thương chia xa người yêu dấu, lòng mang phần hận. Mặc dù có thể ăn chay niệm kinh, nhưng trong xương tuỷ vẫn không tin thiện ác có báo, cho nên không thể làm một ni cô đủ tư cách. Diệu Thiệnsư thái thiện tâm, thương tình ta không nhà để về, không nơi nương tựa, liền thu lưu lại, mỗi ngày ở trong am quét dọn tưới nước, làm đệ tử tục gia ký danh. Mỗi ngày khi nhàn hạ, bồi nường niệm Phật tụng kinh, tích thiện hành đức.

Trong Yên Tử am, chỉ có hai người, động vật lại rất nhiều. Chó có bốn năm con, miêu có bảy tám con, còn có một bầy gà, một đàn vịt và một con la gia không đi đứng được nữa. Tất cả đều là động vật bị thương mà Diệu Thiện sư thái cứu từ ven đường mang về, cho nên cuộc sống của chúng ta rất là khổn khổn.

Sau khi ta tự tay giết người, lại không có thể chạm vào đồ ăn dầu mỡ, càng không thể ăn thịt, đồng thời lòng như tro tàn, đối với mỗi ngày rau xanh củ cải không hề có ý kiến gì.

Sau đó, nghe sư phụ giảng đạo, giảng đến là nhiều, cũng dần dần tin vào luật nhân quả một chút. Chỉ sợ Thạch Đầu sát nghiệt quá nặng, phải xuống địa ngục gặp bất hạnh lớn, căn cứ trên tinh thần thành tâm tin rằng có việc gì đó không thể không tin bất cứ cái gì. Ta lén lút chạy về hang động ở Độ Ách sơn trang, đem hòm vàng đáng giá, tráp bạc, đèn ngọc lưu ly, gương thủy tinh, độc dược trân quý gì đó, hết thảy đóng gói giấu đi, chia ra thành từng nhóm nhỏ để dễ dàng xử lý trao đổi. Được không ít tiền, một phần để cải thiện cuộc sống, giữ lại một phần, một phần đưa giúp sư phụ làm việc thiện, tích đức cho Thạch Đầu.

Nói thật ra, thần y chết rồi, tất cả mấy thứ kia đều là vô chủ, ta cũng không biết như vậy có tính là hành vi ăn cắp tội lỗi hay không.

Phật nói: Ta không xuống địa ngục thì ai xuống địa ngục.....

Ta giúp cầm thú làm việc tốt.

Chỉ là ta có làm việc tốt nhiều hơn nữa, Thạch Đầu cũng cũng không trở về, sau đó ta lại dần dần không tin tưởng nữa.

Sư phụ dùng mõ gõ lên đầu ta:“Trẻ con không được dạy bảo!”

Thời gian từng ngày từng ngày trôi qua.

Trải qua tra tấn, thân thể của ta hoàn toàn suy sụp. Dùng trứng gà mộc nhĩ cực lúc dương trong ba năm, mới một lần nữa tăng thêm chút thịt, khuôn mặt xinh đẹp ở trong gương kia vẫn như trước nhìn liền chán ghét. Đáng người thực gầy, phát dục vẫn dừng lại ở giai đoạn thiếu nữ mười bốn mười lăm tuổi, hơn nữa yếu đuối, thời tiết thoáng chuyển lạnh, liền cảm mạo sinh bệnh.

Hai năm đầu, ta lo sợ Long Chiêu Đường đuổi bắt, ngoại trừ đầu cơ trục lợi bán đổi tang vật và chọn mua đồ dùng sinh hoạt tất yếu, cửa chính không ra cửa phụ không đi, mỗi ngày vùi đầu vào thiêu thừa may vá.

Khu phế tích của Bạch gia ở trấn trên được xây dựng thành ngôi miếu lớn để trấn tà, mỗi ngày đầy ắp hương khói, dòng người phồn đa, ta không dám bước tới. Chỉ đơn giản vào tiết thanh minh lén lút đi tới bãi tha ma bái tế Thạch Đầu, cũng không khắc mộ bia, chỉ ở trên mộ của hãn gieo trồng rất nhiều hoa nhỏ màu trắng làm kí hiệu, mùa xuân vừa đến, nở rộ ra cực kỳ xinh đẹp.

Vào năm thứ ba, sư phụ viên tịch. Ta kế thừa truyền thống tốt đẹp của bà, làm việc thiện tích đức, ở trấn trên thu nhặt một cô bé bảy tám tuổi bị thương mang về, cô bé tên là Lý Phàm Nhi, quê nhà gặp nạn, cha mẹ đều mất. Ta thấy họ của bé cùng với Thạch Đầu giống nhau, tâm huyết dâng trào, liền thu nhận làm dưỡng nữ, giữ ở bên người chiếu cố, cứ như vậy tiêu trừ nỗi cô đơn tịch mịch.

Năm thứ sáu, An lạc Hầu Long Chiêu Đường trên đường hồi kinh, ở quán rượu gặp thích khách ám sát mất mạng, triều đình tức giận, hạ chỉ tước nã bắt hung thủ, bắt lắm không ít người, trở thành vụ án không có kết thúc. Ta nghe nói kẻ thù gặp phải báo ứng, cao hứng uống đến bảy chén rượu, hát đến nửa đêm [Hỉ xoát xoát] [3] , ồn ào nháo loạn đến mức đường nữ tướng ta mắc chứng động kinh, oán hận trong lòng cuối cùng đã giải, lá gan cũng lớn lên không ít, thỉnh thoảng sẽ dịch dung thành già nua xấu xí, mang Phàm

Nhi đi lên trần trên trần bộ hai vòng, nghe một chút lời kể truyện xưa, xem kịch dân dã, tìm hiểu một chút chuyện đương thời.

[3] Xem thêm

Năm thứ bảy, Ma giáo rầm rộ, nghe nói Mộc giáo chủ võ công cực cao, tính cách tàn nhẫn thô bạo, làm việc hung ác thâm độc vô tình, rất nhiều võ lâm thế gia cùng chính phái phải chịu đòn độc thủ. Hắn còn phái người ở chỗ ở của ta tại phụ cận Bạch trần ngang ngành tìm kiếm, tựa hồ là đang tìm bảo bối gì đó mà thần y lưu lại. Ta sợ gặp phải rủi ro, rơi vào trong tay tên cầm thú khủng bố bậc nhất kia, trong mỗi lần tìm kiếm đều mang theo Phạm Nhi trốn đến hang động sau núi, may mắn bọn họ đối với quả phụ và đứa bé gái vừa già lại xấu cũng không có hứng thú, trong hai lần lục soát Yên Tử am đều mang về qua loa lơ là, chưa bao giờ chạm mặt.

Năm thứ tám, Ma giáo xâm chiếm, Nam Cung thế gia bị giết, Nam Cung Minh không rõ tung tích, sinh tử không biết. Từ nay Ma giáo dùng thủ đoạn lời dối, thống nhất giang hồ. Rất có khí thế, thiên hạ chống đối ta thì chết, thuận theo ta thì sống. Giang hồ chính đạo, đều phải cúi đầu. Dân chúng yếu kém không có hứng thú đối với giang hồ tranh đấu ai thắng ai thua, phổ thông chợ búa, kể truyện xưa và hí kịch, đàm luận say sưa đều là sự tích uy phong của Mộc giáo chủ, mọi người đều cho rằng từ xưa tới nay, không có người nào võ công có thể xuất ra uy thế như vậy.

Năm thứ chín, Mộc giáo chủ không biết là tìm được thứ mình muốn rồi, hay là đã chết tâm, không phải người quấy rầy khắp nơi nữa. Trái tim treo lơ lửng của ta rốt cục cũng thả lỏng xuống dưới, thật là thích ý.

Năm thứ mười, Phạm Nhi mười lăm tuổi, đến tuổi cập kê. Thông minh hiểu chuyện, có tài khéo léo, có bản lĩnh thêu hoa tài giỏi, nấu một bàn tiệc món ăn ngon, có con gái trưởng thành trăm nhà cầu kiếm, bà mỗi thiếu chút nữa đập vỡ cửa miếu hoang vu của nhà ta. Ta lo sợ nàng không có nhà mẹ đẻ huynh đệ nâng đỡ trợ giúp, nếu gặp phải người không tốt, xuất giá sẽ phải chịu khổ, chịu vất vả, cho nên ngàn chọn vạn kiếm đối với những người cầu thân. Phạm Nhi chịu ảnh hưởng của ta, là một người có chủ ý của riêng mình, nàng lúc còn nhỏ ở chợ mua bán có cơ hội quen biết với con thứ hai của Dương gia, thanh mai trúc mã, tình đầu ý hợp, đợi sau khi đổi phương đến cầu thân, liền xấu hổ cầu xin ta đáp ứng. Ta thờ ơ lạnh nhạt, Dương gia mẹ chồng là một người tốt ăn chay niệm phật, thái độ hiền lành đối với con dâu trưởng, xử sự rất có kiến giải, con trai cũng có rất chính trực, người có chí tiến thủ. Tuy là hộ nhà nông, cũng nhận biết vài cái chữ to, nghĩ đến sẽ không quá mức khi dễ Phạm Nhi của nhà ta, liền đồng ý cửa hôn sự này, cũng lấy ra món tích trữ giấu trộm, dùng hết khả năng phụ trợ một khoản đồ cưới thật sộp, chỉ riêng đầy hòm, mà đã nén ép hai trăm lượng hoàng kim.

Lúc xuất giá, Phạm Nhi mặc áo cưới màu đỏ thêu con dơi và thạch lựu tơ vàng, đội mũ phượng bạc với tám hạt châu mạ vàng, run run được hỉ nương dìu đến trước mặt ta, Dương Nhị lang vẻ mặt thẹn thùng đeo hoa đỏ thắm, tay chân luống cuống đợi bên ngoài. Chung quanh tân khách từng trận cười vang, từng tiếng vui mừng, chỉ nói là một cái chú rể ngốc.

Hỉ nương cao giọng chúc mừng, nói: “Tân lang và tân nương tử trăm năm hảo hợp! Vợ Chồng kính trọng lẫn nhau! Sớm sinh quý tử!”

Ta hoảng hốt thấy được mình và Thạch Đầu ở năm đó, gặp được giấc mộng năm đó.

Chỉ là chúng ta chưa bao giờ có cơ hội mặc vào thân áo cưới màu đỏ này.

Phạm Nhi lôi kéo tay ta, thấp giọng hỏi: “Mẹ? Mẹ làm sao vậy?”

Ta thay nàng đội khăn trùm màu đỏ lên đầu, nhin xuống nước mắt cười nói: “Không có gì, ta rất là cao hứng.”

Phạm Nhi nửa hiểu nửa không, sau đó bị hỉ nương ôm đi ra ngoài.

Ta ngây ngốc nhìn bóng dáng màu đỏ của bọn họ, không kèm chế được hăm mộ.

Vĩnh biệt tuổi mười lăm, thiếu nữ tuổi trăng rằm nhảy mất trở thành thiếu phụ.

Giọt lệ chưa từng rơi xuống trong mười năm qua, rốt cục xẹt qua khóe mắt, nhẹ nhàng nhỏ xuống mặt.

Nguyên lai, ta vẫn có thể đau?

Dường nữ xuất giá, mọi việc đã xong.

Ta bỗng nhiên sinh ra một cái ý niệm điên cuồng trong đầu, muốn đi thảo nguyên, muốn đi bái tế phần mộ của Thác Bạt. Muốn đi địa phương mà ta cùng hắn đã hẹn trước, đi xem cuộc sống trong ước hẹn nguyên thủy của chúng ta.

Đi thôi, đi nhìn xem giấc mộng đã từng trải qua.

Ý niệm này không ngừng dâng lên ở trong trí óc, không thể ngừng lại.

Rốt cục, ta an trí thỏa đáng mọi thứ hết thảy, mang theo túi bọc nhỏ, đặt chân lên hành trình xa xăm.

79. Chương 80: Mộc Vô Tâm

Cổ đại định cư cần phải chứng minh thân phận, chính là thể giới thiếu trong sạch, quan phủ tham ô hỗn loạn, hơn nữa giang hồ hiệp khách náo động, cho nên rất ít khi điều tra dân số theo quy mô lớn. Ta định cư ở Yên Tử am, một đoạn thời gian rất dài đều là không có hộ khẩu, sau đó lại thu dưỡng Phạm Nhi, lo lắng nàng tương lai lập gia đình không nhập tịch được, mới bối rối mà làm lại hộ khẩu chính thức. Bởi vì lúc ấy Long Chiêu Đường vẫn còn, ta không dám lấy tên thật gặp người, hộ tịch, tuổi, diện mạo bên ngoài đều là giả tạo, Huyện thái gia thu hồi lộ tùy tiện sửa đổi cho ta thành dân chạy nạn, ghi lại tên chồng [đã chết]: Lý Lỗi, vợ: Lý Kha Thị, con gái: Lý Phạm Nhi.

Quê nhà của Thác Bạt Tuyệt Mệnh ở ngoài biên giới, biên giới thăm tra nghiêm khắc, ta cố ý làm cái giấy thông hành qua cửa. Trên giấy thông hành có ghi rõ hình dáng đặc thù của ta, viết là: Nữ, Lý Kha Thị, ba mươi lăm tuổi, cao năm thước ba, thân thể gầy yếu. Da vàng không có nốt ruồi, xương gò má á bên trái dưới khoe mắt có vết sẹo dài ba phân.

Trong đó tuổi, màu da, xương gò má, vết sẹo đều là dịch dung giả dạng, gần mười năm nay, ta ngày đêm nghiên cứu, trình độ càng trở nên tăng tiến, vô luận nam nữ già trẻ, chỉ cần chiều cao không có quá nhiều khoảng cách chênh lệch nhau, đều có thể hoá trang giả dạng được. Cho nên đi trên đường hành trình, để tránh lưu manh quấy rối, phần lớn thời gian, ta đều giả dạng thành thiếu niên chất phác ít nói, trong tay luôn chuẩn bị sẵn phòng châm thép được bôi thuốc gây tê, thuốc nước có thể phun xịt ra gây kích thích cùng nhiều chủng loại thuốc mê, nhiều loại vũ khí phòng sói, có thể nói là mỗi bước đều thận trọng, khắp nơi cẩn thận.

Trung Nguyên đến biên giới đường xá xa xôi, ta vì an toàn, thà đi tốc độ chậm một chút, cũng phải đi theo các người du hành khác mà đi cùng nhau thành một nhóm, dù là như thế, trên đường cũng gặp qua hai lần cướp đường, lập tức tiếng kêu một tiếng “Đại vương tha mạng”, đem mảnh nhỏ trang trí bằng vàng ở trên trán cùng với túi tiền đựng bạc vụn đã được chuẩn bị tốt, ném lên mặt đất, đổ đầy ra đất, sau đó xoay người chạy trốn, kẻ cướp bình thường sẽ không đuổi theo.

Né tránh đi được bốn tháng, đi tới ngoài biên giới ngoại thành Ích Viễn, cửa thành kiểm tra càng trở nên nghiêm ngặt, cần đưa ra giấy tờ thông hành. Cho dù da mặt ta rất dày, cũng không có biện pháp chỉ nam nói nữ, đành phải tìm quán trọ khôi phục dung mạo nữ nhi nguyên bản, bỏ đi bao vải ở bên hông, chỉ là đem màu da mặt bôi vàng như nền, trên mặt cho thêm sẹo, lại lấy dung mạo xấu xí làm lý do để mang cái khăn che mặt.

Vào cửa thành, chung quanh hỏi thăm, biết được Mục Mã Y sơn ở ba trăm lý phía bắc của thành Ích Viễn, ở chân núi có trấn Tam Liễu, tuy rằng không lớn, vẫn có rất nhiều người chăn nuôi cùng người Trung Nguyên ở đây trao đổi mua bán, rất là phồn hoa. Ta đoán rằng Thác Bạt yên giấc ở nơi này, đặc biệt muốn một cỗ xe ngựa, thay áo nhũ mới tinh màu xanh hoa sen, váy dài màu lam đậm, đầu đeo ngọc trân, cả người mộc mạc thanh đạm không tìm ra được nửa điểm lòe loẹt sắc sỡ. Sau đó mua gấm vóc, gà nướng, rượu ngon, các loại lễ vật trang trí, sáng sớm đến thăm hỏi bái phỏng vợ chồng Hắc Điền.

Hắc Diên lão nhân không ở nhà, vợ của ông, Hồng Hạc Tử tiếp đãi ta. Ta không dám nói kỹ về chuyện cũ, chỉ nói lái là bạn cũ của Thác Bạt, muốn đi bái tế một lần. Bộ dạng của Hồng Hạc Tử quả thật nhìn không đẹp lắm, mày rậm môi mỏng, rất mạnh mẽ hung tợn. Bà ở cửa nhìn ta thật lâu giống như đề phòng cướp, không ngừng đưa ra nghi vấn, sau khi đề cập đến học trò yêu dấu, ngữ khí liền nhu hòa xuống, từng trận thổn thức nói: “Tên đồ đệ bất hiếu kia của ta, bộ dáng nhìn rất đẹp, võ công học rất giỏi, tính tình rất tốt, xử sự cũng rất linh hoạt, chính là lão già của nhà ta thật là đồ đáng chết, dạy đồ đệ dạy cái gì không tốt? Dạy sai vì huynh đệ mà cầm dao vào xương sườn để chứng tỏ tình bạn[1], cầm tới cầm lui đem mạng đều đi trao tặng! Thật sự là đáng giận! Muốn ta nói, hẳn là gặp phải người không tốt đẹp, huynh đệ kia cùng vợ của huynh đệ tám phần là sao chổi, chuyên môn mang xui xẻo!”

[1] Góc: Lưỡng lặc sấp dao- - Cầm dao vào 2 xương sườn- hành động thất nói một phần quan trọng cho tình bạn.

Bà trong lúc vô ý nói ra chân tướng, ta áy náy cúi đầu, không ngừng phụ họa, hốc mắt lại lên trở nên hồng.

Hồng Hạc Tử không ngừng lải nhải, nói mãi không dứt, bà giống như bà chị dâu Tường Lâm đem chuyện xấu trộn gà bắt chó của Thác Bạt lúc còn nhỏ, cùng với phần uất cũ vì Hắc Diên dạy học trò không cẩn thận, nhớ lại một hồi lâu, cuối cùng chỉ rõ phương hướng ở phía sau núi.

Ta cảm ơn lại cảm ơn, từ trên xe ngựa lấy ra dầu thơm giấy vàng tiền rượu ngon, gà nướng, heo quay, đang muốn lên núi, sợ hãi nhận ra ở bên cạnh thoát ra đến một con hồ ly, ngậm đi gà trong làn của ta.

Ta đuổi theo hồ ly vài bước, hồ ly lập tức mất loé lên ánh xanh loè loè, găm rống hừ hừ, răng nanh vuốt sắc, tựa hồ đang kiêu ngạo ám chỉ: Người dám tranh gà ăn với lão tử, lão tử liền ăn người!

Răng miệng của ta không đủ tốt như hồ ly, thật sự không thể cắn lại nó, đành phải trở mắt nhìn nó ngậm gà nướng đi, khí vũ hiên ngang đi từng bước nhỏ, chui vào bụi cỏ, đi về nhà.

Phu xe thấy tình huống xấu hổ của ta, cười nói: “Súc sinh không hiểu chuyện, quên đi, thiếu con gà thì ít đi một món thôi.”

Ta lắc đầu: “Thác Bạt đại ca yêu thích nhất dùng chân gà nhấm rượu. Nay có rượu không có gà, hẳn nhất định không vui. Vẫn là vất vả đánh xe đại ca tạm thời quay về trấn trên, ta đi tới từ lâu lại mua hai con gà, rồi lại quay đầu bái tế, đến lúc đó tiền xe cho anh tính gấp đôi.”

Phu xe mừng rỡ, ra roi thúc ngựa chạy về trấn Tam Liễu, gặp lúc giữa trưa, ta bảo hắc đi dùng cơm. Trước khi đi, hắc tốt bụng nói cho ta biết nắm đại, dê nướng và rượu Hoa Điều của Vọng Nguyệt lâu là ba điều tuyệt nhất ở địa phương này, người bên ngoài khó mà tới được đây, không đi ném thử thật sự đáng tiếc.

Ta cảm tạ hắc, quyết định đi Vọng Nguyệt lâu lại mua thêm một vò rượu Hoa Điều cùng hai cân dê nướng đóng gói lên núi, bản thân lại chỉ kêu tách trà lớn cùng đồ chay nắm đại xào, củ cải cay cùng với rau cải xanh, ngồi ở góc nhỏ chậm chậm ăn.

Khách nhân đến Vọng Nguyệt lâu ăn cơm rất nhiều, đàm luận các loại tin tức mới mẻ. Vài vị võ lâm nhân sĩ ở cách vách đã uống say ba phần, nói chuyện thanh âm truyền đến lỗ tai của ta.

“Từ khi Mộc Vô Tâm tiếp nhận chức vụ Liệt Hỏa giáo tới nay, thủ đoạn thật con mẹ nó ngoan độc. Võ lâm thế gia bị hắc dọn sạch tới hơn phân nửa, nói một không hai, giang hồ đều mau trở thành nhà của hắc! Chúng ta thật mẹ nó uất ức, còn không bằng sớm ngày đến nương tựa vào Liệt Hỏa giáo, đổi cái tiền đồ tốt đẹp.”

“Cái gì Liệt Hỏa giáo? Không phải là Ma giáo sao?!”

“Đừng nói lung tung! Ma giáo cái gì nghĩ ngợi trong lòng rồi thôi, sao có thể nói trước mặt mọi người chứ? Cẩn thận bị nhóm người của Liệt Hỏa giáo nghe được sẽ gặp chuyện không may.”

“Ta sợ mụ nội nó cái con gấu! Lại không tin giang hồ chính đạo liên thủ! Lên mặt không dọn dẹp hắc được sao!”

“Hoàng đại ca thật can đảm, ta nói mẩu chuyện vui cho người nghe. Tháng trước, thủ lĩnh Ngô Mãnh của Thu Ứng[2] thập tam kỳ ở Xích Hà sơn, vốn có võ công cao cường, nội lực thâm hậu, không phục bị hạn chế ràng buộc, lại ở trên đại hội võ lâm nói năng lỗ mãng với Mộc giáo chủ, nói hắc lừa gạt người đời trộn lẫn

danh, nắm giữ mọi người lần ép quả phụ sau đó mắng hấn một câu ‘Đoạn tử tuyệt tôn’, các người đoán coi sẽ xảy ra cái gì?”

[2] Thu Ứng: loài chim ưng đầu trọc

“Ngô Mãnh làm được một bản lĩnh chặt gãy đao, trời sinh dũng mãnh, tính tình lại là kiệt ngạo bất tuân, ở vùng đông bắc xưng vương xưng bá, tự nhiên không phục Liệt Hỏa giáo. Nhưng Mộc giáo chủ cũng không phải người ăn chay, từ khi xuất đạo tới nay theo không hề thua trận. Hai người tranh chấp, là một trận chiến đầy cam go. Nhưng Liệt Hỏa giáo phần đông là lão luyện, Thu ứng thập tam kỳ nhất định bị thua.”

“Cái rắc rối ỷ! Chiến tranh cam go ở đâu ra?! Lúc ấy Mộc giáo chủ tức giận, từ trên đài cao đi xuống, đẩy ra thuộc hạ trái phải, đi đến trước mặt Ngô Mãnh. Bàn tay trần, chỉ dùng một chiêu! Liền đem Ngô Mãnh xé ra làm hai nửa!”

“Xé?”

“Đúng vậy! Là bàn tay trần xé người còn sống thành hai nửa, ngoại trừ đầu, một bên không nhiều, một bên không ít, máu chảy đầm đìa đầy đất, toàn bộ hội trường lặng ngắt như tờ, ta nhìn mà ba tháng ăn không ngon.”

“Ai chẳng biết từ sau khi thê tử của Mộc giáo chủ chết, không cưới vợ nạp thiếp nữa, cũng không có mụn con nào, kiêng kị nhất với điều này, Ngô Mãnh kia chỉ vào hòa thượng mà mắng đầu trọc, nghĩ muốn không chết đều không được.”

“Mộc giáo chủ kiêng kị không con, vì sao không cưới vợ? Trong võ lâm ngày hôm nay, hấn muốn ai không phải chỉ cần một câu nói thôi sao?”

“Ai biết? Hấn giỏi uống rượu nhưng không háo sắc, đối với tiểu mỹ nhân, lòng dạ càng đúng là sắt đá. Trước kia Thanh Âm trang thiết yến, khi võ lâm đệ nhất mỹ nữ Phùng Viên Viên ở giữa tiệc kính rượu, không biết nói sai cái gì rồi, hấn giận tím mặt, mùa đông đem nữ hài tử nung nịu ngọt ngào nhà người ta từ trên tường thành ném vào sông hào quanh thành! Thiếu chút nữa bỏ mạng. Có đồn đãi, võ công mà Mộc giáo chủ luyện là không thể gần nữ sắc.....”

“Không đúng không đúng, ta nghe được đồn đãi là..... Mộc giáo chủ thích đàn ông.....”

“.....”

Thanh âm nghị luận của bọn họ càng nén càng thấp.

Ta lông tóc dựng đứng, hồi tưởng gốc truyện của bản gốc, phát hiện mình biết rất ít về Mộc Vô Tâm. Chỉ nhớ rõ cốt truyện phát sinh lúc Lâm Lạc Nhi ước chừng là khoảng hai mươi tuổi, hấn tính cách tàn nhẫn, không chấp nhận được nửa điểm ngỗ nghịch, nói rút gân liền rút gân, nói lột da liền lột da. Lâm Lạc Nhi ở trên tay mấy tên cầm thú khác còn dám cãi lại, mắng chửi hai câu, ở trên tay hấn trừ bỏ khóc ra, là nửa điểm không dám hé răng, muốn chà đạp như thế nào liền chà đạp thế đó.

Không có biện pháp, nếu mở miệng cãi lại một câu liền bị rút mất gân chân, đổi thành là ta, ta cũng không dám cãi lại.

May mắn hiện tại tránh được tên cầm thú khủng bố bậc nhất này.

May mắn lại uống thêm hai chén trà, chuẩn bị tính tiền rời đi, không biết có phải hay không sau khi đi ra từ mai rùa, vận mệnh của nữ nhân vật chính yên lặng mười năm không chịu nổi bị ngó lơ, lại chuyển động lần nữa, bàn tay vàng của mẹ kế lại bắt đầu phát tác, ta sợ cái gì thì cái đó đến!

Từng trận tiếng vó ngựa đông đúc lộn xộn từ xa tới gần, đứng ở ngoài cửa của Vọng Nguyệt lâu. Có một gã trai trẻ tuổi nhanh chóng xuống ngựa, giành trước đi vào cửa hàng, quăng hai khối bạc cho tiểu nhị, cả vú lấp miệng em nói:“Lâu hai toàn bộ bao hết, lập tức đuổi hết những người nhàn tạp không liên quan!”

Ta còn chưa phản ứng lại, sắc mặt của giang hồ nhân sĩ đang khoác loác mà đàm luận ở bên cạnh đại biến, chỉ vào cửa nhỏ giọng nói:“Là người của Liệt Hỏa giáo, a..... Người ở phía sau là, là Mộc, Mộc Vô Tâm!”

Toàn trường lặng ngắt như tờ.

Quả tim của ta nhanh chóng ngừng đập.

80. Chương 81: Bắt Cóc

Hơn hai mươi người của Liệt Hỏa giáo nối đuôi nhau mà vào, ta nhanh chóng lấy hai tay bưng lên má, cúi đầu nhìn cái bàn, làm tạo hình của người trầm tư. Ít chốc, lại nhin không được từ trong khe hở giữa ngón tay lạng lẽ nhìn lướt qua.

Tất cả mọi người của Liệt Hỏa giáo đều mặc quần áo đen, cầm kiếm nắm đao, ở góc áo có thêu hai hoa văn tia lửa màu đỏ, chính giữa đó là Mộc Vô Tâm. Nhưng mà cái đầu của hắn quá cao, ta không dám ngẩng đầu, thấy không rõ ngũ quan, chỉ thấy người này dáng người khôi ngô, lưng thẳng tắp, như hạc trong bầy gà đứng ở trong nhóm người giang hồ tràn ngập sát khí, giờ tay nhắc chân lộ vẻ uy nghiêm, nói là làm, giống như mãnh hổ trong đàn sói, bá chủ trong bầy cầm thú.

Một câu đánh giá cuối cùng là ta chửi thầm trong lòng.

Mộc Vô Tâm đang lên lầu cùng với một ông lão già gầy gò đầu tóc bạc, lời nói thái độ tựa hồ thực tôn kính. Hắn nói không nhiều lắm, thanh âm quyết đoán, mang vài phần trầm thấp từ tính, cũng mang vài phần lãnh ý giết chóc. Ngừ điệu lên xuống đầy nhịp điệu, lại làm cho ta có loại cảm giác quen thuộc khó nói thành lời, chẳng lẽ là trước kia nghe qua thanh âm ma quỷ súc vật cường công trong bộ đam mê kịch truyền thanh nào đó chăng?

Ký ức quá xa xôi, ta nghĩ thật lâu cũng không nhớ nổi, rốt cục từ bỏ.

Bốn môn đệ của Liệt Hỏa giáo ở lại lầu một để phòng vệ, những người còn lại thì lên lầu. Trên lầu mơ hồ truyền đến tiếng tranh chấp giữa Mộc Vô Tâm và ông lão, tựa hồ muốn nói con cái hay không con cái, gì đó. Ta thấy bên cạnh bàn có người lục tục tính tiền rồi đi, mọi người cũng không chú ý đến mình, liền đi theo đám đông, quãng hai khối bạc ở trên bàn, bước đi những bước nhìn trông hèn hạ đáng khinh mà lúc bé đã khổ luyện, cong eo gù lưng co vai, trấn định đi về phía ngoài cửa.

Không ai chú ý đến ta, đào vong thực thuận lợi, sau khi bước ra ngoài quán được mười thước, ta vô cùng khoan khoái thở dài một hơi, chuẩn bị tiếp tục đáng khinh rồi đi, lúc này tranh chấp ở lầu hai càng trở nên kịch liệt, bỗng nhiên Mộc Vô Tâm gạt lên màn trúc, tùy tiện chỉ chỉ về phía dưới lầu:“Liền nàng ta đi!”

Lại đi được năm bước, phía sau truyền đến tiếng hô của một người đàn ông:“Nữ nhân ở phía trước, dừng bước!”

Cái gì vậy?

Tròng mắt ta chuyển sang hướng bên phải, một cái đại thúc đang lấy tay không để cạy bửa nha, tròng mắt ta chuyển về phía bên trái, một cái đứa bé cưỡi truồng đang đứng để đi tiểu. Ta chần chờ một lát, lòng thấy không ổn, lập tức chân bước như bay, liều mạng đi phía trước đi.

Bóng đen từ trên đầu xẹt qua, cái gã trai trẻ cả vú lấp miệng em kia, xoay người đứng ở trước mặt ta, cực mắt hứng hỏi:“Bảo người dừng, người còn đi?”

Ta lập tức nén thô thanh âm thanh thúy nguyên bản xuống bảy phần, cười theo hỏi:“Đại gia có gì phân phó?”

Gã trai trẻ đuổi cái roi ngựa ở trong tay, gạt cái khăn che ở trên mặt của ta ra, sau khi thấy cái vết sẹo nhìn như con rết kia, nhú mày, lộ ra biểu tình ghê tởm, lắc đầu nói: “Giáo chủ của chúng ta coi trọng người, đi theo ta.”

“Cái gì vậy trời?!” Kỹ thuật dịch dung của ta bây giờ siêu cấp vượt trội, mặt xấu đến nỗi ngay cả chính mình còn không nhận ra được, hắn như vậy mà vẫn còn có thể coi trọng? Đến tột cùng là bàn tay vàng trong nguyên tắc quá lợi hại, hay là Mộc giáo chủ không quá kén ăn?

Gã trai ở trước mặt rõ ràng tin rằng là điều sau, sắc mặt rất khó coi. Ngoắc gọi một cái giáo đồ khác, phái hắn trở về bẩm báo. Rất nhanh, ta bị buộc phải xoay đầu lại, lại còn lộ ra một nụ cười thực vận vận. Mộc Vô Tâm ở lầu hai vén nửa cái màn trúc lên, xa xa tùy ý nhìn một chút, lại nói nói mấy câu với bên cạnh người.

Người nọ truyền lời: “Chính là nàng ta!”

Ta vội vàng phân bua: “Ta là quả phụ! Không! Đừng mà, ta –”

Một câu cuối cùng còn chưa nói xong, đám cầm thú kia liền đem ta điểm huyết bất tỉnh, khiêng lên rồi quăng lên xe ngựa, đóng gói bắt cóc đi.

Xe ngựa đi được nửa ngày, ta bị giam giữ ở biệt viện tại cửa biên giới của Liệt Hỏa giáo, vô luận khóc nháo như thế nào đều vô dụng. Hai nữ tử mặc áo đen ngồi bên cạnh giám thị gặt gao, đều là võ nghệ cao cường, bộ dạng thực thanh tú, các nàng cũng không đem ta để vào trong mắt, lúc nhàn rỗi thì nói chuyện riêng với nhau ở bên cạnh.

“Lão gia khuyên răn là giáo chủ bất hiếu rất nhiều lần, không có con nối dõi, khuyên suốt năm sáu năm, giáo chủ như thế nào bỗng nhiên thỏa hiệp? Như thế nào coi trọng người quá dị này?”

“Nghe nói mắt của giáo chủ tựa hồ không tốt lắm, ngẫu nhiên cũng có thể nhìn lầm.....”

“Nhưng nữ tử này gầy đến toàn thân không có hai lạng thịt, giáo chủ hẳn là thích mỹ nhân nở nang chứ? Hơn nữa nàng còn là một quả phụ!”

“Bọn họ đã từng khuyên giáo chủ, nhưng là lão gia ở bên cạnh liên tục khen ngợi quả phụ rất tốt, có thể sinh con dưỡng cái, giáo chủ không nói chuyện, mà lại cam chịu!”

“Nghe Thanh Dương nói..... Là nữ nhân này bóng dáng cùng dáng người, cùng thê tử đi về cõi tiên nhiều năm trước của giáo chủ có vài phần tương tự. Giáo chủ liền biết thời biết thế.....”

“Làm sao có khả năng.”

“Giáo chủ chính là muốn cái người thừa kế chứ? Đối với danh phận của nữ nhân này, an bài cái gì cũng chưa nói.....”

“Nữ nhân này tựa hồ là phụ nữ ở nông thôn, chồng đã chết, không có gì đó để dựa vào, giải quyết thật chu toàn, tương lai sau khi sinh con cho khoản tiền thích hợp.....”

“.....”

Các nàng bắt quái thật sự hăng say, ta tổng hợp lại khái quát một chút: Mộc Vô Tâm có thể là tên đồng tính thích đàn ông, căn bản không tính cưới vợ nạp thiếp, thậm chí tìm một con heo mẹ sinh hạ một thằng nhãi con cho hắn, hắn tùy tay hướng ngoài cửa sổ chỉ một cái, ta lập tức ở trên đường cái, trúng giải thưởng lớn năm trăm vạn!

Ta đập bàn tranh cãi âm ỉ: “Ta dung mạo xấu xí, tính tình ti tiện, không xứng với giáo chủ của các người, ta còn muốn thủ tiết vì người chồng đã mất, thà chết chứ không thuận theo. Các người bẩm báo với giáo chủ, đi kết đôi giai ngẫu với mỹ nhân nhà khác đi.”

“Người ồn ào đủ chưa? Ngày ồn ào đêm náo loạn, có bản lĩnh thì tự vẫn đi!” Nữ nhân áo đen bên trái trừng mắt với ta, khiển trách, “Từ hôm nay, chỉ cần giáo chủ của chúng ta mở miệng, chớ nói người là một quả phụ, cho dù có chồng cũng phải ngoan ngoãn lại đây hầu hạ! Nếu ồn ào quấy rầy giáo chủ, tám bụng xử hình tra tấn của ta lập tức xử lý người, cạo rửa, bần ủi, ghế hùm, hình phạt bằng gỗ đàn hương, người thích chơi cái chiêu nào? Tỷ cùng người rèn luyện.”

Nữ nhân áo đen bên phải lại chỉ mỉm cười, nói: “Giết người phóng hỏa đã làm rất nhiều rồi, cường thường dân nữ nhưng thật ra là lần thứ nhất, mới tinh mới mẻ. Khó mà được giáo chủ coi trọng người, hầu hạ hắn thật tốt, sinh đứa con, qua hai năm liền thưởng cho người vạn lượng hoàng kim về nhà làm bà địa chủ. Nếu như hắn thật sự thích người, nói không chừng còn có thể xem ở trên danh phận của đứa nhỏ phân mà cho thăng lên một cái phân vị, đến lúc đó không có đại phu nhân áp chế ở phía trên, người còn sợ sống không tốt hay sao?”

“Giáo chủ đối với nàng chẳng quan tâm, nữ nhân vừa tục tĩu vừa thô thiển còn muốn thăng phân vị? Nghĩ thật hay!”

“Nguyệt Thanh, người nói chuyện đừng có nói thẳng như vậy, tốt xấu gì cũng cho người ta một chút hy vọng chứ.”

Ta tuyệt vọng đối với nhân phẩm của cầm thú và thủ hạ của cầm thú.

Càng tuyệt vọng là, Mộc Vô Tâm buổi tối hôm nay sẽ đến phòng của ta làm chuyện cầm thú.

Trốn lánh thế gian mười năm, không ra khỏi căn nhà nhỏ, huỷ đi dung nhan, cả đời không lấy chồng.

Vì sao ta đã nhún nhường đến nước này, cầm thú vẫn còn không buông tha cho ta?

Lòng dần dần thanh tĩnh lại, thù mới hận cũ tuôn trào lên, một loại phần nộ mãnh liệt từ từ nhẹ nhàng chiếm cứ nội tâm, ta thu hồi vẻ mặt sợ hãi, thay bằng nụ cười lấy lòng quyến rũ. Phối hợp với thị nữ tới hầu hạ tắm rửa thay quần áo, cởi xuống tầng tầng quần áo trên người, chủ động đi vào trong thùng nước ấm. Sau đó mặc cho các nàng trang điểm tô vẽ, chỉ đỏ mặt, cảm môi không phát ra tiếng.

Các nàng cho rằng ta thẹn thùng, tay chân lạnh lẽo thu thập xong, sau đó lưu lại người để trông coi rồi rời đi. Trước khi ta rời đi, đòi lại hành trang quan trọng của mình, dùng móng tay nhẹ nhàng gầy một cái ở kẽ hở của hà bao, kẽ móng tay thắm một chút cao thuốc màu xanh trắng, thể rắn. Đó là độc được lấy ra từ trong hàm của Độ Ách sơn trang, từng dùng súc sinh để thí nghiệm qua, vào nước liền tan, vào họng liền chết.

Lạc đà bị cọng cỏ lúa cuối cùng đè sụp xuống, dê lớn bị đàn kiến khoan rỗng lập tức sụp lở.

Kha Tiểu Lục sống tạm hơn mười năm, bây giờ không muốn sống nữa, nhưng mà Mộc Vô Tâm! Người cũng phải theo giúp ta cùng chết!

Ta nắm chặt nắm tay, cùng các nàng đi đến phòng chính nhà kẻ, thừa dịp hai thị nữ xoay người trong khoảng thời gian ngắn, lặng lẽ dùng móng tay chạm và rượu trên bàn, sau đó chờ đợi thời khắc cuối cùng đi đến.

Đêm mờ dần, khắp bầu trời đầy sao, phụ cận của biệt viện có một tòa chùa miếu lớn, trong miếu có bảy tầng bảo tháp, gió thổi rung chuông Phật, có thể nhìn thấy bóng của thuyền đánh cá ở xa trên sông. Mộc Vô Tâm cả cuộc đời thích nhất chỗ cao, nhưng lại ở đỉnh tháp say rượu, các hòa thượng giận mà không dám nói gì.

Nhóm thị nữ hộ vệ như cây phi lao đứng thẳng, ta nhu thuận cúi đầu ngồi ở bên giường chờ a chờ. Đợi đến khi ngọn đèn dập tắt hết, mùi rượu nồng đậm lướt qua mặt mà đến, là Mộc Vô Tâm từ trên tầng tháp thứ bảy trực tiếp nhảy xuống, bước qua mái hiên, mang theo bầu rượu bay tới cửa. Hắn ngửa đầu, uống cạn vài giọt rượu ngon cuối cùng, thuận tay ném bầu rượu vào trong hồ, duỗi tay một chưởng, tắt ngọn nến.

Ánh sao nhẹ nhàng xuyên qua cửa sổ giấy, mơ mơ hồ hồ thấy không rõ bóng người, hắn tựa như mãnh thú đêm tối, không có nửa điểm cảm tình nhìn chăm chú vào con mồi, lẳng lặng muốn cắn nuốt nó. Mỗi bước đi về phía trước của hắn, mùi rượu càng nặng thêm một phần, đợi đi đến gần chỗ này, ta hết sức che giấu sát ý, duỗi tay muốn cầm lấy bầu rượu trên bàn để mời rượu.

Còn chưa kịp mở miệng mời rượu, bàn tay của Mộc Vô Tâm như cái vòng sắt, một tay chặn lại ta rồi tóm lên, quăng thật mạnh lên trên giường, sau đó cười lạnh hai tiếng, cúi người xuống, chậm rãi đè trụ, từ sau lưng trực tiếp lên ngựa. Ta vừa định giãy dụa, cánh tay trái lập tức trật khớp, đau đớn kịch liệt, đau đến mức ta hô hấp không thuận, nghĩ đến thủ đoạn rút gân chặt xương của hắn, e sợ gặp phải càng ngược càng cầm thú, đành phải quay đầu đưa lưng về phía hắn, gắt gao nhìn chăm chăm rượu độc trên bàn, không ngừng suy tính, lại không nói chuyện.

Động tác không kiên nhẫn, không có ôn nhu, không có sẵn sàng, không có màn dạo đầu, không có kỹ xảo, như dã thú trong rừng rậm, chính là hành vi theo bản năng nguyên thủy nhất, hắn thậm chí lười cởi xuống quần áo trên người.

Ta có cái đau đớn gì mà chưa từng trải qua? Nghe thấy tiếng cười giễu cợt, liền nắm chặt ga giường, gắt gao cắn gỏi đầu, không chịu mở miệng cầu xin tha thứ.

Phảng phất như có cây kiếm sắc bén thiêu nóng đỏ rực xé rách thân thể, giống như đang chịu khổ hình ngựa gỗ thời Trung Cổ.

Thời gian trở nên rất chậm, thống khổ bao trùm lên tấm thân thể trời sinh miễn cảm, ý thức của ta trở nên mơ mơ hồ hồ, có trực giác mãnh liệt, hẳn chính là đem ta trở thành một con búp bê bơm khí hàng thật giá thật (phụ trợ trong tình dục), không có một chút tia thương hại nào hết.

Cuối cùng, hẳn không ngừng khê vuốt ve lưng ta, sau đó vùi đầu vào tóc của ta, trong miệng thống khổ lặp lại nỉ non hai chữ, thanh âm lại cực thấp cực mơ hồ, không nghe ra là đang kêu gọi cái gì.

Ta cũng không muốn nghe.

Một thời gian thật dài, màn tra tấn này rốt cục chấm dứt.

Hắn thấy ta biểu hiện thành thật, thuận tay thay ta nối lại bả vai. Sau đó đứng dậy sửa sang lại quần áo, xốc lên chiếc rèm bên ngoài giường Bạt Bộ[1], chuẩn bị rời đi. “Đợi đã!” Ta thấy rượu độc chưa được phát huy công dụng, khẩn trương đến đòi mạng, bất chấp thân thể không một mảnh che đậy, từ trên giường nhảy xuống, giữ chặt quần áo của hắn, suy nghĩ tìm lý do tốt khiến cho hắn lưu lại, sau đó rút rượu.

[1] Giường Bạt Bộ: khoang giường to, như gian phòng nhỏ, bên ngoài có một khoảng để ghé ngồi, bên trong là giường- trừ mặt trước được che kín bằng rèm, 3 phía xung xung quanh được dựng bằng gỗ

Hắn nghe ta nói, giật mình một cái. Lực đạo trên tay ta quá lớn, rốt cuộc kéo rút vạt áo ra khoảng một tấc.

Ánh sao xuyên qua cửa sổ giấy mỏng manh, lơ mơ chiếu vào trên mặt hắn.

Có hai ngôi sao nhỏ màu vàng lặng lẽ trượt ra từ cần cổ của hắn, dừng ở trước ngực nhẹ nhàng đọng đưa.

“Thạch Đầu?”

Ta trợn to mắt, run run vươn tay, đón lấy ngôi sao nhỏ.

[Linh hồn ở trên ngôi sao, sau khi đi rồi sẽ ở trên ngôi sao nhìn chàng, bảo hộ chàng cả đời bình an.]

[nơi đó thật sự là tiên cảnh. Bốn mùa hoa tươi thay phiên nhau nở rộ, phòng ở nguy nga cao ngất, từng tầng xếp lên từng tầng, hơn một ngàn thước. Sao băng là xe ngựa chuyên chở linh hồn mới rơi xuống trần gian.]

[Ngôi sao đưa cho chàng, ban đêm vào lúc nhớ đến cha thì lấy ra nhìn xem, lúc ngủ cũng đeo, nói không chừng có thể mơ thấy Thiết Đầu đại thúc.]

Hai ngôi sao, có vết khắc của ngón tay.

Vẫn cũ như trước, thay đổi mới là ở mặt trên có khắc ba chữ nhỏ nhắn tinh xảo, “Lâm Lạc Nhi”.

Ta ngã ngồi ở trên mặt đất.

Ngoài cửa sổ là ánh sao sáng tràn ngập bầu trời.

81. Chương 82: Sư Tử Hà Đông

Đèn sáng, ta ngẩng ngốc nhìn nam nhân trước mắt.

Mười năm, năm tháng mài giũa, thân hình của hắn đã thay đổi rồi, đã cao lên rất nhiều, không còn là con khỉ gầy còm nhom của ngày trước nữa, trên người rắn chắc không có nửa phần thịt dư thừa, mỗi khi cử động đứng lên tựa như mãnh hổ tinh tráng hữu lực, khi bất động thì đồ sộ như núi, so với tướng quân ở trong phim ảnh càng thêm đỉnh thiên lập địa[1], so với anh hùng trong tranh vẽ càng có thể chế phục rồng, trói buộc hổ. Dung mạo của hắn đã thay đổi, không còn là chàng thiếu niên nhà quê trước kia cười hì hì, ngũ quan tuy rằng chỉ thoáng giãn lớn ra một chút, nhưng lại nhìn cương nghị trầm ổn rất nhiều, giống một đại nam nhân. Thanh âm của hắn đã thay đổi, giọng nói non nớt của trẻ con cùng với giọng khàn khàn của

thời kỳ võ giọng đã biến mất không thấy, thay vào đó là thanh âm cương nghị, giết chóc quyết đoán cùng với ngữ điệu lạnh như băng, không cho phép bất luận kẻ nào do dự.

[1] Đỉnh thiên lập địa: có thể chống trời dựng đất-> bất khuất

Ta nhận ra được, hẳn chính là Thạch Đầu của ta.

Lý Thạch Đầu như thế nào có thể thành Mộc Vô Tâm? Thành giáo chủ Ma giáo, thành cầm thú trong cầm thú?

Giật mình đến độ quên mất phải kêu la, Thạch Đầu đã cúi người xuống dưới, bưng đài đựng nền bằng vàng, để sát vào nhìn ta, dùng sức nhìn ta, híp mắt lại nhìn ta, sau đó dụi dụi mắt, lại nhìn một lần nữa. Cuối cùng buông nền, duỗi tay lên chỗ dịch dung làm thay đổi đường nét ngũ quan của ta, cực lực chà xát mấy cái, rốt cục xát rốt ra mấy khối keo phấn vụn dùng để dọn cao xương gò má là.

“Là nàng, thật sự là nàng.....” Hắn giống như một tên ngốc, không dám tin thì thảo tự nói, hai tay thô to không chịu khống chế nắm thật chặt, nắm đến xương bả vai của ta từng trận phát đau, sau đó, khoe miệng bắt đầu nở rộng ra, hóa thành mừng như điên, kích động không kiềm chế được. Một khắc sau, hắn chậm rãi chuyển tầm mắt xuống dưới, nhìn hạ thân của ta mang vết máu cùng với dịch đục, khắp đùi là xanh tím, nụ cười tươi này cứng ngắc ở trên mặt, lắp bắp nói, “Lạc Nhi, ta chỉ mới chiếm đoạt qua, đây là lần đầu tiên..... Ta..... Ta không biết là nàng.....”

Lần đầu tiên cường bức chiếm đoạt dân nữ, lại chiếm đoạt vợ của chính mình, còn làm việc vô liêm sỉ hơn cả cầm thú.

Bạn nhỏ Thạch Đầu tròn tròn mắt!

Bạn nhỏ Tiểu Lục rất phẫn nộ!

Ta ngàn phòng vạn phòng cầm thú hơn mười năm, từng nghĩ tới vận khí không tốt khi bị cầm thú bắt lấy X ngược đãi nên tự nhận là xui xẻo. Lại vạn vạn không thể tưởng tượng nổi thanh mai trúc mã mà chính mình tín nhiệm nhất cũng là một phần tử trong đội quân cầm thú, còn bắt cóc cưỡng X mình. Phục hồi lại tinh thần, lửa giận trong lòng thiêu cháy còn mạnh hơn so với bếp lò đánh sắt của Thiết Đầu đại thúc, chỉ hận không thể đem người trước mắt tha đi ra ngoài rút gân lột da! Ngay tại trận, đoạt lấy cái gối trúc Tương Phi lập tức ném lên phía trên đầu hắn! Sau đó phát ra tiếng rống bén nhọn nhất của sư tử Hà Đông: “Cút!”

Đầu của Thạch Đầu bị trúng một phát, đứng ngẩn cả người.

Ta tức giận không thể nhịn nổi, đoạt lấy đài đựng nền bằng vàng, dùng tay cân nhắc phân lượng cho thuận lợi, hung hăng đánh lên trên người hắn ! Không nghĩ tới tên hỗn đản kia nội lực đạt đến đỉnh điểm, theo bản năng dùng chân khí hộ thể, ta chẳng những không đả thương hắn mấy may, còn bị điện giật đến mức huyết hổ khẩu[2] phát tê lên, thiếu chút nữa đánh rớt đài nền xuống đất.

[2] Hổ Khẩu:

(a) Ở bờ ngoài, giữa xương bàn ngón 2.

(b) Khép ngón trở và ngón cái sát nhau, huyết ở điểm cao nhất của cơ bắp ngón trở ngón cái.

(c) Ngón tay cái và ngón tay trở xòe rộng, lấy nếp gấp giữa đốt 1 và đốt 2 của ngón tay cái bên kia để vỗ vào chỗ da nối ngón trở và ngón cái (hổ khẩu tay này, đặt áp đầu ngón cái lên mu bàn tay giữa 2 xương bàn 1 và 2), đầu ngón tay ở đâu, nơi đó là huyết, ấn vào có cảm giác ê tức-xem thêm

Ta hung hăng trừng mắt với Thạch Đầu.

Thạch Đầu ngốc nghếch nhìn ta thật lâu, rốt cục hiểu ra.

Đài nền lần thứ hai bị liệng qua, không có bị điện giật ngược lại.

Liều mạng đánh tên hỗn đản này bảy tám cái, cho dù hắn không né không tránh, cúi đầu chịu đánh, miệng vết thương ở hạ thân của ta lại bị động tác kịch liệt xé ra, hai giọt máu tươi dọc theo bắp đùi, chậm rãi chảy xuống dưới, đành phải bỏ đài nền xuống, nín nước mắt rưng rưng chậm rãi khom thắt lưng xuống.

Thạch Đầu lo lắng sốt ruột, lập tức ngăn chặn rồi ôm ngang lấy ta, thật cẩn thận đặt ở trên giường, kéo chăn đắp lên, bối rối giải thích nói: “Như thế nào lại bị thương nghiêm trọng như vậy? Ta biết lần đầu tiên của nữ tử sẽ có lạc hồng, nhưng mà ta..... Ta không biết..... Đợi chút, nàng cùng Long Chiêu Đường căn bản không có gì sao?! Nàng cũng vẫn luôn chờ ta sao?”

Một câu cuối cùng là mừng như điên.

“Sớm biết chàng là cầm thú, ta từ ban đầu đã không cần chàng!” Ta dùng chân trùn lên đầu, thương tâm muốn chết, khóc đến nước mắt giàn giụa.

Thạch Đầu bị hưng phấn ngu muội, không quá hiểu được lời này là cái ý tứ gì, hấn lại thấp nển, ngồi ở bên giường, rút chăn, nhiệt tình đề nghị: “Đến đây, ta khám xem chỗ bị thương cho nàng.”

Ta chỉ trả lời cho hấn một câu: “Cút!”

Thạch Đầu nhanh chóng đem bàn tay đang chạm vào chặn lại rút trở về, cười làm lạnh thấp giọng hỏi: “Nàng đang tức giận?”

Ta: “Cút!”

Trên trán Thạch Đầu ra mồ hôi lạnh, hấn đề nghị nói: “Là ta không tốt, nếu không nàng dùng roi vọt ta, cho vọt đến hết giận mới thôi? Nàng cũng đừng tức giận, làm hại thân thể.”

Ta: “Cút!”

Thạch Đầu mặt dày mày dạn tiếp tục đề nghị: “Biết nàng lực yếu kém, roi mang theo kim châm, toàn bộ có thể được chứ?”

Hấn nghĩ đến bị hung hăng vọt một chút liền huề nhau sao?

Ta nổi trận lôi đình: “Cút xéo đi!”

Thạch Đầu canh giữ ở bên cạnh, không ngừng giải thích, chịu đánh chịu mắng, chết sống không rời chỗ.

Hấn dám chạm vào ta, ta liền cắn hấn, sau khi cắn vài lần, càng nghĩ càng thương tâm, càng nghĩ càng ủy khuất, tiếng nước nử đứt quãng mãnh liệt cục hóa thành gào khóc, xóc chân lên hung hăng quật hấn một bạt tai, chỉ vào cửa lớn, cuối cùng mắng: “Chàng cút đi ra ngoài cho ta! Mau cút! Ta không muốn gặp lại chàng!”

“Không khóc không khóc, ta đây lập tức cút, cút ngay đây.” Thạch Đầu rất ít khi thấy ta khóc, hơn nữa hấn trước kia cũng là giết người phóng hỏa một chút liền thuận lợi, xui xẻo thay lại không thể dỗ dành nữ nhân, cho nên không có biện pháp, đành phải ngoan ngoãn đứng dậy, một bước đi ba lần quay đầu lại mà rời đi, sau khi đẩy cửa ra, lại lưu luyến không rời đứng ở cửa, thử thăm dò hỏi, “Ta đi tìm đại phu cho nàng nhé?”

Ta đoạt lấy chiếc giày thêu dưới giường, chuẩn xác ném trúng lên đầu hấn.

Nhóm thân vệ hầu hạ ngoài cửa lần đầu tiên thấy chủ tử lãnh khóc vô tình nhà mình bị đánh mà không đánh lại, tất cả đều ngẩn mắt. Có mấy tên không biết chuyện theo bản năng rút đao, muốn thay chủ tử thu thập nữ nhân không biết tốt xấu này, cũng đề nghị phải đem ta bắt giữ đi hình bộ cải tạo giáo dục một phen. Toàn bộ đều bị Thạch Đầu một cước đá tung đấm một, hết thấy bị đá vào trong cái ao, tiếng kêu rên truyền đến, cũng không biết là bị gãy đứt mấy khúc xương. Sau đó hấn hướng về phía vài tên hiểu chuyện còn lại, nghiêng răng nghiêng lợi mệnh lệnh nói: “Đi thỉnh đại phu đến! Trong ba khắc chung mà không thấy được người, ta liền xé..... Không, chính mình đi phủ bộ hình báo cáo!”

Một câu cuối cùng, thanh âm nén xuống rất thấp.

Nhóm thân vệ bước hai cái rộng chân, chạy trốn còn nhanh hơn so với thỏ, phía sau lại truyền đến tiếng rống giận của chủ tử: “Đại phu phải là nữ!”

Ta ở trong phòng khóc thương tâm, Thạch Đầu ở ngoài cửa xoay chuyển lòng vòng đi tới đi lui, than thở, thỉnh thoảng từ cửa sổ nhìn về bên trong xem liếc mắt một cái, chưa đến ba khắc chung, liền phái bốn nhóm người đi thúc giục thỉnh đại phu.

Nữ đại phu ở cổ đại là cực ít, có thể làm thân vệ cho hần phần lớn không phải đồ ngu, rất nhanh liền hiểu được giáo chủ làm phạm phải chuyện xấu. Cho nên bắt ba bà đỡ nổi danh nhất ở phụ cận trấn trên, lại đem tất cả nam đại phu của quan phủ nổi danh nhất ở địa phương trói đến, cũng tìm bảy tám thị nữ thông minh cùng nữ giáo đồ võ công cao cường chiếu cố ta.

Ta biết mình bị thương nặng, không thể chậm trễ, do dự thật lâu, rốt cục cho bà đỡ nhìn khám bệnh.

Trời còn chưa sáng, bà đỡ thấp bảy tám ngọn đèn nhìn kỹ chỗ bị thương, nhìn đến cứng lưỡi, lại sợ hãi Ma giáo lộng quyền bạo ngược, không dám nhiều lời, cùng thương lượng về chỗ bị thương với đại phu chờ bên ngoài, sau khi cẩn thận bôi thuốc lên, gọi Thạch Đầu kêu tiến vào phòng, thấp giọng báo cáo để che giấu chuyện: “Phu nhân của ngài lần đầu tiên trải qua chuyện người lớn, chịu không nổi sự dưng mãnh của Giáo chủ, bị thương có chút nghiêm trọng, phu nhân của ngài sợ là ba ngày không thể xuống được giường, nửa tháng không thể sinh hoạt vợ chồng.”

Hai câu phu nhân của ngài kia làm cho Thạch Đầu nghe đến vui mừng cực độ, hỏi: “Về sau cũng sẽ như thế sao?”

Bà đỡ nhìn thoáng qua con thỏ nhỏ với cặp mắt hồng ở trên giường, lại nhìn liếc mắt một cái con mãnh hổ trước mặt có khả năng ăn thịt người, cân nhắc một chút độ nặng nhẹ về cơn giận giữ của hai bên, quyết định lấy lòng đối tượng, cười làm lành với Thạch Đầu nói: “Sẽ không! Lão thân gặp chuyện thế này nhiều rồi. Đợi sau khi quen với việc ân ái rồi, phu nhân của ngài chắc chắn sẽ không ngừng vui mừng đối với sự dưng mãnh của giáo chủ, đến lúc đó hàng đêm cận kề, đuổi đều đuổi không đi đâu.”

Mãnh hổ nghe được càng vui mừng, thưởng cho bà rất nhiều tiền.

Bà đỡ ngàn ân vạn tạ rồi rời đi.

Ta lại nghe đến giận không thể nhịn nổi, từng khúc xương cứng ở trên người đều muốn bật tung ra ngoài, giấy dựa đòi mặc quần áo xuống giường.

Thạch Đầu không để ý đến lệnh cấm mà ta vừa mới phát ra, chạy tới muốn cản: “Nàng thân thể chưa lành, phải tĩnh dưỡng đã.”

Ta nói: “Ta không muốn ở đây!”

Thạch Đầu thấp giọng hỏi: “Lạc Nhi, nàng muốn như thế nào mới nguyện tha thứ cho ta?”

Ta lau khô nước mắt nói: “Ta đời này quyết không ở chung một chỗ với cầm thú, ta muốn đi về nhà! Chàng tránh ra!”

Thạch Đầu ôn nhu nói: “Nàng đi tới nhà nào? Ta vừa mới nhìn thấy giấy tờ thông hành của nàng, mặt trên viết vong phu Lý Lỗi, chữ Lỗi cũng là Thạch Đầu, rõ ràng trong lòng nàng có ta, nơi này cũng là nhà của nàng.”

Giác mộng nhiều năm một đêm liền trở thành hư không, quanh đi quẩn lại vẫn rơi vào trong tay cầm thú, ta tức giận đến điên rồi, một ngụm khí nghẹn trong lồng ngực, ý niệm cứng rắn không thể xoay chuyển bề cong được, liền trừng mắt với hần, lạnh lùng phản bác: “Đúng! Trượng phu của ta là Lý Thạch Đầu, cùng với ta là thanh mai trúc mã, thà rằng chính mình chịu thương tổn cũng sẽ không nỡ tổn thương ta, lại càng sẽ không bắt cóc nữ nhân làm hành vi tồi tệ hơn cả cầm thú! Nhưng mà chàng ta đã chết rồi, không phải cái gì chó má Ma giáo Mộc Vô Tâm! Không phải Mộc Vô Tâm giết người không chớp mắt! Ta chán ghét người!”

Thạch Đầu sắc mặt đại biến, thật lâu cũng không tìm ra lý do để biện giải, lại gắt gao nắm lấy không buông lỏng tay, sau khi thấy ta giấy dựa đến lợi hại, ủ rũ khuyên nhủ: “Trời lạnh, lại mưa, nàng tốt xấu gì cũng phải chờ lành thương rồi hãy đi.”

82. Chương 83: Khuyên Bảo

Thương thế nói nặng cũng không nặng, mà nói nhẹ cũng không nhẹ, phải tĩnh dưỡng, nhưng có người diu nâng nọ cũng có thể xuống giường, đi hai bước chậm từ từ. Ít nhất ta xoay người đoạt lấy thứ gì đó liệng lên đầu Thạch Đầu, động tác có thể nói là nước chảy mây trôi lưu loát sinh động, hành văn liền mạch lưu loát, cuối cùng liệng đến mức hẳn không dám vào phòng, chỉ ở bên ngoài la hét: “Vợ, nàng đừng kích động, tác động miệng vết thương không tốt.”

Ta vừa tức vừa mệt lại thương tâm, khi trời mau sáng, rốt cục nằm úp sấp trên cái gối đầu mới được đưa vào, khóc đến khóc đi rồi ngủ.

Lúc tỉnh lại đã là buổi chiều, tiểu nha hoàn nguyên bản đối với ta coi thường khinh thường nhất vội vàng đem chậu nước bằng bạc gơ qua đỉnh đầu, cung kính đưa đến trước mặt ta, một cái tiểu nha hoàn khác xông lên phía trước, sẵn sàng cẩn thận nâng cơ thể của ta dậy, kê đệm mềm làm chỗ tựa lưng, sau đó hai tay lần lượt dùng khăn mặt nóng với muối để rửa mặt làm sạch. Ta mơ hồ một lát, nhìn ra bên ngoài, một dàn nha hoàn xinh đẹp tự nhiên đứng ở cửa, trong tay đang cầm các loại canh cháo điểm tâm nọ kia, ngon ngoan vâng lời, ngay cả thở mạnh cũng không dám, chỉ chờ để tiến lên hầu hạ.

Ta còn thật sự xem xét chăm chú bộ dáng của dàn nha hoàn này, cơ hồ đều là mặt tròn ngực lớn eo nhỏ hông to, tựa hồ đều là tiểu mỹ nhân trong phẩm vị của người nào đó. Trong lòng càng phát ra cơn lửa giận vô danh, tùy tiện lau rửa vài cái, ném khăn mặt đi, quát hỏi: “Hắn đang làm cái trò gì?”

Các mỹ nhân ánh mắt đều cùng một lượt xoàn xoạt nhìn ra hướng ngoài cửa sổ, run lên một chút, sau đó tề xoát xoát quay lại đến, đều cùng một lượt trả lời: “Nô tỳ phụng dưỡng không chu toàn, là lỗi của nô tỳ, xin phu nhân bớt giận.”

Ta hồ nghi, xoay người nhìn ra ngoài cửa sổ, lại không thấy được người.

Dịch dung trên mặt bị Thạch Đầu gãi xuống từng miếng rồi, ta cũng không muốn lại che đây, liền dùng thuốc tháo toàn bộ xuống. Chưa qua được bao lâu, hai nữ hộ vệ áo đen trông coi ta ngày hôm qua lo lắng bất an tiến vào, đầu tiên là người đẩy ta một cái, ta nhéo người một chút, chần chờ một lát, song song quỳ gối ở bên giường của ta, nói cùng một lúc: “Tiểu nhân có mắt không trông, xúc phạm phu nhân, xin phu nhân thứ tội!”

Ta biết là người nào đó an bài, tức giận đến hít sâu mấy hơi, chậm rãi nói: “Nịnh bợ cấp trên và chà đạp kẻ hèn mọn yếu kém là bản tính của con người, các người chẳng qua là phụng mệnh làm việc, chỉ là ngôn ngữ xung đột vài câu, nếu là có tội, người hạ lệnh tội càng thêm nặng! Mau mau đứng dậy rồi đi!”

Hai nàng liếc nhau một cái, lại nói: “Cảm ơn phu nhân khoan hồng độ lượng, tha thứ cho người không biết vô tội!”

Người nào đó vui vẻ từ từ dịch chuyển tới cửa, nhắc chân muốn bước vào cửa phòng, ta lại đoạt lấy gối đầu ném đến đó, sau đó ngoài cười nhưng trong không cười nói với hai hộ vệ áo đen: “Đầu tiên, lên án trách phạt hành vi tội ác của kẻ cầm đầu, không có liên quan đến các người, tiếp theo, ta căn bản không phải phu nhân của hắn! Các người đi bảo tên không biết xấu hổ kia đừng nhận làm họ hàng thân quen! Hồ ngôn loạn ngữ!”

Thạch Đầu cả mặt đều đen lại, cách cửa quát tháo: “Nàng sao không phải là vợ của ta chứ?”

Ta chống tay vào thắt lưng, nghiêm mặt hỏi hắn: “Chúng ta lúc còn bé là ước định hôn nhân bằng lời nói miệng không phải là giả, nhưng mà tam môi lục sính đâu? Thiên địa chứng nhân đâu? Quan phủ văn thư đâu? Không qua cửa sẽ không tính là thành thân, chàng về điểm nào có thể chứng minh ta là vợ của chàng chứ?”

Thạch Đầu tức giận đến một quyền đánh vỡ cửa.

Ta thấy thế sự không ổn, lập tức “Oa” một tiếng lại khóc: “Chàng chính là ác bá vô lại ép buộc cướp bóc dân nữ! Chàng chính là cầm thú vô liêm sỉ hung bạo chiếm đoạt thân thể của người ta! Ta bị chàng khi dễ thành cái dạng này, chàng còn muốn khi dễ ta!”

“Đừng khóc, ta..... Ta không khi dễ nàng.” Hấn muốn vào cửa lại không dám tiến, cuối cùng dậm dậm chân rồi đi.

Hai nữ hộ vệ thấy chủ tử bị đim hàng, không dám ở lại lâu, vội vàng cáo lui. Nhóm mỹ nhân nha hoàn muốn cười lại không dám cười, đến mức mặt đều đỏ.

Ta cố gắng há to mồm ăn cơm, tranh thủ sớm ngày kang phục để áp bức người!

Ước chừng qua hơn một giờ, lúc ăn no rồi nghỉ ngơi, tám chín nữ tử ăn mặc khác nhau, dung mạo xấu đẹp không đồng nhất, tuổi lớn nhỏ các loại, từng người một vọt lên, tiến vào, tự giới thiệu cũng là người trong Liệt Hỏa giáo Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ, Câu Trần, Đằng Xà, Thao Thiết, Tất Phương, nữ giáo đồ cấp bậc hỗn độn, là tay sai các ngành nhánh, cụ thể làm gì không rõ lắm, dù sao cũng là phụng chỉ tới làm thuyết khách cho giáo chủ.

Thạch Đầu ở ngoài cửa sổ tự mình giám sát trận chiến, gửi đến ánh mắt cổ vũ, các nàng giống như đánh tiết canh gà, cuốn tay áo lên tranh nhau đi tiên phong ra trận.

Đằng Xà tỷ tỷ nói:“Mộc giáo chủ rất đáng thương, từ sau khi nghe đồn phu nhân đã mất, mười năm không gần nữ sắc, cái xác không hồn, mỗi ngày chỉ nhớ nhung phu nhân, những mỹ nhân này được các võ lâm môn phái khác phụng theo khẩu vị của hấn mà đưa tới, hết thầy đều bị chuyển giao cho cấp dưới hoặc dùng làm nha hoàn, tuy rằng lần này là làm sai, cũng coi như ông trời thương tình cho gặp gỡ, nhắm lẫn nẩy sinh trong cảnh tình cờ, thành toàn cho hai người. Phu nhân xem xét phân thưởng trên tấm chân tình của hấn, nên gờ cao đánh khẽ, giáo huấn một chút liền quên đi.”

Tất Phương đại nương nói:“Ai nha, thiên hạ nào có nam nhân không phạm phải sai lầm? Biết sai, có thể sửa mới là tốt.”

Chu Tước tiểu muội nói:“Giáo chủ mỗi ngày say rượu thành tính, ngồi yên không loạn, chính nhân quân tử cũng là vì nhớ người. Mỹ nữ đệ nhất của võ lâm kia..... Không phải, là mỹ nữ thứ hai muốn vuốt tóc làm đom! Muốn câu dẫn giáo chủ, lập tức không nói hai lời bị quăng đi ra ngoài cửa, nếu là nam nhân tham hoa háo sắc kia của ta có thể làm được một nửa như thế này, chuyện sai lầm lớn bằng trời ta cũng nguyện tha thứ cho hấn.”

Bạch Hổ lão bà bà nói:“Nữ hài tử khi tuổi còn trẻ luôn tâm cao khí ngạo, trong mắt chứa không dưới nửa điểm hạt cát, có một số việc đợi già đi quay đầu nhìn lại, sẽ hối hận.”

Cuối cùng Huyền Vũ mỹ nhân lăm lăm mồm mau lưỡi nói:“Phu nhân người muốn thế nào mới tha thứ hấn? Muốn hấn chịu đòn nhận tội cũng được, muốn hấn lên núi đao xuống chảo dầu cũng được, dù sao cũng phải vạch ra rõ đạo lý, giáo chủ của chúng ta bình thường tính tình không tốt lắm, nếu là phát sinh ra ác liệt hơn ba phần, chúng ta làm cấp dưới ngày cũng không có cách nào sống nổi.”

Chúng nữ nhất trí xưng phải.

Ta nói:“Nếu lần này bị bắt đến không phải là ta? Nếu mà làm đến mức ta mất mạng? Phải như thế nào để kết thúc đây? Nếu là tất cả sai lầm trong thiên hạ đều có thể xin lỗi để vãn hồi, sao còn cần luật pháp làm cái gì? Cần công lý để làm cái gì?”

Câu Trần đại tỷ vỗ bộ ngực nói:“Nếu giáo chủ thật sự chỉ vì mưu tính kế hoạch lớn là con nối dõi, sớm tám trăm năm trước đã cường thường dân nữ rồi, làm sao còn chờ tới bây giờ? Một mặt là lão gia kia mỗi ngày uy bức ép buộc, mặt khác là bóng dáng của phu nhân người thực làm cho hấn động tâm a! Nếu không làm sao lần đầu tiên liền trúng mục tiêu, thành toàn mối nhân duyên tốt đẹp cho các người?”

Thao Thiết gia loli cũng nói:“Trước kia đi theo giáo chủ làm việc, từng nghe thấy hấn cùng lão gia cãi nhau, lão gia bảo hấn mau chóng nạp thiếp sinh con, hấn nói những chuyện khác có thể nhân nhượng lão gia, nhưng phu nhân của nhà mình vì hấn mà báo huyết hải thâm cừu là ân, vì hấn mà sống chết có nhau là tình, ân tình nặng như núi, cho nên việc này vạn vạn không thể nghe lệnh. Giáo chủ tốt như vậy, làm sao lại tùy tiện ở trên đường cái cường thường dân nữ cơ chứ? Khẳng định là bóng dáng của người rất giống phu nhân, làm cho hấn nháy mắt bằng cảm giác mà làm ra chuyện ngốc.”

Các phụ nhân hỗn độn nói:“Hấn đêm qua là uống nhiều rượu, mang theo bảy phần men say, nhất thời không nhận ra được, giáo chủ lại trời sinh thần lực bất phạm, cho nên xuống tay hơi nặng một chút, tổn thương

đến phu nhân hẳn cũng có hối hận. Phu nhân tốt xấu cũng cấp ột cái cơ hội quay đầu, tái phạm lập tức bảo lão phu nhân nghiêm trị không tha.”

Già mồm át lễ phải, ta trời sanh tính đa nghi, mặc cho bọn họ khuyên can mãi, một chữ cũng không tin! Chỉ hỏi: “Ai là lão gia và lão phu nhân? Cha mẹ của Thạch Đầu không phải đã qua đời rồi sao?”

Mọi người qua một hồi lâu mới hiểu được Thạch Đầu là Mộc Vô Tâm, đang muốn trả lời.

Ngoài phòng truyền đến tiếng hét phẫn nộ của ông lão già : “Lão gia tử dạy ngươi giết người phóng hỏa đánh người cướp của! Dạy ngươi ám sát, dò la tin tức, nhận thức độc dược, quyết định mưu kế sách lược! Nhưng cho tới bây giờ chưa từng dạy ngươi sợ vợ! Thật sự là vô dụng! Vô dụng a!”

Chúng nữ nghe vậy, đều che miệng, thiếu chút nữa không ngừng được tràng cười .

Thạch Đầu bên ngoài thấp giọng nói: “Nghĩa phụ tự mình giảng dạy đích thân truyền thụ, là con vô dụng, cô phụ một phen dạy bảo của nghĩa phụ.”

Thao Thiết gia loli chống đỡ không được, cười ra tiếng . Những người khác cũng nhin đến mức đỏ mặt tía tai, đối với ta nháy mắt một hồi, sau đó cáo lui, ngay sau đó tiến ra ngoài cửa nghênh đón một lão nhân vào cửa. Lão nhân kia hôm qua đã gặp ở tửu lâu, tóc trắng xoá, mặt mày hồng hào, dáng người thật là nhỏ gầy, không có chỗ nào đặc biệt, chính là tai phải so với tai trái hơi lớn hơn một chút.

Ta bối rối khó hiểu, đã thấy Thạch Đầu bị lão nhân hung hãn kia tóm lấy tiến vào, trong lòng thực mất hứng, đang muốn phát tác, lão nhân kia lại đi đến trước mặt ta, không khách khí cúi đầu nhìn một hồi rồi nói: “Ta là nghĩa phụ của tên không nên thân này, ngươi chính là Lâm Lạc Nhi?”

Ta cảm thấy hẳn thực không lễ phép, đang muốn phản bác.

Thạch Đầu thấp giọng nói: “Ông ấy là Hắc Điền, là sư phụ của Thác Bạt huynh đệ, cũng là nghĩa phụ.”

Ta không dám hé răng .

“Lão gia tử năm nay bảy mươi tám rồi, liền dưỡng Thác Bạt Tuyệt Mệnh một cái đồ đệ ngoan, từ nhỏ coi như con ruột, còn trông cậy vào hẳn cho vợ chồng ta ôm cái đứa cháu, chăm sóc người già trước lúc lâm chung, nay hẳn vì cứu các người mà đã chết, là huynh đệ tình nghĩa, ta cũng không trách các người, nhưng các người có phải hay không nên nên phụ trách cho ta dưỡng lão?” Hắc Điền kéo qua cái ghế ngồi xuống hỏi ta.

“Vâng.....” Ta rút đầu lại, thấp giọng nói nhỏ nhẹ.

Hắc Điền tức giận nói: “Vô Tâm cùng Tuyệt Mệnh là huynh đệ kết nghĩa, ta xem ở trên phân thượng của đồ nhi đã chết, miễn cưỡng cường nhận thức hẳn, các người động tác còn không nhanh lên một chút? Lão gia tử từ từ năm sáu mươi tám tuổi đã đợi mười năm rồi, chẳng lẽ còn phải chờ tới tám mươi tám mới có cháu đến kế thừa một thân vô nghề của ta?”

Tên của hẳn như người khác nói, nói chuyện bừa bãi, Thạch Đầu giải thích nói: “Nghĩa phụ ngang ngạnh bướng bỉnh, nghĩa mẫu từ sau khi Thác Bạt huynh đệ chết thì thương tâm đau lòng, hai người như thế nào cũng không xoay chuyển được. Ta cùng với Thác Bạt là huynh đệ, tự nhiên cũng tôn kính ông ấy làm nghĩa phụ, càng thêm tôn trọng, chỉ là không tính tái hôn, liền khuyên ông ấy ở bên ngoài lại nuôi một cái đứa nhỏ làm con nuôi, ông ấy chết sống không thuận theo, cứ nhất định muốn làm khó ta, lấy con của ta đưa cho ông ấy làm đồ đệ để trả nợ. Mỗi ngày ồn ào, mỗi ngày âm ỷ, náo loạn bảy tám năm, ta không có biện pháp . Lạc Nhi..... Nàng tới giải quyết đi.”

Ta..... Ta giải quyết như thế nào? Thiên hạ nào có không phân rõ phải trái như vậy chứ?

“Cái gì làm khó? Thiếu nợ thì trả tiền, thiếu con thì trả lại con, là lẽ đương nhiên!” Hắc Điền phẫn nộ với Thạch Đầu, sau đó hướng về phía ta quan sát một hồi, vỗ tay nói, “Ta mới không hồ đồ, món nợ này đã tính. Hình thể dáng người của Vô Tâm là hàng cao cấp tốt nhất để học võ, dung mạo diện mạo của người cũng là hàng cao cấp tốt nhất, hai người nếu sinh con trai, cũng có thể miễn cưỡng miễn cưỡng so sánh được với Thác Bạt ngoan đồ nhi của ta.”

Ta chỉ vào Thạch Đầu, do dự hỏi: “Nếu..... Nếu đứa nhỏ diện mạo di truyền từ hắc, xương thịt thân thể di truyền từ ta thì sao?”

Hắc Diên trợn mắt há hốc mồm, cúi đầu đi cân nhắc.

Thạch Đầu vội vàng tiến lên, nắm tay ta nói: “Chúng ta có thể lại sinh thêm một đứa nữa.”

“Cút! Ôi –” Ta lại quăng cho hắc một cái tát, đánh đến trong lòng bàn tay của chính mình phát đau.

“Tay có đau không? Ta thổi thổi cho nàng.” Thạch Đầu lo lắng chạy đến lại đây, muốn chạm lại không dám đụng vào.

Hắc Diên nhìn thấy giận tím mặt, một phát tóm lấy Thạch Đầu, nước miếng tung bay giáo huấn: “Người đường đường là giáo chủ của Liệt Hỏa giáo, một hắc tử cao to, sợ phụ nữ như thế này thì muốn làm gì? Tôn nghiêm của đàn ông ở đâu? Nữ nhân, cái món đồ này là không thể dung túng, càng dung túng nàng lại càng giẫm lên trên đầu người, nhìn xem cái bà vợ đáng chết kia của nhà ta! Nàng nói lung tung ta liền đánh –”

“Ông đánh ai?” Hồng Hạt Tử từ ngoài phòng hùng hổ vọt vào,

Bàn tay đang giơ lên ở giữa không trung của Hắc Diên rất nhanh thu hồi, đánh vào trên mặt mình, cười lạnh nói: “Đánh muỗi đó chứ, phu nhân mau mau dừng tay, đừng để cho tiểu bối nhìn chê cười, tha cho ta –”

“Ông cái lão bắt tử đệ tiện! Ba ngày không thu thập liền dám dở tính cũ quậy phá! Cư nhiên dám ở bên ngoài làm bẩn thiêu lão nương!” Hồng Hạt Tử hung hăng nhéo lỗ tai phải của hắc một phen, đưa hắc ra ngoài cửa giáo huấn. Các nhóm nha hoàn, hộ pháp của từng bộ phận kia bao vây quanh cửa, từng người một biểu hiện một bộ dáng xem kịch vui, cười trộm không người.

Đầu óc ta bị quấy rối thành một mảnh hỗn loạn, thấy Thạch Đầu lại lơ lửng ở bên cạnh không chịu rời đi, liền rút vào ổ chăn, mắt coi như không thấy gì hết.

Hắc bước đi thong thả một hồi lâu, thấy ta chẳng quan tâm, thở dài một tiếng, phiền muộn ngồi ở bàn bên cạnh, lắc lắc bầu rượu trên bàn, thấy bầu rượu còn đầy, thuận tay liền đổ vào trong miệng.

83. Chương 84: Cường Thưởng

Ước chừng qua ba bốn giây, ta mới hậu tri hậu giác nhớ tới trong rượu bị hạ độc, độc dược là công thức chế biến bí mật độc nhất vô nhị của Bạch Tử, từ sau khi hắc chết, thiên hạ không có biện pháp để giải.

Lúc này vết hằn của Thạch Đầu đã ừng ực, uống vài ngụm đi xuống, ta sợ tới mức từ trên giường nhảy lên, không để ý chân sau còn dắt chăn, té phốc tới, một phát đánh rớt bầu rượu, sau đó nhìn chăm chăm vào hai mắt hắc một lát, cuống quýt phóng đi tới cửa muốn gọi người lấy nước xà phòng đến thúc nôn làm sạch dạ dày.

Còn chưa chạy được hai bước, đã bị chăn làm vấp ngã, thẳng tắp té trên mặt đất.

Trong lúc rơi xuống đất, Thạch Đầu chặn ngang ôm lấy ta, nhẹ nhàng nâng dậy, lo lắng oán giận nói: “Đại phu nói nàng không thể xuống giường di chuyển lộn xộn, nàng muốn cái gì ta thay nàng lấy là tốt rồi, miễn cho xé động đến miệng vết thương,”

Ta ôm bụng đau, hút ngụm khí lạnh, sau đó quay đầu nhìn hắc nửa ngày, thấy ngoại trừ khóe mắt có hai cái vành mắt đen, cằm có một chút râu mới mọc chưa cạo, thần thanh khí爽, vẻ mặt vui sướng, không giống sẽ bị thất khiếu đổ máu[1], bộ dáng độc phát thì chết, trong lòng âm thầm phỏng đoán là hắc học được tuyệt thế võ công, ngay cả độc dược cũng không có tác dụng? Hay là độc dược của Bạch Tử quá đắt?

[1] Thất khiếu đổ máu: chảy máu ở bảy lỗ: 2 lỗ tai, 2 lỗ mũi, 2 mắt, và miệng

Thạch Đầu ôm ta thật chặt , không muốn buông tay, hấn ở bên tai thấp giọng hỏi:“Làm sao vậy?”

“Không có gì,” Ta nghĩ một hồi nói,“Đại khái lại là chứng động kinh đi.”

Thạch Đầu:“.....”

Ta nói:“Chàng thả ta đi xuống.”

Hắn tâm không cam lòng không nguyện, không muốn buông ta ra, ta nhặt lên mảnh vỡ trên mặt đất lật đi lật lại, phát hiện hồ hoạ tiết trên mặt bầu rượu không phải hoa mai mà là hoa lê, hiển nhiên không phải cùng một cái, phỏng đoán là hôm qua rượu tàn đồ ăn thừa sớm bị nha hoàn thu đi, liền nhẹ nhàng thả ra. Không quá nhiều lâu, lại nổi lên buồn bực, không biết mình vì sao phải để ý tên vô liêm sỉ này.

Thạch Đầu hỏi:“Rượu làm sao vậy?”

“Không có gì! Ta chân trượt!” Đánh chết ta cũng không dám nói kế hoạch mưu sát hắn.

Thạch Đầu không tin, lại không mở ra miệng của ta được, cũng không muốn chơi trò tra tấn bức cung, liền làm cho nha hoàn tiến vào thu thập mảnh vỡ, sau đó giải cứu vận mệnh bị nhéo chết cho Hắc Diên.

Ta vội vàng ngoắc tay gọi nha hoàn để hỏi:“ Bầu rượu ở trên bàn ngày hôm qua đâu?”

Nha hoàn kia thoát nhìn khá thành thật, quy củ trả lời:“Hồi phu nhân, rượu được đưa về phòng bếp rồi.”

“Ta không phải phu nhân của hắn,” Ta hỏi lại,“Cái rượu kia đổ đi rồi chứ?”

Nha hoàn do dự hồi lâu mới trả lời,“Nếu là thứ gì đó mà chủ tử ăn, hạ nhân là không dám động.”

Lời nói ngậm là, đồ ăn thừa thì bọn họ mới dám động. Trước kia khi ở phòng bếp nhỏ của Nam Cung gia, vậy cá tổ yến hoặc rượu ngon món ngon không động dũa mấy, mà chủ tử ăn còn thừa lại, cũng hết thấy đều rơi vào trong bụng của chúng ta. Rượu cung cấp cho giáo chủ của Liệt Hỏa giáo tự nhiên là rượu tốt, uống thừa như thế nào lại lãng phí? Trước mắt chưa nghe thấy tin tức có người trúng độc, đại khái còn không có bị uống hết đi.

Ta kinh hãi cảm thấy có khả năng sẽ ngộ thương mạng người, cũng không giải quyết được nhiều lắm, liền tục mệnh lệnh nói:“Mau mau đi tìm bầu rượu kia trở về cho ta! Tuyệt đối không cho phép trộm uống! Động tác phải nhanh chóng!”

Nha hoàn lên tiếng trả lời, chạy tới ngoài cổng chính, chạy vài bước, đụng vào Thạch Đầu vừa khuyên giải không có hiệu quả đang đi trở về, nàng bị trừng mắt một cái, tựa hồ nhớ tới cái gì, trung thực quay đầu hỏi:“Ngài đây là lấy thân phận phu nhân hạ mệnh lệnh hay là lấy thân phận khách nhân hạ mệnh lệnh? Giáo chủ có lệnh, bảo chúng ta nghe theo phu nhân, lại chưa nói phải nghe theo khách nhân .”

Ta muốn học máu .

Nếu làm cho nàng đi lấy rượu, phải thừa nhận mình là vợ của Thạch Đầu. Nếu không cho nàng đi lấy rượu, sẽ chờ hại chết mạng người vô tội. Liệt Hỏa giáo cho dù có rất nhiều cấm thú, đầu bếp cùng hạ nhân thì có tội gì?

Nha hoàn lo lắng trông mong nhìn ta, Thạch Đầu cũng lo lắng trông mong nhìn ta, chết sống không động thân.

Mỗi ngày tu phạt, ngày ngày gõ mõ, cũng biết: Cứu một mạng người còn hơn xây bảy toà tháp.

Ta, là hạng người yếu kém sức lực mỏng manh, mặc dù không cứu được người, cũng không có thể giết người lung tung.

Bầu rượu kịch độc vô cùng kia phải xử lý.

Ta cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi cúi đầu thừa nhận:“Là phu, phu nhân phân phó.”

Thạch Đầu mừng rỡ, thuận tay thưởng cho nha hoàn kia hai đĩnh vàng, bị hưng phấn kích động chạy đến ngồi xuống bên cạnh ta, hỏi:“Nàng khẩn trương bầu rượu kia như vậy, bên trong có độc sao?”

Ta chối cãi không được, ngoan ngoãn gật đầu thừa nhận: “Ta vốn định đem chàng cái tên cầm thú này độc chết, sau đó đồng quy vu tận.”

“Nàng chung quy là không nỡ độc chết ta,” Thạch Đầu đối với tội mưu sát không thành vui mừng lên tận đuôi lông mày, đợi nha hoàn đem bầu rượu thu hồi, hẳn trước tiên ngửi ngửi hương vị, lại đổ ra vài giọt để phân biệt màu sắc tính chất, nhũn mày nói, “Đây là chim cu gáy ở Độ Ách sơn trang năm đó, nàng lấy đến từ đâu?”

Ta soạn không ra lời nói dối, đành phải đem sự tình ở hang động năm đó, từ đầu tới đuôi, lạnh nhạt nói hết tất cả, cuối cùng nói: “Ta thấy thi thể kia hình dáng tương đương với chàng, trong tay lại cầm hà bao mà ta làm, tưởng chàng đã chết, liền ở lại phụ cận Yên Tử am.”

Thạch Đầu càng nghe càng đau lòng: “Bạch Tử đem thi thể của nàng lấy đến cho ta nhận dạng, ta từ xương ngón út bị bể gãy chưa lành, thẳng một mạch nhìn đến trên da thịt còn lại ở cần cổ sau khi bị thiêu cháy lộ ra một điểm nốt ruồi màu đen, mặc dù xác nhận nàng đã chết, nhưng nhớ kỹ nàng ngày thường tính tình cẩn thận, không tin trận này hoả hoạn là ngoài ý muốn. Đợi sau khi thân thể có thể đi lại, nhiều mặt điều tra hỏi thăm, nghe thấy Nam Cung Minh cùng Bạch Tử cãi nhau, Bạch Tử thừa nhận là vì Nam Cung Minh mới thu thập nàng, Nam Cung Minh giận tím mặt, mắng hấn một chút, phẩy tay áo bỏ đi. Trong lòng ta rất oán hận, cũng không dám biểu lộ, đợi sau khi lành thương cáo từ rời đi, lúc trù bị báo thù gặp được Hắc Điền đến thay đồ nhi báo thù, cùng ông ấy ăn nhậu với nhau, ông ấy trợ giúp ta giết tên súc sinh Bạch Tử kia, diệt Độ Ách sơn trang địa phương đối trá quỷ quái này, ta giúp ông ấy đi giết Long Chiêu Đường. Lúc phóng hỏa rời đi, ta phát hiện hà bao không thấy, phỏng đoán là lúc giết người bị rơi xuống, quay lại tìm mấy lần, cũng không kết quả.”

Ta thở dài: “Chàng tội gì hóa thành ác quỷ, gia nhập Liệt Hỏa giáo, diệt cả nhà người ta chứ?”

Thạch Đầu oán hận nói: “Tham vọng của ta và nàng là an ổn, không mưu cầu phú quý, lại bị người hãm hại khắp nơi. Nàng lại thiện lương bình thản, thấp giọng hạ mình cẩn thận ở mọi nơi, mai danh ẩn tích, chỉ cầu trải qua một cuộc sống bình an, lại vẫn phải chịu thủ đoạn ác độc. Có thể thấy được thiên hạ này, thiện lương là vô dụng!”

Ta nói: “Nhưng chàng cũng biết, ta một chút cũng không thích chàng biến thành cái dạng này.”

Thạch Đầu lắc đầu nói: “Khi đó ta cho rằng nàng đã chết, tim ta cũng chết, chỉ nói người trong thiên hạ phụ nàng! Ta liền phụ tất cả thiên hạ cũng muốn thay nàng tìm cái công đạo! Long Chiêu Đường kia gia đại thế đại, lại có triều đình cùng võ lâm trợ lực, không thể công khai là địch, Hắc Điền vài lần hạ thủ, tất cả đều động không thể đến hấn. Ông ấy quen biết trưởng lão của Liệt Hỏa giáo, liền làm cho ta cải danh đổi họ, dẫn tiến nhập vào Liệt Hỏa giáo, cũng chỉ đạo học tập võ nghệ trong võ công bí tịch, cùng với các loại kỹ xảo hành tẩu giang hồ. Cố gắng liều chết liều sống, võ công của ta đại thành, không ai là đối thủ của ta, cũng không có người nào tàn nhẫn hơn so với ta, đợi sau khi lão giáo chủ chết, liền thuận lý thành chương thành giáo chủ mới của Liệt Hỏa giáo. Sau đó tự tay giết tên cầm thú Long Chiêu Đường kia, theo sau đó, diệt mấy cái võ lâm thế gia đối trá kia, còn có Nam Cung Minh kia biết rõ mạng nàng bị huỷ diệt trên tay của Bạch Tử, nhưng lại đối với hấn không làm cái gì hết! Chỉ tiếc tiểu tử kia chạy trốn mau, chuồn ra hải ngoại, ta nhất thời nhưng lại chưa lấy được mạng của hấn! Chỉ hạ lệnh cho các giáo đồ của Liệt Hỏa giáo ở bến tàu, nhìn thấy hấn thì giết không cần hỏi!”

Ta nghe xong nửa ngày không nói gì, khuyên nhủ: “Nam Cung đối với chàng và ta có ân, hấn chỉ là mềm lòng với bạn tốt, nay ta cũng không chết, chàng thu hồi đạo mệnh lệnh này đi.”

Thạch Đầu vội vàng đáp ứng, phân phó người đi làm việc. Sau đó cúi đầu, nắm cả bả vai của ta, thật cẩn thận hỏi: “Ta biết nàng không thích giết người, không thích làm ác, chỉ là khi Liệt Hỏa giáo chinh phạt giang hồ, ta vừa tiếp nhận chức vụ giáo chủ, tất phải dùng tâm ngoan thủ lạt đến lập uy, nay giang hồ đã ổn định, võ lâm lấy Liệt Hỏa giáo [làm chủ, sai đâu đánh đó], ta thề về sau canh giữ ở bên cạnh nàng, không loạn giết người, có được không?”

Hắn nắm lấy tay của ta, trên tay là vết thương chồng chất, có cái ta đã thấy, cũng có cái ta chưa thấy qua. Mái tóc đen non mảnh dễ bị gió nhẹ nhàng vén lên, lộ ra một vết sẹo do đao chém thật dài bị che khuất trên trán. hấn híp nửa con mắt, thị lực của mắt không được tốt lắm, cố hết sức nhìn ta, giống như rời xa

một chút liền không thấy rõ. Sau đó thật cẩn thận nói lời thề, hơi ẩm nhàn nhạt thở ra từ khoang miệng dư lại ở bên trong mái tóc của ta lưu luyến, triền miên.

Hắn bây giờ, toàn thân cao thấp, còn có bao nhiêu địa phương hoàn hảo?

Hắn nói:“Lạc Nhi, nàng đã thề, sẽ ở cùng ta cả đời.”

Tâm của ta rốt cục mềm xuống ba phần.

Nhưng mà ta cũng đã từng thề, tuyệt đối không ở cùng một chỗ với cầm thú trong nguyên tác. Hắn cầm thú cũng liền thôi đi, đối với ta làm chuyện xấu khác cũng được, nhưng cố tình làm là việc mà ta cuộc đời này hận nhất căm kỵ nhất, nếu mà đơn giản tha thứ cho hắn, lại cảm thấy trong lòng không được tự nhiên. Cho nên ta cúi đầu lặn qua lộn lại suy tư, sắc mặt âm tình bất định, mặc cho hắn đẩy vài lần, cũng không trả lời.

Thạch Đầu ủ rũ, lẳng lặng chờ, Hồng Hạc Tử thu thập xong trượng phu, khí thế hùng hổ vọt vào cửa, vén mai tóc bạc ra sau tai, hướng về phía Thạch Đầu mắng:“Người với lão nhân chết tiệt kia của nhà ta làm chuyện mà heo chó không bằng đến bậc này! Còn muốn cô nương nhà người ta tha thứ người?! Nằm mơ cái giấc mộng xuân thu to lớn của mẹ người đi! Lạc Nhi theo ta đi! Chúng ta nữ tử tốt đẹp, không cùng cầm thú làm bạn! Đừng chờ cái gì ba bữa nửa tháng, bọn đàn hỗn đản này muốn kéo người đi để thi triển thủ đoạn đó! Không có tinh thần thì ta liền mang người đi biệt viện của Hắc gia để tĩnh dưỡng, về sau chúng ta đừng gặp hai tên không bằng cầm thú này nữa!”

“Đợi đã! Ta..... Ta.....” Tiếng kêu thảm thiết của ta còn chưa rơi xuống, đã bị lão phụ nhân sức lực vĩ đại này một phen ôm lấy cả người lẫn chân, nổi giận dưng dưng đi tới phía ngoài cửa, nha hoàn hộ vệ đều không dám ngăn cản.

“Chuẩn bị kiệu cho các nàng, nhất thiết không nên để bị thương.” Hắc Diên ngăn lại Thạch Đầu đang hỗn hển bậc tức, phân phó nhóm hộ vệ cho Hồng Hạc Tử và ta, sau đó khuyên Thạch Đầu:“Để kệ bọn họ đi đi, người trước hết lại đây nghe ta nói.....”

“Ta..... Ta chưa nói muốn đi bây giờ a! Thương còn chưa có lành đâu.” Ta giấy dựa vô dụng, nước mắt giàn giụa cầu xin tha thứ bà nội Hồng Hạc Tử.

Hồng Hạc Tử rất hào hiệp:“Sớm hay muộn đều phải đi, đi muộn không bằng đi sớm! Đỡ phải thiếu nợ nhân tình của lũ cầm thú kia! Cùng bà nội trở về, trong ngăn tủ của ta thu nhặt rất nhiều trang sức xinh đẹp, cho người đeo mặc trang trí, lập tức lại là tiểu cô nương xinh đẹp mỹ miều. Chờ tương lai nam nhân cầu thân cầu phá cả đầu, gả cho ai cũng gả cho nam nhân bại hoại kia!”

Mẹ nhà nó a, Hồng Hạc Tử này khẳng định là xuất thân từ đại vương phổ núi! Cường thường dân nữ, dân nam thật là lão luyện, Hắc Diên năm đó có không phải hay không là bị nàng cướp về?!

Ta khóc không ra nước mắt bị bắt ngồi vào bên trong kiệu, lắc lư lắc lư ly khai hành cung của Liệt Hỏa giáo.

84. Chương 85: Đoàn Viên [Đại Kết Cục]

Đến nhà của Hắc Diên, Hồng Hạc Tử an trí ta đi tầng hai của tú lâu, phòng ở của bà, triệu đến hơn mười hộ vệ của Hắc gia, dùng cung tiễn đại đao vây quanh tú lâu ba tầng trong ba tầng ngoài chặt như nêm cối, ra lệnh cường chế:“Nếu Mộc Vô Tâm dám lên cửa, liền lấy đao mà chém! Chém chết khỏi phải bàn luận!”

Thấy trận thế này, ta thực khản trương, Hồng Hạc Tử lại tháo xuống từ trên tường cây sáo gậy miệng to bằng cái chén nhỏ, như sói như hổ múa động hai cái, nói với ta:“Ta lập tức đi thay con dậu đỡ tên phụ lòng kia cho hả giận!”

“Đợi đã! Như vậy vụn vụn không thích hợp!” Ta nóng nảy.

“Ừh, như vậy quả thật không được,” Hồng Hạc Tử liệng sáo gây xuống, đi tới hòm tre ở trong góc lật giở nửa ngày, từ bên trong lấy ra cây gây răng sói to bằng cái đùi, mang theo về mặt anh thư khí thế nói, “Tiểu tử kia da dày hơn so với lão bất tử nhà ta, dùng món đồ chơi này mới giáo huấn được.”

Ta nhìn từng cái gai nhọn trên gây răng sói, như sấm oanh đỉnh, hồn đều nhanh chóng bị dọa bay mất, gấp ôm Hồng Hạc Tử cầu xin nói: “Đừng giáo huấn, con và hắc đều nghĩ là đối phương đã âm dương cách biệt, lại không lường được là chưa chết, cũng chưa có gả cho người khác, nay gặp lại có chút khó coi, nhưng thể nhân nghị luận về việc nam nữ thủ tiết khác nhau, nữ tử thủ tiết càng thêm khen ngợi, nam tử thủ tiết càng thêm nhạo báng, hắc chống lại áp lực tuyệt hậu vì vong thê thể cả đời không cưới, còn có thể thủ tiết hơn mười năm, cũng là khó mà có được, không có thể coi tất cả sai lầm là của hắc.”

Hồng Hạc Tử khua gây răng sói gầm lên: “Bậy bạ! Nữ tử thủ tiết được, nam tử đương nhiên cũng có thể thủ tiết được!”

Ta lẩm bẩm nói: “Nhưng..... Hắc là bị nam nhân của bà ép buộc đi sinh con, hơn nữa là vì tình nghĩa huynh đệ với Bạt Thác, bà cũng biết.”

Hồng Hạc Tử cứng lại, không thể phản bác, liền ngang ngược không phân rõ phải trái nói: “Quản hắc là bị ai bức ép, con nếu thật sự chết mà hắc tìm nữ nhân thì ta cao hứng, con không chết mà hắc tìm nữ nhân ta liền đánh chết hắc!”

Ta nóng nảy: “Hắc không biết là con chưa chết!”

“Được rồi, người đừng vội,” Hồng Hạc Tử rút cục thỏa hiệp, quăng gây răng sói xuống, vỗ đầu của ta ôn hòa nói, “Do hắc không tính là phụ lòng, ta trước hết không thu thập hắc, nhưng hắc làm hành vi cầm thú với con vẫn là không thể tha thứ, loại súc sinh thô bạo vô lễ xuống tay tàn nhẫn này là vạn vạn không nên cần, con trước an tâm dưỡng thương, tối nay ta lại suy nghĩ biện pháp.” Nói xong bà chạy nhanh như một trận gió.

Ta ngồi xồm trên mặt đất, trọc trọc lên mấy cái gai trên gây răng sói, rút cục thở dài một hơi. Chung quanh tú lâu của Hồng Hạc Tử an tĩnh, rất thích hợp để cho ta nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, sức lực kháng phục thể chất của Lâm Lạc Nhi rất mạnh, miệng vết thương lành nhanh như bay, ngày thứ hai liền không đau như vậy nữa, có thể xuống giường đi bộ, ngày thứ ba có thể liên tục vừa chạy lẫn nhảy, lúc này bên ngoài lầu từng phiến lớn hoa sen nở rộ, từng tiếng ve kêu lọt vào tai, nhóm hộ vệ của Hắc gia tận trung với công tác bảo vệ, ngay cả ruồi bọ cũng không vào được, Hồng Hạc Tử cũng không biết là đang bận rộn trái phải cái gì, cực ít đến quấy rầy ta. Vì thế, ta ở trong mọi loại nhàm chán, lại cảm thấy từng trận cô đơn.

Con người thật sự rất kì quái, như là lúc chưa có được thứ gì đó sẽ không nghĩ đến hắc, sau khi có được rồi lại mất đi, liền hối hận không kèm chế được. Nay mất đi rồi lại tìm lại được, lại ngại thứ đó không tốt bằng như trước kia, tới khi lại đánh mất, trong lòng liền liên tục tưởng niệm không ngừng nhớ mong, lại hối hận.

Ta lặng lẽ đẩy cửa ra, gặp hộ vệ thay ca, lộ đầu ra tứ phía rình mò quan sát một lát, lén la lén lút thò chân đi ra ngoài.

Hồng Hạc Tử đang bưng một đồng sách vẽ hấp tấp xông tới đây hỏi: “Lạc Nhi ngoan, con muốn đi đâu?”

Ta vội vàng treo nụ cười ngây ngô đầy mặt, lùi chân về: “Không đi đâu cả, hít thở không khí thôi.”

“Vô Tâm chưa chết, con lại chưa qua cửa, không đáng vì hắc mà thủ tiết, sống cuộc sống của quả phụ, ta có thứ tốt cho con xem.” Hồng Hạc Tử không khỏi phân trần lôi kéo tay của ta, đem ta tha trở về trong phòng, cầm sách vẽ trong tay mở ra một chỗ, mặt trên vẽ toàn là thanh niên tuấn kiệt trong giới võ lâm ngày nay, nàng trước tiên chỉ vào trang thứ nhất, công tử với ngọc diện tuấn dung, giới thiệu, “Đây là ngọc diện tiểu phi long Lâm Tuấn, năm nay hai mươi, chuyên dùng song đao, bởi vì túc trực bên linh cữu của cha trong ba năm, nay chưa cưới vợ, hắc bộ dạng anh tuấn, nhân phẩm cao thượng, tính cách ôn hòa, trọng tình trọng nghĩa, võ nghệ xuất chúng, cùng con là Kim Đồng Ngọc Nữ, trời sinh một đôi, con xem coi thế nào?”

Ta vẽ mặt đau khổ nói: “Không ổn, rất không ổn, hắc so với con còn nhỏ hơn năm tuổi đấy.”

“Này có cái gì vấn đề?! Kể từ sau khi Tuyệt Mệnh con trai số khổ của nhà ta mất, con là mỹ nhân thứ nhất mà bà nội thấy được, bộ dạng như hoa như ngọc, dung mạo như thiên tiên, tính cách ôn hoà hiền hậu, vô lâm thứ nhất mỹ nhân đều phải đứng sang bên! Thiên hạ nào có nam tử không xứng với con!” mồm nói

chuyện tăng bốc không đầu kia của Hồng Hạc Tử, khen đến mức ta mặt đỏ tai hồng, sau đó bà lật qua trang tranh vẽ thứ hai cho ta xem, “Đây là con thứ ba của Nam Bình vương, thứ xuất, năm nay hai mươi bảy, mất vợ không tái giá, trong nhà không thiếp không con, hấn nhân phẩm cao thượng, có tri thức hiểu biết lễ nghĩa, văn võ song toàn, vô luận là ở triều đình hay là trong võ lâm đều rất có thanh thế, cũng coi như khó có được một cặp vợ chồng xứng đôi, con xem coi thế nào?”

Ta lắc đầu cự tuyệt: “Hắn vì vong thê nhiều năm không cưới, định là tình thâm ý trọng, người đến sau thì không tranh được, con không cần.”

Hồng Hạc Tử lại lật lật giở giở, lấy ra trang tranh vẽ thứ ba nói: “Đây là nhị công tử của Bái Nguyệt giáo, con nhìn khuôn mặt kia, nhìn vòng eo thân mình, thật sự là vẻ đẹp bậc nhất, nếu bà nội không gả Hắc Điền oan gia kia, lại trở thành ba mươi tuổi, nhất định phải chém giết mang về. Hấn năm nay hai mươi lăm, chưa cưới vợ, cùng con vừa lúc tương đương.”

Ta: “Nhìn hấn ăn mặc trang điểm đến mức thành một bộ dạng phong lưu kia, lại còn cặp mắt đào hoa, tuổi lớn như vậy còn không cưới vợ, không phải có bệnh không tiện nói ra chính là tiểu thụ!”

Hồng Hạc Tử: “Đây là Bình uy tướng quân mới được sắc phong, Hoàng Trọng Sơn, mặt nhìn trông thô ráp mạnh mẽ đẹp trai! Đáng người khoẻ mạnh cơ bắp, trong gia đình có nhà có đất có ruộng, năm nay hai mươi sáu tuổi, là vì tuổi trẻ bị kiện oan vào tù dẫn đến chưa có cưới vợ.”

Ta: “Hấn..... Diện mạo này của hấn vừa thấy chính là sẽ đánh vợ.”

Hồng Hạc Tử: “Vô Phương công tử?”

Ta: “Hấn tiêu tiền như nước chảy, rất có khả năng sẽ phá sản.”

Hồng Hạc Tử: “Hứa Ý?”

Ta: “Chiều cao quá thấp.”

Hồng Hạc Tử: “Trương Tam?”

Ta: “Tên quá tục.”

Hồng Hạc Tử: “Lí Tư Quân?”

Ta: “Quá béo.”

Tất cả sách vẽ đều đã bị chuyển qua hai lần, hết thấy bị ta cản trở về, Hồng Hạc Tử thở dài nói: “Trên đời này nào có nam nhân tốt đến thập toàn thập mỹ? Lão bất tử nhà ta tính tình không tệ, mặt lại nhìn trông xấu muốn chết, con không bằng chấp nhận một chút, lại chọn lựa kỹ lưỡng đi.”

Ta cúi thấp đầu không nói lời nào.

Hồng Hạc Tử hỏi: “Con có phải hay không vẫn còn đang nhớ tới hấn chứ hả?”

Ta ấp úng nói: “Hình như là có một chút chút.....”

Hồng Hạc Tử buông tay: “Không được, con đã từng nói đời này tuyệt không gả cho hấn, tiêu diệt sạch sẽ mặt trong mặt ngoài của hấn, chỉ có thể một mảnh chân tình hết sức giao phó cho rượu ngon, nói không chừng đang ôm bầu rượu oán hận con, hai người còn muốn cùng một chỗ nhưng là khó càng thêm khó.”

Ta thấp giọng nói: “Con mắng không đến mức tàn nhẫn như vậy chứ?!”

Hồng Hạc Tử thực trạng nghĩa nói: “Ta nghĩ con là cô nương tuổi trẻ da mặt mỏng, nói lời nói không nên nói, khó nghe, sau đó lại ở trước mặt tất cả giáo đồ chiếu theo ý tứ của con, phụ họa con mắng một lần, mắng đến mức hấn không nâng nổi đầu lên được. Chuyện tới mức độ này, chúng ta cũng đừng ăn cọng cỏ quay đầu lại, lại tuyển chọn kỹ lưỡng đi.”

“Bà..... Bà làm sao mà biết con có ý tứ gì chứ?” Ta tức giận đến nói không ra lời.

Hồng Hạc Tử đứng lý hợp tình: “Con nói đời này cũng không cùng hấn cùng một chỗ, cho nên hấn thành toàn cho con.”

Ta không thể cãi lại, ủ rũ bỏ lại bên giường, dùng chăn bao trùm đầu, trong lúc nhất thời đã quên tất cả chuyện xấu mà hắn làm, chỉ nhớ kỹ Thạch Đầu tốt đẹp của trước kia, không kịp hối hận, lại đối với Hồng Hạt Tử xen vào việc của người khác buồn bực không thôi. Hai người chỉ vì đoạn nhạc đệm sai lầm này mà phải từ nay về sau mỗi người đi một ngã, từ nay về sau trời nam đất bắc cũng thế, cố tình lại đoạn tuyệt được đối phương, trong lòng chua xót, cũng không dám hé răng, chỉ là hốc mắt đỏ lên.

Hồng Hạt Tử ở ngoài chăn đẩy đẩy ta, cười rồi đi.

Lúc hoàng hôn, lòng ta đã muốn chua xót đến mức bày ra kế hoạch về sau một người quay về Yên Tử am trải qua ngày tháng cô đơn như thế nào, nuôi hai con chó thì tốt? Hay là nuôi ba con mèo thì tốt hơn? Nữ nhi quá thường xuyên, có thể hay không sẽ bị người chán ghét?

Bỗng nhiên, cửa sổ truyền đến tiếng đập gõ rất nhỏ đánh, gõ ba cái, ngừng một lát, lại gõ ba cái. Ta trì hoãn hồi lâu, nhớ tới bên ngoài bao vây nghiêm mật, đây là lần hai, cảm thấy cực kì kinh hãi, do dự dự mở ra một khe nhỏ ở cửa sổ.

Ở cửa sổ là khuôn mặt cười hi hi, răng khểnh mắt nhỏ, khóe miệng còn có hai cái núm đồng tiền. Hắn như lúc còn nhỏ, cầm trong tay một cái gói bao ném đến cho ta bắt, sau đó nắm lấy lan can cửa sổ, xoay người nhảy vào, không giả thích phân trần, ôm ta lập tức hăng hái ra sức hôn vài cái lên trên mặt hung hăng, sau đó rất thành thực đem ta cao cao ôm lấy, hỏi: “Vợ, hôm nay là lễ hội cầu khéo tay Khất xảo[1], buổi tối chúng ta cùng đi xem hoa đăng đi?”

[1] Khất xảo: ngày 7 tháng 7 làm cỗ bàn cầu cúng hai ngôi sao Khiên Ngưu và Chức Nữ để xin ban tài khéo cho đàn bà con gái

Buông xuống thành kiến cùng oán hận, ta vươn tay mơn trớn khuôn mặt ngày nhớ đêm mong này, da thịt truyền đến độ ấm quen thuộc, xúc cảm quen thuộc, mỗi một thứ đều là gặp qua vô số lần ở trong mộng, lại không thể nghĩ như chân thật. Ta ra sức cực lực ôm lấy hóm cổ hắn, nhất thời lại “Oa” lên khóc.

“Nàng còn chán ghét ta sao?” Hắn thật cẩn thận hỏi.

“Phải, ta có chút chán ghét chàng,” Yết hầu của ta bị tắc nghẹn, cố sức nói ra lời nói trong lòng, “Nhưng ta càng nhớ chàng, ta mỗi ngày đều muốn chàng trở về, nghèo túng cũng được, không võ công cũng tốt, tàn phế cũng tốt, hủy dung cũng tốt, cho dù là biến thành bộ dáng gì nữa đều không sao cả, ta chỉ muốn thấy chàng thật tốt lành trở về.”

Hốc mắt hắn cũng có chút hồng, chỉ chỉ vào ngực của ta nói: “Lạc Nhi, ta không hiểu nói lời nói gì đó dễ nghe. Ta chỉ biết thật lâu trước kia, trái tim của ta đã thuộc về nàng, rơi xuống trên người nàng, nàng chết, ta liền không có tim, trong đầu chỉ có cừu hận, biến thành quỷ báo thù. Nàng trở lại, ta cũng sẽ trở lại. Mười năm, hơn ba ngàn sáu trăm ngày ngày đêm đêm, đều là oán hận cùng thống khổ đâm dùi vào tim, ta không muốn lại phải trải qua ngày tháng gian nan như vậy nữa. Cho nên, nàng ở lại đi, không nên lại đem trái tim của ta mang đi được không?”

Ta ra sức đánh vào đầu hắn một cái: “Ta không đi, ta muốn nhìn chàng chăm chăm, miễn cho chàng tên cầm thù này lại đi làm xương làm bậy ép bức cưỡng đoạt dân nữ.”

Núm đồng tiền của hắn càng cười càng sâu, kéo vạt áo của bản thân lên cho ta lung tung lau chùi mấy vũng nước mắt nước mũi, liên tục gật đầu nói: “Ta nghe vợ, vợ nói không cưỡng đoạt lôi kéo dân nữ thì sẽ không lôi kéo, chỉ lôi kéo vợ nhìn hoa đăng, sắc trời đã tối, hỏi khi nào thì khởi giá?”

Ta bị giọng điệu như hát hí khúc của hắn chọc cười, giả vờ đóng kịch khom khom lưng, nghiêng mặt cười xấu xa, cũng giống như hát hí khúc, hỏi lại: “Phu quân a, thiếp thân nô độn, không biết cần phải hiến lương thực đức? Tam tông tứ đức? Lấy chồng làm chủ?”

“Không cần không cần,” Thạch Đầu liên tục xua tay, rộng lượng nói, “Đường đường nam tử hán đại trượng phu, phải không câu nệ tiểu tiết, sao có thể tính toán chi li chút việc nhỏ này chứ?”

Ta hỏi lại: “Người ta nói chàng có bốn phạm sợ vợ?”

Thạch Đầu tức giận nói: “Đều là người một nhà, ta đau vợ có thể nói thành là sợ sao?! Ai dám nói ba hoa chích choè, nói lung tung huyền thuyên, lão tử liền xé, tha đi xuống đánh một trăm đại bản.....”

Ta thấy vẻ mặt hần vừa vội vừa giận, cười thẳng đến mức không nhắc nổi thắt lưng, vội vàng chạy đi trang điểm.

Hần ở phía sau la hét: “Không cho phép hồng hạnh xuất tường, điều này, nàng vẫn phải tuân theo!”

Ta một bên đáp ứng một bên mở ra gói bọc mà hần mang đến, bên trong toàn là quần áo nữ xanh đỏ loè loẹt thô tục, may mắn kỹ thuật thêu khéo léo, ở trên là hoa văn đóa mẫu đơn lớn, con dơi, Phúc Thọ, mặc dù số lượng nhiều, kiểu dáng lại rất khác biệt, hộp gấm bên cạnh chứa bảy tám cái trang sức trâm bằng vàng, tạo hình tinh mỹ, từng kiện lại vừa to vừa nặng, nhất là chín đỉnh mũ phượng vàng kim nạm nhúm tơ quý kia, mỗi con phượng hoàng trong miệng ngậm một viên đồng châu to bằng ngón cái, mắt phượng hoàng nạm đá quý màu đỏ, cái để là viên ngọc quý xanh lục to và kim cương mang từ hải ngoại đến, trên đỉnh đầu tựa như cây thông Noel, ước chừng nặng một cân, một thân kết hợp những thứ này mà đứng lên, rất giống bà địa chủ ở nhà quê mới nổi, thô bỉ đến mức không dám gặp người.

“Phải mặc váy đỏ.” Thạch Đầu e sợ rằng người ta không biết hần mang theo người vợ chính thức ra khỏi cửa, đầy cõi lòng nhiệt tình từ từ dạn dò.

Ta đủ số hắc tuyến nhìn một bàn quần áo khủng bố mà sang quý, lại vì phẩm vị của người nào đó mười năm không hề tiến bộ, bóp cổ tay thở dài, cũng vì mặt hàng không bán được của ông chủ cửa hàng châu báu, may mắn đều một hơi giải quyết. Cuối cùng chọn chọn lựa tuyển ra một chiếc váy trên mặt có thạch lưu hồng, áo trong màu tím thêu mẫu đơn tay áo dáng đàn tỳ bà mỏng bằng lụa, bên ngoài che phủ kiện áo khoác bằng lụa mỏng rộng thoáng màu xanh ngọc thêu hoa lan, miễn cưỡng miễn cưỡng không đến mức hù chết người. Chải xoã mái tóc dài xuống, suy tư hồi lâu, uốn một búi tóc đơn giản, thái dương cài hai nhánh trang sức kim hoa diên.

Thạch Đầu vẫn không hài lòng, than thở nói: “Sao tự nhiên lại mộc mạc vậy? Trên đầu cài thêm chút nữa đi.”

Ta chết sống không thuận theo, đối với mỹ nhân trong gương tự sướng một hồi, thở dài quay đầu lật ra gói đồ mà Hồng Hạt Tử cầm giúp đến đây, đem chai chai lọ lọ đựng dịch dung toàn bộ lấy ra, thói quen theo bản năng bắt đầu hoá trang.

Thạch Đầu nóng nảy vội vàng đánh xuống cái tay dính thuốc bột của ta, kéo lôi lập tức đi ra phía ngoài cửa. Dưới lầu hộ vệ không biết vì sao mà biến mất không thấy tăm hơi, cửa lớn như bôi dầu, đẩy một cái liền mở, ta bị kéo đi một đường ra khỏi tú lâu, đi đến phố xá. Hoa đăng sắc sỡ đủ màu sáng rực cả con phố như ban ngày, rong cuốn hồ chòm ba thước cao, có cả đèn hoa sen tinh xảo khéo léo, còn có rất nhiều gánh bán rong bán đồ ăn vặt ở qua lại thoi đưa, “Mứt quả!” “Khoai nướng hương vị ngọt ngào!” “Bánh rán giá rẻ!” Tiếng chào hàng to rõ, mùi thơm từng trận bay vào trong mũi, hấp dẫn khẩu vị của mọi người.

Chỉ là bởi vì dung mạo khiến cho nhiều năm đuổi bắt trốn tránh cùng mười năm ẩn cư, ta nhát như chuột, ngoại trừ ở phòng của mình, chưa bao giờ dõ xuống dịch dung, đối mặt với người khác thì sợ hãi đến cực điểm, nay chỉ có thể che mặt, rụt rè run như cây sậy trốn ở đằng sau hần, e sợ bị người thấy rồi rước họa vào thân.

“Ngẩng đầu, không phải sợ,” Thạch Đầu đưa cho ta một cái hoa đăng cá chép, nụ cười tươi của hần ở trong ngọn đèn phá lệ sáng lạn, “Từ nay về sau, nàng có thể ngẩng đầu ưỡn ngực đi ở trên đường, muốn đi làm sao đều được, sẽ không bao giờ có người làm khó nàng, thương tổn nàng nữa.”

Trước kia một mình ra khỏi cửa, cho dù hoá trang thành lão thái bà, đều có thể bị lưu manh vô lại đùa giỡn.

Bây giờ đi từ đầu đường đến cuối phố, nam nữ trẻ tuổi hoặc gã say rượu túm năm tụm ba, hoặc đôi cặp làm bạn, cầm hoa đăng nhỏ, cười đùa đi qua bên người. Luôn sẽ kinh ngạc hoặc kinh diễm nhìn về phía chúng ta hai lần, sau đó cười cười rồi đi, không dám quấy rầy.

Tảng đá lớn đặt ở trong lòng nhiều năm bỗng nhiên đập nát, ta đột nhiên nhớ tới cảm thú và không phải cảm thú đều đã chết rồi, nam nhân ở bên cạnh ta không hề là đứa nhỏ mười lăm tuổi nữa, hần đã đủ để làm chỗ nương tựa che chở ngăn tránh mưa gió của ta, ta cần thận thò cái đầu đang lui rúc ra, ưỡn thẳng cột sống, không đi điệu bộ kỳ quái nữa, chim non run rẩy nay nhẹ như lông vũ, giống như có thể bay lên mây trời.

Về sau có thể giống như những nữ nhân bình thường, thích trang điểm ăn mặc như thế nào liền trang điểm ăn mặc như thế đó, ta có thể đi mua trâm cài tóc cùng đồ trang sức mà ta thích, có thể vứt bỏ những cái áo choàng của quả phụ nặng nề xấu xí này, không cần cắt tóc lung tung, không cần cắt đi lông mi, trong thế giới, ta không hề là một người cô độc sợ hãi nữa, có hẳn ở bên người, cái gì cũng không cần sợ hãi!

Thạch Đầu nắm chặt tay của ta, liền như lúc tám tuổi năm ấy. Ta hưng phấn quá độ, không để ý tuổi của mình, còn sôi nổi nhảy nhót muốn đi ăn đậu phụ rán, ăn canh thịt dê, chơi ném vòng tròn và đoán đồ đèn, hẳn không hề không kiên nhẫn mà gõ đầu ta nữa, mà là ôn nhu đi theo, trong tay mang bảy tám cái hoa đăng đánh thắng được. Cam tâm tình nguyện cùng ta đi từ hàng bán tơ lụa, hàng bán trang sức, hàng bán sơn phấn, đi dạo từng gian từng gian, không ngừng cười. Chỉ là ở trước cửa hàng thợ rèn, dừng lại một chút.

Ta ăn nước ô mai chua giải nhiệt, hẳn hỗ trợ cầm máu quả và kẹo mạch nha, xa xa thấy Hắc Điền cùng Hồng Hạt Tử đang ở trước chỗ đoán đồ đèn hoa đăng tranh cãi âm ỉ, bọn họ cũng nhìn thấy chúng ta, Hắc Điền làm cái mặt quỷ, Hồng Hạt Tử hướng về phía ta vẫy vẫy tay, cười đến thực ái muội.

Ta ngượng ngùng, núm lấy y phục của chính mình hỏi: “Các người là một giuộc?”

Thạch Đầu vội vàng nói: “Đều là chủ ý của nghĩa mẫu, bà ấy nói nàng không phải thật sự bức mình với ta, ta càng ở bên cạnh quấy rầy lại càng không vui, không bằng đổi cái địa phương thanh tịnh liền nghĩ thông.”

Ta cảm giác đã bị tính kế, có chút buồn bực, tùy tay đánh hất vài cái.

Người này da dày thịt thô, không ngừng vui cười.

Hoa đăng lấp lánh rạng rỡ, bóng người song song. Đợi cho ca nhạc trên sân khấu kết thúc, người người tan rã, chính là trở về nhà. Ta cùng hẳn không dùng xe ngựa, một đường đi một đường nói chuyện phiếm.

“Thạch Đầu, giấc mộng của ta là làm bà địa chủ ở nông thôn, trải qua cuộc sống làm ruộng. Nay chàng làm giáo chủ của Liệt Hỏa giáo tính làm sao đây chứ?”

“Không thành vấn đề, ta một bên làm giáo chủ một bên làm ruộng, vui sướng hài hoà.”

“Thạch Đầu, chàng giáo vụ bận rộn thì không thể phân thân, ta đi ở nông thôn tìm khối ruộng?”

“Không cần, đem mấy cái mẫu đơn, Mân Côi chó má gì đó trong hậu hoa viên đều nhỏ đi, ta sớm xem mấy món đồ chơi không có thể ăn không thể uống này không vừa mắt, hết thấy trồng dưa chuột, cà tím, lúa nước! Nơi đó đất thật sự tươi tốt!”

“Thạch Đầu, gà của ta làm sao bây giờ?”

“Bên cạnh hậu hoa viên là hình bộ, đem phòng ở dọn đi cho nàng làm chuồng gà và chuồng heo!”

“Thạch Đầu, Liệt Hỏa giáo phân bố điều khiển nhiều như vậy, đơn giản mua nhiều thêm mấy cái cửa hàng, còn có thể tự sản tự tiêu.”

“Được, ta trở lại lập tức đi mệnh lệnh các bộ phận điều khiển mua cửa hàng, ở trong kinh doanh thường lệ gia tăng mua bán lương thực.”

“Thạch Đầu, phẩm vị của chàng..... Đến tốt cùng cảm thấy ta nhìn có đẹp hay không?”

“Đẹp! Ai dám nói nàng không phải mỹ nhân đệ nhất trong thiên hạ, lão tử đánh gãy chân kẻ đó!”

“Thạch Đầu, vì sao người ta đưa mỹ nhân cho chàng đều là mặt tròn chứ hả?”

“Vợ à, oan uổng, mấy nữ nhân đó mặc dù không tồi, kém xa so với nàng, ta chưa từng cảm thú với mấy mỹ nhân này! Thực không có! Ta..... Ta chỉ nhìn hai lần thôi!”

“Thạch Đầu.....”

“Yên tâm, vì phu chỉ cảm thú với nàng!”

“Thạch Đầu.....”

“Yên tâm, nghĩa mẫu nói thân thể của nàng không ngại, đợi vì phu sẽ cảm thú nàng!”

“.....”

Đêm đó, con hổ lớn đem con thỏ mập lặn qua lộn lại cầm thú vô số lần, ăn cặn sạch sẽ không lưu lại một mảnh vụn.

Buổi sáng, con thỏ mập ôm cái mông nhỏ, nhìn con hổ lớn ở bên ngoài khí thế ngất trời ra lệnh cho người tiến hành cải tạo hậu hoa viên, không khỏi nghiêm túc tự hỏi:

“Ta như vậy..... Đến tốt cùng có tính là làm ruộng thành công hay không cơ chứ?”

“Vợ à, đừng nghĩ nữa, có ruộng có đất, mau sinh em bé đi!”

85. Chương 86: Phiên Ngoại : Một Ngày Với Cầm Thú

Báo đen tinh thần chấn hưng từ trong cái ổ ấm áp nhảy ra, được các mỹ nhân hầu hạ chải lông.

Ta bị một đám nha hoàn mỹ nhân lôi kéo rời giường, đánh ngáp rửa mặt thay quần áo.

Sau khi đã làm xong tạm ổn, đưa đi cho Long cầm thú xem qua, Long cầm thú PASS, hạ đạt chỉ thị.

Trở về thay quần áo.

Long cầm thú lại PASS, hạ đạt chỉ thị mới nhất.

Trở về một thay quần áo lần nữa.

Long cầm thú miễn cưỡng vừa lòng.

Mỹ nhân đưa lên điểm tâm sáng.

Ta ngồi bên trái, báo đen ngồi bên phải.

Long cầm thú tả ủng hữu ôm, dứt báo đen ăn thịt, dứt ta ăn cháo.

Bên cạnh có roi, ta ăn thật sự sung sướng, khẩu vị hảo giống như báo đen.

Giờ Ty [9:00-11:00]

Long cầm thú xử lý hải vụ.

Ta chải lông cho báo đen, vuốt mông ngựa. Cố gắng tạo quan hệ tốt với đồng sự, hòng hồi lộ tên này ỉnh tiện lợi hành động một chút.

Sứ thần ngoại quốc mắt xanh tóc đỏ tới chơi, miệng lú lo như chim hót.

Ta cầm tấm bằng tiếng Anh lục cấp vô cùng tự tin, vênh tai nghe.

Một câu cũng nghe không hiểu.

Sự tự tin của ta bị đả kích.

Ta thầm nói bên tai Long cầm thú: “Đàn mọi rợ này không biết lễ! Nếu đến Trung Nguyên bàn việc buôn bán, nên nhập gia tùy tục! Hết thấy phải đầu tiếng Trung lục cấp, thông qua ngôn ngữ mới được phát giấy phép thông thương!”

Long cầm thú hỏi han chi tiết cuộc thi lục cấp, càng thêm khen ngợi, ra lệnh cưỡng chế những ngành tương quan phải thực hiện công việc này. Đề thi bao gồm câu hỏi “Người ăn cái gì?” Câu này ăn cần thăm hỏi che dấu hàm nghĩa, cũng chuẩn xác từ đáp án có thể đạt được tiêu chuẩn mời bữa tối của đối phương. Người không thông qua không thể cùng quan phủ giao tiếp.

Giờ Ngọ [11:00-13:00]

Cùng Long cầm thú dùng cơm trưa.

Ta hào phóng đem phần thịt to phân cho báo đen đồng sự làm hối lộ.
Báo đen đồng sự rất vui, chứa lại cho ta một cục xương to.
Long cầm thú thấy chúng ta quan hệ hòa hợp, cảm thấy vui mừng. Cũng ban thưởng, ăn đậu hủ của ta.
Ta phản đối hấn sỗ sàng.
Long cầm thú tỏ vẻ lý giải, để cho ta lễ thượng vãng lai, ăn đậu hủ của hấn làm bồi thường.
Ta phản đối không ăn đậu hủ của hấn .
Long cầm thú nghiêng người tìm roi.
Ta bay qua, liều mạng ăn đậu hủ của hấn.
Long cầm thú nói ta ăn nhiều hơn, tiếp tục ăn đậu hủ của ta làm bồi thường.
Giờ Mùi [13:00-15:00]
Long cầm thú vẽ vẽ.
Ta cởi quần áo.
Báo đen đồng sự nằm úp sấp phơi nắng dưới tán cây.
Giờ Thân [15:00-17:00]
Long cầm thú vẽ vẽ.
Ta ngủ.
Báo đen đồng sự cũng ngủ.
Giờ Dậu [17:00-19:00]
Long cầm thú vẽ xong.
Ta tỉnh ngủ, mơ mơ màng màng, tự động mặc quần áo. Cùng báo đen đồng sự đi ăn cơm chiều.
Dưới nắng chiều ánh mắt Long cầm thú là lạ .
Ta phát hiện quần áo bị ngược mặc trở lại.
Ánh mắt Long cầm thú vẫn là lạ .
Ta mang giày ngược, cởi ra mang lại
Ánh mắt của Long cầm thú vẫn còn đáng ngờ.
Ta lại đi lấy cái áo thật dày thật thật to phủ thêm, bao chặt.
Ánh mắt Long cầm thú tỏ vẻ trách móc.
Giờ Tuất [19:00-21:00]
Yến hội cho các sứ giả quốc gia.
Mỹ nhân châm rượu, diễm vũ nhảy múa thật sự trợ hứng.
Tay của Long cầm thú vẫn hạnh kiểm xấu như trước.
Roi ở đây, ta thực quy củ.
Sứ giả dùng âm thanh như chim hót kháng nghị cuộc thi tiếng Trung lục cấp.
Ta nghe không hiểu.
Long cầm thú giả bộ nghe không hiểu, tiếp tục hạnh kiểm xấu với ta.
Sứ giả dùng tiếng Trung kháng nghị cuộc thi tiếng Trung lục cấp.

Ta nghe hiểu một nửa.

Long cầm thú vẻ mặt tươi cười, đáp phi sở vấn*, phụ họa hần, bắt đầu bàn đến mỹ tửu mỹ thực, cũng nhân tiện nói ra người sáng lập cuộc thi lục cấp.

Sứ giả giận dữ mà rời đi, trở về khắc khổ nghiên cứu ngữ pháp tiếng Trung, nghiên cứu từ “Gian phi” nói như thế nào.

Giờ Hợi [21:00-23:00]

Yến hội đã tan.

Long cầm thú tắm rửa thay quần áo.

Ta tắm rửa thay quần áo.

Báo đen đồng sự tẩy lông.

Tổng quản đưa lên danh sách hoa bài.

Long cầm thú nhìn ta.

Ta giả chết.

Long cầm thú càng nhìn ta chăm chăm.

Ta trốn vào chăn giả chết.

Long cầm thú tùy tiện chọn hai mỹ nhân.

Tổng quản đưa lên mỹ nhân.

Cầm thú hành d*m.

Mỹ nhân kêu thật sự mất hồn.

Ta ở trong phòng nghe thấy thực kinh hồn.

Báo đen đồng sự vầy vầy cái đuôi, tỏ vẻ thực bình tĩnh.

Giờ Tý [23:00-1:00]

Cầm thú hành d*m xong.

Âm thanh dừng lại.

Tổng quản tiến bước mỹ nhân đầy mặt ửng hồng.

Ta từ trong chăn nhô đầu ra.

Gặp Long cầm thú đang ngồi ở bên cạnh giường quý phi, quần áo mở rộng, ngoắc ngoắc tay nhìn ta.

Ta lùi trở về.

Long cầm thú bên ngoài chăn sờ soạng mấy cái, bước đi.

Trước khi đi ta nghe thấy hần nhỏ giọng nói thầm: “Không bao lâu nữa..... Không bao lâu nữa.....”

Báo đen đồng sự tỏ vẻ thực bình tĩnh.

Ta thực không bình tĩnh nổi.

Giờ Sửu [1:00-3:00]

Thừa dịp mọi người ngủ say, tiếp tục đứng lên tìm cơ quan.

Báo đen đồng sự được hỏi lộ, không có kêu nữa.

Tìm nửa canh giờ.

Long cầm thú xoay người một cái.

Ta tiếp tục bò lại giường giả bộ ngủ.

Giờ Dần [3:00-5:00]

Long cầm thú mộng du.

Trước sờ sờ đầu báo đen, sau sờ tới đầu ta.

Dem ta quăng lên giường.

Ôm ngủ.

Long cầm thú có tư thế ngủ không tốt.

Đùi đè lên bụng ta.

Ta không động dậy nổi.

Bỏ qua việc tìm kiếm cơ quan.

Giờ Mẹo [5:00-7:00]

Ngủ.

Nằm mơ, mơ thấy Long cầm thú tâm huyết dâng trào, muốn vẽ một bức chân dung cô gái đầy vết thương.

Ta bị kéo đi vô duyên vô cớ quất, cường X, ngược đãi.....

Liều mạng kêu “Cứu mạng a”.

Không ai cứu ta.

Không ai thương hại ta.

Ta không cần sống như vậy cả đời.

Ta là người.

Tâm của ta cũng là người.

Không phải con báo mà dùng roi và kẹo để huấn luyện.

Lại càng không phải là đồ vật dùng để vẽ hay bài trí.

Ta quyết định chạy trốn.

Cho dù trốn không thoát tình tiết bí hiểm không hay ho.

Cho dù sẽ trả giá bằng cái chết.

Ít nhất, ta đã từng phản kháng.

=====

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Bỗng nhiên tâm huyết dâng trào muốn viết cái này

Vì thế liền viết.

Mặc kệ

Chính văn ngày mai tiếp tục.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-sac-vo-hoan>